

CỎ CHẬP

Linh Lạc
Thành Nê

REVIEW BY ÂU DUNG HOA

Mục lục

[Chương 1: Âm mưu tiếp cận](#)

[Chương 2: Tai nạn xe](#)

[Chương 3: Diễn cường theo dõi](#)

[Chương 4: Người đàn ông si tình](#)

[Chương 5: Chuyện không may](#)

[Chương 6: Cảm giác thỏa mãn](#)

[Chương 7: Lý trí](#)

[Chương 8: Bạn gái cũ](#)

[Chương 9: Không khống chế được](#)

[Chương 10: Thỗ lộ](#)

[Chương 11: Giải thích](#)

[Chương 12: Đứa nhỏ](#)

[Chương 13: Giám định](#)

[Chương 14: Ảnh nóng](#)

[Chương 15: Không thể tha thứ](#)

[Chương 16: Xử lý lạnh](#)

[Chương 17: Chứng cứ](#)

[Chương 18: Bộ mặt thật](#)

[Chương 19: Thỏa mãn](#)

[Chương 20: Bị thương](#)

[Chương 21: Áo tước](#)

[Chương 22: Giải thích](#)

[Chương 23: Hãm hại](#)

[Chương 24: Trợ lý tạm thời](#)

[Chương 25: Thay người](#)

[Chương 26: Bị thương](#)

[Chương 27: Thoát khỏi nguy hiểm](#)

[Chương 28: Cơ hội](#)

[Chương 29: Chăm sóc](#)

[Chương 30: Ở chung một chỗ](#)

[Chương 31: Có khả năng không?](#)

[Chương 32: Xử lý](#)

[Chương 33: Suýt nữa bại lộ](#)

[Chương 34: Người phụ nữ khác](#)

[Chương 35: Cái gọi là sự thật](#)

[Chương 36: Trái tim rung động](#)

[Chương 37: Thử thách](#)

[Chương 38: Thái độ](#)

[Chương 39: Bạn gái](#)

[Chương 40: Can thiệp](#)

[Chương 41: Làm hòa](#)

[Chương 42: Tuyên bố](#)

[Chương 43: Bại lộ](#)

[Chương 44: Hóng hét](#)

[Chương 45: Cứu vãn](#)

[Chương 46: Cầu hôn](#)

[Chương 47: Lưu manh đùa giỡn](#)

[Chương 48: Rất yêu](#)

[Chương 49: Người nhà](#)

[Chương 50: Du lịch](#)

[Chương 51: Lại cầu hôn](#)

[Chương 52: Đính hôn](#)

[Chương 53: Nghi thức hủy bỏ](#)

[Chương 54: Chân thật](#)

[Chương 55: Đại kết cục](#)

[Chương 56: Phiên ngoại trước khi trọng sinh](#)

[Chương 57: Phiên ngoại sau khi cưới không biết xấu hổ không biết ngượng ngùng \(1\)](#)

[Chương 58: Phiên ngoại sau khi cưới không biết xấu hổ không biết ngượng ngùng \(2\)](#)

[Chương 59: Phiên Ngoại Sau Khi Cưới Không Biết Xấu Hổ Không Biết Ngượng Ngùng \(3\)](#)

[Chương 60: Phiên Ngoại Sau Khi Cưới Không Biết Xấu Hổ Không Biết Ngượng Ngùng \(4\)](#)

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Âm mưu tiếp cận

Có trai đẹp kìa!!!!

Tim Tần Tuyên Tuyên thoáng đập nhanh hơn, tầm mắt giống như lơ đãng xẹt qua bóng dáng cao lớn anh tuần ở trước mặt, sắc mặt rụt rè, nhìn không chớp mắt khi người đó đi ngang qua.

Thời khắc thoáng gặp qua nhau đó, cô cảm thấy tim mình lại đập nhanh hơn vài phần.

Cô gái háo sắc trong lòng Tần Tuyên Tuyên lộ ra nụ cười, nhưng rất nhanh, gương mặt của Tống Kỳ xuất hiện đánh bay cô gái háo sắc kia đi. Được rồi, cô là người đã có bạn trai, bạn trai của cô là Tống Kỳ có bộ dạng cũng rất tuấn tú, cô lại hoa mắt vì anh chàng đẹp trai khác là không đúng... Nhưng bản tính thích cái đẹp thì ai mà chẳng có, quả nhiên đối mặt với anh chàng cực phẩm trước mắt cô không có cách nào bảo lòng mình lặng như mặt nước hồ được.

Công ty ngay ở trước mắt, Tần Tuyên Tuyên ôm chặt ly cà phê bước nhanh hơn, bỗng nhiên có một người lao ra từ phía bên phải, xông thẳng về hướng cô, cô vội vàng lui ra phía sau muốn tránh, nhưng cuối cùng vẫn chậm một bước, cà phê sóng sánh hắt lên người cô, chiếc váy màu xanh nhạt lập tức trở thành một đám màu lộn xộn..

Có cần phải xui như thế hay không....

Sắc mặt Tần Tuyên Tuyên hơi suy sụp, chợt nghe đối phương liên tục xin lỗi, "Rất xin lỗi rất xin lỗi, tiểu thư cô không sao chứ?"

Tần Tuyên Tuyên ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một người đàn ông mặc Âu phục mang giày da mặt đầy vẻ áy náy nhìn cô, cũng liên tục xoay người xin lỗi.

Cô đè nén buồn bực trong lòng, khóe miệng cong lên, cười rộng lượng, "Không sao, lần sau cẩn thận đi đường một chút thì được rồi."

"Lý trợ lý, sao lại thế này?"

Phía sau Tần Tuyên Tuyên bỗng nhiên vang lên một giọng nói dễ nghe, trầm thấp như tiếng đàn cello.

Tần Tuyên Tuyên chậm rãi quay đầu, lúc nhìn thấy người phía sau không khỏi kinh ngạc. Lại là anh chàng đẹp trai cô mới vừa đi ngang?

"Đồ tổng!"

Lý Tái vội vã nhìn về phía người tới, giải thích nói, "Tôi không cẩn thận đụng vào vị tiểu thư này, lỡ làm bẩn quần áo cô ấy mất rồi."

"Thật sự không sao mà." Tần Tuyên Tuyên vội cười nói. Tuy trong lòng cô vẫn rất buồn bực, nhưng có thể thấy được đối phương khách khí như vậy, cô ngược lại ngượng ngùng tiếp tục dây dưa đề tài này.

"Lý trợ lý, sao cậu lại không cẩn thận như thế?" Đồ Mộ Ngôn khẽ cau mày, liếc mắt nhìn Lý Tái, mới cực kì tao nhã quay sang Tần Tuyên Tuyên cất lời xin lỗi, "Tiểu thư, thực xin lỗi, do trợ lý của tôi không cẩn thận đụng phải cô, xin cho tôi một cơ hội để bù đắp."

"Hả? Đây cũng không phải chuyện lớn lao gì, không cần..."

"Tiểu thư, nhất định cần!" Lý Tái vẻ mặt áy náy tự trách, "Tôi không nên vì vội vã chạy theo Đồ Tổng mà làm quần áo cô dơ như thế, tôi nhất định phải bồi thường cho cô."

"Thật sự không cần..."

"Tiểu thư, cô cũng đừng khách sáo như thế." Đỗ Mộ Ngôn cười lễ phép, "Tiền bộ quần áo này sẽ do Lý trợ lý trả mà."

"Vậy, vậy cảm ơn hai anh vậy." Vẻ mặt Tần Tuyên Tuyên còn có chút khó xử.

"Là chuyện nên làm." Đỗ Mộ Ngôn mỉm cười, bỗng nhiên như là nhớ tới cái gì, nhìn về phía Lý Tái nói, "Lý trợ lý, tôi nhớ cậu nói trưa nay cậu phải đi thăm bà nội cậu mà?"

"Hả? À, đúng đúng!" Mắt Lý Tái chợt lóe, lộ ra vẻ mặt ảo não, "Ai nha, sao tôi lại quên mất chứ!"

Tần Tuyên Tuyên ngẩn ra, vội vã nở nụ cười thông cảm: "Vậy anh đi làm việc của anh đi, tôi thật sự không sao đâu."

"Lý trợ lý, cậu lấy xe công ty đi đi, tôi sẽ mang vị tiểu thư này đi mua một bộ." Đỗ Mộ Ngôn mỉm cười nói, "Tiền quần áo tôi sẽ trừ vào tiền lương tháng sau của cậu"

"À, vậy, vậy làm phiền Đỗ tổng!" Lý Tái cười gượng một chút, "Tôi đi trước vậy!"

Sau đó, anh ta ngồi vào trong chiếc xe đậu bên cạnh, gương mặt buồn bã khởi động xe. Đỗ tổng có lệnh, anh ta đành phải theo lời mà đi thăm bà nội đã đi châu thổ tiên từ mấy đời rồi... Hy vọng Đỗ tổng đừng thật sự tính tiền bộ quần áo của vị tiểu thư đó vào tiền lương của anh ta....

"Tiểu thư, cô chờ một chút, để tôi đi lấy xe." Đỗ Mộ Ngôn nở nụ cười nhẹ, đi vào khu đỗ xe bên cạnh.

"Khoan..."

Tần Tuyên Tuyên không thể gọi Đỗ Mộ Ngôn quay lại, trong tay cầm ly cà phê đã đổ gần hết, dờ dẫm đứng tại chỗ.

Cô luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng? Chờ một chút, chẳng lẽ là vị Đỗ tổng này cố ý làm cho trợ lý anh ta đứng phải cô, sau đó lại đem trợ lý đi, một mình mang theo cô đi mua quần áo để bồi dưỡng cảm tình?

Tần Tuyên Tuyên nhìn về phía hình ảnh phản chiếu của mình từ vách tường bằng thủy tinh của khu bên cạnh, trên người mặc bộ váy màu xanh nhạt, tóc dài buông xõa, hơn nữa trên gương mặt không tính là quá mức xinh đẹp, tùy tiện tìm trên đường cũng có thể hốt đầy xe tải.

Ha ha, Tần Tuyên Tuyên, mi xem truyện tổng tài quá nhiều rồi!

Lúc này, một chiếc xe lộng lẫy chậm rãi dừng lại ở trước mặt Tần Tuyên Tuyên, Đỗ Mộ Ngôn xuống xe, lịch sự mở cánh cửa bên cạnh người lái ra cho cô.

"Tiểu thư, mời lên xe." Đôi môi mỏng của hắn khẽ cong thành một nụ cười nhẹ, dung nhan tuấn mỹ giống như đang phát ra ánh sáng lấp lánh, làm cho người không thể dời ánh mắt.

Tần Tuyên Tuyên ngần ngừ, rồi mới có chút không yên nói: "Đỗ tổng... Đúng không? Hay là thôi đi, tôi sợ làm dơ xe ngài."

"Dơ thì đi rửa là được, tiểu thư, mời lên xe. Tôi nghĩ thời gian nghỉ trưa của cô hẳn là không lâu đúng không?" Đỗ Mộ Ngôn nói.

"Vâng, vâng thật sự thật cảm ơn ngài." Tần Tuyên Tuyên không có biện pháp, đành phải đem nửa ly cà phê còn lại quăng vào thùng rác bên cạnh, đi về hướng xe.

Lúc cô bước lên xe, Đỗ Mộ Ngôn sẵn sàng đưa tay đỡ lên đỉnh xe.

Một vài sợi tóc lướt qua lòng bàn tay của Đỗ Mộ Ngôn, cảm xúc hơi nhột nhạt thoáng lướt qua, hơi thở của hắn bỗng dừng cứng lại, cố đè nén cảm giác muốn đưa tay ôm cô vào lòng. Nhìn cánh cửa xe đóng lại, trong nháy mắt xoay người, hắn khẽ đưa lòng bàn tay lên mũi hít một hơi thật sâu.

Thân thể hắn run lên nhẹ nhẹ vì kích động, trong đôi mắt thoáng qua một nét mơ màng. Chính là mùi hương này, chỉ thuộc về cô, là mùi hương chỉ cần nhẹ nhàng ngửi được đã khiến hắn vô cùng hưng phấn.

Nhưng khi Đỗ Mộ Ngôn ngồi vào ghế lái, hắn lại khôi phục thành dáng vẻ tao nhã tinh anh.

Tần Tuyên Tuyên luôn luôn là một người giữ quy tắc, vừa lên xe liền tự giác thắt sẵn dây an toàn. Làm Đỗ Mộ Ngôn vốn dĩ đang muốn khởi động xe, nhìn thấy động tác của cô, tay của hắn bất chợt dừng một chút, cũng cài dây an toàn của mình vào mới khởi động xe.

"Tôi tên là Đỗ Mộ Ngôn, tiểu thư họ gì?" Đỗ Mộ Ngôn vừa lái xe, vừa nói. Anh thường nhìn qua kiếng chiếu hậu kiếng chiếu hậu nhìn Tần Tuyên Tuyên, thấy cô có chút co quắp nhìn ngoài cửa sổ, đôi mắt anh thâm trầm, có trong nháy mắt, giống như là một động tối âm u sâu không thấy đáy.

"Tôi họ Tần, tên là Tần Tuyên Tuyên." Tần Tuyên Tuyên vẫn duy trì nụ cười trước sau như một. Tuy nói cô phủ định không cho mình nghĩ lung tung, nhưng có một anh chàng cực kì đẹp trai thân thiết đối mình như vậy, cô vẫn là không thể nhịn được nghĩ lung tung.... Ôi, xấu hổ quá đi mất! chỉ là, chờ một chút... Cái tên Đỗ Mộ Ngôn này, cảm giác rất quen tai...

"Tần tiểu thư." Đỗ Mộ Ngôn cười nói, "Cô cũng không phải là nhân viên của tôi, không cần phải gọi tôi là Đỗ tổng như Lý trợ lý, trực tiếp gọi tên của tôi là được rồi."

"À, được." Tần Tuyên Tuyên khẽ gật đầu nói, tầm mắt lại chỉ dừng lại ở trên cằm của Đỗ Mộ Ngôn, không có dũng khí đối diện với hắn.

Bộ dạng đẹp trai quá mức đó chính là một cái tội! Đã vậy còn ôn nhu như thế! Nếu cứ tiếp tục như vậy... Tống Kỳ à. Lỡ em làm chuyện gì có lỗi với anh thì sao? Ôi không, ổn định, ổn định nào!!!

Xe im lặng chạy thẳng về phía trước, vào lúc ngừng lại một ngã đường chờ đèn xanh, Đỗ Mộ Ngôn bỗng nhiên nói: "Tần tiểu thư, bộ dạng tôi dọa người lắm sao?"

"Hả?" Tần Tuyên Tuyên sửng sốt, lập tức lập tức lộ ra nụ cười khác sáo, "Làm sao có thể chứ?"

"Vậy vì sao Tần tiểu thư ngay cả liếc nhìn tôi cũng không thêm thế?" Trên mặt Đỗ Mộ Ngôn lộ vẻ cười, nhưng trong giọng nói lại nghe ra có chút tủi thân.

"Không có đâu, Đỗ tiên sinh anh nghĩ nhiều rồi." Tần Tuyên Tuyên vội vã cười lắc đầu.

—— Không đúng, hắn thế này là muốn trêu chọc cô sao? Lại nói tiếp, Đỗ Mộ Ngôn... Đợi chút, không phải là tổng tài Minh Khải ở cách vách sao?

"Là như thế sao." Đỗ Mộ Ngôn gật gật đầu, như là tiếp nhận câu giải thích của Tần Tuyên Tuyên. Vừa vịn đèn xanh sáng, xe tiến về phía trước đi vòng vèo.

Tần Tuyên Tuyên đè nén khiếp sợ trong lòng, miễn cưỡng nở nụ cười nhẹ, không tiếp tục hé răng, tầm mắt kiên định chuyển hướng về phía ngoài cửa sổ. Cô có chút không rõ ràng lắm hôm nay đã xảy ra chuyện gì, trợ lý của Đỗ Mộ Ngôn đụng vào cô, nhưng lại là Đỗ Mộ Ngôn bồi cô đi mua quần áo. Có chuyện ông chủ phải nhận lỗi rồi bồi thường thay cấp dưới hay sao?

Xe rất nhanh đi đến mục đích, chạy còn không đến 10 phút.

Trước khi xuống xe, Tần Tuyên Tuyên liền ra quyết định, quần áo thì nhất định phải mua, nhưng tiền, vẫn là chính cô trả đi. Dù sao bộ quần áo trên người khi đem đi giặt xong vẫn còn có thể mặc lại, cứ coi như mua thêm một bộ đồ mới vậy.

Sau khi xuống xe, Tần Tuyên Tuyên liếc mắt một cái liền nhìn thấy đối diện có cửa hàng quần áo thường thường bậc trung, liền quyết định đi đến chỗ đó mua quần áo, ai ngờ cô vẫn còn chưa kịp bước thì chợt nghe Đỗ Mộ Ngôn mở miệng nói: "Tần tiểu thư, xin mời sang bên này."

Tần Tuyên Tuyên quay người lại, nhìn đến cửa hiệu tráng lệ Bách hóa Minh Khải ở phía sau, giặt mình, rất nhanh lại lộ ra nụ cười khéo léo, chỉ vào đối diện nói: "Đỗ tiên sinh, tôi nghĩ không cần thiết đâu, tự tôi qua bên đó mua một bộ là được."

Ở thành phố này ai lại chẳng biết nhãn hiệu Minh Khải chuyên về mỹ phẩm, và trang phục là thuộc hàng đắt bậc nhất, bất cứ món gì bên trong đó đều đắt đến mức học máu, cô vừa mới đi làm được hai tháng, làm sao dám đặt chân vào nơi này?

"Như vậy sao được?" Trên mặt Đỗ Mộ Ngôn lộ ra nụ cười, thái độ nhìn qua ôn hòa, lại làm cho người ta không thể từ chối, "Tần tiểu thư, hôm nay dù thế nào tôi cũng phải bồi thường cho cô một bộ quần áo mới được."

"Chuyện này... Được rồi." Tần Tuyên Tuyên không có cách nào khác, chỉ có thể đi theo vào. Cô vẫn là tốc chiến tốc thắng đi, mua sớm về sớm, ở bên cạnh người đàn ông này, không hiểu sao cô lại có cảm giác bất an.

Khi bước vào bên trong cửa hiệu, Tần Tuyên Tuyên liền trực tiếp chọn một cửa hiệu trang phục gần nhất, nhanh chóng chọn đại một bộ váy liền, sau đó đưa cho nhân viên cửa hàng đóng gói.

"Tần tiểu thư, cô còn chưa mặc thử mà." Đỗ Mộ Ngôn ngăn cản nói.

Tần Tuyên Tuyên vội cười lắc đầu, "Số đo đúng, hần là không thành vấn đề."

"Vẫn nên thử thì tốt hơn."

Đỗ Mộ Ngôn mỉm cười, đưa mắt liếc về phía nhân viên cửa hàng bên cạnh.

Nhân viên cửa hàng cũng là người cực kì tinh ý, lập tức khuyên nhủ: "Tiểu thư, vị tiên sinh này nói đúng, nhãn hiệu khác thì số đo cũng sẽ khác tuy rất nhỏ, thí dụ như vòng eo, vai, hay thân, cô vẫn nên mặc thử thì tốt hơn."

"VẬY... VẬY ĐƯỢC RỒI." Tần Tuyên Tuyên cũng không quá giỏi việc từ chối người khác, huống chi đây là lời khuyên có ý tốt, cô đành phải lấy y phục, xoa người đi vào phòng thay quần áo.

Lúc này, một người đàn ông mặc Âu phục cực kì khúm núm đi đến bên cạnh Đỗ Mộ Ngôn, khi được sự ra hiệu của hần ta, và dưới ánh mắt kinh ngạc lẫn giật bắn mình của nhân viên cửa hàng, đã đem thứ gì đó nhét vào bên dưới phòng thay quần áo.

"Đỗ tổng... Xong, xong rồi ạ." Chu quản lí nhanh chóng lui về phục mệnh.

Sắc mặt Đỗ Mộ Ngôn thản nhiên, vẫy vẫy tay bảo ông ta rời đi. Chu quản lí lặng lẽ ra dấu hiệu 'câm mồm' với các nhân viên cửa hàng, sau đó mang theo vẻ mặt rối rắm rời khỏi cửa hiệu.

Vừa rồi khi ông ta nhìn thấy Đỗ tổng đích thân tới, đang muốn ra chào đón, đã bị Đỗ tổng ngăn lại, bảo ông ta đi chuẩn bị thứ đó, ông ta mặc dù giật mình, nhưng cũng chỉ có thể lập tức chạy đi làm. Đỗ tổng là cùng một

cô gái đến mua quần áo, dựa theo ánh mắt của Đỗ tổng khi nhìn cô gái ấy, hẳn là đối kia cô gái có hứng thú. Vậy vì sao Đỗ tổng lại muốn ông ta làm như vậy?

Chu quản lí sờ sờ cái ót mướt mồ hôi, tóm lại ý nghĩ của Đỗ tổng không phải loại nhân viên như ông có thể đoán được, vẫn là không nên xen vào việc của người khác thì tốt hơn.

Thấy Chu quản lí thức thời rời đi, Đỗ Mộ Ngôn đi đến trước cửa phòng thay quần áo, nghĩ đến cách cô gái đang ở bên trong thay quần áo chỉ một cánh cửa, lộ ra da thịt xinh đẹp mềm mại của cô, ánh mắt hắt trầm xuống, hơi thở gấp gáp dần.

Bên trong phòng thay quần áo, Tần Tuyên Tuyên vừa khó khăn cởi bộ quần áo hơi có chút khó cởi của mình, thì khóe mắt liền nhìn đến một bóng đen, cô hoảng sợ, vội vã xoay người, liền nhìn thấy một con chuột thật lớn đang nằm bên dưới chân cô.

Trái tim của cô giật bắn lên, lại tập trung nhìn vào, thì ra đó chỉ là một con chuột giả!

Cô đang gặp phải tiết mục chơi xấu trong truyền thuyết đó sao, nếu như cô sợ hãi, không phải chỉ mặc nội y trần truồng đi ra ngoài? Rất đáng giận.

Tần Tuyên Tuyên lấy lại bình tĩnh, mặc vào quần áo mới, cảm thấy rất vừa người, liền lấy quần áo của mình đang rơi trên mặt đất, mở cánh cửa thay quần áo ra, thần sắc tự nhiên đi ra ngoài.

Cửa vừa mở ra, Đỗ Mộ Ngôn liền nâng tay lên, chuẩn bị nghênh đón Tần Tuyên Tuyên tự nhào vào lòng mình, nhưng mà bộ dáng cùng vẻ mặt bình tĩnh của cô làm cho hắn ngẩn ra, tay đã nâng được một nửa lại làm như không có việc gì bình thản hạ xuống

Đuôi mắt của hắn khẽ liếc về phía phòng thay quần áo, con chuột giả cực lớn kia đang nằm ở góc... Cô không thấy nó sao?

Một bàn tay của Đỗ Mộ Ngôn đưa ra sau lưng, dùng sức nắm chặt thành quyền, gân xanh nổi lên trên mu bàn tay. Vốn tưởng rằng có thể thuận lợi đem cô ôm vào trong lòng... Không sao, cơ hội về sau còn rất nhiều, hắn phải bình tĩnh.

Không hề nhìn thấy những thiết bị như máy chụp hình, quay phim hay những phóng viên gì đó, Tần Tuyên Tuyên có chút nghi hoặc. Là vì cô không biểu hiện ra vẻ kinh hoàng, cho nên nhân viên công tác sẽ không xuất hiện sao? Hay là nên nói bởi vì cô hiểu lầm, con chuột kia chẳng qua chỉ là trùng hợp đặt ở đó?

Tần Tuyên Tuyên không nghĩ ra, nhưng hiện tại cô thầm nghĩ mau chóng trở về công ty, bởi vậy cũng không tìm tòi nghiên cứu nữa.

"Cái này quả thật thực không tệ, nhưng Tần tiểu thư à, cô có muốn chọn tiếp hay không? Nếu cửa hiệu này không thích hợp với cô, vậy chúng ta hãy đến cửa hiệu khác." Đỗ Mộ Ngôn cười nói.

Tần Tuyên Tuyên cũng cười lắc đầu, "Không cần, cái này được rồi." Hơn nữa, cô cũng đã nhìn qua bảng giá, không đến hai ngàn, so sánh với bộ quần áo của cô đã là khá cao rồi. Hiện tại cô thầm nghĩ trở về sớm một chút.

"Vậy được rồi, Tần tiểu thư thích là tốt rồi." Đỗ Mộ Ngôn gật gật đầu, ra hiệu cho nhân viên cửa hàng quẹt thẻ tính tiền. Mà một nhân viên cửa hàng khác chạy nhanh đến giúp Tần Tuyên Tuyên đem quần áo cũ của cô đóng gói, lại cực kì cẩn thận cắt đi nhãn hiệu trên bộ quần áo mới của cô, để cho cô có thể trực tiếp mặc đi.

Ngay lúc Đỗ Mộ Ngôn cùng Tần Tuyên Tuyên hai người đi ra khỏi cửa hiệu thì bên trong bỗng nhiên truyền đến một tiếng thét chói tai.

Tần Tuyên Tuyên theo bản năng quay đầu, chỉ thấy một cô gái chỉ mặc nội y liền chạy ra khỏi phòng thay quần áo, thét thất thanh giống như sợ đến phát điên.

Tần Tuyên Tuyên nhất thời sợ hãi, chỉ thầm thương cho cô gái đó, sau đó nhanh chóng rời khỏi nơi này.

May mà không phải là cô.

Ánh mắt của Đỗ Mộ Ngôn chỉ thản nhiên thoáng nhìn qua cô gái đang thét không ngừng kia, sau đó thu trở về, nhìn về hướng Tần Tuyên Tuyên, ánh mắt thâm trầm, cơn lốc xoáy không ngừng xoay chuyển trong mắt.

Vì sao không phải Tuyên Tuyên? Vì sao... Không cho hắn ôm cô vào lòng một lần nữa?

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tai nạn xe

Khi sắp rời khỏi cửa hiệu Minh Khải, Đỗ Mộ Ngôn bước nhanh tới trước, chạy tới trước mặt Tần Tuyên Tuyên, mở cánh cửa cạnh tài xế ra, nhìn Tần Tuyên Tuyên mỉm cười.

"Cảm ơn." Tần Tuyên Tuyên khẽ cười nói lời cảm tạ khách sáo.

Lúc lái xe, Đỗ Mộ Ngôn vài lần lặng lẽ nhìn Tần Tuyên Tuyên qua kiếng chiếu hậu, tay đặt trên vô lăng siết lại thật chặt.

Hắn biết cô thích đàn ông ôn hòa nhã nhặn, cho nên hắn đặc biệt nguy trang mình thành bộ dáng này để tiếp cận cô lấy lòng cô, nhưng vì sao, cô đối với hắn vẫn là bình thản không để ý đến thế này? Ít phút nữa đây, hắn đã phải đưa cô trở về công ty, cơ hội mà hắn cố tình tạo ra hôm nay, sẽ... Bằng không!

Mắt Đỗ Mộ Ngôn dần thâm trầm. khi nhìn đến trước mặt có người đang băng qua đường, vốn dĩ có thể giảm tốc hoặc là chạy đến một ngã rẽ khác, nhưng hắn lại khẽ cong môi, lặng lẽ cởi bỏ dây an toàn, xoay mạnh tay lái, đầu xe đâm thẳng vào thành bảo vệ bên đường.

Một tiếng nổ vang lên, trời đất quay cuồng, sau đó tất cả đều an tĩnh lại.

Tần Tuyên Tuyên cởi dây an toàn ra, vào lúc xe đột ngột dừng lại thì cô chỉ bị mất đà một chút, không có vấn đề gì lớn, chỉ là lần đầu tiên gặp được tai nạn xe cộ như vậy, trái tim của cô đập bịch bịch, gần như không có biện pháp hoàn hồn.

Đến tận khi bên cạnh truyền đến tiếng rên khê cổ đè nén, Tần Tuyên Tuyên mới vội vã nghiêng đầu nhìn sang, chỉ thấy Đỗ Mộ Ngôn đang ôm trán, máu tươi từ kẽ tay của hắn không ngừng tuôn xuống, rơi nhỏ giọt trên chiếc áo sơ mi trắng tinh, loang lổ thành màu đỏ nhìn rợn người.

"Đỗ tiên sinh!" Tần Tuyên Tuyên kinh hoàng kêu lên một tiếng, có chút kích động lục lọi không ngừng trong túi xách để tìm điện thoại, "Tôi, tôi gọi xe cứu thương!"

Tay cô bị một bàn tay to khớp xương rõ ràng đè lại, mu bàn tay non mềm có thể cảm nhận được lòng bàn tay thô ráp đầy vết chai sần của đối phương

Tần Tuyên Tuyên ngẩng đầu kinh ngạc nhìn về phía Đỗ Mộ Ngôn, chỉ thấy hắn cười dịu dàng, "Tôi không sao, tự tôi đi bệnh viện là tốt rồi."

"VẬY, VẬY ĐỂ TÔI ĐƯA ANH ĐI!" Tần Tuyên Tuyên vội hỏi.

Xúc cảm mềm mại bên dưới lòng bàn tay của hắn làm cho trong lòng Đỗ Mộ Ngôn kinh hoàng, hắn dùng hết sức lực toàn thân mới không đem bàn tay cô nắm chặt. Nghe được lời nói của Tần Tuyên Tuyên, hắn lộ ra nụ cười cảm kích, "Vậy làm phiền cô rồi."

Xe bị tai nạn là ở trên đường, đã có người báo cảnh sát, cũng may đang là giữa trưa, con đường này cũng không phải đoạn đường đông đúc, xe trên đường cũng không nhiều, cũng không có tạo thành tai nạn xe cộ lần thứ hai.

Đỗ Mộ Ngôn trực tiếp gọi điện thoại cho một trợ lý khác, "Trợ lý Lâm, tôi bị tai nạn xe trên đường Triều Dương, hiện tại đến bệnh viện trước, anh lại đây xử lý một chút."

Cúp điện thoại, Đỗ Mộ Ngôn đi về hướng Tần Tuyên Tuyên, giờ phút này cô đã gọi xong xe taxi, thấy hắn lại đây, chần chờ nói: "Đỗ tổng, xe bỏ

mặc ở nơi này không có việc gì sao? Hay anh đến bệnh viện trước, tôi ở chỗ này chờ trợ lý của anh."

Đỗ Mộ Ngôn nâng bàn tay còn lại đặt lên cánh cửa xe, dùng thân thể của mình cùng xe trong lúc đó hình thành một không gian nho nhỏ, đem Tần Tuyên Tuyên vây chặt ở bên trong không gian này. Bất quá Tần Tuyên Tuyên giờ phút này còn bởi vì Đỗ Mộ Ngôn bị thương mà khẩn trương, vẫn chưa chú ý đến khoảng cách giữa hai người lúc này là quá mức thân mật

"Không sao, xe cứ để đây đi." Đỗ Mộ Ngôn nói xong, thân thể bỗng nhiên lung lay.

"Đỗ tiên sinh!" Tần Tuyên Tuyên theo bản năng vươn tay đỡ lấy anh ta, đem anh ta nhét vào bên trong xe taxi, "Bác tài, đến bệnh viện gần nhất!"

Nhìn thấy vết thương của Đỗ Mộ Ngôn, tài xế taxi nhất nhẩn ga, chạy về hướng bệnh viện gần nhất

Tần Tuyên Tuyên thường thường nhìn xem sắc mặt Đỗ Mộ Ngôn, lo lắng siết chặt nắm tay. Không ngờ cô chỉ đi mua một ly cà phê, có thể xảy ra nhiều chuyện như vậy, lại nói tiếp, Đỗ Mộ Ngôn bị thương, cũng là cô làm hại đi? Nếu không phải anh ta vì bồi thường mình mà phải đi cùng mình mua quần áo, thì anh ta cũng sẽ không xảy ra tai nạn xe như thế này.

Trong lòng Tần Tuyên Tuyên có chút áy náy, chút phòng bị trước đó đối với Đỗ Mộ Ngôn cũng tan đi.

Không ai nói gì, bên trong xe taxi vô cùng im lặng.

Đỗ Mộ Ngôn cố ý làm bộ như mình đang rất choáng váng, đem thân thể dựa vào trên người Tần Tuyên Tuyên càng lúc càng sát

Tần Tuyên Tuyên chỉ nghĩ rằng do Đỗ Mộ Ngôn bị thương có vẻ nặng, không dám mạnh tay đẩy anh ta ra, chỉ có thể cầm lấy cánh tay của anh ta

ổn định thân hình anh ta, hơi tạo ra chút khoảng cách.

Khoảng cách như vậy, đối với Đỗ Mộ Ngôn mà nói còn chưa đủ, nhưng anh cũng có thể cảm thấy hơi thỏa mãn. Mũi người được hơi thở tươi mát trên người cô, miệng anh bất giác cong lên một nụ cười thỏa mãn gần như điên cuồng

Nếu thời gian có thể ngừng lại tại giây phút này, vĩnh viễn dừng lại tại đây đừng trôi đi, thì tốt rồi.

Khi xe taxi dừng lại, Đỗ Mộ Ngôn bỗng dưng mở mắt ra, ánh mắt mang theo sát khí liếc về hướng tài xế taxi. Đang quay đầu để thu tiền, tài xế bị ánh nhìn trừng trừng của Đỗ Mộ Ngôn làm giật bản mình, trên lưng xẹt qua một trận lạnh lẽo, nhưng nháy mắt, cái loại cảm giác này lại biến mất

Đỗ Mộ Ngôn đưa tiền cho tài xế trước Tần Tuyên Tuyên, nhìn tài xế mỉm cười, "Bác tài, bác chạy nhanh lắm, tiền không cần thối lại."

"Vâng cảm ơn ngài!" Tài xế vui vẻ tiếp nhận tiền, đem sát khí lạnh lẽo mới vừa rồi mình nhìn thấy quy thành bản thân đã nhìn nhầm.

Dưới sự dìu dắt của Tần Tuyên Tuyên, Đỗ Mộ Ngôn đến đại sảnh của bệnh viện. Nhìn Tần Tuyên Tuyên chạy trước chạy sau vì mình xếp hàng đăng ký, ánh mắt Đỗ Mộ Ngôn mềm mại ấm áp, lộ ra nụ cười như mộng ảo.

Thấy được chưa, Đỗ Mộ Ngôn? Tuyên Tuyên của mi đang lo lắng cho mi đó, đang vì mi bận rộn không ngừng. Nên cố gắng kiên nhẫn biết không, làm cho cô ấy yêu thương mi, làm cho cô ấy tình nguyện trở thành người của mi....

Trong đầu bỗng dưng hiện lên hình ảnh cô gái với ánh mắt tràn đầy cừ hận cùng máu tươi đầy người, nụ cười nơi khóe miệng Đỗ Mộ Ngôn ngưng đọng, dồn dập thở hổn hển.

Không, hắn sẽ không để cho loại chuyện đó xảy ra một lần nữa....Hắn phải bình tĩnh, hắn phải có kiên nhẫn... Đúng, chỉ cần tạm thời nhẫn nại, hắn có thể được đến cô, hắn không thể quá nôn nóng....

Đến khi Tần Tuyên Tuyên lại bước đến nâng Đỗ Mộ Ngôn dậy, hắn đã khôi phục vẻ tao nhã lúc trước, dùng ngữ điệu nho nhã lễ độ, cảm tạ cô.

"Tần tiểu thư, hôm nay thật sự đã quá làm phiền cô rồi, vốn nói là muốn bồi thường cho cô một bộ quần áo, không nghĩ tới lại để cho cô gặp phải loại chuyện này."

"Đỗ tiên sinh, chuyện này là ngoài ý muốn, ai cũng không muốn." Tần Tuyên Tuyên vội lắc đầu, lúc này y tá đến giúp Đỗ Mộ Ngôn băng bó miệng vết thương, cô nhanh chóng tránh ra.

Nhìn Đỗ Mộ Ngôn tuy rằng bị thương, lại vẫn là ôn hòa có lễ nói lời cảm ơn với y tá, Tần Tuyên Tuyên ngoài việc thở phào nhẹ nhõm, trong lòng cũng hiện lên ý tưởng quả nhiên lời đồn đãi là không thể tin được.

Cô vừa mới vào làm được hai tháng, vẫn là người mới thử việc, nhưng cũng từ trong miệng đồng nghiệp biết được, khu cao ốc Minh Khải cách vách chính là tập đoàn nổi tiếng nhất. Minh Khải là tập đoàn đứng đầu năm trăm tập đoàn lớn của Trung Quốc. Tòa cao ốc của Minh Khải có 30 tầng, có một nửa Minh Khải sử dụng, còn lại cho công ty khác thuê. Mà chỗ công ty cô, lại là một trong những công ty thuê mặt bằng của Minh Khải, so sánh thì khỏi cần, chỉ dựa vào đó đã thấy chênh lệch rồi.

Mà khởi đầu Minh Khải, Đỗ Mộ Ngôn dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, là một nhân vật mang theo truyền kỳ đầy thần bí. Năm nay anh ta ba mươi tuổi, truyền thuyết năm anh ta mười bảy tuổi liền bỏ học đi làm, công nhân xây dựng, công nhân khuôn vác, bảo vệ... Cái gì cũng đều đã làm, năm hai mươi tuổi, anh ta khởi đầu Minh Khải, từ một xí nghiệp nhỏ không thể gọi là công ty, dần dần phát triển trở thành quy mô lớn như hiện nay

Mấy năm qua, anh ta trở thành một trong những phú hào giàu nhất Trung Quốc, với số tài sản không ngừng tăng lên theo thời gian, đứng hàng thứ bốn mươi trong top một trăm người giàu nhất trên thế giới.

Đi đôi với truyền thuyết mạnh mẽ vang dội về anh ta là cách hành sự. Khởi đầu từ tận cùng của xã hội tiến dần lên, nên khí chất anh ta mang theo vẻ dữ dội xa cách, chỉ có thể đứng nhìn từ xa. Nhưng bộ dạng anh tuần cùng thân phận kim cương độc thân Vương lão ngũ, lại làm cho các quý cô ở giới thượng lưu nối đuôi nhau để được anh ta ngó mắt đến.

Nghĩ đến lời đồn đãi, rồi nhìn lại người đàn ông tươi cười ôn hòa trước mặt, Tần Tuyên Tuyên phát hiện mình không có biện pháp đem nhân vật truyền kỳ vang danh kia kết hợp với người đàn ông ở trước mắt này.

Chẳng lẽ bọn họ không phải cùng một người sao? Nhưng tên giống nhau, xuất hiện địa phương lại là nơi gần với khu cao ốc Minh Khải, có chuyện trùng hợp đến vậy sao?

Tần Tuyên Tuyên nghĩ như vậy, lặng lẽ lấy di động lướt web, khi nhìn đến tin tức đưa tin về Đỗ Mộ Ngôn và bức hình chụp nửa bên mặt của anh ta, cô đã chết tâm, hiểu được bọn họ quả thật là cùng một người, đúng là nghe đồn quả nhiên không thể tin.

Y tá rất nhanh liền băng bó xong vết thương trên trán của Đỗ Mộ Ngôn, kế tiếp chính là chụp X Quang và làm kiểm tra theo thông lệ, miễn cho có di chứng gì.

Tần Tuyên Tuyên nghĩ thời gian nghỉ trưa của mình cũng đã sắp hết, nhưng lại không thể thốt nên lời nói muốn đi trước, nắm di động đang chuẩn bị gọi điện thoại nhờ đồng nghiệp xin nghỉ một buổi, chợt nghe Đỗ Mộ Ngôn nói: "Tần tiểu thư, tôi giờ không sao rồi, cô đi về trước đi."

Trong lòng Tần Tuyên Tuyên là rất muốn trở về, nhưng Đỗ Mộ Ngôn vừa nói như vậy, cô lại cảm thấy bỏ lại một mình anh ta mình đi trước thì

tựa hồ không tốt lắm, "Đỗ tiên sinh, hay để tôi chờ trợ lí của anh đến, rồi sẽ đi."

Đỗ Mộ Ngôn cực lực đè nén xúc động muốn gật đầu của mình, nói một cách rộng rãi: "Tần tiểu thư, không sao đâu. Bằng không như vậy đi, nếu cô lo lắng thì cho tôi số di động của cô, tôi kiểm tra xong sẽ nói kết quả cho cô."

"Vậy được rồi." sự săn sóc của Đỗ Mộ Ngôn làm cho Tần Tuyên Tuyên nhẹ nhàng thở ra, dù sao cô vẫn còn đang thử việc nếu vô duyên vô cớ xin phép thì sẽ ảnh hưởng không tốt.

Sau khi trao đổi số điện thoại lẫn nhau xong, Tần Tuyên Tuyên liền nhanh chóng rời khỏi bệnh viện, đón xe về công ty.

Vừa thấy Tần Tuyên Tuyên rời đi, nụ cười trên mặt Đỗ Mộ Ngôn cũng biến mất, khi y tá với đôi mắt đưa tình mang theo khăn đến lau mồ hôi trên trán hắn, hắn âm trầm lãnh đạm trừng mắt nhìn qua, "Cút!"

Hắn ta bỗng nhiên trở mặt khiến y tá làm sợ hãi, không dám tiếp tục tiếp cận nữa, trốn sang một bên.

Đỗ Mộ Ngôn cúi đầu nhìn tay phải của mình, hồi tưởng lại cảm xúc tuyệt vời khi chạm vào da thịt mềm mại ấm áp của Tần Tuyên Tuyên vừa rồi, không ngừng thở dốc.

Hắn đã cho cô một ấn tượng đầu tiên hoàn mỹ, hắn phải tiếp tục, để khi cô so sánh Tống Kỳ với hắn, sẽ thấy Tống Kỳ không xứng mà nhào vào lòng hắn.....

Nghĩ đến chỗ khoái trá, khoe miệng Đỗ Mộ Ngôn gợi lên một chút độ cong đầy thỏa mãn

Tần Tuyên Tuyên đi như chạy, rớt cục vào lúc thời gian nghỉ trưa chấm dứt liền về tới văn phòng.

"Tần Tuyên Tuyên, cậu đi ra ngoài sao lâu thế, đã vậy còn mặc quần áo khác về nữa." Cùng Tần Tuyên Tuyên đồng thời vào công ty Phương Phán Phán hồ nghi nhìn cô.

Tần Tuyên Tuyên há miệng thở dốc, nhưng vẫn đem câu chuyện xảy ra ban trưa đồn dập nói. "Trưa nay bị người ta va phải người ta thường cho mình một bộ quần áo."

"Trách không được, tớ cứ tự hỏi sao cậu đi lâu như vậy cũng chưa trở về, còn tưởng rằng cậu với Tống Kỳ nhà cậu ân ái đến mức quên luôn thời gian rồi chứ." Phương Phán Phán trêu đùa.

Tần Tuyên Tuyên bị cô trêu ghẹo mặt đỏ lên, vội vã dời đi đề tài, "Đã đến giờ đi làm, tớ không nói chuyện với cậu nữa."

Tống Kỳ là học trưởng khi cô học đại học, lớn hơn cô ba tuổi, là bạch mã hoàng tử trong lòng mọi người, lúc ấy cô cũng cùng tham gia công tác với Tống Kỳ nên đến bây giờ vẫn còn cùng cô duy trì liên hệ, thẳng đến khi cô tốt nghiệp đại học, hẳn mới cùng cô thổ lộ, sau đó hai người liền thuận lý thành chương đi cùng nhau, chẳng qua đến bây giờ mới kết giao hai tháng, cô da mặt mỏng, bị người ta trêu chọc sẽ thẹn thùng.

"Ái chà, còn thẹn thùng à." Phương Phán Phán cười hắc hắc.

Tần Tuyên Tuyên liếc cô ấy một cái, không tiếp tục để ý cô nữa, trong đầu nhin không được nhớ tới Tống Kỳ ôn nhu sẵn sốc. Mà người tên Đỗ Mộ Ngôn đó, sớm bị cô quăng đến sau đầu.

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Điên cuồng theo dõi

Tần Tuyên Tuyên đảm nhiệm chức vụ nhân viên thiết kế của công ty thiết kế mỹ thuật, trụ sở là một tòa lầu rất cao, văn phòng, nhà mẫu, hay thiết kế khách sạn có đôi khi cũng nhận một ít thiết kế của một số cửa hàng kinh doanh

Tần Tuyên Tuyên học đại học ngành thiết kế, hiện tại là nhân viên thử việc tại phòng thiết kế, nhưng mà Tần Tuyên Tuyên đối với môn thiết kế này rất có năng lực đoán chừng sau ba tháng thử việc cô có thể thuận lợi được lưu lại làm việc.

Phòng thiết kế, phòng tài vụ và phòng tài chính cùng ở trong một phòng lớn, phòng thiết kế khá nhiều người, thêm hai nhân viên thử việc là tổng cộng tám người, chiếm một nửa văn phòng, Tần Tuyên Tuyên cùng Phương Phán Phán là người mới, đương nhiên là ngồi ở bàn gần cửa ra vào.

Vừa làm xong một hạng mục, buổi chiều không có việc làm Tần Tuyên Tuyên tranh thủ xem vài bản thiết kế mẫu để trao dồi khả năng bản thân. Vừa mới xem không tới một giờ, ngoài cửa bỗng truyền đến một trận ồn ào.

Tần Tuyên Tuyên vừa ngẩng đầu, Lưu Chí Dương, một đồng nghiệp trong phòng, liền không kiên nhẫn mà hướng cửa nói: " Ầm ỹ cái gì không biết!"

Lưu Chí Dương lời còn chưa dứt liền ngậy đại, bởi vì người đứng ngoài cửa là trợ lý tổng giám đốc Tả An Lô.

"Tả trợ lý, mọi người đang làm gì vậy?" Lưu Chí Dương cười nịnh, tầm mắt liếc nhìn đám nhân viên phía sau Tả An Lôi

Tả An Lôi là cháu ngoại của Mạc Như Tùng, trong công ty không ai dám to tiếng với cô ta, ỷ vào mối quan hệ này cô ta cũng rất ngạo mạn. Nhưng lúc này đối với việc Dương Chí Lương mạo phạm cô ta cũng không tức giận, ngược lại chỉ về phía sau cười nói: " Nhìn thấy không? Đây là hoa do Đỗ tổng của tập đoàn Minh Khai đưa tới."

Lưu Chí Dương giật mình nói: "Sao lại có chuyện như vậy?"

Đừng nói Lưu Chí Dương, nghe tên Đỗ tổng từ hai người kia, Tần Tuyên Tuyên cũng lắp bắp kinh hãi. Lại là Đỗ tổng....Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra vậy?

Mặt Tả An Lôi hiện lên tia cực kì hâm mộ cùng ái mộ, " Đỗ tổng nói hôm nay có chuyện tốt, cao ốc Minh Khai cùng cao ốc Thiên Vũ mỗi tầng đều được tặng sáu bồn hoa lớn, còn đặc biệt phái người đến vận chuyển và bài trí."

"Đỗ tổng này, quá mức dư tiền rồi." Lưu Chí Dương cảm thán.

« Không phải thế sao. » Phương Phán Phán cũng chắc chắn lấy làm kỳ lạ.

Chỉ có Tần Tuyên Tuyên nghe lời Tả An Lôi nói xong thì nhúu mày. Có chuyện tốt sao? Đỗ Mộ Ngôn hôm nay không phải bị tai nạn xe sao, việc này lại được xem là chuyện tốt? Cô cảm thấy, cô thật không thể hiểu được suy nghĩ của kẻ có tiền.

Bồn hoa được đặt ở cửa, ngay tại bàn làm việc của Tần Tuyên Tuyên và Phương Phán Phán, nhân viên đem bồn hoa bài trí thật đẹp, chỉnh chỗ này chỗ kia một chút, sau đó rời đi.

Tả An Lôi đứng lại một lát, Lưu Chí Dương liền trêu đùa: « Trợ lý Tả, Đổng tổng không phải vẫn còn độc thân sao? Anh ta lại ở ngay sát bên cao ốc chúng ta, xem ra cô gần quan được ban lộc nha, mau chinh phục anh ta đi! »

« Hẳn không ít người muốn chinh phục Đổng tổng đâu, tôi ngay cả mặt anh ta còn chưa thấy, làm sao mà chinh phục đây? » Tả An Lôi cười nói.

« Trợ lý tả, cô xinh đẹp như vậy, chỉ cần Đổng tổng gặp được cô, anh ta liền mê mẩn ngay, cô còn sợ không bắt được anh ta sao? »

« Lưu Chí Dương, đi làm việc của anh đi! » Tả An Lôi cười mắng, khóe mắt kìm không được tia đắc ý, cô ta ngẩng đầu, mang theo sự cao ngạo xoay người rời đi.

Chờ Tả An Lôi đi, Lưu Chí Dương thu hồi bộ mặt nịnh nọt, cười nhạo một tiếng rồi trở về chỗ ngồi.

Phương Phán Phán cùng Tần Tuyên Tuyên là người mới, trước mặt hai vị tiền bối tự nhiên không dám nhiều lời, chờ bọn họ không chú ý, Phương Phán Phán mới nháy mắt, nhỏ giọng nói với Tần Tuyên Tuyên: « Tần Tuyên Tuyên, cậu nói xem, tên Lưu Chí Dương kia sao lại thích vuốt mông ngựa như vậy? Hẳn không sợ ngày nào đó bị ngựa đá à? »

Tần Tuyên Tuyên không nói chỉ cười cười, chờ Phương Phán Phán trở về làm việc, cô mới xoay người liếc nhìn bồn hoa kia, đáy mắt hiện lên một tia nghi hoặc.

Cùng lúc đó, tại lầu 18 cao ốc Minh Khải, văn phòng Tổng Giám Đốc tập đoàn Minh Khải.

Lý Tái gõ gõ cửa, nghe được bên trong lên tiếng, anh ta liền đẩy cửa đi vào, đưa tay đặt chiếc notebook trước bàn làm việc của Đỗ Mộ Ngôn.

« Đỗ tổng, mọi việc đều đã làm xong. » Lý Tái cung kính nói.

Đỗ Mộ Ngôn bộ dạng lười biếng ngồi trên ghế xoay, băng gạc trên đầu hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến vẻ ngoài anh tuấn của hắn, liếc nhìn chiếc notebook, giọng lạnh lùng: « Tốt lắm, anh có thể đi ra ngoài »

« Vâng, Đỗ tổng! »

Lý Tái xoay người rời đi, ra trước văn phòng, tầm mắt theo cửa sổ sát đất nhìn thấy chiếc kính viễn vọng.

Hai ngày trước, Đỗ tổng bỗng nhiên đặt trong văn phòng chiếc kính viễn vọng này, tuy rằng anh ta nghi hoặc nhưng ngại Đỗ tổng mặt lạnh uy nghiêm nên anh ta không dám hỏi nhiều. Hai ngày nay, anh ta cảm thấy Đỗ tổng tựa hồ có chỗ nào đó rất lạ, công việc vừa nói qua hai ngày trước nếu không phải anh ta nhắc nhở, Đỗ tổng đều quên không còn một mảnh. Mà giữa trưa đang bàn công việc cùng anh ta Đỗ tổng lại biểu hiện ra ngoài vẻ mặt ôn nhu, quả thực làm hắn xém chút ngã hư mắt kính. Lấy điều kiện của Đỗ tổng, cho dù muốn theo đuổi vị Tần tiểu thư kia thì cứ quang minh chính đại theo đuổi là được, thử hỏi có mấy người phụ nữ không bị vẻ anh tuấn cùng gia thế của Đỗ tổng hấp dẫn đây? Hà tất phải yêu như thiêu thân như vậy? Anh ta hiện giờ không thể hiểu được suy nghĩ của Đỗ tổng, nhưng là việc của Đỗ tổng, anh ta không dám chậm trễ. Tỷ như lấy danh nghĩa việc tặng bồn hoa kia, thực ra lại đặt trong văn phòng Tần tiểu thư một cái camera mini.

Sau khi Lý Tái ra khỏi văn phòng, Đỗ Mộ Ngôn hít một hơi thật sâu, lấy tư thế như một tín đồ thành kính đem chiếc laptop trước mặt mở ra. Trên màn hình là hình ảnh Tần Tuyên Tuyên, người con gái anh nhớ thương, cô đang ngồi ngay ngắn trước bàn làm việc, cúi đầu nhìn văn kiện, cái trán mướt mà, chóp mũi nhỏ nhắn vênh vênh, đôi môi hồng nhuận... Tầm mắt anh cực kì kiên nhẫn mà dõi theo từng tác biểu hiện trên khuôn mặt cô, hai tròng mắt chuyên chú mà thâm thúy.

Buổi chiều thời gian qua thật nhanh, cũng tới giờ tan tầm, Tần Tuyên Tuyên thu dọn đồ đạc, chào tạm biệt Phương Phán Phán đang còn dang dở công việc.

« Xem bộ dạng nóng vội của cậu kìa, có phải Tống Kỳ nhà cậu đến đón không? » Bị Phương Phán Phán lên tiếng trêu chọc, sắc mặt Tần Tuyên Tuyên ửng đỏ, chạy như bay ra khỏi phòng.

Vừa đi tới cửa, điện thoại của Tần Tuyên Tuyên reo lên. Tưởng là Tống Kỳ gọi tới, Tần Tuyên Tuyên không nhìn liền bắt máy, « Anh yêu à, em xuống ngay đây. »

Di động bên kia im lặng hai giây, ngay sau đó liền vang lên một âm thanh dễ nghe « Tần tiểu thư, là tôi, Đỗ Mộ Ngôn. »

« Đỗ, Đỗ tiên sinh? » Tần Tuyên Tuyên hơi kinh hãi, vội hỏi « Thật xin lỗi, tôi tưởng là người khác... Anh gọi có chuyện gì sao? »

« Tôi gọi để báo cho cô, bác sĩ đã kiểm tra và nói tôi không sao, Tần tiểu thư không cần lo lắng. »

« A, là vậy sao, thật tốt quá rồi. » Tần Tuyên Tuyên có chút chột dạ nói, nói thật, cô hình như đã quên mất anh ta, chứ đừng nói tới việc lo lắng, thật đúng là không có.

« Tần tiểu thư... »

« Đỗ tiên sinh, tôi đang có hẹn, sợ anh ấy gọi điện thoại tới nên tôi cúp máy đây. Cảm ơn bộ quần áo của anh, đầu anh đang bị thương anh cũng nên chú ý nghỉ ngơi thật tốt. Tạm biệt. » Không đợi Đỗ Mộ Ngôn nói thêm lời nào nữa, Tần Tuyên Tuyên liền mở miệng cắt lời anh.

«...Hẹn gặp lại. »

Tần Tuyên Tuyên cúp điện thoại, đi vào thang máy. Di động báo có tin nhắn, là Tống Kỳ gửi đến, nói anh đang ở dưới lầu. Nghĩ đến Tống Kỳ nói hôm nay muốn dẫn cô đi xem phim, Tần Tuyên Tuyên liền nhìn không được mà nở nụ cười ngọt ngào, sự việc vừa rồi hoàn toàn bị cô ném ra sau đầu.

Mà cao ốc Minh Khải cạnh bên, Đỗ Mộ Ngôn bị ngắt điện thoại đột ngột đứng ngây ngốc một lúc lâu, lập tức bừng tỉnh chạy nhanh ra khỏi phòng làm việc.

Một tiếng nhu tình mật ý « Anh yêu à » kia, làm cho hần trong nháy mắt như được bay đến thiên đường. Trước kia lúc chưa trọng sinh, Tuyên Tuyên chưa bao giờ nhỏ nhẹ dịu dàng với hần như vậy, chỉ ba chữ này, làm cho hần thiếu chút nữa liều lĩnh lao ra ngoài mà đem cô ôm chặt lấy, đem cô giam cầm trong lòng, không để cho bất cứ ai nhìn thấy cô, khiến cô không bao giờ rời khỏi tầm mắt hần. Nhưng mà hần biết, hần không thể làm như vậy được. Những lời oán độc, hận thù, hần không bao giờ muốn nghe được từ miệng cô, hần hy vọng cô có thể đối đãi với hần như cô đối với Tống Kỳ, tựa như cuộc trò chuyện khi nãy cùng với những lời quan tâm.

Tống Kỳ... Đúng, Tống Kỳ! Cô hiện tại muốn đi gặp Tống Kỳ! Không, hần muốn đi theo, hần muốn ngăn cản bọn họ... Không, không được, hần không thể đi! Thật vất vả lắm cô mới có ấn tượng tốt với hần, hần không thể phá hư mọi việc! Không đúng, bọn họ bây giờ chỉ là kết giao tình cảm, bọn họ còn chưa kết hôn, hần vẫn còn đủ thời gian để chia rẽ họ...Đúng vậy! Hần không thể nóng vội, không thể hoảng hốt, còn kịp, hần vẫn còn cơ hội...

Đỗ Mộ Ngôn xoay người muốn quay về phòng làm việc, nhưng chân hần như bị đóng đinh, không thể di chuyển.

Sau một lúc lâu, hần lại ra ngoài lần nữa.

Chỉ đi xem mà thôi. Hắn tự nhủ với bản thân. Hắn chỉ là đi xem thôi sẽ không làm gì cả.

Thời điểm Đỗ Mộ Ngôn chạy xe ra ngoài, Tần Tuyên Tuyên đang cùng Tống Kỳ nói chuyện ở ven đường. Lặng lẽ dừng xe cách hai người một khoảng không xa, Đỗ Mộ Ngôn nhìn Tống Kỳ bằng ánh mắt như bộ dáng con rắn hổ mang nhìn con mồi.

Hắn hận không thể đem tay của gã đàn ông kia chặt thành trăm khúc, vì hắn ta dám không biết xấu hổ mà ôm bả vai Tuyên Tuyên đem cô vào xe hắn ta.

Đỗ Mộ Ngôn nắm chặt tay lái, hắn thật muốn đạp mạnh chân ga đâm chết Tống Kỳ, nhưng bên cạnh chính là Tần Tuyên Tuyên, hắn sao có thể buông tha để cô hận hắn được? Hận đến mức tình nguyện cùng hắn đồng quy vu tận?

« Em hôm nay tan tầm sớm vậy, anh còn tưởng phải đợi em một lúc lâu nữa đấy » Tống Kỳ ngồi vào ghế lái, hướng Tần Tuyên Tuyên cười nói.

Tần Tuyên Tuyên cầm túi của mình, trong tay còn cầm một cái gói to, nghe vậy đem gói to để vào chỗ ngồi đằng trước cười nói: « Lần sau anh có thể đợi tối rồi đến. »

« Làm sao mà để em chờ anh được? » Tống Kỳ nâng tay, nghiêng người vén tóc Tần Tuyên Tuyên ra sau tai, mắt dừng ở cái gói to, « Đây là gì vậy? Quà cho anh sao? »

« Không phải ». Tần Tuyên Tuyên nói, « Giữa trưa có người làm bẩn quần áo của em nên người ta đền cho em một bộ mới, đây là bộ quần áo bị bẩn »

« Là nam hay nữ? » Tống Kỳ thuận miệng hỏi.

Tần Tuyên Tuyên hỏi lại, « Có gì khác nhau sao? »

Tống Kỳ nghiêm trang nói: « Đương nhiên là có khác nhau. Nếu là nam, thì đây tuyệt đối là một cách tiếp cận vụng về. »

« Học trưởng à, anh suy nghĩ nhiều rồi. » Tần Tuyên Tuyên trừng mắt phản bác, giây tiếp theo trong đầu lại bỗng nhiên hiện lên hình ảnh phong độ của Đỗ Mộ Ngôn, không khỏi giật mình.. Chẳng lẽ cô thật sự không tự mình đa tình, người kia là cố ý sao?

«Tuyên Tuyên của anh là mỹ nhân mà, em đừng xem nhẹ mị lực của bản thân như vậy. » Tống Kỳ xoay người lại, giúp Tần Tuyên Tuyên thắt dây an toàn, trước khi lui về, dùng sức hôn lên mặt cô một cái.

« Tống Kỳ! » Tần Tuyên Tuyên vẻ mặt xấu hổ la lên, cũng đã quên mất nghi hoặc vừa rồi.

Lúc này, phía sau bỗng nhiên truyền đến một hồi còi to, khoảng cách gần như vậy, khiến Tống Kỳ cùng Tần Tuyên Tuyên đều giật mình, quay đầu nhìn lại.

Phía sau hai người có chiếc xe đang dừng, nhưng bên trong xe lại không có người nào.

Hai người nhìn nhau, Tống Kỳ nhún nhún vai, cũng không để ý, một bên khởi động xe, một bên tiếp tục nói đề tài khi nãy,

« Tuyên Tuyên, anh nói em đừng xem thường chính mình. Anh đây là Liễu Hạ Huệ còn không kiềm chế được huống chi là người thường. Xong rồi, chúng ta đi! »

Tần Tuyên Tuyên ra vẻ oán trách quay đầu nhìn về phía cửa sổ, khóe miệng lại mang theo nụ cười ngọt ngào. Tống Kỳ chính là mối tình đầu của

cô, tuy nói không phải mỗi tình nào cũng tu thành chính quả, nhưng cô có cảm giác, tình cảm của cô và Tống Kỳ sẽ được bền lâu.

Xe phía trước đi càng lúc càng xa, một lúc sau Đỗ Mộ Ngôn mới ngồi thẳng dậy.

Vừa rồi, nhìn cảnh Tống Kỳ hôn Tần Tuyên Tuyên, hắn không thể khống chế được mà đánh một quyền vào vô lăng, chẳng may đụng phải kèn xe, sợ bọn họ nhìn thấy hắn phải xoay người trốn đi.

Hắn không biết nếu mình tiếp tục đi theo bọn họ, hắn còn không khống chế được bản thân bao nhiêu lần nữa, bây giờ tốt nhất là hắn nên quay đầu rời đi. Nhưng hắn không khống chế được chính mình nữa, hắn muốn đi theo hai người họ...Hắn phải đi theo họ.

Sắc mặt Đỗ Mộ Ngôn hơi trầm xuống, tay run nhè nhẹ xoay khóa khởi động xe, đi theo hướng chiếc xe chạy xa xa đằng trước.

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Người đàn ông si tình

Tống Kỳ chở Tần Tuyên Tuyên tới quảng trường Minh Trạch, quảng trường này là khu thương mại của cao ốc Minh Khai, tổng vốn đầu tư tới năm tỷ, gồm có trung tâm thương mại, trung tâm giải trí cùng nhà hàng khách sạn nơi này nghiễm nhiên trở thành khu vực tiêu biểu giàu có bậc nhất của thành phố N.

Sau khi đỗ xe, Tống Kỳ liền dẫn Tần Tuyên Tuyên vào một nhà hàng Tây trong trung tâm giải trí, là một nơi phong cách tao nhã, bài trí rất tinh về và tất nhiên giá cũng rất xa xỉ.

Sau khi chọn một nơi yên tĩnh để ngồi, Tần Tuyên Tuyên vẻ mặt nghi ngờ nói: " Học trưởng, sao hôm nay anh lại đưa em tới đây? "

Gia đình Tống Kỳ mở siêu thị, trong nhà mặc dù không tính là đại phú đại quý nhưng ở nơi giá cả đắt đỏ như thành phố N này muốn mua một nơi ở thì vẫn là chuyện dễ dàng, bản thân Tống Kỳ làm bên khu vực tiêu thụ, tiền lương còn thêm tiền thưởng doanh số, hàng tháng thu vào hai, ba vạn là chuyện bình thường, bởi vậy xe anh ta đang đi cũng là năm ngoái tự mình bỏ tiền ra mua.

Mà Tần Tuyên Tuyên cũng có sự kiêu ngạo như ba của mình, là giáo sư ngành lịch sử đại học A, thời điểm thành phố N vẫn chưa là tắc đất tắc vàng như bây giờ, đại học A đề nghị không ít giáo sư ở ký túc xá, Tần giáo sư liền được cấp một căn nhà ba phòng rộng rãi. Bởi vậy, Tần Tuyên Tuyên từ nhỏ cũng rất được nuông chiều, mặc dù không phải là dạng tiêu tiền như nước nhưng cũng không phải là người tính toán tỉ mỉ. Mà Tần Tuyên Tuyên

kêu Tống Kỳ bằng học trưởng là thói quen từ thời đại học, đến giờ vẫn không đổi được, ngẫu nhiên gọi điện thoại mới có thể gọi anh ta một tiếng" Anh yêu à ".

Hiện giờ Tần Tuyên Tuyên hỏi như vậy không phải để ý nhà hàng này quá sang trọng, mà là muốn hỏi nguyên nhân Tống Kỳ chọn nơi này.

Nghe vậy Tống Kỳ thần thần bí bí nói: " Tuyên Tuyên, em không nhớ hôm nay là ngày gì sao? "

Tần Tuyên Tuyên nhướn mày, hôm nay đâu phải sinh nhật của ai trong hai người, cũng đâu phải ngày lễ gì đặc biệt, hôm nay rốt cuộc là ngày gì vậy ta?

Thấy bộ dạng mê man của Tần Tuyên Tuyên, Tống Kỳ làm màn ảo thuật từ bàn tay xuất hiện ra một hộp bánh ngọt nhỏ, đưa tới trước mặt cô.

Tần Tuyên Tuyên tò mò đem hộp bánh mở ra, bên trong là một chiếc bánh kem vị trà xanh, trên lớp bơ màu xanh nhạt được khắc hai con số chín.

"Chín mươi chín? " Tần Tuyên Tuyên nghi ngờ hỏi.

Tống Kỳ nghe vậy ngẩn ra, đưa mắt nhìn, đem cái bánh xoay lại, " Em nhìn lại đi."

" Sáu mươi sáu...Là cái gì?" Tần Tuyên Tuyên vẫn như cũ khó hiểu.

Tống Kỳ ôn nhu nở nụ cười, " Hôm nay là kỷ niệm sáu mươi sáu ngày chúng ta chính thức yêu nhau."

Tần Tuyên Tuyên ngẩn ngơ, trên mặt nổi lên một tầng đỏ ửng, " Ngày này có gì đặc biệt đâu mà..."

Ngoài miệng thì nói như vậy nhưng trong lòng cô lại vui như hội, ngày kỷ niệm nho nhỏ như vậy, học trưởng đều nhớ rõ...

Tống Kỳ cầm lấy tay Tần Tuyên Tuyên, nhìn cô bằng ánh mắt tràn đầy yêu thương, " Mỗi một ngày được ở cùng em, anh đều hận không thể từng ngày mà chúc mừng."

"Xoảng!"

Bên cạnh bỗng nhiên phát ra âm thanh chói tai, tiếng thủy tinh vỡ nát tạo ra âm thanh cực kỳ bén nhọn.

Tống Kỳ và Tần Tuyên Tuyên đều nhìn về phía nơi phát ra âm thanh, lại chỉ thấy được chiếc ly để cao bề tan tành trên mặt đất, mà người ngồi bên đó lại vì tấm vách ngăn mà không thấy được.

Nhân viên phục vụ nhanh chóng tới xử lý, Tống Kỳ cùng Tần Tuyên Tuyên cũng chỉ cho rằng đó là việc ngoài ý muốn, quay đầu lại vừa nói chuyện vừa chờ nhân viên mang đồ ăn lên.

Mà sau tấm ngăn, chính là Đỗ tổng của tập đoàn Minh Khải, trên mặt đeo chiếc kính râm tiện tay mua trên đường đi để che giấu thân phận.

Hắn nhớ lại, trước kia hắn bức chết Tống Kỳ, thật sự là quá tiện nghi cho hắn ta, hắn nên làm cho Tống Kỳ bán thân bất toại (liệt nửa người), cả đời sống không bằng chết! Dựa vào cái gì, mà tên Tống Kỳ kia lại tốt số hơn hắn như vậy, cưới được cô gái tốt như Tuyên Tuyên, mà Tuyên Tuyên cũng yêu hắn ta? Loại việc này, hắn tuyệt đối sẽ không cho phép xảy ra một lần nữa! Nếu hắn có thể trọng sinh sớm hơn một chút, khi mà hai người kia còn chưa gặp nhau thì thật tốt... Nhưng không sao, hiện tại vẫn còn kịp, hắn có thể thuê người giết hắn ta, cũng có thể tạt axit hủy đi khuôn mặt hắn ta, còn có thể khiến hắn ta bị tai nạn giao thông bán thân bất toại...

Trong đầu Đỗ Mộ Ngôn hiện lên đủ kiểu thủ đoạn ác độc, trên mặt hắn vẫn mang theo ý cười tàn khốc mà vắn vẹo.

Nhưng mà, tất cả những hình ảnh đều ngưng hẳn bởi gương mặt đầm nước mắt của cô. Rõ ràng là khóc, nhưng lại bi thương đến thế, tuyệt vọng đến thế, khi nhìn hẳn lại mang theo hận thù mãnh liệt, như là một con mãnh thú, muốn cắn nuốt hẳn.

Đỗ Mộ Ngôn hít một hơi thật sâu, đem tất cả ý nghĩ ác độc kia ném ra khỏi đầu. Đời này, hẳn không muốn làm cho Tuyên Tuyên lại hận hẳn, trước kia bị cô mắng là "tên cầm thú làm ra những việc ti bỉ vô sỉ ngoan độc", hẳn không thể lại làm vậy. Có lẽ, nếu không phải là những chuyện "ti bỉ vô sỉ ngoan độc", hẳn nghĩ, cho dù Tuyên Tuyên biết, cũng sẽ không để ý đi? Tuyên Tuyên của hẳn chính là một cô gái ôn nhu, thiện lương lại hiểu lòng người như vậy...

Bầu không khí trong nhà hàng thật tốt, Tống Kỳ cùng Tuyên Tuyên cùng nhau ăn cơm thật cô cùng vui vẻ, dù ở trong mắt người nào thì hai người họ thật xứng đôi.

Sau khi dùng bữa xong, hai người chậm rãi ra khỏi nhà hàng, tay nắm tay đi đến rạp chiếu phim. Mà phía sau bọn họ, là Đỗ Mộ Ngôn đang ngụy trang đi theo đằng xa, tầm mắt hẳn chăm chú nơi hai người họ nắm tay, ánh mắt khiến người ta rét lạnh.

Đến rạp chiếu phim, Tống Kỳ đi trước lấy vé cho bộ phim hai người đã chọn từ trước, Tần Tuyên Tuyên chờ phía sau, tự mình đi mua bỏng ngô và đồ uống. Hôm nay là ngày khởi chiếu đầu tiên bộ phim tình cảm hài hước mà Tần Tuyên Tuyên luôn mong đợi, vài ngày trước, Tống Kỳ đã đặt vé, chỗ ngồi ở khu vực trung tâm, hình ảnh rất rõ ràng mà âm thanh cũng cực tốt.

Tần Tuyên Tuyên cầm vé xem phim, mắt nhìn nghiêng mặt Tống Kỳ, bỗng dưng cảm thấy đỏ mặt.

Tống Kỳ là người nổi tiếng trong trường, không học chung chuyên ngành với cô, đại học năm thứ nhất cô tham gia khoa lý luận xã hội, mới quen biết hội trưởng hội lý luận là Tống Kỳ. Khi đó Tống Kỳ đối với cô rất chiều cố, mà cô chỉ nghĩ đó là vì anh là học trưởng nên quan tâm học mọi thứ chứ không có suy nghĩ gì khác, khi Tống Kỳ học năm cuối thì cũng không tham gia khoa lý luận nữa, từ đó hai người hầu như cũng không liên lạc với nhau, cho đến ngày cô tốt nghiệp, Tống Kỳ tỏ tình với cô, cô mới chợt hiểu lý do anh quan tâm mình trước đây, hai người nghiêm nhiên trở thành một đôi. Thật ra lúc đó cô cũng không phải là rất thích Tống Kỳ, nhưng được một anh chàng đẹp trai như vậy thổ lộ, mà lúc đó cô cũng không có người trong lòng, cô đối với vị học trưởng Tống Kỳ này cũng rất có thiện cảm, nên cô liền thử nhận lời. Nhưng không nghĩ đến từ đó đến nay cũng đã hai tháng, mà Tống Kỳ đối với cô lại vô cùng săn sóc, nên dần dần tình cảm cũng ngày càng nhiều hơn.

Đang suy nghĩ về Tống Kỳ làm cô vô cùng cảm động, bỗng nhiên bị ai đó đụng mạnh từ phía sau, Tần Tuyên Tuyên không đề phòng liền lao đảo nhưng cũng được đối phương kịp thời đỡ lấy.

"Cảm, cảm ơn! " Tần Tuyên Tuyên đối với người đó cảm ơn. Hiện tại đang là giờ cao điểm, rạp chiếu phim rất đông người lui tới, hơn nữa khó tránh khỏi có người vội vàng, nên Tần Tuyên Tuyên cũng không để ý chuyện này lắm.

Người nọ sau khi đỡ cô cũng không lên tiếng mà bỏ đi.

Tần Tuyên Tuyên kỳ quái nhìn lại thì thấy đó là một người đàn ông cao lớn, đầu đội nón, đang vội vàng đi khỏi tầm mắt cô.

Cô cảm thấy có điểm gì đó thật quen thuộc.

Tần Tuyên Tuyên đang nhíu mày suy nghĩ thì nghe bên cạnh vang lên giọng khẩn trương của Tống Kỳ: "Tuyên Tuyên, em không sao chứ? "

"Dạ?" Tần Tuyên Tuyên ngơ ngẩn nhìn lại, lúc này trong tay Tống Kỳ cầm bông ngô và đồ uống.

"Anh thấy có người đụng trúng em, em không sao chứ? " Tống Kỳ cau mày hỏi.

"A, không sao. Anh ta đụng không mạnh lắm, em chỉ đứng không vững chút thôi. " Tần Tuyên Tuyên cười cười lắc đầu, bỗng nhiên vẻ mặt cô cứng đờ,"Khoan đã...Vé xem phim đâu rồi?. "

Tần Tuyên Tuyên rõ ràng đã cầm vé xem phim trong tay, mà bây giờ hai tay cô lại trống không.

"Có phải em đã cất trong túi xách không? Đừng vội, từ từ tìm." Thấy dáng vẻ kích động của Tần Tuyên Tuyên, Tống Kỳ an ủi.

Tần Tuyên Tuyên lục hết các ngăn trong túi xách cùng ví tiền nhưng cuối cùng vẫn không thấy.

Hai vé xem phim kia giống như là bốc hơi, không thấy tăm hơi.

"Chẳng lẽ bị người hồi nãy trộm rồi?" Tần Tuyên Tuyên nghi hoặc nói. Cô nhìn quanh bốn phía, cũng không thấy bóng dáng của người kia đâu.

"Vậy kiểm tra túi xách xem có mất gì không?" Tống Kỳ hỏi.

Tần Tuyên Tuyên lại mở túi xách, lấy ví tiền kiểm tra, cũng không mất thứ gì. Cô nhìn Tống Kỳ lắc lắc đầu.

Vẻ mặt Tống Kỳ cũng mờ mịt.

Nếu thật sự kẻ kia là trộm, vậy vừa rồi cơ hội tốt như vậy cũng không lấy thứ gì lại cố tình chỉ lấy hai vé xem phim? Mà nếu không phải hì hai chiếc vé đó làm sao có thể không cánh mà bay?

" Thôi bỏ đi, anh xếp hàng mua hai vé khác." Tống Kỳ sợ Tần Tuyên Tuyên bởi vì làm mất vé xem phim mà áy náy, đưa bóng ngô cùng đồ uống cho cô, " Em ngồi đây ăn trước, anh đi mua vé. Giờ đi mua thì sợ là không còn vị trí ngồi tốt nữa nên chúng ta xem đỡ vậy."

Tống Kỳ cố ý nhún nhún vai làm ra vẻ bất đắc dĩ, làm bộ dạng khoa trương chọc Tần Tuyên Tuyên bật cười, tâm trạng tốt lên không ít, " Vậy học trưởng, em ngồi đây chờ anh."

Bên kia, trong một góc nhỏ âm u.

Đỗ Mộ Ngôn nắm trong tay hai tấm vé xem phim của Tần Tuyên Tuyên, mặt không chút thay đổi mà xé nát chúng, ném vào thùng rác.

Chỉ là, khi thấy Tống Kỳ lại đi xếp hàng, mặt hắn càng trở nên thâm trầm, lấy điện thoại gọi cho Lý Tái.

Rạp chiếu phim này thật ra cũng là của tập đoàn Minh Khai, thân là tổng giám đốc kiêm chủ tịch của tập đoàn Minh Khai, muốn cho bộ phim này tạm thời ngừng chiếu cũng không khó hơn uống một ly nước. Lúc này hắn lại dùng cách vụng về đi trộm vé xe của bọn họ chẳng qua là vì hắn muốn đụng chạm tiếp xúc với Tuyên Tuyên. Thời điểm hắn đỡ lấy cô, hơi thở của cô mạnh mẽ xông vào mũi hắn, hắn thật sự đã vô cùng kiểm chế bản thân mới không ôm chặt lấy cô.

Bên kia, thấy sắp đến lượt mình, Tống Kỳ xoay người hướng Tần Tuyên Tuyên làm dấu hiệu chiến thắng, lại nghe nhân viên phòng vé vẻ mặt xin lỗi đối với những người đang xếp hàng nói: " Thật xin lỗi mọi người, rạp chúng tôi hiện xảy ra chút sự cố, chúng tôi không thể khởi chiếu bộ phim hôm nay, thành thật xin lỗi, những ai đã mua vé, chúng tôi xin hoàn lại tiền."

Thông báo vừa xong, toàn bộ hội trường nhất thời hỗn loạn, nhân viên an ninh của rạp phải ra duy trì trật tự, hơn nữa nhân viên phòng vé vẫn kiên

nhân giải thích cùng xin lỗi, người tới xem phim lần lượt mang theo bất mãn mà rời đi.

"Học trưởng, ngày mai chúng ta lại đến xem là được mà."

Vì việc này Tống Kỳ rất buồn bực, Tần Tuyên Tuyên ngược lại phải an ủi anh.

Tống Kỳ sắc mặt vẫn khó coi như cũ, " Anh đã vì ngày hôm nay mà chuẩn bị thật kĩ càng ngày kỷ niệm của chúng ta, cứ như vậy hỏng việc, anh thật muốn đi đốt trại rạp chiếu phim này."

Tần Tuyên Tuyên phì cười, " Học trưởng, anh như vậy là phạm pháp đó nha."

Tống Kỳ xoa xoa đầu Tần Tuyên Tuyên, lại không cam lòng mà nói: "Tuyên Tuyên, hay là chúng ta đi tới rạp khác xem?"

"Học trưởng, giờ này trên đường xe đông lắm, muốn đến rạp gần nhất cũng phải nửa tiếng đó, xem xong phim cũng không biết tới mấy giờ nữa. Về nhà trễ quá, ba mẹ em lại lo lắng." Tần Tuyên Tuyên bắt bắc dĩ nói.

" Nói cũng đúng." Tống Kỳ vẫn là vẻ mặt buồn bực như cũ.

" Học trưởng à, em biết tâm ý của anh, hôm nay em thật sự rất vui." Tần Tuyên Tuyên cười nói.

Tống Kỳ vẽ mặt nghiêm túc, " Nhưng anh không vui nha. Như vậy đi, em hôn anh một cái, anh sẽ cố mà vui một chút."

Tần Tuyên Tuyên có chút đỏ mặt, hết nhìn trái, rồi nhìn phải, thấy xung quanh không ai chú ý liền kiễng mũi chân hôn trên mặt Tống Kỳ một cái.

Vì vậy mà Tống Kỳ thật hài lòng, ôm Tần Tuyên Tuyên đi ra ngoài, " Về nhà thôi, ngày mai chúng ta lại đi xem."

Vẫn là không ai chú ý nơi góc nhỏ, Đỗ Mộ Ngôn lấy nón và mắt kính ném xuống, dùng sức dẫm một cái.

Nhìn hai người kia bộ dạng ân ân ái ái, hăn thật ghen tị, hăn ghen tị đến phát điên lên! Hăn muốn chia rẽ bọn họ! Càng nhanh càng tốt.

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Chuyện không may

Tần Tuyên Tuyên về đến nhà thì vẫn còn sớm, lúc này ba mẹ cô đang ngồi ở phòng khách nói chuyện phiếm.

"Ba, mẹ, con về rồi. Có việc gì mà nhìn sắc mặt hai người kỳ lạ vậy?" Tần Tuyên Tuyên tò mò hỏi.

Tần Quốc Đống còn chưa mở miệng thì Đường Vi đã nói trước: " Có đoàn làm phim làm về phim cổ trang, muốn mời ba con làm cố vấn."

Tần Tuyên Tuyên đang muốn trở về phòng, nghe mẹ cô nói vậy liền thấy hứng thú quay lại, " Thật vậy hả ba? Ba đồng ý chưa? Nếu ba làm cố vấn đoàn làm phim không phải con có thể đi đến đó " tham quan" sao? Nói không chừng còn gặp được nhiều người nổi tiếng đó nha!"

Đường Vi một bên lôi kéo Tần Tuyên Tuyên, cười nói: « Cũng không phải còn nhỏ, gặp vẫn kích động la to như vậy. Ba con vẫn còn đang cân nhắc có nên đồng ý hay không. »

Tần Tuyên Tuyên có chút giật mình, « Ba, chuyện tốt như vậy sao ba lại không nhận lời? »

Trên mặt Tần Quốc Đống mang theo chút hoài nghi, « Giáo sư lịch sử nhiều như vậy, không biết vì sao đối phương chỉ tìm ba. Hơn nữa, ba trước giờ chưa làm cố vấn phim cổ trang, tùy tiện nhận lời người ta thật không ổn. »

« Là vậy sao. » Tần Tuyên Tuyên gật gật đầu, « Ba, ba lợi hại như vậy, có người mắt tinh tường thấy được nhân tài như ba không phải là chuyên rất bình thường sao? Nhưng dù sao, đây cũng là việc của ba, ba hãy tự mình quyết định, con sẽ không xen vào. »

Đường Vi cười nói: « Cái con nhỏ này, vừa rồi không phải rất kích động sao? Làm sao lại biến thành đứa con gái hiếu lòng người như vậy? »

« Mẹ, không phải trước giờ con vẫn là đứa con gái ngoan, am hiếu lòng người sao? » Tần Tuyên Tuyên giả vờ tròn mắt hỏi ngược lại.

« Ôi con nhỏ này! Tự mình nói vậy mà không xấu hổ à! » Đường Vi cười vỗ nhẹ cánh tay Tần Tuyên Tuyên, « Đúng rồi, hôm nay đi chơi với Tống Kỳ có vui không? »

« Dạ rất vui. » Tần Tuyên Tuyên cười nói. Ở cùng ba mẹ, việc quen bạn trai tất nhiên sẽ không giấu được, nên Tần Tuyên Tuyên đã sớm nói hết với ba mẹ. Tần Tuyên Tuyên đã tốt nghiệp, nên Tần Quốc Đống và Đường Vi cũng không cấm cô chuyện tình cảm, cũng để tự cô chọn bạn trai, nếu thấy được thì dắt về nhà giới thiệu.

« Chuyện tình cảm của con gái bà đừng cứ đi theo hỏi mãi như vậy, sẽ làm con bé xấu hổ đó » Tần Quốc Đống nhìn Đường Vi liếc mắt một cái.

« Được, được, được, tôi không hỏi nữa. » Đường Vi gật đầu, quay lại nói với Tần Tuyên Tuyên, « Tuyên Tuyên, mẹ có hầm canh gà, lát con xuống lấy uống nha. »

« Dạ con biết rồi. » Tần Tuyên Tuyên vừa dạ vừa đi về phòng mình.

Lên mạng được một lát, Tần Tuyên Tuyên nhận được tin nhắn của Tống Kỳ, nói cho cô biết anh đã về tới nhà và chúc cô ngủ ngon. Tần Tuyên Tuyên cười ngọt ngào, trả lời tin nhắn lại bấm bấm đi động, vô tình thấy thông báo cuộc gọi lúc mới tan sở. Nhớ đến anh ta vì sợ mình lo lắng mà cố

ý gọi điện thông báo, Tần Tuyên Tuyên cảm thấy ai làm cấp dưới của Đỗ Mộ Ngôn thì thật hạnh phúc, đúng là ông chủ tốt.

Sau đó cô bắt đầu mong tới ngày mai được đi xem bộ phim hôm nay vẫn chưa được xem. Công việc của Tống Kỳ thật ra rất bận rộn, nhưng anh vẫn luôn dành thời gian cho cô, thời gian nghỉ trưa cũng thường tới công ty cùng cô đi ăn cơm. Sau khi cùng nhau ăn bên ngoài vài lần, Tống Kỳ nói đồ ăn bên ngoài không sạch sẽ lại không dinh dưỡng nên cuối cùng lại tự làm cơm đem đến cùng Tần Tuyên Tuyên ăn chung. Trước cao ốc Thiên Vũ có một khu vực dành để nghỉ ngơi, Tần Tuyên Tuyên với Tống Kỳ vẫn tới đó ăn cơm, cảnh đó có bao nhiêu nhiều ngọt ngào, không cần người khác nói cũng biết. Giữa trưa hôm qua, lúc tạm biệt Tống Kỳ, cô cảm thấy hơi buồn ngủ nên đi mua ly cà phê, vậy nên mới có chuyện đụng phải vị Lý trợ lý kia.

Nhớ tới bộ quần áo bị dính cà phê, Tần Tuyên Tuyên la một tiếng nhảy dựng lên, vội vã đi xử lý.

Sáng hôm sau, vẫn như thường lệ Tần Tuyên Tuyên đón xe buýt đi làm, thời điểm này trên xe rất đông người, cô nhường chỗ của mình cho một bà cụ, chưa kịp đứng vững thì tài xế đã đạp mạnh chân ga chạy đi, khiến cô mất thăng bằng ngã về phía sau, đụng phải một thân thể rắn chắc.

Còn chưa thấy rõ người nọ cô đã rối rít mở miệng, « Thật xin lỗi! »

« Tần tiểu thư? » Đáp lại lời cô là một giọng nói mang theo sự kinh hi.

Vừa cảm thấy giọng nói này cò vẻ quen quen, tài xế lại thắng gấp một cái khiến Tần Tuyên Tuyên bị ngã mạnh về phía trước, nhưng lại có một cánh tay kéo cô lại khiến cô ngã vào một bờ ngực cường tráng.

« Tần tiểu thư, cô không sao chứ? » Trên đầu truyền đến một giọng nói thân thiết.

Tần Tuyên Tuyên đang muốn giãy dụa thoát ra, đối phương cũng đã biết ý thả cô ra, cô vội vàng nắm lấy tay vịn để không phải lại ngã tiếp.

Sau đó cô mới nhìn tới người đàn ông đứng gần mình, mới giật mình nói: "Đỗ tiên sinh?"

Đứng trước mặt Tần Tuyên Tuyên đúng là Đỗ Mộ Ngôn, một thân âu phục cao cấp sang trọng, cả người tản ra khí thế khác biệt không giống với bất cứ ai, tuy trên đầu đang quấn một tầng băng gạc thì cũng không chút nào ảnh hưởng đến vẻ anh tuấn của anh. Anh ta như vậy mà lại giống như những nhân viên bình thường đi xe buýt thì thật quái lạ.

"Đỗ tiên sinh, sao anh lại ở đây?" Tần Tuyên Tuyên kinh ngạc cực độ, có nghĩ nát cả óc cô cũng sẽ không nghĩ ra được vị Đỗ tổng này sẽ xuất hiện trên xe buýt như thế này.

« Nói ra thì dài lắm. » Đỗ Mộ Ngôn nhún nhún vai, lộ ra vẻ mặt thương cảm, « Hôm nay hình là ngay xui xẻo của tôi. »

« Làm sao vậy? » Tần Tuyên Tuyên theo bản năng hỏi lại.

« Sáng vừa ra khỏi nhà thì xe bị hỏng. Lúc đang gọi điện thoại thì bị người ta đụng trúng, điện thoại rớt xuống hư luôn. Sau đó tôi nghĩ nên bắt taxi đến công ty thì phát hiện ví tiền đã bị người đụng khi này trộm mất. Vừa lúc trước mặt có xe buýt ngừng, trong túi lại còn vài xu tiền lẻ, tôi liền lên luôn. » Đỗ Mộ Ngôn dùng giọng ôn nhu chậm rãi mà kể lại toàn bộ sự việc « không may » sáng nay, vì để Tần Tuyên Tuyên tin lời, hắn còn lấy ra cái điện thoại ban này đã bị hắn dùng một cước đạp nát màn hình.

"Chuyện này...cũng quá xui đi." Tần Tuyên Tuyên sợ hãi than một câu, chuyện Đỗ Mộ Ngôn gặp được thật có thể đem viết tiểu thuyết, nếu đưa lên mạng internet, phía dưới nhất định sẽ không ngừng có đội hâm mộ tặng hoa tới tấp...

Tần Tuyên Tuyên không nghĩ tới đường đường là tổng giám đốc tập đoàn Minh Khai lại làm những việc như vậy để lừa cô, căn bản là không có động cơ.

"Cũng không phải tất cả đều là xui xẻo." Đỗ Mộ Ngôn câu môi cười cười, " Nếu không gặp chuyện sáng nay, tôi cũng không gặp được Tần tiểu thư. Nói ra thì, cũng thật là khéo."

"Quả thật rất khéo." Tần Tuyên Tuyên có chút không tự nhiên cười cười. Nếu không phải bản thân hiểu đây chỉ là trùng hợp, thêm việc ngày hôm qua có lẽ cô quả thực cho rằng Đỗ Mộ Ngôn là cô ý dàn dựng tất cả.

"Sáng nào Tần tiểu thư cũng ngồi xe buýt đi làm sao?" Đỗ Mộ Ngôn hòa nhã nói.

"Đúng vậy." Tần Tuyên Tuyên đáp.

Đỗ Mộ Ngôn cười cười, "Trước kia khi còn chưa thành lập Minh Khai, đi đâu tôi cũng đi bằng xe buýt. Khi đó xe buýt không được thoải mái hiện đại như bây giờ đâu.

"Mọi thứ đều dần dần thay đổi mà." Tần Tuyên Tuyên kéo kéo khoe miệng trả lời cho có lệ. Đối với việc Đỗ Mộ Ngôn xây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng, Tần Tuyên Tuyên đương nhiên là cảm thấy rất hứng thú, những việc mà nhân vật truyền kỳ này trải qua, ai mà không muốn biết? Nhưng cô vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng và cô cũng không muốn cùng Đỗ Mộ Ngôn tiếp xúc nhiều.

Nhìn ra Tần Tuyên Tuyên cũng không hứng thú bắt chuyện, Đỗ Mộ Ngôn cũng cố nén không mở miệng nữa.

Lúc Tần Tuyên Tuyên nhìn ra ngoài cửa sổ, tầm mắt hần lại nhìn nghiêng khuôn mặt cô. Chính nhờ đây là xe buýt, hần mới có thể tới gần cô mà không bị cô chán ghét, bị cô nghĩ là hần lợi dụng. Hần thật muốn ngày

ngày được cùng cô ngồi xe buýt đi làm, nhưng cái cố này chỉ dùng được một lần, được cùng cô ngồi xe buýt cũng chỉ có lần này mà thôi.

Gặp lúc Tần Tuyên Tuyên chỉ chú ý ngoài cửa sổ, Đỗ Mộ Ngôn ngăm nhìn dáng người nghiêng nghiêng của cô, thừa dịp xe xóc nảy, hần càng cố ý tiến lại gần cô, chỉ cần cúi đầu là hần có thể ngửi được mùi hương tuyệt vời trên người cô. Cô luôn không dùng nước hoa, trên người chỉ có mùi thơm của sữa tắm, hần cố ý chọn cùng loại sữa tắm với cô, mỗi lúc tắm rửa, hần tưởng như có hơi thở của cô quay quanh, giống như cô đang ở bên cạnh hần. Chỉ cần nhắm mắt tưởng tượng tới dáng người thướt tha uyển chuyển của cô là hần dễ dàng đạt tới đỉnh. Lúc sự thoải mái cực hạn đó qua đi chính là vô hạn hư không, mở mắt ra, hần chỉ thấy toàn bộ là sự trống vắng, không có bóng dáng của người con gái mà hần nhớ thương.

Nơi nào đó ở bụng dưới đang dần dần thức tỉnh, Đỗ Mộ Ngôn phải cách cô một chút, bình phục lại cảm xúc để không hù dọa Tuyên Tuyên của hần.

Nửa tiếng đồng hồ đi xe này, bởi vì sự xuất hiện của Đỗ Mộ Ngôn, đối với Tần Tuyên Tuyên mà nói là cực kì khó khăn. Thật vất vả cũng đến nơi, Tần Tuyên Tuyên khách khí chào tạm biệt Đỗ Mộ Ngôn, nhắm thẳng cao ốc Thiên Vũ mà đi.

Hôm nay quản lý bộ phận Lý Tuyết kêu Tần Tuyên Tuyên để sắp xếp công việc mới, cô liền bắt đầu đẩy nhanh tốc độ, mấy chuyện không quan trọng đều bị cô ném ra đằng sau. Giờ nghỉ trưa vì Tổng Kỳ công việc quá bận không đến được, Tần Tuyên Tuyên cùng đồng nghiệp đi ăn cơm trưa, sau khi trở về nghỉ ngơi một lát lại tiếp tục công việc.

Buổi chiều lúc gần tan sở, Tả An Lôi người không có việc gì sẽ không đến phòng thiết kế bỗng nhiên xuất hiện, vỗ vỗ bả vai Tần Tuyên và Phương Phán Phán, "Buổi tối có khách hàng mời ăn cơm, hai người đi cùng tôi."

"Chịu trách nhiệm tiếp khách không phải đều là người của phòng tiêu thụ sao?" Phương Phán Phán giật mình nói.

"Phòng tiêu thụ hôm nay có hai người nghỉ phép, những người khác thì nhìn không thích hợp lắm, mà sao vậy, gọi mấy người đi ăn cơm, không phải trả tiền còn nói nhiều lời vô nghĩa như vậy làm gì?" Tả An Lôi liếc xéo Phương Phán Phán một cái.

"Hừ, nói làm như ở đây cần lắm vậy..." Biết mình là nhân viên thực tập căn bản lời nói không có trọng lượng, Tần Tuyên Tuyên kéo kéo Phương Phán Phán ngăn không cho cô ấy nói tiếp, lại hướng Tả An Lôi cười nói: "Trợ lý Tả, chúng tôi biết rồi, nhất định sẽ không quên."

Tả An Lôi hừ một tiếng, " Vẫn là Tần Tuyên Tuyên cô biết chuyện, có mấy người thật là bị đại học làm hư, không biết trời cao đất rộng. Mà mấy trường đại học bây giờ cũng không biết đào tạo ra loại người gì không biết."

Tả An Lôi chỉ tốt nghiệp trung cấp, nên đối với những người có bằng cấp cao hơn mình cô ta luôn khinh khỉnh xem thường miệng luôn lộ vẻ "Học cao thì có ích gì " "Sinh viên đại học thì sao, không phải vẫn làm việc theo lệnh người tốt nghiệp trung cấp như cô ta à"...

Thấy Phương Phán Phán muốn cùng Tả An Lôi âm ỷ, Tần Tuyên Tuyên liền kéo cô lại, chờ Tả An Lôi đi rồi mới buông Phương Phán Phán ra.

" Cô ta ngay cả đại học cũng thi không đậu nổi, dựa vào cái gì lại khinh thường chúng ta?" Phương Phán Phán tức giận nói. Cô cũng giống Tần Tuyên Tuyên, đều là sinh viên tốt nghiệp ngành thiết kế, tuy nói hiện tại sinh viên ở đâu cũng có, sinh viên không phải là gì để kiêu ngạo, nhưng thái độ đó của Tả An Lôi thật khiến cô muốn đánh người.

" Được rồi, cậu cứ xem như cô ta tự ti đi." Tần Tuyên Tuyên nhỏ giọng trấn an bạn. Tống Quốc Đống và Đường Vi đều là những người ôn hòa, nên

Tần Tuyên Tuyên cũng được dạy dỗ như vậy, không thích cùng người khác tranh cãi, ngay cả những lời thô lỗ cũng không biết nói.

"Hừ, ngày nào đó nếu ta muốn bỏ công việc này, thì nhất định phải tát vào mồm cô ta vài cái rồi mới đi!" Phương Phán Phán nói.

Tần Tuyên Tuyên cười nói: "Được được, đến lúc đó tớ nhất định trông chừng giúp cậu. "

Phương Phán Phán còn nói thêm vài câu mới chịu tập trung làm việc.

Biết buổi tối về trễ nên Tần Tuyên Tuyên gọi điện báo cho ba mẹ, rồi nhắn tin cho Tống Kỳ nói hôm nay không đi xem phim được, không nghĩ tới cô vừa bấm ha chữ thì thấy Tống Kỳ điện thoại tới.

"Tuyên Tuyên, không biết làm sao mà rạp chiếu phim ở thành phố N không chiếu bộ phim Happy Ending nữa."Đầu bên kia, giọng của Tống Kỳ nghe thật ảo não.

Happy Ending là tên bộ phim mà Tần Tuyên Tuyên mong đợi lâu nay, nghe Tống Kỳ nói như vậy, cô có chút kinh ngạc, "Bị cấm chiếu rồi sao?" Chẳng lẽ bên trong có cảnh bị cấm.

"Không phải đâu, anh thấy mấy thành phố khác có chiếu mà, chỉ có thành phố mình thôi, anh gọi điện đến viện điện ảnh, người ta cũng nói qua loa chứ không nói nguyên nhân cụ thể là gì. Tuyên Tuyên, em nói xem có phải chúng ta không có duyên với bộ phim này hay không?"

Tần Tuyên Tuyên phì cười, vội nói: " Rạp không chiếu phim thì chúng ta cũng không có cách nào, lần sau muốn đi xem phim em sẽ nói với anh, chúng ta cùng đi xem. Đúng rồi, nói anh biết, hôm nay công ty có buổi họp ăn cơm, anh không cần tới đón em đâu."

" Có mấy thằng cha háo sắc đi cùng không?"Tống Kỳ ra vẻ lo lắng hỏi, "Hay là anh đi cùng em thì tốt hơn."

"Em đi cùng công ty, anh tới thì tính là gì?"

"Người nhà."Tống Kỳ nghiêm trang trả lời.

Tần Tuyên Tuyên đang muốn phản bác, cách đó không xa Lưu Chí Cương cố ý khụ một tiếng, nhắc nhở cô ồn ào làm phiền anh ta, cô đành thấp giọng nói: "Ăn cơm xong em sẽ tự mình đón xe về, anh đừng lo, bên đây còn có việc, không nói chuyện với anh nữa nha."

"Vậy được rồi, về nhà nhớ điện thoại cho anh"

"Em biết rồi" Tần Tuyên Tuyên sáng giọng.

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Cảm giác thỏa mãn

Rất nhanh đã tới giờ tan tầm, dù còn oán giận, Phương Phán Phán vẫn cùng Tần Tuyên Tuyên ở dưới lầu chờ Tả An Lôi và mấy người phòng tiêu thụ. Phòng tiêu thụ có vài chiếc xe, đoàn người ngồi đầy hai chiếc xe rồi đi đến chỗ hẹn.

Sợ Phương Phán Phán lại cãi nhau, Tần Tuyên Tuyên kéo cô lên chiếc xe khác, tách ra khỏi Tả An Lôi. Ngồi cạnh ghế tài là một cô gái trông rất thời thượng tên Tương Giai, nhìn thấy Tần Tuyên Tuyên và Phương Phán Phán sau kính chiếu hậu cô ta tỏ vẻ khinh thường.

Tần Tuyên Tuyên vừa tốt nghiệp đại học, nên trên người vẫn mang dáng vẻ như một sinh viên, khi được vào làm, cô cố ý mua các loại quần áo mặc vào khiến bản thân nhìn thành thực hơn. Bất quá cô không thích trang điểm, khuôn mặt xưa nay vốn là trắng nõn tự nhiên không giống khuôn mặt đẹp nhờ trang điểm như Tương Giai. Mà Phương Phán Phán bộ dạng cũng không phải là kém, nhưng lại là một người rất tùy tiện, quần áo cũng mang khuynh hướng trung tính nên so với Tương Giai quyến rũ kia thì còn kém xa hơn.

"Chị Tả không biết có phải là bên tuyển người sai lầm rồi không, lại đi tìm hai đứa như học sinh vậy." Tương Giai nói thầm một câu, thanh âm không lớn không nhỏ vừa vắn để hai người Tần Tuyên Tuyên nghe được.

Phương Phán Phán quả nhiên tức quá liền trả lời lại, "Sai lầm là sao? Không biết cô bị bệnh gì nữa!"

Tần Tuyên Tuyên nhanh tay giữ chặt Phương Phán Phán, không cho cô nói thêm nữa. Tương Giai nhìn Phương Phán Phán khinh thường liếc mắt một cái rồi quay đầu nhìn ra cửa xe không để ý tới hai người nữa.

Phương Phán Phán tiến đến phía Tần Tuyên Tuyên, nhỏ giọng nói: "Tần Tuyên Tuyên, tớ cảm thấy rất không thích hợp nha. Cậu xem, những người đi hôm nay ngoại trừ Mạc tổng thì tất cả đều là nữ! "

Mạc tổng thì đã đi trước rồi, nói là chờ mọi người ở chỗ hẹn.

"Phòng tiêu thụ vốn là nhiều nhân viên nữ mà." Tần Tuyên Tuyên cũng nhỏ giọng đáp.

Vốn tưởng rằng bản thân phát hiện được cái gì Phương Phán Phán nhất thời cứng họng, một lúc sau dùng giọng ỉu xìu, yếu ớt nói: "Được rồi, cậu nói đúng. Nhưng mà tớ vẫn cảm thấy có gì đó không đúng, Lát nữa chúng ta sẽ trốn ở góc phòng, nói nhỏ giọng, tốt nhất là làm họ đừng để ý đến chúng ta! Cậu thấy vậy được không?"

"Được, được." Tần Tuyên Tuyên cực kì đồng ý.

Rất nhanh, mọi người đã đến một nhà hàng nhưng nhìn lại không khác gì quán rượu, được nhân viên phục vụ dẫn đường, đoàn người đi vào một gian phòng đã được đặt trước. Trong phòng đã ngồi sẵn ba người, trừ Mạc tổng còn có thêm hai người đàn ông trung niên, nhìn thấy đoàn người trẻ tuổi đi vào, đặc biệt lại có vài mỹ nhân, hai cặp mắt liền sáng rỡ.

"Ôn tổng, Hàn tổng!"

Phòng tiêu thụ đương nhiên biết hai người này, liền tiến lên chào hỏi, thấy Tần Tuyên Tuyên và Phương Phán Phán tỏ vẻ như người ngoài cuộc, Tả An Lôi nhú mày, nhỏ giọng nhắc nhở: "Họ là Ôn tổng cùng Hàn tổng bên bất động sản Lam Thiên, gần đây họ vừa mới xây dựng một khu du

lịch, Mạc tổng đang muốn giành được hạng mục này, hai người tốt nhất đừng gây ra chuyện gì hỏng việc!"

Nói xong, Tả An Lôi liền đi lên phía trước, cùng Ôn tổng và Hàn tổng nói cười đến vẻ mặt sáng lạn.

" Hừ, chúng ta cũng không phải dạng người mua vui cho bọn họ!" Phương Phán Phán hừ một tiếng khinh miệt.

Tần Tuyên Tuyên bịt miệng cô,"Cậu quên rồi hả?Chúng ta phải thấp giọng đó. Phòng tiêu thụ nhiều người như vậy, không tới phiên chúng ta xuất hiện đâu..."

"Heo đến thì khai đao thôi!" Phương Phán Phán nói.

Tần Tuyên Tuyên buông lỏng cô ra.

Quả thật giống như Tần Tuyên Tuyên nói, phòng tiêu thụ mỹ nữ không ít, miệng lại ngọt, dỗ Ôn tổng cùng Hàn tổng vui vẻ ra mặt, căn bản không có người chú ý hai người bọn họ. Chẳng qua dưới ánh mắt của Mạc tổng, hai người cũng phải tỏ ra lễ phép mà nâng chén với bọn họ.

Lần kính rượu này, Hàn tổng liền chú ý tới Tần Tuyên Tuyên. Gặp Hàn tổng nhìn Tần Tuyên Tuyên với ánh mắt khác thường, Tả An Lôi cười nói: « Hàn tổng, cô ấy là Tần Tuyên Tuyên, vừa vào công ty chúng tôi được hai tháng, tốt nghiệp đại học A đấy! »

« Tôi nói sao lại thấy giống sinh viên thể này, hóa ra là mới từ đại học đi ra! Sinh viên thật tốt, thật đơn thuần, trong sáng! » Hàn tổng cười nói ha hả. Ông ta đã ngà ngà say. Người đã ngoài tuổi trung niên, dáng người béo mập, hai mắt híp lại nhìn bộ dạng Tần Tuyên Tuyên như con cá nằm trên thớt

Ôn tổng một bên cũng cười nói: « Ha ha, lão Hàn của chúng ta thích nhất là những cô gái nhỏ trong sáng, đơn thuần đó! »

Tần Tuyên Tuyên bị Hàn tổng nhìn đến khó chịu, bên cạnh Tả An Lôi cùng Mạc tổng không ngừng nháy mắt với cô, cô đành phải rót rượu cho lão, miễng cường nói: « Hàn tổng, tôi kính ngài! »

Hàn tổng cười ha ha, « Mỹ nữ kính rượu, tôi có thể nào không nhận? Uống! »

Ông ta uống một hơi cạn sạch, thấy Tần Tuyên Tuyên cau mày uống hết ly rượu vang, bỗng nhiên lão lấy bình rượu nhỏ trên bàn, rót ra hai ly rượu Mao Đài, một ly hướng Tần Tuyên Tuyên, « Uống rượu vang này thì có ý nghĩa gì, uống hết ly Mao Đài này mới được. »

Rượu này dùng loại chung nhỏ, ngẩng đầu uống một ngụm liền xong, nhưng Tần Tuyên Tuyên từ nhỏ đến giờ chưa bao giờ uống rượu, vừa rồi chỉ uống hai ly rượu vang đã muốn làm cô choáng váng, giờ thêm ly rượu để này, chắc chắn cô sẽ gục tại chỗ.

« Hàn tổng, cảm ơn ngài đã chiếu cố, chẳng qua tửu lượng của tôi thật sự rất kém, uống không nổi... »

« Tiểu Tần, Hàn tổng mời rượu cô, sao cô lại không nể mặt như vậy? Yên tâm mà uống rượu đi, tôi sẽ tự mình lái xe đưa các cô về! » Mạc tổng trên mặt mang theo chút không hờn giận nói.

« Tần Tuyên Tuyên, Mạc tổng đã nói như vậy, nếu cô không uống, là xem thường người khác nha. » Tả An Lôi nói, « Người khác muốn được Mạc tổng đưa về, sợ là không có phúc khí như vậy đâu. »

« Đúng vậy nha! » Bên cạnh một đám người ồn ào, nhìn Tần Tuyên Tuyên chê giễu.

Tần Tuyên Tuyên vịn bất đắc dĩ đành tiếp nhận ly rượu, nhưng làm sao cũng không mở miệng uống được, Phương Phán Phán chịu không được, ra mặt giúp, « Tần Tuyên Tuyên tửu lượng không tốt, tôi uống giùm cô ấy! »

Tả An Lôi một bên giữ chặt Phương Phán Phán, hừ lạnh nói: « Hàn tổng là muốn cho Tần Tuyên Tuyên mặt mũi, cô ở đây náo loạn cái gì? »

« Cô đừng kéo tôi, Tần Tuyên... »

« Được, tôi đây cảm ơn Hàn tổng cất nhắc! » Thấy Phương Phán Phán vì mình mà ra mặt, trong lòng Tần Tuyên Tuyên thật cảm động, nghĩ không muốn làm Phương Phán Phán khó xử, cô liền một ngụm uống cạn ly rượu.

« Tốt! Thật sáng khoái! » Hàn tổng khen, lại không để ý động tác ngăn cản của Tần Tuyên Tuyên mà rót tiếp cho cô một ly khác, « Đến đây, đến đây, lại uống một ly nữa! »

« Đúng vậy, một ly làm sao đủ? Phải uống ít nhất ba ly mới được nha! » Mạc tổng cười nói, ánh mắt quét về phía Tần Tuyên Tuyên mang theo một tia uy hiếp.

Tần Tuyên Tuyên không có biện pháp, đành phải ngửa đầu uống cạn.

« Tốt! » Hàn tổng cười đến hai mắt đều híp lại, lại rót thêm ly thứ ba cho Tần Tuyên Tuyên nhưng lần này lại nắm lấy tay đang cầm ly rượu của cô.

Tần Tuyên Tuyên như bị điện giật, theo bản năng muốn rút tay về, Hàn tổng lại tăng thêm lực nắm chặt không buông, thậm chí còn dùng ngón tay ở mu bàn tay cô mà vuốt ve.

Tần Tuyên Tuyên mặt trắng bệch, hướng phía Mạc tổng cầu cứu, Mạc tổng lại không có ý giúp Tần Tuyên Tuyên giải vây, ngược lại còn nháy mắt kêu cô phối hợp.

Tần Tuyên Tuyên tửu lượng không tốt, hiện tại đã muốn say, trên tay lại truyền tới cảm giác như bị động vật máu lạnh dầy dụa, làm cô thấy thật ghê tởm, rượu bên trong dạ dày như muốn trào ra ngoài,

Cô dùng sức rút tay ra, nhưng vẫn không được, máu nóng bốc lên, cầm lấy ly rượu bên cạnh, đem nguyên ly rượu vang hất thẳng vào mặt lão Hàn tổng.

Hàn tổng sửng sốt, Mạc tổng cũng sửng sốt, ngoại trừ Phương Phán Phán là đang vô cùng khoái chí, tất cả mọi người đều dùng loại ánh mắt kinh hãi mà nhìn Tần Tuyên Tuyên. Đặc biệt là Tả An Lôi, cô ta vẫn cảm thấy Tần Tuyên Tuyên là một cô gái rất nhu thuận, so với Phương Phán Phán kia là dễ sai bảo hơn nhiều, không nghĩ tới tính tình cô cũng bạo gan như vậy!

Thừa dịp Hàn tổng sửng sốt, Tần Tuyên Tuyên rút tay mình về, trước khi mọi người kịp phản ứng lại đã lấy tay che miệng chạy ra khỏi phòng.

Phương Phán Phán thấy vậy, vội vã đuổi theo.

Mạc tổng hoàn hồn, thấy sắc mặt khó coi của Hàn tổng thì cười nhỉnh nói: « Hàn tổng, ngài đừng nóng giận, chỉ là một đứa con gái không biết lớn nhỏ, không hiểu chuyện mà thôi! Ngài đừng so đo làm gì! »

Nói xong, Mạc tổng nhìn Tả An Lôi liếc mắt một cái, cô ta liền hiểu ý, hướng Hàn tổng tìm cách lấy lòng, dần dần lại làm lão ta cao hứng trở lại.

Chẳng qua là, Mạc tổng nhìn về phía cửa phòng một cái, đáy mắt không khỏi hiện lên một tia âm trầm.

Phương Phán Phán đuổi theo ra khỏi phòng, mắt thấy Tần Tuyên Tuyên đang ở phía trước, đang muốn đi qua, lại không biết ở đâu lao ra một tên đàn ông đụng mạnh vào cô, Phương Phán Phán nặng nề té xuống đau đến hít thở không thông.

« Tiểu thư, cô không sao chứ? » Người đàn ông vội vàng hướng Phương Phán Phán xin lỗi.

Phương Phán Phán được người nọ đỡ dậy, nhớ tới Tần Tuyên Tuyên, muốn đuổi theo, ai ngờ lại bị người kia ngăn lại, « Tiểu thư, hay tôi đưa cô đến bệnh viện kiểm tra xem sao, nếu lỡ có vấn đề gì, tôi sẽ lo tiền thuốc cho cô. »

« Tôi không sao! Anh buông ra đi! » Phương Phán Phán vội la lên.

Ai ngờ người kia giữ chặt Phương Phán Phán không buông, « Tiểu thư, thật lòng xin lỗi cô, không biết trong người cô có sao không, bên ngoài có lẽ nhìn không sao, nhưng biết đâu trong người có ảnh hưởng? Tôi nghĩ vẫn là nên đi bệnh viện khám xem sao. »

« Người này sao lại phiền như vậy, tôi thật không sao mà! » Phương Phán Phán mặc kệ người kia, chạy theo hướng khi nãy, lại không thấy Tần Tuyên Tuyên đâu nữa.

Cô tức giận, quay đầu muốn tìm người đàn ông kia tính sổ, nhưng trên hành lang vắng tanh, người kia đã đi đâu mất? Chỉ thấy trên hành lang nằm lẳng lẳng một chiếc di động, nhìn lại thì đúng là điện thoại của cô rồi. Vội chạy tới kiểm tra, lại thấy di động đã hỏng. Lập tức cô muốn chạy vào phòng tìm người mượn điện thoại gọi cho Tần Tuyên Tuyên, lại nhìn thấy Tả An Lôi đi ra. Rơi vào đường cùng, cô chỉ có thể đi khắp nơi tìm Tần Tuyên Tuyên.

Trong một căn phòng khác, Lý Tái vụng trộm nhìn ra ngoài cửa, thấy Phương Phán Phán đã đi xa, mới nhẹ nhàng thở ra.

Đồ tổng, tôi chỉ có thể giúp anh tới đây thôi...

Bên kia, Tần Tuyên Tuyên nhớ lại cảnh mình hất rượu vào mặt Hàn Tổng lại thấy hối hận. Cô mới chỉ là nhân viên thử việc, lại đắc tội với

người công ty khác, Mạc tổng sẽ tha cho cô sao? Cô có nên thức thoir tự mình đưa đơn thôi việc không?

Trong lòng Tần Tuyên Tuyên thật rối loạn, chạy vào phòng vệ sinh rửa mặt, mới có chút thất thần đi ra ngoài. Cô đang lo lắng, giờ mình nên về nhà, mặc kệ công việc này? Hay là trở lại xin lỗi để giữ lại công việc đây?

Đúng lúc này, trước mặt lại xuất hiện một chai nước khoáng.

Tần Tuyên Tuyên từ từ ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy dáng người cao to của Đỗ Mộ Ngôn, đang cười ôn nhu.

« Tần tiểu thư, cô không sao chứ? Tôi thấy sắc mặt cô không tốt lắm, uống miếng nước đi. » Đỗ Mộ Ngôn vẻ mặt mang theo chút quan tâm nhưng cũng không quá mức, chính là trong ánh mắt anh lóe lên một tia tàn nhẫn mà không ai thấy.

"Đỗ tiên sinh...Tôi không sao." Tần Tuyên Tuyên theo bản năng nhận lấy chai nước, lắc lắc đầu nói. Chỉ là đầu nhoáng lên một cái cô liền thấy choáng váng, phải dựa vào tường mới đứng vững được. Giờ phút này trong đầu cô là một mảnh hỗn loạn, cũng không thắc mắc tại sao Đỗ Mộ Ngôn lại xuất hiện ở chỗ này.

Vì uống rượu nên rất khát nước, Tần Tuyên Tuyên cảm ơn Đỗ Mộ Ngôn xong vội mở chai nước mà uống liền một hơi.

Nhìn cô ngẩng đầu lộ ra chiếc cổ trắng nõn, con người Đỗ Mộ Ngôn trở nên sâu thẳm, thân thể nơi nào đó đang kêu gào đòi nổi dậy.

" Tần tiểu thư, hay là tôi đưa cô về nhà, nhìn sắc mặt của cô không được tốt lắm đâu." Đỗ Mộ Ngôn ân cần nói.

"Không cần đâu, Đỗ tiên sinh, tôi tự đón xe về được rồi.!" Tần Tuyên Tuyên miễng cường cười cười với Đỗ Mộ Ngôn, người dựa vào vách tường

từng bước đi về phía trước.

Đỗ Mộ Ngôn cực lực kiềm chế khát vọng muốn ôm cô lại, bên cạnh giúp đỡ cô đi, lại quan tâm nói: " Tần tiểu thư, tôi thấy cô ngay cả đi còn không được, thật sự là không cần lo sao?"

"Đỗ tiên sinh, tôi thật sự không sao..."Tần Tuyên Tuyên kiên trì nói, bước chân thoáng nhanh hơn. Bất quá hình như cô đã ngấm rượu, càng cố đi nhanh lại càng vô lực, cũng có chút hoa mắt chóng mặt. Bỗng nhiên bước chân cô loạng choạng, thấy sắp ngã về phía trước, bên tai vang lên tiếng hoảng hốt của Đỗ Mộ Ngôn, cảm giác được bản thân mình ngã vào một vòng tay ấm áp, giây tiếp theo liền mất đi ý thức.

Đỗ Mộ Ngôn ôm ngang Tần Tuyên Tuyên, vẻ ôn hòa quan tâm vừa rồi tựa như biến mất, cúi đầu nhìn khuôn mặt đang say ngủ của Tần Tuyên Tuyên, khóe miệng chậm rãi gợi lên một độ cong thỏa mãn, giống như điên, giống như cuồng.

Thông qua camera giám sát, hẳn có thể thấy toàn bộ hoạt động cả ngày của Tần Tuyên Tuyên. Hình ảnh cô chuyên chú làm việc, dáng vẻ nhíu mày suy tư, nụ cười nhẹ nhàng mà quyến rũ khi nói chuyện với đồng nghiệp...hắn đều không bỏ sót bất cứ điều gì. Cho nên biết cô đi dự buổi tiếp khách hàng cùng công ty, hẳn liền nhịn không được mà đi theo đến đây.

Đỗ Mộ Ngôn bỗng nhắc chân, không thèm nhìn nhân viên phục vụ đang hỏi gì, bước nhanh ra khỏi quán rượu. Đến nơi để xe, đặt Tần Tuyên Tuyên nằm ở ghế sau, chính mình lên xe khởi động một mạch lái đi, cuối cùng hắn đem xe dừng lại trong một con hẻm nhỏ tối tăm

Sợ Tần Tuyên Tuyên nghi ngờ nên hắn hạ giọng rất nhẹ, không quá hai giờ cô sẽ tỉnh lại, thời gian hắn có không nhiều lắm.

Dừng xe, tắt đèn, Đỗ Mộ Ngôn vòng ra ghế sau, nhìn người con gái vì say rượu mà sắc mặt ửng hồng, cúi người xuống, nới hõm vai cô mê muội mà hít thật sâu.

Xoang mũi đều tràn ngập mùi hương của cô, nồng đậm như thế làm cho hần thấy thật thỏa mãn, nơi nào đó được tiếp xúc gần gũi như vậy, nhịn không được mà run nhè nhẹ đứng lên..

Ước chừng năm phút sau, Đỗ Mộ Ngôn khôn khéo khẽ nâng người mình lên, nhìn chăm chăm vào Tần Tuyên Tuyên đang không hề hay biết gì.

Thân thể mỗi chỗ đều đang lỏng lẻo, đang gào thét mà nói với hần, hần muốn không chỉ là như thế này! Mặc kệ là trước đây, hay hiện tại đã được trọng sinh, hần vẫn luôn đêm ngày ảo tưởng, được xé bỏ quần áo cô, sùng bái nơi xinh đẹp của cô, trên từng tấc da thịt cô chỉ lưu lại dấu ấn của hần, hung hăng tiến vào cô, giữ lấy cô, làm cho cô vì hần mà khóc, vì hần mà điên cuồng!

Hô hấp của hần vì những ý nghĩ dâm dục đó mà trở nên dồn dập, yết hầu cuồn cuộn, đôi mắt nhìn cô từ từ nhiễm sắc điên cuồng.

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Lý trí

"Uhm..."

Tần Tuyên Tuyên khó chịu. Rên rỉ một tiếng, Đỗ Mộ Ngôn như điện giật rút tay về, nhìn cô tự nhiên tỉnh lại, đáy mắt điên cuồng cùng tình dục bị cực lực áp chế.

Hắn thống khổ nắm chặt tay thành quyền, vẻ mặt dần dần vặn vẹo đứng lên.

Những tưởng tượng tốt đẹp mà hắn trải qua, giờ hắn không thể làm nữa! Ông trời đã cho hắn cơ hội một lần nữa, hắn không thể tự tay hủy diệt nó!

Đỗ Mộ Ngôn nâng mắt lại nhìn về phía Tần Tuyên Tuyên, giống như con rối bị khống chế tâm thần, chậm rãi dựa vào đi qua xoa hai gò má của cô. Cảm xúc ấm áp, mềm mại đó làm lòng hắn rung lên, kìm lòng không được lộ ra một nụ cười.

Cúi người xuống, môi hắn run run, chậm rãi dán lên đôi môi đỏ mọng, kiều diễm của cô, nhẹ nhàng nghiền nát, lại nhịn không được mà đưa lưỡi liếm láp vành môi cô, rất nhanh đôi môi đã trở nên ướt át. Hắn không dám dùng sức, cũng không dám lưu lại dấu ấn gì.

Nâng mình lên, nhìn dưới thân là cô gái với đôi môi trơn bóng, đỏ mọng, thân mình hắn trở nên căng thẳng, tay nhìn không được mà luồn xuống dưới, mơn trớn thân thể với đường cong lả lướt, thẳng đến chỗ làn váy. Cô hôm nay mặc một bộ váy đỏ liền thân, càng làm tôn lên làn da trắng nõn của cô.

Nuốt nước miếng, ánh mắt thâm thúy, tay Đỗ Mộ Ngôn run run đem làn váy cô kéo lên cao, dần dần lộ ra chiếc quần lót màu trắng thuần khiết, phía dưới đó là hình dáng no đủ kia làm cho hần không thể dời mắt, hô hấp trở nên dồn dập.

Kéo khóa váy xuống, từ váy lại chuyển lên ngực.

Đập vào mắt là phần da thịt trắng nõn, mềm mại đang điên cuồng kêu gọi anh. Hần quỳ trước chỗ ngồi, hơi nâng cơ thể cô lên, cởi bỏ nội y của cô, đem nó kéo lên trên, kia hai phần xinh đẹp, phần nộn hiện ra, hô hấp hần căng thẳng, hần muốn ngậm lấy chúng hung hăng liếm láp, chơi đùa mãi không thôi... nhưng vì sợ nước bọt dính vào lại tạo ra ấn ký không thể xóa được nên cuối cùng hần cũng chỉ dám lấy tay nhẹ nhàng mà vuốt ve, thấy chúng nó trước mặt biến hóa đủ các hình dạng, hô hấp hần càng dồn dập, hạ thân căng thẳng, cuối cùng mang theo lưu luyến mà buông ra, sau đó lại lần mò xuống dưới, từng chút từng chút mơn trớn mỗi tấc da thịt của cô.

Bàn tay hần dừng bên trong váy cô hồi lâu mới tiếp tục lướt dọc theo đôi chân thon thả, trắng ngần của cô, thẳng đến mắt cá chân. Ánh mắt nóng bỏng không hề chớp nhìn chăm chăm vào nơi bí ẩn kia có thể đem đến cho người ta muôn vàn khoái mái, tay hần run run lần mò hướng lên trên. Phần dưới tay hần khiến hần nháy dưng, kích thích thần kinh hần, xui khiến mãnh thú trong hần thoát ra, hần gần như như không thể kiềm chế được nữa. Nhưng hần cũng không dám làm gì hơn, lấy ngón tay đưa vào cũng không dám. Hần sợ khiến cô động tình tình dậy, sẽ dùng vẻ mặt hoảng sợ chán ghét mắng hần là cầm thú, như vậy thì nguyện vọng duy nhất của hần từ đây về sau sẽ hoàn toàn bị bóp chết.

Hậu quả như vậy hần thật không gánh vác nổi, sao anh dám làm? Thậm chí giờ phút này điên cuồng cũng là không nên, lý trí bảo hần nên dừng lại, nhưng hần thật sự làm không được!

Trước mắt là thân thể cô gái mà hăn ngày đêm mơ tưởng, hăn dùng hết sức lực toàn thân mới kiềm nén không đi sâu vào nhưng căn bản không có khả năng lập tức dừng lại.

Đỗ Mộ Ngôn đem hai chân cô gấp lại, làm cho hăn có thể nhìn thấy rõ khu rừng rậm phần nộn xinh đẹp kia.

Sau đó, hăn lấy vật của chính mình ra, hai mắt lại chăm chăm nhìn vào thánh địa mà đến năm mơ hăn cũng muốn tiến vào, tay phải cầm lấy phân thân của mình cao thấp vuốt ve.

Một hồi lâu sau thân thể Đỗ Mộ Ngôn cứng đờ, đầu cúi thấp, yết hầu tràn ra một trận tiếng rên thỏa mãn.

Chờ cao trào đi qua, Đỗ Mộ Ngôn sửa soạn lại bản thân, lại lưu luyện không rời giúp Tần Tuyên Tuyên mặc quần áo, mở cửa xe đồng thời quạt cho tan đi mùi tinh dịch còn bên trong xe.

Đem Tần Tuyên Tuyên nâng dậy, tựa vào phía sau, lại đem tay cô kéo qua vòng trên đầu vai hăn, làm cho cô tư thế dựa vào vai mình.

Làm xong hết mọi thứ, hăn liền thỏa mãn nhắm mắt lại, cảm nhận toàn thân mình đều được bao bọc trong hơi thở của cô.

Không bao lâu sau, Tần Tuyên Tuyên mơ mơ màng màng tỉnh lại.

Cảm giác mình đang ôm người nào đó, Tần Tuyên Tuyên giật mình tỉnh hăn, nhìn đến là khuôn mặt tuấn tú phóng đại của Đỗ Mộ Ngôn, trên đầu vốn dĩ là một mảng băng gạc lớn quấn trên đầu giờ đã được đổi thành một miếng băng nhỏ.

Trong nháy mắt, sắc mặt Tần Tuyên Tuyên trở nên trắng bệch, "Say rượu loạn tính", bốn chữ này liền đập vào đầu cô. Nhưng trong giây tiếp theo cô liền phát hiện cô không có ở trên giường, mà là ở trong ô tô, hai người quần

áo đều đầy đủ, cô cũng không cảm thấy trên người có chỗ nào đặc biệt không khỏe.

may quá, may quá, vẫn chưa xảy ra chuyện gì!

Tần Tuyên Tuyên nhẹ nhàng thở ra, vội vàng lấy tay ra khỏi người Đỗ Mộ Ngôn, mà tới giờ cô mới phát hiện, anh ta đang ngủ. Da dẻ anh thật tốt, lông mi dày và đều, còn rất dài nhưng lại không mang vẻ như của phụ nữ, trong lúc ngủ, anh ta cực kì giống như một búp bê nam, đẹp lạ thường nhưng không hề có chút sức sống, làm cho người ta nhìn không được mà lo lắng rằng anh sẽ mãi mãi ngủ say như thế, không bao giờ tỉnh lại nữa.

Động tác của cô hình như làm anh tỉnh lại, mí mắt khẽ nhúc nhích, hai mắt mở ra làm như mê mang một lúc mới nhìn về hướng Tần Tuyên Tuyên đang ngồi không biết nên nói cái gì mới tốt, nên anh bất tri bất giác cười nói: "Tần Tiểu thư, cô tỉnh rồi. "

"Vừa rồi, tôi..." Tần Tuyên Tuyên nhớ tới hình như cô vì uống rượu nên đã ngất đi.

" Tần tiểu thư, vừa rồi cô uống say nên hôn mê, tôi lại không biết cô ở đâu đành phải đem cô vào xe ngồi trước, chờ cô tỉnh lại sẽ đưa cô về." Đỗ Mộ Ngôn ôn hòa cười giải thích, " Vừa rồi thấy cô không thoải mái, nên tôi đến xem cô thế nào không ngờ trong lúc ngủ mơ cô lại ôm tôi không chịu buông tay, tôi đành chỉ biết ngồi bất động ở đây, kết quả cũng ngủ quên lúc nào không biết."

Nghe được lời Đỗ Mộ Ngôn và nhờ đến tư thế của mình khi vừa tỉnh lại, Tần Tuyên Tuyên xấu hổ không chịu nổi. Bởi vì rất ít uống rượu nên cô không biết khi mình say sẽ trở nên như vậy...Về sau cô nhất định sẽ không bao giờ uống rượu nữa!

"Có thể là Tần tiểu thư nghĩ nhầm tôi là bạn trai cô chăng?" Đỗ Mộ Ngôn như một người đàn ông rất hiểu ý tứ, giúp Tần Tuyên Tuyên giải vây,

nhưng trong ánh mắt hần đang cất giấu sự ghen tỵ thật sâu, " Tôi có thể hiểu được"

"Thật vô cùng xin lỗi!" Tần Tuyên Tuyên mang theo sự áy náy nói.

" Không sao đâu, Tần tiểu thư là vì say rượu, không phải cố ý, tôi hiểu mà." Đỗ Mộ Ngôn cười nói.

" Thật xin lỗi, tửu lượng của tôi rất kém." Tần Tuyên Tuyên vẫn như cũ cúi đầu xin lỗi, " Đỗ Tiên sinh, cảm ơn anh đã giúp, giờ tôi đã tỉnh rồi, tôi về nhà đây."

"Cô muốn về một mình sao? Tôi đưa cô về." Đỗ Mộ Ngôn nói.

" Không sao đâu, tôi đón xe về được rồi! Hôm nay thật sự cảm ơn anh!" Tần Tuyên Tuyên nói xong, liền lấy túi xách, đẩy cửa bước xuống xe. Ngoài xe cô lại hướng Đỗ Mộ Ngôn gật đầu chào lần nữa, mới đi ra khỏi ngõ nhỏ.

Nụ cười trên môi Đỗ Mộ Ngôn chợt lạnh xuống, nện một quyền xuống ghế.

Hần rõ ràng thấy được sự đề phòng trong mắt cô. Cho dù hắn tỏ ra ôn hòa, nho nhã lễ độ nhưng hai ngày nay liên tiếp trùng hợp gặp nhiều lần như vậy, cũng khiến cô sinh lòng nghi ngờ. Hắn luôn luôn biết cô không phải là cô gái tham hư vinh, trong mắt người khác vẻ ngoài và gia thế của hắn là tốt nhất nhưng với cô lại là không đất dụng võ.

Đỗ Mộ Ngôn cúi hạ tầm mắt, trên mặt lộ ra nét ẩn nhẫn bi thương. Tiếp theo vì muốn phá bỏ phòng bị của cô, kế hoạch " Ngẫu nhiên gặp mặt" của hắn chỉ có thể tạm thời không tiếp tục xuất hiện. Chờ cô không thấy hắn mà phai nhạt phòng bị thì hắn mới có thể tiếp tục ra tay.

Không sao, hẳn có thể xuống tay từ người bên cạnh cô trước...Rất nhanh thôi... Hẳn phải có kiên nhẫn, nhất định phải nhẫn nại!

Bởi vì hôn mê không lâu, Tần Tuyên Tuyên về nhà cũng không tính là quá muộn, chỉ là một thân mùi rượu làm cho cha mẹ cô nhắc nhở. Sau khi trở về phòng, cô liền gọi cho Tống Kỳ báo bình an, chỉ toàn nói chuyện tốt, không nhắc những chuyện xấu, không nói với Tống Kỳ cô bị người ta sàm sỡ, Tống Kỳ nói vài câu rồi bảo cô đi ngủ sớm. Vừa gác máy, cô mới phát hiện trong máy có vài cuộc gọi nhỡ, còn đang nghi hoặc điên thoại lại gọi tới, là Phương Phán Phán.

"Tần Tuyên Tuyên, sao như vậy cậu mới tiếp điện thoại, không phải là bị người ta bắt cóc chứ?" Thấy Tần Tuyên Tuyên rốt cuộc cũng nghe máy, tâm trạng hoảng hốt của Phương Phán Phán mới được bình tĩnh trở lại.

"Tớ không sao, vì say rượu nên không nghe thấy cậu gọi, giờ thì mình về nhà rồi. Mấy cuộc gọi nhỡ kia cũng là cậu gọi sao?"

"Đúng vậy. Vừa rồi tớ đuổi theo cậu ra ngoài, lại bị người ta đụng phải, di động rớt xuống bị hỏng rồi, thật vất vả mới tìm được chỗ sửa. Cậu không sao là tốt rồi, ngày mai lên công ty gặp nha, chuyện hôm nay cậu đừng sợ, cũng không phải là lỗi của cậu! Là do lão già háo sắc kia không tốt!" Phương Phán Phán lòng đầy căm phẫn nói.

"Uhm, cảm ơn cậu, tớ biết rồi, ngủ ngon nha." Tần Tuyên Tuyên trả lời rồi cúp máy. Chỉ là trong lòng cô không được thoải mái như Phương Phán Phán. Mặc tổng nói, đó là khách hàng quan trọng của công ty, có thể hay không vì hôm nay cô tạt lỗi ta một ly rượu mà lão sẽ không hợp tác với công ty nữa? Dù sao những công ty thiết kế giống như công ty cô, thành phố N có rất nhiều. Nhưng Phương Phán Phán nói cũng đúng, có chuyện gì mai lên công ty nói sau, kệ Mặc tổng muốn như thế nào, cô chạy lấy người đã.

Lại nói tiếp, hai ngày nay có phải rất lạ hay không? Giống như bao nhiêu chuyên xui xẻo đều dồn hết vào. Trong đầu không tự chủ lại hiện lên hình ảnh của Đỗ Mộ Ngôn, Tần Tuyên Tuyên Phát hiện hai ngày nay anh ta rất hay xuất hiện, việc ngày hôm kia chỉ đơn giản là đoán, lại thành thật.

Đỗ Mộ Ngôn...Sẽ không thật sự có ý với cô chứ?

Tuy là bị một người vĩ đại như Đỗ Mộ Ngôn theo đuổi thì thật là người ta thấy cực kì hãnh diện, nhưng Tần Tuyên Tuyên lại chỉ thấy rất phiền não. Cô đã có Tống Kỳ, tình cảm của cô và học trường đang rất tốt, cô không có ý định bắt cá hai tay.

Nhưng Đỗ Mộ Ngôn cũng chẳng nói gì, anh ta muốn theo đuổi cô chính là do cô nghĩ vớ vẩn thôi, càng không thể nói cho người khác nghe, đờ phải bị người ta chê cười, nói cô là tự mình đa tình, cuối cùng Tần Tuyên Tuyên cũng kiềm chế được sự lo lắng, sau vài ngày nữa hãy nói. Nói không chừng, hai ngày nay gặp nhau đều là trùng hợp thì sao?

Ngày hôm sau Tần Tuyên Tuyên mang theo tâm trạng bất an vào phòng làm việc, Phương Phán Phán thấy cô đến, bắt đầu giúp cô truyền thụ biện pháp đối phó.

"Cậu phải khóc, phải dùng hết sức khóc thật đáng thương!" Phương Phán Phán vẻ mặt nghiêm túc nói, "Khóc như mưa rơi, xem Mạc tổng có đuổi cậu đi được không..."

"Này...Không cần thiết phải..."

"Đương nhiên là cần thiết! Cậu rõ ràng là người mang dáng vẻ nhu nhược, sao lại không thể tỏ ra đáng thương?" Phương Phán Phán cô gắng khuyên bảo Tần Tuyên Tuyên.

Đây là khen cô hay sỉ nhục cô vậy?

Tần Tuyên Tuyên kéo kéo khóe miệng, " Cảm ơn cậu đã chỉ bảo, nếu Mạc tổng tìm tở, tở sẽ lợi dụng chiêu này thật tốt."

"Yên tâm, chiêu này chắc chắn sẽ có hiệu quả!" Phương Phán Phán vỗ vỗ bả vai Tần Tuyên Tuyên.

"Tần Tuyên Tuyên, Mạc tổng tìm cô!"

Hai người đang nói, Tả An Lôi từ cửa đi vào, thẳng tới trước bàn Tần Tuyên Tuyên cười lạnh nói.

"Cố lên!" Phương Phán Phán làm khẩu hình với Tần Tuyên Tuyên, nắm tay cổ vũ cô.

Tần Tuyên Tuyên nở nụ cười, đứng dậy theo Tả An Lôi đi ra ngoài.

Mạc tổng ở một mình một văn phòng, đi qua một phòng lớn, rồi qua phòng tiêu thụ và phòng kỹ thuật, thấy Tả An Lôi cùng Tần Tuyên Tuyên đi qua, nhóm mỹ nữ phòng tiêu thụ nhìn cô mang vẻ mặt sung sướng khi người khác gặp họa.

Tới phòng Mạc tổng Tả An Lôi dừng lại, xoay người nhìn Tần Tuyên Tuyên một cách châm chọc khiêu khích nói: " Tần Tuyên Tuyên, cô cũng quá xem trọng mình rồi. Nơi này là công ty, không phải nhà cô, đừng tưởng rằng mình vẫn là tiểu công chúa trong lòng cha mẹ!"

Tần Tuyên Tuyên không hé răng, sẵn bị người ta nói mà nghĩ lại, cô đúng là được ba mẹ yêu thương đến " Ngốc". Kỳ thật đạo lý gì đó cô đều biết, nhưng có những việc cô chính là làm không được.

Thấy bản thân đang châm chọc mà Tần Tuyên Tuyên cũng chẳng đáp lại, Tả An Lôi cũng thấy thật vô nghĩa, liền xếp cờ yên tĩnh nói: " Mạc tổng đang ở bên trong, cô tự mình vào đi."

"Cảm ơn." Tân Tuyên Tuyên nói, rồi gõ cửa, khi nghe bên trong đáp lại liền đẩy cửa đi vào.

Tân Tuyên Tuyên đi vào liền phát hiện Mạc tổng đang dùng ánh mắt kỳ dị nhìn cô, phải nói là giống như nhìn thấy đại lục mới.

Tân Tuyên Tuyên bị ông ta nhìn đến da đầu run lên, đành mở miệng trước, "Mạc tổng, thật xin lỗi, ngày hôm qua là tôi rất..."

"Không, cô làm vô cùng tốt!" Mạc tổng đánh gãy lời Tân Tuyên Tuyên.

Lời xin lỗi liền bị nghẹn trong cổ họng, Tân Tuyên Tuyên kinh ngạc lần không hiểu nhìn Mạc tổng.

Mạc Như Tùng lại khách sáo chỉ chỉ trước bàn mình, "Tiểu Tân, mau ngồi xuống, đừng ngại."

"A...Được." Tân Tuyên Tuyên vẫn không hiểu Mạc tổng, liền theo lời ngồi xuống.

"Tiểu Tân này, tôi còn đang muốn cảm ơn cô. Ngày hôm qua không nhờ cô, chúng ta nói không chừng đã ký hợp đồng cùng Lam Thiên rồi." Mạc Như Tùng nói, "Tối hôm qua bất động sản Lam Thiên kia bị người tới tra xét, huyền não rất lớn, sáng nay chuyện Ôn tổng cùng Hàn tổng nhận hối lộ bị người ta tố giác, tôi đoán dự án làng du lịch kia sẽ không làm nữa đâu, cô làm cực kì tốt!"

Tân Tuyên Tuyên bị tin tức tốt lành của hôm nay làm mơ màng, tới nửa ngày mới tỉnh.

"Còn có chuyện này." Mạc Như Tùng tiếp tục nói, "Tôi thấy cô rất có khả năng, nên chuẩn bị điều cô đến phòng tiêu thụ. lát nữa cô liền đi làm thủ tục chuyển chính thức rồi đến phòng tiêu thụ luôn."

"Cái gì?" Tần Tuyên hoàn hồn vội hỏi, "Mạc tổng, tôi làm sao có thể."

"Tiểu Tần làm người không nên quá khiêm tốn như vậy, trước tiên cô cứ vào làm thử, nếu thấy không được thì sẽ đưa cô về lại phòng thiết kế." Mạc tổng giải quyết dứt khoát, "Cứ quyết định như vậy đi, cô ra ngoài được rồi."

"Mạc tổng..."

Thấy Mạc tổng cúi đầu xem văn kiện, làm như không quan tâm tới cô, Tần Tuyên Tuyên biết việc này cô không thể thay đổi được nữa, chỉ có thể đi ra ngoài.

Tuy nói Mạc tổng không đuổi việc là chuyện tốt, nhưng lại chuyển cô đến phòng tiêu thụ, rốt cuộc là vì sao?

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Bạn gái cũ

Biết tin Tần Tuyên Tuyên được điều đến bộ phận tiêu thụ, Phương Phán Phán làm ầm ĩ một trận, ngay buổi chiều hôm ấy, Tần Tuyên Tuyên liền thu dọn chuyển đến phòng làm việc to hơn. Đồng nghiệp phòng tiêu thụ sớm biết Tần Tuyên Tuyên được điều đến đây, cùng với một loạt sự việc của tập đoàn Thiên Vũ, bởi vậy đối với việc gia nhập của cô cũng không có gì kinh ngạc, ngược lại cư xử thân mật giống như là đồng nghiệp lâu năm với nhau, hỏi han ân cần, giúp cô dọn dẹp đồ vật này nọ.

Tần Tuyên Tuyên vô cùng thụ sủng nhược kinh, cũng thầm cảm thán, bộ phận tiêu thụ và bộ phận thiết kế dù sao cũng bất đồng, đồng nghiệp phòng tiêu thụ ở trên nên xử sự cũng phải khéo đưa đẩy một chút...

Vừa mới gia nhập vào bộ phận tiêu thụ, Tần Tuyên Tuyên cái gì cũng không hiểu, Tương Giai được ủy nhiệm hướng dẫn cô. Tần Tuyên Tuyên vốn cho rằng khoảng thời gian này sẽ vô cùng khổ sở, ngoài ý muốn chính là thái độ của Tương Giai đối với cô không tính là thân thiết, nhưng cũng không có trở ngại, hoàn toàn không có việc gây khó dễ như trong tưởng tượng. Điều này làm cho cô vô cùng nghi hoặc nhưng cũng vui mừng không thôi.

Gia nhập bộ phận tiêu thụ được một tuần, Tần Tuyên Tuyên cũng không hề gặp lại Đỗ Mộ Ngôn, điều này cũng khiến cô ý thức được, trước đó quả thật là cô tự mình đa tình, người ta là Đỗ tổng điều kiện tốt như vậy, thật sự sẽ không coi trọng người thường như cô.

Trong lúc Tần Tuyên Tuyên nghĩ rằng cuộc sống của cô đã khôi phục như bình thường, thì có người xuất hiện phá vỡ sự yên ổn này.

Nguyên nhân là do cuối tuần công ty Tống Kỳ đột nhiên tăng ca, hẳn không có thời gian đón Tần Tuyên Tuyên tan tầm, cho nên cô ngồi tàu điện ngầm về nhà, hôm nay mới vừa bước ra từ công ty để hướng đến nhà ga, cô bị một người phụ nữ chặn đường.

Đó là một người phụ nữ ăn mặc rất thời thượng, nhìn qua so với cô chỉ lớn hơn một chút, nhưng vẻ mặt có chút tiều tụy.

"Tần tiểu thư, tôi muốn nói chuyện với cô" người phụ nữ đó nói

"Cô là?" Tần Tuyên Tuyên thập phần xác định rằng mình không biết cô ta, không khỏi có chút nghi hoặc nói

"Tôi là Ngũ Mộng Lam, là bạn gái cũ của Tống Kỳ"

Trong quán café gần tòa nhà, Tần Tuyên Tuyên cùng Ngũ Mộng Lam, người tự nhận là bạn gái cũ của Tống Kỳ ngồi đối diện với nhau, ai cũng không nói gì.

Ở thời điểm Ngũ Mộng Lam tự mình giới thiệu, Tần Tuyên Tuyên kỳ thật không nghĩ muốn cùng cô ta nói chuyện, nhưng nhìn đến vẻ mặt tiều tụy của cô ta, cô lại có chút không đành lòng, đành phải theo cùng đến quán café.

Ngũ Mộng Lam ngồi quấy café, rõ ràng trước đó là bộ dáng không hài lòng, hiện tại muốn nói lại thôi, Tần Tuyên Tuyên đành phải mở miệng trước, "'Ngũ tiểu thư, không biết cô tìm tôi có chuyện gì?'. Cô còn đang vội về nhà ăn cơm, sáng sớm hôm này mẹ cô đã nói buổi tối sẽ đích thân làm món thịt kho tàu cô thích nhất, lòng của cô bây giờ đã muốn bay về nhà rồi..

"Tần tiểu thư, tôi biết tôi mạo muội tới tìm cô là vô cùng đường đột" Ngũ Mộng Lam rốt cục dừng động tác quấy café lại, chậm rãi nói, "Nhưng tôi thật sự là không còn cách nào khác.."

Nói đến đây, cô ta nghẹn ngào đứng dậy

Tần Tuyên Tuyên nhìn không quen có người khóc, vội đưa ra khăn tay, Ngũ Mộng Lam đón lấy, lau đi lệ nơi khóe mắt, nhẹ nhàng chậm chạp mà nói "Thật xin lỗi, tôi thất lễ rồi"

Tần Tuyên Tuyên không nói gì, chỉ là trong lòng đã có chút hối hận việc mình nhất thời mềm lòng mà lưu lại. Tưởng tượng nếu lúc nãy mình mà đẩy cô ta ra nhảy lên taxi thì tình huống đó đặc biệt có tư thế oai hùng, tâm tình của cô mới tốt lên được đôi chút.

Một hồi lau xong nước mắt, Ngũ Mộng Lam dường như đã tỉnh táo lại đôi chút, nhìn Tần Tuyên Tuyên lộ ra nụ cười có chút chua xót, "Tôi biết tôi không nên đưa ra yêu cầu như vậy...Nhưng..."

Ngũ Mộng Lam dừng lại một chút, nhìn về phía Tần Tuyên Tuyên, vẻ mặt kích động, "Tần tiểu thư, cô rời khỏi Tống Kỳ được không?"

"Cô có ý gì?" Trong lòng Tần Tuyên Tuyên nhảy dựng lên

"Tần tiểu thư, tôi biết tôi đã sớm cùng Tống Kỳ chia tay, vốn không nên dây dưa với anh ấy, tuy nhiên tôi phát hiện là tôi hoàn toàn không bỏ được anh ấy! Van cầu cô Tần tiểu thư, tôi biết cô là người lương thiện, cô cùng Tống Kỳ chia tay, đem anh ấy trả lại cho tôi được không?"

Không nghĩ tới loại chuyện chỉ có trong tiểu thuyết này lại phát sinh trên người mình, Tần Tuyên Tuyên chỉ có thể cảm thấy dở khóc dở cười.

"Ngũ tiểu thư, cô không phải là nghĩ sai cái gì rồi chứ? Học trưởng rõ ràng là người, không phải là đồ vật có thể chuyển nhượng". Tần Tuyên

Tuyên nói

Vẻ mặt đau khổ của Ngũ Mộng Lam, dần dần nhiễm chút điên cuồng, “Tôi biết, tôi cũng hiểu rõ! Nhưng Tần tiểu thư, nếu cô không chủ động đưa ra lời chia tay, anh ấy sẽ không trở về bên cạnh tôi! Tần tiểu thư, không có Tống Kỳ tôi sẽ chết, van cầu cô giúp tôi, để cho tôi được ở bên anh ấy đi!”

Lúc này, Tần Tuyên Tuyên hoàn toàn hồi hận cô nhất thời yếu lòng mà rước lấy phiền toái, tuy rằng Ngũ Mộng Lam hầu như là than thở khóc lóc, cô cũng thực đồng tình, nhưng bảo cô nhường lại học trường, loại chuyện này sao cô có thể làm được.

“Ngũ tiểu thư, tôi rất đồng tình với cô, nhưng có hai việc, tôi cần phải nói cho cô biết.” Trong lòng Tần Tuyên Tuyên ghen một bụng tức, lại phải cường ép kiềm chế lại, thanh âm trong miệng nhẹ nhàng chậm chạp, “Thứ nhất, tôi cùng Tống Kỳ yêu nhau, tôi sẽ không vì người khác khẩn cầu mà chia tay anh ấy. Thứ hai, cho dù tôi cùng Tống Kỳ bởi vì nguyên nhân nào đó mà chia tay, anh ấy không nhất định sẽ tiếp nhận cô”.

Tần Tuyên Tuyên và Tống Kỳ kết giao mới hai tháng, có một số đề tài riêng tư căn bản là chưa đề cập đến, vì vậy người bạn gái cũ này của Tống Kỳ, Tần Tuyên Tuyên thật đúng là một chút cũng chưa nghe nói qua. Bất quá, học trường quả thực là xuất sắc, cũng khó trách Ngũ Mộng Lam muốn tìm cơ hội dây dưa, vừa nghĩ như vậy, Tần Tuyên Tuyên liền nhin không được cảm thấy có chút đặc ý, học trường xuất sắc như vậy, vậy mà lại là bạn trai của cô.

Nghe được lời nói của Tần Tuyên Tuyên, vẻ mặt của Ngũ Mộng Lam có phần trắng bệch, “Tần tiểu thư, cô thật sự không muốn cùng Tống Kỳ chia tay sao?”

“Tôi hoàn toàn không có lý do để làm như vậy”, Tần Tuyên Tuyên nói, thuận tay cầm túi của mình đứng dậy, “Ngũ tiểu thư, người nhà tôi còn đang chờ tôi về ăn cơm, tôi xin phép đi trước. Sau này cô cũng không cần lại đến tìm tôi, cho dù cô cầu xin tôi thế nào, tôi cũng không chia tay với Tống Kỳ”.

Tần Tuyên Tuyên nói xong, hướng Ngũ Mộng Lam gật gật đầu, xoay người đi ra ngoài.

Sau lưng bỗng nhiên truyền đến thanh âm yếu ớt của Ngũ Mộng Lam, “Tần tiểu thư, cô nhất định sẽ hối hận”.

Tần Tuyên Tuyên bước chân hơi ngừng lại, trong lòng không khỏi lướt qua một tia cảm giác kì dị, sau đó lại nhanh chóng bước ra khỏi quán café.

Ngồi trên tàu điện ngầm về nhà, trong đầu Tần Tuyên Tuyên vẫn nhớ lại cảnh vừa rồi cũng Ngũ Mộng Lam gặp mặt, cô có thể cảm thấy được... người phụ nữ kia tinh thần có chút không bình thường, cô ta sẽ không làm ra loại chuyện gì nguy hiểm chứ?

Tần Tuyên Tuyên càng nghĩ đáy lòng lại càng cảm thấy sợ hãi, vốn không nghĩ sẽ mách lẻo với Tống Kỳ, suy tư một lát vẫn là lấy điện thoại gọi đi.

Điện thoại rất nhanh có người nhận, nhưng có vẻ Tống Kỳ tựa hồ đang khá bận rộn.” Tuyên Tuyên, thật ngại quá, anh bên này có chút chuyện, một lát nữa gọi lại cho em có được không?”

Tần Tuyên Tuyên chỉ có thể đồng ý, “Vậy được rồi, anh nhớ nếu có thời gian, gọi lại cho em”.

“Nhất định! Anh cúp máy trước, em đang ở trên tàu sao? Trên đường chú ý an toàn!”

Tuy rằng bận, Tống Kỳ trước khi cúp máy vẫn không quên phải dặn dò cô một phen. Trong lòng Tần Tuyên Tuyên đều là cảm động, chính là bởi vì hẳn đối với cô vô cùng tỉ mỉ chu đáo, cô mới có thể càng ngày càng thích hẳn. Mà nỗi bất an vừa mới gặp Ngũ Mộng Lam, cũng bởi vậy mà thoáng giảm bớt.

Tần Tuyên Tuyên về đến nhà bụng đã có chút đói, cởi giày vào cửa lại phát hiện thừa ra đôi giày của đàn ông. Đó là một đôi giày da được làm thủ công vô cùng khéo léo tinh xảo, ngay cả việc không biết rõ về hàng đắt tiền thì cô cũng hiểu rõ giá cả trên trời của nó, đây không phải là giày của ba cô.

“Ba, nhà có khách sao?” Tần Tuyên Tuyên đi vào phòng khách, nhìn thấy Tần Quốc Đống cùng khách đang trò chuyện vô cùng vui vẻ, nghe thấy tiếng của cô, vị khách kia cũng quay đầu lại.

“Đỗ tiên sinh?” Tần Tuyên Tuyên có chút hoảng hốt.

“Tần tiểu thư?” Đỗ Mộ Ngôn đứng dậy, vẻ mặt cũng giật mình như cô.
“Nơi này là nhà cô, giáo sư Tần là ba của cô?”

“Hai người biết nhau?” Chứng kiến hai người có cùng một bộ dáng, Tần Quốc Đống hiểu kì hỏi.

“Đúng vậy, ba, con cùng Đỗ tiên sinh có gặp qua vài lần”. Tần Tuyên Tuyên trả lời có chút sơ sài, qua loa, cô cũng không nghĩ muốn Đỗ Mộ Ngôn đem chuyện ngày đó cô uống say lại còn cùng đàn ông xa lạ ngủ trên một chiếc xe cho ba cô biết.

“Không nghĩ đến như vậy lại có thể gặp lại, thế giới này thật sự là quá nhỏ rồi”. Đỗ Mộ Ngôn lịch sự cười.

“Đỗ tiên sinh, anh tới nhà tôi là...” Tần Tuyên Tuyên nghi hoặc nói. Vốn nghĩ đến không bao giờ...có thể gặp lại nữa, đột nhiên người lại xuất hiện, cô đương nhiên có chút giật mình, chỉ có điều trước đó có chút nghi

ngờ thì bây giờ không còn nữa. Chỉ có thể nói, luôn luôn có chút trùng hợp khiến con người ta bất ngờ.

“Tuyên Tuyên, còn nhớ lần trước có người mời ba làm cố vấn phim cổ trang không? Thì ra Đỗ tiên sinh lại là người đứng đầu thành lập công ty điện ảnh và truyền hình.” Tần Quốc Đồng cười nói.

“Hóa ra là một người thừa tiền.”. Tần Tuyên Tuyên cố gắng nhớ lại. Khi đó cô vô cùng kích động, nhưng mà cô nhớ rõ sau này ba cô không nhắc lại lần nào nữa.

“Đúng vậy, khi đó ba từ chối, không nghĩ tới Đỗ tiên sinh lại tự mình tìm tới cửa”. Tần Quốc Đồng nói, ông nhìn ra được, Đỗ Mộ Ngôn coi trọng ông làm ông vô cùng hưởng thụ, hơn thế bản thân Đỗ Mộ Ngôn phong cách nhanh nhẹn, đối đáp với ông thập phần tôn kính, trong lời nói có tiến có lùi, nho nhã lễ độ, điều này làm cho ông đối với Đỗ Mộ Ngôn sinh ra cảm tình tốt, thật sự hướng về ý đón nhận công việc cố vấn này.

Tần Tuyên Tuyên nhìn về phía Đỗ Mộ Ngôn, người đó lập tức cười nói, "Thành lập công ty điện ảnh và truyền hình là giấc mơ từ nhỏ của cháu, bộ phim này cháu rất muốn làm tốt, để có được một khởi đầu tốt đẹp, giáo sư Tần đại học A, học thức phi thường uyên bác, cháu vô cùng hy vọng giáo sư Tần có thể hạ mình làm chỉ đạo tổ kịch."

Tần Tuyên Tuyên gật gật đầu, tiếp thu lời giải thích của hân, đem loại nghi vấn "Người đứng đầu danh sách những kẻ có tiền làm một tổ kịch nho nhỏ tự mình đến mời người cũng quá không hợp lý" áp chế lại.

"Ấy, làm sao ngài lại hạ cố nói chuyện như vậy, Đỗ tiên sinh đến mời tôi, là để mắt đến tôi, tôi đương nhiên sẽ cố gắng suy xét thật tốt ". Tần Quốc Đồng cười nói.

“Giáo sư Tần, ngài là tiền bối, cứ gọi cháu là Tiểu Đỗ đi” Đỗ Mộ Ngôn thành khẩn nói.

“Như vậy sao được....”

“Giao sư Tần, nếu ngài vẫn gọi cháu là Đỗ tiên sinh, cháu mới không được tự nhiên”. Đỗ Mộ Ngôn kiên trì nói.

Tần Quốc Đống ha hả cười, “ Được được, vậy ta gọi cháu là Tiểu Đỗ vậy”.

Lúc này, Đường Vi vẫn luôn ở trong phòng bếp ngó đầu ra, hướng bọn họ nói,” Lão Tần, Tuyên Tuyên, ăn cơm”.

“Thì ra đã trở thế này rồi, vậy giáo sư Tần, cháu đi về trước”. Đỗ Mộ Ngôn vội nói.

“Tiểu Đỗ, nếu không chê đồ ăn trong nhà đơn giản, vậy cháu ở chỗ chúng tôi ăn cơm đi”. Tần Quốc Đống ngăn Đỗ Mộ Ngôn lại nói.

Đỗ Mộ Ngôn có chút khó xử, “Chuyện này, có thể không thích hợp hay không? Phiền toái mọi người quá.”

Nói xong, Đỗ Mộ Ngôn liếc mắt nhìn Tần Tuyên Tuyên một cái.

Tần Quốc Đống liền nói, “Không có gì là không thích hợp cả, đều là đồ ăn gia đình, chẳng qua chỉ là nhiều thêm một bộ bát đĩa”.

Tần Quốc Đống cùng Đỗ Mộ Ngôn vẫn luôn trò chuyện vô cùng vui vẻ, khiến Tần Tuyên Tuyên chưa có cơ hội nói chen vào, thấy Đỗ Mộ Ngôn nói như vậy, mà bản thân Tần tuyên Tuyên cũng không muốn anh lưu lại, liền khuyên nhủ, “ Ba, người ta có lẽ là thật...”

Cô còn chưa nói hết, chợt nghe thấy Đỗ Mộ Ngôn chân thành cười nói, “ Nếu giáo sư Tần đã có lệnh, cháu liền cung kính không bằng tuân mệnh”.

“Có việc...” Lời nói của Tần Tuyên Tuyên cứ thế bị kẹt tại cổ họng.

“Con đi giúp mẹ bày bát đũa”. Tần Tuyên Tuyên cười cười, chạy vào phòng bếp.

Nhìn bóng dáng của cô, ánh mắt Đỗ Mộ Ngôn chợt ôn nhu.

Tần Quốc Đống vẫn chưa nhìn ra bộ dạng khác thường của anh, chỉ nói, “đứa con gái này, thật bị tôi làm hư rồi, Tiểu Đỗ cháu không cần để ý”.

“Đương nhiên sẽ không, Tần tiểu thư đặc biệt thẳng thắn, cháu thực tán thưởng cô bé”. Đỗ Mộ Ngôn nói.

“Ha ha...” Đỗ Mộ Ngôn khen ngợi con gái bảo bối của ông, đương nhiên khiến Tần Quốc Đống có cảm giác đối với anh tăng lên một bậc.

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Không khống chế được

Trên bàn cơm có món thịt kho tàu Tần Tuyên Tuyên thích nhất, nhưng cô lại cảm thấy không có hứng thú mấy, ngoan ngoãn cúi đầu ăn cơm, không để ý đến Đỗ Mộ Ngôn đã an vị ngồi bên cạnh cô.

Tần Quốc Đống và Đường Vi ngồi đối diện, ông cùng Đỗ Mộ Ngôn vừa ăn vừa trò chuyện, rất là vui vẻ. Đỗ Mộ Ngôn thực rất hiểu chuyện, thỉnh thoảng sẽ nói vài câu trêu đùa khiến Tần Quốc Đống và Đường Vi lộ ra tươi cười, bởi vậy một hồi lâu Đường Vi mới chú ý tới con gái của mình luôn giữ im lặng.

“Tuyên Tuyên, con như thế nào hôm này lại im lặng vậy? Có phải trong người không thoải mái hay không?” Đường Vi quan tâm hỏi han.

Tần Tuyên Tuyên vội ngẩng đầu nói, “ Không có ạ, con rất tốt. Mọi người cứ trò chuyện đi, con nghe là được rồi”.

Cô cũng không thể nói vì có Đỗ Mộ Ngôn ở đây, nên cô rất không thoải mái đi. Tống Kỳ còn chưa đến nhà cô ăn cơm, Đỗ Mộ Ngôn đã tiến dần từng bước, này có tính là chuyện gì đâu.

Trong lúc Đỗ Mộ Ngôn tận lực thân cận, thời điểm Tần Quốc Đống cùng Đỗ Mộ Ngôn uống chút rượu, ông đã không còn cố kị mà bàn chuyện với Đỗ Mộ Ngôn “ Tiểu Đỗ, chắc cháu đã lập gia đình rồi đúng không?”.

Đỗ Mộ Ngôn lắc đầu mỉm cười nói, “ Vẫn chưa bác ạ, giáo sư Tần, không có con gái nhà ai muốn gả cho cháu đâu”.

“Cháu là đứa nhỏ xuất sắc như này, nào có cô gái nào không chịu gả cho cháu?” Tần Quốc Đống nói, “ Đáng tiếc Tuyên Tuyên nhà chúng ta đã có bạn trai, bằng không...”

“Ba, ba uống say rồi”. Tần Tuyên Tuyên vội cắt ngang lời Tần Quốc Đống, miễn cho ông lại nói ra điều gì làm mọi người khó xử.

Đáy mắt Đỗ Mộ Ngôn rất nhanh xẹt qua một chút lo lắng, vẻ mặt thì lại tươi cười sáng lạn, “ Cô gái giống như Tần tiểu thư, khẳng định có rất nhiều người theo đuổi, có bạn trai cũng không có gì ngạc nhiên, là do chúng cháu không có duyên phận, gặp nhau quá muộn”.

Tần Tuyên Tuyên lặng lẽ liếc mắt nhìn anh, thấy anh tươi cười ôn nhã, liền hiểu được anh đây chính là nói lời khách sáo, tâm liền thoáng buông lỏng.

“Kia thật ra, thời điểm Tuyên Tuyên nhà chúng ta học đại học có không ít người theo đuổi, bất quá khi đó nó bận bịu bài vở, ai cũng không đáp ứng” Đường Vi cười nói.

Tần Tuyên Tuyên có chút xấu hổ, “ Mẹ, loại chuyện này đừng bàn đến nữa”.

“Không sao đâu, cũng không phải chuyện quá mức riêng tư” Đường Vi nói.

“ Mẹ.....”

“Được được, mẹ không nói nữa”

Đường Vi bên này dừng lại, Tần Quốc Đống lại mở miệng, “ Tiểu Đỗ, cháu là người địa phương ư?”

“Không phải, nhưng từ năm mười bảy tuổi cháu đã tự lập tại thành phố N, có thể nói Thành phố N chính là quê hương thứ hai của cháu”. Đỗ Mộ Ngôn cười nói.

Tần Quốc Đống có chút kinh ngạc, “Nhỏ như vậy cháu đã một thân một mình tự lập? không ngờ người nhà cháu lại có thể yên tâm để cháu như vậy.”

Sắc mặt Đỗ Mộ Ngôn cứng đờ, lập tức lại cười nói như cũ, “ Từ nhỏ bố mẹ cháu đã không còn, trong nhà....cũng không có ai lo lắng cho cháu”.

“Ba, ba tra hộ khẩu nhà người ta sao” Tần Tuyên Tuyên sảng giọng. Cô có thể cảm giác được, Đỗ Mộ Ngôn không muốn bàn luận đến người nhà anh ta.

Tần Quốc Đống cũng biết mình lỡ miệng, vội hỏi, “ Tiểu Đỗ, cháu đừng để ý, bác uống rượu nên dễ nói lung tung”.

Đường Vi cũng giúp Đỗ Mộ Ngôn gắp rau, “Đến đây, đến đây, Tiểu Đỗ mau dùng bữa”.

Đỗ Mộ Ngôn có chút giật mình, cúi đầu nhìn đồ ăn trong bát đã chất đống thành núi nhỏ, vài giây sau mới ngẩng đầu nhìn về phía hai người, cười nói: “ Không sao ạ, từ lúc hơn mười tuổi, cháu ngay cả diện mạo cha mẹ đều quên, nhắc tới bọn họ cũng sẽ không khổ sở”.

Dung mạo cha mẹ sớm đã trở nên mơ hồ, đối với hai người trước mặt có thái độ lo lắng, làm cho hần gần như muốn khóc. Trong trí nhớ, Tần Quốc Đống cùng Đường Vi đều dùng một loại ánh mắt hận không thể giết hần, chưa bao giờ giống như bây giờ hòa ái dễ gần, tựa như nhìn một văn bối xuất sắc, yêu thương cùng kỳ vọng.

Trải qua một kiếp, hần nhận ra hần thật sự sai rồi, gián tiếp hại chết những người làm cha làm mẹ tốt như vậy, Tuyên Tuyên làm sao có thể chấp

nhận hân? Chẳng trách khi đó cô vốn thiện lương như vậy, cũng sẽ cho hân mấy dao rìi tự sát..... Lúc này đây, hân tuyệt đối không cho phép chuyện đó phát sinh thêm lần nữa.

Cho nên.....Tuyên Tuyên, hãy yêu anh, được không?

Đỗ Mộ Ngôn bỗng nhiên nghiêng đầu nhìn vào mắt Tần Tuyên Tuyên, đáy mắt có khẩn cầu cùng quyến luyến như cỏ dại lan tràn.

Cảm giác được tầm mắt của Đỗ Mộ Ngôn, Tần Tuyên Tuyên nghi hoặc nhìn lại, đối diện với tầm mắt của hân, nơi đó ẩn chứa cảm xúc mãnh liệt gần như làm cho cô hít thở không thông.

“Mọi chuyện đều là quá khứ, con người nên nhìn về tương lai mới là đúng. Tiểu Đỗ, cháu thực kiên cường”. Tần Quốc Đống dùng ánh mắt thương thức người trẻ tuổi trước mặt này.

“Cảm ơn, giáo sư Tần. Dùng bữa đi, đừng để chuyện của cháu khiến mọi người mất hứng” Đỗ Mộ Ngôn thu hồi tầm mắt, nhìn về phía Tần Quốc Đống cười nói.

“Được được, cháu cũng đừng gọi bác giáo sư Tần, nếu không để ý, kêu bác một tiếng bác đi” Tần Quốc Đống cười nói.

“Vậy cháu liền cung kính không bằng tuân mệnh, bác Tần, dì Đường.” Đỗ Mộ Ngôn lập tức liền “đánh rần tuyền gậy”.

“Được, được, đến đây, đừng khách sáo, ném thử một chút tay nghề dì cháu, năm đó bác đây chính là bị trù nghệ của bà ấy bắt làm tù binh”. Tần Quốc Đống cười to.

Đường Vi sáng giọng: “Nói cái gì đó. ”

Tần Tuyên Tuyên nhét đồ ăn vào miệng, cảm giác nặng nề vừa nãy ở trong lòng không thể tiêu tán.

Chấp nhất như thế, thậm chí mang theo tình một cảm điên cuồng, là ảo giác của cô sao? Mà nếu không phải, tại sao anh ta lại nhìn cô như vậy?

Tần Tuyên Tuyên suy nghĩ khó hiểu, cuối cùng chỉ có thể đổ hết cho Đỗ Mộ Ngôn có lẽ do anh ta nói chuyện thoải mái như vậy, nhớ tới cha mẹ đã mất của anh, khó trách cảm xúc của anh ta không khống chế được.

Một bữa cơm hòa thuận vui vẻ này, tất cả mọi người đều tranh thủ nhanh chóng kết thúc, thì bỗng nhiên di động của Tần Tuyên Tuyên vang lên.

Cô vội vàng lấy ra, thấy trên màn hình biểu thị tên Tống Kỳ, vội nói: “Con đi nghe điện thoại”.

Cô đứng lên, đang muốn rời khỏi vị trí, Đỗ Mộ Ngôn bên cạnh cũng đứng dậy: “Cháu cũng xin cáo từ....”

Lời nói của anh còn chưa hết, cũng không biết là chuyện gì xảy ra, cánh tay của anh liền đụng mạnh vào tay Tần Tuyên Tuyên, cô đang muốn nghe điện thoại, bị va chạm như vậy, di động liền theo lòng bàn tay trượt ra ngoài, đánh rơi vào cái cốc trên bàn, giờ phút này, cái cốc lại chứa đầy nước chanh.

“A!” Tần Tuyên Tuyên kinh hô một tiếng, vội vàng vớt di động lên, trước khi cô nắm chắc được di động, tiếng chuông liền ngừng.....điện thoại bị hỏng.

“Tần tiểu thư, thật sự xin lỗi, là lỗi của tôi. Tôi bồi thường cho cô chiếc máy khác.” Trên mặt Đỗ Mộ Ngôn hoàn toàn là áy náy. Hẳn dĩ nhiên là đã thấy được tên hiển thị trên màn hình, cho nên mới cố ý làm như vậy, thời điểm hẳn ở cùng với Tuyên Tuyên, hẳn không hy vọng cô cùng tên họ Tống kia có bất kỳ trao đổi gì.

Tần Tuyên Tuyên tuy có chút tức giận hằn vì cái gì cố tình đứng lên đúng lúc đó nhưng sự việc này là ngoài ý muốn, lại không thể hoàn toàn trách hằn, đành phải nói, “ Cũng do tôi không cẩn thận....Không có việc gì đâu”.

“Tuyên Tuyên con cũng quá không cẩn thận rồi. Tiểu Đỗ, cháu đừng áy náy, chuyện này không thể trách cháu được.” Tần Quốc Đống nói.

Đường Vi cũng nói: ” Đúng vậy. Tuyên Tuyên, bằng không tạm thời con cứ dùng máy của mẹ, dù sao mẹ cũng chỉ ở nhà, cũng không cần thiết phải dùng”.

“ Không sao đâu, con đi sửa một chút là được rồi” Tần Tuyên Tuyên lắc đầu nói

“ Tần tiểu thư, là tôi không tốt” Đỗ Mộ Ngôn cúi đầu nhìn đồng hồ, xong ngẩng đầu lên nói: “Như vậy đi, hiện tại thời gian còn sớm, Tần tiểu thư, tôi mang cô đi sửa điện thoại, nếu sửa không được, tôi nhất định bồi thường cô một cái khác”.

“Không cần đâu. Ngày mai lúc nghỉ trưa tôi mang điện thoại ra tiệm cho thợ xem là được” Tần Tuyên Tuyên vội lắc đầu.

Đỗ Mộ Ngôn kiên trì nói: “ Tần tiểu thư, nếu không để cho tôi đền bù cho cô, tôi sẽ cảm thấy rất áy náy”.

“ Thật sự không cần.....” Tần Tuyên Tuyên nhớ tới lần va chạm trước quần áo của mình bị dơ, Đỗ Mộ Ngôn cũng là kiên trì muốn dẫn cô đi mua bộ mới, lúc đó cô vẫn chưa dùng đâu.

Thấy Tần Tuyên Tuyên còn do dự, Đỗ Mộ Ngôn nhìn về phía Tần Quốc Đống cùng Đường Vi nói: ” Hai bác à, hai người hãy giúp cháu khuyên nhủ Tần tiểu thư đi, việc này là cháu sai, nếu không bồi thường, cháu cảm thấy lương tâm không yên.”.

Đã nói đến phần lương tâm, Tần Quốc Đống nhân tiện nói: ” Vậy được rồi, hai người đi sớm về sớm”.

“ Ba, con cảm thấy thực không cần thiết.....”

“Tuyên Tuyên, con đi đi” Thấy dáng vẻ áy náy không yên của Đỗ Mộ Ngôn, Đường Vi cũng khuyên nhủ.

".....Vậy con sẽ về sớm." Cha mẹ đều đã nói như vậy, Tần Tuyên Tuyên không có biện pháp, chỉ có thể thu thập qua loa, trước khi đi mượn máy của Đường Vi.

Đỗ Mộ Ngôn đậu xe ở dưới lầu, từ trong nhà đi ra đến khi ngồi trong xe, hai người cũng chưa nói với nhau câu nào. Tần Tuyên Tuyên là không biết nói cái gì cho phải, mà Đỗ Mộ Ngôn là do hai người lần nữa được ở cạnh nhau mà kích động, không dám nói lời nào sợ chính mình không cẩn thận sẽ làm bại lộ tình cảm mãnh liệt không yên tận đáy lòng.

Ngồi sau xe, Tần Tuyên Tuyên liền cúi đầu dùng điện thoại Đường Vi nhắn tin cho Tống Kỳ, nói cho anh biết điện thoại của cô hỏng rồi, hiện tại đang đi sửa, tối nay cô sẽ gọi cho anh sau. Có Đỗ Mộ Ngôn bên cạnh, Tần Tuyên Tuyên cũng không nhắc đến vấn đề bạn gái cũ gì đó.

Tống Kỳ rất nhanh đã trả lời lại, nói cho cô biết, muộn thế nào anh cũng chờ cô, cô không gọi lại anh sẽ không ngủ.

Tần Tuyên Tuyên nhìn chăm chăm di động nở nụ cười, chuyện không vui trước đó liền ném ra sau đầu.

Đỗ Mộ Ngôn lái xe, chú ý một nửa ở trên đường, một nửa ở trên người Tần Tuyên Tuyên, nhìn qua gương chiếu hậu trông thấy cô nhìn di động mà lộ ra nụ cười tươi tắn ngọt ngào, đáy lòng hân ghen tị gần như không áp chế được.....

Cô ở bên cạnh hắn, lại nghĩ về một người đàn ông khác nhu tình mật ý như vậy..... Hắn thật sự, thật sự vô cùng muốn giết chết tên đàn ông đó.

Tới cửa tiệm trong thành phố, Tần Tuyên Tuyên mới biết, điện thoại của cô hỏng triệt để, không có cách nào sửa. Tuy cô khẳng khẳng muốn tự mình bỏ tiền mua một cái mới, nhưng Đỗ Mộ Ngôn phi thường kiên trì muốn mua cho cô. Tần Tuyên Tuyên đành phải chấp nhận ý tốt của hắn, chọn một cái di động thích hợp không khác kiểu dáng cái cũ là mấy.

Thời điểm Tần Tuyên Tuyên vào nhà vệ sinh, Đỗ Mộ Ngôn lập tức bảo người bán hàng lấy cho hắn một cái di động y hệt như vậy, trực tiếp giấu vào trong túi. Cứ như vậy..... Cô cùng hắn, chính là dùng điện thoại của tình nhân rồi.

Vẫn nghĩ sau khi trở về nên nói với Tống Kỳ chuyện Ngũ Mộng Lam như thế nào, Tần Tuyên Tuyên không có chú ý tới, dọc theo đường đi, biểu cảm Đỗ Mộ Ngôn có chút quỷ dị xen lẫn một chút thỏa mãn.

Rất nhanh, xe đã về đến tiểu khu nhà Tần Tuyên Tuyên, cô vừa cởi dây an toàn vừa hướng Đỗ Mộ Ngôn nói lời cảm ơn: ” Cảm ơn anh, Đỗ tiên sinh, tôi về nhà trước, anh trên đường trở về chú ý an toàn”

Đúng lúc này, di động Tần Tuyên Tuyên vừa mới mua đột nhiên vang lên, số điện thoại là của Tống Kỳ. Cô nở nụ cười một chút, nghĩ đến anh nhất định là canh giờ gọi cho cô xem xem điện thoại sử dụng có tốt hay không, vừa ấn nút trò chuyện, vừa bước xuống xe, một chân bước xuống.

“ Anh yêu à.....”

Song, cô vừa nói ra ba chữ này, phía sau liền truyền đến một cỗ sức lực mạnh mẽ, khiến cô ngã ngồi trở lại xe, di động cũng vì vậy mà rơi ra xa khỏi người, chỉ nghe thấy thanh âm mơ hồ của Tống Kỳ từ đâu kia truyền đến: “ Tuyên Tuyên, thật tốt quá, rốt cục cũng gọi được.....Tuyên Tuyên, Tuyên Tuyên em ở đâu?”

Giờ phút này Tuyên Tuyên không làm cách nào đáp lại được lời kêu gọi lo lắng của Tống kỳ, cô trừng lớn hai mắt nhìn thấy người đàn ông dùng loại sức lực gần như điên cuồng áp sát vào cô, thân thể hắn nghiêng hết về phía cô, đem nửa người trên của cô áp sát vào ghế ngồi không thể động dậy.

Hắn giờ đây trông như một dã thú hung ác, đáy mắt có chút nguy hiểm, đôi môi nặng nề ngậm chặt cánh môi của cô, gần như dùng sức mà mút lấy.....

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Thổ lộ

Tại thời điểm chạm môi cùng Tần Tuyên Tuyên, ban đầu chính là có cảm giác vô cùng thỏa mãn, khiến cho tim hẫng gần như ngừng đập (gớm, a cứ nói quá -___-). Nhưng mà giây tiếp theo, Đỗ Mộ Ngôn ngay lập tức liền cảm thấy vô cùng khủng hoảng và hối hận sâu sắc.

Trời ạ, hã đang làm cái gì! Vì cái gì, vì cái gì vừa nghe đến Tuyên Tuyên cùng Tống Kỳ nói những lời đường mật với nhau, hã liền không khống chế được.? Vì cái gì! Không, không nên, hã không nên yếu ớt như vậy, chỉ khiến cho chính mình bại lộ.....Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ! Hã lại phải mất đi Tuyên Tuyên một lần nữa sao? Điều này làm cho hã bất cứ lúc nào cũng nhớ tới hình ảnh bị thương trong trí nhớ, hã lại muốn tái diễn một lần nữa sao? Không! Không thể! Hã phải bình tĩnh, hã còn có thể xoay chuyển tình hình, nhất định có cách, nhất định có thể xoay chuyển.

Bỗng nhiên từ trong mộng tỉnh táo lại, Đỗ Mộ Ngôn cố gắng buông Tần Tuyên Tuyên ra, trên mặt đều là một mảnh kinh hoàng.

Mà phản ứng của Tần Tuyên Tuyên cũng theo bản năng vung tay lên, chỉ nghe thấy một tiếng “bộp” giòn vang, Đỗ Mộ Ngôn không tránh cái tát này.

Tần Tuyên Tuyên sửng sốt một chút, lập tức xoay người nhặt chiếc điện thoại bị rơi lên, kinh hoàng cùng phần nộ liếc mắt nhìn Đỗ Mộ Ngôn một cái, trong chớp mắt trốn xuống xe.

Song Đỗ Mộ Ngôn lại một lần nữa bắt được cổ tay cô.

“Buông! Nếu không tôi gọi người đến”. Tần Tuyên Tuyên khẽ run lên, không quay đầu lại quát. Trước đó cho dù cô có tự mình đa tình hoài nghi Đỗ Mộ Ngôn cố ý tiếp cận cô, thì cũng chưa bao giờ nghĩ tới người luôn luôn tỏ ra phong độ như hần lại có thể làm ra loại chuyện cường hôn như này, thậm chí có thể nói là dã man.

Điện thoại vẫn đang kết nối với Tống Kỳ, phát giác có điều dị thường, thanh âm lo lắng của hần truyền đến: “Tuyên Tuyên, bên em có chuyện gì vậy? Em không sao chứ?”

Nhưng Tần Tuyên Tuyên bị Đỗ Mộ Ngôn nắm chặt không có cách nào có thể trả lời hần.

Đỗ Mộ Ngôn vững vàng giữ chặt cổ tay cô, không cho cô có cơ hội rời đi.

“Tần tiểu thư, xin cho tôi cơ hội được giải thích.” Cảm xúc điên cuồng mới này cứ thế biến mất, chỉ còn lại áy náy cùng cảm giác lo sợ không yên.

"Tôi không muốn nghe, anh buông tay ra". Tần Tuyên Tuyên vội vàng giãy dụa đứng lên, tuy nhiên sức lực của Đỗ Mộ Ngôn quá lớn, cô hoàn toàn không thoát ra được.

“Tần tiểu thư, nếu cô nghe tôi giải thích, tôi liền buông tay”. Đỗ Mộ Ngôn vội la lên

Hiểu rằng nếu còn giằng co như vậy đối với chính mình cũng không có lợi, Tần Tuyên Tuyên chỉ có thể cố gắng làm cho mình tỉnh táo lại, hiện tại nhìn qua Đỗ Mộ Ngôn đã khôi phục bộ dáng ôn hòa trước sau như một, nên không phải hơi thở vẫn còn dồn dập, thì một màn vừa rồi thật giống như chỉ là ảo giác của cô.

“Được, tôi không đi, anh buông tay đi.” Tần Tuyên Tuyên hít một hơi thật sâu, không nhìn Đỗ Mộ Ngôn, đem tầm mắt đặt ở khoảng không phía

trước.

Đỗ Mộ Ngôn nhìn thoáng qua sườn mặt của Tuyền Tuyền, tay chạm rãi buông lỏng, thấy cô quả thực không nhân cơ hội trốn đi, tâm tình lúc này mới hạ xuống. Tầm mắt nhìn thấy di động vẫn trong tình trạng kết nối, mâu quang chột lóe, nhanh chóng thu hồi ánh mắt, thành khẩn nói: “ Tần tiểu thư, trước hết tôi xin lỗi, vừa rồi là tôi không đúng, tôi không nên làm như vậy”.

Tần Tuyền Tuyền không trả lời cũng không nhìn hẳn, trong đầu hiện lên một con người vắn vẹo, dường như cảm giác không phải như vậy, cô cho rằng người có ánh mắt như vậy, cùng người đàn ông bên cạnh cô cứ như không phải cùng một người. Là bởi vì cô quá hoảng sợ phần nộ, cho nên mới sinh ra cảm giác khoa trương như vậy sao?

Tần Tuyền Tuyền suy đoán còn ngờ vực, lại nghe thấy Đỗ Mộ Ngôn nói tiếp: ” Tần tiểu thư, vừa rồi sở dĩ kích động như vậy, chính là vì.....tôi thích em”.

Tần Tuyền Tuyền chấn động trong lòng, biểu tình không thể tưởng tượng nổi nhìn Đỗ Mộ Ngôn.

Việc trong lòng cô đoán mò cùng với việc chính tai nghe Đỗ Mộ Ngôn nói ra, thật đúng là cảm giác hoàn toàn bất đồng.

"Tần tiểu thư, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy em, tôi đối với em liền nhất kiến chung tình". Đỗ Mộ Ngôn tiếp tục nói: “Tôi biết có lẽ em cũng không tin, nhưng tôi đối với em là yêu, là nội tâm rung động từ đáy lòng, không phải là loại tình cảm nhất thời. Sau khi biết em có bạn trai, tôi khắc chế chính mình, bắt buộc mình phải quên em đi.....Nhưng không nghĩ đến, thì ra em là con gái của giáo sư Tần, chúng ta có thể lại gặp nhau một lần nữa. Tần tiểu thư, tôi cho rằng đây là duyên phận, ngay cả ông trời cũng

nói cho tôi biết, chúng ta có duyên với nhau, tôi không thể cứ như thế mà quên em”.

Đỗ Mộ Ngôn thâm tình chân thành nhìn Tần Tuyên Tuyên, mỗi một lời nói của hắn đều xuất phát từ tận trong tâm, không hề có chút gì là làm bộ.

Một người đàn ông anh tuấn như vậy lại hướng chính mình thổ lộ, không ai là không bị cảm động, Tần Tuyên Tuyên sửng sốt một lát, rất nhanh hồi phục tinh thần lại, bối rối lắc đầu: "Tôi có bạn trai rồi.....Đỗ tiên sinh, anh vẫn là nên tìm một người con gái khác xứng đôi với anh hơn."

“Không, Tần tiểu thư, tôi rất rõ ràng, không phải em thì không thể. Em có bạn trai thì sao chứ, chỉ cần không kết hôn, tôi cũng có quyền cạnh tranh công bằng. ” Đỗ Mộ Ngôn vẻ mặt kiên định. Không, không phải.....Mặc kệ cô có kết hôn hay không, cũng không ảnh hưởng đến việc hắn bắt lấy trái tim cô.

“Nhưng mà Đỗ tiên sinh, tôi không thích anh” Mặt Tần Tuyên Tuyên đỏ lên, thanh âm vội vàng: "Tôi có bạn trai rồi, anh ấy đối với tôi tốt lắm, tôi cũng thực thích anh ấy, tôi không thể đón nhận tình cảm của anh được."

Tần Tuyên Tuyên thẳng thắn bày tỏ tình cảm của mình đối với Tống Kỳ khiến cho trong mắt Đỗ Mộ Ngôn hiện lên một tia lo lắng, hắn phút chốc nắm chặt nắm đấm, cực lực khống chế chính mình, miễn cho lần thứ hai lại làm ra chuyện không thể cứu vãn.

“Em chưa thử qua thì làm sao biết?” Khẩu khí hắn nhẹ nhàng, chậm chạp nói.

“Không thích chính là không thích, không cần thiết phải thử mới biết.” Tần Tuyên Tuyên nhú mày, cô vẫn cảm thấy việc Đỗ Mộ Ngôn đối với cô nhất kiến chung tình, vẫn là vô cùng khó tin.

“Tần tiểu thư.....” Thanh âm Đỗ Mộ Ngôn bỗng trầm xuống, “Tôi thật sự nghiêm túc, em cho tôi cơ hội được không?”.

“Thực xin lỗi, tôi không thể đáp ứng”. Tần Tuyên Tuyên lắc đầu,” Đỗ tiên sinh, chuyện hôm nay tôi coi như anh nhất thời xúc động, nhưng tôi hy vọng về sau chúng ta không nên gặp nhau nữa”

Đỗ Mộ Ngôn nghe vậy sắc mặt trắng nhợt, vội vàng nói: “ Chờ một chút”

Tần Tuyên Tuyên cũng không tiếp tục để ý đến hắn, xuống xe bước nhanh về phía trước.

Đỗ Mộ Ngôn nhảy xuống xe, tại lúc cô bước vào nhà liền chặn trước người cô, “Tần tiểu thư.....Làm ơn đừng như vậy, tôi biết hôm nay tôi sai hoàn toàn, em muốn tôi nhận lỗi thế nào cũng được, chỉ xin em đừng lấy đi quyền lợi theo đuổi em của tôi”.

Tiểu khu chìm trong bóng tối mờ mịt, cách đó không xa chỉ có đèn đường phát ra ánh sáng vàng nhạt, giờ phút này Tần Tuyên Tuyên không thấy rõ vẻ mặt của Đỗ Mộ Ngôn, lại không hiểu được giọng nói tựa hồ có chút ủy khuất của hắn, mang theo một tia sợ hãi.

Ngữ khí cứng rắn ban đầu thoáng chốc trở nên nhẹ nhàng, Tần Tuyên Tuyên nhìn Đỗ Mộ Ngôn, nghiêm túc nói: ” Đỗ tiên sinh, tôi rất cảm kích sự yêu mến của anh, nhưng tôi đã có bạn trai, không có khả năng chấp nhận sự theo đuổi của anh, chỉ làm lãng phí thời gian của Đỗ tiên sinh, không bằng theo đuổi người con gái khác tốt hơn tôi.Tôi tin tưởng, lấy điều kiện xuất sắc như anh, bất kể là loại phụ nữ gì cũng đều sẽ thích anh”.

“Bọn họ không được, họ không phải là em” Đỗ Mộ Ngôn nghiêm túc nói.

Tần Tuyên Tuyên gần như nghẹn một bụng, trong đầu bỗng xuất hiện câu hỏi, anh rốt cuộc thích tôi ở điểm nào, tôi thay đổi được không?

Nhưng cô vẫn bất đắc dĩ nói: ” Đồ tiên sinh, tóm lại là không được, tôi về trước đây.”

Tần Tuyên Tuyên xoay người đi vào nhà, mà lần này Đồ Mộ Ngôn cũng không ngăn cô lại.

Hắn yên lặng nhìn bóng dáng cô biến mất sau cánh cổng, vẻ mặt đờ đẫn, trong ánh mắt đều là đau đớn.

Mê man bước đi trên hành lang, Tần Tuyên Tuyên đột nhiên nhớ tới chính mình còn đang nói chuyện với Tống Kỳ, vội lấy ra di động, đã thấy điện thoại vẫn còn đang kết nối.

Đoán rằng lời nói của mình với Đồ Mộ Ngôn đều bị Tống Kỳ nghe thấy đi, đầu óc Tần Tuyên tuyên đau nhức một trận, vội vàng để di động sát vào tai, thử nói: ” Học trưởng....anh còn đấy không?”

“Tuyên Tuyên, em rốt cuộc cũng bắt máy” Thanh âm Tống Kỳ đầu bên kia tựa hồ rất kích động, qua vài giây mới tỉnh táo lại, chần chờ hỏi: “ Vị Đồ tiên sinh kia.....Vừa rồi làm gì em vậy?”

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Giải thích

“Không có chuyện gì đâu học trưởng”. Tần Tuyên Tuyên vội giải thích cho có lệ. Cô cảm thấy chuyện cưỡng hôn đó đã qua rồi, không nên làm cho Tống Kỳ phải lo lắng một lần nữa.

“Có thật không?” Thanh âm Tống Kỳ hàm chứa sự nghi ngờ: “ Tuy rằng anh nghe có phần không được rõ ràng lắm, nhưng trong lời nói của em cùng Đỗ tiên sinh kia, phần lớn anh cũng nghe thấy.....”

Tần Tuyên Tuyên trầm mặc một chút, rồi cười: “ Học trưởng, vậy anh hẳn là biết, em đã hoàn toàn từ chối anh ta rồi.”

Di động bên kia cũng truyền đến tiếng cười của Tống Kỳ: “ Anh cũng nghe thấy, em nói em thích anh.....Nào, nói lại lần nữa cho anh nghe đi.”

“Không nói!”

“Đi mà Tuyên Tuyên, anh rất muốn nghe em nói thích anh.” Tống Kỳ làm xấu nói.

“Em mới không thèm nói.” Khóe miệng Tần Tuyên Tuyên mang theo ý cười, giây tiếp theo bỗng nhớ tới chuyện muốn nói với Tống Kỳ, vội hỏi: “Học trưởng, em có chuyện muốn nói với anh.”

Nghe thấy giọng điệu của Tần Tuyên Tuyên tỏ ra nghiêm túc, Tống Kỳ cũng không trêu chọc cô nữa, chỉ là có chút tiếc nuối: “ Thật đáng tiếc, sớm biết thế này anh đã ghi âm lại. Được rồi, anh không nói nữa, em nói đi, có chuyện gì? Nghe giọng của em có vẻ nghiêm trọng.”

Nhớ lại bộ dáng lúc đó của Ngũ Mộng Lam, Tần Tuyên Tuyên lặng lẽ nghĩ rằng quả thực rất dọa người.

“Học trưởng.....Lúc tan tầm ngày hôm nay, có người phụ nữ tên Ngũ Mộng Lam đến tìm em, cô ta nói nếu em không chịu chia tay anh, cô ta sẽ khiến cho hai chúng ta phải rời khỏi nhau.” Tần Tuyên Tuyên thở sâu, nói một mạch.

Thanh âm Tống Kỳ đầu bên kia lập tức căng thẳng: ” Cái gì, cô ta lại dám đến tìm em?”

“Học trưởng?” Vừa nghe thấy có nội tình, tâm Tần Tuyên Tuyên lập tức liền căng thẳng.

Tống Kỳ vội giải thích: ” Tuyên Tuyên, trước đó Ngũ Mộng Lam cũng đã tìm đến anh, nhưng bị anh nghiêm khắc cự tuyệt. Cô ta là bạn gái cũ của anh, nhưng anh đã sớm cùng cô ta chia tay từ một năm trước, thời điểm đó còn chia tay trong vui vẻ, không nghĩ tới cô ta còn có thể lại đến tìm anh.....Càng không nghĩ tới thế nhưng sẽ đi tìm em.....Tuyên Tuyên, sao em lại cùng cô ta gặp mặt?”

Tần Tuyên Tuyên dừng một chút, thở dài nói: ” Học trưởng, em thấy cô ấy rất đáng thương, nên đã hứa cô ấy.”

“Cái gì? Tuyên Tuyên em.....” Tống Kỳ khiếp sợ nói, lúc sau mới ý thức được Tuyên Tuyên là đang nói dối mình.

Tần Tuyên Tuyên cười cười: ” Học trưởng, em nói đùa thôi.”

“Làm anh sợ muốn chết.” Tống Kỳ hơi oán trách nói: ” Tuyên Tuyên, em yên tâm, anh nhất định sẽ nói chuyện lại với Ngũ Mộng Lam, không để cô ta lại đến quấy rầy em.”

‘Vâng, em tin anh, học trường.’ Nói xong, Tần Tuyên Tuyên chạy đến cửa nhà mình: ” Học trường, em về đến nhà rồi, chúc ngủ ngon.”

“Được, em yên tâm, ngủ sớm một chút.”

Cúp má, nụ cười trên mặt Tần Tuyên Tuyên phai nhạt dần. Tuy Tống Kỳ nói nhẹ nhàng bằng quơ rằng sẽ giải quyết, nhưng khiến cho Ngũ Mộng Lam hoàn toàn buông tha, thật sự dễ dàng như vậy sao? Hôm nay Ngũ Mộng Lam khiến cho cô cảm giác được có điểm nguy hiểm, không giống như là có thể nói đạo lý với cô ta.....

Tần Tuyên Tuyên vỗ vỗ hai má, cuối cùng quyết định tin tưởng Tống Kỳ, cười cười đi vào nhà.

Hôm sau, Tần Tuyên Tuyên mới làm việc không được bao lâu, thì có một cô bé bước vào, trên tay cầm một bó hồng đỏ rực. Tần Tuyên Tuyên cho rằng là Tống Kỳ đưa tới, trước ánh mắt hâm mộ của mọi người nhận hoa, nhìn đến bên trong thì phát hiện có tấm thiệp.

Trên tấm thiệp có ghi: ” Tôi gửi tới em lời xin lỗi chân thành. Kí tên Đỗ Mộ Ngôn.”

Nụ cười trên mặt cô nhất thời cứng đờ, trước mắt bao người cũng không thể rút bó hoa vào thùng rác, nếu như bị người khác biết hoa này là do Đỗ Mộ Ngôn tặng, những ngày sau của cô không thể sống dễ chịu nữa rồi. Vốn cô không có biện pháp sống hòa hợp với đồng nghiệp phòng tiêu thụ, việc Đỗ Mộ Ngôn tặng hoa cô, nếu như bị người của bộ phận tiêu thụ biết, cô chắc chắn sẽ trở thành mục tiêu của bọn họ.

“Hoa này là bạn trai tặng sao?” Tương Giai đi qua, nhìn thấy trong tay Tần Tuyên Tuyên là một bó hoa to, thần sắc chột lóe qua tia hâm mộ, kỳ quái nói: ” Hai người cũng thật tình cảm đi.”

Trong góc phòng không biết ai đó nói một câu: ” Được tặng hoa, đặc ý quá rồi.”

Tần Tuyên Tuyên coi như không nghe thấy, cũng không lên tiếng trả lời, cười đỡ lấy câu mỉa mai của Tương Giai, lén lút đem tấm thiệp nắm chặt.

Tương Giai thấy cũng không còn gì thú vị, đem một bản danh sách đặt trên bàn Tần Tuyên Tuyên: ” Đây là nhiệm vụ tháng này của cô, danh sách những khách hàng cô phải cố gắng lôi kéo đến công ty chúng ta.”

“Tốt, tôi biết rồi.” Tần Tuyên Tuyên vội tiếp nhận danh sách.

Tương Giai là người quản lý phòng tiêu thụ, đừng thấy cô ấy trẻ tuổi mà coi thường, cứ ba tháng định mức của phòng tiêu thụ luôn đạt chỉ tiêu đứng thứ nhất thứ hai. Tần Tuyên Tuyên là người mới, bản thân không có nơi nương tựa, chưa từng làm qua công việc phòng tiêu thụ, hoàn toàn không biết nên làm thế nào, bởi vậy Tương Giai đã đem cho cô một bản danh sách, coi như cấp cho cô mức độ dễ nhất. Những người khác của phòng tiêu thụ, đều được bố trí từng việc khác nhau, tự mình lôi kéo khách hàng.

Đưa danh sách cho Tần Tuyên Tuyên xong Tương Giai xoay người bỏ đi, thấy nhóm đồng nghiệp cũng không chú ý tới mình nữa, Tần Tuyên Tuyên đem tấm thiệp xé thành hai nửa, ném vào thùng rác, mà bó hoa cũng bị cô tùy ý để dưới chân bàn. Đã đến thời gian làm việc, cô thật sự không rảnh để nghĩ đến chuyện này.

Vốn tưởng rằng Tương Giai phân ra danh sách này, lúc bắt đầu có lẽ sẽ dễ dàng đôi chút, nhưng rất nhanh Tần Tuyên Tuyên phát hiện hoàn toàn không có chuyện như vậy. Các khách hàng ở trong danh sách, sau khi nghe cô giải thích mục đích của mình, nếu như không phải nói rằng đã tìm đến công ty thiết kế khác, thì cũng là không kiên nhẫn cắt ngang lời nói của cô nói không cần, quá đáng hơn còn trực tiếp cúp điện thoại. Tần Tuyên Tuyên một buổi sáng gọi mấy chục cuộc điện thoại, nhưng không có một cái nào

là thành công, cô hiện giờ chỉ cảm thấy bụng đói đến sôi lên, thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi, quả thực là cô không hợp với công việc ở phòng tiêu thụ này.

Nhưng ít nhất cô phải hoàn thành được nhiệm vụ tháng này, sau đó nói cho Mạc tổng biết, cô thực sự không phù hợp với công việc ở bộ phận này, nên sớm đây cô trở lại phòng thiết kế thôi.

Bởi vì đồng nghiệp phòng tiêu thụ cùng cô không có chung tiếng nói, thế nên Tần Tuyên Tuyên vẫn là đi ăn cơm cùng với Phương Phán Phán, hai người vừa gặp mặt, Phương Phán Phán liền kể cho cô nghe tin tức vô cùng đặc biệt.

“Phòng thiết kế vừa tuyển được người mới...” Phương Phán Phán nói, “Chị Lý nói là thay thế vị trí của cậu.”

“Thật sao?” Tần Tuyên Tuyên không yên lòng đáp lại, trong đầu rối loạn đều là tin vừa mới nghe. Phòng thiết kế lại tuyển người, ý tứ không phải rất rõ ràng rồi sao. Chỗ đó không còn là nơi cô có thể quay về, nếu cô làm không tốt ở bộ phận tiêu thụ, cũng chỉ có thể từ chức về nhà.

“Tất cả đều do Tả An Lôi giờ trò quỷ!” Phương Phán Phán tức giận nói, “Chị Lý nói tạm thời đã đủ nhân viên rồi, nhưng cô ta lại muốn tuyển thêm người thay thế vị trí của cậu, này rõ ràng là ép buộc cậu, không để cho cậu còn đường lui sao?”

“Người ta cũng là vì nghĩ cho công ty thôi, Phán Phán, cậu đừng nói lung tung.” Tần Tuyên Tuyên kéo ống tay áo của Phán Phán, không để cho cô ấy có cơ hội nói tiếp. Họa là từ miệng mà ra, Tần Tuyên Tuyên không muốn để nhân viên trong công ty nghe thấy mà nhân cơ hội đó đâm sau lưng.

Biết Tần Tuyên Tuyên vì muốn tốt cho cô mà không để cô nói nữa, Phương Phán Phán cố đè nén tâm tình, nhỏ giọng than thở, “Dựa vào việc

cô ta có quan hệ nên mới có thể đặc ý.....A!”

Phương Phán Phán thét lên một tiếng kinh hãi làm cho Tần Tuyên Tuyên hoảng sợ, cô thiếu chút nữa tưởng rằng Tả An Lôi phát hiện ra cô cùng Phán Phán đang bàn luận về cô ta. Nhưng ở giây tiếp theo Phương Phán Phán lại vang lên một thanh âm kích động khác.

“Đỗ tổng, Tuyên Tuyên cậu mau nhìn, là Đỗ tổng đó, quả thực là Đỗ tổng đó!” Phương Phán Phán xúc động lôi kéo tay Tần Tuyên Tuyên: “Trời ạ, anh ý nhìn sang đây. A a, anh ý đang đi tới!”

Nếu không phải Phán Phán đang giữ chặt cô, thì thời điểm nhìn thấy Đỗ Mộ Ngôn, Tần Tuyên Tuyên đã sớm quay đầu bỏ chạy.

Tặng hoa thì thôi đi, anh ta thế nhưng còn đứng đợi cô?

Tần Tuyên Tuyên khẳng định lần này không phải là cô tự mình đa tình, bởi vì thời điểm Đỗ Mộ Ngôn nhìn thấy cô, hần lập tức tiến tới. Hiện tại đang là thời điểm nghỉ trưa, nên người ra vào tòa nhà rất đông, Đỗ Mộ Ngôn áo mũ chỉnh tề dung mạo xuất chúng vừa xuất hiện liền hấp dẫn vô số ánh mắt dõi theo, hơn nữa hần vốn là kẻ làm mưa làm gió tại thành phố N, lại làm việc ngay cạnh toàn cao ốc, nhân viên Thiên Vũ vốn đã quen thuộc bộ dáng của hần, nên có thể dễ dàng nhận ra anh ta.

Tại thời điểm Đỗ Mộ Ngôn đi đến trước mặt Tần Tuyên Tuyên, Phương Phán Phán kích động đến mức không nói được một câu hoàn chỉnh, cô nhận thấy Đỗ Mộ Ngôn hoàn toàn chỉ nhìn về phía Tần Tuyên Tuyên, liên giật mình trợn tròn mắt. Tuyên Tuyên rốt cục như thế nào mà nhận biết Đỗ Mộ Ngôn? Cô mới không tin Đỗ Mộ Ngôn trực tiếp đi tới đây chỉ là để hỏi đường đâu!

“Tần tiểu thư, tôi có thể gặp em một lát được không?” Trong lòng Đỗ Mộ Ngôn tràn ngập lo lắng, biểu hiện trên mặt cố gắng thể hiện ôn hòa nhất có thể.

“Thực xin lỗi, tôi muốn cùng đồng nghiệp đi ăn cơm.....”

Tần Tuyên Tuyên còn chưa nói hết, Phương Phán Phán bên cạnh đã lập tức nói: ” Không sao, không sao, tôi chờ một lát là được rồi”

Tần Tuyên Tuyên lên án nhìn Phán Phán, vậy mà cô ấy còn hướng cô chớp mắt vài cái, nhanh chóng lui ra, hoàn toàn ném chuyện Tần Tuyên Tuyên đã có bạn trai ra sau đầu.

Chướng ngại bỏ đi rồi, tâm tình của Đỗ Mộ Ngôn tốt lên đôi chút, quay sang Tần Tuyên Tuyên thành khẩn nói: "Tần tiểu thư, tôi có thể giải thích, chỉ xin em cho tôi cơ hội..."

“Tôi tha thứ cho anh.” Tần Tuyên Tuyên nói.

Đỗ Mộ Ngôn bất ngờ lộ ra tươi cười, nhưng lời nói tiếp đó của Tần Tuyên Tuyên khiến nụ cười của hắn cứng lại.

“ Nhưng tôi cũng không có khả năng chấp nhận sự theo đuổi của anh. Đỗ tiên sinh, ngày hôm qua có lẽ tôi chưa nói rõ, hiện tại tôi nhắc lại, tôi đã có bạn trai rồi, xin anh đừng đến quấy rầy tôi nữa. Hết sức cảm ơn anh!”

Tần Tuyên Tuyên hơi hơi khom người, lộ ra nụ cười một cách máy móc, sau đó xoay người rời đi.

Đỗ Mộ Ngôn cực lực khắc chế suy nghĩ kích động muốn ôm cô vào trong ngực, chỉ có thể trở mặt nhìn cô cùng đồng nghiệp tụ họp, càng ngày càng đi xa. Đã có một lần phạm sai lầm, hắn không thể tái phạm thêm lần nữa.

Bạn trai của cô.....Là Tống Kỳ đúng không.....

Mèo nói ra suy nghĩ của mình: Chú Ngôn, chú còn có thể nham hiểm hơn nữa được ko? Cách mạng chưa thành công, đồng chí cần cố gắng hơn

nữ.

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Đứa nhỏ

“Tần Tuyên Tuyên, cậu thật khí phách, sao lại có thể quen được với Đỗ tổng vậy? “Thấy Tần Tuyên Tuyên đi đến, Phương Phán Phán kích động liếc nhìn Đỗ Mộ Ngôn một cái, rồi lại quay sang nhìn Tần Tuyên Tuyên.

Tần Tuyên Tuyên sớm đã nghĩ đến lý do, bình tĩnh như thường nói: “Anh ta là quen ba tớ, không phải tớ.”

“Thật vậy sao?” Phương Phán Phán vẫn vô cùng hưng phấn, “Mặc kệ là như thế nào, có thể được nói chuyện với Đỗ tổng, Tần Tuyên Tuyên cậu quả thực rất có thể diện rồi. Tớ nghe nói, lần trước có ngôi sao nữ tỏ ý yêu thương nhưng nhớ Đỗ tổng, hắn cũng không thèm để vào mắt. Tớ thấy lúc đó anh ta với cậu nói chuyện vô cùng thân thiết, chẳng nhẽ là có tình ý với cậu sao?”

"Cậu suy nghĩ nhiều rồi." Tần Tuyên Tuyên cười xấu hổ, vội lôi kéo Phương Phán Phán nhanh chóng rời đi.

“A, không cần phải đi nhanh như vậy chứ!” Phương Phán Phán bị Tần Tuyên Tuyên kéo chạy đi, còn thường thường quay đầu lại nhìn Đỗ Mộ Ngôn, đáy mắt tràn đầy hưng phấn cùng sùng bái.

Giữa trưa xảy ra một màn như vậy hiển nhiên bị rất nhiều người chứng kiến, hơn nữa với trình độ liên tưởng nhất định nào đó, Tần Tuyên Tuyên phát hiện cô ngồi ở phía sau, khi nhóm đồng nghiệp nhìn thấy ánh mắt của cô tất cả đều ngồi thẳng dậy.

Loại ánh mắt này chẳng hề thân thiện, nhưng người ta cái gì cũng chưa nói, cô lại không thể gấp gáp giải thích, chỉ có thể buồn bực không chú đến những tầm mắt đó, cầm lấy danh sách buổi sáng được giao, tiếp tục gọi điện thoại. Theo kịp tiến độ buổi trưa, sau vài giờ, Tần Tuyên Tuyên một người vẫn cũng chưa thể thảo luận.

Rất nhanh hết giờ làm việc, Tổng Kỳ gửi tin nhắn đến, nói là muốn mời cô đi ăn cơm nhận lỗi, tâm trạng Tần Tuyên Tuyên mới tốt lên đôi chút.

Thời điểm tan tầm, Tần Tuyên Tuyên đặc biệt tan tầm sớm vài phút, giả vờ làm bộ vô cùng cao hứng cầm lấy bó hoa, vừa đến dưới lầu không ai thấy được, cô liền đem hoa ném vào thùng rác.

“Tuyên Tuyên!” Thanh âm của Tổng Kỳ ở ngay đằng sau cô.

Không kể cho Tổng Kỳ biết chuyện cô được tặng hoa, Tần Tuyên Tuyên có chút chột dạ, vội xoay người cười nói: ” Học trưởng, anh đến nhanh thế.”

‘Bởi vì anh rất nhớ em, chúng ta đi thôi.’ Tổng Kỳ tùy tiện liếc qua thùng rác, nhưng không nói gì thêm, hoa kia hẳn thấy được, đây không phải là do hân tặng, khẳng định là của người đàn ông khác, nhất định có thể là vị Đồ tiên sinh kia, nhưng thái độ của Tần Tuyên Tuyên đã chứng minh rõ, nếu cô không muốn đề cập đến, hẳn cảm thấy không cần thiết phải hỏi.

Tổng Kỳ mang Tần Tuyên Tuyên đến một nhà hàng tuy nhỏ nhưng rất đẹp mang phong cách Nhật Bản, hai người ngồi đối diện nhau, Tổng Kỳ do dự một lát rồi nói: ” Tuyên Tuyên, anh đã nói chuyện qua với Ngũ Mộng Lam, tuy nhiên không thể thuyết phục cô ta được. Em cho anh một chút thời gian nữa.”

“Ừm, không sao đâu học trưởng, em hiểu mà”.

Tống Kỳ cảm động nhìn cô, nắm tay cô khoa trương nói “ Tuyên Tuyên, em thật sự là rất thiện lương, rất am hiểu lòng người. Cô gái giống như em, anh thật muốn lấy về nhà sớm một chút, cũng đỡ phải bị người khác mơ ước.”

Mặt Tần Tuyên Tuyên có chút hồng, bọn họ dù sao mới quen nhau được hai tháng, nói tới vấn đề kết hôn này có hơi sớm, tuy biết rõ Tống Kỳ trêu cô, nhưng cô vẫn cảm thấy vô cùng ngượng ngùng.

Cũng may phục vụ bắt đầu mang đồ ăn lên, Tần Tuyên Tuyên rút tay khỏi Tống Kỳ, nghiêm chỉnh ngồi thẳng người.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện qua hơn nửa tiếng, ở cửa nhà hàng bỗng xuất hiện người phụ nữ trên tay bế một đứa nhỏ, cô ta nhìn xung quanh một chút, tiến đến hỏi nhân viên, trực tiếp đi đến chỗ Tống Kỳ cùng Tần Tuyên Tuyên.

Nhận thấy bên cạnh có người, Tuyên Tuyên cùng Tống Kỳ ngừng trò chuyện, nghiêng đầu nhìn lại, thấy người đến lại là Ngũ Mộng Lam, hai người đều có chút giật mình, mà trong tay cô ta lại bế đứa nhỏ, khiến da đầu Tuyên Tuyên có chút tê dại.

Cô bỗng có cảm giác bất an.....

Còn chưa tìm hiểu rõ ngọn nguồn của loại cảm giác bất an này, Ngũ Mộng Lam bỗng quỳ xuống trước mặt Tần Tuyên Tuyên, khóc nói: ” Tần tiểu thư, xin cô tha cho chúng tôi! Cô đoạt Tống Kỳ đi rồi, tôi cùng cọn của anh ấy cũng không muốn sống nữa.”

Cơ thể Tần Tuyên Tuyên cứng lại.

Con? Cô ta cùng Tống Kỳ có con? Không, trước không nói tới đứa bé này làm sao mà có, trong lời nói của Ngũ Mộng Lam, giống như mắng chửi cô là tiểu tam phá hoại gia đình nhà người ta vậy.

"Ngũ Mộng Lam, cô có ý gì? Đứa nhỏ này hoàn toàn không có quan hệ gì với tôi!" Tống Kỳ ngậy người một chút, lập tức phản bác nói. Lúc trước cùng Ngũ Mộng Lam quen nhau, đừng nói đến đứa nhỏ, lúc hân cùng cô ta chia tay, cô ta không có khả năng mang thai đứa bé ấy.

Ngũ Mộng Lam hai mắt đầm lệ mờ mịt nhìn Tống Kỳ, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp khóc đến hoa lê đài vũ, "Tống Kỳ, anh thật quá đáng! Vì người phụ nữ khác, ngay cả thân sinh cốt nhục anh cũng không cần sao?"

Một màn kịch bên này, không có khả năng không làm người khác chú ý, có người bắt đầu quay phim chụp ảnh lại, ngẫu nhiên còn có thể nghe được vài câu đánh giá, cái gì " Vợ cả đại chiến tiểu tam", cái gì " Người vợ mang theo con đến ăn nói khép nép xin chồng quay trở về" linh tinh cùng những lời nói hoàn toàn ngược với sự thật.

Tần Tuyên Tuyên chỉ cảm thấy ngày càng tức giận, lập tức đứng dậy. Cô chưa bao giờ phủ nhận mình là cô gái thích hư vinh, cũng sẽ để ý đến thể diện, cho nên hiện tại tình hình nghiêng về một phía khiến cô cảm thấy vừa thẹn vừa giận. Mọi người đều đồng tình với người yếu thế, Ngũ Mộng Lam trong tay bế đứa trẻ chưa đến một tuổi, đứa bé nhỏ xinh bụ bẫm, giờ phút này lại bởi vì Ngũ Mộng Lam khóc lóc tranh cãi ầm ĩ mà cũng khóc thét theo, tiếng khóc thảm thương, thật sự là khiến người nghe thương tâm cũng phải rơi lệ.

"Ngũ Mộng Lam, cô nói linh tinh gì vậy? Tôi nói, đứa nhỏ này hoàn toàn không có quan hệ gì với tôi, cô đừng có lại dây dưa với tôi lần nữa." Tống Kỳ bị biểu hiện không nói rõ ràng của Ngũ Mộng Lam làm cho chân tay luống cuống, nói ra lời nói khiến người nghe tức giận, khiến cho hân trở thành một tên đàn ông cặn bã trốn tránh trách nhiệm.

Thấy Tần Tuyên Tuyên đứng dậy, hân cũng khẩn trương, vội vã giải thích với cô: "Tuyên Tuyên, em nghe anh nói. Đứa bé này tuyệt đối không phải con của anh, em phải tin anh!"

Đầu óc Tần Tuyên Tuyên có chút hỗn loạn, cô vẫn cảm thấy được, trong lúc này cô nên tin tưởng anh, tuy rằng hai người mới chỉ quen nhau hai tháng, cô đã suy tính đến chuyện cả đời. Nhưng ngay tại lúc này, phần tin tưởng kia giống như không còn chút nào. Cô hiểu rằng cần phải nghe lời giải thích của Tống Kỳ, nhưng mọi người chung quanh đang dùng ánh mắt khinh thường mà nhìn cô, ánh đèn mập mờ cùng lời cười nhạo lên án, tiếng Ngũ Mộng Lam khẩn thiết cầu xin cùng tiếng khóc của đứa nhỏ, đều làm cho đầu cô đau như búa bổ, cô hiện tại chỉ muốn tìm một chỗ yên tĩnh.

“Học trưởng....Em có chút không thoải mái, em đi về trước.” Tần Tuyên Tuyên lảng tránh lời giải thích của Tống Kỳ, xoay người liền đi ra ngoài.

Tống Kỳ muốn đuổi theo, lại bị Ngũ Mộng Lam ngăn lại " Tống Kỳ, em xin anh, anh trở về với mẹ con em đi.”

Tần Tuyên Tuyên mang theo hiểu lầm rời đi, Ngũ Mộng Lam lại dùng cái chết ngăn cản không cho hấn đi, cho dù tính tình Tống Kỳ có hiền lành, thì giờ phút này cũng bị chọc giận: “Ngũ Mộng Lam, cô rốt cuộc là muốn gì? Chúng ta đã chia tay nhau một năm rồi, hiện tại cô mang đứa bé không biết ở đâu đến nói là của tôi, rốt cuộc là cô muốn làm gì?”

"Tống Kỳ, em chỉ là muốn anh quay trở về bên em mà thôi! Em thật sự không thể rời khỏi anh” Ngũ Mộng Lam lao đến muốn ôm chặt Tống Kỳ, lại bị Tống Kỳ nghiêng người tránh thoát.

Hấn tức giận nói: " Ngũ Mộng Lam, cô luôn miệng nói đứa nhỏ này là con tôi, được, ngày mai chúng ta liền đi giám định.”

Tống Kỳ nói xong, liền tránh khỏi sự dây dưa của Ngũ Mộng Lam, phóng ra phía bên ngoài.

Tần Tuyên Tuyên mới chạy đến cửa nhà hàng, chỉ thấy một chiếc xe quen thuộc dừng lại bên cạnh cô, Đỗ Mộ Ngôn hạ cửa kính lộ đầu ra, về

mặt đầy vui mừng cười nói: “ Tần tiểu thư, thực khéo, sao cô lại ở đây vậy?”

Tần Tuyên Tuyên hiện tại không muốn để ý đến hần, đi tới ven đường vẫy tay gọi taxi, nhưng không có một chiếc xe nào dừng lại.

“Tần tiểu thư, cô muốn đi đâu, tôi đưa cô đi.” Đỗ Mộ Ngôn cao giọng nói.

"Không cần." Tần Tuyên Tuyên tức giận ném trả về một câu, tiếp tục đón xe.

Lúc này, Tống Kỳ cũng từ trong nhà hàng chạy ra, nhìn nhìn xung quanh, thấy Tần Tuyên Tuyên đứng ở ven đường, hần lập tức chạy qua.

Nhìn thấy Tống Kỳ đuổi tới, ánh mắt cô trầm xuống, thấy trước sau vẫn không có chiếc taxi nào, lập tức nhảy vào xe Đỗ Mộ Ngôn, nói một câu ngắn gọn “ Lái xe!”

Đỗ Mộ Ngôn mỉm cười, dùng sức giẫm chân ga.

Từ gương chiếu hậu nhìn ra ngoài, ánh mắt Đỗ Mộ Ngôn cùng Tống Kỳ giao nhau, khóe miệng của hần nhếch lên, hiện ra một nụ cười đắc ý.

Tống Kỳ trơ mắt nhìn Tần Tyên Tuyên lên xe người khác, nhận thấy đuổi không kịp, lập tức chạy về xe mình, mở cửa xe ngồi xuống, vừa mới cài dây an toàn, điện thoại liền đổ chuông....

Hần tưởng Tần Tuyên Tuyên gọi tới, chân tay lung túng lấy ra di động, lại phát hiện là điện thoại của mẹ hần, vội tiếp: “ Mẹ, có chuyện gì chút nữa nói sau, con bây giờ.....”

“Kì Kì con mau trở về, siêu thị trong nhà cháy rồi.” Đầu bên kia, vang lên thanh âm lo lắng của mẹ Tống Kỳ.

Tống Kỳ ngăn người, vội trả lời, ‘‘Mẹ, chờ một chút, con lập tức trở về’’

Hắn ngắt máy, xe quay về hướng ngược lại, vẫn không quên gọi cho Tần Tuyên Tuyên, nhưng cô không nghe máy. Căn nhắc nặng nề, hắn chỉ có thể về nhà nhìn xem có chuyện gì xảy ra, sau đó.....sẽ giải thích Tuyên Tuyên sau.

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Giám định

Tần Tuyên Tuyên ngồi trên xe Đỗ Mộ Ngôn một lúc sau liền hối hận, cho dù có cùng Tống Kỳ giận dỗi thế nào đi nữa, cô cũng không nên ngồi xe của Đỗ Mộ Ngôn.

Suy nghĩ cẩn thận lại, chuyện vừa rồi thật ra cũng không hẳn là lỗi của Tống Kỳ, đều do Ngũ Mộng Lam đuổi theo đến tận nơi. Hơn nữa, đứa bé kia.....Có thật là con Tống Kỳ không? Tần Tuyên Tuyên cảm thấy bản thân mình vẫn rất tin tưởng Tống Kỳ, hẳn nói không phải, cô liền tin rằng không phải. Chẳng qua vừa rồi tình huống đó khiến cô vô cùng xấu hổ quẫn bách, cô thật sự không có biện pháp để lưu lại nơi đó. Hơn nữa, trong lòng cô vẫn có chút giận Tống Kỳ, hẳn nói sẽ có cách giải quyết tốt chuyện của Ngũ Mộng Lam, nhưng cô ta vẫn còn xuất hiện, dây dưa không ngớt...

Di động Tần Tuyên Tuyên vang lên, nhìn màn hình biểu thị cuộc gọi đến, cô do dự một lát, ấn nút từ chối. Tống Kỳ thế nhưng cũng không buông tha, vẫn tiếp tục gọi tới, nhưng Tần Tuyên Tuyên cũng không nhận. Cô không chú ý tới, Đỗ Mộ Ngôn đang len lén quan sát hành động của cô sau đó lộ ra nụ cười sung sướng.

Xe đi qua một ngã tư đường, Tần Tuyên Tuyên liền nói: ” Đỗ tiên sinh, anh dừng lại bên đường đi, tôi tới đây là được rồi.”

Đỗ Mộ Ngôn cũng không có ý dừng lại, chỉ liếc mắt qua gương chiếu hậu nhìn Tần Tuyên Tuyên một cái nói: ” Tần tiểu thư, tôi đưa cô về nhà.”

“Không cần!” Tần Tuyên Tuyên lắc đầu nói, thái độ kiên quyết, “ Dừng xe!”

Vừa rồi xem như Đỗ Mộ Ngôn giúp cô một phen, cô nhờ xong liền tỏ thái độ như vậy là không đúng, nhưng vấn đề là, thành phố N lớn như vậy, Đỗ Mộ Ngôn tại sao có thể khéo như vậy xuất hiện trước mặt cô? Điều này làm cho cô không thể không nghĩ nhiều. Chỉ thấy cuộc sống gần đây của cô vô cùng hỗn loạn, chuyện tình cảm hay công việc cũng không được thuận lợi, cô có nên xem xét đến việc dâng hương bái phật cầu bình an.

“ Trời tối rồi, tôi không thể để cho một cô gái như cô tự mình về nhà.” Đỗ Mộ Ngôn một mực từ chối.

“ Tôi có thể tự gọi xe trở về.” Tần Tuyên Tuyên nói,” Đỗ tiên sinh, xin anh đừng xe lại.”

Nhìn đôi mi thanh tú của cô chau lại, Đỗ Mộ Ngôn chỉ có thể đem xe dừng tại bên đường.

Tần Tuyên Tuyên lập tức xuống xe, đem cửa xe đóng lại mới cùng Đỗ Mộ Ngôn khách khí nói: “ Đỗ tiên sinh, cảm ơn anh.”

Nói xong, cô cả đầu cũng không quay lại đi đến vậy một chiếc taxi rồi an vị ngồi vào.

Đỗ Mộ Ngôn mím môi lẳng lẳng nhìn chiếc taxi kia rời đi, mặt không chút thay đổi biểu cảm làm người ta không thể nhìn ra cái gì. Điện thoại trong tay vang lên, liếc mắt một cái nhìn màn hình, tiếp nhận cuộc gọi.

“Đỗ tổng, tôi đã dựa theo lời dặn của anh làm theo, còn gì cần tôi làm nữa không?” Đầu bên kia rõ ràng là tiếng của Ngũ Mộng Lam.

"Ngày nào bọn họ còn chưa chia tay, cô cứ tiếp tục làm việc cô nên làm.” Đỗ Mộ Ngôn lạnh lùng nói.

Ngũ Mộng Lam trầm mặc một lát, khó hiểu nói: “ Đỗ tổng, tôi thật sự không hiểu, Tần Tuyên Tuyên kia rốt cuộc có cái gì tốt, mà khiến cho anh

phải hao tâm tổn sức đến như vậy.....”

“Câm miệng!” Đỗ Mộ Ngôn quát: “Đừng để cho tôi nghe thấy cô nói về Tuyên Tuyên thêm một lần nào nữa.”

Ngũ Mộng Lam không nghĩ tới Đỗ Mộ Ngôn lại bảo vệ Tần Tuyên Tuyên đến như vậy, thậm chí không muốn nghe thấy người khác nói xấu về cô ấy, cô ta nhất thời ngậm miệng, không dám nói thêm gì nữa.

Thần sắc Đỗ Mộ Ngôn hòa hoãn đôi chút, nói: “Hôm nay cô làm tốt lắm, số tiền còn lại tôi sẽ bảo trợ lý đưa cho cô.”

“Cám ơn Đỗ tổng”.

Đỗ Mộ Ngôn tắt máy, ánh mắt nặng nề nhìn ra màn đêm bao phủ bên ngoài cửa xe.

Kiếp trước, hắn vì tìm cách chia rẽ Tống Kỳ cùng tuyên Tuyên, trực tiếp thiết kế cục diện đưa Tống Kỳ vào chỗ chết, về sau khi Tuyên Tuyên biết được chân tướng sự việc liền hận hắn thấu xương, bởi vậy kiếp này, cho dù hắn vẫn hận Tống Kỳ đến mức muốn giết chết hắn ta, vẫn không dám dùng thủ đoạn độc ác như vậy một lần nữa. Hắn làm ra loại việc này, chính là muốn Tống Kỳ chủ động rời xa Tuyên Tuyên mà thôi. Kiếp trước hắn đã tra xét quá khứ của Tống Kỳ vô cùng rõ ràng, vì vậy lần này dễ dàng tìm thấy bạn gái cũ Ngũ Mộng Lam của hắn ta. Một năm trước hai người đã chia tay, Ngũ Mộng Lam đã sớm có bạn trai khác, ban đầu cô ta cũng không đồng ý với yêu cầu của hắn, nhưng khi hắn đưa ra một số tiền đáng kể, lúc đó em trai cô ta còn đang nợ nần do vay nặng lãi, vì vậy cô ta ngoài việc làm theo yêu cầu của hắn, thì còn có sự lựa chọn khác sao? Trong lòng cô ta nhất định mắng hắn lợi dụng điểm yếu uy hiếp người khác, nhưng nét mặt lại mang vẻ mang ơn khi được trợ giúp. Tất cả điều kiện đó, chỉ cần sử dụng thêm một ít thiện ý, đều làm cho hắn đạt được mục đích, hắn cũng không cho rằng cách làm đó có gì không đúng.

Từ kết quả vừa này, kế hoạch của hần không phải thực hiện vô cùng thành công sao? Vừa rồi, Tuyên Tuyên đã không muốn nhận điện thoại của Tống Kỳ nữa.

Thế nhưng hần biết, như vậy còn chưa đủ. Bởi vì hần hiểu rõ Tuyên Tuyên, cô hiểu chuyện quan tâm lại thiện lương mềm lòng, nếu Tống Kỳ không làm ra chuyện chạm đến giới hạn của cô, hần ta chỉ cần tùy tiện dỗ dành cô, cô nhất định sẽ tha thứ cho hần ta.

Trong lúc ngẩn ngơ, Đỗ Mộ Ngôn nhớ tới bộ dáng vừa rồi khi Tuyên Tuyên rời đi đối với anh khách sáo lại xa cách. Hần không rõ, vì sao hần tỏ ra lịch sự tao nhã, Tuyên Tuyên vẫn lãnh đạm với hần như vậy, rõ ràng cô đối với người khác đều rất tốt, nhưng lại cố tình đối xử phân biệt với hần. Nguyên nhân thực sự là bởi vì Tống Kỳ đúng không? Chỉ cần không có Tống Kỳ, cô sẽ chấp nhận sự theo đuổi của hần. Đúng vậy....Chỉ cần không có Tống Kỳ là được.

Vài ngày sau đó, bởi vì Tần Tuyên Tuyên vẫn còn giận, cho nên không nhận điện thoại của Tống Kỳ, có lúc thấy Tống Kỳ nhỏ giọng giải thích cùng nhắn tin, Tần Tuyên Tuyên cảm thấy bản thân mình quá mức bướng bỉnh rồi, tuy nhiên mọi việc lúc này, không phải lý trí có thể kiểm soát được. Nếu chẳng may đứa bé kia thực sự là con Tống Kỳ thì sao? Vậy cô làm sao bây giờ? Cùng Tống Kỳ chia tay để anh cùng bạn gái cũ tái hợp, hay vẫn ở bên cạnh bảo anh đuổi Ngũ Mộng Lam đi? Trong lòng cô vô cùng luyến tiếc, Tống Kỳ tốt như vậy, cô rất thích anh, bọn họ quen nhau như bao người khác, cô lại không phải tiểu tam, dựa vào cái gì người rời bỏ anh lại là cô? Nhưng.....làm cho đứa bé kia từ nhỏ không có cha, lương tâm cô sẽ bất an cùng áy náy cả đời. Chính vì bản thân mình mâu thuẫn, Tần Tuyên Tuyên lựa chọn thái độ trốn tránh, chính là nhắn tin trả lời Tống Kỳ, để cho anh tìm hiểu rõ ràng đứa bé kia liệu có phải của anh hay không.

Trong khi làm việc, Tần Tuyên Tuyên cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Ngày đầu tiên cô một việc cũng chưa hoàn thành, chỉ cho là chính mình năng lực

không đủ, vận khí không tốt, nhưng liên tiếp vài ngày, đến khi Tương Giai đưa cho cô những danh sách cô ta soạn ra, nếu như không phải là khách hàng đã nhờ công ty thiết kế khác, thì căn bản cũng là không ai nghe cô nói, cô mới ý thức được bản danh sách Tương Giai giao cho cô có vấn đề. Nhớ tới lúc ấy khi cô ta đem cho cô bản danh sách, ánh mắt mơ hồ mang theo ác ý, Tần Tuyên Tuyên mới rõ ràng, Tương Giai là cố ý.

Tần Tuyên Tuyên không biết bản thân mình là người mới tốt cuộc là làm sao chọc tới Tương Giai, lại không thể tìm tới cửa hỏi rõ, người ta hoàn toàn có thể nói danh sách đưa cho cô không có vấn đề, là cô năng lực không đủ nên làm không xong. Hoặc là nhẫn nhịn, hoặc là rời đi, cô chỉ có thể chọn nhẫn. Chẳng qua, cô cũng sẽ không ngồi chờ chết.

Ở bộ phận tiêu thụ, Tần Tuyên Tuyên cứ như người vô hình, ngoài Tương Giai thân là quản lý có một số việc phải dặn dò cô, thì cũng chỉ có Đan Quyên ngồi cạnh cô đôi khi sẽ đáp lại hai câu, bởi vậy Tần Tuyên Tuyên quyết định từ Đan Quyên học được cách làm việc.

Thời điểm nghỉ trưa Tần Tuyên Tuyên đi đến một con đường nhỏ, ở cửa hàng đó mua được món đồ chơi nhỏ xinh bằng vải mang về. Vốn là cô muốn mua bánh ngọt hoặc chocolate, nhưng Đan Quyên ăn uống luôn điều độ, mua những thứ có hàm lượng cholesterol cao khẳng định cô ấy không thích, ngược lại trên bàn cô lại có món đồ chơi nhỏ bằng vải.

“Chị Quyên, em thấy món đồ chơi này rất đáng yêu, vừa vặn chúng ta ngồi gần nhau, liền mua tặng cho chị, hy vọng chị thích.” Tần Tuyên Tuyên đưa món đồ cho Đan Quyên.

Đan Quyên liếc mắt nhìn một cái, thản nhiên nhận lấy, nhìn không ra là thích hay không thích, “Rất dễ thương, cảm ơn cô.”

Tần Tuyên Tuyên muốn nói lại thôi: “Chị Quyên.....”

Đan Quyên đem món đồ chơi đặt trên bàn, nhướn mày nói: ” Có chuyện gì muốn tôi giúp.”

Tần Tuyên Tuyên nghĩ, đã biết rõ hành động lấy lòng của cô, người khác nhìn không ra cô có mục đích mới là lạ, lập tức cô cũng không quanh co lòng vòng, cười gượng nói: ” Chị Quyên, em muốn hỏi một chút, chị phụ trách trong khu vực, còn có ai chưa liên hệ được, em có thể giúp chị...”

Đan Quyên nửa cười nửa không nhìn Tần Tuyên Tuyên, thẳng đến khi thấy cô mồ hôi lạnh toát ra, mới nhẹ nhàng nói: ” Đúng lúc, tôi chính là phụ trách thành phố N, chẳng qua hóa đơn đặt hàng cho tới giờ không nhiều lắm, cô cứ tùy tiện tìm đi.”

“Cám ơn chị Quyên.” Tần Tuyên Tuyên vội vàng cảm ơn. Cô biết Đan Quyên kì thật cũng không thích cô, bất quá còn tốt hơn những người khác trong bộ phận tiêu thụ, Đan Quyên đem đơn hàng thuộc thành phố N cho cô phụ trách, xem như cho cô một lối thoát. Trên thực tế phải tìm những đơn đặt hàng cũng không phải chuyện dễ. Bộ phận tiêu thụ dựa trên cả nước để phân chia khu vực, nói như vậy là cùng khách hàng liên lạc qua điện thoại hoặc fax bưu phẩm, chỉ có ít khách hàng lớn, cần đi công tác đến địa phương tiến hành bàn bạc. Theo lý thuyết nếu ở trong khu vực thành phố N, tùy thời đều có thể chạy ra ngoài làm nghiệp vụ, để thuận tiện, những nơi hư hỏng liền bỏ qua, công ty thiết kế ở thành phố N quá nhiều, so với chỗ Tần Tuyên Tuyên, công ty thiết kế Tụ Mĩ nổi danh chỉ thiết kế có vài gia đình, bởi vậy đơn đặt hàng trong khu vực, cơ bản đều bị công ty này nhận làm, đơn đặt hàng Tụ Mĩ nằm trong tay chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Nhưng nếu Đan Quyên đồng ý để cho cô đi liên hệ, đối với Tần Tuyên Tuyên mà nói chính là đường thoát, cho dù con đường phía trước đầy chông gai, cô cũng muốn thử một lần....

Lúc Đan Quyên đem đơn đặt hàng cho Tần Tuyên Tuyên xem, Tần Tuyên Tuyên đã biết cách lên internet tìm hiểu. Làm sao để xây dựng một khu dân cư mới, công ty phải tiến hành triển lãm cái gì, cô đều nhất nhất ghi nhớ, sau đó điện thoại liên hệ, cho dù bị cực tuyệt cũng không nổi giận, nhiệt tình mười phần, qua giữa trưa, đã có hai nhà bị cô thuyết phục, nói là hy vọng có thể gặp mặt thảo luận trước. Tuy rằng như cũ là chưa rõ ràng, nhưng hai nhà này ít nhất là có hy vọng, mà không phải như trước đó Tương Giai đưa cô bản danh sách giống nhau, căn bản là không có đường sống.

Hôm nay rất nhanh đã tan tầm, tâm tình Tần Tuyên Tuyên tốt lắm, vừa thu dọn lại mọi thứ, cô liền nhận được điện thoại từ công ty Tống Kỳ gọi tới. Lúc này cô mới nhớ ra, bình thường mỗi ngày Tống Kỳ sẽ nhắn mấy tin cho cô nhằm lấy lòng, hoặc chỉ đơn giản là hỏi thăm, thế nhưng hôm nay một tin nhắn cũng không có.

Đại khái là tâm tình rất tốt, Tần Tuyên Tuyên quyết định nhận điện thoại. Mấy ngày nay cô ko nhận điện thoại của hắn, hai ngày trước hắn còn gọi cho cô bám không tha, mấy ngày nay mới từ từ hiểu được, chuyện Ngũ Mộng Lam không dễ dàng giải quyết, Tần tuyên Tuyên cô không để ý đến hắn, bởi vậy hai ngày nay hắn không gọi cho cô, lại càng không dám đến đây trực tiếp tìm cô.

“Tuyên Tuyên” Thấy cô rớt cuộc cũng nghe máy, thanh âm Tống Kỳ có chút kích động “Tuyên Tuyên, anh đã mang đứa bé kia đi giám định, đã có kết quả, nó vốn không phải là con của anh.”

Nghe thấy thế, khóe miệng cô nhin không được cong lên, rớt cuộc không còn phải phiền não.

Không nghe thấy Tần Tuyên Tuyên trả lời, Tống Kỳ nóng nảy: “Tuyên Tuyên, nếu em không tin, anh đem kết quả xét nghiệm cho em xem.”

“Học trưởng, em tin anh.” Tần TuyênTuyên vội nói. Hai người đã nhiều ngày không gặp, cô phát hiện mình rất nhớ anh, hiện tại đã có chứng minh đứa bé kia của Ngũ Mộng Lam không phải là của Tống Kỳ, cô còn lý do gì không gặp anh đây?

Nhưng mà, nếu đứa bé không phải con Tống Kỳ, vậy tại sao Ngũ Mộng Lam luôn mềm mỏng định như vậy? Cô cũng không biết, chẳng lẽ.....Cố ý sao? Nhưng tại xã hội hiện đại này, không phải ai cũng ngốc như thế, cũng không làm giám định, liền vui mừng mang con đi nhận cha sao?

Tần Tuyên Tuyên nghĩ không ra mục đích của Ngũ Mộng Lam, lại nghe thấy bên kia Tống Kỳ nói: ” Tuyên Tuyên, chút nữa anh tới đón em, em chờ anh!”

Tần Tuyên Tuyên hoàn hồn, đáp: ” Được, em chờ anh.” Nếu đứa bé không phải là con Tống Kỳ, cô quả thực nên cùng Tống Kỳ gặp nhau, thương lượng một chút nên đối phó với việc Ngũ Mộng Lam tiếp tục dây dưa như thế nào. Cô cảm thấy, dù không còn đứa bé làm lợi thế, Ngũ Mộng Lam vẫn sẽ không buông tha.

Biết Tống Kỳ từ công ty đến đây mất chút thời gian, Tần tuyên Tuyên liền ở lại văn phòng đợi một lát, mới đi xuống lầu.

Vừa đi tới cửa, còn chưa nhìn thấy Tống Kỳ, một người phụ nữ xinh đẹp có mái tóc màu rượu đỏ đang từ từ đi tới, ngăn cản đường đi của Tần Tuyên Tuyên, cao thấp đánh giá cô, như là nhận ra cái gì, thời điểm Tần Tuyên Tuyên nhú mày muốn hỏi, người phụ nữ mở miệng, thanh âm kiều mỹ.

“Người đàn ông của cô chơi gái xong còn không trả tiền cô biết không?”

Tần Tuyên Tuyên ngây dại.

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Ảnh nóng

Ngày hôm đó, Tống Kỳ về đến nhà mới biết được siêu thị trong nhà mình bị người phóng hỏa nên mới xảy ra vụ cháy, máy ghi hình theo dõi không chụp được khuôn mặt của tên tội phạm, tuy rằng đã báo cho cảnh sát, nhưng mấy ngày qua cũng không bắt được thủ phạm., người nhà cũng không biết rốt cuộc là họ đã đắc tội nhân vật nào mới có thể bị người phóng hỏa. Cũng may là phát hiện kịp thời, tổn thất không nghiêm trọng lắm, trong nhà lắp đặt thêm vài camera theo dõi, kêu gọi nhân viên siêu thị tăng cường cảnh giác, chuyện này cứ thế mà trôi qua. Sau khi xác nhận trong nhà không có việc gì, Tống Kỳ liền vội vàng gọi cho Tần Tuyên Tuyên, gửi tin nhắn, hy vọng có thể khiến cô bớt giận, thế nhưng cô cũng không để ý đến hản, khiến hản thực sốt ruột, nhưng cũng hiểu được, trước khi chuyện Ngũ Mộng Lam được giải quyết hoàn toàn, chỉ sợ cô cũng không có ý muốn gặp mình.

Do Ngũ Mộng Lam lại lần nữa mang đứa bé đến tận nhà tìm hản, hản ép buộc bọn họ cùng nhau đến trung tâm giám định người thân, mãi cho đến tận hôm nay, hản mới có trong tay kết quả xét nghiệm. Hản khẳng định đứa bé đó không phải của hản, nhưng một đêm trước đó hản vẫn vì quá nóng lòng mà đi bar uống rượu. Hản cực kì rõ ràng, nếu kết quả xét nghiệm đứa bé kia là con hản, hản sẽ vĩnh viễn mất đi Tuyên Tuyên. Ngũ Mộng Lam làm mọi chuyện âm ỉ khiến cha mẹ hản biết, cha hản không tỏ rõ thái độ, nhưng mẹ hản lại xác định rõ, nếu đứa bé thực sự là của hản, hản nhất định phải lấy Ngũ Mộng Lam, hai người cùng nhau nuôi đứa bé. Mà cho dù cha mẹ không tạo áp lực cho hản, hản cũng hiểu rằng Tuyên Tuyên từ nhỏ đến

lớn được giáo dục rằng, cô sẽ không thể tiếp tục bên hân khi hân đã có đứa bé như vậy.

Đối mặt với tương lai đầy trắc trở sau này, Tống Kỳ quyết định mượn rượu giải sầu, đến ngày hôm sau hân tỉnh lại, phát hiện bản thân mình ở trong một khách sạn, may mắn bên cạnh không có người nào khác, cũng thăm ân hận bản thân lỗ mãng. Đến lúc hân vội vàng chạy đi làm, mới phát hiện không thấy di động đâu, ngay lúc đó hân gọi vào máy mình lại không thấy ai nghe, lúc sau điện thoại bị tắt, hân hiểu được điện thoại chắc chắn là bị trộm mất trong lúc hân đang mơ màng. Buổi chiều hân đến nhận báo cáo xét nghiệm, chứng minh hân cùng đứa bé kia không có quan hệ huyết thống, hân lập tức dùng điện thoại công ty gọi cho Tần Tuyên Tuyên, muốn đem tin tức tốt này nói cho cô biết. Bởi vì, điều này có nghĩa là hân cùng Tuyên Tuyên còn có tương lai.

Khi Tống Kỳ đi tới cửa công ty Tần Tuyên Tuyên, hân hưng phấn chạy tới trước mặt cô, lúc này hân mới chú ý tới người phụ nữ đứng cạnh cô.

“Tuyên Tuyên! Đây là đồng nghiệp của em sao?”

Tống Kỳ hỏi câu hỏi này xong, mới phát hiện vẻ mặt Tuyên Tuyên không được tốt, hân vội đến gần, ân cần hỏi han: ” Tuyên Tuyên, em sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao?”

Tần Tuyên Tuyên bồng lùi về phía sau, ánh mắt hoang mang nhìn Tống Kỳ.

Tống Kỳ nhú mày, đang muốn mở miệng hỏi, lại nghe thấy người phụ nữ bên cạnh nói: ” Anh chàng đẹp trai, tôi không phải là đồng nghiệp bạn gái anh, không nghĩ tới anh lại có thể quên tôi, thật khiến người ta đau lòng quá đi!”

Tống Kỳ nhìn người phụ nữ đó, nghi hoặc nói: ” Cô là.....”

“Không sao.” Cô ta mỉm cười, trong mắt đầy ác ý: ” Để cho tôi giúp anh nhớ lại.”

Cô ta cúi xuống tìm kiếm gì đó trong túi, lấy ra một chiếc di động, Tần Tuyên Tuyên cùng Tống Kỳ thấy được, đều giật mình trợn tròn mắt. Tống Kỳ đưa tay với lấy, miệng nói: ” Điện thoại của tôi tại sao lại ở chỗ cô?”

Người phụ nữ vung tay, khiến cho tay hấn rơi vào khoảng không, cười khanh khách nói: ” Anh chàng đẹp trai, không phải tôi đang giúp anh nhớ lại sao?”

Người phụ nữ lùi lại sau một bước, tay mở điện thoại tìm kiếm gì đó, trong miệng chậm rì rì nói: ” May mắn thông tin trong điện thoại ghi chép rõ ràng nơi làm việc của bạn gái anh, nếu không tôi đã không tìm thấy nơi này. A, tìm thấy rồi!”

Cô ta cũng không có ý định trả lại máy cho Tống Kỳ, chính là đưa màn hình ra trước mặt hai người, làm cho họ có thể rõ ràng nhìn thấy trên màn hình đang chiếu một đoạn video....

Hình có chút mờ, đa phần chỉ nhìn thấy mặt cùng nửa người trên, nhưng khi chuyển đến đoạn hình ảnh khác, lại có thể nhìn rõ hai thân thể trần trụi. Hai thân thể đang quấn lấy nhau, vẻ mặt đầy dục vọng....lộ ra khuôn mặt của người phụ nữ trước mặt, mà khuôn mặt khác, là của Tống Kỳ.

Sắc mặt Tần Tuyên Tuyên trắng bệch, đôi môi run nhè nhẹ, không hề chớp mắt nhìn hình ảnh của hai người. Đó là mặt của Tống Kỳ, cô không thể không nhận ra, nhưng lại giống như không phải Tống Kỳ, bởi vì hấn trong ấn tượng của cô, là dịu dàng và hài hước, làm cho cô cảm thấy được sạch sẽ lại ấm áp, chứ không phải kẻ mang dáng vẻ dữ tợn khi bị tình dục bắt làm tù binh trong video kia.

Tống Kỳ cũng khiếp sợ giống Tuyên Tuyên, hấn đột nhiên tiến lên, đoạt lấy điện thoại, mà người phụ nữ kia cũng không ngăn cản, chỉ là mỉm cười

nhìn hắn xóa video đi, lạnh lùng nói: ” Xóa đi cũng tốt, tôi cũng không nghĩ sẽ lấy việc này ra uy hiếp anh. Tôi chỉ là muốn anh nhớ lại, tối hôm đó anh quả thực ngủ cùng tôi, tôi tới là để lấy tiền. Nếu không phải buổi sáng tôi có việc phải đi, cũng không đến nỗi phải chạy tới nơi này một chuyến. Tốt lắm, trả thù lao đi.”

Người phụ nữ giơ tay ra trước mặt Tống Kỳ, lại bị Tống Kỳ phục hồi tinh thần tát cho một cái.

Tống Kỳ giờ phút này giống như một con thú, đôi mắt bởi vì sợ hãi cùng phẫn nộ đỏ lên: ” Cô hãm hại tôi! Tôi hoàn toàn là chưa từng cùng cô.....”

Hắn quay đầu lại nhìn về phía Tần Tuyên Tuyên sắc mặt đang tái nhợt, không nói dù một lời, vội vàng cùng tuyệt vọng giải thích: ” Tuyên Tuyên, em hãy nghe anh nói, anh căn bản là không hề làm loại chuyện này.....”

"A, ngủ xong rồi muốn quên à?" Người phụ nữ không đợi Tống Kỳ nói xong liền cười lạnh một tiếng: ” Tối hôm qua cũng không biết là ai nói phải uống thuốc kích thích, sao hả, mượn công dụng của thuốc cố ý làm bộ bản thân mình không nhớ à? Những hình ảnh vừa rồi cũng không phải là giả, cô nói thử xem, Tuyên Tuyên bé nhỏ?" Câu cuối cùng cô ta nhìn Tần Tuyên Tuyên nói.

Tần Tuyên Tuyên hít một hơi thật sâu hy vọng bản thân tỉnh táo lại, nhưng suy nghĩ trong đầu lại càng thêm hỗn loạn. Cô vốn cho rằng vấn đề của Ngũ Mộng Lam là chương ngại lớn nhất cô cùng Tống Kỳ gặp phải, thành công vượt qua, bọn họ vẫn có thể ở bên nhau, nhưng hôm nay cô mới phát hiện, cô thật sự quá ngây thơ rồi. Những hình ảnh vừa rồi khẳng định là Tống Kỳ, bằng không phải giải thích thế nào việc di động của hắn ở trong tay người phụ nữ kia? Thảo nào, cả một ngày hôm nay hắn cũng chưa nhắn tin cho cô. Mặc kệ là không cố ý làm cũng thế, mà rượu vào làm bậy cũng vậy, chuyện đã thành sự thật, nguyên nhân là gì, còn quan trọng nữa không? Cô luôn muốn tình cảm của mình sạch sẽ, cô không yêu cầu trước

khi quen cô hẳn sẽ không có người phụ nữ khác, nhưng ít nhất, sau khi cùng cô ở một chỗ, hẳn không thể để suy nghĩ hay thân thể phản bội cô. Đây là giới hạn của cô, cô không có cách nào chấp nhận!

“Học.....Tống Kỳ.” Tần Tuyên Tuyên rốt cục nhìn Tống Kỳ, tầm mắt lại đặt tại cằm hẳn, ngay cả xưng hô bình thường cũng thay đổi: ” Chúng ta.....chúng ta chia tay đi.”

Nói xong lời này, Tần Tuyên Tuyên xoay người bỏ chạy, cắn răng không cho nước mắt rơi xuống. Khoảng thời gian cô cùng Tống kỳ quen nhau không lâu, chỉ ngắn ngủn có hai tháng, nhưng bọn họ đã biết nhau bốn năm rồi, không phải cô chưa từng nghĩ đến sẽ ở bên hẳn cả đời. Cô thực sự là có tình cảm với hẳn, ngay từ đầu chấp nhận lời tỏ tình của Tống Kỳ nếu không phải cô cũng có cảm tình với hẳn, sao có thể đồng ý làm bạn gái hẳn? Không nghĩ tới chính là, mỗi tình đầu của cô dĩ nhiên dùng cách thức đau khổ như vậy mà chấm dứt. Không phải bởi vì tình cảm trở nên lạnh nhạt, cũng không phải bởi vì tính cách không hợp, mà là bởi vì hẳn ngủ với gái làng chơi.

Tần Tuyên Tuyên nhanh chóng bắt taxi đi mất, Tống Kỳ trơ mắt nhìn cô rời đi, không đuổi theo cô. Hẳn dung lực xiết chặt tay, xoay người hùng hổ đi tới chỗ người phụ nữ kia, chất vấn: ” Cô làm như vậy rốt cuộc là muốn gì?”

Người phụ nữ nhếch miệng, lộ ra nụ cười châm biếm: ” Anh chàng đẹp trai, tôi không phải đã nói rất rõ sự thật sao? Anh không thể ngủ xong mà không trả tiền nha. Thật ra tối qua anh cũng làm cho tôi vô cùng thoải mái, tôi liền giảm một nửa cho anh.”

“Nhất định có ai sai khiến cô làm như vậy, đúng không?” Tống Kỳ mặt đỏ lên thở hổn hển nói: “ Bằng không cô vì cái gì cứ muốn tìm đến nơi làm việc của Tuyên Tuyên?”

Cô ta sửng sốt một chút, cười khanh khách nói: ” Anh chàng đẹp trai, nếu không phải là thấy anh không liên lạc với tôi, sao tôi có thể tìm đến nơi này? Được rồi, xem ra tôi hôm nay không cẩn thận đã phá hỏng một đoạn nhân duyên, tôi đây không lấy tiền anh, nhận lời xin lỗi của tôi vậy. Không cần cảm ơn, tôi vẫn có đạo đức nghề nghiệp mà.”

Cô ta nói xong, quay người bước đi, nhưng Tống Kỳ lại ngăn lại không cho cô ta đi: ” Cô nói rõ cho tôi, rốt cuộc là ai sai cô tới đây?”

Người phụ nữ cười lạnh, “ Anh chàng đẹp trai, không phải là anh có chứng vọng tưởng mình bị hại chứ? Đừng tưởng rằng ai cũng không có ý tốt? Nếu không phải sang nay tôi có việc phải đi vội, trong ví anh lại không có tiền, tôi cầm điện thoại của anh để gán nợ, còn phải tìm đến chỗ này của bạn gái anh? A, tôi sai rồi, phải là “ Bạn gái cũ” mới đúng”.

“Cô!” Tống Kỳ phần nộ trợn trừng hai mắt.

Người phụ nữ không hề sợ hãi,” Sao hả, anh muốn đánh tôi?”

Cô ta dừng lại một chút, bỗng nhiên lớn tiếng hô,” Cứu mạng! Có người muốn đánh tôi. Một người đàn ông muốn đánh một cô gái yếu đuối a!”

Người phụ nữ kêu gào dẫn tới không ít ánh mắt, Tống Kỳ buông cô ta ra, lui về sau hai bước. Người phụ nữ vượt lại quần áo, xoay người cao ngạo rời đi.

Tống Kỳ ngơ ngác đứng tại chỗ, giống như biến thành một pho tượng không có sinh mệnh.

Cách đó không xa có người ngồi trong chiếc xe màu đen, từ sau tấm kính có thể thấy rõ bộ dáng thất hồn lạc phách của Tống Kỳ, Đỗ Mộ Ngôn ngồi ghế sau thản nhiên lộ ra nụ cười trào phúng. Dám đoạt cô gái của hắn, hắn như thế nào có thể để cho Tống Kỳ sống dễ chịu? Tống Kỳ nên cảm ơn hắn, lúc này đây hắn đã hạ thủ lưu tình rồi.

Chỉ chốc lát sau, có người gõ cửa sổ xe, từ gương chiếu hậu trông thấy vẻ mặt của Đỗ Mộ Ngôn mà Lý Tái lạnh cả người lập tức phục hồi tinh thần, hạ cửa sổ, đưa cho người bên ngoài một phong bì dày cộp.

Đứng bên cạnh xe rõ ràng là người phụ nữ lúc nãy, cô ta mở ra phong bì liếc mắt qua, khuôn mặt thỏa mãn, tầm mắt nhìn không được nhìn về đằng sau, Lý Thi thấy thế, cảnh cáo nhìn cô ta: ” Hoàng tiểu thư.”

Hoàng tiểu thư chỉ có thể không cam lòng thu hồi tầm mắt, hơi hơi khom người khoác lên vai Lý Tái, nhìn hẩn cười, nơi đây dần hiện ra trước mặt Lý Tái: ” Tiên sinh, về sau nếu còn có chuyện tốt như này, nhất định phải liên lạc với tôi.”

“Tạm biệt, Hoàng tiểu thư.”

Lý Tái gạt tay cô ta ra, Hoàng tiểu thư cũng không để ý, dịu dàng cười, xinh đẹp lẳng lơ rời đi.

Lý Tái thở phào nhẹ nhõm, nhìn Đỗ Mộ Ngôn qua gương chiếu hậu, người phía sau cũng không có ý phân phó rời đi, chỉ thông qua cánh cửa kính xe, dùng loại ánh mắt sung sướng thường thức vẻ chán nản của Tống Kỳ.

Lý Tái mặc dù lòng đầy nghi hoặc nhưng cũng không dám hỏi nhiều, có một số chuyện riêng tư trong cuộc sống của Đỗ Mộ Ngôn đôi khi cũng sẽ giao cho hẩn làm, hẩn cũng không hỏi nguyên nhân, đây chính là lý do hẩn có thể ở bên người Đỗ tổng lâu dài. Tuy rằng hầu hạ lão Phật gia hỉ nộ vô thường này có chút vất vả, nhưng bù lại tiền lương cao phúc lợi tốt, nếu có thể, hẩn còn muốn ở bên người Đỗ tổng cho đến khi về hưu.

Nhớ lại một màn vừa rồi, trong lòng Lý Tái thở dài một tiếng, lặng lẽ thương hại cho Tống Kỳ, cũng không biết Tần tuyên Tuyên là đáng thương hay là may mắn nữa.

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Không thể tha thứ

Tần Tuyên Tuyên đứng trước cửa nhà điều chỉnh tốt cảm xúc, cô không muốn làm cho cha mẹ lo lắng, tạm thời cũng không đề cập đến chuyện đã chia tay với Tống Kỳ. Cố gắng nở nụ cười mãi cho đến khi trở về phòng mình mới gắng gượng không được, Tần Tuyên Tuyên cuối cùng cũng không nhịn được khóc nức lên.

Tống Kỳ là mối tình đầu của cô, cô thực sự rất thích anh, hiện tại xảy ra sự việc này, đả kích đối với cô là quá lớn. Cô thấy, loại lý do chia tay này thực sự là tức cười, rõ ràng cô cùng Tống Kỳ đang rất tốt, ai cũng không có người khác, hai bên cũng không bị cha mẹ ngăn cản, sự việc sao lại đi tới bước này?

Tần Tuyên Tuyên cảm thấy, khoảng thời gian này rất không thuận lợi, thật giống như có một bàn tay hắc ám nào đó, ở phía sau khống chế mọi việc.....Cô lắc đầu không muốn phải nghĩ nhiều, bởi cô đã từng nói rằng, mặc kệ nguyên nhân là gì, quá trình như thế nào, đã tạo ra kết quả như này, cô tuyệt đối không thể tiếp tục cùng Tống Kỳ ở bên nhau.....

Kể từ khi Tần Tuyên Tuyên quen Tống Kỳ đến giờ, đây là lần đầu tiên cô tắt máy, vì không để cho bản thân lại suy nghĩ nhiều, cô mở máy tính, tìm mấy bộ phim hài, đeo tai nghe xem.

Khi Đỗ Mộ Ngôn đi theo sau Tần Quốc Đống đến nhà cô, thấy được Tần Tuyên Tuyên hốc mắt ửng đỏ ở trong phòng, lòng hẫng bỗng xuất hiện cảm giác đau lòng cùng thương tiếc. Mặc kệ là trải qua một kiếp hay là hiện tại, thật ra hẫng không thể chịu nổi việc Tuyên Tuyên khóc, nước mắt cô cứ như

rơi vào đáy lòng hắn vô cùng chua xót, đem trái tim hắn dần dần vỡ nát. Biết rõ nước mắt của cô là do hắn tạo thành, nhưng hắn vẫn sẽ không buông tay. Nghĩ tới việc tương lai có thể ôm cô vào trong lòng, tâm hắn thực sự thỏa mãn, hiện tại một chút khổ sở này, có được coi là gì đâu? Mọi việc đều theo kế hoạch của hắn mà tiến hành, hắn biết, rất nhanh, rất nhanh thôi hắn có thể hoàn thành tâm nguyện hai kiếp này.

“Tuyên Tuyên, con làm sao vậy?” Thấy mắt Tần Tuyên Tuyên ửng đỏ, Tần Quốc Đống vội hỏi. Vừa rồi ông gõ cửa rất lâu, Tần Tuyên Tuyên vẫn chưa lên tiếng trả lời, ông rất lo lắng mới mở cửa phòng ra nhìn, không ngờ sẽ thấy con gái đang khóc, cô vừa trở về ông đã cảm thấy có điểm không thích hợp, chỉ cho là cô làm việc mệt mỏi, cũng không để ý, chẳng nhẽ con ông có tâm sự?

Tần Tuyên Tuyên rút cuộc cũng nghe thấy động tĩnh ở cửa, vội tháo tai nghe xuống, nhìn về phía Tần Quốc Đống, “Ba?”

Tần Quốc Đống lo lắng hỏi lại: “Tuyên Tuyên, con có tâm sự sao?”

Tần Tuyên Tuyên sừng sốt, vội lau khóe mắt, cười nói: “Không có ba, con đang xem phim hài, đặc biệt thú vị, cười chảy nước mắt....Đỗ tiên sinh?”

Tần Tuyên Tuyên bây giờ mới phát hiện Đỗ Mộ Ngôn đang đứng ngoài cửa.

Nghe Tần Tuyên Tuyên giải thích, Tần Quốc Đống thoáng yên lòng: “Không có việc gì là tốt rồi, hôm nay Tiểu Đỗ tự mình mang kịch bản đến, ba bảo cậu ấy ở lại ăn cơm. Tuyên Tuyên, con cũng ra ăn cơm đi.”

“Tần tiểu thư” Đỗ Mộ Ngôn vẫn là bộ dáng phong độ như cũ, biểu cảm cũng không có gì khác thường, thật giống như cùng người xa lạ chào hỏi.

“A, vậy hai người đi trước đi, con lập tức xuống.” Tần Tuyên Tuyên vội nói.

“Vậy con nhanh lên.” Tần Quốc Đống giúp cô khép cửa lại, đưa Đỗ Mộ Ngôn xuống ăn cơm.

Thời điểm Tần Tuyên Tuyên ngồi vào bàn ăn, vẻ mặt đã khôi phục lại bình thường.

Trên bàn cơm, biểu hiện của cô cũng không có gì khác thường, như thường lệ cùng cha mẹ trò chuyện, nhưng đối với Đỗ Mộ Ngôn lại vô cùng lạnh nhạt, nếu nói với hần thì tuyệt không nhiều lời.

Từ lần trước sau khi cô ngồi trên xe Đỗ Mộ Ngôn, đã mấy ngày nay hần không xuất hiện trước mặt cô, hôm nay thái độ của Đỗ Mộ Ngôn có vẻ có chút xa cách, điều này làm cho suy nghĩ của Tần Tuyên Tuyên về đạo gần đây ngừng lại. Ngày đó không hiểu sao Đỗ Mộ Ngôn hướng cô thổ lộ, khiến cô cho rằng việc hần đến tìm ba làm cố vấn phim lịch sử là cố ý, cho đến lúc này nhìn thấy hần, cô còn cho rằng hần chưa buông tha cô, chỉ cảm thấy phiền chán, nhưng hiện tại hần đối với cô vô cùng lạnh nhạt, làm cô cảm thấy bản thân mình suy nghĩ nhiều.

Đỗ Mộ Ngôn cùng ba cô trò chuyện vô cùng vui vẻ, căn bản là liếc mắt cũng chẳng liếc cô lấy một cái. Tùy tiện nghĩ cũng có thể đoán được, Đỗ Mộ Ngôn là ai cơ chứ, dạng phụ nữ nào mà anh ta không có? Không nhất thiết phải là một cây cỏ dại như cô, cho tới bây giờ cô vẫn không cảm thấy được lời thổ lộ của hần có bao nhiêu phần là thực lòng, chẳng qua là hứng thú trong chốc lát, giống như là đã ăn nhiều sơn hào hải vị rồi lại muốn nếm thử chút rau dưa thanh đạm. Nếu như cô không chấp nhận hần, hần buông tha cũng là điều bình thường. Giống như bây giờ tốt lắm, thái độ của hần lãnh đạm như vậy mới làm cho cô cảm thấy an tâm.

Nét mặt Đỗ Mộ Ngôn cùng Tần Quốc Đống trò chuyện quả thực vô cùng vui vẻ, lực chú ý một phút cũng không rời trên người Tần Tuyên Tuyên. Hẳn quá kích động làm cho cô cả người đề phòng mình, cho nên hẳn chỉ có thể thay đổi phương pháp, giả vờ mất đi toàn bộ hứng thú đối với cô, hẳn biết, hẳn biểu hiện như vậy sẽ làm Tần Tuyên Tuyên buông lỏng cảnh giác, hiện tại xem ra, hẳn đã đi đúng hướng rồi, cô đề phòng hẳn, giờ đây bởi vì thái độ lãnh đạm của hẳn mà buông lỏng xuống.

Đối với Đỗ Mộ Ngôn mà nói, chỉ có thể nhìn, không thể đem cô ôm vào trong ngực thật là một loại hành hạ, hẳn chịu đựng, nhẫn nại khiến thân thể đều kêu gào, cũng không dám liếc mắt nhìn cô nhiều thêm một cái.

Sau khi ăn xong, Đỗ Mộ Ngôn cũng không ở lại, ngay tại lúc Tần Quốc Đống mời hẳn ở lại hẳn liền nhanh chóng rời khỏi Tần gia, điều này làm cho Tần Tuyên Tuyên càng thêm thả lỏng.

Đến lúc trở về phòng ngủ, mọi chuyện liên quan đến Đỗ Mộ Ngôn trong đầu cô đều biến mất, cô lấy di động, do dự hồi lâu mới mở máy, điện thoại lập tức hiện lên mấy cuộc gọi nhờ cùng tin nhắn. Tần Tuyên Tuyên lại phân vân một chút, cài đặt điện thoại chế độ im lặng, đặt trên bàn học, vừa đặt xuống, di động liền sang lên, như cũ vẫn là Tống Kỳ gọi đến.

Tần Tuyên Tuyên đứng cạnh bàn hồi lâu, nhìn di động sáng rồi lại tối, rồi lại sáng lên, Tống Kỳ vẫn kiên nhẫn gọi tới.

Không biết nhìn bao lâu, cô di động bàn chân có chút cứng, nằm xuống chiếc giường mềm mại, nhắm mắt lại cái gì cũng không muốn nghĩ đến.

Ngày hôm sau Tần Tuyên Tuyên rời giường muộn phát hiện điện thoại đã hết pin, liền thuận tay mang cả sạc pin đi làm. Mới ra đến cửa, liền phát hiện xe Tống Kỳ ở cách đây không xa, mà hẳn dựa ở cạnh xe, nôn nóng chờ đợi. Thấy cô xuất hiện, hẳn lập tức đi tới, vẻ mặt tiều tụy, trong mắt đầy tơ máu, làm Tần Tuyên Tuyên nhìn không được đau lòng một hồi.

Nếu là chuyện khác, nhìn thấy Tống Kỳ như vậy, cô khẳng định tha thứ cho hắn, nhưng sự việc kia không giống như vậy, cô cho dù có đau lòng, cũng tuyệt đối không thể tha thứ cho hắn.

Thấy Tống Kỳ lại đây, Tần Tuyên Tuyên chỉ dịch chuyển ánh mắt, vượt qua hắn đi về phía trước.

Tống Kỳ không bỏ qua đứng đối diện cô, che trước mặt Tần Tuyên Tuyên, giọng nói mang theo chút van xin: ” Tuyên Tuyên! Anh có chuyện muốn nói với em.”

“Chúng ta không còn chuyện gì để nói cả. Em còn phải đi làm.” Tần Tuyên Tuyên không nhìn hắn, nghiêm mặt nói.

“ Anh đưa em đi. Chúng ta vừa đi vừa nói”. Tống Kỳ sốt ruột.

“ Em không muốn nói chuyện với anh.” Tần Tuyên Tuyên vượt qua hắn, tiếp tục đi về phía trước, lại bị Tống Kỳ kéo tay lại.

“ Tuyên Tuyên, em không nói chuyện cùng anh, anh sẽ không để em đi.” Tống Kỳ cố chấp nói, “ Em lên xe đi, anh đưa em đến công ty, chúng ta nói chuyện trên xe, sẽ không làm mất thời gian của em.”

Cô bị Tống Kỳ giữ chặt không đi được, đành phải làm theo ý hắn lên xe. Tống Kỳ vội ngồi vào chỗ điều khiển, khởi động xe hướng về công ty của Tuyên Tuyên, nhưng cũng chưa lập tức nói chuyện.

Tống Kỳ không nói lời nào, Tần Tuyên Tuyên đương nhiên cũng không chủ động mở miệng, chẳng qua là nhìn ra ngoài cửa sổ xe, nhìn xe hòa vào dòng xe cộ trong giờ cao điểm, xung quanh dường như trong nháy mắt an tĩnh lại, thậm chí có thể nghe thấy tiếng trái tim mình đang đập.

Mắt thấy xe đã đi được nửa đường, Tống Kỳ rốt cuộc mở miệng: ” Tuyên Tuyên.....em tha thứ cho anh được không?”

Ngón tay Tần Tuyên Tuyên giật giật, tầm mắt không di chuyển vẫn hướng ra ngoài cửa sổ, dường như không nghe thấy gì.

Thanh âm Tống Kỳ có chút vội vàng: ” Tuyên Tuyên, đêm hôm đó anh đến quán bar uống rượu, đó là bởi vì anh sợ, sợ rằng đứa bé kia là của anh, thì chúng ta liền kết thúc.....Nhưng những hình ảnh kia, anh thật sự cái gì cũng không biết, nhất định là có người cố ý hãm hại, Tuyên Tuyên, em....cho anh một cơ hội đi”

Có người cố ý hại hần?

Trong đầu Tần Tuyên Tuyên phảng phất hiện lên một thân ảnh mơ hồ, giây tiếp theo cô cảm thấy thực buồn cười, cũng không nhìn Tống Kỳ, chính là ngần ngại nhìn bên ngoài, nhẹ giọng nói: ” Học trưởng, nếu là chuyện khác, anh chỉ cần hơi chút dỗ dành, em liền tha thứ.....Nhưng chuyện này em thực không chấp nhận nổi, chỉ cần nhớ đến những hình ảnh ngày hôm qua, em liền sinh ra cảm giác chán ghét, em không có biện pháp....thực sự không có biện pháp nào tha thứ cho anh.”

Xe bỗng nhiên chấn động, Tống Kỳ đột nhiên bẻ tay lái, đem xe dừng tại ven đường.

“Tuyên Tuyên, anh biết anh sai rồi, anh về sau không bao giờ đến quán bar uống rượu nữa. Tuyên Tuyên, em tha thứ cho anh đi.”Tống Kỳ nắm chặt tay lái, gắt gao nhìn cô, hai mắt đỏ bừng, dáng vẻ thấp kém khẩn cầu. Bởi vì hần thực sự thích cô, cho nên không muốn cứ thế buông tay.

Tần Tuyên Tuyên cảm thấy mũi có chút đau xót, vội vàng chuyển hướng ngoài cửa sổ.

Luôn luôn chú trọng bề ngoài,Tống Kỳ lúc nào cũng gọt gòn phong độ, có chút giận chính mình đã khiến hần thành ra như vậy, Tần Tuyên Tuyên cảm thấy vô cùng đau lòng, nhưng hiện tại, nhất thời mềm lòng chỉ khiến

cho đôi bên đều đau khổ, cô không thể quên được đoạn video ngày hôm qua mình nhìn thấy, cô và Tống Kỳ, thực sự không thể ở cùng nhau.

“ Tống Kỳ, em không thể chịu được việc bạn trai mình trong khi quen nhau còn phát sinh quan hệ với người phụ nữ khác.” Tần Tuyên Tuyên hạ tầm mắt, nghẹn ngào nói,” Cho dù anh không phải cố ý, em chỉ nhìn kết quả, em không có cách nào tha thứ cho anh, chúng ta chia tay đi. Tống Kỳ, cảm ơn hai tháng qua anh đã chăm sóc cho em, về sau....anh đừng tìm em nữa.”

Tần Tuyên Tuyên nhảy xuống xe, phía trước cách đó không xa chính là cao ốc Thiên Vũ.

“Tuyên Tuyên!”

Tống Kỳ xuống xe đuổi theo hai bước, lại nản lòng dừng lại, xoay người một quyền đánh vào xe.

“Tuyên Tuyên....Tuyên Tuyên...” Hãn thì thào lẩm bẩm tên cô, chân mất hết sức lực ngồi sụp xuống. Hãn không hiểu mọi chuyện vì sao lại như vậy, duy nhất rõ ràng chính là, hãn mất đi Tuyên Tuyên.....Hãn không cam lòng! Nhất định là có người hãm hại hãn, những bức ảnh kia, không phải là sự thật. Là ai? Là ai phải làm như vậy? (Tác giả: ta nè con) Đúng rồi, ngày đó hãn nghe thấy....Đỗ tiên sinh.

Tống Kỳ bất ngờ đứng dậy, liếc mắt nhìn tòa cao ốc Thiên Vũ một cái, lên xe, dung sức giẫm chân ga.

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Xử lý lạnh

Lúc Tần Tuyên Tuyên tới văn phòng, cô đã điều chỉnh tốt cảm xúc của mình, ít ra người ngoài còn không nhìn ra cô vừa mới chia tay bạn trai mà tinh thần sa sút. Cô cũng không muốn phải nghĩ nhiều đến chuyện này nữa, chỉ muốn dồn hết mọi thứ cho công việc.

Ngày hôm qua đã liên hệ được với hai công ty hẹn gặp mặt nói chuyện, Tần Tuyên Tuyên lại gọi điện xác nhận một lần nữa, xác định hôm nay có thể gặp mặt, cô báo cho Trương Giai một tiếng rồi ra khỏi công ty trong ánh nhìn kỳ lạ của cô ta. Trương Giai biết Đan Quyên đem danh sách thuộc thành phố N cho Tần Tuyên Tuyên phụ trách, dù sao tình hình thực tế ở thành phố N cô cũng nắm rõ, vì vậy cũng không để ý, Tần Tuyên Tuyên muốn thử sức cũng tốt, dù sao cũng không có khả năng có tiến triển lớn.

Vốn dĩ Tần Tuyên Tuyên hẳn nên đi cùng nhân viên phòng thiết kế, thay đổi phương giải thích một vài vấn đề có tính chuyên môn, tuy nhiên bản thân cô cũng là người học ngành thiết kế, xem như là một người có hai tác dụng, vì vậy không cần thiết phải gây phiền phức cho bộ phận bên kia. Cô vẫn luôn giữ liên lạc với Phương Phán Phán, biết được đoạn thời gian gần đây nhân viên phòng thiết kế đều bận tới mức hận không thể phân thân.

Tần Tuyên Tuyên đã liên hệ qua với hai công ty, họ đều yêu cầu thiết kế sân khấu, một bên muốn triển lãm sản phẩm cho công ty đá quý, một bên lại muốn tổ chức sân khấu chúc mừng công ty đồ dùng cho trẻ em tròn một năm thành lập ở ngoài trời, đây đều là cuộc làm ăn nhỏ, nhưng đối với người mới như cô mà nói, nếu có thể thành công kí hợp đồng, cũng là một

khởi đầu không tệ. Dù sao cho tới bây giờ, cô còn chưa kí được hợp đồng nào đây.

Tần Tuyên Tuyên tới công ty đồ dùng trẻ em trước, cùng người phụ trách thảo luận một tiếng, khi ra về cô căn bản xác định, phía bên này không được. Thời điểm đến công ty thứ hai, người phụ trách có vẻ bề bộn nhiều việc, cùng Tần Tuyên Tuyên nói chuyện chưa đến năm phút đồng hồ, còn nói phải suy nghĩ lại, để cho cô đi về trước...

Ra quân bất lợi, tâm trạng cô hơi chán nản, vẻ mặt âm ỉ trở về văn phòng, không nghĩ tới cô ngồi chưa được bao lâu, liền nhận được một cú điện thoại, là của công ty đá quý, nói là quyết định để công ty Tụ Mĩ thiết kế.

Sau khi đem việc này sắp xếp ổn thỏa, Tần Tuyên Tuyên thở phào nhẹ nhõm. Đơn đặt hàng này không tính là lớn, nhưng đối với cô mà nói, đã là một sự tiến bộ, giúp cô có thêm tự tin.

Thời điểm Tương Giai nhìn thấy đơn đặt hàng thì đúng là hơi giật mình, không ngờ sau khi Tần Tuyên Tuyên bắt tay vào làm, lại ký hợp đồng thành công nhanh đến vậy. Trước đó cô ta đưa bản danh sách kia cho Tần Tuyên Tuyên hiển nhiên cũng đã động tay động chân đôi chút, có thể sẽ có vài phiền phức. Mặc tổng khi điều Tần Tuyên Tuyên vào đây từng dặn dò cô ta đặc biệt chú ý tới Tần Tuyên Tuyên, cô ta cũng không cố ý làm khó dễ cô, chuyện đơn đặt hàng, là do bản thân Tần Tuyên Tuyên không có năng lực.

Khóe miệng Tương Giai có chút giễu cợt, tuy rằng Tần Tuyên Tuyên đánh bậy đánh bạ kí được một đơn đặt hàng, chẳng qua là do may mắn mà thôi, mọi mặt của xã hội này có cái gì cô ta chưa từng thấy. Một đứa con gái có thể có bao nhiêu bản lĩnh! Cô ta vừa không phải là thân thích của Mặc tổng, lại không quá xinh đẹp, dựa vào cái gì đặc biệt được Mặc tổng chú ý? Cô còn nghe nói Tần Tuyên Tuyên cùng Đỗ tổng tập đoàn Minh Khải bên cạnh có chút quan hệ, thế thì sao chứ? Cấp trên không bằng quản

lý hiện tại, cô chính là không vừa mắt Tần Tuyên Tuyên, không muốn để cho cô ta được sống thoải mái đấy!

Vài ngày như thế, cũng không biết có phải vận khí Tần Tuyên Tuyên tốt hay không, mà sau đó cô thành công kí được vài đơn đặt hàng, tuy rằng số tiền kiếm được không nhiều, nhưng thành công liên tiếp làm cho tâm trạng mấy ngày nay của Tần Tuyên Tuyên cũng coi như không tồi.

Nhưng trong khoảng thời gian này, cảm xúc của cô rất suy sụp. Mấy ngày liền Tống Kỳ gọi điện tới nơi làm việc của cô, Tần Tuyên Tuyên liền đem số anh cho vào danh sách đen, nhưng Tống Kỳ vẫn dùng điện thoại khác gọi tới, cô vừa nghe thấy người gọi là hấn, cũng không cho hấn cơ hội nói chuyện, lập tức tắt máy. Đó cũng chưa tính là gì, Tống Kỳ chỉ cần không bận việc, bất kể thời gian sẽ tới đón cô, cho dù cô không để ý tới hấn, hấn cũng không nổi giận, chỉ là không ngừng giải thích, kiên trì nói hấn là bị người hãm hại, để cô tin tưởng, hấn nhất định sẽ tìm ra bằng chứng.

Tần Tuyên Tuyên không biết nên đối mặt với hấn như thế nào, mỗi lần như thế cô đều không nói lấy một lời bỏ đi, cũng không lên xe để hấn đưa về. Nhưng mỗi lời nói của hấn, cô đều ghi nhớ trong đầu, nếu đoạn video kia không phải là thật....

Tần Tuyên Tuyên lắc đầu, không để chính mình ôm hy vọng quá lớn, đôi khi hy vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều.

Hôm này vừa mới bước chân vào công ty, Mạc tổng đã gọi Tần Tuyên Tuyên vào văn phòng. Ban đầu cô hơi lo lắng không yên, không ngờ Mạc tổng lại mang vẻ mặt vui mừng phấn khởi, thấy Tần Tuyên Tuyên tiến vào, liền lập tức kêu cô ngồi xuống, đưa cho cô một tập tài liệu.

Tần Tuyên Tuyên khó hiểu, mở văn kiện ra nhìn, phát hiện đây rõ ràng đều là thông tin liên quan đến công ty điện ảnh và truyền hình của tập đoàn

Minh Khải, bên trong đề cập đến việc công ty này vừa mới thuê một tầng, đòi hỏi sự hoàn hảo, phù hợp với sự sắp xếp bố cục thiết kế của công ty văn hóa.

“Tuyền Tuyền, tôi biết cô cùng Đỗ tổng của Minh Khải có chút quan hệ.....Đúng vậy, tôi hy vọng lần này cô có thể cùng Đỗ tổng bên kia gặp mặt thảo luận vấn đề này, nắm chắc vụ làm ăn này trong tay” Mạc tổng cười nói.

Thần sắc Tần Tuyền Tuyền cứng đờ, đem văn kiện để lại trên bàn, mở miệng nói: “Mạc tổng, có phải ngài hiểu lầm gì rồi không? Tôi cùng Đỗ tổng không có bất kỳ quan hệ gì.”

Mạc Tùng không ngờ tới Tần Tuyền Tuyền hoàn toàn phủ nhận quan hệ với Đỗ Mộ Ngôn, hẳn có nghe thấy một vài tin đồn trong công ty, một buổi trưa nào đó, Đỗ tổng tự mình đến tìm cô. Hơn nữa, trước đó trợ lý bên người Đỗ tổng đã từng gặp ông ta hỏi thăm về Tần Tuyền Tuyền, trong lúc vô tình còn đề cập đến nếu cô ở bộ phận tiêu thụ có thể có tương lai phát triển, ông ta cũng không đến mức phải điều cô sang bộ phận này đi. Tài năng trong xã hội này tùy tiện tìm thấy vô cùng nhiều, nhưng để có quan hệ còn phải phụ thuộc vào từng người, Đỗ tổng có lẽ có phần hứng thú với nha đầu này, nên bây giờ còn cần cô góp chút công sức, lại không nghĩ rằng, Tần Tuyền Tuyền hiện tại lại nói với ông ta, cô cùng Đỗ tổng không có quan hệ? Lời này nói ra ai tin chứ, ông ta không quên được lần đó khi trợ lý Lý nhắc đến Tần Tuyền Tuyền giọng điệu có chút ám chỉ, trợ lý Lý là người bề bộn nhiều việc như vậy, không những thế còn là người thân cận bên cạnh Đỗ tổng, nào có thời gian đề cập đến một cô gái nhỏ không có tiếng tăm.

“Không có quan hệ cũng không sao” Trong đầu Mạc Tùng đầy suy nghĩ, trên mặt lại mang theo ý cười, giống như vừa rồi chỉ là thuận miệng nói. “Dù sao công việc lần này cũng giao cho cô, Tuyền Tuyền, tôi rất xem trọng cô, tuyệt đối đừng để cho tôi phải thất vọng.”

“Mạc tổng, việc quan trọng như này, tôi thấy vẫn là nên để chị Tương Giai hoặc chị Quyên phụ trách thì hơn, bọn họ có nhiều kinh nghiệm hơn tôi, chắc chắn có thể làm tốt hạng mục này.” Tần Tuyên Tuyên cau mày nói, từ biểu hiện lần trước của Đỗ Mộ Ngôn khi đến nhà cô, hẳn dường như đã không còn ý gì với cô, nhưng cô với hắn đã từng có tiếp xúc thân mật, cô thực sự không muốn gặp lại hắn...

“Tương Giai cùng Đan Quyên dạo gần đây rất bận, không thể để bọn họ làm được, việc lần này chỉ có thể giao cho cô.” Mạc Tùng lắc đầu thở dài một tiếng, đem văn kiện nhét vào trong tay Tần Tuyên Tuyên, “Tốt lắm, cứ quyết định vậy đi, cô có thể đi được rồi”

Tần Tuyên Tuyên giật giật môi, biết bản thân có nói gì đi nữa cũng không có tác dụng, chỉ có thể xoay người bước ra ngoài.

Trở lại chỗ ngồi của mình, Tần Tuyên Tuyên phiền não một hồi, sau đó lập tức mở tư liệu Mạc tổng đưa xem lại một lần nữa. Khi cô liên lạc với nhân viên của công ty điện ảnh và truyền hình dường như người đó không biết cô là ai, cô thoáng thả lỏng tinh thần.

Cô chỉ liên hệ với nhân viên cấp dưới của tập đoàn Minh Khải, có lẽ Đỗ Mộ Ngôn cũng không nhất định sẽ xuất hiện?

Tần Tuyên Tuyên do dự một lát, nghe thấy người đó tự giới thiệu tên là Nghiêm Hàn, liền giải thích rõ mục đích gọi. Không biết có phải có người liên hệ trước hay không, mà khi nghe cô nói là nhân viên thiết kế của Tụ Mĩ, thái độ của đối phương rất khách khí, còn nói có một số vấn đề chi tiết cần bàn chuyện cụ thể. Hai người thương lượng một lát, trực tiếp quyết định buổi trưa gặp mặt.

Tần Tuyên Tuyên báo cho Tương Giai một tiếng, giữa trưa cơm nước xong sẽ không quay về công ty, trực tiếp hướng tới Minh Khải. Mấy ngày nay Tần Tuyên Tuyên liên tục phải chạy ra ngoài làm việc, còn kí được

không ít đơn đặt hàng, Tương Giai tuy có bất mãn, nhưng cũng không đến mức ở bên ngoài làm phiền cô, chỉ có thể cho phép cô đi.

Hiện tại tạm thời còn khoảng một tiếng nữa mới đến nơi hẹn gặp, vì vậy sau khi ăn trưa xong, cô lập tức gọi xe đi.

Ngồi trên xe nhàm chán, Tần Tuyên Tuyên nhớ tới công ty điện ảnh và truyền hình này, thật ra cô cũng đã từng nghe qua. Lúc ấy Đỗ Mộ Ngôn tới nhà tìm ba cô, hắn nói mới mở một công ty điện ảnh và truyền hình, phải đầu tư cho kịch lịch sử, cần ba cô làm cố vấn, không nghĩ tới hiện tại bản thân cô cùng công ty này cũng có liên quan.

Thời điểm cô đến nơi đối phương còn chưa xuất hiện, nói rõ mục đích đến, tiếp tân dẫn cô tới phòng khách ngồi chờ trước, vì tổng giám đốc của tập đoàn Minh Khải đến, cho nên các lãnh đạo từ trên xuống dưới đều đang ở phòng họp. Tần Tuyên Tuyên đến sớm, cô cũng không nói gì, đi theo người phía trước dẫn đường tới phòng chờ.

Mà trong phòng hội nghị bên kia, Đỗ Mộ Ngôn ngồi ở vị trí chủ vị, trợ lý Lý ngồi bên cạnh, các lãnh đạo lớn nhỏ của Minh Khải ngồi xung quanh, nơm nớp lo sợ báo cáo tình hình công ty gần đây.

Hiện tại người đang báo cáo là tổng giám đốc mới Trịnh Thành, miệng hắn nói thao thao bất tuyệt, trong lòng lại không nhịn được mà kinh ngạc. Hắn là nhân viên từ tổng bộ của Minh Khải được điều đến đây đảm đương chức tổng giám đốc của công ty điện ảnh và truyền hình mới được thành lập này, vì vậy cũng coi như quen thuộc Đỗ Mộ Ngôn, hôm nay đột nhiên Đỗ tổng đến khảo sát, nói là phải họp nghe bọn họ báo cáo, thật sự khiến hắn một phen kinh sợ. Tình hình gần đây của công ty hai ngày trước hắn mới lấy được văn bản báo cáo chính thức, hôm nay Đỗ tổng đã tới rồi.....Không phải là hắn có cái gì không vừa lòng đấy chứ?

Trịnh Thành đánh giá cao bản thân và cơ hội lần này, bởi vậy thanh âm nói chuyện vô cùng âm vang mạnh mẽ, trên mặt là nụ cười tự tin. Sau khi hoàn thành báo cáo, hắn mới nhìn về Đỗ Mộ Ngôn, nhất thời trong lòng giật thót một cái.

Lý Tái thấy biểu hiện của Trịnh Thành thì biết bộ dáng hiện giờ của Đỗ Mộ Ngôn đã dọa đến hắn, thấy Đỗ Mộ Ngôn không có ý kiến gì, Lý Tái khụ một tiếng, mở lời xoa dịu không khí, mời những người còn lại tiếp tục báo cáo.

Đỗ Mộ Ngôn vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh không có phản ứng, bầu không khí trong phòng hội nghị càng thêm căng thẳng, vẻ mặt mỗi người đều nơm nớp lo sợ, cố gắng để bản thân khi báo cáo trấn định không có gì sai sót, tránh bị Đỗ Mộ Ngôn bắt được.

Không ai biết rằng, thật ra Đỗ Mộ Ngôn căn bản không nghe được bọn họ đang nói cái gì. Cánh cửa phòng họp một nửa là cửa kính, ngoài cửa là một dãy hành lang, cuối hành lang chính là sân khấu, vừa rồi hắn đã nhìn thấy Tần Tuyên Tuyên đến đây, cô được đưa đến phòng khách.

Trời mới biết hắn muốn trực tiếp đi đến trước mặt cô đến cỡ nào, nói cho cô biết chỉ một câu nói của cô, hắn có thể làm bất cứ điều gì vì cô. (Mèo: chị bảo chị muốn a tránh xa chị ra. Đỗ tổng: ko muốn biến thành món mèo hầm thì rút! Mèo:.....) Nhưng hắn không thể! Hắn phải bày ra bộ dáng lạnh nhạt với cô, muốn cô bỏ đi cảnh giác, chờ cô quên đi Tống Kỳ, có thể tiếp nhận một đoạn tình cảm mới, hắn mới có thể tiếp tục theo đuổi cô. Rõ ràng rất muốn ôm cô, hôn lên mỗi tấc da thịt ấy, hiện tại hắn lại chỉ có thể liêu mạng nhẩn nại....Trời mới biết hắn phải kiềm chế khó khăn đến nhường nào!

Tay phải đặt trên bàn bồng dưng nắm chặt thành quyền, dọa Diệp phó tổng đang báo cáo sợ tới mức dừng lại, suýt nữa tông cửa bỏ chạy.....Đỗ tổng không vừa ý hắn sao? Không lẽ hắn sắp bị sa thải?

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Chứng cứ

Tần Tuyên Tuyên ngồi ở phòng khách im lặng chờ đợi không hề hay biết trong phòng hội nghị bên kia đang xảy ra một cơn bão táp trong yên lặng, mắt thấy đã qua thời gian hẹn gặp, mà người bên kia vẫn chưa có dấu hiệu liên lạc, Tần Tuyên Tuyên đứng ngồi không yên. Có lẽ tổng tài của Minh Khải là tới thị sát tình hình, không biết bọn họ sẽ phải họp bao lâu. Cô cố tình hỏi thăm đôi chút, ít nhất phải biết thời gian cụ thể, để bản thân còn có chút hy vọng. Vừa mới bước ra khỏi phòng khách, chỉ thấy cửa phòng họp ở cuối hành lang mở ra, Đỗ Mộ Ngôn dẫn đầu đoàn người đi tới.

Tần Tuyên Tuyên theo bản năng lùi lại phía sau, lại cảm thấy nếu làm như vậy thì thật không tốt, cũng không lễ phép, Đỗ Mộ Ngôn hiển nhiên đã nhìn thấy cô, cô không thể làm gì khác đành phải đứng lại.

“Tần tiểu thư, tại sao cô lại ở đây?” Đỗ Mộ Ngôn đi đến bên cạnh Tần Tuyên Tuyên thì dừng lại, vẻ mặt lạnh đạm hỏi thăm. Nét mặt cũng ánh mắt hần khi đối diện với cấp dưới cũng không có gì khác biệt, thậm chí còn mang theo một tia lãnh ý, thật giống như Tần Tuyên Tuyên chỉ giống như một người quen bình thường mà thôi.

Biểu hiện của hần như vậy làm cho cả người cô đều thả lỏng. Đôi mắt với vẻ ôn hòa trước kia của hần khiến cho cô không được tự nhiên, thì cô càng thích hần hiện tại đem cô đối xử như người xa lạ, dù sao, bọn họ vốn chính là không quen thân, hần cùng ba cô có qua lại, chứ đâu có quan hệ gì với cô đâu.

“Tôi có chút công việc ở đây.” Tần Tuyên Tuyên cũng không có nói rõ, cô không muốn để cho Đỗ Mộ Ngôn nghĩ rằng cô là muốn dựa vào ấn tượng với hắn mà đi cửa sau.

“Vậy sao?” Đỗ Mộ Ngôn nhẹ nhàng đáp lại, tầm mắt liếc qua phía sau.

Các lãnh đạo lớn nhỏ vốn đi theo hắn lập tức có người chạy mồ hôi lạnh đi ra, nói: “Cô chính là nhân viên công ty thiết kế Tụ Mĩ Tần Tuyên Tuyên tiểu thư sao? Thật ngại quá để cho cô phải chờ lâu.”

“Không có việc gì, cũng không phải là quá lâu.”

Bị đủ loại ánh mắt nhìn chăm chăm, Tần Tuyên Tuyên không được tự nhiên kéo kéo khóe miệng. Ánh mắt bọn họ nhìn cô thật kì lạ, tràn ngập tìm tòi nghiên cứu, hiển nhiên là đang đoán quan hệ của cô cùng Đỗ Mộ Ngôn, nhưng hắn đối với cô xa lạ như vậy, bọn họ không có cách nào đoán được đi?

Đỗ Mộ Ngôn liếc mắt nhìn người đang nói chuyện một cái, phát hiện chính mình không biết tên anh ta, trong phòng hội nghị lúc này mỗi người cũng đã tự giới thiệu qua, căn bản là Đỗ Mộ Ngôn không có chú ý nghe, cho nên ngoại trừ tổng giám đốc mới Trịnh Thành, hắn một người cũng không biết tên.

Trong lòng Đỗ Mộ Ngôn mãnh liệt áp chế ý nghĩ này, chỉ thản nhiên nói một câu: “Mọi người cứ nói chuyện đi.”

Sau đó, hắn vững vàng bước đi.

Lý Tái làm trợ lý, đương nhiên có thể thay thế Đỗ tổng biểu đạt sự xem trọng đối với các nhân viên của Minh Khải, hy vọng bọn họ trong tương lai vì công ty sử dụng tài năng của mình tạo nên những thành quả lớn hơn. Nói xong hắn liền vội vàng đuổi kịp Đỗ tổng, xoay người nhìn không được liếc mắt nhìn Tần Tuyên Tuyên một cái.

Có một số việc liên quan đến Đỗ tổng đều qua tay hắn, cho nên Lý Tái rất rõ ràng, Đỗ tổng đối với Tần Tiểu thư này có một loại tâm lý gần như cố chấp. Hắn đi theo Đỗ tổng nhiều năm như vậy, chưa từng gặp người phụ nữ nào có thể làm cho ngài tốn nhiều tâm tư đến vậy, nhưng kỳ lạ chính là, Đỗ tổng rõ ràng muốn có Tần tiểu thư như thế, gần đây lại làm ra bộ dáng không quan tâm, ngài không hề sang cao ốc bên cạnh tìm Tần tiểu thư, gặp mặt cũng chỉ là một bộ dáng lạnh lùng thản nhiên, làm cho hắn không hiểu rõ rốt cuộc ngài đang nghĩ cái gì. Nhưng hắn cực kỳ rõ ràng, tình cảm cố chấp của Đỗ tổng đối với Tần tiểu thư chưa bao giờ thay đổi, hôm nay ngài bỏ hết mọi công việc trong tay, vội vàng chạy đến đây, nói là muốn nghe báo cáo công tác, nhưng hắn đi theo bên người Đỗ tổng nhiều năm như vậy, như thế nào không thấy được vẻ phong độ ngày thường của ngài? Cho nên hắn đoán, Đỗ tổng tới nơi này, chẳng qua chỉ là có thể quang minh chính đại gặp Tần tiểu thư một lần, nhưng vừa gặp cô, vì cái gì lại bày ra bộ dạng như người xa lạ, đây không phải là việc hắn có thể đoán được. Từ trước đến nay tâm tư Đỗ tổng đều rất kín đáo, hắn không nên suy đoán bừa bãi thì hơn.

Ánh mắt của Lý Tái phóng tới quá mức quỷ dị, Tần Tuyên Tuyên cau mày nhìn lại, nhưng chỉ thấy anh ta đang vội vàng đuổi kịp bóng dáng Đỗ Mộ Ngôn, cô có cảm giác vô cùng kì lạ, chợt nghe thấy người vừa nãy đứng ra khách khí nói: ” Tần tiểu thư, tôi là trưởng phòng phòng hành chính Nghiêm Hàn, chúng ta tới văn phòng của tôi nói chuyện đi.”

“Được, Nghiêm trưởng phòng.” Tần Tuyên Tuyên hoàn hồn, đi theo Nghiêm Hàn, cảm giác lỳ lợ vừa rồi, hoàn toàn bị cô ném ra sau đầu.

“Nha, là thế này.” Tần Tuyên Tuyên nghĩ nghĩ, vẫn thấy là nên nói thật, “ Quý công ty có phải hay không gần đây cần cố vấn cho kịch lịch sử? Đỗ tổng bởi vì chuyện này mà tìm ba tôi, muốn ông ấy đảm đương chức vụ này. “Thấy biểu tình nghi hoặc của Nghiêm Hàn, Tần Tuyên Tuyên lại giải thích một câu “Ba tôi là giáo sư hệ lịch sử.”

“Hóa ra là như vậy.” Nghiêm Hàn cười gật đầu, cũng không nói thêm vấn đề này, ngược lại bàn đến công việc.

Tần Tuyên Tuyên nghiêm túc giải thích cho Nghiêm Hàn, hẳn cũng chăm chú nghe, thỉnh thoảng đưa ra vài vấn đề, nhưng cô có cảm giác, trên thực tế Nghiêm Hàn trong tư tưởng vẫn chưa tiếp thu những gì cô nói. Sau khi nghe chuyện cô nói Đỗ tổng mời ba cô làm cố vấn, chỉ sợ Nghiêm Hàn cũng đã quyết định để công việc lần này cho Tụ Mĩ làm rồi?

Tần Tuyên Tuyên cũng không nghĩ muốn có liên quan gì với Đỗ Mộ Ngôn, nhưng hiện tại cô xem như là đang lợi dụng việc ba cô làm cố vấn để tạo ra loại quan hệ này, điều này làm cho tâm trạng cô không ít áp lực, nhận thức được điều này nên cô đem những lời dự định nói đều nói ra hết.

Hai người hàn huyên nửa giờ, cuối cùng Nghiêm Hàn khách khí tán thưởng thiết kế của Tụ Mĩ, kết quả cuối cùng hai người đều thông suốt.

Ngay sau đó, Tần Tuyên Tuyên cáo từ rời đi, trên đường quay về Tụ Mĩ, cô cảm thấy bản thân có chút bức bối khó hiểu, tự an ủi chính mình chỉ là vì cùng ba cô có quan hệ, nhưng rốt cuộc vẫn là bởi vì Đỗ Mộ Ngôn.

Tần Tuyên Tuyên trở lại công ty không bao lâu, Minh Khải gọi điện tới, đối phương xác nhận muốn đem văn phòng thiết kế giao cho Tụ Mĩ. Cô ít nhiều cũng không cảm thấy quá bất ngờ, sau khi đem bản hợp đồng sửa qua loa, đưa đối phương xác nhận, cô yên lặng ngồi một lúc, cầm con dấu phác thảo hợp đồng, gõ cửa văn phòng Mạc tổng. Dù sao đây cũng là công việc Mạc tổng chính mình giao cho cô, cô vẫn nên báo cáo cho hẳn biết.

Thấy là Tần Tuyên Tuyên, Mạc Tùng lộ ra ý cười, để cô ngồi xuống.

Tần Tuyên Tuyên đem bản hợp đồng đặt trước mặt Mạc tổng, nói: "Mạc tổng, tôi cùng Minh Khải bên kia bàn bạc tốt lắm, ngài xem nếu không có vấn đề gì, xin hãy ký vào đây."

Mạc Tùng trong mắt hiện lên kinh ngạc, vội tiếp lấy hợp đồng, nhìn qua một chút, trong lòng lại cảm thán ánh mắt nhìn người của mình thật chính xác. Hẳn xác định việc lần này tìm Tần Tuyên Tuyên là không sai, nhìn xem, buổi sáng vừa mới dọn dồ, buổi chiều liền thành công thu phục rồi. Nếu cuộc làm ăn đầu tiên cùng Minh Khải có thể làm cho đối phương vừa lòng, này không phải về sau hợp đồng cứ thế mà tới tận tay sao?

Mạc Tùng ra sức khen ngợi năng lực làm việc của Tần Tuyên Tuyên, bảo cô để hợp đồng lại, hẳn xem kỹ qua sẽ tìm cô sau.

Tần Tuyên Tuyên đáp ứng, rời khỏi văn phòng, tuy nhiên tâm trạng cũng không vui vẻ vì đã ký hợp đồng thành công. Cho dù biết rõ xã hội này chính là người với người trong lúc đó mà tạo thành quan hệ, có thể lôi kéo được quan hệ cũng là người có bản lĩnh, nhưng trong lòng cô vẫn là cảm thấy không thoải mái. Có lẽ, cô không thích hợp làm việc tại bộ phận tiêu thụ này.

Hôm nay sau khi tan tầm, Tần Tuyên Tuyên không nhìn thấy Tống Kỳ, cô cũng không biết trong lòng là loại cảm giác gì, mệt mỏi trở về nhà. Ăn tối tắm rửa xong, cô tìm lý lịch sơ lược của mình, sửa lại qua loa, tìm thông báo tuyển dụng trên mạng của các công ty thiết kế, gửi đi không ít lý lịch xin vào vị trí thiết kế. Cô không muốn làm ở bộ phận tiêu thụ, bộ phận thiết kế ở Tự Mĩ chỉ sợ cô không trở về được, không còn cách nào khác là tìm việc ở công ty thiết kế khác.

Ngày hôm sau, Tần Tuyên Tuyên vừa vào văn phòng, liền từ trong miệng Đan Quyên biết được thông báo của Mạc tổng, ngày kia là ngày nghỉ đi suối nước nóng ở Chu Song. Tần Tuyên Tuyên thấy gần đây bản thân phiền lòng nhiều việc, cô nghĩ đi ra ngoài cho khuây khỏa cũng tốt.

Tần Tuyên Tuyên như cũ tìm kiếm đơn đặt hàng xí nghiệp tại khu phố mới, trừ bỏ giữa trưa nhận được một cái để cho cô ngày mai gọi điện phỏng vấn, thì không còn chuyện gì khác. Hai ngày nay cô vẫn luôn chạy ra ngoài

làm việc, ngày mai tranh thủ thời gian đi gặp mặt một lần, thì không có người nào biết.

Thời điểm tan tầm, Tống Kỳ rốt cuộc xuất hiện, biểu tình trên mặt mang theo chút hưng phấn, hắn trực tiếp kéo cô qua, “ Tuyên Tuyên, em đi theo anh.”

Tần Tuyên Tuyên rút tay khỏi hắn: “ Tống Kỳ, anh đừng như vậy.”

Tống Kỳ cũng không mạnh mẽ ép buộc cô nữa, chỉ nhìn cô nói: “ Anh tìm thấy bằng chứng rồi, Tuyên Tuyên, em đi theo anh gặp một người, cô ta sẽ đem hết chân tướng nói cho em biết.”

Trong lòng Tần Tuyên Tuyên khẽ động, nếu những video ngày đó là giả....

Thời điểm phục hồi lại tinh thần, Tần Tuyên Tuyên đã ngồi trên xe Tống Kỳ, hắn không nói gì, nhưng có thể nhìn ra được, tâm trạng của hắn rất tốt.

Xe dừng lại rất nhanh, Tống Kỳ xuống xe, vòng sang bên kia mở cửa xe cho Tần Tuyên Tuyên. Cô đi theo Tống Kỳ vào một quán café. Đi đến chiếc bàn bốn người ngồi, bên đó đã có một người từ bao giờ, chính là người phụ nữ đòi tiền chơi gái ngày hôm đó.

Tống Kỳ cùng Tần Tuyên Tuyên ngồi xuống, người phụ nữ đó đang chơi đùa móng tay mình, cô ta ngẩng đầu một cách phong tình vạn chủng liếc mắt nhìn Tần Tuyên Tuyên một cái, cười duyên nói: “ Tôi họ Hoàng, hai người so với tôi đều nhỏ tuổi hơn, tôi không ngại hai người gọi tôi chị Hoàng.”

Tần Tuyên Tuyên hơi hơi nhăn mày, Tống kỳ bên kia đã mở miệng trước: “ Hoàng tiểu thư, xin cô đem lại những lời cô đã nói với tôi nói lại với Tuyên Tuyên một lần nữa.”

Giờ phút này Tống Kỳ không còn tiêu tụy giống như như mấy ngày trước, hẳn mỗi buổi tối đều đợi ở quán bar, thật vất vả mới tìm thấy Hoàng tiểu thư, hẳn khẩn thiết dò hỏi tới cùng, cô ta mới bằng lòng nói ra buổi tối hôm đó tất cả đều đã được thiết kế, kỳ thật bọn họ cái gì cũng không xảy ra. Về việc ai động thủ, cô ta cũng không biết đó là ai. Hẳn sớm hay muộn cũng sẽ tìm ra cái người hại hẳn, nhưng hiện tại quan trọng nhất vẫn là nói cho Tuyên Tuyên biết chân tướng, Cho nên hẳn mới hẹn Hoàng tiểu thư để Tần Tuyên Tuyên cùng đến nơi này.

Tần Tuyên Tuyên nhìn Tống Kỳ một cái, lại nhìn về phía Hoàng tiểu thư, trong lòng vô cùng khẩn trương. Cô ta muốn nói cho cô biết chân tướng, cô có nên kỳ vọng hay không?

Hai người không để ý tới lời của cô ta, Hoàng tiểu thư cũng không để ý, chỉ cười nói: ” Tiểu mỹ nữ, buổi tối ngày hôm đó là có người bảo tôi đem bạn trai cô đến khách sạn, tôi cố ý quay đoạn video kia, thật ra chúng tôi cái gì cũng không làm.”

Tống Kỳ nhìn Tần Tuyên Tuyên kích động nói: ” Tuyên Tuyên, em nghe thấy chưa? Anh cùng cô ta cái gì cũng không xảy ra.”

Tần Tuyên Tuyên cảm thấy trái tim mình dường như thả lỏng hơn, tâm tình cũng tốt lên đôi chút, lại nhìn Hoàng tiểu thư hỏi: ” Là ai bảo cô làm như vậy?”

Hoàng tiểu thư còn chưa mở miệng, chợt nghe thấy Tống Kỳ nói: ” Tuyên Tuyên, em còn nhớ rõ Đỗ tiên sinh ngày đó thổ lộ với em không? Anh có cảm giác đó là anh ta.”

Trong lòng Tần Tuyên Tuyên nhảy dựng lên, bật thốt: ” Không có khả năng!”

Người như Đỗ Mộ Ngôn sao có thể làm ra loại việc này? Tuy đúng là anh ta đã từng thổ lộ với cô, nhưng cô cảm thấy người có thân phận như

anh ta, sẽ không làm ra loại chuyện hèn hạ như thế này. Huống hồ, sau khi bị cô mạnh mẽ cự tuyệt, Đỗ Mộ Ngôn liền không hề để ý tới cô nữa, căn bản là không cần phải làm ra loại chuyện này.

Không nghĩ tới Tần Tuyên Tuyên hoàn toàn phủ nhận suy đoán của mình, Tống Kỳ có chút bất ngờ, đang muốn nói gì đó, chợt nghe thấy Hoàng tiểu thư cười khanh khách đứng lên.

“Tiểu mỹ nữ, những lời tôi vừa nói, cô thật sự tin sao?”

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Bộ mặt thật

“Cô....có ý gì?” Tần Tuyên Tuyên giật mình nhìn cô ta, không lẽ ý của cô ta là, tất cả “chân tướng” vừa rồi, đều là giả?

“Tôi còn chưa có nói xong.” Hoàng tiểu thư dung thìa nhỏ khuấy café, vang lên một vài tiếng động thanh thúy, trái tim Tần Tuyên Tuyên cùng Tống Kỳ vì âm thanh này đều nhanh chóng căng lên.

Hoàng tiểu thư dùng loại ánh mắt mang theo ý xin lỗi nhìn Tống Kỳ, nhún nhún vai nói: ” Anh chàng đẹp trai, tôi cũng rất muốn giúp anh. Nhưng mà, xưa này tôi ghét nhất nhìn đàn ông lừa dối người phụ nữ của mình, cho nên thật ngại quá, tôi chỉ có thể ăn ngay nói thật mà thôi.”

Tống Kỳ thật không nghĩ tới cô ta sẽ nói như vậy, cô ta tuy không hoàn toàn nói vào trọng điểm, nhưng hẳn đã cảm thấy loại dự cảm bất an, trong lòng khủng hoảng làm cho hắn đứng dậy, ý đồ ngăn cản cô ta sẽ nói ra những lời không hay.

“Cô đừng ngậm máu phun người, rõ ràng hôm qua cô nói với tôi căn bản không phải như vậy?” Tống Kỳ khó thở nói.

“Không phải như vậy? Vậy sẽ là như thế nào? Tôi sẽ không đem chân tướng nói ra sao? Anh chàng đẹp trai, anh gấp cái gì?” Hoàng tiểu thư nở nụ cười thật sâu, cô ta không tiếp tục để ý tới Tống Kỳ, chỉ nhìn Tần Tuyên Tuyên, mặt đầy ý cười nói: ” Tiểu mỹ nữ, tôi rất thích cô, nếu gọi tôi một tiếng chị, tôi liền đem chân tướng nói cho cô biết, có được hay không?”

Tâm tư Tần Tuyên Tuyên bởi vì lời nói đó mà có chút bất an, chỉ là yên lặng nhìn cô ta, cũng không có đáp lại theo lời cô ta nói.

Hoàng tiểu thư có vẻ hơi thất vọng, nhún nhún vai nói: ” Cho dù không gọi, nhưng tôi cảm thấy chúng ta thật có duyên, liền nói cho cô biết vậy.”

“Tuyên Tuyên, chúng ta đi.” Tống Kỳ muốn đem người kéo đi, nhưng cô lại không chút nhúc nhích.

“Anh chàng đẹp trai, chính anh gọi tôi đến muốn nói cho cô ấy biết chân tướng, như thế nào, tôi còn chưa nói xong, hai người đã muốn đi?” Hoàng tiểu thư cười tủm tỉm nói, cũng không muốn dây dưa, trực tiếp lấy từ trong túi ra một chiếc máy tính, mở máy tìm kiếm gì đó: ” Không phải cái này.....cũng không phải cái này....A, đây rồi.”

Cô ta đem máy tính lại đây, để trước mặt hai người để có thể nhìn rõ máy tính đang truyền đến một vài đoạn ghi hình.

Những đoạn ghi hình này không có tiếng, chỉ có thể nhìn thấy hình ảnh, chỉ nghe Hoàng tiểu thư nói: ” Tiểu mỹ nữ, cô nên nhìn rõ bộ mặt thật của người đàn ông bên cạnh cô. Ngày hôm qua hắn ta tìm đến tôi, muốn tôi hợp lại cùng hắn diễn ra vở kịch lừa gạt cô, lúc ấy tôi đáp ứng, nhưng đối với cô như thế thật không công bằng, chúng ta đều là phụ nữ, phụ nữ tội gì phải làm khó nhau? Nếu tôi không nói cho cô biết sự thật, tôi cả đời này sẽ cảm thấy ăn năn. May là, tôi bình thường thích chụp này nọ lưu vào trong máy, không ngờ cũng có lúc có chút tác dụng phải không?”

Tần Tuyên Tuyên cả người cứng nhắc nhìn chăm chăm vào máy tính, ngay cả cô ta giải thích cái gì cũng không nghe rõ.

Đây đều là những hình ảnh khác nhau được quay lại bằng máy có chút mờ ảo, ở trong đoạn video, dưới chần đệm màu trắng kia hé ra thân ảnh cùng khuôn mặt một nam một nữ đều rất rõ ràng.

Trong đầu dần dần nhớ lại những lời Hoàng tiểu thư vừa nói, Tần Tuyên Tuyên như bị điện giật đứng dậy, lui ra sau hai bước, thất kinh nhìn qua Tống Kỳ.

Tống Kỳ muốn bắt lấy tay cô, lại bị ánh mắt lạnh lùng của cô làm cho đau nhói.

Hô hấp Tần Tuyên Tuyên dồn dập, trong mắt tràn đầy phần nổi cùng không dám tin. Hóa ra lại là tri nhân tri diện bất tri tâm* sao? (*biết người biết mặt không biết lòng). Học trường ôn nhu lại khô lạnh, nguyên lai sau lưng vốn dĩ lại là người như vậy.....Nếu nói trước đó cô còn có chút khổ sở tiếc nuối bản thân cùng Tống Kỳ không có duyên phận, hiện tại cô chỉ cảm thấy may mắn, may mắn chính mình còn có thể thấy rõ bộ mặt thật của Tống Kỳ, may mắn chính mình lúc đó còn chưa hãm sâu vào, vẫn có thể kịp thời rút ra....

“Tống Kỳ, hiện tại anh còn gì để nói?” Đôi mắt cô có chút hồng, cái mũi không thể khống chế hít hít, say rượu cùng người phụ nữ khác quan hệ thì thôi, vậy mà còn muốn thông đồng Hoàng tiểu thư lừa gạt cô, thậm chí còn nghĩ muốn vu oan việc này cho Đỗ Mộ Ngôn.....Vì sao Tống Kỳ lại là người như vậy? Cô lúc trước mắt mù mới cảm thấy hắn là người tốt.

“Tuyên Tuyên, quả thật anh bị oan, thời điểm ngày hôm qua anh đi tìm cô ta, cô ta rõ ràng nói là có người hãm hại anh, anh cùng cô ta căn bản là....” Nhớ tới đoạn video thân mật vẫn còn đang phát kia, rốt cuộc Tống Kỳ không giải thích nên lời. Trước đó, hắn tin tưởng chắc chắn bản thân mình bị hại, tiếp đó lại nhận được lời khẳng định của Hoàng tiểu thư, đến khi đi tìm Tuyên Tuyên, hắn vô cùng vui mừng, nghĩ rằng cô sẽ quay lại bên cạnh hắn.....Nhưng vì sao mọi việc lại biến thành như vậy? Những hình ảnh kia làm sao mà có? Tuy hắn một chút ấn tượng đều không có, nhưng những hình ảnh trần trụi kia đang tố cáo hắn phản bội Tuyên Tuyên, hắn căn bản là không thể ngụy biện....

Càng họa vô đơn chí chính là, người phụ nữ kia còn cần ngược lại hẳn một cái, mưu hại hẳn có ý muốn lừa gạt Tuyên Tuyên...Hẳn phải giải thích như thế nào, Tuyên Tuyên mới có thể tin hẳn một lần nữa?

Tống Kỳ im lặng khiến Tần Tuyên Tuyên cho rằng hẳn chột dạ, lòng của cô dường như lạnh như băng, tình cảm còn lại với Tống Kỳ tan thành mây khói, trong mắt chỉ còn một mảnh hồ hững, “ Tống Kỳ, về sau đừng tới tìm tôi nữa.”

Nói xong liền xoay người chạy ra ngoài, bóng dáng đó trông thật cô độc.

Tống Kỳ muốn đuổi theo, nhưng cảm giác vô lực tập kích, khiến cho hẳn cứ đứng im tại chỗ. Hẳn biết, hẳn không còn cơ hội nữa rồi, sau khi tự mình đi tìm chân tướng, hẳn phải gánh trên mình tội danh này rồi.

Hẳn bỗng dừng nhìn về phía Hoàng tiểu thư, đã thấy cô ta thu dọn mọi thứ chuẩn bị rời đi, kéo lấy cánh tay cô ta, gần như nghiêng răng nghiêng lợi nói: “ Vì cái gì muốn hại tôi?”

Hoàng tiểu thư cũng không giãy ra, nâng mắt nhìn Tống Kỳ, quyến rũ cười: “ Chỉ có thể trách anh yêu người không nên yêu. Tôi khuyên anh một câu, rời khỏi thành phố N, cách xa “bạn gái cũ” một chút, anh có thể sẽ sống tốt hơn.”

“Rốt cuộc là ai, là ai thiết kế bố cục này?” (Tác giả: *đập bàn* đã bảo là ta rồi cơ mà) Tống Kỳ suy nghĩ kỹ gầm nhẹ nói.

Cô ta vùng vẫy không thoát ra được, dùng sức đập Tống Kỳ một cước, cũng lấy lại được tự do. Cô ta thương hại nhìn Tống Kỳ, nhưng cũng không nói thêm gì nữa, xoay người rời đi. Về phần người thần bí kia, cô ta mơ hồ có thể đoán được một chút, nhưng vì để sinh mệnh được bảo toàn, cô ta vẫn là không nên nghĩ nhiều, không biết gì là tốt nhất.

Tống Kỳ cúi đầu, suy sụp ngã ngồi ở sô pha, ôm đầu nước mắt khóc.

Mấy ngày nay đối với hân giống như là một cơn ác mộng, rõ ràng trước đó hân cùng Tuyên Tuyên ở bên nhau thật hạnh phúc ngọt ngào, vì cái gì trong nháy mắt, mọi chuyện lại trở thành như thế này? Trước khi đi ánh mắt của cô nhìn hân thật lạnh lùng, khiến hân có cảm giác như đang ở trong một nơi tràn ngập băng tuyết, tay chân cứng ngắc lạnh lẽo, hân biết, hân vĩnh viễn mất đi Tuyên Tuyên rồi....Tuyên Tuyên.....Tuyên Tuyên.....

Ngày hôm sau, trừ bỏ đôi mắt có hơi sưng, thì không nhìn ra Tần Tuyên Tuyên có điều gì bất thường, chẳng qua năng suất làm việc giảm, tâm tình không tốt, đi đường cũng bị nhăm.

Cứ ngỡ ngẩn như thế qua một ngày, thời điểm tan tầm, cả bộ phận tiêu thụ đều hưng phấn hân lên, vốn nhóm đồng nghiệp không vừa mắt Tần Tuyên Tuyên, cũng sẽ đối với cô cười một cái. Cô lúc này mới nhớ đến, ngày mai được nghỉ lễ, sáng sớm sẽ đến công ty tập hợp để bắt đầu xuất phát, mất ba giờ đồng hồ ngồi xe đến suối nước nóng ở khách sạn.

Cả công ty trên dưới tổng cộng có ba mươi người đi, một chiếc xe buýt là đủ, buổi sáng vừa lên xe, Phương Phán Phán cùng Tần Tuyên Tuyên ngồi cạnh nhau. Nghe thanh âm nói chuyện vô cùng hưng phấn của Phán Phán, Tần Tuyên Tuyên mới hiểu được nguyên nhân mọi người kích động như vậy là vì cái gì. Lần nghỉ phép ở suối nước nóng này sẽ được ở trong khách sạn năm sao cao cấp, có vẻ như Mạc tổng đã bỏ ra không ít tâm huyết.

Không biết có phải hay không ông trời không chiều theo lòng người, xe buýt khi đi trên đường cao tốc, phía trước lại gặp phải sự cố giao thông, vì vậy đành phải chuyển sang đường quốc lộ. Đường quốc lộ so với cao tốc đương nhiên chậm hơn, hơn nữa còn gặp phải ổ gà, lộ trình hai tiếng thành ra phải năm tiếng mới đến nơi, đến buổi trưa thì tìm một khách sạn nhỏ ven đường dừng lại ăn cơm. Càng thêm xui xẻo chính là, thời điểm ở trên núi xe buýt bị hỏng giữa đường, lái xe loay hoay sửa chữa nửa ngày, mới có thể tiếp tục lên đường, khi xe đến khách sạn thì trời cũng đã bắt đầu tối. Mạc

tổng thấy mọi người không còn hăng hái, lập tức có thiện tâm đem hai ngày đi chơi tăng thêm thành ba ngày đến khi kỳ nghỉ lễ kết thúc, khiến mọi người nhất thời càng thêm cao hứng.

Ngồi trên xe nhiều giờ như vậy, hơn nữa Mạc tổng còn cho thêm cơ hội ở lại, mọi quyết định hôm nay trước tiên nghỉ ngơi, ngày hôm sau mới bắt đầu tắm suối nước nóng. Trong lúc phân phòng, Phương Phán Phán lặng lẽ giải thích cho Tần Tuyên Tuyên, nói là bộ phận thiết kế có người mới đến, cứ quần quýt lấy cô ấy đòi ngủ chung phòng, cô ấy không có cách nào chỉ có thể đồng ý. Cứ như vậy, Tần Tuyên Tuyên trở thành người độc chiếm một phòng. Đối với việc này cô cũng không có ý kiến gì, cô là tới giải sầu, một người một phòng cũng rất tốt.

Sau khi lấy chìa khóa trở về phòng, Tần Tuyên Tuyên để hành lý xuống đi tắm rửa, trên đường xảy ra nhiều việc như vậy, cô hiện tại chỉ muốn nằm trên giường ngủ một giấc thật say. Bước ra khỏi phòng tắm cô nghe thấy có người gõ cửa, tiến đến nhìn qua mắt mèo (cái lỗ nhìn ra bên ngoài gắn trên cửa), thấy người gõ cửa là một cô gái phục vụ phòng đứng bên cạnh xe đẩy.

Mở cửa phòng, Tần Tuyên Tuyên nghi hoặc nói: ” Có chuyện gì sao?”

Nữ phục vụ tươi cười sáng lạn, đưa cho cô một ly sữa ấm, ”Quản lý biết hôm nay mọi người trên đường gặp một ít chuyện phiền toái, cố ý hâm nóng sữa, hy vọng mọi người có thể có giấc ngủ ngon.”

Tần Tuyên Tuyên vội tiếp lấy, cười nói cảm ơn, cầm ly sữa nóng trở về phòng.

Một bên uống sữa, Tần Tuyên Tuyên thầm nghĩ, khách sạn năm sao có khác, phục vụ thật là chu đáo.

Trong chốc lát đã uống xong, cơn buồn ngủ chợt ập đến, Tần Tuyên Tuyên chui vào ổ chăn, trong lòng nghĩ rằng cần phải tắt đèn, tay lại giống

như nặng ngàn cân, với thế nào cũng không được, rất nhanh cô liền đi vào giấc ngủ.

Một lúc sau, bên ngoài cửa phòng vốn im lặng vang lên tiếng bước chân cực nhỏ.

Cửa mở, một người đàn ông anh tuấn cao lớn trong tay cầm chìa khóa, đẩy cửa đi vào, thuận tay đóng kín cửa lại. Khi hắn nhìn thấy người con gái nằm trên giường không chút phòng bị, đồng tử hắn nhanh chóng co rút, hầu kết lẫn lộn.

Cô ở ngay trước mắt hắn, mà hắn lại có thời gian cả một buổi tối.

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Thỏa mãn

Đỗ Mộ Ngôn hô hấp nặng nề, hơi thở Tần Tuyên Tuyên dường như bao phủ cả căn phòng, hắn vô cùng quen thuộc với mùi hương này, từng chút từng chút đi vào mũi hắn, lấp đầy toàn bộ cơ thể hắn, cảm giác này quả thật vô cùng tuyệt vời.

Tựa như tâm tình hắn giờ phút này cũng tuyệt vời như thế.

Tên Tống Kỳ đó giờ đây hoàn toàn không còn cơ hội, tiếp theo chỉ cần gây thêm chút phiền toái, đem hắn ta đuổi khỏi thành phố N, là hắn không còn gì phải lo lắng. Đã không có Tống Kỳ, hắn có thể chậm rãi thay đổi thái độ, tiếp cận Tuyên Tuyên, ở thời điểm cô đau lòng ra sức an ủi cô, thừa dịp đó tranh thủ tình cảm.....Hắn biết, phải kiềm chế một khoảng thời gian dài như vậy, hắn đã có chút không nhịn được.

Hắn phân phó cấp dưới lấy danh nghĩa Minh Khải làm cho Mạc Tùng lấy được phiếu ưu đãi của khách sạn suối nước nóng này, chỉ vì tìm được cơ hội cùng cô ở một chỗ, không ngờ mọi việc lại có thể tiến triển thuận lợi đến vậy. Cô ở một mình một phòng, đây quả là cơ hội tuyệt vời dành cho hắn.

Đỗ Mộ Ngôn im lặng đi đến bên cạnh Tần Tuyên Tuyên, quỳ xuống giường. Bên trong ly sữa có thêm thuốc ngủ khiến cô ngủ thật sâu.

Hắn chăm chú nhìn khuôn mặt xinh đẹp yên bình của cô thật lâu, trên mặt hắn dần hiện lên một nụ cười. Lần đầu tiên hắn bị cô hấp dẫn, là bởi vì nụ cười của cô. Trong suốt sáng ngời, giống như một con bướm xinh đẹp, cả thế giới dường như sáng bừng lên. Hắn vĩnh viễn cũng không quên

được, lần đầu tiên nhìn thấy cô cười, trong lòng hấn xẹt qua một loại cảm giác không thể khống chế, trong ngực xuất hiện thứ gọi là rung động.

Đến lúc này, càng không thể vãn hồi nữa rồi.

Biết rõ đáng vẻ tươi cười lúc đó chỉ dành cho chồng của cô, hấn lại cố tình rơi vào mê muội, cả ngày vụng trộm ngắm nhìn, ảo tưởng một ngày nào đó nụ cười kia sẽ vì mình mà nở rộ. Nhưng khi đó, cô cùng Tống Kỳ đã kết hôn, bọn họ yêu nhau như vậy, hấn căn bản là không có cơ hội chen chân vào. Ngay từ đầu, hấn thật ngu ngốc, mưu toan dùng tiền tài để có được cô, lại bị cô hung hăng nhục nhã. Càng ngày càng sai, hấn đã dùng rất nhiều cách, không nghĩ tới ngược lại lại làm cho tình cảm của bọn họ càng thêm sâu đậm. Không thể chia rẽ bọn họ, hấn cả đêm đều không thể đi vào giấc ngủ, sử dụng phương pháp cũng ngày càng cực đoan. Mãi sau này, hấn đem Tống Kỳ bức tử, lại khiến cho cha Tuyên Tuyên chết, hấn cũng không có một chút hối hận. Lúc đó mẹ cô ngã bệnh nằm viện, cần rất nhiều tiền thuốc, cô chỉ có thể đến cầu hấn, cuối cùng hấn cũng có được cô, khi đó hấn vô cùng vui vẻ! Chỉ còn một chút nữa thôi, hấn sẽ thực sự có được cô..... Ngày đó hấn đã có thể cùng cô yêu thương nhưng nhớ, mẹ của cô lại nhảy lầu tự vẫn. Vì cái gì? Vì cái gì mẹ của cô phải nhảy lầu? Vì cái gì cố tình lại là ngày nào đó?

Đỗ Mộ Ngôn thở dài, hình ảnh một màu máu đỏ ngày đó lại càng tái hiện rõ ràng.

Hấn biết cô hận hấn, hận không thể để hấn chết, nhưng hấn cho rằng chính mình không quan tâm, chỉ cần có được cô thì tốt rồi, cô cứ hận hấn đi. Hấn vẫn luôn tin chắc vào điều đó. Cho đến lúc cô dùng ánh mắt lạnh lùng đầy oán hận nhìn hấn, đem dao đâm vào bụng hấn, hấn mới ý thức được, thật ra thứ hấn muốn, không phải là thù hận của cô. Chồng cùng người thân không còn, cô vô cùng kiên quyết cầm dao đâm vào ngực mình, một chút do dự đều không có. Khi đó hấn vô cùng hối hận, hấn không nên bức ép cô.... Hấn không nghĩ tới cho đến khi hấn tỉnh lại, lại quay trở lại hai

năm về trước. Qua ống nhòm nhìn thấy nét mặt tươi cười hồn nhiên trong sáng của Tuyên Tuyên giống y như trong hồi ức, hắn giật mình tỉnh ngộ, ban đầu cũng là vì nụ cười đó, mà hắn muốn đoạt lấy cô, hắn hy vọng cho đến lúc có được cô, cô vẫn như cũ giữ nụ cười đó.

Cho nên kiếp này, hắn thấp thỏm lo sợ, sợ rằng một lần nữa lại giống như trong quá khứ. Ngoại trừ việc gây khó dễ cho Tống Kỳ, hắn căn bản không dám làm gì gây tổn thương đến Tuyên Tuyên.

Đỗ Mộ Ngôn chậm rãi cúi người xuống, đem đầu tựa vào gáy cô, hốc mắt có chút ẩm ướt.

Tuyên Tuyên của hắn, nữ thần của hắn, tình cảm chân thành cả đời này hắn chỉ dành riêng cho cô.

____không cần hận anh, không cần không để ý tới anh, đừng rời xa anh.

Không biết qua bao lâu, Đỗ Mộ Ngôn chậm rãi ngẩng đầu, khắc sâu dung nhan cô ngủ say vào lòng.

Hắn cúi người kề vào môi cô, nhẹ nhàng mà cọ xát, chỉ chốc lát sau liền không thỏa mãn, vươn đầu lưỡi, phác họa hình dáng đôi môi cô, thanh âm giữa môi răng tràn ra: ”Tha thứ cho anh.....”

Thỏa mãn đôi chút, Đỗ Mộ Ngôn xốc chân lên, đem Tần Tuyên Tuyên ôm tới một chiếc giường khác. Thuốc ngủ phân lượng vừa đủ để cô đi sâu vào giấc ngủ, động tác như vậy cũng không làm cô tỉnh giấc.

Cô mới vừa tắm xong, vẫn còn mặc áo tắm, bởi vì di chuyển khiến cổ áo bị nói lỏng ra, lộ ra xương quai xanh trắng nõn.

Hô hấp Đỗ Mộ Ngôn gần như ngưng trệ, hắn chậm rãi vươn tay, cởi áo tắm của cô ra, nhưng đôi tay lại hơi run rẩy, thử vài lần cũng không cầm

được dây lưng. Từ từ cởi ra dây buộc, hần nín thở, đem vạt áo tắm mở rộng sang hai bên.

Trước mắt hần hiện ra một thân thể nhỏ nhắn vô cùng xinh đẹp, da thịt trơn nhẵn trắng mịn như sữa ở dưới ngọn đèn phảng phất như đang tỏa sáng, gần như làm đau hai mắt hần.

Một lần là ở trong xe, hần không dám bật đèn, cho nên không có cơ hội cẩn thận thưởng thức dáng vẻ xinh đẹp của cô như lúc này.

Tầm mắt hần đi xuống đảo qua mỗi tấc da thịt cô, hai tròng mắt bắn ra tia quang mang y như con sói tham lam tràn ngập dục vọng ham muốn. Hần run rẩy vươn tay, từ trên xuống dưới, dọc theo đường cong thân thể, giống như là đang vuốt ve cô, mặc dù chưa hề chạm vào cô một chút nào, thế mà hần đã thỏa mãn nheo mắt lại. Tay to đi xuống, lại từ dưới hướng lên trên, tập kích tại bộ ngực tròn trịa mềm mại của cô. Hần thở dài một tiếng, năm ngón thay khẽ nhúc nhích, cảm thụ sự tốt đẹp ấy.

Sự tồn tại của cô với hần mà nói là chất gây nghiện khó có thể bỏ được, dù cho ngày nào đó có dần dần gây yếu, có chết oan uổng, hần cũng không nghĩ sẽ từ bỏ.

Đỗ Mộ Ngôn dịu dàng nở nụ cười, hần nâng nửa người trên của cô lên, đem áo tắm từng chút cởi ra, vút tới một chỗ khác trên giường, sau đó, hần nhìn cơ thể hoàn toàn trần trụi như trẻ con của cô, nhanh chóng cởi hết quần áo của mình bò lên giường.

Nam căn sớm đã oai phong mạnh mẽ thức tỉnh, hần cười lên hai bên hông cô, hạ thân hơi hơi trầm xuống, liền va chạm vào vùng đất tuyệt vời của cô. Hần nhịn không được khẽ rên lên, suýt nữa thì tước vũ khí đầu hàng.

Hô hấp dồn dập, suýt chút nữa thì không kiểm soát được chính mình, hần cúi người xuống thấp hơn, khoảng cách được rút ngắn càng làm hần kích

thích, da thịt càng dán sát vào cô hơn khiến cho hơi thở của hắn trở nên gấp gáp, hắn thâm tình nhìn người con gái dưới thân đang say giấc nồng, cúi đầu hôn môi cô dùng sức như muốn nghiền nát, thậm chí còn to gan cạy mở khớp hàm chơi đùa cùng chiếc lưỡi, dùng sức mà mút vào gây ra tiếng chặc chặc.

Chỉ như vậy sao có thể đủ? Hắn vô cùng yêu cô, yêu đến mức muốn chiếm đoạt cô hợp thành một với hắn, một ngụm cũng không thừa.

Đỗ Mộ Ngôn lưu luyến rời môi đi, một hai sợi chỉ bạc lúc hai người thân mật chảy ra, từ từ lưu lại trên cằm cùng cổ cô. Ánh mắt hắn chợt lóe, vươn đầu lưỡi liếm cằm cô, lại dọc theo cổ đi xuống, thẳng đến khi hắn dùng nước bọt đem sợi chỉ bạc kia không còn dấu vết cũng không muốn dừng lại. Hắn giống như là dùng chính nước bọt của mình phác họa toàn bộ nửa thân trên của cô, cuối cùng một ngụm dừng tại trước ngực cô mà ngậm vào, dùng đầu lưỡi ướt sũng nhẹ nhàng liếm xung quanh bầu ngực, thẳng đến khi chỗ đó run rẩy cứng lên, hắn mới vừa lòng buông ra, quay sang chiếu cố bên kia.

Đùa bỡn hai bên ngực hồi lâu, Đỗ Mộ Ngôn mới tiếp tục trượt xuống phía dưới, đầu lưỡi dừng tại chỗ rốn một lúc, mới tiếp tục đi xuống, cuối cùng lưu lại nơi vùng đất thần bí kia.

Hắn cầm mắt cá chân cô, hơi dùng sức làm hai chân cô gập lại, giây tiếp theo hắn liền thấy được chất lỏng óng ánh trong suốt trong khu rừng rậm rạp ấy. Ngay lập tức, hắn mừng rỡ như điên, cô cũng động tình, hắn nhẹ nhàng vuốt ve trên đùa nơi đó.

Hắn hít vào một hơi thật sâu, mùi hương ngọt ngào tràn ngập tình dục lập tức xông thẳng vào mũi hắn, làm cho dục vọng của hắn càng trở nên điên cuồng. Hắn vô cùng, vô cùng muốn liều lĩnh đắm sâu vào, xuyên thủng cô, dùng sức chiếm đoạt cô, làm cho cô rên rỉ nỉ non dưới thân hắn, để cho cô cùng hắn sa vào dục vọng thiên đường, trong mắt cô chỉ có hắn.

Hắn nghĩ đến mà thân thể đều run rẩy, cuối cùng lại chỉ cúi người xuống, mở miệng ngậm lấy hai cánh hoa.

Hương vị quá mức tốt đẹp làm hắn không nhận được vườn đầu lưỡi vào sâu hơn trong cơ thể cô đấu đá lung tung, dẫn đến dịch thể ngày càng nhiều, hắn tham lam mút vào, trên mặt mang theo vẻ thỏa mãn đồng thời biểu tình mâu thuẫn cũng biến đổi.

Đỗ Mộ Ngôn đem toàn thân Tần Tuyên Tuyên đều liếm hết một lượt, cuối cùng cầm bàn tay nhỏ bé của cô đặt tại nam căn nóng rực của hắn, dựa vào đó mà đạt tới cao triều, đem hết tinh hoa của hắn phun tại bụng cô.

Hắn nằm nghiêng bên cạnh cô, nhìn sườn mặt cô nhiễm một màu đỏ hồng, giống như chưa bao giờ được thỏa mãn như vậy

Nghỉ ngơi một lát, Đỗ Mộ Ngôn đứng dậy đi vào phòng vệ sinh lấy ra một cái khăn mặt sạch, tinh tế lau một lượt thân thể cô, lưu luyến đem hơi thở thuộc về hắn phân tán hết. Mà khi khăn mặt đi vào đôi cổ phía dưới, đôi mắt hắn trở nên sắc bén, nhận không được thử thăm dò cắm vào một ngón tay, cảm giác ấm áp làm cho hắn thỏa mãn thở ra, sau đó hắn lại thử đi vào hai ngón tay.

Tần Tuyên Tuyên không thoải mái cử động, Đỗ Mộ Ngôn lập tức rút hai ngón tay ra, khẩn trương nhìn vẻ mặt cô, thấy cô còn chưa tỉnh, chỉ là thân thể không thoải mái làm cô sinh ra bản năng bài xích.

Đỗ Mộ Ngôn yên tâm, tiếp tục thay cô lau sạch cơ thể, thời điểm dùng đến khăn mặt thứ hai, dục vọng vừa mới biến mất lại bắt đầu thức tỉnh, hắn nhận không được lại liếm thân thể cô thêm lần nữa, tiếp tục phóng thích lần hai. Cứ như thế qua ba lần, sợ tác dụng của thuốc sắp hết, Đỗ Mộ Ngôn không dám lại làm gì thêm nữa, tinh tế tẩy rửa thân thể cô, xác định trên người cô không còn lưu lại dịch thể của hắn, hắn mới ôm cô trở lại giường, nhẹ tay nhẹ chân thay cô mặc áo tắm, rồi mới đặt cô vào lại ổ chăn.

Sau khi đem tất cả mọi thứ trong phòng khôi phục như cũ, Đỗ Mộ Ngôn đứng ở đầu giường nhìn Tần Tuyên Tuyên vẫn như cũ ngủ say, đáy lòng sinh ra một loại ham muốn khát vọng khác.

Hắn muốn được ôm cô cùng nhau đi vào giấc ngủ, sáng sớm tỉnh lại, trong mắt chính là vẻ mặt khi cô đang ngủ say.

Trái tim đập mỗi lúc một nhanh, Đỗ Mộ Ngôn nắm chặt tay, trên mặt lộ ra ý cười như có như không.

Đỗ Mộ Ngôn, đừng có vội. Rất nhanh thôi, mà có thể thực hiện nguyện vọng được rồi, tất cả mong muốn của mà đều sẽ đạt được.....

Buổi sáng hôm sau tỉnh lại, Tần Tuyên Tuyên chỉ cảm thấy cả người đau mỏi. Rõ ràng đi ngủ từ rất sớm, cũng không có nằm mơ, không biết vì sao lại mệt như vậy. Lắc lắc đầu, cô cũng chỉ cho là do ngồi xe một ngày lâu lắm, nên không quá để ý.

Hành trình sáng nay được sắp xếp là đi tham quan phong cảnh xung quanh khách sạn. Không thể không nói, kiến trúc khách sạn này quả thực độc đáo, xung quanh là cả một rừng trúc lớn, đặc biệt có không khí. Mà suối nước nóng bên kia, lại phân chia rải rác trong rừng trúc, nam nữ tách biệt, có bể tắm chung, cũng có cả hồ tắm lộ thiên, hay khu vực được che kín lại.

Tần Tuyên Tuyên vẫn là một cô gái vô cùng bảo thủ, giữa trưa ăn cơm xong để cho tiêu cơm, cô lựa chọn hồ tắm có mái che. Phương Phán Phán nghĩ muốn tắm cùng Tuyên Tuyên, nhưng cô nàng đồng nghiệp mới kia nhất định phải lôi kéo cô cùng đi hồ tắm lộ thiên có cả nam lẫn nữ, bên này rốt cuộc chỉ còn lại một mình Tần Tuyên Tuyên. Đối với việc này Tần Tuyên Tuyên cầu còn không được, hài lòng dựa lưng vào bể, cho dù là gần người hay có vấn đề cần suy nghĩ, thì đều là một loại hưởng thụ.

Nhắm mắt lại hưởng thụ được một lúc, Tần Tuyên Tuyên bỗng nghe thấy tiếng xuống nước, không khỏi mở mắt nhìn, thấy người vừa mới xuống nước đúng là Tả An Lôi, cô vô cùng kinh ngạc. Với dáng vẻ của Tả An Lôi, cô ấy vốn nên ở hồ tắm nam nữ chung, vì cái gì lại sang bên này?

Nhưng Tả An Lôi lại biểu hiện không có việc gì, sau khi xuống nước dựa sát vào cạnh hồ, từ từ nhắm hai mắt lại, hoàn toàn là một bộ dáng thực hưởng thụ.

Tần Tuyên Tuyên cũng không tiếp tục để ý tới cô ta, chỉ đơn giản là nhắm hai mắt lại.

Thời điểm tâm trí Tần Tuyên Tuyên đang dạo chơi đầu đó, bỗng nhiên nghe thấy âm thanh Tả An Lôi vang lên: ” Tôi nhìn thấy rồi.”

Nhìn thấy? Nhìn thấy cái gì?

Tần Tuyên Tuyên mở mắt nhìn về phía cô ta. Nơi này chỉ có hai người bọn cô, Tả An Lôi không nói chuyện cùng cô, chẳng lẽ là tự nói một mình sao?

Giống như một câu vừa rồi thật sự chỉ là câu độc thoại, Tả An Lôi trước sau vẫn nhắm mắt. Tần Tuyên Tuyên nhìn cô ta một hồi, không rõ ý của cô ta, liền cũng không để ý tới nữa.

Không nghĩ tới mấy phút sau, Tả An Lôi lại mở miệng lần nữa: “ Tần Tuyên Tuyên, thật không nhìn ra, cô còn có loại bản lĩnh đó. Người tối hôm qua, là người bao nuôi cô sao?”

“Người nào? ” Tần Tuyên Tuyên không rõ nguyên do.

Sớm đoán được Tần Tuyên Tuyên sẽ không thoải mái thừa nhận, Tả An Lôi cũng không tức giận, hừ một tiếng nói: ” Cơ thể phụ nữ là tiền vốn quan trọng nhất, yên tâm, tôi cũng hiểu cô sẽ không nói thật cho tôi biết.”

Thời điểm rạng sáng hôm nay cô ta nghe thấy bên ngoài có tiếng động, nhất thời tò mò liền ló đầu nhìn thoáng qua, thấy trong phòng Tần Tuyên Tuyên xuất hiện một bóng dáng tối đen, theo thân hình mà đoán, chắc chắn đó là đàn ông, khi đó sợ bị phát hiện, cô ta lập tức trốn vào, chờ đến lúc nhìn lại, đã không thấy người đó đâu nữa. Bởi vậy cô ta cũng không rõ người kia là ai, chỉ có thể suy đoán. Nghĩ đến lần gần đây vị kia vô cùng chiếu cố cho Tần Tuyên Tuyên, cô ta cảm giác người đàn ông kia là người bao nuôi của cô. Phải biết rằng, người ở một mình một phòng, chỉ có mình Tần Tuyên Tuyên, nếu những người khác trốn khỏi phòng, khẳng định sẽ bị người cùng phòng phát hiện.

Tần Tuyên Tuyên mãi cho đến bây giờ mới hiểu được suy nghĩ trong lời nói của Tả An Lôi, sắc mặt bỗng dưng đỏ bừng.

“Tả trợ lý, xin cô không cần ngậm máu phun người.”

Tả An Lôi hừ một tiếng: “Vậy cô nói thử xem, người từ phòng cô đi ra, trừ bỏ người bao dưỡng cô, còn có thể là ai?”

“Tôi hôm qua trong phòng tôi căn bản là không có người đàn ông khác!” Tần Tuyên Tuyên nhú mày, đáy mắt có vài tia lửa giận. Cô luôn luôn giữ mình trong sạch, lại bị người ta nói là dựa vào thân thể để đạt được mục đích, bảo cô sao có thể không tức giận?

“Được rồi, cô cũng không cần giả vờ thanh cao, loại quy tắc ngầm này, ai cũng hiểu được. Cô yên tâm, tôi sẽ không nói cho người khác biết.” Tả An Lôi bỗng ào một cái từ trong nước đứng lên, quay đầu lạnh lùng cười: “Tôi cũng phải nhắc nhở cô một chút, nên hiểu rõ thân phận của mình, đừng cho rằng vì thế mà có thể thăng chức.”

“Tả trợ lý, theo như cô nói, trong lời nói của cô có nhiều thứ tôi không hiểu rõ, tôi thực không rõ cô rốt cuộc hiểu lầm cái gì.” Tần Tuyên Tuyên nhú mày nói: “Tôi hôm qua trong phòng tôi không hề có đàn ông!”

“Ý của cô là, sáng nay là tôi nhìn nhầm?” Tả An Lôi đứng bên bờ suối, từ trên cao nhìn xuống Tần Tuyên Tuyên, về việc Tần Tuyên Tuyên giải thích, cô ta căn bản là không tin. Buổi sáng cô ta vô cùng tỉnh táo, có đàn ông trong phòng Tần Tuyên Tuyên hay không, cô ta sao có thể nhìn nhầm?

“Đúng vậy, nhất định là cô nhìn nhầm rồi.” Tần Tuyên Tuyên gật đầu: “Xin cô không cần tùy tiện suy đoán nhân phẩm của tôi.” Đối với danh dự bản thân, cô vô cùng kiên trì.

“Ha hả” Tả An Lôi không giận ngược lại phá lên cười, “Vừa muốn làm kĩ nữ lại muốn lập đền thờ, câu đó chính là chỉ người như thế.” Thấy biểu tình Tần Tuyên Tuyên đột nhiên thay đổi, Tả An Lôi cho rằng chọc đúng chỗ đau của cô, khóe miệng lộ ra nụ cười trào phúng. “Những gì nên nói tôi đều nói rồi, muốn làm gì là chuyện của cô. Loại trò chơi vụng trộm này, tự cô chơi đi, tôi không theo hầu được.”

Nói xong, cũng không chờ Tần Tuyên Tuyên lại muốn giải thích, cô ta dùng khăn tắm bao lấy thân thể duyên dáng mặc bikini bước ra ngoài.

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Bị thương

Tả An Lôi tổ chức việc leo núi ngắm mặt trời mọc, cô ta thông báo cho mọi người, ngày hôm sau năm giờ tập hợp tại đại sảnh khách sạn, người nào đến muộn sẽ không đợi. Ngắm mặt trời mọc là hoạt động tạm thời mới thêm vào, cơ bản hoàn toàn là tự nguyện, tuy nhiên tính từ trên xuống dưới, cũng có mấy người biết bản thân mình lười, khẳng định là sẽ không đến, còn lại gần ba mươi người ngỏ ý muốn đi xem mặt trời mọc. Mặc tổng thể nhưng lấy cơ tuổi tác mình đã cao, cười ha hả cổ vũ người trẻ tuổi, tỏ ý mình sẽ không tham gia vào hoạt động nào nhiệt này.

Mà Tần Tuyên Tuyên, đối với loại hoạt động này lại cực kì mong đợi.

Sau khi ăn xong, Phương Phán Phán lôi kéo cô bạn đồng nghiệp mới cùng nam sinh có dáng người thấp bé của bộ phận kỹ thuật tới phòng Tần Tuyên Tuyên, bốn người cùng nhau đánh bài, thắng đến hơn mười giờ mới giải tán. Nếu không vì ngày hôm sau phải dậy sớm leo núi, thì Phương Phán Phán đag chơi vô cùng cao hứng tuyệt đối sẽ không khinh địch liên ngừng cuộc chơi sớm như vậy.

Tắm rửa qua, Tần Tuyên Tuyên lấy điện thoại đặt báo thức lúc 4: 40, rất nhanh cô liền đi vào giấc ngủ.

Một đêm không mộng mị, bởi vì ngủ từ sớm, Tần Tuyên Tuyên thậm chí không đợi đồng hồ báo thức vang lên đã thức dậy, nhanh chóng rời giường rửa mặt, sau đó thay một bộ quần áo thể thao cùng giày leo núi. Ra ngoài du lịch mặc đồ phù hợp cho vận động luôn là thói quen của Tần Tuyên Tuyên, lần này cũng thật đúng lúc có tác dụng.

Ở đại sảnh khách sạn đợi một lúc, không đến vài phút sau mọi người đều tập trung đông đủ, rất nhanh đã đến năm giờ, tất cả chuẩn bị xuất phát. Tần Tuyên Tuyên không thấy Phương Phán Phán cùng cô bạn đồng nghiệp kia tới, khẳng định là bọn họ đã ngủ quên, cũng không muốn đánh thức bọn họ dậy.

Hiện tại sắc trời vẫn còn tối, mỗi người trong tay cầm đủ loại di động đi chiếu sáng. Cũng may đường đi phía sau núi đều có bậc thang, vì vậy đi lên cũng không tốn sức, cơ bản là cũng không có gì nguy hiểm.

Phương Phán Phán không tới, Tần Tuyên Tuyên cùng một đồng nghiệp khác không tính là quen thuộc liền dần dần đi ở cuối cùng. Đi được nửa đường, Tần Tuyên Tuyên đã bị rơi xuống cuối đoàn. Sắc trời vẫn còn mờ tối, không nhìn thấy ánh mặt trời, tuy rằng phía trước có rất nhiều người, nhưng trong lòng cô lại cảm thấy có gì đó bất an, thường xuyên quay đầu nhìn về phía sau, giống như có gì đó đang đi theo cô.

Vài lần quan sát cũng không nhìn thấy cái gì, Tần Tuyên Tuyên tự cười chính mình thần kinh có chút căng thẳng, sau đó cũng không hề quay đầu lại lần nào nữa. Chỉ chốc lát sau, tất cả mọi người đã lên đến đỉnh núi, đều tự tìm chỗ ngồi chờ thời khắc mặt trời mọc.

Tần Tuyên Tuyên không cách bọn họ quá xa, đứng ở đằng sau giống mọi người, ngẩng đầu nhìn về phía xa.

Bầu trời sáng dần, một vòng mặt trời đỏ hiện ra trước mắt bọn họ, hắt lên khuôn mặt mọi người một màu vàng nhàn nhạt.

Tất cả đều hoan hô.

Tâm tình Tần Tuyên Tuyên cũng bị mọi người cuốn hút, cô không để ý dưới chân là tảng đá, thân mình cô nghiêng về phía sau, hét lên một tiếng liền ngã xuống phía dưới. Tiếng hét của cô bị tiếng hoan hô của mọi người che lấp, không ai phát hiện cô lăn xuống từ đỉnh núi dọc theo xuống sườn

dốc, bất ngờ đâm vào một gốc cây ở chính giữa, ngăn cản cho cô không bị lăn xuống dưới.

Ngoại trừ Đỗ Mộ Ngôn vẫn luôn lặng lẽ đi theo sau Tần Tuyên Tuyên.

Thời khắc nhìn thấy cô bị ngã xuống, Đỗ Mộ Ngôn trợn to hai mắt, mạnh mẽ xông đến, thấy cô được cái cây chặn lại, tới khi cô vịn vào cây chậm rãi ngồi dậy, thân hình hần đột nhiên dừng lại.

Bởi vì hần muốn thời khắc nào cũng được nhìn thấy cô, nên mới đi theo cô lên núi, hần cần phải nhớ rõ vẻ nguy trang cùng sách lược của mình, phải đối với cô lãnh đạm, phải làm như không hề thích cô, chờ cô bỏ xuống cảnh giác, hần sẽ lại hành động.....Hần phải khắc chế, không thể bỏ dở giữa chừng.

Lúc này, Tần Tuyên Tuyên đã dựa vào cây đứng lên, ai ngờ vừa mới đi vài bước, mắt cá chân bị một trận đau đớn đánh đến, cô bỗng nhiên lắc lư, suýt nữa ngã sấp xuống.

Sắc mặt Đỗ Mộ Ngôn đại biến, sải bước hướng về phía cô.

Không còn vẻ lãnh đạm cùng dè chừng nữa.

Tần Tuyên Tuyên ngẩng đầu nhìn xung quanh, chỗ cô đứng lúc trước cùng với nơi cô lăn xuống cách nhau tầm mười mét, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng reo hò đã dừng lại, thanh âm mọi người kêu gọi chuẩn bị trở về. Chỗ cô đứng ở giữa sườn núi, may nhờ có thân cây chống đỡ mới không tiếp tục lăn xuống, nếu bọn họ đi trước, cô lại lắc lư chân, muốn xuống núi nói dễ hơn làm.

Ngay tại lúc Tần Tuyên Tuyên chuẩn bị kêu cứu, khóe mắt liếc thấy một thân ảnh nhanh chóng tới gần, cô nhất thời ngậm mồm, nhìn xem người đến là ai.

Thời điểm thấy rõ đó là ai, Tần Tuyên Tuyên cả người đều ngây dại.

Đỗ Mộ Ngôn? Tại sao anh ta lại ở đây?

Đỗ Mộ Ngôn từ mép sườn bên kia đi xuống, rất nhanh đã tới bên cạnh Tần Tuyên Tuyên, đưa tay nắm lấy cành cây, sốt ruột dừng lại. Tần Tuyên Tuyên chính là nhờ dựa hoàn toàn cái cây này mới có thể đứng vững, giờ phút này Đỗ Mộ Ngôn cũng nắm được cái cây này, làm cho khoảng cách của hai người rất gần nhau.

Lùi xuống có thể bị trượt, cô chỉ có thể ngửa nửa người ra sau, tạo ra một ít khoảng cách cùng Đỗ Mộ Ngôn.

Đồng nghiệp công ty phía trên đang lần lượt đi xuống, không có ai chú ý tới cô bị mất tích, nghe thấy thanh âm những người đó dần dần đi xa, nhìn lại Đỗ Mộ Ngôn, theo bản năng nhỏ giọng hỏi thăm: “Đỗ tiên sinh, sao ngài.....lại ở đây?”

Tuy rằng hiện tại cô hẳn là nên gọi nhóm đồng nghiệp quay lại, nhưng cô cũng không muốn bọn họ nhìn thấy bộ dáng cô cùng Đỗ Mộ Ngôn ở cùng một chỗ. Mặc tổng bên kia hiểu lầm vẫn chưa làm sáng tỏ, cô không muốn những lời đồn đại càng ngày càng lớn.

Thử cử động chân, cô chỉ cảm thấy một trận đau đớn, nghĩ đến chuyện phải tự mình xuống núi, gần như là không có khả năng.

Tần Tuyên Tuyên nhìn về phía đỉnh núi mơ hồ chỉ thấy lác đác vài người, suy nghĩ một hồi vẫn là quyết định kêu đồng nghiệp quay lại. So với những lời đồn đãi kia, cùng với Đỗ Mộ Ngôn ở một chỗ càng làm cô không biết phải xoay sở như thế nào.

Tần Tuyên Tuyên vừa mới mở miệng, chỉ thấy Đỗ Mộ Ngôn ở trước mặt cô ngồi xổm xuống, cầm lấy cổ chân cô.

Cô kinh ngạc, không phải là do đau, động tác của hắc rất nhẹ, không có làm đau cô, cô chỉ là bị hắc dọa.

Rốt cuộc thì tại sao hắc lại xuất hiện ở đây? Hắc bây giờ, rốt cuộc có ý gì? Rõ ràng lúc trước hắc tỏ ra vô cùng lạnh nhạt với cô.

Đau đớn từ chân truyền đến làm gián đoạn dòng suy nghĩ của cô, cô thấy Đỗ Mộ Ngôn nhẹ nhàng cởi giày cùng tất ra, cầm lấy cổ chân cô nhẹ xoa tròn, có chút đau, nhưng vẫn trong phạm vi có thể thừa nhận được.

Sau đó lại nhẹ tay nhẹ chân đem giày đi vào cho cô, Đỗ Mộ Ngôn đứng dậy, vẻ mặt bình tĩnh nói: “ Không bị thương tổn đến xương cốt.”

Một loạt các động tác dịu dàng vừa nãy của Đỗ Mộ Ngôn đã dọa tới Tần Tuyên Tuyên, giờ phút này bộ dáng của hắc ta lại vô cùng bình tĩnh, làm cho cô phải suy nghĩ.

Nhận ra cô có chút bối rối, Đỗ Mộ Ngôn liền quay lại bộ dáng ôn hòa như trước, ít nhất cũng cười với cô một cái. Nhưng lý trí lại một lần nữa trở về, hắc mất bò mới lo làm chuồng tựa như giải thích nói: “ Tôi....mời nhóm bạn làm ăn tới nơi này nghỉ phép, mỗi một lần sẽ lại tới nơi này, buổi sáng chúng tôi đến leo núi, không nghĩ tới Tần tiểu thư cũng đến nơi này ngắm cảnh.”

Lời nói dối càng nói càng trôi chảy, cuối cùng, Đỗ Mộ Ngôn lại trưng ra bộ mặt nghiêm túc, như là rất không tình nguyện nhìn thấy bộ dạng này của cô.

Tần Tuyên Tuyên thấy thế thở phào nhẹ nhõm. Hóa ra chỉ là trùng hợp.....Tuy rằng chỉ là trùng hợp, nhưng cô lại cảm thấy có chút khó tin, nhưng nhìn thái độ trước sau như một của Đỗ Mộ Ngôn, hắc cũng không muốn có sự trùng hợp thế này, có lẽ là ngại ba cô cho nên hắc mới xuống dưới nhìn cô một chút.

Hai người cứ như vậy vừa nói vừa kéo dài, mọi người trên đỉnh núi đã đi không thấy bóng dáng, Tần Tuyên Tuyên buồn bực phát hiện, kế tiếp cô chỉ có thể nhờ cây Đỗ Mộ Ngôn.

“Đỗ tiên sinh.....” Tần Tuyên Tuyên vừa mới mở miệng, chỉ thấy Đỗ Mộ Ngôn xoay người ngồi xuống trước mặt cô, tựa như ra lệnh nói: “ Đi lên.”

Tần Tuyên Tuyên nhìn tấm lưng dày rộng của hắn, có chút do dự không nhúc nhích.

Đỗ Mộ Ngôn có chút mất kiên nhẫn, lại một lần nữa nâng cao âm lượng cứng rắn nói: “ Đi lên!”

Cô đành phải nằm sấp trên lưng hắn, bởi vì bản thân có chút khấn trương, cô không chú ý tới trong thanh âm của Đỗ Mộ Ngôn còn có chút run rẩy.

So với cô, hắn còn lo lắng hơn.

Hắn khom người, lưng cũng cứng ngắc, đến khi thân thể mềm mại của cô nằm lên, hắn mới nhẹ nhàng thở ra. Hắn sợ cô vẫn còn cảnh giác đối với hắn, ngay cả gặp hắn cũng không muốn gặp. Giờ cô đồng ý chấp nhận sự giúp đỡ của hắn, đã nói lên khoảng cách hắn đạt được mục tiêu càng ngày càng gần.....Thật tốt quá!

Hắn cố gắng làm ra vẻ tự nhiên đưa tay ôm lấy đầu gối cô, khiến cho thân thể hắn càng dính sát vào cô. Đến cả thở dài thỏa mãn cũng bị hắn liếc chết nuốt trở lại.

Đi được hai bước, phát hiện không sử dụng cả tay chân thì rất khó để trèo lên, Đỗ Mộ Ngôn liền nhân cơ hội nói: “ Ôm cổ tôi.”

Tần Tuyên Tuyên thoáng do dự, liền một tay nắm chặt vai Đỗ Mộ Ngôn, tay kia vòng qua cổ hăn. Như vậy, cô có thể ổn định thân mình, cũng không đến nỗi đem Đỗ Mộ Ngôn đè đau.

Buông đầu gối của cô đi được vài bước, phát hiện cô có thể cố định cơ thể, Đỗ Mộ Ngôn thoáng thả lỏng, cũng cô trèo lên trên. Đoạn sườn đồi này không tính là quá dốc, bởi vậy Đỗ Mộ Ngôn cũng cô không quá khó khăn. Năm phút sau, hai người liền lên đến đỉnh núi, nơi này có bậc thang có thể đi xuống, Tần Tuyên Tuyên không cần nhờ Đỗ Mộ Ngôn phải công nữa, bởi vậy vừa lên tới đỉnh, cô liền giầy giụa nhảy xuống.

“Đỗ tiên sinh, cảm ơn anh, bây giờ tôi tự đi là được rồi.” Tần Tuyên Tuyên có chút xấu hổ nói cảm ơn với Đỗ Mộ Ngôn.

Bậc thang cứ cách vài bước bên cạnh lại có một thân cây, Tần Tuyên Tuyên miễn cưỡng có thể dựa vào cái cây này, chậm rãi từng bước xuống bậc thang.

“Ừm.” Đỗ Mộ Ngôn hai tay đặt sau lưng, nắm chặt tay nhẵn nại chịu đựng mới từ trong mũi phát ra một tiếng.

Tần Tuyên Tuyên cho là hăn không còn kiên nhẫn, cũng không dám nói thêm gì nữa, hai tay vịn vào cây, chân nhảy lò cò xuống. Có đôi khi hai cây khoảng cách khá xa, cô đành phải nhảy nhanh qua, thực không dễ để đứng vững.

Đỗ Mộ Ngôn vẫn đứng phía sau cô, cô không quay lại nhìn hăn, lại có thể cảm giác được áp lực mãnh mẽ của hăn. Cô rất muốn nói với hăn, bảo hăn xuống núi trước là được, cô có thể từ từ di chuyển xuống dưới, nhưng cô cảm thấy tâm trạng của hăn có vẻ không tốt, nên không dám mở mồm nói ra câu này.

Nhìn bộ dáng cô khập khiễng nhảy xuống, tâm hăn cũng nảy lên. Mỗi lần thấy cô lắc lư đứng không vững, hăn chỉ muốn tiến lên ôm lấy cô,

nhưng hần biết hần không thể.

Bóng dáng của cô nhìn qua thực mỏng manh yếu đuối, như là một bông hoa xinh đẹp cần được yêu thương che chở, hần rất muốn đem cô để trong lòng bàn tay, không để cho cô phải chịu gió táp mưa sa, nhưng hiện giờ không phải là lúc, hần không thể làm như vậy lúc này.

Thời điểm lên núi được nửa giờ, chân Tần Tuyên Tuyên cũng đã bắt đầu ê ẩm, đến bây giờ xuống núi với đôi chân thế này, khi xuống được không biết có bị thương tổn nào không nữa.

Đến khi cô nhảy xuống được một bậc thang, Đỗ Mộ Ngôn rốt cuộc không nhịn được, trực tiếp tiến đến ôm lấy cô.

Tần Tuyên Tuyên kinh hô một tiếng, lại nghe được ngữ khí Đỗ Mộ Ngôn không tốt nói một câu: “ Quá chậm.”

Quả nhiên là ghét bỏ cô đi chậm mà.....~ >_<~

Tần Tuyên Tuyên cúi đầu, giờ phút này không dám nhìn sắc mặt Đỗ Mộ Ngôn, cả người căng thẳng, lui ở trong ngực hần, một cử động nhỏ cũng không dám.

Cũng vì vậy mà cô không nhìn thấy, Đỗ Mộ Ngôn đang ôm cô bước xuống, khóe miệng không nhịn được cong lên. Có đôi khi hần lòng tham không đáy, nhưng có lúc hần lại thực dễ dàng thỏa mãn.

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Ảo tưởng

Khi Đỗ Mộ Ngôn còn trẻ đã từng chơi rất nhiều môn thể thao, tập luyện đủ phương thức, dù giai đoạn thành lập Minh Khải có bận rộn hồi hải ngược xuôi, nhưng thể lực vẫn còn rất tốt. Đến bây giờ, hắn mỗi ngày chỉ cần ngồi ở văn phòng, những quản lý cấp cao được hắn cất nhắc chỉ cần đưa tới văn kiện quan trọng cần hắn đọc qua kí tên, nên hắn cũng có thời gian thường xuyên đến phòng tập thể hình. Bởi vậy, cho dù bây giờ có ôm Tần Tuyên Tuyên một người lớn như vậy xuống núi, hắn cũng chỉ cảm thấy như là đi trên đường phẳng, tay cũng không run, chẳng mấy chốc sẽ xuống tới nơi.

Nhưng được ôm cô trong lòng thế này đối với Đỗ Mộ Ngôn mà nói giống như là mơ thấy một chuyện vô cùng tốt đẹp, hắn thậm chí hy vọng đoạn đường núi này có thể dài một chút, vĩnh viễn đi không tới điểm cuối là tốt nhất, hắn sao có thể đi nhanh cơ chứ, mỗi bước đi đối với hắn đều là một loại hưởng thụ, hắn muốn khắc sâu trong lòng đoạn kỷ niệm đẹp đẽ này cả đời.

Đỗ Mộ Ngôn bước đi vô cùng cẩn trọng vững vàng, Tần Tuyên Tuyên nằm ở trong ngực hắn, chỉ cảm thấy được hắn ôm ấp lại có cảm giác an toàn. Loại cảm giác này không hề giống với cảm giác Tống Kỳ từng đem đến cho cô, nếu vòng tay của Tống Kỳ là một loại thân nhiên ấm áp, khiến cho cô cảm thấy thực thân thiết, thì khi nằm trong ngực của Đỗ Mộ Ngôn, tính cách hắn từ đầu đến cuối đều đối với cô không hề giống nhau, vừa ấm áp lại có chút bá đạo. Cũng không biết có phải là ảo giác hay không, Tần Tuyên Tuyên luôn cảm thấy bất an, bị hắn ôm như vậy, cô không thể bình tĩnh được, chỉ cảm thấy cả người đều không thoải mái.

Sau đó cô phát hiện, ngoài miệng Đỗ Mộ Ngôn chê cô động tác chậm chạp, nhưng tốc độ ôm cô đi đường, so với chính cô cũng không nhanh lắm, nếu so sánh với cô lúc không bị thương còn chậm hơn.

Suy nghĩ Tần Tuyên Tuyên dừng vài giây, sau đó nhảy ra một ý tưởng làm cho bản thân không biết nói gì ----- không lẽ là vì cô quá nặng, cho nên liên lụy đến tốc độ đi của hân sao?

Đỗ Mộ Ngôn không nói gì, Tần Tuyên Tuyên cũng liền đem bản thân mình trở thành câm điếc, hai người dọc đường trầm mặc xuống núi.

Còn chưa tới chân núi, nhìn thấy Tả An Lôi rốt cuộc phát hiện không thấy Tần Tuyên Tuyên đâu dẫn theo mấy đồng nghiệp nam quay lại tìm cô, hai bên cứ như vậy chạm mặt nhau. Thấy Tần Tuyên Tuyên thế nhưng được một người đàn ông ôm, hơn nữa người đó lại còn là Đỗ Mộ Ngôn người mà cô ta thầm ngưỡng mộ từ lâu, Tả An Lôi kinh ngạc không thôi. Tuy rằng khách sạn đang ở hiện tại là của Minh Khải, nhưng những khách sạn thế này thuộc xí nghiệp Minh Khải đặc biệt nhiều, Đỗ tổng như thế nào lại vừa vụng xuất hiện ở đây? Hơn nữa hân cùng Tần Tuyên Tuyên là xảy ra chuyện gì? Vì cái gì mà ôm cô ấy?

Tả An Lôi lòng tràn đầy nghi hoặc nhưng khi đi đến trước mặt Tần Tuyên Tuyên cùng Đỗ Mộ Ngôn nháy mắt đổi thành vẻ mặt mỉm cười sáng lạn đầy thân thiết, “Tuyên Tuyên, cô làm sao vậy, bị thương sao? A, đây không phải là Đỗ tổng sao? Ngài khỏe chứ, tôi là trợ lý Mạc tổng của công ty thiết kế Tụ Mỹ, tên là Tả An Lôi, có thể ở nơi này gặp được ngài, quả thực là vinh hạnh cho tôi.”

Tả An Lôi hai câu trước vẫn còn quan tâm hỏi han Tần Tuyên Tuyên, về sau lại hoàn toàn bộc lộ ra bản tính, đôi mắt quyến rũ nháy mắt với Đỗ Mộ Ngôn, hận không thể kéo Tần Tuyên Tuyên xuống dưới, hoán đổi thành chính mình nằm trong lòng Đỗ Mộ Ngôn.

Thời điểm nhìn thấy Tả An Lôi, Tần Tuyên Tuyên ngẩn ngơ, lại thấy cô ta nét mặt vui cười như hoa, thường thường dùng đôi mắt ẩn giấu đao lườm mình, cô hoàn hồn, vội vùng vẫy, nhỏ giọng nói: “Đỗ tiên sinh, thả tôi xuống dưới đi.”

Thế giới tốt đẹp của hai người bị mấy người trước mắt làm phiền, tâm tình Đỗ Mộ Ngôn lập tức trở nên không tốt, hơn nữa cô còn trốn tránh khỏi ôm ấp của hắn như rắn rết, sắc mặt của hắn thấp xuống cực điểm, cũng không để ý tới lời nói của Tả An Lôi, chỉ cẩn thận đem Tần Tuyên Tuyên thả xuống.

Biểu cảm nóng bỏng của Tả An Lôi đối diện với sắc thái lạnh băng của Đỗ Mộ Ngôn, khiến cô ta không khỏi có chút xấu hổ, Đỗ Mộ Ngôn muốn cùng Tần Tuyên Tuyên nói chuyện lại sợ cô chán ghét hắn, hắn lại không có kiên nhẫn cùng người khác đàm đạo, bởi vậy không nói lấy một câu, làm cho bầu không khí nơi đây có chút băng lãnh.

Tần Tuyên Tuyên nhìn Tả An Lôi, thấy cô ta có chút xấu hổ, nên cũng không muốn nói thêm gì, chỉ giải thích đại khái một câu: “Tôi bị trật chân, may mà gặp Đỗ tổng.”

Tần Tuyên Tuyên kiễng chân, quay về phía Đỗ Mộ Ngôn nói cảm ơn: “Đỗ tiên sinh, cảm ơn anh.”

“Ừm.” Nét mặt Đỗ Mộ Ngôn lạnh lùng thản nhiên lên tiếng, đấu tranh nội tâm vài giây, mới nói: “Nếu đồng nghiệp Tần tiểu thư đã đến, tôi đi trước.”

Đỗ Mộ Ngôn hướng về phía cô gật đầu, lướt qua Tả An Lôi mà đi. Khí thế của hắn lớn mạnh, giờ phút này tâm tình lại không tốt, mấy đồng nghiệp nam đang đứng chắn trước mặt hắn lập tức cảm giác một trận áp bức, vội vội vàng vàng tránh ra nhường đường cho hắn.

Tả An Lôi vẫn nhìn theo Đỗ Mộ Ngôn, thẳng đến khi bóng dáng h lẫn biến mất mới thu hồi tầm mắt, nghi ngờ nhìn Tần Tuyên Tuyên: “ Đỗ tổng như thế nào lại ở trên núi, còn cứu cô? Thời điểm chúng ta lên núi, đều không nhìn thấy ngài.”

Đường lên núi chỉ có một, hôm nay đi xem mặt trời mọc chỉ có nhân viên thiết kế của Tự Mĩ, như vậy thời điểm Đỗ Mộ Ngôn lên núi, như thế nào lại có thể tránh được bọn họ?

Bởi vì hôm trước Tả An Lôi tùy ý suy đoán cùng vũ nhục mình, cô kỳ thực không muốn lưu lại, thậm chí cũng không muốn cùng cô ta nói chuyện, giờ phút này chỉ lấy lệ nói: “ Tôi không biết.”

Nói xong, cô cũng không chờ Tả An Lôi nói gì, khó có được dịp tâm tình tốt, chỉ là một mạch đi về phía trước.

Trái lại đồng nghiệp nam thấp bé lúc nãy ngày hôm qua cùng Tần Tuyên Tuyên đánh bài, vội chạy qua đỡ cô, Tần Tuyên Tuyên cảm kích hướng h lẫn cười, mấy người cùng nhau xuống núi.

Không nhận được đáp án, Tả An Lôi tức giận giẫm chân, vài bước đã đuổi kịp Tần Tuyên Tuyên, há miệng thở dốc muốn hỏi, lại tạm thời áp chế xuống, đem đồng nghiệp nam kia đẩy ra: “ Để tôi đỡ cô ấy.”

Tần Tuyên Tuyên căn bản không muốn chịu ân huệ của cô ta, hơn nữa cô không cho rằng cô ta hảo tâm muốn đỡ cô, liền nghĩ muốn buông tay ra tự mình đi, nhưng Tả An Lôi nắm tay cô thực chặt, Tần Tuyên Tuyên lại bị thương ở chân không dùng nhiều sức được, chỉ có thể ngừng giẫy dụa.

Tả An Lôi đỡ Tần Tuyên Tuyên được vài bước thì vừa vịn xuống núi, mấy người hướng về phía khách sạn. Quay đầu lại nhìn mấy đồng nghiệp nam phía sau, Tả An Lôi nhỏ giọng bên tai Tần Tuyên Tuyên nói: “ Tần Tuyên Tuyên, cô thế nhưng thật lợi hại,câu dẫn cậu tôi không tính, còn

quyến rũ Đỗ tổng. Tôi nói cho cô biết, đừng si tâm vọng tưởng, đàn ông giống Đỗ tổng, không có khả năng nghiêm túc với cô đâu.”

Trước đó trong công ty cũng có lời đồn Tần Tuyên Tuyên có chút quan hệ với Đỗ Mộ Ngôn, lúc ấy cô ta không cho là thật, buổi sáng hôm qua nhìn thấy có đàn ông từ trong phòng Tần Tuyên Tuyên đi ra, cô ta đổi lại càng thêm coi thường. Đỗ Mộ Ngôn là ai, sao có thể lên giường với Tần Tuyên Tuyên? Cô nghe Tương Giai nói, cậu của cô đem vụ làm ăn với công ty điện ảnh và truyền thông Minh Khải giao cho Tần Tuyên Tuyên làm, không đến một ngày liền ký được hợp đồng. Nếu không phải cậu cô đã sớm cùng Minh Khải bàn bạc thỏa đáng, Tần Tuyên Tuyên là người mới, sao có thể làm tốt được như vậy? Cho nên, cậu cô giao việc này cho Tần Tuyên Tuyên chính là cố ý tặng công trạng cho cô ta, bây giờ cô càng tin chắc sáng hôm qua người ra khỏi phòng của Tần Tuyên Tuyên chính là cậu của mình.

Tần Tuyên Tuyên biết Tả An Lôi bỗng dừng lại đây giúp mình chính là không có ý tốt, không nghĩ tới cô ta thế nhưng lại nhắc tới chuyện này, trái lại cô giận dữ cười. Nếu cô ta biết Đỗ tổng đã từng hướng cô thổ lộ, không biết trên mặt cô ta sẽ là biểu tình gì.

Tần Tuyên Tuyên đem ý tưởng giận dữ kia vào đáy lòng, không ngại phiền lại một lần nữa giải thích: “ Tôi cùng Mạc tổng ngoại trừ quan hệ cấp trên cấp dưới thì không có gì cả, Tả trợ lý, phiền cô không cần đem suy nghĩ hèn hạ gán cho tôi.” Đồng thời, cô cũng tự nói với chính mình, đây là lần cuối cùng cô nghiêm túc giải thích, nếu sau này Tả An Lôi một lần nữa nhắc tới vấn đề này, cô sẽ coi đó như không khí. Hơn nữa, cô cũng đã quyết định phải rời khỏi Tự Mỹ, cũng không có kiên nhẫn lại cùng Tả An Lôi gặp mặt. Cô không nói, không có nghĩa là cô nhu nhược.

“Cô! Hừ, còn dám nói suy nghĩ của tôi hèn hạ, hành động của cô mới gọi là đê tiện.” Tả An Lôi nói xong, bỗng nhiên thả Tần Tuyên Tuyên ra.

Tần Tuyên Tuyên đối với việc cô ta đỡ cô vẫn luôn cảnh giác, hiện tại cô ta bỗng dưng thả ra, cũng không gây ảnh hưởng tới cô, chẳng qua hiện tại không có gì để tựa vào, cô đành phải khập khiễng nhảy về phía trước.

Đỗ Mộ Ngôn sớm đã rời đi trên thực tế đang trốn ở trong khách sạn, giấu mình sau rèm cửa, xuyên qua cửa kính nhìn ra bên ngoài, thấy Tần Tuyên Tuyên khó khăn nhảy từng bước, sắc mặt hắc thực không tốt, đôi mắt phần nộ giống như mũi dao đâm về Tả An Lôi phía sau cô.

Không thể chăm sóc tốt cho Tuyên Tuyên như đã nói, vì sao lại lên núi tìm cô? Vì cái gì muốn cướp đi cơ hội hãn cùng Tuyên Tuyên ở một chỗ?

Đỗ Mộ Ngôn một quyền đánh vào cửa kính đại sảnh khách sạn, vẻ mặt vô cùng dữ tợn như muốn ăn thịt người.

Cách một tầng thủy tinh cùng khoảng cách xa hơn mười mét, Tả An Lôi bỗng dưng cảm nhận được tầm mắt phần nộ của Đỗ Mộ Ngôn, mà chính ánh mắt cô ta nhìn bóng dáng Tần Tuyên Tuyên cũng tựa như muốn xuyên qua người cô vậy.

Tần Tuyên Tuyên vừa tiến vào khách sạn, thì có nhân viên phục vụ thấy tình trạng của cô liền tiến đến hỏi thăm giúp đỡ, mang tới hộp y tế, đối với vết thương của cô tiến hành cấp cứu xử lý. Cũng may cô bị thương không quá nghiêm trọng, chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt, vài ngày nữa là có thể bình phục.

Vốn buổi sáng đã quyết định đi thăm quan phong cảnh xung quanh, Tần Tuyên Tuyên bị thương đành ngoan ngoãn ngồi đợi trong phòng, Phương Phán Phán thấy cô bị như thế, còn cố ý muốn ở cùng cô, nhưng cô lại uyển chuyển từ chối. Mọi người khó được dịp ra ngoài chơi đùa, tất nhiên phải vui chơi thỏa thích mới được, cô không muốn làm phiền tới Phương Phán Phán.

Ai ngờ mới ngồi đợi ở trong phòng được một lát, Tần Tuyên Tuyên bỗng nhiên nhận được cuộc gọi đến của ba cô, Tần Quốc Đống thế nhưng từ chỗ Đỗ Mộ Ngôn biết được tin cô bị thương, ông thực lo lắng cho cô, vì vậy đặc biệt gọi điện thoại đến hỏi thăm.

Tần Tuyên Tuyên chỉ có thể nhiều lần giải thích chính mình không xảy ra chuyện gì nghiêm trọng, lại bị mẹ cô lái nhai hai câu, thú nhận bản thân mình không cẩn thận, mới tắt máy.

Vừa tắt máy chưa được hai phút, có tiếng gõ cửa vang lên, cô nhảy từng bước ra mở cửa, từ mắt mèo nhìn thấy ngoài cửa dĩ nhiên lại là Đỗ Mộ Ngôn, không khỏi có chút giật mình, do dự một chút mới mở cửa ra.

Vẻ mặt Đỗ Mộ Ngôn thực lãnh đạm, trên tay cầm theo một cái túi, thản nhiên hỏi: “ Tôi có thể vào trong không?”

Tần Tuyên Tuyên không biết tại sao Đỗ Mộ Ngôn lại biết được số phòng cô, cũng không hiểu hẳn tới làm gì, nhưng buổi sáng người ta vừa giúp đỡ mình, cô sao có thể từ chối hẳn?

Cô nghiêng người nói: “ Đương....đương nhiên. Mời vào!”

Đỗ Mộ Ngôn bước vào, đặt chiếc túi cầm trong tay lên mặt bàn TV. Bắt gặp tầm mắt cô dừng tại cái túi đó, hẳn nói: ” Đều là đồ ăn vặt mua cho cô.”

Tần Tuyên Tuyên hơi bất ngờ, không nghĩ tới Đỗ Mộ Ngôn lại chu đáo như vậy, vẫn nhớ tới chuyện của cô, không phải hẳn không có kiên nhẫn gặp cô sao?

“Cám ơn! Bao nhiêu tiền? Tôi trả cho anh.” Tần Tuyên Tuyên theo thói quen muốn trả tiền.

Đỗ Mộ Ngôn chỉ nói: ” Không cần, là giáo sư Tần nhờ tôi chăm sóc cho cô.”

Cô lúc này mới nhớ tới, vừa rồi ba cô có nhắc đến hẳn báo cho ba cô biết tin cô bị thương, nhưng mà ba cô như thế nào lại mở mồm nhờ hẳn giúp đỡ chăm sóc cô? Không lẽ dưới tình huống cô không biết, quan hệ của ba cô cùng Đỗ Mộ Ngôn đã tốt đến mức này sao?

“Cám ơn anh, một mình tôi ngồi đợi ở chỗ này cũng không có việc gì.” Để bày tỏ việc cô tiếp nhận ý tốt của hẳn, Tần Tuyên Tuyên cầm theo gói ăn vặt ngồi xuống giường, đồ ăn vặt cũng thuận tay đặt trên giường.

“Tôi đã đồng ý với giáo sư Tần.” Đỗ Mộ Ngôn có chút không kiên nhẫn đáp, lập tức nói: “ Chờ tôi một lát.”

Đỗ Mộ Ngôn vừa đi ra ngoài, Tần Tuyên Tuyên có chút không hiểu, ý hẳn là vẫn sẽ quay lại lần nữa sao? Có điều hẳn vừa đi, Tần Tuyên Tuyên thật ra có chút tò mò Lật người lại, cô giật mình phát hiện thế nhưng đây lại toàn là món cô thích ăn. Này cũng quá khéo đi.....

Thời điểm Đỗ Mộ Ngôn chạy đi mua đồ ăn vặt cô thích, Đỗ Mộ Ngôn đã nhanh chóng trở về phòng mình, cùng với học sinh tiểu học được đi chơi xuân giống hệt nhau, trên mặt đều là vẻ hân hoan phấn khởi. Hẳn lo lắng cái chân bị thương của cô, muốn nhìn cô nhưng lại không có cơ, liền gọi điện thoại nói chuyện với ba cô, cũng “thuận miệng” nhắc tới chuyện Tần Tuyên Tuyên bị thương. Được giáo sư Tần “nhờ vả”, hẳn lúc này mới quang minh chính đại đi mua đồ ăn vặt cô thích.

Đem theo một ít văn kiện cùng bản thảo, Đỗ Mộ Ngôn nhanh chóng quay lại phòng Tần Tuyên Tuyên, lại đứng trước cửa một lúc đem biểu tình vui sướng trên mặt thu hồi lại, cố gắng bày ra khuôn mặt lạnh như băng, rồi mới đẩy cửa đi vào.

Đỗ Mộ Ngôn ngồi ở sô pha bên cửa sổ, đặt mắt tính cùng văn kiện lên bàn nhỏ bên cạnh.

Tần Tuyên Tuyên nhìn động tác của hắn, đáy mắt lóe qua tia kinh ngạc: “Đỗ tiên sinh, anh đây là....” Hắn muốn ở lại phòng cô là có ý gì?

Tim Đỗ Mộ Ngôn đập thành thạch, trên mặt lại cực lực làm ra bộ dáng lạnh nhạt, miệng nói: “Giáo sư Tần muốn tôi chú ý chăm sóc cho cô, tôi làm việc ở chỗ này, có chuyện gì cứ bảo tôi.”

Nói xong hắn thu hồi tầm mắt, nhưng ánh mắt lại lướt qua chiếc giường bên cạnh kia, đôi mắt hắn sâu hơn vài phần, hầu kết lẫn lộn một chút. Hắn nhìn không được nhớ tới buổi tối ngày hôm đó, cô toàn thân trần truồng nở rộ dưới thân hắn, xinh đẹp như vậy, chộc người đến vậy.

Hắn nắm tay thật, cảm thấy yếu hầu khô khốc, trong cơ thể có cái gì đó đang rục rịch ngóc đầu dậy. Trong phòng chỉ có hắn cùng cô, hắn vô cùng muốn được thưởng thức vẻ đẹp của cô một lần nữa...Nhưng hắn chỉ dám suy nghĩ trong đầu mà thôi, thậm chí hắn còn không dám có khoảng cách quá thân cận với cô, hắn sợ mùi hương ngọt ngào của cô làm hắn không khống chế được, mọi ước muốn sẽ bị hắn phá hủy tất cả. Hắn chỉ có thể tránh xa ở một chỗ lúc này, thậm chí hắn không nên xuất hiện ở trong này, biết rõ nếu cùng cô ở một chỗ hắn sẽ không kiềm chế được bản thân, hắn không nên tới đây, khiêu chiến chính ý chí cùng nỗ lực của hắn. Nhưng hắn thật sự muốn được ở một chỗ cùng với cô, cái loại xúc động này từ tận sâu tỏng đáy lòng xuất hiện, căn bản là không thể kiềm chế.

Tần Tuyên Tuyên trơ mắt nhìn Đỗ Mộ Ngôn mở bản báo cáo, tầm mắt căn bản không hề liếc nhìn cô lấy một lần, chỉ có thể đem lời nói trong miệng nuốt trở lại. Đỗ Mộ Ngôn xuất hiện trong căn phòng này, khiến cô cảm thấy rất không được tự do, nhưng hắn lại bày ra bộ dáng ta đang làm việc đừng ai làm phiền làm cho cô không dám nói thêm gì nữa.

Vốn cô còn muốn xem TV hoặc dùng khoảng thời gian buổi sáng này làm chút việc gì đó, bây giờ thì tốt rồi, hết xem rồi. Liếc mắt nhìn Đỗ Mộ Ngôn một cái, cô đành lấy di động ra, đọc tiểu thuyết, ăn đồ ăn vặt, chỉ đành ứng phó cho đến khi buổi trưa.

Có thể là do buổi sáng dậy quá sớm, Tần Tuyên Tuyên đọc tiểu thuyết một lát liền cảm thấy mí mắt như đang đánh nhau. Cô khó khăn chống đỡ nhìn người đang ngồi bên cửa sổ, thấy vẻ mặt nghiêm túc xem văn kiện của Đỗ Mộ Ngôn, thật không dám ngủ mất. Chẳng lẽ cô có thể nói thẳng là mình cảm thấy buồn ngủ, mời hắn rời đi sao?

Tần Tuyên Tuyên đang rối rắm, chỉ thấy Đỗ Mộ Ngôn bỗng nhiên đứng dậy, đứng ở cửa sổ một lát, sau đó mới quay lại chỗ ngồi, chẳng qua là lần này, hắn thay đổi vị trí, đưa lưng về phía cô ngồi.

Hắn đây là biết mình buồn ngủ, cố ý đổi vị trí, khiến cho cô không phải mất tự nhiên sao? Nhưng nếu hắn chú ý tới, dứt khoát rời khỏi phòng cô không phải là được rồi sao?

Tần Tuyên Tuyên cảm thấy mình căn bản không thể hiểu được suy nghĩ của Đỗ Mộ Ngôn, có thể hiểu rằng hắn thật sự lo lắng cho cô mới đổi chỗ ngồi, nhưng cũng không có khả năng ngủ khi hắn vẫn còn trong phòng. Không phải là sợ hắn sẽ làm ra chuyện gì với cô, tuy rằng trước đó hắn có cường hôn khiến cô không thể nào quên, nhưng cô chỉ đơn giản cho là hắn nhất thời xúc động, vẫn không hề để trong lòng, nhưng mà cô vẫn không được tự nhiên.

Có điều, Đỗ Mộ Ngôn không chú ý tới cô, cô lại thả lỏng không ít. Tuy biết rằng vừa rồi hắn không hề nhìn mình, cô vẫn như cũ thẳng lưng ngồi ở mép giường, lâu dài có chút mỏi, Đỗ Mộ Ngôn thay đổi vị trí, cô liền rục rịch ngồi dậy, rồi rắm một lúc sau lại nghiêng người nằm trên giường, còn tự an ủi chính mình, cô nằm một lát là tốt rồi, dù sao hiện tại cô cũng là “

bệnh nhân”, nếu Đỗ Mộ Ngôn lại đổi vị trí, cô chắc chắn sẽ trở lại trạng thái đoan đoan chính chính ngồi trở lại.

Nằm quả thực so với ngồi thoải mái hơn, Tần Tuyên Tuyên đang dùng điện thoại lên mạng, cơ thể nhanh chóng thả lỏng, mệt mỏi nhanh chóng cuốn đến, không biết từ lúc nào cô đã ngủ thiếp đi mất, di động cũng làm rơi trên thảm.

Đỗ Mộ Ngôn tuy rằng đưa lưng về phía Tần Tuyên Tuyên, lại thường thường dùng màn hình máy tính bảng nhìn lén Tuyên Tuyên, vì vậy hẳn biết cô đã nằm xuống, cũng biết cô rất nhanh liền ngủ.

Khát vọng trong lòng lại một lần nữa thức tỉnh, hẳn nắm chặt tay, kiềm nén khiến cả thân thể đều run rẩy.

Sau một lúc lâu, hẳn bỗng đứng dậy, xoay người nhìn chăm chăm về mặt yên bình khi ngủ của cô, từng bước chậm rãi hướng tới chỗ cô. Bước chân nặng nề dẫm lên thảm mềm mại, không gây ra chút tiếng động nào, Đỗ Mộ Ngôn nghe thấy tiếng tim mình đập càng lúc càng nhanh, quỳ xuống bên giường, cúi đầu nhìn bộ dáng cô ngủ, hơi thở dần trở nên dồn dập.

Một đêm kia, cũng giống như này, cô không hề phòng bị ngủ, mà hẳn có thể tận tình yêu cô, quỳ gối trước thân thể xinh đẹp của cô.

Nhưng hiện tại, cô chỉ là thiếp đi, không có ảnh hưởng của thuốc ngủ, bất cứ lúc nào cũng có thể vì hẳn làm chuyện mờ ám mà tỉnh lại.

Đỗ Mộ Ngôn chăm chú nhìn khuôn mặt khi ngủ của cô, chậm rãi cúi người xuống, ở đôi môi cô nhẹ nhàng chạm vào một chút.

Cô chưa tỉnh, thậm chí như là không cảm giác được sức nặng.

Đỗ Mộ Ngôn biết chính mình nên dừng lại, nên lập tức rời khỏi giường, nhưng chỉ cần nhìn thấy vẻ mặt ngủ say của Tần Tuyên Tuyên, hẳn sẽ

không thể kiểm soát được cơ thể của mình.

Hắn lại một lần nữa cúi người, thoáng tăng thêm sức hôn lên đôi môi cô. Hắn thậm chí còn nghĩ đến một ý tưởng điên cuồng, để cho cô tỉnh lại, sau đó, trong lúc cô tỉnh táo mạnh mẽ chiếm lấy cô. Cô vẫn là một cô gái vô cùng truyền thống, sau khi trở thành người của hắn, có lẽ lại chấp nhận hắn, đồng ý gả cho hắn, sau đó mọi người cùng vui.

Tưởng tượng ra một tương lai tốt đẹp kia thật lâu khiến hắn nhìn chăm chăm cô, thậm chí còn muốn vươn tay lay cô tỉnh dậy.

Dường như cảm giác được điều gì đó, lông mi Tần Tuyên Tuyên khẽ run rẩy, từ từ mở mắt.

Khi hắn thấy cô vì mới ngủ dậy mà trong mắt vẫn còn sương mù, đôi mắt trong suốt giống như bầu trời xanh thẳm, khiến hắn bỗng dừng tỉnh táo lại. Đó chỉ là ảo tưởng của hắn, nếu hắn thật sự mạnh mẽ chiếm đoạt cô, chuyện duy nhất cô làm là báo cảnh sát, sau đó, hắn vĩnh viễn sẽ không có cơ hội chạm được đến lòng cô.

Trái tim trong nháy mắt bị nỗi sợ hãi chiếm lấy.

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Giải thích

Tần Tuyên Tuyên cảm giác được trước mặt có một bóng dáng tối đen, vừa vận mở mắt ra lại bị khuất sáng, cô còn tưởng mình có cảm giác nằm mơ. Ngơ ngác nhìn bóng dáng kia vài giây phục hồi lại tinh thần, mới chú ý tới là Đỗ Mộ Ngôn đang ngồi trước giường của cô, vươn tay dường như muốn chạm vào cô, hai mắt của cô mở to, khẽ nâng nửa người trên dậy hoảng hốt lui về phía sau ngồi dựa vào đầu giường.

Về mặt hoảng sợ trong nháy mắt của cô cũng đủ khiến trong lòng Đỗ Mộ Ngôn run sợ một hồi, mà trong vòng vài giây đồng hồ từ lúc cô ngây ngốc cho đến khi hoàn hồn, hần liền tỉnh táo lại, thản nhiên như không có việc gì rút tay về, không để ý đến trái tim đang đập liên hồi, nhật di động rơi từ mặt đất đặt lên đầu giường, vô cùng nghiêm túc nói: “ Điện thoại của cô bị rơi. Còn nữa, lúc ngủ nhớ đắp chăn, nếu không sẽ dễ bị cảm lạnh.”

Biểu cảm của Đỗ Mộ Ngôn không nhìn ra hần đang chột dạ, nhưng trên thực tế, toàn bộ cơ thể hần đều căng thẳng, bất động thanh sắc (ung dung thản nhiên) quan sát Tần Tuyên Tuyên, đáy lòng tràn đầy khẩn trương. Hần hôn cô như thế. Cô...có thể hay không sẽ phát hiện ra?

Tần Tuyên Tuyên nhìn điện thoại, phục hồi tinh thần lại, đáy mắt có một tia thẹn thùng. Cô chỉ nghĩ là sẽ nằm một chút thôi, không nghĩ tới mình lại có thể ngủ quên. Ngủ thì cũng thôi đi, thế mà lại bị Đỗ Mộ Ngôn nhìn thấy.

Tần Tuyên Tuyên không hề phát hiện ra Đỗ Mộ Ngôn có gì đó không thích hợp, tình huống bây giờ khiến cô cảm thấy vô cùng xấu hổ.

“Cám ơn!” Cô vội vàng nói cảm ơn.

Đỗ Mộ Ngôn đứng dậy, thân hình cao to giống như bao phủ lấy cô, nhưng hần cũng không để cho loại cảm giác đè nén này duy trì quá lâu, một tay để trong túi quần, di chuyển về phía cửa sổ. Hần chỉ cảm thấy may mắn, thật tốt quá....thật tốt quá.....Tuyên Tuyên không biết, cô không phát hiện ra....

Tần Tuyên Tuyên nhìn thấy Đỗ Mộ Ngôn đứng về chỗ cửa sổ, cảm giác xấu hổ căng thẳng cũng giảm bớt. Cô xuống giường, đoan đoan chính chính ngồi ở ghế, thấy Đỗ Mộ Ngôn hoàn toàn không chú ý tới mình, rốt cuộc cũng thả lỏng bản thân.

Thời gian sau đó, Tần Tuyên Tuyên vô cùng buồn ngủ bị một màn kính hãi lúc này dọa cho bay sạch, vẫn đoan chính ngồi, không hề nằm xuống thêm lần nào nữa.

Mà Đỗ Mộ Ngôn cũng coi như không thấy cô cùng lúc này là một người, bình tĩnh làm việc, mười ngón tay tinh xảo lướt trên bàn phím.

Tần Tuyên Tuyên có khi sẽ bị âm thanh đánh chữ của hần hấp dẫn, tầm mắt di chuyển, nhìn về phía lưng của hần. Đỗ Mộ Ngôn quay lưng về phía cô, từ phía của cô chỉ có thể nhìn thấy cái bóng của máy tính bảng cùng mười ngón tay lúc ẩn lúc hiện. Thời điểm mỗi khi Đỗ Mộ Ngôn xuất hiện trước mặt Tần Tuyên Tuyên, khí thế cường đại của hần luôn làm cho cô không được thoải mái, rất ít khi có được cơ hội như bây giờ có thể yên lặng quan sát hần. Hần không nói gì, cũng không nhìn cô, cho nên cô mới dám nhìn hần chăm chú như vậy. Tay hần thực tinh xảo, mỗi khi lướt trên bàn phím tạo thành một độ cong rất đẹp.

Trong lòng bỗng nhớ tới lần Đỗ Mộ Ngôn cưỡng hôn cô sau đó thổ lộ tình cảm, so sánh với hần của hiện tại, Tần Tuyên Tuyên chỉ cảm thấy trong lòng có một cảm giác quái dị dần xuất hiện. Buổi tối ngày hôm đó, chẳng lẽ mọi chuyện đều do cô tưởng tượng ra?

Lúc này đây, cảnh giác của cô đối với Đỗ Mộ Ngôn hoàn toàn biến mất. Cô nghĩ rằng hắn với cô trong lòng còn tồn tại khúc mắc, hiện giờ hắn đối với cô lãnh đạm cũng là điều đương nhiên, hắn bây giờ chăm sóc cô, chẳng qua là do ba cô nhờ. Nghĩ như vậy, Tần Tuyên Tuyên cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Rất nhanh đến giữa trưa, Đỗ Mộ Ngôn trước khi đồng nghiệp của cô quay về liền nhanh chóng rời đi, không muốn để cho cô phải khó xử.

Được Phương Phán Phán dìu, Tần Tuyên Tuyên cũng cùng đi ăn cơm trưa với mọi người. Các đồng nghiệp buổi sáng du ngoạn vô cùng vui vẻ, bữa trưa nhanh chóng trôi qua trong không khí sôi nổi. Sau khi ăn xong, mọi người trở về thu dọn một chút, nghỉ ngơi nửa tiếng, sau đó yên vị ngồi trên xe buýt, chuẩn bị lên đường về nhà. Mà trong khoảng thời gian này, Tần Tuyên Tuyên vẫn không hề gặp lại Đỗ Mộ Ngôn, thẳng đến khi yên ổn ngồi vào ghế cạnh cửa sổ, cô lơ đãng nhìn ra phía ngoài, dường như nhìn thấy thân ảnh cao lớn đứng ở cửa khách sạn. Đến khi cô nhìn kỹ lại, xe đã bắt đầu di chuyển, cô cũng không có biện pháp xác minh đó có phải là Đỗ Mộ Ngôn hay không.

Trờ lại thành phố N, Phương Phán Phán đặc biệt đưa Tần Tuyên Tuyên về tận nhà. Về đến nhà cô tránh không khỏi bị ba mẹ nhắc nhở đôi câu, thấy vết thương của cô quả thực không quá nghiêm trọng, mới để cho cô về phòng.

Cô xin nghỉ ở nhà hai ngày, cho đến ngày thứ ba mới đến công ty làm. Bởi vì không tiện đi xa, điện thoại phỏng vấn cô hai ngày này bị cô trì hoãn lại, có công ty đồng ý để cho cô đến phỏng vấn, có công ty lại trực tiếp quyết định cô không phù hợp.

Trái lại Tần Tuyên Tuyên lại không có vấn đề gì, công ty thiết kế ở thành phố N rất nhiều, không có nơi này thì còn có nơi khác. Ngày đầu tiên đi làm sau khi bị thương, Tần Tuyên Tuyên liền lấy lý do đi ra ngoài làm việc,

đến hai công ty khác để phỏng vấn. Kỳ thực nếu cô là Phương Phán Phán, với tính cách của cô ấy, khi Mạc tổng điều cô đến bộ phận tiêu thụ, nói không chừng cô sẽ lập tức từ chức. Nhưng cô không phải là Phương Phán Phán, cô làm việc thích chắc chắn, nếu trước đó không tìm được công ty nào, cô không nghĩ sẽ từ bỏ công việc này. Tuy cô chẳng cần dựa vào tiền lương để kiếm sống, nhưng sau khi tốt nghiệp cô đã bắt đầu đi làm, nếu bây giờ từ bỏ công việc mới bắt đầu đi tìm việc khác thì rất tốn thời gian. Vì vậy trước khi tìm được công việc tiếp theo, cô sẽ không từ bỏ công việc hiện tại.

Đi phỏng vấn ở hai công ty cô có cảm giác không tồi, thái độ của phần phỏng vấn cuối khiến Tần Tuyên Tuyên đối với công việc này rất có lòng tin, trong lòng bắt đầu có sự so sánh giữa hai công ty.

Quay trở về Tự Mĩ, Tần Tuyên Tuyên bỗng phát hiện bầu không khí trong công ty có gì đó không bình thường, thời điểm cô bước vào phòng tiêu thụ, ánh mắt mỗi người nhìn cô đều có chút kì lạ.

Tần Tuyên Tuyên thấp thỏm không yên, Tả An Lôi liền đi đến chỗ cô, trên mặt mang theo ý cười, ngược lại có một loại thích thú khi người khác gặp họa, “ Tần Tuyên Tuyên, Mạc tổng tìm cô.”

Tần Tuyên Tuyên nghi hoặc: “Có chuyện gì sao?”

Tầm mắt Tả An Lôi chuyển động trên khuôn mặt Tần Tuyên Tuyên, cười nói: “ Chuyện gì, chẳng lẽ chính cô cũng không biết sao?” Cô ta cúi đầu xuống, ở bên tai Tần Tuyên Tuyên thấp giọng nói: “ Như thế nào, trèo cao được rồi liền muốn quên sạch người tình cũ? Tôi nói cho cô biết, cậu của tôi cũng không phải đơn giản như vậy đâu.”

Nói xong, Tả An Lôi không để cho cô có cơ hội nói thêm gì, cứ thế xoay người rời đi.

Tần Tuyên Tuyên cau mày liếc Tả An Lôi một cái, thở dài, có chút không yên đi vào văn phòng của Mạc tổng.

Nhìn thấy Tần Tuyên Tuyên tiến vào, khuôn mặt Mạc Tùng trong nháy mắt liền tươi cười sáng lạn, vội tiếp đón Tần Tuyên Tuyên ngồi xuống. Đối lập với bộ dạng “ cô xong đời rồi ” của Tả An Lôi thì biểu tình Mạc tổng quá mức vui vẻ, Tần Tuyên Tuyên cảm thấy có chút hồ đồ.

Đợi Tần Tuyên Tuyên ngồi xuống, Mạc tổng liền cười nói: “ Tuyên Tuyên, đã quen với công việc ở phòng tiêu thụ chưa?”

“ Cũng được ạ, Tương Giai cùng các đồng nghiệp đều rất tốt.” Tần Tuyên Tuyên đáp có lễ.

Ánh mắt Mạc Tùng có chút thâm thúy, tiếp tục nói: “ Tuyên Tuyê, nếu có gì khó khăn, cô cứ nói. Tốt xấu gì tôi cũng ra ngoài xã hội sớm hơn cô, có chuyện gì tôi cũng có thể đưa ra phương pháp giúp cô.”

Trong lòng cô có chút nhảy lên, vội lắc đầu nói ; “ Tôi rất tốt, không có gì khó khăn hết.” Cô cảm giác trong câu nói của Mạc tổng có hàm ý khác, chẳng lẽ chuyện cô chuẩn bị đổi nơi công tác bị hãn biết được? Nhưng vấn đề là, cô chưa từng nói cho ai biết, cho dù là Phương Phán Phán cô cũng chưa từng kể cho cô ý nghe.

Mạc tổng cầm lấy cây bút máy trên bàn ngắm nhìn, thẳng thắn làm rõ: “ Tuyên Tuyên, thật ra, hôm nay có người thấy cô đi phỏng vấn ở công ty thiết kế Hoa Mỹ. ”

Trong lòng Tần Tuyên Tuyên cả kinh, sau khi tỉnh táo lại thì mím môi, một câu cũng không nói.

Mạc Tùng nhìn bộ dáng cô cúi đầu, tâm tư xoay chuyển mấy vòng, mở miệng nói: “ Tuyên Tuyê, nếu tôi có chỗ nào không tốt, hay công ty bạc đãi cô, cô cứ nói. Tất cả mọi chuyện đều có thể thương lượng được.”

Nếu là nhân viên bình thường, muốn chuyển nơi công tác thì Mạc Tùng đến một cái nhú mày cũng không có. Nhưng đây lại là Tần Tuyên Tuyên, tuy rằng nhìn như không có bối cảnh gì, nhưng dường như lại cùng Đỗ tổng có chút quan hệ không rõ. Lần nghỉ phép tại khách sạn lần trước vé ưu đãi tên danh nghĩa là được Minh Khải tặng, nhưng hẳn lại cảm thấy thế nào cũng có vấn đề, bên ngoài Minh Khải chỉ là lấy cớ, người thực sự ra lệnh là ai. Hẳn nghe Tạ An Lôi nói, lúc đó Đỗ tổng cũng nghỉ phép ở trong khách sạn, thái độ đối với Tần Tuyên Tuyên mập mờ không rõ, hẳn cũng không tin chuyện đó chỉ là trùng hợp. Khi Tạ An Lôi kể cho hẳn chuyện này thì biểu tình có chút kì lạ, nhưng hẳn cũng không để ý, với hẳn mà nói, biết được Tần Tuyên Tuyên quả thực cùng Đỗ tổng có quan hệ, mới là điều quan trọng nhất. Cô như một cái cây rụng tiền, hẳn sao có thể để cho cô đi nơi khác làm việc? Như vậy có khác gì tận tay đưa tiền cho người khác, hẳn chưa ngu đến vậy!

Nếu sự việc đã bại lộ, Tần Tuyên Tuyên cũng không muốn tiếp tục giấu diếm nữa.

“Mạc tổng, nếu ngài đã biết, tôi đành nói thật.” Tần Tuyên Tuyên nói: “Tôi vốn học ngành thiết kế, thật sự không hợp với bộ phận tiêu thụ.”

Mạc Tùng vội hỏi: “Tuyên Tuyên, cô đừng coi thường mình như thế, trong khoảng thời gian cô được điều đến phòng tiêu thụ, thành tích của cô thế nào mọi người đều quá rõ ràng, cô nói bản thân không hợp với công việc tiêu thụ, vậy phải để cho ai phù hợp làm bây giờ?”

“Mạc tổng, đấy chẳng qua là do tôi may mắn.” Tần Tuyên Tuyên nói. Trên thực tế, cô cũng có chút mạo danh kỳ diệu (không hiểu tại sao), trên cơ bản đối phương đều đồng ý gặp mặt nói chuyện, mặc kệ thời điểm hai bên thảo luận như nào, chờ cô trở lại công ty, cuối cùng các công ty đó đều hồi âm đồng ý ký hợp đồng. Việc này, thấy thế nào cũng đều điểm kỳ lạ, những hợp đồng này, bộ pháp vụ đều phải xem qua, cứ như vậy cho đến tết, những bản hợp đồng này đều không có vấn đề gì, hơn nữa phía bên kia

cũng không cần vì một khoản tiền nhỏ này mà hãm hại công ty bọn họ. Không nghĩ ra, cô chỉ có thể thật sự cho rằng là do vận khí của mình tốt.

“Vận khí cũng là một phần quan trọng, bộ tiêu thụ rất cần những nhân viên có vận khí tốt như cô đó.” Mạc Tùng khuyên nhủ: “Tuyên Tuyên, muốn nâng cao đãi ngộ hay cái gì đó, cô cứ việc nói, chỉ cần làm được tôi nhất định sẽ thỏa mãn cô.”

Tần Tuyên Tuyên không giỏi từ chối ý tốt của người khác, đặc biệt lại là do Mạc Tùng tự mình đề cập đến vấn đề này, nếu cô lại kiên quyết nói nhất định phải đi, có vẻ không hợp tình người. Cô chấp nhận vị trí công tác thiết kế, bởi vì đó là chuyên ngành của cô, cô rất có tự tin làm công việc đó, mà không hẳn là vì cô có nhiệt tình đối với thiết kế. Đối với cô mà nói, mặc kệ là làm thiết kế hay là làm tiêu thụ, cô chỉ muốn hòa nhập vào xã hội, có thể sống yên ổn mà thôi.

Thời điểm ra khỏi văn phòng Mạc tổng, Tần Tuyên Tuyên đã đáp ứng, tạm thời vẫn sẽ ở lại Tụ Mĩ thích ứng một khoảng thời gian. Mạc tổng nói, nếu cô thực sự không làm được, hẳn tuyệt đối không ngăn cản cô nữa. chỉ là hy vọng về sau cô đừng nhất thời xúc động nhanh như vậy liền quyết định rời đi nơi khác.

Tan làm, khi Tần Tuyên Tuyên vừa mới bước ra cửa toà cao ốc Thiên Vũ, liền nhìn thấy một người cô không muốn nhìn thấy nhất.

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Hãm hại

Sau ngày đó, đi nghỉ ở suối nước nóng cùng với ở nhà dưỡng thương, đã một tuần trôi qua Tần Tuyên Tuyên không gặp lại Tống Kỳ. Hiện giờ hân xuất hiện ở trước mặt cô, so với thời điểm cầu xin cô tha thứ càng lộ rõ vẻ tiều tụy hơn, người cũng gầy đi trông thấy.

Nghĩ đến hai tháng trước hai người vẫn còn ngọt ngào cùng nhau ở một chỗ, Tần Tuyên Tuyên không khỏi có chút đau lòng, nhưng đoạn ký ức về việc bị phản bội cùng lừa gạt mỗi khi xuất hiện, đã đem sự đau lòng đó áp chế lại. Đi du lịch vừa là một cách trốn tránh, đồng thời cũng khiến cô bình tĩnh lại, giờ đây cô đã quyết định đem Tống Kỳ coi như một người xa lạ.

Cô không muốn để ý tới hân, nhưng Tống Kỳ tới tận nơi này chính là muốn tìm cô, không nghĩ tới ngay cả nhìn cô cũng không thèm nhìn hân cứ thế trực tiếp đi qua, hân chặn trước mặt cô, lộ ra nụ cười chua xót: "" Tuyên Tuyên, anh biết em không muốn gặp anh, anh đến chỉ là muốn nói cho em biết, anh phải rời khỏi thành phố N.""

Trong lòng Tần Tuyên Tuyên khẽ nhúc nhích

Tống Kỳ phải....rời khỏi thành phố N?

Cô dừng bước, nhìn về phía Tống Kỳ, có chút không biết nên nói cái gì mới tốt. Hỏi hân vì cái gì phải rời khỏi đây? Bọn họ đã chia tay rồi, cô dựa vào cái gì mà hỏi cơ chứ.

Tống Kỳ thấy Tần Tuyên Tuyên rốt cuộc cũng chịu nhìn mình, đáy lòng dâng lên một tia hy vọng, chỉ là đợi nửa ngày cũng không thấy cô bảo hân

ở lại, hy vọng cuối cùng rốt cuộc cũng biến mất.

""Tuyên Tuyên, dọn đặt hàng của anh xảy ra vấn đề, hoặc là từ chức hoặc là chuyển đi.....Tuyên Tuyên, em để cho anh giải thích cùng cơ hội chuộc tội được không? Anh thật sự là bị hãm hại, anh không muốn mang theo hiểu lầm của em rời khỏi nơi này."" Tống Kỳ cầu xin nói. Bị người khác thiết kế hại hãn như vậy, hãn căn bản là không tìm được chứng cứ chứng minh có thể biện hộ, nghĩ tới kẻ đứng phía sau việc này tạo nên một vở kịch hoàn hảo như vậy, hãn liền cảm thấy đáy lòng lạnh như băng. Hãn không biết rốt cuộc hãn đắc tội với ai, tại sao đối phương phải hãm hại hãn. Việc đã đến nước này, nếu Tuyên Tuyên đồng ý cho hãn một cơ hội, cho dù có từ chức, cho dù công việc hãn không còn, cho dù có phải đổi nghề bắt đầu lại từ nơi thấp kém nhất, hãn cũng sẽ không rời đi; nhưng nếu Tuyên Tuyên thật sự không tin tưởng hãn, thì thành phố này cũng không còn gì khiến hãn lưu luyến, hãn sẽ rời khỏi nơi này, rời đi nơi khiến con người ta thương tâm này.

""Tống Kỳ, chứng cứ vô cùng xác thực, anh bảo tôi phải làm thế nào để tin tưởng anh?"" Đáy lòng Tần Tuyên Tuyên thất vọng. Chuyện tới nước này, cô vẫn không thể tin được, Tống Kỳ lại là một kẻ hèn hạ vô sỉ đến vậy. Nhưng có lẽ, đến cả bộ dạng hiện tại, cũng là do hãn tỉ mỉ bày ra cho cô xem đi, vì để đạt được sự đồng tình của cô. Tưởng Tượng chuyện này rất có thể xảy ra, Tần Tuyên Tuyên mạnh mẽ quyết định, không nói nhiều lời với hãn nữa.

Tống Kỳ giơ tay kéo cô không để cô đi,: "" Tuyên Tuyên, tất cả lời nói của Hoàng tiểu thư kia đều là giả, đều là do cô ta nghe lệnh người khác để hãm hại anh! Tuyên Tuyên, em đừng dễ dàng tin lời người khác nói như vậy được không?""

Tần Tuyên Tuyên không muốn lại nghe hãn nói những câu giải thích vô nghĩa, như Tống Kỳ nắm tay cô thực chặt, căn bản là giả không ra, đang

muốn gọi người tới giúp, chợt nghe thấy một âm thanh quen thuộc vang lên.

""Anh nghĩ muốn làm gì bạn gái tôi vậy?"" (O_O ai mà láo quá ta???)

Tần Tuyên Tuyên ngẩng đầu nhìn về phía phát ra tiếng nói, chỉ thấy Đỗ Mộ Ngôn một tay chen vào, lạnh lùng thản nhiên nhìn hai người.

Đỗ Mộ Ngôn vẫn luôn dùng camera cùng kính viễn vọng theo dõi Tần Tuyên Tuyên, bởi vậy lúc Tống Kỳ xuất hiện ở tòa cao ốc Thiên Vũ ngăn cản trước mặt Tần Tuyên Tuyên, hắn lập tức phi xuống lầu, bộ dáng giả vờ đi ngang qua giải vây cho cô. Hắn muốn cho Tống Kỳ hoàn toàn hết hy vọng, rời khỏi nơi này, đừng dây dưa với Tần Tuyên Tuyên của hắn nữa. (O_O gì gì, của ai của ai cơ???)

""Anh là ai, bạn gái nào hả?""

Đỗ Mộ Ngôn xuất hiện, khiến Tống Kỳ không tự giác nới lỏng tay đang nắm chặt Tần Tuyên Tuyên, người phía sau vùng vẫy mấy lần cuối cùng cũng thành công trốn thoát, theo bản năng lui về sau hai bước, núp phía sau lưng của Đỗ Mộ Ngôn.

""Tôi là ai không quan hệ có quan hệ gì với anh, anh chỉ cần nhớ rằng Tuyên Tuyên là bạn gái của tôi, đừng tiếp tục dây dưa cô ấy nữa."" Đỗ Mộ Ngôn tuyên bố chủ quyền với cô, trong lòng một trận kích động, trên mặt lại chỉ có thể bày ra bộ dáng vô cùng lãnh đạm. Hắn muốn, một ngày nào đó, hắn sẽ tuyên bố với cả thế giới Tuyên Tuyên là của hắn, hắn muốn cho những kẻ dám cả gan mơ ước cô hiểu được, cùng hắn tranh người, chính là tự tìm đến đường chết! Nếu Tống Kỳ vẫn còn ở lại thành phố N, tiếp tục quần lầy Tuyên Tuyên, hắn khó có thể đảm bảo sẽ không làm ra chuyện giống kiếp trước bức tử hắn. Khi đó, hắn vô cùng hâm mộ Tống Kỳ, bởi vì hắn ta có thể quang minh chính đại có được cô, cho nên người hắn hận nhất, cũng chỉ có Tống Kỳ.

""Tuyên Tuyên, những lời hăn nói, đều là thật sao?"" Tống Kỳ vẫn nhìn Tần Tuyên Tuyên, không dám tin hỏi. Cho dù hăn có cùng cô thật sự chia tay, nhưng mới được vài ngày, Tuyên Tuyên đã có bạn trai mới?

Tần Tuyên Tuyên không ngờ Đỗ Mộ Ngôn sẽ xuất hiện tại nơi này, còn nói những lời như vậy. Cô đương nhiên là biết hăn vì cô mà giải vây, nhưng cô cảm thấy nói như vậy không ổn thỏa. Nhưng nếu trực tiếp phủ nhận lời Đỗ Mộ Ngôn, lại có vẻ như cô không biết suy xét. Do sự hồi lâu, Tần Tuyên Tuyên chỉ có thể cúi đầu nói: ""Đúng vậy!""

Sắc mặt Tống Kỳ nháy mắt trở nên tái nhợt. Trong lúc hoảng hốt, hăn nhớ tới, hăn đã từng nghe thấy tiếng của người đàn ông này, chính là vị ""Đỗ tiên sinh"" đã từng hướng Tuyên Tuyên thổ lộ.

Những phát sinh gần đây tất cả giống như đã có đáp án, tầm mắt Tống Kỳ đảo quanh trên người Đỗ Mộ Ngôn cùng Tần Tuyên Tuyên, lảng lảng nhìn hai người đứng chung một chỗ, hăn bỗng nhiên cười khổ một tiếng: ""Tuyên Tuyên, vị Đỗ tiên sinh lần trước thổ lộ với em.....là anh ta sao?""

Trước mặt là một người đàn ông bộ dáng hay khí chất đều hơn mình, một thân quần áo xa xỉ, hiển nhiên không thể so sánh với hăn ta được. Đưa hăn cùng vị Đỗ tiên sinh này đặt cạnh nhau, phụ nữ mắt không mù đều biết nên chọn ai.

Tần Tuyên Tuyên không trả lời Tống Kỳ. Cô là muốn cùng Tống Kỳ hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ, nhưng không phải dùng phương pháp như này, cô cũng không hy vọng phải kéo theo Đỗ Mộ Ngôn cùng liên lụy theo.

Nhưng hiện tại, cô đâm lao đành phải theo lao, chỉ có thể tiếp tục kiên trì nói dối.

Nhưng trước khi cô trả lời, Đỗ Mộ Ngôn đã giành nói trước: "" Là tôi, tôi sớm đối với Tuyên Tuyên vừa gặp đã yêu.""

Sắc mặt Tống kì nhất thời trở nên thất bại.

Vài giây sau, hắn như nghĩ tới cái gì, ngừng đầu trừng mắt nhìn Đỗ Mộ Ngôn: "" Là anh có đúng hay không? Người hãm hại tôi có phải là anh hay không? Cuối cùng tôi cũng hiểu được, hóa ra là vì Tuyên Tuyên....Anh hãm hại tôi, chính là vì khiến Tuyên Tuyên phải chia tay tôi có phải hay không?""

""Tống Kì, mọi thứ đều đã qua, anh còn muốn bồi nhọ cho người khác sao?"" Sắc mặt Tần Tuyên Tuyên khề biến, thất vọng nói.

Cô vốn cho rằng, Tống Kì ít nhất còn là đàn ông chịu trách nhiệm, không ngờ hắn không thừa nhận chuyện mình làm sai thì thôi, còn muốn đổ tội lên người khác. Nếu là Hoàng tiểu thư đứng ra chứng nhận Tống Kì, trước đó Đỗ Mộ Ngôn vừa thổ lộ tình cảm với cô bị cô từ chối, cô có lẽ còn có một chút tin tưởng lời nói của Tống Kì, nhưng bây giờ.....Đỗ Mộ Ngôn tại nơi đông người đều bị nhìn thấy, tuy rằng chẳng qua là do có quan hệ với ba cô, nếu không có lẽ hắn đối với cô vô cùng chán ghét đi? Cô từ chối hắn như vậy, nhất định làm tổn thương lòng tự tôn của hắn, hắn nổi tiếng như vậy, nhiều phụ nữ nguyện vì hắn lên núi đao vào biển lửa, cô chỉ là một kẻ khác loài, bị hắn chán ghét cũng không có gì lạ. Hiện tại hắn đối với cô lãnh đạm như vậy, cô không nghĩ ra hắn tại sao lại phải hãm hại Tống Kì.

Đỗ Mộ Ngôn nghe Tống Kì nói có chút khẩn trương, từ đầu đến cuối chỉ chú ý đến vẻ mặt của Tuyên Tuyên, thấy cô một chút cũng không nghi ngờ mình, hắn không khỏi thả lỏng. Hắn chỉ biết, hắn lựa chọn cố ý đối xử lãnh đạm với cô là cách vô cùng chính xác. Sẽ không bị Tuyên Tuyên hoài nghi hắn đem Tống Kì thiết kế, lại có thể đạt được tâm của cô. Chỉ cần tên Tống Kì chướng mắt này biến mất, hắn nhất định có thể có được tâm cô!

""Tuyên Tuyên, em tình nguyện tin tưởng họ Đỗ này, cũng không chịu tin tưởng anh sao?"" Tống Kì kinh ngạc nhìn Tần Tuyên Tuyên.

Tuyên Tuyên mở to mắt: ""Tôi chỉ tin vào chứng cứ!""

Đối với việc nhìn người của Tuyên Tuyên cô không hề có tin tưởng, tri nhân tri diện bất tri tâm, cô cũng muốn tin tưởng Tống Kỳ, nhưng những hình ảnh kia không phải là giả, sao cô có thể tin hắn đây?

Tống Kỳ lui về sau, bỗng nhiên nhìn Đỗ Mộ Ngôn, đáy mắt dâng lên ý chí chiến đấu: "" Họ Đỗ kia, tôi sẽ không chịu thua đâu. Tôi nhất định sẽ tìm ra chứng cứ anh hãm hại tôi! "" Hắn lại nhìn về phía Tần Tuyên Tuyên, ngữ khí chuyển thành nhu hòa, "" Tuyên Tuyên, hiện tại em không tin anh cũng không sao, anh sẽ không rời khỏi nơi này, nhất định anh sẽ tìm thấy chứng cứ cho em xem!""

Tống Kỳ xoay người sai bước rời đi, ngồi lên xe của mình giẫm chân ga. Hôm nay gặp được Đỗ Mộ Ngôn, khiến cho hắn tỉnh táo lại, cho dù có bị công ty sa thải, hắn cũng sẽ không rời khỏi thành phố N, hắn nhất định sẽ tìm ra chứng cứ, chứng minh mình trong sạch, để cho Tuyên Tuyên nhìn rõ bộ mặt thật của tên họ Đỗ kia. Nhân tố quyết định mọi việc, chính là trên người vị Hoàng tiểu thư kia, chỉ cần hắn tìm thấy cô ta, sẽ dùng tất cả biện pháp khiến cô ta nói ra sự thật!

Đỗ Mộ Ngôn nhìn Tống Kỳ lên xe rời đi, tàn nhẫn nhíu mày. Bởi vì thủ đoạn của hắn có chút bất đi, cho nên mới không thể làm Tống Kỳ suy sụp sao? Hắn hắn là nên tìm người giết chết Tống Kỳ, nhất lao vĩnh dật (một lần vất vả suốt đời nhàn nhã), miễn cho hắn ta lại đến đây đưa....? Không, không được, hắn không thể làm như vậy được....Hắn muốn dùng biện pháp khác, khiến Tống Kỳ phải rời đi.

""Đỗ tiên sinh, vừa rồi cảm ơn anh."" Tống Kỳ vừa đi, một mình đối mặt với Đỗ Mộ Ngôn Tần Tuyên Tuyên có chút xấu hổ, dù sao vừa rồi Tống Kỳ cũng đem tội danh đổ lên người Đỗ Mộ Ngôn: "" Thực xin lỗi, anh đừng để ý tới những lời Tống Kỳ nói, hắn...hắn là có chút hiểu lầm.""

""Ừm, tôi biết."" Đỗ Mộ Ngôn thản nhiên lên tiếng, bộ dáng như không chút nào để ý.

Tần Tuyên Tuyên nhẹ nhàng thở ra. "" Cảm ơn!.""

Đỗ Mộ Ngôn kiềm chế kích động trong lòng, khuôn mặt nghiêm túc nói thêm một câu: "" Về sau hãy lại đến tìm cô, cô có thể dùng danh nghĩa của tôi đuổi hắn, tôi sẽ phối hợp với cô.""

""Không, không cần!"" Tần Tuyên Tuyên vội lắc đầu, ""Tôi nghĩ anh ta sẽ không đến nữa đâu.""

Nói cái gì mà tìm chứng cứ.....đều là do Tống kì bịa đặt, hắn có thể tìm được chứng cứ gì? Chứng cứ gì đó đều không có trong lời nói của hắn, hắn sao có thể không biết xấu hổ mà tiếp tục tới tìm mình?

Đỗ Mộ Ngôn nhìn Tần Tuyên Tuyên, không nhận được trả lời: "" Nếu cô muốn từ chối người khác theo đuổi, cũng có thể dùng danh nghĩa của tôi.""

Tần Tuyên Tuyên ngẩn ra, có chút kinh ngạc nhìn Đỗ Mộ Ngôn.

Đỗ Mộ Ngôn lúc này mới kinh ngạc phát hiện mình vừa mới nói gì, trâm mắt xuống, cho dù không cam lòng cứ thế rời đi, nhưng cũng chỉ có thể nghiêm mặt nói: "" Tần tiểu thư xin cứ tự nhiên, tạm biệt.""

Hắn xoay người nhanh chóng rời đi, không muốn lại dùng biểu hiện giải đãi với cô, vẻ mặt trầm xuống hơi dữ dằn, đáy mắt phát ra một tia tàn nhẫn độc ác.

Hắn tuyệt đối không để cho Tống Kỳ cơ hội nào nữa.

Nhìn bóng dáng Đỗ Mộ Ngôn nhanh chóng rời đi, cảm giác áp lực trong nháy mắt biến mất, cô cho là mình nghĩ nhiều, xoay người hướng về phía nhà ga.

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Trợ lý tạm thời

Dựa vào buổi nói chuyện lần trước cùng Mạc tổng, Tần Tuyên Tuyên đem bản hồ sơ xin việc trước đó cầm về. Thật ra chuyện Mạc tổng biết cô muốn từ chức cũng không hẳn là việc xấu, có lẽ hẳn đã cùng Tả An lân và Tương Giai hai người bọn họ nói chuyện, làm cho cô ở bộ phận tiêu thụ có được những ngày sống dễ chịu hơn chút. Cô không muốn cùng người khác đối địch, chỉ hy vọng có thể được hòa bình chung sống, nhưng một mình cô nhiệt tình cũng vô dụng, nếu người của phòng tiêu thụ vẫn đối với cô có thái độ thành kiến ác liệt, cô cũng không thể lúc nào cũng đem mặt nóng áp mông lạnh của người ta được.

Cô quyết định sẽ tiếp tục làm ở đây trong vòng một tháng, nếu thật sự không làm được, cô sẽ rời đi.

Thời điểm ăn cơm chiều, Đường Vi đột nhiên nổi lên hứng thú hỏi chuyện về Tống Kỳ.

""Tuyên Tuyên, sao dạo gần đây không thấy con cùng bạn trai hẹn hò vậy?"" Đường Vi nghi hoặc nói. Tần Tuyên Tuyên luôn ở nhà, mỗi ngày dù ra ngoài chơi cuối cùng vẫn là về nhà, Đường Vi còn nói, thời điểm hai tháng trước Tần Tuyên Tuyên cùng Tống Kỳ yêu nhau cuồng nhiệt, cách vài ngày sẽ ra ngoài đi chơi tối muộn mới về, trong khoảng thời gian này lại không thấy yêu đương hẹn hò gì, bà cảm thấy có chút khó hiểu.

Tay gắp rau của Tần Tuyên Tuyên dừng một chút, chỉ do dự một lúc, liền quyết định nói thật.

Cô nhìn về phía Tần Quốc Đống cùng Đường Vi vẫn luôn quan sát mình, nụ cười có chút miễn cưỡng: "" Ba mẹ, con và Tống Kỳ chia tay rồi.""

""Cái gì?"" Đường Vi để đĩa xuống kinh ngạc nói.

Tần Quốc Đống cũng nhăn mày lại, ân cần hỏi: "" Chuyện gì xảy ra vậy, Tuyên Tuyên?""

Tần Tuyên Tuyên nhẹ nhàng băng quơ, hời hợt cười "" Con cùng anh ấy tính cách không hợp, bọn con không hợp nhau.""

""Trước đó không phải hai đứa vẫn rất tốt sao? Sao tự nhiên tính cách lại không hợp rồi."" Đường Vi nói.

Tần Tuyên Tuyên nhìn mẹ, nhượng mày: "" Ở chung một chỗ mới biết là không hợp. Mẹ, mẹ cùng ba không cần lo,đây là chuyện của con, con có thể giải quyết được.""

Đường Vi cùng Tần Quốc Đống nhìn nhau, trái lại không nói gì thêm nữa, chính là để cho cô có việc buồn cũng đừng để trong lòng. Hai người đều là người tiến bộ, từ lúc Tần Tuyên Tuyên còn nhỏ đã dạy cô khả năng làm chủ quyết định của mình, Tần Tuyên Tuyên từ trước đến nay cũng là người hiểu chuyện, vì vậy họ luôn ủng hộ lựa chọn của cô. Nếu cô nói tính cách hai người không hợp nên chia tay, bọn họ sẽ không hỏi thêm gì nữa. Dù sao đối với bọn họ, Tần Tuyên Tuyên tuổi còn nhỏ, chuyện người yêu từ từ rồi sẽ đến, dù sao cũng có nhiều chỗ bọn họ có thể hỏi thăm.

Nghe những lời nói quan tâm của cha mẹ, Tần Tuyên Tuyên chỉ cảm thấy trong lòng một trận ấm áp, hốc mắt có chút ướt, vội vàng cúi đầu ăn cơm. Cho dù trước mặt là ba mẹ, khóc vẫn là việc khiến cô vô cùng xấu hổ khó xử. Mà đối với những lời khuyên an ủi của họ, cô cảm thấy người gây ra những đau khổ này cho cô, giống như nhẹ đi không ít.

Lúc này, Tần Tuyên Tuyên lại cảm thấy may mắn, may mắn cô mới chỉ cùng Tống Kỳ quen nhau hai tháng đã biết bộ mặt thật của hắn, nếu không đợi cho về sau ở bên nhau lâu dài, đến khi tình cảm trở nên sâu sắc mới phát hiện ra, lúc đó có khi cô càng thống khổ hơn. Mà hiện giờ, cô chính là cần trong khoảng thời gian ngắn này tự mình chữa thương, có thể nhanh chóng bình phục lại.

Vài ngày sau, khi đi làm Tần Tuyên Tuyên cảm giác có gì đó khác lạ. Có lẽ đúng như suy đoán của cô, Mạc tổng đã đề cập qua với mọi người phòng tiêu thụ, cô cảm giác bọn họ nhìn cô không còn tràn ngập một loại địch ý nữa, mặc kệ trong lòng bọn họ nghĩ gì, ít nhất vẫn cùng cô giữ vẻ ngoài ôn hòa. Chỉ như vậy cũng khiến cô thỏa mãn.

Giữa trưa hôm nay, Tần Tuyên Tuyên nhận được một cuộc gọi, cô không nghĩ là sẽ nhận, ai ngờ đầu bên kia vang lên tiếng của Tống Kỳ.

"" Tuyên Tuyên, em có thể ra ngoài gặp anh một lần được không? Anh cầu xin em!"" Thanh âm của hắn có chút dồn dập.

""Tống Kỳ, anh đừng gọi tới nữa. Chúng ta chia tay rồi, anh nên buông tay đi.""

""Tuyên Tuyên....""

Tần Tuyên Tuyên căn bản không muốn nghe Tống Kỳ nhiều lời, dứt khoát tắt máy, thuận tay đem số điện thoại đó đưa vào danh sách đen. Tống Kỳ vẫn không chịu từ bỏ, lại đổi số khác tiếp tục gọi tới, lúc đầu cô còn lo là khách hàng gọi tới nên nghe, nhưng vừa nghe thấy thanh âm quen thuộc của hắn, sau đó, cô liền không tiếp điện thoại. Về sau, có lẽ là Tống Kỳ cũng biết Tần Tuyên Tuyên quyết tâm không nhận điện thoại của mình, cuối cùng mới từ bỏ.

Giữa trưa, đang muốn tìm Phương Phán Phán cùng đi ăn cơm, không nghĩ tới Tả An Lôi lại tới tìm cô mời đi ăn trưa. Tuy bên ngoài Tần Tuyên

Tuyên cùng Tả An Lôi vẫn luôn duy trì bộ mặt hòa khí, nhưng chuyện ở khách sạn suốt nước nóng làm cho từ đáy lòng cô không thể nào có thể thích Tả An Lôi, vì vậy cô uyển chuyển cự tuyệt lời mời, như cũ đi tìm Phương Phán Phán.

Phương Phán Phán vẫn như cũ mang theo vị đồng nghiệp mới, ba người đi đến phố ăn vặt đối diện với tòa nhà. Tuy bên trong tòa cao ốc Thiên Vũ có nhà ăn, nhưng đồ ăn không hợp với họ, vì vậy cơ bản Tần Tuyên Tuyên cùng Phương Phán Phán đều ăn ở ngoài, hoặc là cùng Tống Kỳ ăn cơm hộp tình yêu hân mang đến.

Nhớ tới quá khứ, Tần Tuyên Tuyên càng cảm thấy buồn bã. Gần đây Tần Tuyên Tuyên cùng Tống Kỳ cũng chưa cùng nhau ăn trưa, Phương Phán Phán cảm thấy kì quái, hỏi thăm thì Tần Tuyên Tuyên cũng chỉ ứng phó đôi câu lấy lệ. Ba người ăn xong thời gian vẫn còn sớm, Phương Phán Phán liền đề nghị đi đến khu bên cạnh cho tiêu hóa, Tần Tuyên Tuyên không có hứng thú, liền chào tạm biệt hai người, một mình đi về công ty. Ai ngờ còn chưa đi đến tòa cao ốc Thiên Vũ, bên cạnh liền truyền đến một cỗ lực kéo mạnh mẽ, cô bị kéo vào một chỗ tối.

Kéo cô chính là một người đàn ông cao lớn đội mũ đeo kính râm, cô muốn phản kháng, chợt nghe thấy đối phương vội vàng nói: "" Tuyên Tuyên, là anh!""

Nói xong, đối phương đem mũ cùng kính tháo xuống, đúng là Tống Kỳ.

Sắc mặt Tần Tuyên Tuyên thay đổi, giây dựa muốn đi, cô một chút cũng không muốn nhìn thấy Tống Kỳ.

Tống Kỳ vội vàng nói: "" Tuyên Tuyên, lần này anh đến là để nói lời từ biệt, anh phải rời khỏi thành phố N!""

Động tác của cô dừng lại, nhưng không quay đầu lại, chỉ là đưa lưng về phía hắn.

Giọng nói của Tống Kỳ mang theo chua xót: "" Tuyên Tuyên, mấy ngày nay anh đều đi tìm Hoàng tiểu thư kia, anh tới quán bar lần đó, đợi vài ngày cũng không gặp cô ta, không nghĩ tới lại chộc tới một đám côn đồ, không cần thận va phải bọn chúng. Đền tiền còn không tính, bọn chúng muốn đem anh đánh đến vào bệnh viện mới bằng lòng bỏ qua.....Tuyên Tuyên, hai ngày này bọn chúng đều đang tìm anh, ngay cả nhà anh cũng không dám về, anh cũng không thể ở lại thành phố N được nữa, gọi điện thoại em không chịu nghe, anh chỉ có thể đến tìm em, gặp được em rồi, anh sẽ đi.""

Thấy Tần Tuyên Tuyên vẫn không để ý tới mình, trên mặt Tống Kỳ xẹt qua một trận chán nản, oán hận nói: "" Tuyên Tuyên, hiện giờ anh không có cách để ở lại thành phố tìm chứng cứ, nhưng cũng không chứng minh anh từ bỏ. Tuyên Tuyên, Đỗ Mộ Ngôn kia không phải là người tốt, nếu em cùng hắn ở một chỗ, nhất định sẽ bị tổn thương! Anh biết dù bây giờ anh có nói gì em cũng không tin.....Nhưng mà Tuyên Tuyên, anh chỉ xin em cho anh thời gian ba tháng, ba tháng sau, chờ bọn chúng không truy tìm anh nữa, anh nhất định sẽ quay lại, đem chứng cứ tìm được đến cho em! Đến lúc đó, mặc kệ em vẫn quyết định chia tay anh hay như thế nào, anh sẽ không nói hai lời, nhưng Tuyên Tuyên, anh không hy vọng em bị một chút thương tổn nào, đừng cùng Đỗ Mộ Ngôn ở một chỗ, hắn không phải người tốt!""

Giờ phút này trong giọng nói Tống Kỳ đầy chân thành cấp thiết, Tần Tuyên Tuyên sao có thể không có cảm giác? Nhưng khi nhớ lại những bức ảnh ngày đó, cùng với vị Hoàng tiểu thư kia đem chứng cứ là hắn ra, khiến cho đáy lòng Tần Tuyên Tuyên dâng lên kích động lại bị đè ép trở về.

"" Tôi ở một chỗ với ai, không hề liên quan đến anh!"" Tần Tuyên Tuyên như cũ đưa lưng về phía Tống Kỳ, ra vẻ lạnh như băng nói xong, dừng vài giây, cô hít sâu, dùng thanh âm cực nhỏ nói: ""Bảo trọng.""

Nói xong, cô liền chạy mất, rất nhanh liền tiến vào tòa cao ốc Thiên Vũ.

Cả buổi chiều, mãi cho đến khi tan tầm, tâm trạng Tần Tuyên Tuyên có chút không yên. Cô nghĩ, có lẽ Tống Kỳ rời khỏi thành phố này cũng tốt, thời gian sẽ là phương thuốc chữa lành tất cả, chờ hân trở về, có lẽ sẽ không tiếp tục dây dưa tìm đến cô. Cũng có thể, hân sống trong hoàn cảnh mới phát triển tốt hơn, sẽ quyết định không trở lại. Như vậy đúng là giai đại vui mừng.

Ngày hôm sau vừa đúng là ngày nghỉ lễ, trên đường về nhà Tần Tuyên Tuyên ghé qua siêu thị mua một đồng lớn đồ ăn vặt, chuẩn bị cho hai ngày này làm tổ ở nhà xem phim giết thời gian, không nghĩ tới vừa về đến nhà, đã bị Tần Quốc Đồng gọi lại.

"" Có chuyện gì vậy ba?"" Tần Tuyên Tuyên để đồ ăn vặt xuống, nghi hoặc hỏi.

Tần Quốc Đồng để cho Tần Tuyên Tuyên ngồi đối diện với mình, cười nói: "" Hai ngày trước kịch lịch sử của Tiểu Đổ đã bắt đầu ghi hình, ngày mai chính thức quay phim, Tuyên Tuyên, con có muốn cùng ba đi nhìn xem không?""

"" Nhanh như vậy đã quay rồi?"" Tần Tuyên Tuyên kinh ngạc nói.

Tần Quốc Đồng gật đầu: "" Kịch bản cha đã xem qua không có vấn đề gì, hiện trường làm việc còn một vài tình tiết còn phải kiểm tra, ngày mai cha phải qua đó.""

Tần Tuyên Tuyên chưa bao giờ được tham quan đoàn quay phim, tuy không biết có ngôi sao nào tham gia không, nếu có thể gặp được những người từ trước đến nay chỉ có thể nhìn qua TV, cô đương nhiên muốn đi cùng, chẳng qua....

"" Ba, ba là cố vấn nên đi thật bình thường, nhưng con cũng có thể đi cùng sao?""

Tần Quốc Đống mỉm cười, "" Con có thể dùng danh nghĩa trợ lý của ba để đi cùng, bọn họ sẽ không nói gì đâu.""

Tần Tuyên Tuyên nở nụ cười: "" Rõ, giáo sư Tần! Có chuyện gì xin cứ phân phó cho tiểu trợ lý này làm.""

Tần Quốc Đống bật cười: "" Nha đầu nghịch ngợm!.""

Đến khi Tần Tuyên Tuyên cầm theo túi ăn vặt về phòng mình, Đường Vi từ phòng bếp bước ra, Tần Quốc Đống nhìn về phía vợ mang theo nét mặt buồn phiền, trấn an nói: "" Đừng lo, Tuyên Tuyên là con gái của chúng ta, chẳng qua chỉ là thất tình, con có thể vượt qua được mà. Em xem, không phải con rất hào hứng ngày mai được đi xem đoàn làm phim sao?""

"" Anh nói đúng, em à, chính là quá quan tâm nên dễ bị loạn."" Đường Vi thoải mái nở nụ cười. Trong khoảng thời gian này tâm tình Tuyên Tuyên không tốt, cho dù cô cái gì cũng không nói, nhưng người làm cha mẹ như họ cũng có thể nhận ra. Vừa đúng lúc nhóm làm phim lịch sử kia quay phim ngay tại ngoại ô thành phố, đúng lúc lại được nghỉ hai ngày, Tần Quốc Đống cùng Đường Vi liền bàn bạc đem Tần Tuyên Tuyên đi giải sầu.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tần Tuyên Tuyên đã bị Đường Vi gọi dậy, nhớ tới ngày hôm qua cùng Tần Quốc Đống nói chuyện, cô cũng không ngủ nữa, rất nhanh đã ăn mặc chỉnh tề xuống ăn sáng, mới vừa ngồi vào bàn ăn, thì bị Đường Vi nhìn cô cười.

"" Tuyên Tuyên, con đang mặc cái gì thế?""

Công ty thiết kế Tụ Mĩ tương đối thoải mái, không quy định nhân viên phải mặc cái gì, hơn nữa hiện tại mới là tháng chín, thời tiết vẫn còn nóng, cho nên Tần Tuyên Tuyên luôn mặc áo liền váy cùng trang sức đơn giản. Nhưng hôm nay, cô cố ý mặc một bộ váy âu phục màu đen mua hôm gần tốt nghiệp đi phỏng vấn, chân đi tất chân màu đen cùng giày da. Vì để cho

mình trông có vẻ già dặn, cô đem mái tóc dài buộc thành đuôi ngựa, lại đeo thêm một cái kính màu đen.

"" Mẹ, con đây là ăn mặc đúng theo như một trợ lý tiêu chuẩn."" Tần Tuyên Tuyên nghiêm trang nói, đem kính tháo xuống đặt trong tay, nghiêm túc nhìn Tần Quốc Đống nói: "" Giáo sư Tần, bữa sáng nay ngài muốn ăn gì? Con giúp ngài lấy.""

Tần Quốc Đống cùng Đường Vi nhìn nhau, đều nhin không được nở nụ cười.

Tần Quốc Đống mua xe từ vài năm trước, mà Tần Tuyên Tuyên trong lúc học đại học cũng đã lấy bằng, thời điểm mọi người ra ngoài, cô cũng xe ngồi trên tập luyện, kỹ thuật vẫn chưa thuần thục lắm. Lúc này cô mạnh mẽ tỏ vẻ bản thân là một trợ lý, xe hẳn là do cô lái, liền từ trong tay Tần Quốc Đống cướp chìa khóa, bắt chước bộ dạng mở cửa xe sau, để cho Tần Quốc Đống trước tiên an vị trên xe, xong chính mình mới ngồi vào vị trí lái. Trên xe đang cài đặt hệ thống dẫn đường, Tần Tuyên Tuyên không hao tâm tốn sức chút nào cũng có thể biết đường, thoải mái đi đến ngoại ô thành phố điện ảnh - Minh Thành.

Tần Tuyên Tuyên sinh ra và lớn lên ở thành phố N, đã rất nhiều lần cô tới Minh Thành, nhưng đều là thân phận du khách. Thời điểm học đại học, cũng có nghe bạn học nói qua ngày nghỉ ở Minh Thành ai cũng đều đã trải qua làm diễn viên quần chúng, thỉnh thoảng cô cũng rất tò mò hâm mộ, ý nghĩ muốn đến chơi cũng từng xuất hiện trong đầu.

Nhờ tổ làm phim đưa cho Tần Quốc Đống giấy đỗ xe, Tần Tuyên Tuyên ở hầm bãi đỗ xe đậu xe xong xuôi, sau đó tranh giành với ba cô đòi xách túi, không đi cách xa ông khoảng cách nửa bước chân. Tần Quốc Đống cười cười, đều làm theo ý cô, còn đồng ý với cô, ở trong tổ kịch chỉ gọi cô là Tuyên Tuyên, sẽ không để cho người khác biết cô là con gái ông.

Hôm nay là ngày lễ, khách du lịch đến Minh Thành không ít, tuy nhiên ở chỗ đoàn làm phim, lều được dựng lên rất chắc chắn, bên ngoài còn bố trí không ít bảo vệ, một bộ dáng vô cùng nghiêm chỉnh, thấy vậy Tần Tuyên Tuyên lú lười không thôi. Đây là đoàn làm phim truyền hình sao? Không phải là người lãnh đạo quốc gia đến phỏng vấn đấy chứ?

Bởi vì được tổ kịch cấp cho thẻ công tác, Tần Tuyên Tuyên đi theo Tần Quốc Đống, hai người không chút trở ngại tiến vào. Tần Tuyên Tuyên vẫn chưa hỏi ba cô làm cố vấn cho bộ phim này tên là gì, bây giờ mới ở lỗi vào nhìn thấy mấy chữ "" Tổ kịch Tần gia huynh muội""

Không nhìn tên tổ kịch, căn bản nhìn không ra đây là triều đại lịch kịch sử nào. Tần Tuyên Tuyên nhỏ giọng hỏi Tần Quốc Đống, lúc này mới biết được, hóa ra bộ phim này lấy bối cảnh lịch sử thời kỳ Ngũ Hồ loạn Hoa (năm dân tộc Hồ làm loạn Trung Hoa). Hiện giờ phim lịch sử lấy bối cảnh Hán Đường Minh Thanh vô cùng nhiều, trong ấn tượng của cô, dường như không có bộ phim lịch sử nào lấy bối cảnh thời đại của Ngũ Hồ loạn Hoa, cho nên bọn họ mời ba cô làm cố vấn quả nhiên là chính xác. Ba cô đối với thời kì lịch sử dân tộc Tây Tấn có nhiều nghiên cứu, còn từng có bài phát biểu về luận văn học thuật Thiên Cơ...Như vậy có thể đoán được, trước đó Đỗ Mộ Ngôn mời ba cô về đảm đương vai trò cố vấn, là hoàn toàn hợp tình hợp lý.

Tần Quốc Đống xem qua kịch bản, nói qua những nét chính nội dung bộ phim cho cô nghe, nói về vận mệnh hỗn loạn thời đó của người bình thường, nói về những thăng trầm trong cuộc đời của huynh muội Tần gia gặp nhau rồi chia xa, tình thân giữa hai người, tình yêu của từng người, tất cả dường như đều gói gọn bên trong xã hội cũ, nhỏ bé nhưng lại khiến người ta vô cùng cảm động.

Tần Tuyên Tuyên nghe ba cô giới thiệu xong, phát hiện mình đối với kịch bản này rất có hứng thú, đang muốn hỏi vài câu, chỉ thấy phía trước có đoàn người tiến vào. Người đàn ông đi đầu tiên hơi nghiêng đầu, nghe

người đàn ông tầm ba mươi bốn mươi bên cạnh đang nói gì đó, vẻ mặt nhìn không ra vui buồn.

"" Tiểu....Đỗ tổng!"" Tần Quốc Đống không nghĩ tới Đỗ Mộ Ngôn sẽ xuất hiện ở đây, ông có chút giật mình, nhưng ở trước mặt mọi người, ông cũng không thể gọi hắn là Tiểu Đỗ, ngay lập tức liền sửa lại.

"" Giáo sư Tần!"" Đỗ Mộ Ngôn nhìn về phái Tần Quốc Đống, trên mặt tháo xuống vẻ lạnh lùng, mang theo một chút tôn kính. Khi hắn nhìn thấy Tần Tuyên Tuyên đứng bên cạnh, trang phục của cô cùng những lúc bình thường hoàn toàn bất đồng làm cho trước mắt hắn sáng ngời, dùng sức kiềm chế sự kinh diễm trong đáy mắt, khó khăn thu hồi ánh mắt của mình.

Ngày hôm qua hắn đem Tống Kỳ đuổi khỏi thành phố N, tâm tình của Đỗ Mộ Ngôn vô cùng tốt, vốn hôm nay hoàn toàn không cần hắn đến tận đây, nhưng vì muốn lưu lại ấn tượng tốt cho Tần Quốc Đống, hắn lại cố ý tới. Tuy nhiên, trước đó hắn không biết Tuyên Tuyên cũng sẽ tới, hắn ở công ty cô lắp đặt máy theo dõi, nhưng lại không dám trong nhà cô làm gì.

Đỗ Mộ Ngôn đang muốn lạnh lùng thản nhiên mở miệng chào hỏi Tần Tuyên Tuyên, lại nghe thấy Tần Quốc Đống nói: "" Đỗ tổng, đạo diễn Vệ, đây là trợ lý của tôi, Tuyên Tuyên. Tuyên Tuyên, Đỗ tổng cô đã từng gặp qua, còn vị này chính là đạo diễn Vệ.""

Vừa nghe thấy lời nói của Tần Quốc Đống, hắn liền hiểu ông không muốn để cho tổ kịch biết được quan hệ cha con của hai người, đối với việc này hắn cũng tự nhiên dốc sức phối hợp.

"" Đỗ tổng, đạo diễn Vệ, xin chào."" Tần Tuyên Tuyên tự nhiên chào hỏi hai người.

Cô xinh đẹp thanh tú đứng một bên, bộ váy tinh xảo làm tôn lên dáng người hoàn mỹ của cô, giọng nói mềm nhẹ giống như một hồi gió xuân thổi

tới làm trái tim Đỗ Mộ Ngôn loạn nhịp, trái tim hẫp đập nhanh hơn, hạ thân bỗng dưng vắng thẳg.

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Thay người

Đạo diễn Vệ nhìn Tần Tuyên Tuyên gật đầu cười, có thể thấy được, bởi vì quan hệ với Đỗ Mộ Ngôn, hẳn đối với người như Tần Tuyên Tuyên cũng dùng một loại ánh mắt khác mà cư xử.

Tần Tuyên Tuyên cũng không có quá chú ý, cô đối với giới giải trí không tính là tìm hiểu kỹ càng, ngay cả khuôn mặt của những ngôi sao nổi tiếng hay xuất hiện trên TV cô cũng không nhớ rõ, hơn nữa còn là đang đứng trước một đạo diễn. Tuy nhiên, Đỗ Mộ Ngôn đối với bộ phim lần này rất coi trọng, chắc chắn đạo diễn được mời đến cũng không phải là một nhân vật bình thường.

Mấy người chào hỏi một chút, Tần Tuyên Tuyên chủ yếu là làm người đứng ngoài quan sát một bên lắng nghe. Chờ đến khi cuộc nói chuyện kết thúc, Đỗ Mộ Ngôn còn muốn cùng đạo diễn Vệ bàn công việc, hai người rời đi trước, để Lí Thi thường xuyên đi theo bên người Đỗ Mộ Ngôn ở lại tiếp đón Tần Quốc Đống cùng Tần Tuyên Tuyên.

Đi theo Đỗ Mộ Ngôn cùng đạo diễn Vệ còn có một nhóm người trong đoàn làm phim, thấy Đỗ Mộ Ngôn trì hoãn ở lại lâu như vậy, tất cả mọi người đều nhìn ra được thái độ của hắn đối với Tần Quốc Đống rất coi trọng, bởi vậy đối với Tần Quốc Đống rất là khách sáo. Trong đó có một người thấy Tần Tuyên Tuyên tò mò quan sát xung quanh bốn phía, am hiểu nói: "" Nhóm diễn viên đều ở phía sau sân khấu hóa trang, Tần tiểu thư nếu có hứng thú, có thể đi tìm bọn họ chụp ảnh hoặc xin chữ kí.""

Tần Tuyên Tuyên đúng là có chút tò mò đối với đoàn làm phim, nhưng lần này cô tới là thân phận trợ lý của Tần Quốc Đống, nếu tự ý rời đi thì có vẻ không tốt, hơn nữa cô đối với ngôi sao diễn viên cũng không quá quen thuộc, cho dù có diễn viên nổi tiếng đứng trước mặt, có khi cô còn không nhận ra ai với ai, vẫn là không nên để hai bên phải xấu hổ thì hơn.

"" Cảm ơn, nhưng tôi là đi theo giáo sư Tần tới, vẫn là không nên rời đi thì tốt hơn."" Tần Tuyên Tuyên cười nói.

Tần Quốc Đống liếc mắt nhìn Tần Tuyên Tuyên cười một cái, dù sao cũng là con gái mình, nhìn một cái liền nhận ra cô quả thực đối với ngôi sao không có hứng thú, nhân tiện nói: "" Tôi chưa để vị trợ lý gương mẫu này rời khỏi mình một phút nào, mong các vị thông cảm.""

""Không có việc gì, chúng tôi có thể hiểu mà."" Người đề nghị đầu tiên nói.

Trong bầu không khí hài hòa này, Tần Tuyên Tuyên đi theo Tần Quốc Đống, đồng thời mở mang kiến thức đoàn làm phim là như thế nào. Tấm lều này rất lớn, bối cảnh cả bên trong lẫn bên ngoài đều có, trừ bỏ một ít đoạn phải quay ở vùng thôn quê hoang vu, thì 90% kịch bản đều được diễn hoàn toàn ở bên trong lều.

Tần Tuyên Tuyên đi một vòng theo Tần Quốc Đống, tham quan hết các bối cảnh bên trong bên ngoài, Tần Quốc Đống thỉnh thoảng chỉ ra một vài chi tiết không hợp, người phụ trách đạo cụ lập tức ghi nhớ, đồng thời sắp xếp người đi sửa đổi. Bởi vì Đỗ Mộ Ngôn ở nơi đông người biểu hiện đối với Tần Quốc Đống rất coi trọng, nên không ai dám khinh thường ông.

Cẩn thận kiểm tra lại một lần, xác định không có gì sơ suất, nhóm diễn viên cũng đã hóa trang xong, có thể bắt đầu chính thức khởi động máy.

Nói là trợ lý, nhưng hiểu biết của Tần Tuyên Tuyên đối với chuyên ngành này một chút cũng không biết. Trên thực tế cô không biết phải giúp

gì, bởi vậy lúc Tần Quốc Đống đứng bên cạnh đạo diễn cùng đạo diễn bàn bạc thảo luận nghiên cứu, ngoại trừ thỉnh thoảng đưa nước cho ba, thời gian khác cô đều ngồi yên ở một bên xem bọn họ diễn.

Bộ phim truyền hình này quả nhiên rất hay, nam nữ diễn viên chính là thần tượng đang nổi hiện giờ, trai tài gái sắc, diễn xuất lôi cuốn, Tần Tuyên Tuyên đã từng nhìn thấy bọn họ trên TV. Mà diễn viên phụ được mời đến cũng không phải nhân vật bình thường, có vài người là diễn viên gọi cạo trong ngành điện ảnh mà cô nhìn thấy từ khi còn bé. Bộ phim như vậy, đội ngũ diễn viên nổi bật như vậy chính là điều thu hút khán giả.

Mà Đỗ Mộ Ngôn, sau khi cô cùng ba chạm mặt một lần, dường như hẳn có việc gì đó, cũng không thấy lại xuất hiện.

Ngồi một bên xem diễn, Tần Tuyên Tuyên có chút không phúc hậu phát hiện, cô thích nhất là xem những cảnh NG (not good) của bọn họ, nếu không phải là quên kịch bản, thì cũng là sai lời thoại, mỗi lần có những cảnh như vậy thực không biết nên khóc hay cười.

Có một lần cô đem nước cho Tần Quốc Đống, Đỗ Mộ Ngôn đã qua đây, không khí lúc ấy của cả đoàn đều thay đổi, có cảm giác giống như gấu đang đến mọi người mau giả chết (mềo: thím tác giả giả à, thím so sánh cái kiểu gì thế? Tác giả: đừng để ta phải cắt truyện!) Chỉ có Tần Tuyên Tuyên, Tần Quốc Đống cùng đạo diễn Vệ thời điểm ở trước mặt Đỗ Mộ Ngôn đều có biểu hiện bình thường, khỏe miệng Đỗ Mộ Ngôn mang theo nụ cười nhàn nhạt, từng nghe qua truyền thuyết về người đàn ông này, bây giờ lại được tận mắt chứng kiến bộ dáng nghiêm nghị đó.

Đỗ Mộ Ngôn tỏ ý rằng chính mình bận quá, ý tứ là suy nghĩ không chu đáo, Tần Quốc Đống tỏ vẻ không có gì, mà đối với Tần Tuyên Tuyên đứng cạnh Tần Quốc Đống, Đỗ Mộ Ngôn giống như là không nhìn thấy, một cái liếc mắt cũng chưa từng nhìn qua.

Sau khi biểu đạt lời xin lỗi, Đỗ Mộ Ngôn cũng không để cho tổ công tác phải chậm trễ công việc, vội vàng rời đi, trước khi đi hẳn vẫn không nhìn được nhìn Tần Tuyên Tuyên một cái, rồi nhanh chóng thu hồi tầm mắt, không để cho người khác phát hiện.

Đỗ Mộ Ngôn vừa đi, không khí hiện trường lập tức được thả lỏng, Tần Tuyên Tuyên đứng một bên nhìn nhóm diễn viên diễn, nhớ lại xem mình đã từng xem qua bộ phim nào của diễn viên này chưa.

"" Cô tên là Tần Tuyên Tuyên đúng không? "" Bên cạnh bỗng vang lên một tiếng nói dễ nghe. Ngay sau đó, cô cảm nhận được bên cạnh có người ngồi xuống.

Tần Tuyên Tuyên di chuyển về nơi phát ra tiếng, nghiêng đầu nhìn qua. Người tới vẫn mặc trang phục biểu diễn, bộ dạng rất dễ nhìn, diễn vai một công tử cao quý, phối hợp với đôi mắt hoa đào của hẳn giờ phút này nụ cười tươi rói trên khuôn mặt, thật đúng là rất phong độ. Tần Tuyên Tuyên nhớ tới hình như bản thân đã từng nhìn thấy bộ phim của diễn viên này, còn không chỉ một lần, nhưng có lẽ bởi vì vai diễn của hẳn đều là vai phụ, cô không nhớ ra tên của hẳn, giờ phút này cô không khỏi có chút xấu hổ.

"" Đúng vậy, tôi là trợ lý của giáo sư Tần"" Tần Tuyên Tuyên đáp.

Vu Lương mỉm cười: "" Có thể nhìn ra được, tiểu thư Tần Tuyên Tuyên cùng giáo sư Tần đều giống nhau, có được khí chất học giả vô cùng riêng biệt.""

"" Cảm ơn, anh quá khen."" Tần Tuyên Tuyên cười đến cứng đờ cả khuôn mặt, đối phương xem chừng cũng không muốn tự giới thiệu về mình, hiển nhiên rất tự tin về việc cô có thể nhận ra hẳn, nhưng cô thật sự không biết hẳn là người nào, nếu như bây giờ hỏi, có thể hay không làm tổn thương lòng tự tôn của hẳn?

Biểu tình Tần Tuyên Tuyên cứng ngắc, nhưng ở trong mắt Vu Lương lại trở thành cô lần đầu tiên tiếp xúc với ngôi sao gần như vậy nên khẩn trương, nụ cười của hắn lại càng sâu.

Vừa rồi tất cả mọi người đều thấy được, Đỗ tổng đối với giáo sư Tần tương đối khách khí, cũng có lời đồn rằng, giáo sư Tần được Đỗ tổng ""ba lần mời đến"", theo như biểu hiện hôm nay của Đỗ tổng, lời đồn này rất có thể là thật. Mà vừa rồi trong khi Đỗ tổng cùng giáo sư Tần gặp mặt, hắn vẫn âm thầm ở bên cạnh quan sát, xác định Đỗ tổng đối với vị trợ lý giáo sư này không có hứng thú, nên hắn mới lại đây. Chỗ giáo sư Tần hắn không nói cái gì, nếu có thể cùng trợ lý giáo sư Tần có được quan hệ tốt, có thể cũng có ích cho con đường diễn viên sau này của hắn. Với kinh nghiệm nhiều năm của hắn, cô gái này tương đối dễ nhìn, bề ngoài nhìn qua như là cấm dục, thật ra bên trong nội tâm lại vô cùng lăng lợ, đặc biệt là khi còn đối mặt với một ngôi sao trên đỉnh cao như hắn.

"" Tiểu thư Tuyên Tuyên.....cô không ngại nếu tôi gọi cô là Tuyên Tuyên chứ? Dù sao gọi như vậy tương đối thân mật. Cô cũng có thể trực tiếp gọi tôi là Mạn Định, nhóm diễn viên đều gọi tôi như vậy."" Vu Lương nở nụ cười sáng lạn, bày ra mị lực vô hạn của mình.

Người này từ đầu đến giờ đều khiến cho cô không được thoải mái, nếu như đây là diễn viên cô biết thì có thể cô sẽ bắt chuyện vài câu, nhưng đối phương lại hoàn toàn là người xa lạ, cô thật sự không biết nên tiếp tục đề tài này như thế nào.

"" Được....."" Tần Tuyên Tuyên miễn cưỡng cười, "" Phần diễn của anh rất nhanh sẽ đến đi? Có muốn chuẩn bị trước hay không?""

"" Không sao, lời thoại tôi sớm đã học thuộc. Hơn nữa, vai diễn của tôi còn lâu mới xuất hiện."" Vu Lương giống như nghe không ra ý tứ tiễn khách trong lời nói của Tần Tuyên Tuyên, tiếp tục cười nói.

Tần Tuyên Tuyên không có biện pháp, chỉ có thể mạnh mẽ xốc lại tinh thần, nói chuyện có lệ với Vu Lương, nhưng không biết có phải do ảo giác của cô hay không, cô cảm giác như có một ánh nhìn sắc bén ở sau lưng đang dõi theo.

Một lúc lâu sau, khi mà Vu Lương tự cảm thấy đã tạo được thiện cảm rồi, vừa đúng lúc màn tiếp theo đến lượt hắc diễn thì mới đứng dậy rời đi, trước khi đi cũng không quên giao hẹn với Tần Tuyên Tuyên, khi nào hắc diễn xong, hắc mời cô đi uống nước. Không đợi Tần Tuyên Tuyên từ chối, hắc đã rời đi, Tần Tuyên Tuyên chỉ có thể đau khổ suy nghĩ tìm lý do từ chối.

Vu Lương đi rồi, Tần Tuyên Tuyên mới bắt đầu lật xem danh sách diễn viên, lúc này mới phát hiện, hóa ra Vu Lương là nhân vật số hai, trong phim xem như là đại ân nhân của huynh muội Tần gia, cuối cùng cũng là lấy được Tần tiểu muội.

Không ngờ tới chính là, vừa mới diễn xong, người mà mọi người nghĩ rằng đã sớm rời đi Đỗ Mộ Ngôn đột nhiên lại xuất hiện, hơn nữa sắc mặt vô cùng âm trầm, cũng không biết là người nào to gan lớn mật dám chọc giận hắc. Hết lần này tới lần khác Đỗ Mộ Ngôn căn bản giống như không biết sự xuất hiện của mình mang đến bao nhiêu áp lực tâm lý cho mọi người, đứng ở phía sau đạo diễn Vệ, bộ dạng áp bức của hắc nhìn mọi người còn hơn cả những cảnh NG.

"" Đạo diễn Vệ, đổi hắc. "" Sau một cảnh NG nữa, ánh mắt Đỗ Mộ Ngôn lúc này đang nhìn Vu Lương diễn sai, lạnh như băng.

Vừa nói ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc, ở buổi tuyển chọn diễn viên, Đỗ Mộ Ngôn không phải vẫn luôn không có ý kiến gì sao? Như thế nào hiện giờ.....Mà Vu Lương bị chỉ đích danh không biết tai bay vạ gió thế nào, như bị sét đánh cứ đứng im tại chỗ.

"" Đỗ tổng, điều này cũng không hay cho lắm."" Đạo diễn Vệ khuyên nhủ, "" Ngày đầu tiên diễn, bọn họ vẫn chưa hiểu rõ, không có biện pháp nhập tâm vào vai diễn cũng là bình thường, diễn vài ngày nữa là tốt rồi.""

"" Đối với người khác, ông lãng phí ít hay nhiều cuộc phim tôi không quan tâm, nhưng hẳn phải rời khỏi tổ làm phim."" Về mặt Đỗ Mộ Ngôn nghiêm túc nói.

Đạo diễn Vệ tuy dưới tình huống bình thường không sợ Đỗ Mộ Ngôn, nhưng lúc này hẳn lại biểu hiện rõ vẻ không hài lòng đối với Vu Lương, ông cũng không muốn gặp phải xui xẻo. Tuy nói vai diễn của Vu Lương cũng rất quan trọng, có thể đầu tư diễn viên cùng đội ngũ nhân viên như này, muốn tìm diễn viên cũng không khó, hiện tại cũng chỉ mới bắt đầu quay, không cần phải vì một diễn viên nho nhỏ mà đắc tội Đỗ tổng, có trách chỉ có thể trách Vu Lương không biết làm sao mà lại chọc giận tới Đỗ tổng.

Suy nghĩ xong, đạo diễn Vệ trong chớp mắt nói với mọi người: "" Chúng ta trước tiên quay tiếp.""

Quy một hồi, cũng không thấy có phần diễn của Vu Lương.

Đối với triển khai như này, mọi người tuy rằng đều mặc danh kỳ diệu (không hiểu ra làm sao), nhưng không ai muốn lại trở thành một Vu Lương thứ hai nữa, vì vậy chỉ có thể thận trọng dè dặt làm tốt việc của chính mình, miễn cho lại bị Đỗ tổng nhìn trúng.

Mắt thấy Đỗ Mộ Ngôn xoay người phải đi, Vu Lương vội vàng chạy đến hỏi, lại bị Lý Tái khách khí kiên quyết ngăn lại, vì vậy chỉ có thể trơ mắt nhìn Đỗ Mộ Ngôn rời đi, đem một trận oan ức cùng mờ mịt nuốt lại trong bụng. Bên ngoài đồn đại, Đỗ Mộ Ngôn hỉ nộ vô thường, quả nhiên là sự thật!

Ai cũng không biết, giờ phút này Đỗ Mộ Ngôn cũng là một bụng tức giận không có chỗ phát tiết. Vốn hẳn nghĩ sau khi đuổi Tống Kỳ đi rồi, tiếp

đó theo đuổi Tuyên Tuyên chỉ còn là vấn đề thời gian, không nghĩ tới có kẻ dám can đảm có chủ ý lên người Tuyên Tuyên! Thời điểm nhìn thấy tên đó cố ý ngồi bên cạnh cô, hăn hận không thể giết chết kẻ đó. Nếu ngay cả hăn cũng không thể quang minh chính đại ngồi cạnh cô, cùng cô trò chuyện vui vẻ, vậy thì kẻ khác dựa vào cái gì?

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Bị thương

Đỗ Mộ Ngôn vừa mới nói ra, cũng khiến cho Tần Quốc Đồng cùng Tần Tuyên Tuyên có mặt ở đây vô cùng kinh ngạc.

Tần Quốc Đồng tuy rằng bản thân là cố vấn, trên thực tế lại chỉ như "" người hỗ trợ dự bị"", đối với việc tuyển diễn viên cùng quay phim, ông một chút cũng không hiểu, thời điểm cùng đạo diễn nghiên cứu thảo luận, cũng không để ông tùy tiện tham gia vào lĩnh vực không hiểu rõ. Mà Đỗ Mộ Ngôn lại là người đầu tư toàn bộ cho bộ phim, hẳn muốn đổi ai là chuyện của hẳn, Tần Quốc Đồng chỉ là một cố vấn thật sự không có quyền truy xét. Chẳng qua hôm nay khí thế Đỗ Mộ Ngôn nhìn qua có cái gì đó khác thường, cùng với bộ dáng ôn hòa ngày thường của hẳn quả thực khác xa, cũng không rõ là do tâm tình của hẳn không tốt, hay là thái độ lúc hẳn làm việc cùng thời gian cá nhân riêng tư không giống nhau.

Tần Quốc Đồng thực nghĩ không ra thái độ khác lạ của Đỗ Mộ Ngôn, thế nhưng Tần Tuyên Tuyên lại thật thản nhiên tiếp nhận bộ dạng nghiêm khắc này của hẳn. Cô mơ hồ cảm nhận được, đây mới là tính cách thực sự của Đỗ Mộ Ngôn, một người đàn ông còn trẻ tuổi như vậy đã là tổng tài của tập đoàn Minh Khải, thật giống như lần đầu tiên cô nhìn thấy hẳn, biểu hiện của hẳn nơi đông người thực sự ôn hòa vô hại như thế sao? Như vậy, thái độ của Đỗ Mộ Ngôn đối với cô trước đó, cùng với thái độ hiện tại đối với ba cô, là bởi vì tùy từng người, nên mới có thể không giống nhau ư?

Tần Tuyên Tuyên phát hiện bản thân mình thực sự không hiểu rõ người đàn ông tên Đỗ Mộ Ngôn này. Hành động của hẳn, nhìn như mọi nơi mọi lúc đều rất hợp lý, nhưng đôi khi lại lộ ra chút mâu thuẫn. Có lẽ là bởi vì bộ

dạng này của hắn, nên trong tiềm thức cô mới có thể cảm thấy được hắn rất nguy hiểm, ấn tượng đối với hắn đều là sợ hãi cùng kháng cự.

Trông thấy Vu Lương tức giận nhìn theo bóng dáng Đỗ Mộ Ngôn, mang theo ủy khuất đầy mình cùng không hiểu nổi rồi đi, trong đầu Tần Tuyên Tuyên hiện lên một ý tưởng vô cùng kỳ lạ. Cô tất nhiên nhớ rõ, người bị Đỗ Mộ Ngôn ""khai trừ"" đúng là diễn viên vừa rồi bắt chuyện với cô. Cô tuy rằng không thích hắn ta, nhưng cũng không đến nỗi chán ghét, vì vậy nhìn hắn ta bị Đỗ Mộ Ngôn dùng một bộ mặt lạnh lùng cùng cách thức đuổi ra khỏi đoàn làm phim một cách nhanh gọn triệt để như vậy, cô cũng không nhìn được có chút xót xa. Nhưng tại sao lại là Vu Lương, vì cái gì lại là người bắt chuyện với cô?

Tần Tuyên Tuyên cố gắng không để cho bản thân nghĩ nhiều nữa, cô quyết định đem chuyện này đổ lỗi là do trùng hợp. Cô đến đây là để giải tỏa, không phải là để đầu óc phải nghĩ thêm một vấn đề nữa.

Giữa trưa, các thành viên trong đoàn chỉ gọi cơm hộp đơn giản về ăn.

Tần Tuyên Tuyên cũng không quá kén chọn, buổi sáng đứng ngoài quan sát vậy mà cũng thật đói bụng, cô ngồi bên cạnh Tần Quốc Đống ăn vô cùng thoải mái, còn thường thường lặng lẽ cùng ông nói chuyện.

"" Ba, không nghĩ tới cơm hộp của đoàn làm phim ăn thực ngon... Tuy rằng còn thua xa tay nghề nấu ăn của mẹ, nhưng so với căn-tin trong công ty thì không biết tốt hơn bao nhiêu lần.""

"" Cảm thấy ngon như vậy thì ăn nhiều một chút."" Tần Quốc Đống khó có được lúc như này liền trêu cô "" Ba thấy cơm hộp bên kia còn nhiều lắm, nếu con muốn, ba sẽ lặng lẽ lấy giúp con thêm một hộp nữa.""

Tần Tuyên Tuyên sáng giọng: "" Ba! Chẳng lẽ con là thùng cơm chắc?""

Thấy con gái trên mặt hiện lên nụ cười vui vẻ, Tần Quốc Đống cũng thả lỏng cười nói: "" Cho dù có là thùng cơm, cũng là con gái ba thương nhất. ""

"" Ba, nào có ai như ba khen con mình như thế....."" Tần Tuyên Tuyên cúi đầu cười rộ lên.

Tần Quốc Đống lại nói: "" Tuyên Tuyên, nếu con thấy chán, buổi chiều có thể ra ngoài mua sắm. ""

"" Không sao đâu ba, xem bọn họ diễn còn thú vị hơn. Hơn nữa, con cũng đã đi hết Minh Thành này rồi, nhưng nơi đẹp và hiếm lạ cũng đã ngắm vô số lần, nên không có hứng nữa."" Tần Tuyên Tuyên lắc đầu, cô chính là một "" trợ lý "" chuyên nghiệp, sao có thể bỏ ba lại bản thân lại chạy ra ngoài chơi? Hơn nữa cũng giống như cô đã nói, Minh Thành này cô sớm đã quen thuộc, đi tiếp cũng không còn nơi nào thú vị.

"" Vậy thì tùy con, dù sao đây cũng là chủ ý của con."" Tần Quốc Đống cười gật đầu.

Sau khi ăn trưa xong nghỉ ngơi một lát, đoàn làm phim tiếp tục công việc, Tần Tuyên Tuyên như cũ đóng vai người đứng ngoài quan sát.

So với buổi sáng là "" kịch văn "", thì buổi chiều đều là ""kịch võ "". Bối cảnh bộ phim dù sao cũng là thời kỳ chiến loạn, kịch võ vậy mà thật xuất sắc, có không ít cảnh chiến tranh, tuy nhiên cảnh này lại cần một số lượng lớn diễn viên quần chúng, thậm chí còn phải quay cả ở sân ngoài trời, hiện tại đang đóng đều chỉ là một vài nhân vật tiểu tốt.

Thật ra một ngày hôm nay vốn dĩ là quay cảnh ""văn "", tuy nhiên vai phụ quan trọng Vu Lương ngoài ý muốn bị đuổi, làm cho rất nhiều cảnh cũng không có cách nào để quay, chỉ có thể trước tiên đem kịch võ chuyển lên trước.

Cô cũng không hiểu rõ lắm về việc phân biệt kỹ xảo biểu diễn, nhưng xem kịch võ hiệp nhiên so với kịch văn hấp dẫn hơn, không có cảm giác buồn ngủ như buổi sáng. Bởi vì là kịch võ, Tần Quốc Đống ít nhiều có thể chỉ dẫn từng phần, sau đó nhanh chóng quay lại chỗ ngồi cùng Tần Tuyên Tuyên, hai cha con ngồi xem diễn.

Không đến một tiếng sau, Đỗ Mộ Ngôn cả buổi trưa cũng không ở đây lại xuất hiện, trực tiếp ngồi bên cạnh Tần Quốc Đống, cùng ông tham khảo một chút về vấn đề bộ phim. Thỉnh thoảng hẳn sẽ hỏi ý kiến của Tần Tuyên Tuyên, cô cũng đều dựa theo tình hình thực tế mà nói.

Chờ sau khi Đỗ Mộ Ngôn bị Lý Thi gọi rời đi, Tần Tuyên Tuyên mới nhỏ giọng hỏi Tần Quốc Đống: ""Ba, anh ta... thực sự đối với bộ phim này để tâm như vậy ư? Tại sao vậy?""

"" Đó là đương nhiên. Anh ta đều vì bộ phim này mà đến tận nhà chúng ta, có thể không để ý hay sao? Về phần tại sao.....cũng chỉ có anh ta biết thôi."" Tần Quốc Đống nói.

Lần đầu tiên Đỗ Mộ Ngôn tới nhà đã nói thành lập một công ty điện ảnh và truyền hình là giấc mơ của hắn, cho nên hắn muốn có được một khởi đầu tốt đẹp. Nhưng cái lý do này, thật sự có thể khiến cho hắn dụng tâm đến vậy sao?

Thời điểm kết thúc một ngày quay phim, cũng không phát sinh thêm vấn đề gì, đạo diễn nói ngày đầu tiên mọi người đều vất vả, Đỗ tổng muốn mời mọi người ăn cơm. Tuy rằng Đỗ Mộ Ngôn có chút làm người khác không dám đến gần, chuyện hắn đuổi diễn viên ngày hôm nay cũng thật dọa người, nhưng nếu đã mời đi ăn, ai lại ngốc không đi cơ chứ?

"" Thật ngại quá, vợ con tôi đều đang ở nhà chờ tôi về ăn cơm, tôi không thể đi được rồi."" Tần Quốc Đống uyển chuyển cự tuyệt.

Đạo diễn Vệ nhìn ông, cũng không miễn cưỡng nữa, nhưng ánh mắt lại đặt trên người Tần Tuyên Tuyên: "" Giáo sư Tần đã không đi được, trợ lý của ngài nên đi thay.""

Nếu Tần Tuyên Tuyên thực sự là trợ lý Tần Quốc Đống, giới tính còn là nam, nói không chừng ông có thể để cô ở lại, nhưng cô lại là con gái ông, ông sao có thể để cô ở lại vào buổi tối chứ?

"" Cô ấy còn nhỏ, chưa quen cuộc sống ngoài xã hội, làm phiền tới hứng thú của mọi người thì thật không tốt"" Tần Quốc Đống cười nói: ""Đạo diễn Vệ, mọi người cứ đi đi, mai lại gặp.""

"" Đúng vậy đạo diễn Vệ, chúc mọi người đi chơi vui vẻ!"" Tần Tuyên Tuyên cũng nói.

Tần Quốc Đống đã nói như vậy, đạo diễn Vệ cũng không nói thêm gì nữa, đành phải thả hai người đi.

Đến khi ngồi trên xe cùng Tần Quốc Đống, Tần Tuyên Tuyên lộ ra bộ dáng như tránh được một kiếp.

"" Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa là một đi không trở lại rồi.""

Tần Quốc Đống cười cô: "" Nói linh tinh cái gì đâu!""

"" Ba, tửu lượng của con rất kém, nếu thực sự đi theo bọn họ ăn cơm uống rượu, khẳng định là con bị hạ gục. "" Tần Tuyên Tuyên bộ dạng nghĩ đến phát sợ. Cô bỗng nhớ lại một lần, khi đó cô vẫn còn là nhân viên phòng thiết kế, đi cùng bộ phận tiêu thụ ăn cơm, kết quả uống không ít rượu, cuối cùng vẫn là Đỗ Mộ Ngôn giải cứu cho mình.

Về đến nhà, Đường Vi hiển nhiên quan tâm hành trình ở đoàn làm phim của hai cha con, nghe thấy hai người miêu tả sinh động y như thật, tâm tình bà rất cuộc cũng thả lỏng.

Ngày hôm sau, Tần Tuyên Tuyên như cũ theo ba đến đoàn làm phim. Vốn tưởng rằng Đỗ Mộ Ngôn ngày hôm qua không sai biệt lắm ngây người cả một ngày ở đoàn phim còn chưa tỉnh, đáng lẽ hôm nay bận bịu nhiều việc nên nhanh chóng rời đi, không nghĩ tới hắn vẫn còn ở đây.

Người thay thế cho Vu Lương còn chưa tìm được, đạo diễn Vệ tạm thời quyết định đem cảnh nổ tung tập trung diễn. Thuốc nổ đều đã được qua kiểm tra xét duyệt, nhân viên làm việc cũng là người chuyên nghiệp.

Tần Tuyên Tuyên khẩn trương chờ mong đứng ở một bên, nhìn thấy đạo diễn Vệ cùng vài vị phó đạo diễn chỉ huy người này làm việc này việc kia, nói cho diễn viên khi đến cảnh nổ bom, cần biểu hiện được xuất sắc nhất có thể.

Sau khi giao hết nhiệm vụ, đạo diễn Vệ ra lệnh một tiếng, diễn viên bắt đầu di chuyển, tiếng nổ đầu tiên vang lên. Ngay sau đó là tiếng nổ thứ hai, thứ ba.....Không sai biệt lắm đều là vụ nổ nhỏ.

Như vậy cho đến vụ nổ mạnh, hoàn toàn không cần sơ tán người xem, nhưng vẫn vì sự an toàn, người không có phần diễn thì đợi ở bên ngoài.

Ngay tại lúc Tần Tuyên Tuyên cảm thán làm diễn viên thực vất vả thì cũng là lúc bên trong vang lên một tiếng nổ mạnh ở phía trước. Bay đến đồ vật bị nổ tung cùng bùn đất.

Xung quanh hoàn toàn im lặng, tất cả mọi người đều ngây ngốc.

Địa phương phát sinh vụ nổ cũng không có diễn viên nào, nhưng lại gây ảnh hưởng tới những người xung quanh, không ít người đều bị thương nhẹ.

Tiếng nổ thứ hai bỗng dưng vang lên, mọi người lập tức xôn xao náo loạn, tất cả đều hướng ra bên ngoài mà chạy.

Giữa những tiếng nổ, có âm thanh duy trì trật tự, cũng có tiếng chửi bậy, tiếng la khóc, tất cả tạo thành một mớ hỗn loạn.

Tần Tuyên Tuyên ngay từ tiếng nổ đầu tiên liền ngây ngốc, vì không muốn tiếp xúc với nhân viên đoàn phim, cô đứng ở một chỗ khác, vụ nổ lại cố tình hướng về phía cô. Xa xa nghe thấy có người gọi tên cô, nhưng tại lúc này đây đang vô cùng hỗn loạn, cô sớm đã không nghe thấy gì nữa.

Thời điểm nguy hiểm, bản năng sống sót bắt đầu hoạt động, Tần Tuyên Tuyên liền xoay người chạy ra ngoài, lại nghe thấy phía sau có tiếng nổ.

Một phút kia, suy nghĩ của cô trống rỗng.

Nhưng giây tiếp theo, cô cảm giác được mình rơi vào một cái ông ấm áp lại vô cùng an toàn. Âm thanh nổ mạnh kia, giống như dần dần rời xa cô, chỉ còn tiếng tim đập phát ra vô cùng rõ ràng.

Tần Tuyên Tuyên chậm rãi mở mắt, nhìn thấy đôi mắt đầy tình cảm của Đỗ Mộ Ngôn.

Hắn ôm cô thật chặt, vô cùng ôn nhu nói với cô: "" Tuyên Tuyên, đừng sợ. Có tôi ở đây, em sẽ không có việc gì đâu.....""

Cô đang định mở miệng, hai mắt mở lớn, tràn ngập lo sợ.

Khóe miệng Đỗ Mộ Ngôn có máu tươi đang từ từ tràn ra, nhỏ giọt trên ngực cô, nháy mắt đem áo sơ mi của cô nhuộm thành một màu đỏ.

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Thoát khỏi nguy hiểm

Giờ phút này, đầu óc Tần Tuyên Tuyên mơ hồ trống rỗng.

Tiếng nổ mạnh vẫn còn tiếp tục, tiếng thét chói tai cùng âm thanh tức giận không ngừng nghỉ, nhưng tất cả những âm thanh hỗn loạn này dường như biến mất, trong mắt cô chỉ còn lại người đàn ông xuất chúng này vì cứu cô mà bị thương, bên tai cũng chỉ nghe được lời nói ôn nhu an ủi của hắn.

Lông mi dài khẽ run rẩy, Tần Tuyên Tuyên hoàn hồn trong giây lát, khẽ đẩy Đỗ Mộ Ngôn ra, quay người lại nhìn lưng hắn, vừa nhìn thấy, cô vô cùng kinh sợ. Chỉ thấy có hai cây gỗ lớn đâm vào lưng Đỗ Mộ Ngôn, không những thế còn đâm rất sâu.

Thấy Đỗ Mộ Ngôn dường như muốn giãy dụa đứng dậy, Tần Tuyên Tuyên lo sợ kéo hắn lại: "" Đỗ tiên sinh, anh đừng cử động! Anh đang bị thương, không thể cử động được.""

Đỗ Mộ Ngôn ngược lại cầm tay Tần Tuyên Tuyên, đem tay cô nắm trọn hoàn toàn nằm trong lòng bàn tay hắn, hắn gắng gượng chịu đựng đau đớn từ cơ thể, đôi mắt thâm sâu, một bộ dáng vô cùng vui vẻ: "" Tuyên Tuyên, tôi rất vui khi thấy em quan tâm tôi.....Khụ...""

Đỗ Mộ Ngôn ho hai tiếng, nôn ra máu.

Tần Tuyên Tuyên lập tức hoảng sợ: "" Đỗ Mộ Ngôn, anh, anh đừng nói chuyện! Vết thương của anh rất nặng, anh đừng nói nữa!""

Tần Tuyên Tuyên run rẩy vươn tay muốn chạm vào vết thương của hân, lại nhớ tới chỗ bị thương không thể tùy tiện chạm vào, lập tức thu tay về. Giờ phút này trong lòng cô chỉ còn cảm giác sợ hãi, căn bản là không cảm giác được thái độ của Đỗ Mộ Ngôn có gì không đúng.

Nghe thấy Tần Tuyên Tuyên trong lúc này cũng không gọi hân là "" Đỗ tiên sinh "" xa cách như trước, khóe miệng hân hơi nhếch lên. Giờ phút này, hân cũng không muốn phải tiếp tục cái kế hoạch cố ý lạnh nhạt gì đó, có thể được cô quan tâm như này, hân chỉ cảm thấy đau đốn trên người cũng không áp chế được niềm hạnh phúc từ tận đáy lòng.

"" Tôi không sao, không có việc gì đâu, Tuyên Tuyên...."" Đỗ Mộ Ngôn vẫn còn muốn giãy dụa đứng dậy, nhưng thân thể lại không như bình thường, thoáng một cái tất cả sức nặng trên người hân đều dựa vào người Tần Tuyên Tuyên.

Tần Tuyên Tuyên vội vàng đỡ lấy hân, cũng may hai người vẫn luôn ngồi, như vậy ít nhiều cô cũng có thể giúp hân mà không mất nhiều sức, bằng không với tình hình hiện tại tay chân hân như nhũn ra, khẳng định cô không có cách nào đỡ lấy hân.

Đỗ Mộ Ngôn nhân cơ hội này đưa tay vòng qua lưng cô, thậm chí được một tắc còn tiến thêm một thước đem cằm tựa vào bả vai cô, hít sâu vào một hơi, khóe miệng dính máu gợi lên nụ cười nhợt nhạt.

Hân thật muốn, cứ như vậy được ôm cô, cho đến cuối đời!

"" Đỗ Mộ Ngôn, Đỗ Mộ Ngôn anh đừng ngủ!""

Cảm giác được Đỗ Mộ Ngôn dựa vào người mình thật lâu vẫn im lặng không cử động, Tần Tuyên Tuyên vô cùng khẩn trương, cũng không dám làm lộn xộn cơ thể hân, chỉ có thể lo sợ gọi tên hân. Cô cũng muốn thử giúp hân đứng dậy, nhưng tay chân yếu đuối một chút sức lực cũng không dùng được.

"" Tôi không ngủ.....Tuyên Tuyên, chúng ta mau ra ngoài thôi."" Mặc dù trong lòng vô cùng không muốn, nhưng lửa xung quanh đang dần cháy nhanh hơn, nếu không nhanh chóng thoát ra ngoài, nơi này sẽ biến thành một biển lửa, đến lúc đó hai người bọn họ thực sự có chạy đẳng trời.

"" Anh không ngủ thật tốt quá....."" Tần Tuyên Tuyên nhẹ nhàng thở ra, nghe thấy lời hăn nói, cô vội vàng thử giúp hăn đứng dậy, nhưng giống như mấy lần trước cô thử, một chút sức lực cũng không có.

Thử vài lần vẫn không được, trong lời nói Tần Tuyên Tuyên dần mang theo chút nức nở: "" Thực xin lỗi, tôi thật vô dụng.""

Lúc này đây sức lực Đỗ Mộ Ngôn đã khôi phục lại được một chút, hăn cũng bất chấp cả việc đang ăn đậu hủ cô, chính mình thử đứng dậy, tiện tay còn kéo cả cô dậy.

Có người giúp đỡ, Tần Tuyên Tuyên cuối cùng cũng đứng lên được, đang muốn đi về phía trước, trên chân truyền tới một trận đau đớn, cúi đầu nhìn, thì ra đùi của cô cũng bị một miếng gỗ nhỏ đâm bị thương, theo từng động tác của cô, máu tươi từ chỗ đó dần chảy ra.

Tần Tuyên Tuyên đau đến nỗi sắc mặt trắng bệch, nhưng cô cũng không nhìn tới vết thương đó, cắn răng đỡ Đỗ Mộ Ngôn hướng ra phía ngoài. Đỗ Mộ Ngôn đau lòng không thôi, nhưng lúc này hăn cũng không còn chút sức lực nào, bằng không, hăn nhất định sẽ ôm cô ra ngoài, không để cô phải chịu bất kỳ thương tổn nào.

Thời điểm hai người dìu nhau ra đến ngoài cửa, phía trước có một bóng người đang tìm kiếm lại đây, nhìn thấy hai người trong lòng một trận vui mừng, hăn vội chạy đến đây, đỡ lấy Đỗ Mộ Ngôn.

Trợ lý Lý."" Trong lòng Tần Tuyên Tuyên mừng rỡ.

"" Đừng nói gì hết, trước ra ngoài rồi nói sau."" Lý Tái vội nói.

Tần Tuyên Tuyên vội gật đầu, cuống lên chân lại bị vấp phải đồ vật linh tinh rơi đầy đất, cũng may đúng lúc cô thả lỏng tay Đỗ Mộ Ngôn, mới không bị đè lên vết thương của hắn, nhưng chính vì thế mà vết thương trên đùi cô lại càng sâu.

"" Trợ lý Lý, anh với Đỗ Mộ Ngôn đi trước, có gì tôi theo phía sau."" Tần Tuyên Tuyên chịu đựng cơn đau, một bên di chuyển một bên nói với Lý Tái.

Mắt thấy lửa cháy xung quanh ngày càng lớn, cô không muốn để mình trở thành liên lụy tới Đỗ Mộ Ngôn và Lý Tái.

Ai biết cô vừa mới nói ra câu này, bước chân Đỗ Mộ Ngôn dừng lại, giây dựa kéo cô: "" Tuyên Tuyên, cùng nhau đi!""

Tần Tuyên Tuyên ngây ngẩn, trong lòng xuất hiện một tia khó hiểu, cuối cùng vẫn chịu đựng cơn đau từ đùi, bước tới bên cạnh Đỗ Mộ Ngôn, không đợi cô mở miệng, tay cô đã bị hắn nắm thật chặt.

"" Không có em, một mình tôi thoát ra ngoài có ý nghĩa gì?"" Đỗ Mộ Ngôn nhìn cô chăm chú, trong đôi mắt dường như lóe lên một thứ ánh sáng chứa thiên ngôn vạn ngữ, khiến cô cảm thấy nao nao.

Giây tiếp theo, Đỗ Mộ Ngôn quay đầu, kéo cô đi, bên cạnh là Lý Tái dìu hắn, từng bước một hướng ra bên ngoài.

Tần Tuyên Tuyên một đường trầm mặc, chịu đựng cơn đau, gắt gao theo sát bước chân hai người.

Thời điểm ba người ra đến bên ngoài, những người đã thoát ra được lập tức tiến lên giúp, có người còn muốn cầm bình chữa cháy muốn dập lửa, nhưng vì lửa quá lớn mà từ bỏ.

Tần Quốc Đống cùng đạo diễn Vệ đứng một chỗ, thời điểm chuyện xảy ra ông muốn đi tìm Tần Tuyên Tuyên, lại bị đạo diễn Vệ khẳng định là cô đã chạy ra ngoài từ lâu, mạnh mẽ dẫn ông ra ngoài. Bọn họ trước hết là thoát ra ngoài, đợi nửa ngày không thấy Tần Tuyên Tuyên ra, Tần Quốc Đống lập tức nóng nảy, lại muốn đi vào tìm người, lại bị đạo diễn Vệ mạnh mẽ ngăn lại. Thấy bên trong tiếng nổ vẫn chưa dừng lại, lửa càng lúc càng lớn, hắn sao có thể để Tần Quốc Đống mạo hiểm đi vào?

Tần Quốc Đống đứng ngoài chờ đáy lòng nóng như lửa đốt, thật vất vả mới nhìn thấy Tần Tuyên Tuyên cùng Đỗ Mộ Ngôn đi ra, lúc này mới vui mừng tiến lên, cầm chặt tay cô: "" Tuyên Tuyên, con có bị thương ở đâu không?""

Tần Tuyên Tuyên cũng bất chấp giấu diếm thân phận, vội nói: "" Ba, con không sao. Nhưng mà Đỗ Mộ Ngôn hấn, hấn vì cứu con mà bị thương....""

Tần Quốc Đống lúc này mới nhìn về phía Đỗ Mộ Ngôn. Tuy tất cả mọi người đều vây xung quanh giúp đỡ, nhưng hấn vẫn không buông tay cô ra, tuy vết thương của hấn rất nặng, dù đã được Lý Tái đỡ, cũng không tránh khỏi mất sức, nhưng hôm nay, khó có được dịp Tần Tuyên Tuyên quan tâm tới hấn, trong lòng hấn vô cùng cao hứng, căn bản là hấn luyện tiếc không nỡ buông cô ra.

Nhìn thấy vết thương sau lưng Đỗ Mộ Ngôn, sắc mặt Tần Quốc Đống cũng thay đổi, vội vàng nói: "" Mau đưa hấn đến bệnh viện""

Từ lúc xảy ra chuyện cho tới giờ cũng đã qua mười phút, người thoát ra sớm đã gọi cấp cứu. Thời điểm Tần Quốc Đống vừa nói xong, xe cứu thương cùng xe cứu hỏa lần lượt tới hiện trường.

Nhiều người bên trong như vậy, nhưng chỉ có Đỗ Mộ Ngôn là bị thương nặng nhất, nhân viên chăm sóc và bác sĩ lập tức đưa hấn lên cáng, chuyển hấn lên xe cứu thương.

Cho đến tận lúc này, đại bộ phận người có mắt đều nhìn ra được, Đỗ Mộ Ngôn vẫn cầm chặt tay Tần Tuyên Tuyên.

"" Chân của em cũng bị thương, cùng nhau đi....."" Thanh âm Đỗ Mộ Ngôn kiên quyết.

"" Tuyên Tuyên, chân của con..."" Lúc này Tần Quốc Đống mới chú ý tới vết thương dữ tợn trên đùi cô, không khỏi mở to mắt.

"" Được rồi, những người không có quan hệ thì tránh ra, chúng tôi muốn đưa người đến bệnh viện!"" Nhân viên y tế bắt đầu đuổi người, chính là lại hướng về Tần Tuyên Tuyên nói: "" Cô cũng lên xe!""

Tần Quốc Đống cùng Lý Thi muốn đi theo, lại bị nhân viên ngăn lại: "" Trong xe không thể chứa được nhiều người như vậy, thật xin lỗi.""

Tần Tuyên Tuyên không còn cách nào khác chỉ có thể cùng lên xe, nói với Tần Quốc Đống: "" Ba, con không sao! Có gì con sẽ gọi cho ba.""

"" Tuyên Tuyên!"" Tần Quốc Đống chỉ kịp gọi một tiếng, cửa xem cứu thương đã đóng lại.

Xe chuyển động, nhân viên y tế bắt đầu cấp cứu cho vết thương của Đỗ Mộ Ngôn.

Tần Tuyên Tuyên đợi ở một bên, trong lòng vô cùng khẩn trương, cái gì cũng không dám hỏi, chỉ sợ làm chậm trễ đến việc cứu chữa của bọn họ. Đỗ Mộ Ngôn đã hôn mê, im lặng nằm trên giường, không nghe thấy tiếng hô hấp.

Có nhân viên chăm sóc lại đây kiểm tra vết thương của Tần Tuyên Tuyên, nói: ""Miệng vết thương của cô có chút sâu, phải tiêm, tôi sẽ cho cô có sự chuẩn bị, sẽ có chút đau đấy.""

"" Được, làm phiền cô!"" Tần Tuyên Tuyên lúc này mới thu hồi tầm mắt nhìn về phía Đỗ Mộ Ngôn, nhẹ nhàng nói cảm ơn.

Xử lý xong miệng vết thương, cô dường như không có cảm giác đau đớn, chỉ vì hiện tại tâm tình của cô chỉ có thể dùng từ "" loạn như ma"" để hình dung.

Trong suy nghĩ của cô, cô cùng Đỗ Mộ Ngôn chỉ là hai người quen biết rất bình thường, vì sao hắn phải cứu cô mà chịu thương nặng như vậy? Cho đến lúc này, cô mới có thể tỉnh táo ngẫm lại, nhớ lại tất cả biểu hiện lúc nãy của hắn.

Bộ dáng khi nãy khi hắn nhìn cô, mọi hành động cử chỉ, đều chứng minh một chuyện - hắn thích cô, thậm chí so với cô tưởng tượng còn nhiều hơn. Vừa rồi ở tình huống nguy hiểm như vậy, hắn cứu cô, dường như chỉ có thể dựa vào bản năng đi? Nếu không phải thời điểm cô gặp nguy hiểm trong nháy mắt có thể phản ứng nhanh đến vậy, thì sao hắn có thể kịp thời cứu cô? Nếu như hắn suy tính kỹ sau đó mới hành động, thì người hiện giờ bị thanh gỗ đâm bị thương nằm ở đây, phải là cô mới đúng? Nếu như hắn là vì xem trọng ba cô, như vậy sao có thể có hành động như vậy?

Rất nhanh đã đến bệnh viện, Đỗ Mộ Ngôn được dùng tốc độ nhanh nhất đem đi cứu chữa, mà Tần Tuyên Tuyên thì lại có nhân viên y tế khác đem đi khâu miệng vết thương.

Sau khi miệng vết thương được khâu lại, cô liền ngồi ở trước cửa phòng mổ. Cô liên lạc với Tần Quốc Đống, báo cho ông biết mình không có việc gì, đang ở phòng cấp cứu chờ, ông có thể trực tiếp đến đây tìm cô.

Tắt máy, Tần Tuyên Tuyên nhìn cửa phòng giải phẫu, hai tay thoáng nắm chặt, lòng tràn đầy khẩn trương. Khuôn mặt tái nhợt của Đỗ Mộ Ngôn thường xuyên xuất hiện trong đầu cô, cô cũng không muốn nghĩ nhiều tới vấn đề này, hiện tại cô chỉ mong hắn có thể bình an vô sự.

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Cơ hội

Đám người Tần Quốc Đồng cùng Lý Thi rất nhanh đã tới nơi, thấy vết thương ở chân của Tần Tuyên Tuyên đã được xử lý ổn thỏa, Tần Quốc Đồng yên lòng, ngồi cạnh Tần Tuyên Tuyên cùng nhau đợi cuộc phẫu thuật kết thúc.

Tần Quốc Đồng đến, đối với cô mà nói là một loại an ủi vô cùng lớn, giống như giống như trong nháy mắt có thể tìm được người đáng tin cậy.

Tần Quốc Đồng vỗ nhẹ mu bàn tay cô, cũng không hỏi cô lúc đó đã xảy ra chuyện gì, chỉ là im lặng cùng cô chờ đợi. Mà Lý Tái cùng đạo diễn Vệ theo sát đằng sau không được bình tĩnh như vậy, trước cửa phòng phẫu thuật đi đi lại lại, một phút cũng chưa dừng lại, nếu Đỗ Mộ Ngôn xảy ra chuyện gì, hai người bọn họ cũng không thoát khỏi trách nhiệm. Tần Quốc Đồng trấn an hai câu, hai người mới biết không đủ sức, chỉ có thể cùng nhau ngồi xuống chờ.

Mấy người vẫn luôn ngồi chờ ở phòng cấp cứu, trong lúc đó có cảnh sát lại đây hỏi tình hình, họ cũng đem những điều mình biết nói ra, cho đến tận lúc này, Tần Quốc Đồng mới từ trong miệng của Tần Tuyên Tuyên mà biết được, trong khi vụ nổ xảy ra, Tần Tuyên Tuyên ở ngay khu vực gần đấy, bị dọa cho ngất ngốc. Thời điểm có tiếng nổ xảy ra rất gần nơi cô đứng, là Đỗ Mộ Ngôn bảo vệ cô, nên cô mới không bị thương quá nặng, mà bản thân Đỗ Mộ Ngôn lại bị thanh gỗ đâm cho bị thương. Hai người dìu nhau ra ngoài, sau lại gặp Lý Tái ở ngoài cửa, có thêm sự trợ giúp của hắn mới thoát ra được.

Sau khi từng người bị hỏi qua, Lý Tái cũng hỏi lại cảnh sát rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, nhưng đối phương vẫn chưa nói rõ, chỉ nói nguyên nhân sự việc vẫn đang được tiến hành điều tra.

Sau khi cảnh sát rời đi, mấy người bọn họ lại lo lắng đứng ở ngoài cửa phòng phẫu thuật thật lâu, cuối cùng, cửa cũng mở ra, bác sĩ mang theo vẻ mặt mệt mỏi bước ra ngoài.

Người ở bên ngoài lập tức tiến lên tiếp đón.

"" Phẫu thuật rất thành công, bệnh nhân đã thoát khỏi nguy hiểm, xin mọi người yên tâm."" Bác sĩ nói, tầm mắt lướt qua bốn người, hỏi: "" Ai là người nhà bệnh nhân?""

Lý Tái vội nói: "" Đỡ tổng không có người nhà, có chuyện gì xin cứ trực tiếp nói với tôi.""

Bác sĩ gật đầu: ""Vậy anh đi theo tôi.""

"" Bác sĩ, khi nào thì anh ấy tỉnh.....?"" Tần Tuyên Tuyên vội ngăn bác sĩ.

"" Ngày mai, nhưng trong vòng mấy ngày tới, tốt nhất không nên làm phiền bệnh nhân."" Bác sĩ nói xong, liền đi trước.

Lý Tái đuổi theo, mới đi được hai bước dường như nghĩ tới cái gì, quay đầu nói với Tần Tuyên Tuyên: "" Tần tiểu thư, khi nào Đỡ tổng tỉnh lại, tôi sẽ thông báo cho cô đầu tiên. Vết thương của cô cũng không nặng, mau về nhà nghỉ ngơi thôi.""

"" Được rồi, vậy cảm ơn anh."" Tần Tuyên Tuyên mỉm cười với Lý Tái.

Lý Tái gật đầu, xoay người đuổi kịp bước chân bác sĩ. Hắn hiểu rõ, chỉ sợ đến lúc đó cho dù hắn có không báo tin cho Tần tiểu thư, chuyện đầu tiên Đỡ tổng tỉnh lại, chỉ sợ cũng là muốn nhìn thấy cô.....Nhớ lại cảnh

đám cháy ngày hôm nay, e là trong lòng Đỗ tổng, sự an nguy của Tần tiểu thư so với mạng sống của Đỗ tổng còn quan trọng hơn. Không nghĩ tới.....Đỗ tổng nghiêm túc lãnh khốc vô tình, cũng sẽ có ngày yêu ai đó.

Lý Tái thở dài một tiếng, cũng không tiếp tục nghĩ nữa.

"" Tuyên Tuyên, đi thôi, chúng ta về nhà trước đi."" Tần Quốc Đồng đặt tay lên vai cô.

"" Vâng."" Tần Tuyên Tuyên vội gật đầu, không tự chủ được liếc mắt nhìn về phòng phẫu thuật một cái. Hôm nay nếu không có Đỗ Mộ Ngôn, không biết cô sẽ xảy ra chuyện gì, mặc kệ thế nào đi chăng nữa, cô cần phải nói lời cảm ơn đối với hắn.

Tần Quốc Đồng cùng Đạo diễn Vệ nói tạm biệt, mang theo Tần Tuyên Tuyên trở về. Sau khi về đến nhà, nhìn thấy hai cha con toàn thân nhếch nhác, không những thế trên đùi Tần Tuyên Tuyên còn có vết thương trông vô cùng dữ tợn, sắc mặt Đường Vi trắng bệch, vội truy hỏi mọi chuyện, nghe xong miêu tả của hai người, vẻ mặt của bà sợ hãi. Ba người thảo luận qua về vấn đề này nhưng cũng không đưa ra được kết luận gì, liền tự về phòng mình nghỉ ngơi.

Nằm ở trên giường, Tần Tuyên Tuyên nhớ tới gần đây mình thật đúng là nhiều tai nạn. Thay đổi nơi làm việc, trong nháy mắt cùng Tống Kỳ chia tay, đi suối nước nóng bị trật chân, đi đoàn làm phim giải sầu cũng có thể gặp được chuyện có xác suất nhỏ xảy ra như vậy.....

Trong đầu không tự chủ được nhớ tới khi đó trong đám cháy, mỗi hành động cử chỉ của Đỗ Mộ Ngôn, cô phát hiện không thể nào thờ ơ đối với hắn. Cô thực sự không hiểu chính mình có gì đáng giá để Đỗ Mộ Ngôn phải mạo hiểm cả tính mạng để cứu cô, nhưng chuyện xảy ra ngay trước mắt, cô không có cách nào làm như không thấy. Thời điểm đó, hắn nói, không có cô, hắn một người thoát ra ngoài có ý nghĩa gì? Nói như thế, cho

dù là người phụ nữ có lòng dạ sắt đá, nghe xong cũng sẽ cảm động. Nhưng cô cũng vô cùng nghi hoặc, cô không rõ vì sao hẳn lại đối với cô hết lòng đến vậy, trước đó cô không nghĩ ra, hiện tại bây giờ cũng vậy.

Bởi vì đùi bị thương, Tần Tuyên Tuyên chỉ có thể xin nghỉ ở công ty lần thứ hai. Cô trực tiếp gọi điện đến phòng nhân sự, giải thích nguyên nhân mình bị thương. Vụ việc lần này đã bị tin tức truyền thông đưa tin, dù không có người chết, nhưng cũng có nhiều người bị thương nặng, xã hội ảnh hưởng rất nghiêm trọng, có phía đã đề cập đến việc muốn triển khai điều tra, rốt cuộc là sự cố ngoài ý muốn này vẫn chưa có kết luận. Tin tức cũng nhấn mạnh đến việc Đỗ Mộ Ngôn bị thương phải nhập viện, ngay cả chuyện hẳn vì cứu người bị thương cũng đưa tin, chẳng qua lúc ấy rất hỗn loạn, thời sự cũng không nói rõ người hẳn cứu là Tần Tuyên Tuyên.

Ngày ngày hôm sau, cô nhận được điện thoại của Lý Tái, nói cho cô biết Đỗ Mộ Ngôn đã tỉnh lại, muốn gặp cô. Đúng lúc vết thương của cô cũng cần phải thay băng, cô liền di chuyển người chuẩn bị đến bệnh viện. Tần Quốc Đống hôm nay trên lớp có tiết học, đã đi từ trước, cho nên lần này là Đường Vi cùng cô đến bệnh viện, hai người sợ định gọi taxi. Không nghĩ tới vừa mới ra khỏi nhà, đã thấy có một chiếc xe có rèm che chờ ở dưới, thấy hai mẹ con bọn họ, vội mở cửa xe cho hai người. Hỏi ra mới biết, xe này là do Lý Tái gọi đến, hai người cũng không từ chối ý tốt của hẳn, cùng nhau lên xe.

Xe rất nhanh đã tới bệnh viện, Đường Vi mang Tần Tuyên Tuyên đi thay băng trước, sau đó mới cùng cô đi đến phòng bệnh của Đỗ Mộ Ngôn. Tần Tuyên Tuyên thật ra cũng đã có cây gậy chống đỡ, nhưng do mẹ cô lo lắng, nhất định muốn đi cùng cô.

"" Tần tiểu thư, mời vào."" Lý Tái nói xong nhìn về phía Đường Vy: "" Vị này là.....""

"" Đây là mẹ tôi, đi cùng tôi đến thay băng vết thương."" Tần Tuyên Tuyên chỉ vào vết thương trên chân mình.

Lý Tái gật đầu, trên mặt hiện ra thần sắc khó xử: "" Tần phu nhân, Đỗ tổng dường như là muốn cùng Tần tiểu thư nói chuyện riêng....""

Đường Vy là người thông minh: "" Không có việc gì, tôi chờ ở bên ngoài là được. "" Nói xong bà quay sang Tần Tuyên Tuyên dặn dò: "" Tuyên Tuyên, nhớ nói cảm ơn với Tiểu Đỗ, nếu không có nó, con bây giờ cũng.....Mẹ ở ngoài đợi con.""

"" Mẹ, con đã biết."" Tần Tuyên Tuyên cười có chút miễn cưỡng. Tuy đúng là cô rất muốn nói lời cảm ơn Đỗ Mộ Ngôn, nhưng phải một mình đối mặt với hắn, sau khi hiểu rõ tình cảm của hắn, cô không khỏi có chút xấu hổ.

"" Tần tiểu thư, xin yên tâm, phía bên kia có phòng khách, tôi sẽ đợi ở đó cùng Tần phu nhân."" Lý Tái mỉm cười với Tần Tuyên Tuyên, lập tức khách khí nói với Đường Vy: "" Tần phu nhân, xin mời.""

"" Cảm ơn."" Đường Vy gật đầu, rồi đi cùng Lý Tái, trước khi đi cũng không nhin được nhìn Tần Tuyên Tuyên một lần.

Tần Tuyên Tuyên nở nụ cười trấn an bà, sau đó đẩy cửa phòng bệnh đi vào.

Trên giường bệnh, Đỗ Mộ Ngôn dường như đang ngủ say, nhưng thời điểm cô bắt đầu bước vào, hắn bỗng nhiên mở mắt, chính xác nhìn về vị trí của cô.

Tần Tuyên Tuyên giật mình, đứng ngây người một lúc, mới từ từ đi qua.

Bên cạnh giường có một cái ghế, Đỗ Mộ Ngôn nhìn thoáng qua, ý bảo cô ngồi xuống đây.

Vết thương của Tần Tuyên Tuyên đứng lâu cũng không tốt, cô cũng không khách sáo, lập tức ngồi xuống.

"" Đỗ tiên sinh, ngày hôm qua thật sự vô cùng cảm ơn anh. Nếu không có anh, hiện tại người bị thương nằm đây là tôi mới đúng....."" Tần Tuyên Tuyên nói xong, trong tay cầm theo túi hoa quả đặt ở đầu giường.

Từ đầu đến cuối, cô cũng không dám nhìn vào mắt Đỗ Mộ Ngôn.

Đỗ Mộ Ngôn nhìn cô, thậm chí có chút tham lam miêu tả đường nét nhu hòa trên khuôn mặt cô.

Hắn vô cùng yêu thích mỗi khi cô dùng biểu hiện ôn hòa như vậy đối với hắn. Lúc này đây hắn bị thương không nhẹ, nhưng hắn biết rõ, sự kiện lần này là một bước chuyển mới, áy náy cũng tốt, cảm kích cũng được, chỉ cần có thể có được lòng cô, hắn không ngại lợi dụng tình cảm này. Hắn vì cô suýt mất đi tính mạng, cô chắc chắn sẽ không thờ ơ, cho nên.... cho nên....Cho dù hiện tại hắn đưa ra một vài yêu cầu quá đáng, cô cũng sẽ không giận hắn, đúng không?

Đỗ Mộ Ngôn di chuyển cổ tay, chậm rãi đem chân bỏ xuống.

Nhìn thấy động tác của hắn, Tần Tuyên Tuyên lắp bắp kinh hãi, vội kêu lên: "" Đỗ tiên sinh, anh hiện tại không nên cử động.....""

Lời của cô bỗng dừng lại, chỉ vì hắn đột nhiên cầm tay cô thật chặt, cô ngạc nhiên nhìn hắn, thấp giọng nói: "" Đỗ tiên sinh.....""

"" Đừng gọi tôi là Đỗ tiên sinh, gọi tôi...Đỗ Mộ Ngôn."" Đỗ Mộ Ngôn cố sức mở miệng nói, "" Giống như.....ngày hôm qua.""

Hắn chính là bị thương ở phổi, sau khi thuốc tê hết tác dụng, chưa nói hết câu liền cảm thấy vô cùng đau đớn, nhưng dù có đau đến mấy, hắn cũng phải đem lời trong lòng nói ra.

"" Đổ tiên....."" Đối diện với ánh mắt thâm thúy của Đổ Mộ Ngôn, còn cả hình ảnh ngày hôm qua hằn dằn cảm quên mình cứu cô, Tần Tuyên Tuyên phát hiện cô không có cách nào làm ngược lại ý của hăn, dừng vài giây, mới cúi đầu nói: "" Đổ Mộ Ngôn.""

Trong mắt Đổ Mộ Ngôn xuất hiện ý cười thỏa mãn, đem tay cô nắm chặt thêm vài phần.

Tần Tuyên Tuyên liếc mắt nhìn tay hăn, cô biết như vậy là không được, nhưng rất rõ ràng, cho dù cô có nói ra, chỉ sợ Đổ Mộ Ngôn cũng vẫn sẽ không buông cô ra. Đương nhiên, cô muốn thu tay về cũng không khó khăn, bởi vì dù sao hăn cũng đang bị thương....

"" Tuyên Tuyên..."" Khóe miệng Đổ Mộ Ngôn nhếch lên, gọi tên cô một lần nữa. Cho đến tận lúc này hăn cũng chỉ có thể ở tròn lòng gọi cô như vậy, ngày hôm qua hăn không kìm chế được kêu ra, nhưng tình huống nguy cấp như vậy, không ai để ý tới vấn đề này.

Tần Tuyên Tuyên không thể nhìn thẳng vào đôi mắt quá mức nóng bỏng của hăn, cô khẽ hạ tầm mắt.

Đổ Mộ Ngôn cũng không để ý, hăn thở sâu một hơi, tiếp tục nói: "" Tuyên Tuyên. tôi chỉ khẩn cầu sự tha thứ của em.""

Lời mở đầu ngoài ý muốn này làm cô có chút kinh ngạc, hăn có ý gì đây?

Không đợi cô hỏi, Đổ Mộ Ngôn lại nói: "" Tuyên Tuyên, tôi vẫn luôn gạt em. Tất cả biểu hiện lạnh nhạt trước đó của tôi, đều là giả.""

Thân thể cô cứng đờ, ánh mắt không tự chủ dừng trên người Đổ Mộ Ngôn. Trong mắt hăn như có hai đám lửa, thiêu đốt lòng cô. Tuy sớm có dự cảm, nhưng nghe chính hăn thừa nhận, lại là một chuyện khác.

"" Tuyên Tuyên, em có thể tha thứ cho anh không?"" Đỗ Mộ Ngôn hỏi.

Cô không biết nên trả lời hẳn như thế nào, hẳn đối với cô lạnh nhạt, vẫn chưa tạo thành thương tổn gì cho cô, căn bản không nói tới cái gì tha thứ với không tha thứ. Ngược lại bởi vì hẳn đối với cô lạnh nhạt, khiến cô mỗi khi ở cùng hẳn thả lỏng không ít.

"" Tuyên Tuyên, em có thể tha thứ cho anh sao?"" Đỗ Mộ Ngôn kiên nhẫn hỏi lại một lần nữa.

Tần Tuyên Tuyên có chút không biết làm sao: "" Anh.....vốn không cần sự tha thứ của tôi.""

"" Không, anh cần."" Đỗ Mộ Ngôn kiên trì nói.

Tần Tuyên Tuyên mím môi, mấy giây sau mới trả lời: "" Tôi tha thứ cho anh.""

Đỗ Mộ Ngôn nhẹ nhàng thở ra nở nụ cười: "" Thật tốt quá.""

"" Đỗ tiên.....Đỗ Mộ Ngôn, anh vừa mới làm phẫu thuật xong, nghỉ ngơi cho tốt, đừng nói nhiều, tôi không làm phiền anh nữa, anh nghỉ ngơi trước đi."" Tần Tuyên Tuyên mơ hồ cảm thấy dự cảm không tốt, nhân cơ hội đứng dậy rời đi, nhưng Đỗ Mộ Ngôn nhanh chóng bắt được tay của cô, khiến cô không có cách nào bỏ đi được.

"" Tuyên Tuyên, tôi còn chưa nói xong."" Hẳn nhẹ giọng nói.

Tần Tuyên Tuyên không có biện pháp, chỉ có thể an ổn ngồi trở lại.

Đỗ Mộ Ngôn nói: "" Tuyên Tuyên, tôi thực sự...thực sự thích em."" Hẳn dừng một chút, cuối cùng vẫn không dám nói ra chữ yêu tình cảm mãnh liệt này, chỉ sợ dọa đến cô: "" Tuy em đã từ chối tôi vài lần, nhưng tôi vẫn không thể bỏ được tình cảm này. Là tôi sợ em khó xử, sợ em trốn tránh tôi,

nên mới cố ý đối với em lạnh nhạt, khiến em nghĩ rằng tôi đã từ bỏ. Chính là ngày hôm qua, tôi biết, tình cảm của tôi không thể che giấu được nữa rồi.""

Hắn cầm tay cô, chờ cô nhìn hắn, mới tiếp tục nói: "" Tuyên Tuyên, anh không muốn dùng thân phận ân nhân cứu mạng này để ép em, anh chỉ hy vọng em đừng từ chối anh nhanh như vậy. Tuyên Tuyên, em có thể cho anh cơ hội theo đuổi em không?""

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Chăm sóc

"" Tôi... ""

Tần Tuyên Tuyên không biết chính mình nên trả lời như thế nào, tuy rằng Đỗ Mộ Ngôn nói hắn không muốn dùng thân phận ân nhân cứu mạng bức bách cô, nhưng hắn cũng không yêu cầu cô trực tiếp chấp nhận hắn, chỉ là nói cho hắn một cơ hội mà thôi, hắn cứu cô, nếu ngay cả yêu cầu nhỏ nhỏ này cô cũng không đồng ý, có vẻ như quá mức vong ân phụ nghĩa rồi. Cô có thể gật đầu đồng ý, nhưng lại do dự.

"" Anh chỉ cần em cho anh một cơ hội mà thôi."" Đỗ Mộ Ngôn nói: "" Nếu đến cuối cùng em vẫn không đồng ý, anh tuyệt đối sẽ không ép buộc em.""

Hắn đã nói đến mức này rồi, cô còn có thể nói không sao.

Cô hạ tầm mắt, nhẹ gật đầu.

Tuy biết rõ Tần Tuyên Tuyên là người thiện lương lại mềm lòng nhất định sẽ đáp ứng yêu cầu nhỏ nhỏ này của hắn, nhưng thời điểm cô gật đầu đồng ý, trong lòng hắn vẫn không kiềm chế được vui sướng như điên.

Hắn đương nhiên nói dối, nếu cô vẫn không chịu đồng ý hắn, hắn vẫn sẽ kiên trì theo đuổi cô, nếu cô không chấp nhận hắn cũng không sao, lúc đó hai người bọn họ chỉ có một kết cục, chính là kết cục mà hắn đã suy nghĩ từ rất lâu rồi.

Hắn không nhin được nhếch môi cười, được một tắc lại tiến thêm một thước nói: "" Ngày mai anh còn được gặp em không? "" Hắn bị thương như này bắt buộc phải nằm một chỗ trên giường, không có cách nào để có thể tiếp cận cô, cho nên hắn hy vọng cô có thể tới đây nhìn hắn.....

Biết chính mình không có cách nào từ chối, Tần Tuyên Tuyên gật đầu nói: "" Tôi sẽ lại đến tìm anh.""

Cô đứng dậy, lúc này rốt cuộc hắn cũng thả cô ra, cô thở phào nhẹ nhõm, lùi về sau hai bước: "" Đổ.....Đổ Mộ Ngôn, anh nghỉ ngơi đi, tôi đi trước.""

Đổ Mộ Ngôn cười gật đầu, nói lâu như vậy, hắn quả thực là mệt gần chết, nếu không phải Tần Tuyên Tuyên vẫn còn ở đây, có lẽ hắn đã bất tỉnh lâu rồi.

Thời điểm cô đi đến ngoài cửa cũng không lập tức đi tìm Đường Vy, mà là ngây ngốc đứng một mình ở hành lang. Hiện trong lòng cô vô cùng rối loạn, thậm nghĩ muốn yên tĩnh một mình.

Lần đó khi Đổ Mộ Ngôn thổ lộ với cô cô đã từ chối, một phần là do hắn cưỡng hôn cô, hành động không tôn trọng đó khiến cô cảm thấy chán ghét, hai là lúc đó cô cùng Tống Kỳ vẫn còn yêu nhau, hoàn toàn không có khả năng chấp nhận người đàn ông khác xen vào. Nhưng hiện giờ, trong khoảng thời gian này Đổ Mộ Ngôn đã vài lần giúp đỡ mỗi khi cô gặp nạn, lần này thậm chí còn bất chấp tính mạng cứu cô, sự chán ghét đối với hắn đã biến mất từ lâu. Hơn nữa, cô cùng Tống Kỳ đã chia tay, hắn muốn theo đuổi cô, cũng không có gì là không thể.... Cũng không biết vì cái gì, cô dù sao vẫn cảm thấy được chuyện này có gì đó rất kỳ lạ, về phần lý do, cô cũng không thể nói rõ. Tuy rằng bị ép đồng ý cho hắn cơ hội theo đuổi, nhưng trong lòng cô vẫn không có ý chấp nhận. Cô phải thừa nhận rằng, cô còn chưa quên được đoạn tình cảm đã qua, căn bản không nghĩ tới lúc này lại tiếp tục xuất hiện một đoạn tình cảm khác.

"" Tuyên Tuyên, sao con lại ở ngoài này? Cùng Tiểu Đỗ nói chuyện xong rồi? "" Đường Vy cùng Lý Tái chờ trong phòng khách có chút lâu liền đi tìm, bắt gặp Tần Tuyên Tuyên đang đứng một mình ngoài hành lang, bộ dáng như mất hồn.

Tần Tuyên Tuyên hoàn hồn, nhìn về phía Đường Vy cười: "" Mẹ, anh ta đang ngủ, con đứng ở đây chờ hai người.""

"" Đứa bé này, nói chuyện xong nên đi tìm mẹ. Con đang bị thương, tốt nhất đừng đứng lâu."" Đường Vy trách móc nói.

Tần Tuyên Tuyên cười: "" Mẹ, con biết con sai rồi. "" Cô nhìn Lý Tái, thu lại nụ cười, nói: "" Trợ lý Lý, Đỗ tổng đã ngủ, có gì anh vào xem anh ta thế nào. Ngày mai tôi lại đến.""

Lý Tái khách sáo cười: "" Được, Tần tiểu thư. Để tôi tiễn hai người.""

"" Không cần, chúng tôi gọi xe về là được."" Đường Vy vội nói.

Lý Tái kiên trì, "" Sao có thể như vậy được? Tần phu nhân, nếu Đỗ tổng tỉnh lại biết tôi tiếp đón hai vị không được chu đáo, nhất định sẽ khấu trừ tiền thưởng của tôi.""

Lời nói nửa đùa nửa thật làm cho Tần Tuyên Tuyên cùng Đường Vy nở nụ cười, Đường Vy cũng không từ chối nữa: "" Vậy làm phiền anh rồi.""

"" Không phiền toái, đó là chuyện tôi nên làm. Xin mời đi bên này."" Lý Tái nói, hẳn có thể nhìn ra được, vị Tần tiểu thư này sớm hay muộn cũng sẽ trở thành bạn gái Đỗ tổng, thậm chí còn có thể trở thành Đỗ phu nhân, đối với mẹ con bọn họ, hẳn cần phải chu đáo ân cần.

Dọc theo đường đi, bởi vì Lý Tái cùng lái xe đều là người của Đỗ Mộ Ngôn, Đường Vy vẫn nhìn không hỏi Tần Tuyên Tuyên cùng Đỗ Mộ Ngôn nói chuyện gì, mãi cho đến lúc về đến nhà, bà rốt cuộc cũng không nhìn

được hỏi cô. Những lần trước Đỗ Mộ Ngôn đến nhà, vẫn là cùng Tần Quốc Đống trò chuyện, dường như cũng không có chú ý tới Tần Tuyên Tuyên, lần này thế nào mà lại đặc biệt tìm cô một mình nói chuyện?

Tần Tuyên Tuyên biết Đường Vy là xuất phát từ sự quan tâm đối với con gái, hơn nữa nếu tương lai Đỗ Mộ Ngôn có thật sự theo đuổi cô, Đường Vy sớm hay muộn cũng sẽ biết, không bằng hiện tại nói ra.

"" Mẹ, hã nói....hã muốn theo đuổi con, để con đừng từ chối hã ngay từ đầu."" Tần Tuyên Tuyên nói xong còn có chút đỏ mặt.

Đường Vy giật mình: "" Nó muốn theo đuổi con? Khi nào thì nó thích con, bình thường sao không thấy nó có biểu hiện gì?""

"" Con cũng không biết."" Tần Tuyên Tuyên nói: "" Mẹ, con đã đồng ý với anh ta, ngày mai lại tới tìm anh ta.""

"" Nó cứu con một mạng, con nên đi thường xuyên đến thăm nó là đúng."" Đường Vy nói, trên mặt thoáng hiện ra nụ cười, "" Tuyên Tuyên, đứa nhỏ Tiểu Đỗ này, mẹ thấy nhân phẩm tính cách của nó không tồi, con có thể cân nhắc đến việc này.""

"" Mẹ, mẹ đừng quan tâm đến chuyện này nữa mà.....Dù sao con vẫn còn trẻ đúng không? Mẹ không thể chưa gì đã muốn đuổi con ra khỏi nhà đi? "" Tần Tuyên Tuyên cố tình bất mãn nói.

"" Con nói cái gì vậy? Mẹ còn ước con ở nhà lâu hơn nữa kia."" Đường Vy bật cười, "" Được được, việc này mẹ không hỏi nữa. Tự con có sự lo liệu là được.""

"" Cám ơn mẹ, con yêu mẹ nhất!"" Tần Tuyên Tuyên ôm cánh tay Đường Vy làm nũng.

Đường Vy ấn vào trán cô: "" Lời này đừng để ba con nghe thấy, không thì ông ấy sẽ ghen tị đó.""

"" Không sao đâu, ba không nhỏ nhen như vậy đâu."" Tần Tuyên Tuyên cười nói, đem tất cả lo âu phiền não ném ra sau đầu.

Ngày hôm sau, Tần Tuyên Tuyên theo lời hứa đến bệnh viện. Sau khi Tần Tuyên Tuyên cam đoan đủ kiểu, hơn nữa lại có lái xe Đỗ Mộ Ngôn đến đón, Đường Vy cũng không đi cùng cô đến bệnh viện nữa.

Lần này, cô không mang theo hoa quả, mà là theo lời mẹ cô nói, mang theo cặp lồng cháo cô làm mang đi. Cô vẫn còn nhớ, ngày đó Đỗ Mộ Ngôn cùng người nhà mình cùng ăn cơm, đã từng nói qua cha mẹ hần đã mất, trong nhà cũng không có người lo lắng quan tâm hần. Lý Tái tuy là trợ lý Đỗ Mộ Ngôn, nhưng dù sao cũng chỉ có thể giúp đỡ hần trong công việc, cô cảm thấy, cô nên gánh vác trách nhiệm chăm sóc hần. Ít nhất cũng nên thường xuyên đến thăm, nấu chút đồ bồi bổ thân thể hần.

Thời điểm cô đến bệnh viện, thời gian vẫn còn sớm, Đỗ Mộ Ngôn còn chưa tỉnh dậy, cô vốn định ở bên ngoài chờ, nhưng Lý Tái đã tới từ lâu nói cho cô, ngày hôm qua Đỗ tổng đã dặn, nếu cô đến cứ trực tiếp vào, không phải lo đánh thức hần.

Tần Tuyên Tuyên đành phải nhẹ tay nhẹ chân đẩy cửa phòng đi vào, ngồi xa xa ở sofa một góc của phòng bệnh, im lặng chờ Đỗ Mộ Ngôn tự tỉnh lại.

Từ góc độ của cô, chỉ có thể nhìn thấy một bên mặt của hần, có chút tái nhợt, nhưng vẫn vô cùng phong độ. Hần chỉ mới ba mươi tuổi, là thời kỳ đang trên đỉnh cao của người đàn ông, bớt đi một chút ngây ngô của thanh niên, cũng không có vẻ già dặn của tuổi trung niên, lộ ra khi thể mạnh mẽ, tràn ngập nhiệt tình.

Mà Đỗ Mộ Ngôn, lại là người nổi bật nhất trong số đó. Dung mạo anh tuấn, khí độ bất phàm, tính cách lại tốt, đại đa số đối nhân xử thế vô cùng ôn hòa.

Tần Tuyên Tuyên ngơ ngẩn nhìn hắn, cô đã từng nghĩ muốn thích một người đàn ông xuất sắc như vậy, nên chuyện được một người như vậy thổ lộ, đáng lẽ cô nên vui mới phải, nhưng tại sao cô cứ cảm thấy có gì đó không đúng? Bởi vì cô cùng Tống Kỳ vừa mới chia tay, nên mới không thể chấp nhận hắn sao?

Thời điểm Tần Tuyên Tuyên ngẩn người nhìn Đỗ Mộ Ngôn chăm chú, hắn bỗng giật giật ngón tay, sau đó chậm rãi mở mắt. Đường như phát hiện ra có tầm mắt nóng rực của người nào đó nhìn mình, hắn nghiêng đầu, chính xác nhìn về phía Tần Tuyên Tuyên, tầm mắt hai người liền gặp nhau.

Tần Tuyên Tuyên hoàn hồn, vội vàng đứng dậy, đi đến bên cạnh Đỗ Mộ Ngôn: "" Chào buổi sáng.""

Đỗ Mộ Ngôn nhìn cô chăm chú, khẽ cười: "" Vừa tỉnh dậy đã có thể nhìn thấy em, anh rất vui."" Hắn hy vọng, mỗi buổi sáng thức dậy, sau khi tỉnh lại người hắn nhìn thấy đầu tiên là cô, hắn hy vọng có thể mỗi buổi sáng khi mở mắt ra đều có thể thấy hình ảnh xinh đẹp của cô đang ngủ, nằm trong lòng hắn.

"" Anh có đói không? Có muốn ăn chút cháo hay không? Cháo là do mẹ tôi nấu, rất thơm."" Cô cũng không tiếp thu lời nói của hắn, chỉ là đem cặp lồng lấy ra.

Đỗ Mộ Ngôn lại nhìn về phía cô, nói: "" Tôi vẫn chưa rửa mặt.""

Tần Tuyên Tuyên đang muốn nói tôi đi tìm trợ lý giúp anh, nhưng ánh mắt Đỗ Mộ Ngôn ngầm có ý mong chờ khiến cô không nói nên lời, cô đành phải cam chịu số phận nói: "" Anh chờ một lát!""

Phòng bệnh của Đỗ Mộ Ngôn là phòng V.I.P, bên trong phòng có phòng vệ sinh riêng, đồ vật đều được chuẩn bị đầy đủ hết, Tần Tuyên Tuyên cầm một cái cốc, đổ nước súc miệng vào một cái chậu, rồi lại cầm thêm một cái chậu không ra ngoài.

Trở lại giường Đỗ Mộ Ngôn, cô đem giường nâng lên, để cho Đỗ Mộ Ngôn nằm nghiêng, sau đó đem cái cốc tới trước mặt hắn: "" Anh trực tiếp súc miệng đi.""

Hắn hiện giờ không thể đánh răng được, đành chấp nhận súc miệng.

Hắn không có ý kiến gì, tay cầm cốc nước súc miệng, im lặng nhìn cô thu dọn mọi thứ trở lại phòng vệ sinh, lát sau lại cầm chậu rửa mặt bước ra.

Tần Tuyên Tuyên đặt chậu rửa mặt ở đầu giường, cầm khăn mặt bên trong lên vắt khô. Nghe âm thanh nước rơi, cô cảm thấy tay mình có chút run rẩy.

Hiện tại nếu gọi trợ lý vào còn kịp hay không? Phải giúp Đỗ Mộ Ngôn rửa mặt, đối với cô mà nói dường như có chút khó khăn.....

Khăn mặt được vắt khô, Tần Tuyên Tuyên đành phải kiên trì mở khăn ra, tận lực "" mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim "" không nhìn vào mắt Đỗ Mộ Ngôn, chăm chú giúp hắn lau mặt. Nhưng hắn giống như cùng cô đối nghịch, ánh mắt gắt gao nhìn cô chăm chăm, khiến cô thiếu chút nữa không cầm được khăn mặt.

Thật vất vả mới lau xong, Tần Tuyên Tuyên lập tức đem chậu vào phòng vệ sinh, nhưng không thể bỏ qua Đỗ Mộ Ngôn phía sau nhẹ nhàng nói "" Cảm ơn""

Tình huống vô cùng bối rối, cho đến khi Tần Tuyên Tuyên lần thứ hai bước ra, cô đã khôi phục lại được bình tĩnh.

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Ở chung một chỗ

Ngay tại lúc Tần Tuyên Tuyên cảm thấy được bản thân đã khôi phục trạng thái bình thường, cô đi đến giường bệnh nhìn thấy cặp lồng cháo, cô mới ý thức được, thời điểm khó khăn, lúc này mới thực sự bắt đầu.

Cô mở cặp lồng, múc ra nửa bát cháo, mùi thơm lập tức tràn ngập trong phòng. Đem ghế đến bên cạnh giường bệnh, Tần Tuyên Tuyên trầm mặc ngồi xuống, cầm lấy bát, dùng thìa khuấy đều, múc một muỗng nhỏ, thổi nguội rồi mới đưa đến miệng Đỗ Mộ Ngôn.

Khóe miệng Đỗ Mộ Ngôn nở nụ cười nhàn nhạt, ngoan ngoãn há mồm đem cháo nuốt xuống.

Tần Tuyên Tuyên nhẹ nhàng thở ra, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, động tác hết sức nhẹ nhàng dứt khoát cho hẳn, nửa câu cũng không nói. Tuy là như thế, cô vẫn như cũ cảm giác được tầm mắt nóng rực của Đỗ Mộ Ngôn dừng trên người mình, làm cho tâm thần cô không yên, hận không thể lập tức bỏ lại tất cả cướp đường mà chạy.

Thật vất vả mới nhìn thấy đáy bát, Tần Tuyên Tuyên phá vỡ sự trầm mặc: "" Còn muốn ăn nữa không?""

Đỗ Mộ Ngôn lắc đầu: "" anh no rồi, cảm ơn.""

Giọng điệu Tần Tuyên Tuyên chậm rãi, người bệnh sau khi phẫu thuật xong đều được truyền dịch bồi bổ, cô cũng không cần lo lắng dinh dưỡng Đỗ Mộ Ngôn có theo kịp hay không. Dọn dẹp hết mọi thứ đem vào phòng

vệ sinh rửa sạch sẽ xong xuôi cô mới đi ra: "" Kia.....có muốn tôi gọi trợ lý vào hay không?""

Nói xong, mặt cô có chút đỏ. Đỗ Mộ Ngôn vừa mới phẫu thuật xong, không thể rời giường, con người có ba việc gấp, sẽ không bởi vì hắn phẫu thuật mà cơ thể không cần phải giải quyết.....Rửa mặt súc miệng cô có thể giúp hắn, nhưng loại chuyện này nam nữ khác biệt, cô đương nhiên không thể giúp hắn....

Vẻ mặt đáng yêu này của Tần Tuyên Tuyên khiến hắn nhìn cô chăm chăm, hắn hiểu ý tứ trong lời nói của cô, cũng không muốn cô phải khó xử, liền gật đầu nói: ""Được. ""

Nhìn Tần Tuyên Tuyên xoay người đi ra ngoài, hắn nhanh chóng nói một câu: "" Tuyên Tuyên.....em sẽ không sớm như vậy trở về nhà chứ?""

Tần Tuyên Tuyên quay đầu nhìn hắn, bắt gặp ánh mắt chờ mong của hắn, chỉ có thể nói: "" Tôi không đi, chỉ ở ngay bên ngoài thôi.""

Đỗ Mộ Ngôn nghe thấy vậy chợt cười, trên mặt mang theo nụ cười thỏa mãn. Tuy rằng bị thương phải nằm ở trên giường không thể di chuyển khiến hắn vô cùng khó chịu, nhưng nếu như vậy có thể đổi lấy sự quan tâm chăm sóc của cô, hắn tình nguyện cả đời ""bán thân bất toại"" (bệnh liệt nửa người)

Tần Tuyên Tuyên đi ra khỏi phòng, gọi trợ lý vào, chính mình lại ngồi bên ngoài ngây người. Một lát sau, trợ lý Lý đi ra, khách sáo mời cô vào cùng với Đỗ Mộ Ngôn.

Tần Tuyên Tuyên chậm chạp đi tới bên giường Đỗ Mộ Ngôn, có chút không biết làm sao. Tiếp theo, phải làm cái gì? Chẳng lẽ hai người hai mặt nhìn nhau, cho đến tận lúc cô phải trở về sao?

"" Tuyên Tuyên, em có muốn xem phim không? "" Đỗ Mộ Ngôn nói.

Tần Tuyên Tuyên ngạc nhiên, lại thấy xem phim giết thời gian cũng tốt, liền gật đầu đồng ý: "" Được. Anh muốn xem gì? Tôi thì sao cũng được.""

Tần Tuyên Tuyên cầm điều khiển mở TV, tìm kênh phim truyện.

"" Happy Ending đi "" Đỗ Mộ Ngôn nói.

Tần Tuyên Tuyên nghiêng đầu nhìn Đỗ Mộ Ngôn một chút, hơi ngạc nhiên với việc Đỗ Mộ Ngôn lại muốn xem phim tình cảm. Chỉ có điều lần trước đến rạp chiếu phim lại chưa xem được bộ phim này, lâu dần cũng quên mất, hiện tại Đỗ Mộ Ngôn nhắc đến, đúng lúc cô cũng muốn xem bộ phim này.

""Để tôi tìm thử. "" Cô cầm điều khiển tìm kiếm một hồi, quả thực tìm được bộ phim này.

TV trong phòng bệnh cũng không ở quá xa, đối diện với giường bệnh, cho nên nếu Tần Tuyên Tuyên ngồi cách xa giường, góc độ từ chỗ ngồi của cô để xem phim lại không tốt, vì vậy cô cũng không nghĩ nhiều lắm, cầm ghế ngồi ngay bên cạnh giường Đỗ Mộ Ngôn, chuyên tâm xem phim.

Tâm tư Đỗ Mộ Ngôn hiển nhiên không chú ý vào bộ phim. Hắn chỉ là muốn được thử một lần, cùng cô xem phim thể loại tình cảm này, giống như là một đôi đang yêu nhau vậy. Hắn nghiêng đầu, tham lam ngắm nhìn một bên mặt cô gần ngay bên cạnh, đáy lòng xuất hiện cảm giác vô cùng thỏa mãn.

Hắn hiểu, đây mới chỉ là bước đầu mà thôi, một ngày nào đó, hắn nhất định có thể không kiêng nể gì mà ngắm nhìn cô, ôm cô, giữ lấy cô, mà cô sẽ không đối với hắn lạnh nhạt, lại càng không kháng cự hắn, mà là giống hắn yêu cô cũng như cô sẽ yêu hắn.

Một tiếng sau, bộ phim kết thúc, nhưng trong lòng Tần Tuyên Tuyên vẫn còn đọng lại cảm xúc bồi hồi. Bộ phim rất hay, nhưng không cùng người

mình yêu cùng nhau xem, cuối cùng vẫn thiếu cái gì đó. Lúc trước khi cô cùng Tống Kỳ chọn bộ phim này, cũng là vì cô thích tiêu đề của bộ phim, "" Happy Ending "", cô hy vọng tình yêu của cô có cùng Tống Kỳ có được một cái kết đẹp, cô cũng vô cùng tin tưởng sẽ là như vậy. Không nghĩ tới cảnh còn mà người mất, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, tất cả đều đã thay đổi.

"".....Tuyên Tuyên? ""

"" Hả? "" Nghe thấy tiếng Đỗ Mộ Ngôn gọi mình, Tần Tuyên Tuyên vội cất đi nỗi buồn phiền, quay đầu nhìn hắn:: "" Thực xin lỗi, tôi có chút thất thần. Anh vừa mới phẫu thuật xong, không nên nhìn TV quá lâu, nghỉ ngơi một chút đi.""

Tần Tuyên Tuyên đứng dậy tắt TV, đem kiệu khiên để cạnh TV, giống như là sợ Đỗ Mộ Ngôn giống đứa bé len lén giấu mẹ mở TV lên xem. Cũng vì thế, cô cũng không phát hiện ra sắc mặt Đỗ Mộ Ngôn bởi vì nhìn thấy bộ dạng đa cảm của cô mà nhanh chóng trầm xuống.

Đỗ Mộ Ngôn biết cô nhất định là đang nhớ đến Tống Kỳ, nên mới có thể lộ ra biểu cảm như sắp khóc vậy. Hắn không nghĩ tới cô sẽ khóc vì người đàn ông khác, giờ phút này hắn không khỏi có chút oán hận ông trời, nếu đã cho hắn có được cơ hội sống lại một lần nữa, vì sao không thể sớm hơn một chút? Nếu hắn có thể quay trở lại sớm hơn, thời điểm đó cô cùng Tống Kỳ vẫn chưa quen nhau, hắn hoàn toàn có thể ngăn cản hai người bọn họ đến với nhau. Mà không phải giống như bây giờ, cho dù hắn đã đuổi Tống Kỳ đi xa, nhưng lại khiến cô phải thương tâm.

Việc đã đến nước này, hắn một chút cũng không hối hận về hành động của hắn. Chỉ cần Tống Kỳ vẫn còn, Tuyên Tuyên chắc chắn sẽ không thèm nhìn hắn một cái, cho nên hắn nhất định phải đem tên Tống Kỳ đó đuổi đi. Cho dù cô có đau lòng có thương tâm, nhưng cũng chỉ một khoảng thời gian, hắn tin tưởng, rất nhanh cô sẽ bị hắn làm cho cảm động, quên đi

người đàn ông đó, chấp nhận sự theo đuổi của hắn, cùng hắn ở một chỗ, hắn sẽ làm cô trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới. Hắn sẽ đem đến cho cô tất cả, chỉ cần cô không rời xa hắn, hắn có thể thỏa mãn mọi mong muốn của cô, hắn sẽ không để cô phải thương tâm, lại không để cô phải khóc, trên mặt cô sẽ luôn là nụ cười hạnh phúc.

Thời điểm Tần Tuyên Tuyên xoay người lại, trên mặt Đỗ Mộ Ngôn đã là nụ cười ôn hòa.

"" Cảm ơn em đã ở bên cạnh anh."" Hắn nói: "" Tuyên Tuyên, tôi thực sự rất vui.""

"" Đó là chuyện tôi nên làm....."" Đối mặt với lời cảm ơn nghiêm túc của hắn, Tần Tuyên Tuyên có chút mất tự nhiên, đối với lời cảm ơn chân thành như vậy, cô cảm thấy so sánh với tâm tư của mình thì thật có chút hẹp hòi.

Đỗ Mộ Ngôn cười một chút, mặt mày bỗng dưng ập đến. Dù sao cũng mới phẫu thuật xong, thân thể hắn vẫn vô cùng yếu.

"" Tuyên Tuyên, anh ngủ một lát.....Khi nào anh tỉnh lại, có thể được nhìn thấy em không? "" Hắn hỏi.

"" Tôi sẽ ở đây đến gần tối mới rời đi."" Tần Tuyên Tuyên cam đoan nói.

Lúc này Đỗ Mộ Ngôn mới yên tâm ngủ.

Tần Tuyên Tuyên ngẩn người nhìn vẻ mặt ngủ say của hắn, ngay cả hô hấp cũng không tự chủ được nhẹ đi, chỉ sợ làm ảnh hưởng đến hắn.

Có lẽ thời điểm đời người ốm đau bệnh tật, tinh thần sẽ giống như thân thể suy yếu trở nên mỏng manh dễ vỡ. Cô cảm thấy dường như Đỗ Mộ Ngôn có chút không giống so với hình ảnh của hắn trước kia trong nhận thức của cô, hắn hiện giờ trông thực yếu ớt, lúc nào cũng sợ cô bỏ đi, hắn

đối với cô ý lại, giống như đứa bé bám mẹ vậy thực làm cô dở khóc dở cười.

Cô cảm thấy có lẽ là cô suy nghĩ nhiều rồi, đây chính là Đỗ Mộ Ngôn, cho dù có thời điểm hằn trở nên ôn nhu, nhưng tận sâu bên trong hằn vẫn luôn là Đỗ tổng mạnh mẽ vang dội. Cảm giác mới vừa rồi, nhất định là do thân thể yếu ớt hiện giờ khiến hằn thay đổi trong giây lát mà thôi.....

Đến giữa trưa, Lý Thi đưa cơm tới, mà Tần Tuyên Tuyên vẫn như cũ dứt Đỗ Mộ Ngôn ăn. Còn cơm trưa của cô, Lý Tái cũng thực am hiểu mà chuẩn bị, hương vị vô cùng ngon, làm cô ngay cả đầu lưỡi đều nuốt cả vào.

Ăn xong, Đỗ Mộ Ngôn lại ngủ, chờ đến khi hằn tỉnh lại, còn chưa kịp nói câu nào với Tần Tuyên Tuyên, người đến thăm bệnh liên tục kéo đến. Có nhân viên trong đoàn làm phim, đạo diễn Vệ, giám đốc Minh Khải cùng một vài vị quản lý, tất cả đều đến tỏ ý quan tâm tới Đỗ Mộ Ngôn.

Nhân viên đoàn làm phim Tần Tuyên Tuyên còn biết một vài người, nhưng người của Minh Khải một người cô cũng không biết, thời điểm những người đó tới, cô liền lén lút đi ra ngoài, hơn nữa cô cũng không muốn ở lại trong phòng bệnh đối mặt với ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của bọn họ.

Lý Tái làm trợ lý, chỉ có thể ở trong phòng bệnh Đỗ Mộ Ngôn cùng hằn tiếp đón mọi người. Tuy nhiên, hằn có thể rõ ràng cảm giác được tâm tình Đỗ tổng thực không tốt, hằn đành phải tận lực hết sức biểu đạt tiếp đón ân cần niềm nở, trong lòng thầm mặc niệm cho đoàn người sớm rời đi. Hằn vô cùng rõ ràng Đỗ tổng khó khăn lắm mới được cùng Tần tiểu thư có cơ hội ở chung một chỗ, đang vô cùng vui vẻ thì những người này tới, khiến Tần tiểu thư phải tránh mặt, thử hỏi Đỗ tổng có thể cao hứng được hay không?

Đám người thân là quản lý cấp cao ai không là tinh anh? Tuy rằng nhìn ra sắc mặt Đỗ Mộ Ngôn không tốt, chỉ đơn giản nghĩ là hằn bị tai nạn bất

ngờ nên không vui, không hề nghĩ đến phương diện khác, thẳng đến khi bị Lý Tái nháy mắt đến mức rút gân, họ mới biết là mình đoán sai rồi. Tuy rằng vẫn như cũ không hiểu rõ nguyên nhân Đỗ Mộ Ngôn không vui, nhưng nếu đã bắt được tín hiệu ám chỉ của trợ lý Lý, bọn họ đương nhiên không tái phạm thêm lần nữa, đều tạm biệt rời đi.

Thấy sắc mặt Đỗ Mộ Ngôn rốt cuộc cũng tốt lên được một chút, Lý Tái nhẹ nhàng thở ra, đang định ra ngoài tìm Tần Tuyên Tuyên, chợt nghe thấy Đỗ Mộ Ngôn nói: "" Trong thời gian tôi nằm viện, đừng để bất kỳ ai đến đây nữa!""

Lý Tái vội vàng gật đầu, "" Rõ Đỗ tổng, tôi sẽ thông báo xuống dưới.""

Nói xong, hắn nhanh chóng rời khỏi phòng bệnh, khách khí mời Tần Tuyên Tuyên quay lại. Thấy Tần Tuyên Tuyên đi vào phòng bệnh, hắn lập tức lui ra ngoài, đóng cửa phòng, nhìn thấy Đỗ tổng lộ ra nụ cười ấm áp với Tần Tuyên Tuyên, hắn không nhìn được thở dài một tiếng.

Lần sau thời điểm Đỗ tổng tức giận không hài lòng, hắn nhất định phải nghĩ biện pháp đem Tần Tuyên Tuyên tới trước mặt Đỗ tổng!

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Có khả năng không?

Trong lúc Đỗ Mộ Ngôn bận tiếp khách, Tần Tuyên Tuyên tranh thủ thời gian đi thay băng, vết thương trên đùi cô đang dần khép lại, miệng vết thương bây giờ trông cũng không đáng sợ giống như lúc ban đầu nữa. Thời gian còn lại của buổi chiều, cô cùng Đỗ Mộ Ngôn, hai người xem TV một lát, rồi cùng nhau nói chuyện phiếm. Tần Tuyên Tuyên không biết nên cùng Đỗ Mộ Ngôn nói cái gì, cô biết rất nhiều chủ đề, lại sợ hấn không cảm thấy hứng thú, nhưng thật ra Đỗ Mộ Ngôn lại là người hiểu ý gợi đề tài trước, hỏi Tần Tuyên Tuyên thời học đại học, mà hấn cũng có lý do làm cô không thể từ chối.

"" Anh học lên trung học thì phải bỏ, không có cơ hội đọc nhiều sách, lúc đó ngay cả miếng ăn còn khó, sau này tốt hơn thì lo bận chuyện ở Minh Khải, cũng không còn cơ hội được học đại học nữa."" Đỗ Mộ Ngôn nhẹ nhàng cười nói.

Tần Tuyên Tuyên nao nao, tuy biết rằng Đỗ Mộ Ngôn từ nhỏ đã bỏ học đi làm thuê, nhưng khi nghe chính hấn nói trải qua đoạn thời gian kia, lại làm cho cô không thể không tán phục. Chỉ riêng khí chất hiện giờ của Đỗ Mộ Ngôn mà nói, không ai lại nhận ra được hấn ngay cả đại học cũng chưa từng học qua. Không những thế, ngay cả trung học hấn cũng còn chưa học xong. Nhớ có lần hấn nói cha mẹ hấn không còn nữa, như vậy nghĩa là hấn vẫn sống nhờ nhà người khác cho đến tận lúc hấn lang thang kiếm sống, hay là thời điểm cha mẹ hấn qua đời, hấn đã bắt đầu bỏ học?

Tuy rằng với thành tựu hiện giờ của Đỗ Mộ Ngôn mà nói, từ thương hại này hoàn toàn không nên dùng trên người hấn, nhưng giờ phút này, trong

lòng Tần Tuyên Tuyên cũng không tự chủ được mà dâng lên một chút thương hại đối với hần. Cứ coi như là hiện tại hần tiền đồ rộng mở, trở thành một người nổi tiếng thành công, cũng trải qua những năm tháng gian nan khó khăn, hần hiện giờ có được tất cả, kết quả cũng vì hần đã cố gắng nhiều năm như vậy mà có được, từ một học sinh trung học đến một nhân vật nổi tiếng, có bao nhiêu khó khăn khổ cực trong đó, bao nhiêu người có thể nghĩ đến? Mọi người chỉ thấy hần hiện tại có tiền bạc địa vị, hâm mộ hần ghen tị hần, nhưng lại không bao giờ nghĩ tới hần phải trả giá nhiều như nào mới có được ngày hôm nay.

"" Cuộc sống đại học thú vị hơn trung học rất nhiều."" Tần Tuyên Tuyên lấy lại bình tĩnh, bắt đầu kể về cuộc sống sinh viên của cô: "" Thời điểm vừa bước chân vào cánh cổng đại học, chúng tôi đã phải tiến hành kỳ huấn luyện quân sự....""

Nhớ lại cuộc sống thời đại học của mình, vẻ mặt của cô thực sinh động. Cô giống như được quay lại thời điểm vô lo vô nghĩ đó, mỗi ngày chuyện phiền lòng nhất chính là chương trình học, xã đoàn....Tuy là quan hệ với bạn bè so với thời từng học cũng phức tạp không kém, nhưng ít nhiều còn giữ lại được sự ngây thơ thuần túy của sinh viên, không như hiện giờ công việc cùng tâm tư cô đều quá mệt mỏi.

Đỗ Mộ Ngôn chuyên tâm nghe Tần Tuyên Tuyên kể lại, trước đó hần chỉ có thể điều tra về cô một cách qua loa, hoàn toàn không như bây giờ chính mồm cô kể lại vô cùng sinh động. Hần thích lúc cô cười, hần cũng tiếc nuối khoảng thời gian đó hần không được tham dự. Nhưng từ nay về sau, hần muốn ngày nào cũng được ở cùng một chỗ với cô, làm cho mỗi một câu chuyện trong trí nhớ của cô, đều có hần.

Thời điểm chạng vạng tối Tần Tuyên Tuyên chuẩn bị về nhà, Đỗ Mộ Ngôn muốn cô ngày mai lại tới thăm hần, đợi đến lúc cô đồng ý mới để cô trở về.

Đến khi Tần Tuyên Tuyên bước vào nhà, Tần Quốc Đống cũng đã về từ lâu, ông đang cùng Đường Vi bàn chuyện gì đó, thấy cô về, ông gọi cô lại đây nói chuyện.

Tần Tuyên Tuyên nhu thuận đi đến sô pha ngồi xuống, Tần Quốc Đống hỏi: "" Tuyên Tuyên, thân thể Tiểu Đổ, có chỗ nào không khỏe hay không?""

Tần Tuyên Tuyên gật đầu: "" Không còn gì đáng lo nữa. Hôm nay tinh thần hẳn rất tốt, chúng con còn nói chuyện rất lâu.""

"" Vậy là tốt rồi"" Tần Quốc Đống vừa lòng, hơi do dự một lát rồi mới tiếp tục nói: "" Tuyên Tuyên, cha nghe mẹ con nói, Tiểu Đổ đang theo đuổi con có phải hay không? ""

"" Đúng vậy ba. "" Tần Tuyên Tuyên biết mẹ cô sớm đã biết chuyện này, chỗ ba cô cũng không giấu được, liền rõ ràng thừa nhận.

"" Con đồng ý?""

"" Con chỉ đồng ý cho anh ta cơ hội theo đuổi. "" Tần Tuyên Tuyên lắc đầu.

Tần Quốc Đống trầm mặc một lúc: "" Tuyên Tuyên, đứa nhỏ Tiểu Đổ này không tồi, tuy nhiên chuyện tình cảm cũng không thể miễn cưỡng được.Ý ba là, nếu con không thích người ta, thì hãy nói sớm một chút, đừng chậm trễ nó.""

"" Ba, con hiểu. "" Tần Tuyên Tuyên chỉ có thể gật đầu. Không phải là cô không muốn sớm từ chối hẳn, mà căn bản là hẳn không buông tha cho cô.

Thấy con gái mình hiểu chuyện như vậy, Tần Quốc Đống cười: "" Tuyên Tuyên, chuyện tình cảm của con vốn dĩ cha mẹ không nên xen vào, nhưng

mà người nhà Tiểu Đổ không còn ai, ba thân làm trưởng bối, chung quy vẫn muốn chiều cố hãnh một chút. Ba thấy tính cách nó rất cố chấp, chỉ sợ nếu con không thích nó lại làm cho nó hiểu lầm, sẽ khiến nó hăm quá sâu vào chuyện này.""

"" Ba, con sẽ giải quyết tốt chuyện này."" Tần Tuyên Tuyên trịnh trọng gật đầu.

Đường Vi ngăn cản ông chồng nhà mình, có chút bất mãn: "" Ông xem ông, đâu có phải dạy dỗ học sinh đâu cơ chứ? Tuyên Tuyên là đứa như thế nào, chẳng lẽ ông lại không biết? Con mình cũng không phải là đứa rõ ràng không thích người ta còn làm bộ làm tịch. Được rồi, nhanh đi ăn cơm thôi.""

"" Tôi cũng đâu có nói như vậy, bà gấp cái gì."" Tần Quốc Đống bất đắc dĩ nói.

Tần Tuyên Tuyên nhanh chóng chạy đến hòa giải,: "" Ba mẹ, con đói bụng rồi, nhanh nhanh đi ăn thôi.""

Ba người cũng không tiếp tục bàn luận đề tài kia nữa, nhanh chóng ngồi vào bàn ăn.

Cùng cha nói chuyện ngày hôm nay, trong lòng Tần Tuyên Tuyên không phải là không có chút kích thích nào.

Cô cân nhắc hồi lâu, chính mình có thể hay không thích Đổ Mộ Ngôn.

Đầu tiên, hiện tại cô cũng không chán ghét hãnh, cô thậm chí còn mang ơn hãnh, nhưng liệu đó có phải là tình cảm hay không, trong lúc đó có thể chuyển thành tình yêu nam nữ không? Cô không biết. Giống như mẹ cô đã nói trước đó vậy, cô không phải là người rõ ràng không thích người ta, nhưng lại làm bộ làm tịch. Ngày đó cô không có cách nào mới đồng ý cho

Đỗ Mộ Ngôn cơ hội theo đuổi, nhưng nếu sau này suy nghĩ kỹ, như vậy cô nên làm rõ mọi chuyện với hắn, tránh để hắn hăm quá sâu vào.

Các phương diện của Đỗ Mộ Ngôn đều rất tốt, thậm chí còn có thể nói là hoàn mỹ, được người như hắn theo đuổi, lẽ ra cô phải thật vui vẻ, rồi nhanh chóng chấp nhận hắn mới đúng. Trước đó còn có thể là vì Tống Kỳ, nhưng hiện tại thì sao? Vì cái gì hiện giờ cô vẫn do dự? Cô cũng không rõ nữa. Đỗ Mộ Ngôn cũng đã thừa nhận, thái độ lãnh đạm của hắn trước đó là cố ý, thực tế ôn hòa lễ độ mới là chính hắn, mẫu người đàn ông như vậy, cô vẫn luôn thích. Mà nếu muốn quên đi đoạn tình cảm đau khổ kia, cách tốt nhất là chấp nhận một tình cảm khác, Đỗ Mộ Ngôn hiển nhiên là người thích hợp nhất. Nhưng....cô cũng không biết cuối cùng mình làm sao vậy, rõ ràng đối phương là mẫu người cô thích, hắn cũng đã thổ lộ với mình, nhưng không hiểu sao cô vẫn luôn do dự.

Kết quả cuối cùng sau khi cân nhắc kỹ lưỡng là, cô hiện tại không thể hoàn toàn chấp nhận Đỗ Mộ Ngôn được, rất có thể vì hiểu biết của cô về hắn không đủ, nếu hai người cũng quen thuộc nhau, cô cũng thích hắn, thì mọi chuyện hắn đã "" thuận lý thành chương"".

Bởi vì đêm hôm trước suy nghĩ nhiều, tinh thần Tần Tuyên Tuyên ngày hôm sau ngủ dậy có chút không tốt, cô đành sắp xếp công việc, liên hệ trợ lý Lý, nói mình sẽ dùng xe ba, buổi sáng không cần phải gọi tài xế đến đón cô.

Sáng nay Tần Quốc Đống không có giờ học, cùng Tần Tuyên Tuyên đi thăm Đỗ Mộ Ngôn, thấy tinh thần hắn quả thực không tồi, lúc này mới thả lỏng tâm tình. Trước khi đi ông lần thứ hai bày tỏ lòng cảm kích đối với Đỗ Mộ Ngôn, sau khi dặn dò cô ở lại chăm sóc hắn, ông mới rời đi.

Dù sao cũng mới phẫu thuật xong, Đỗ Mộ Ngôn vẫn cần phải nằm im tĩnh dưỡng trên giường tầm 1-2 tuần nữa. Mà trải qua một ngày ở chung

hôm qua, hôm nay cùng Đỗ Mộ Ngôn ở một chỗ, Tần Tuyên Tuyên cũng thoải mái hơn, đối xử với hân như với bạn bè của mình.

Ngày hôm nay cũng không có ai khác đến làm phiền, cô nhớ lại khoảng thời gian này ngày hôm qua, có lẽ những người thăm bệnh hôm qua muốn cho Đỗ Mộ Ngôn thời gian nghỉ ngơi nên hôm nay mới không đến nữa.

Cứ thăm hỏi như vậy được 3,4 ngày, vết thương ở chân Tần Tuyên Tuyên cũng đỡ hơn không ít, cô cùng Đỗ Mộ Ngôn ở chung cũng thoải mái hơn nhiều.

Hôm nay, vừa mới bước chân ra khỏi bệnh viện, xung quanh bỗng dưng xuất hiện một nhóm người vây quanh cô, có kẻ cầm micro, cũng có kẻ cầm camera, còn lấy cả bút ghi âm.

Bỗng dưng xuất hiện biến cố này, cô ngạc nhiên nhìn một đám người truyền thông cầm bút ghi âm cố gắng đến trước mặt cô, hỏi một chuỗi dài những vấn đề.

"" Tần tiểu thư, xin hỏi cô cùng Đỗ tổng của tập đoàn Minh Khải có quan hệ như thế nào? Hai người đã phát triển đến giai đoạn nào rồi?""

"" Tần tiểu thư, có tin cho biết, Đỗ tổng vì cứu cô nên mới bị thương như vậy, xin hỏi đây có phải là sự thật hay không? ""

"" Nghe nói một ngày trước khi đoàn làm phim xảy ra chuyện này, Đỗ tổng vô duyên vô cớ khai trừ Vu Lương khỏi đoàn làm phim, mọi người đều cho rằng tai nạn của đoàn làm phim cùng chuyện của Vu Lương có quan hệ với nhau, xin hỏi cô có ý kiến gì không? ""

"" Tần tiểu thư, có phải cô vừa đi thăm Đỗ tổng đúng hay không? Nghe nói vết thương của ngài ấy rất nghiêm trọng, rất có thể phải nằm liệt giường, có đúng là như vậy không?"

"" Tần tiểu thư, nghe nói Đỗ tổng đối với cô vung tiền như rác, ở thành phố mua một ngôi nhà cao cấp dành riêng cho cô, xin cô nói cụ thể hơn về vấn đề này được không? ""

"" Tần tiểu thư.....""

Tần Tuyên Tuyên vẫn luôn chỉ là một người bình thường, cô chưa bao giờ nghĩ tới, chính mình sẽ có ngày giống như những ngôi sao diễn viên nổi tiếng bị người người vây quanh hỏi những vấn đề quá đáng như thế này. Trong lúc cô ngẩn người, các phóng viên không ngừng chen nhau xô đẩy lên phía trước, muốn từ cô biết được càng nhiều thông tin có giá trị, cô không tự chủ được lui về phía sau từng bước, ai ngờ đằng sau lại là cầu thang, cô bị trượt chân, lập tức ngã ngồi ở đó.

Nhưng đám phóng viên đó vẫn không chịu bỏ qua cho cô, tiếp tục đưa ra những vấn đề mà cô căn bản không biết nên trả lời như thế nào. Giờ phút này, chuyện đang xảy ra đối với cô giống như hư ảo, cô kinh ngạc nhìn những ánh đèn từ camera chiếu đến, nhưng lại không có cách nào phản ứng lại.

"" Xin tránh ra!""

Tiếng Lý Tái ngay lập tức vang lên, vẻ mặt khẩn trương khác ngày thường, hăn đẩy đám người đó đem Tần Tuyên Tuyên đứng dậy, không để ý đến đám phóng viên này nhìn thấy hăn mà trở nên ngày càng kích động, bảo vệ Tần Tuyên Tuyên đi đến chỗ đỗ xe, mở cửa xe giúp cô ngồi xuống.

"" Tần tiểu thư, để cô gặp phải chuyện này thực có lỗi, tôi sẽ đem chuyện này xử lý tốt, cô cứ trở về trước đi."" Lý Tái nhanh chóng an ủi cô, lập tức đóng cửa xe lại, đem cô ngăn cách với đám người bên ngoài. Lái xe lúc này nhìn thấy cô bị đám phóng viên vây quanh nên đã nhanh chóng gọi cho Lý Tái, nên hăn mới có thể đứng lúc đến nơi giải vây cho cô.

Nhận được ra hiệu của Lý Tái, lái xe lập tức khởi động, nhanh chóng rời đi.

Mà thẳng cho đến lúc này, Tần Tuyên Tuyên mới hoàn toàn tỉnh táo lại. Quay lại nhìn đám người vẫn còn ồn ào ở phía sau, trong lòng cô liền thở phào nhẹ nhõm.

Chuyện lần này, thế nhưng sẽ khiến cô bị đám nhà báo chú ý.....Nếu cô thực sự cùng Đỗ Mộ Ngôn quen nhau, có phải tương lai sẽ không có ngày yên bình hay không?

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Xử lý

Lúc Tần Tuyên về đến nhà, trong lòng vẫn còn hơi sợ hãi, nhưng cô không muốn làm cha mẹ lo lắng nên cũng không kể chuyện mà mình đã gặp được ra, chỉ nói có lệ với cha mẹ rằng hôm nay tinh thần của Đỗ Mộ Ngôn tốt hơn ngày hôm qua không ít, bác sĩ cũng nói tốc độ hồi phục rất tốt, có thể qua một tuần nữa có thể xuống giường đi lại.

Đường Vi đang nấu cơm, thấy Tần Tuyên Tuyên muốn vào làm giúp thì bà liền đuổi nói cô đã ở bệnh viện cả ngày mệt mỏi rồi, về phòng nghỉ ngơi trước đi, lát nữa sẽ gọi cô ra ăn cơm. Tần Tuyên Tuyên không lay chuyển được suy nghĩ của Đường Vi nên đành trở về phòng, vừa về phòng không lâu thì cô nhận được điện thoại của Đỗ Mộ Ngôn. Vì tốc độ hồi phục rất khá nên tay Đỗ Mộ Ngôn đã có thể sử dụng được, gọi vài cuộc điện thoại cũng không có vấn đề gì.

"Tuyên Tuyên, em đã về nhà rồi sao?" Ở đầu bên kia di động giọng nói của Đỗ Mộ Ngôn có vẻ hơi cứng lại, như ẩn như hiện sự tức giận.

"Vâng... tôi không sao." Tần Tuyên Tuyên biết Lý Tái nhất định đã nói cho hẳn nghe mọi chuyện xảy ra ngoài bệnh viện rồi cho nên dù hẳn chưa hỏi gì nhưng cô vẫn nói lại một câu.

Đầu bên kia di động, tiếng Đỗ Mộ Ngôn dừng lại vài giây: "Tuyên Tuyên, em yên tâm, họ sẽ không tiếp tục quấy rầy em nữa đâu."

"... Thật thế chứ?" Tần Tuyên Tuyên nhỏ giọng nói. Thật ra, cảnh tượng vừa rồi đúng là đã dọa cô sợ, cô không có kinh nghiệm ứng phó với một đám phóng viên vây quanh như vậy.

"Tôi đảm bảo!" Đỗ Mộ Ngôn đáp lời, nhưng đè nén trong câu nói lại không nhìn được mà mang theo sự ác độc.

"Ừm, vậy ngày mai tôi..."

"Trước tiên ngày mai em đừng đến đây, khi nào xử lý xong tôi sẽ liên hệ với em."

Tần Tuyên Tuyên hơi thở phào nhẹ nhõm, "Được, vậy, anh nghỉ ngơi cho tốt nhé. Mẹ tôi gọi tôi đi ăn cơm rồi, tạm biệt."

"Tạm biệt."

Trong phòng bệnh, Đỗ Mộ Ngôn vẫn nằm trên giường bệnh cúp điện thoại, mặt không chút thay đổi như sự bình tĩnh trước cơn bão khiến người ta không nhìn ra được suy nghĩ của hắn lúc này. Bỗng nhiên, tay hắn khẽ nâng lên, sát khí độc ác thoát choáng váng trên gương mặt, có lẽ khi tay bấm số thì sẽ có người gặp tai ương rồi. Hình như hắn nhớ tới điều gì đó, động tác bỗng nhiên ngừng lại, tay cầm điện thoại lại chậm rãi hạ xuống.

Đây chính là chiếc điện thoại tình nhân mà hắn đã lặng lẽ cùng Tần Tuyên Tuyên mua, trong trận hỏa hoạn kia thân máy hơi hư hỏng rồi nhưng vẫn còn dùng được nên hắn không nỡ thay.

Lý Tái đứng bên hứng chịu sự giận dữ của Đỗ Mộ Ngôn thì mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, cố gắng đem mình biến thành bức tượng, hắn biết lúc này hắn không cần chủ động đưa đầu ra mới tốt, nếu muốn làm gì, Đỗ tổng sẽ chỉ đạo xuống, hắn chỉ việc làm theo là ok.

"Lý trợ lý, cảnh cáo toàn bộ đài truyền hình Ngô thị, toàn bộ radio, báo chí, truyền thông internet, nếu còn dám quấy rầy Tuyên Tuyên, đăng tải tin tức có liên quan đến cô ấy thì tôi sẽ khiến nó và Ngô thị biến mất cùng nhau!" Đỗ Mộ Ngôn không chế cơn giận nói. Lúc ấy tuy hắn không ở hiện trường nhưng hắn hoàn toàn có thể tưởng tượng được Tuyên Tuyên bị mấy

tay phóng viên vì tin tức mà vứt bỏ hết tất cả này vậy quanh thì bất lực cỡ nào. Người hẳn muốn để trong lòng, toàn lực che chở lại bị người ta tổn thương như vậy, bảo hẳn sao không giận dữ được chứ? Hẳn hẳn không thể đem đám phóng viên kia ra mà băm thành trăm mảnh.

"Vâng, Đỗ Tổng, tôi lập tức đi làm ngay." Lý Tái đáp, lập tức vui vẻ ra khỏi phòng bệnh. Từ trước đến giờ Đỗ tổng không thèm để ý đến những tin tức báo chí, trang mạng nhỏ lẻ vớ vẩn này, chỉ cần không ảnh hưởng đến hình tượng doanh nghiệp của Minh Khải thì Đỗ tổng đều lười liếc mắt dù chỉ một cái, đây là lần đầu tiên giống trống khua chiêng uy hiếp cảnh cáo truyền thông như vậy. Nhưng mà chỉ cần đối tượng là Tần tiểu thư thì mặc kệ Đỗ tổng làm chuyện gì vì cô ấy, hẳn đều thấy không thể trách được.

Hẳn nghĩ, sớm muộn gì cũng có một ngày hẳn phải sửa miệng gọi Tần tiểu thư là Đỗ phu nhân... Nhưng mà, gọi Đỗ phu nhân có phải là công thức quá không nhỉ? Gọi Bà chủ có thể thân thiết hơn một chút hay không?

Nghĩ cái chuyện này không biết bao giờ mới xảy ra, nhưng theo hẳn thấy thì chắc chỉ là chuyện rất nhanh chóng thôi, Lý Tái chuẩn bị xắn tay áo biểu hiện cho tốt.

Ngày hôm sau Tần Tuyên Tuyên không đến thăm Đỗ Mộ Ngôn, qua hai ngày nhàn nhã, kỳ nghỉ của cô cũng sắp kết thúc liền thu dọn một chút chuẩn bị đi làm.

Buổi sáng còn chưa ra khỏi cửa, Tần Quốc Đống đang trong phòng khách xem tin tức buổi sáng thì Tần Tuyên Tuyên nghe được mấy từ mẩu chốt ‘Đoàn làm phim "anh em Tần gia"’, bước chân đã chuẩn bị bước ra rồi lại thu về, chạy vào phòng khách xem tin tức.

Tin tức vụ nổ mạnh ở đoàn làm phim trong vòng 1 tuần nay đã trở thành tin tức nóng bỏng nhất của Ngôn thị, đăng bài ồn ào huyên náo thật lâu, toàn bộ cư dân mạng đều đoán cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì, loại nào

cũng có, mũi nhọn đa phần chĩa về Vu Lương bị loại bỏ một ngày trước khi vụ nổ xảy ra. Chân trước hấn vừa đi thì phía sau đã nổ mạnh, không nghi ngờ hấn thì còn nghi ngờ ai đây?

Nhưng mà tin tức buổi sáng hôm nay lại là sự thật của vụ án. Trải qua một tuần điều tra, cảnh sát đã tìm hiểu rõ ràng chân tướng sự việc. Chuyện này không phải ngoài ý muốn mà đúng là do người khác cố tính gây nên, nhưng mà không phải là do Vu Lương mà là một fan điện ảnh thần kinh không bình thường. Đó là một người đàn ông hơn 30 tuổi, là fan hâm mộ của một nữ diễn viên điện ảnh, đã theo đuổi nữ diễn viên này từ lúc cô vào nghề đến giờ, đã từng viết rất nhiều thư tình cho cô ta, vì cô ta mà tiêu dùng hết tài sản, ngay cả công việc cũng bỏ. Hấn từng thổ lộ với nữ diễn viên kia nhưng bị bảo vệ ngăn cản, dĩ nhiên hấn không nhận được đáp trả gì từ nữ diễn viên đó cả. Sau đó nữ diễn viên kia dính scandal với một nam diễn viên khác, cánh săn ảnh còn chụp được cảnh hai người nắm tay cùng dạo phố, nữ diễn viên cũng thừa nhận quan hệ tình cảm của hai người. Đây đúng là chọc phải tổ ong vò vẽ mà, fan hâm mộ kia đầu óc vốn không bình thường, lại bị kích thích như vậy, hấn lập tức chuẩn bị trả thù nam diễn viên kia. Nữ diễn viên không ở trong đoàn làm phim "Anh em Tầm gia" nhưng nam diễn viên kia đúng là nam chính của bộ phim này. Fan cuồng kia biết được tin này thì nghĩ cách lặng lẽ trà trộn vào đoàn làm phim gài thuốc nổ nên mới dẫn đến vụ nổ lần này. Kết quả là nam diễn viên kia chỉ bị kinh hoàng hoảng sợ thôi, ngoài ra không thương tổn chút nào, ngược lại lại khiến Đỗ Mộ Ngôn tai bay vạ gió chịu tội thay.

Hiện tại fan cuồng kia đã bị cảnh sát khống chế, vụ việc vẫn còn đang tiếp tục điều tra.

Xem xong tin này, Tần Tuyên Tuyên vừa cảm thán bản thân thật là xui xẻo vừa nhanh chóng ra khỏi nhà, vội vàng đi làm.

Tần Tuyên Tuyên dĩ nhiên biết chuyện họ cảm thấy hứng thú là gì, chuyện này cũng không có gì phải giấu diếm cả, cô vừa gõ gõ tay vừa kể

lại, chỉ nói cô và Đỗ Mộ Ngôn lúc đó đứng gần nhau, Đỗ Mộ Ngôn cứu cô, hai người cùng chạy ra. Còn về chuyện lúc đó hai người nói gì rồi sau đó ở viện xảy ra những chuyện gì thì cô không cần thiết phải kể hết cho họ nghe.

"Tần Tuyên Tuyên, thật ra cô rất có bản lĩnh nhỉ, ngay cả Đỗ tổng cũng phải bị thương vì cô, chặc chặc." Tả An Lôi ngoài cười trong không cười chậm rãi nói.

"Đúng lúc đó anh ta ở cạnh tôi, chỉ là đúng lúc mà thôi. Nếu đổi lại là cô, anh ta cũng nhất định sẽ cứu." Tần Tuyên Tuyên nói, thật ra cô cũng không tin lắm vào chuyện đó, nhưng mà nhìn vào tính cách của Đỗ Mộ Ngôn thì chắc là anh ấy sẽ cứu đúng không...

Lời này làm cho Tả An Lôi vui vẻ lên, cô nhú mào chơi đùa ngón tay của mình, nói chậm rì rì: "Nói cũng đúng, Đỗ tổng cứu cô, có lẽ cũng chỉ là phong độ thân sĩ mà thôi."

Lời nói này của Tả An Lôi, có người đồng ý lại có người khinh thường, nhưng người không đồng tình với cô ta cũng không nói ra mồm, chỉ dùng vẻ mặt để biểu lộ suy nghĩ thật của mình mà thôi.

"Thật đúng là thích lừa mình dối người." Phương Phán Phán theo mọi người vây quanh Tần Tuyên Tuyên dùng giọng điệu không tốt than thở một câu.

Tả An Lôi dù không nghe rõ nhưng cũng biết là Phương Phán Phán chẳng nói lời gì hay ho nên trừng mắt nhìn cô nói: "Cô nói gì cơ?"

Phương Phán Phán há mồm định nói lại bị Tần Tuyên Tuyên kéo áo ngăn lại, cô ghen nửa ngày mới không cam lòng nói: "Tôi nói là cô nói rất đúng."

Tuy biết Phương Phán Phán chắc chắn không nói câu này, nhưng do cô ta đã chịu thua nên Tả An Lôi cũng lười tiếp tục truy cứu nữa, vẫy vẫy tay

với mọi người, "Được rồi, đã đến giờ làm, mọi người mau về chỗ của mình đi.

Bây giờ quả thật đã đến giờ làm mà mọi người cũng không muốn làm trái lời trước mặt Tả An Lôi nên mặc dù muốn hỏi Tần Tuyên Tuyên thêm vào tin tức bên trong hơn nhưng vẫn tản ra.

Tần Tuyên Tuyên thở phào nhẹ nhõm, cũng bắt đầu giải quyết công việc của mình, một tuần không đi làm khiến cảm giác tiêu thụ trước kia tan biến không còn một mảnh, cô lại phải đi tìm cảm giác một lần nữa.

Sắp đến giữa trưa, Mạc Như Tùng cũng đến văn phòng, thấy Tần Tuyên Tuyên đi làm thì hẩn lập tức ân cần hỏi han nói bóng nói gió một hồi, biết được tình trạng của Đỗ Mộ Ngôn đang tốt dần lên thì hẩn lộ ra vẻ mặt buông lỏng, còn nói lần sau lúc Tần Tuyên Tuyên đến thăm Đỗ Mộ Ngôn thì nhớ dẫn hẩn theo để thăm hỏi một chút. Đối với quan hệ của Đỗ Mộ Ngôn và Tần Tuyên Tuyên thì Mạc Như Tùng biết nhiều hơn người khác một chút, cho dù Tần Tuyên Tuyên không kể tỉ mỉ mọi chuyện xảy ra trong vụ nổ nhưng Mạc Như Tùng cũng mơ hồ đoán được vài điều.

Giờ nghỉ trưa, Tần Tuyên Tuyên lên mạng tìm kiếm một chút, không còn thấy tin tức xấu liên quan đến mình nữa thì trái tim mới buông lỏng, cô biết Đỗ Mộ Ngôn thật sự san phẳng mấy phóng viên hôm đó rồi.

Nhưng mà, mấy hôm nay chỉ cần nghĩ đến chuyện đó thì cô vẫn thấy sợ hãi như cũ. Lúc trước cô chỉ muốn thử đón nhận Đỗ Mộ Ngôn mà thôi, cô không nghĩ tới sẽ có nhiều chuyện phiền phức xảy ra như vậy. Nếu giờ cô đã thích Đỗ Mộ Ngôn thì những phiền toái nho nhỏ đó sẽ không phải là vấn đề, nhưng dù sao giờ cô vẫn chưa thích hẩn nên tất cả những phiền phức nho nhỏ này đều sẽ là chướng ngại vật chặn đường của cô.

Nhưng vì trước đó đã đồng ý cho Đỗ Mộ Ngôn một cơ hội để theo đuổi nên giờ cô không thể nói với Đỗ Mộ Ngôn là vì sợ phóng viên đuổi theo

nên cô muốn thu hồi lại lời hứa của mình đúng không?

Cả một ngày, Tần Tuyên Tuyên thật sự không vui vẻ. Nhóm đồng nghiệp nhiệt tình hơn trước kia, thường đến tìm hiểu chuyện ngày hôm đó nhưng cũng đều bị cô khách khí có lễ trả lời.

Sắp đến giờ tan tầm, cô nhận được điện thoại của Đỗ Mộ Ngôn, hỏi cô có thể đến thăm hân sau giờ tan tầm không? Nghe sự mong chờ trong giọng nói của hân, Tần Tuyên Tuyên nhất thời mềm lòng không từ chối được, chỉ có thể thở dài ra khỏi Thiên Vũ Đại Hạ, chuẩn bị gọi xe đến viện.

Ai ngờ cô vừa bước ra khỏi công ty thì trước mặt bỗng nhiên lóe lên một bóng người, không đợi cô hỏi thì đối phương đã mở miệng nói nhanh: "Tần tiểu thư, cô khỏe, tôi là phóng viên của "nhật báo Ngô thị." Có một việc vô cùng quan trọng tôi muốn nói với cô, không biết cô có thời gian không?"

Sắc mặt Tần Tuyên Tuyên khẽ biến đổi, "Rất xin lỗi, tôi có việc gấp." Nói xong cô lách người muốn tránh hân ra mà đi.

Nhưng dĩ nhiên đối phương không dễ dàng buông tha cô rồi, đưa tay ngăn cô lại nói: "Tần tiểu thư, tôi không phải muốn phỏng vấn cô, mà là chuyện có liên quan đến Đỗ Mộ Ngôn, cô phải biết."

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Suýt nữa bại lộ

Nghe được tên Đỗ Mộ Ngôn, Tần Tuyên Tuyên nao nao, lập tức lùi ra sau nửa bước, trong lòng sinh ra tia đề phòng, "Tôi và Đỗ Mộ Ngôn không quen thân, có gì mà phải biết chứ?"

"Tần tiểu thư, tôi biết bây giờ Đỗ Mộ Ngôn đang theo đuổi cô, cô thật sự muốn cùng một chỗ với hắn khi không hiểu biết gì về hắn hay sao?" Đối phương hỏi.

Tần Tuyên Tuyên chần chừ một lát, nếu cô thích Đỗ Mộ Ngôn thì nhất định sẽ tin tưởng hắn, nói không chừng sẽ không cho người này cơ hội nói chuyện, nhưng sâu trong đáy lòng cô vẫn có nghi ngờ lo lắng với biểu hiện của Đỗ Mộ Ngôn, chẳng qua hắn đã cứu cô vài lần nên cô cố dè nén suy nghĩ này mà thôi, bởi vậy cô hơi tò mò người này muốn nói gì về Đỗ Mộ Ngôn.

Nhìn ra Tần Tuyên Tuyên có hứng thú với việc mình muốn nói, đối phương vội vàng tiếp: "Tần tiểu thư, tôi cũng không có nhiều thời gian, xin mời qua bên này."

Hai người cũng không đi đến đâu khác mà đến góc bên cạnh cửa chính của Thiên vũ đại hạ.

"Tần tiểu thư, tôi tên Lại Hưng." Người đàn ông nói, "Tôi bây giờ đã không phải là phóng viên của "Nhật báo Ngô thị" nữa."

Tần Tuyên Tuyên kinh ngạc nhú mày.

Lại Hưng cong khóe môi, đáy mắt hiện lên sự xin lỗi, "Tần tiểu thư, tôi cũng không lừa cô. Ngày đó ở cửa bệnh viện tôi cũng có mặt. Tôi biết, chúng tôi hơi quá đáng, nhưng đó là công việc của chúng tôi, tôi không có lựa chọn, tôi nghĩ cô nhất định có thể hiểu được.

Tần Tuyên Tuyên mím môi nói: "Lại tiên sinh, cuối cùng anh muốn nói cái gì?"

"Tần tiểu thư, xin kiên nhẫn một chút." Lại Hưng nói, "Xin nghe tôi nói xong đã, tôi chẳng qua chỉ làm việc của mình, nhưng lại vì thế mà mất việc!"

"Anh nói là..."

"Tần tiểu thư, tôi tin là tôi không cần nhiều lời cô cũng hiểu tôi đang nói cái gì." Lại Hưng xuy một tiếng, "Nếu không phải Đỗ Mộ Ngôn tạo áp lực phía sau thì tòa soạn sao có thể sa thải tôi được?"

"Lại tiên sinh, việc này anh có chứng cứ không?" Long mào Tần Tuyên Tuyên khẽ nhú lại. nếu Lại Hưng muốn nói chuyện này...

Lại Hưng hạ khóe miệng, "Dĩ nhiên là tôi không có chứng cứ. Nhưng mà Tần tiểu thư, việc này tôi chỉ cần nhắc đến, cô tin hay không cũng được. Chuyện tôi muốn nói là một chuyện khác."

Lại Hưng nói xong thì lấy ra một túi giấy đựng tài liệu không lớn lắm đưa tới trước mặt Tần Tuyên Tuyên, "Tần tiểu thư, nói thật ra, tôi muốn đưa cho cô thứ này là vì tôi là người lòng dạ hẹp hòi, dù tôi chắc chắn không thể ở Ngô thị nữa thì bị người ta hại mà không trả thù không phải là phong cách của tôi. Máy thứ trong này, tôi hy vọng tần tiểu thư có thể xem kỹ."

"Cuối cùng thì trong này có cái gì?" Tần Tuyên Tuyên cầm lấy túi giấy muốn lấy lại nhưng Lại Hưng lại không buông tay.

Hắn cười lạnh một tiếng, "Tần tiểu thư, vận khí của tôi cũng có vẻ tốt. Bởi vì Đỗ Mộ Ngôn không chịu nhận phỏng vấn của tòa soạn chúng tôi, nên từ một tháng trước tôi đã bắt đầu theo dõi hắn muốn mò ra chút tin tức độc đáo gì đó, không ngờ lại chụp được không ít cảnh thú vị. Cô nhìn ảnh này thì sẽ hiểu tất cả. Tần tiểu thư, tôi không phải người tốt nhưng tôi biết phân biệt thiện ác, tôi biết cô là cô gái tốt, dù tôi làm thế này là có ý đồ riêng nhưng tôi hy vọng cô đừng bị người ta lừa.

Lời Lại Hưng nói khiến Tần Tuyên Tuyên hơi đề phòng, cuối cùng thì trong túi giấy này có ảnh gì vậy?

Lại Hưng thả tay ra, để Tần Tuyên Tuyên lấy túi giấy về. Cô đang muốn mở túi giấy ra xem thì bỗng nhiên nghe thấy một tiếng nói quen thuộc truyền đến.

"Tần tiểu thư, cô ở đây ư?"

Bàn tay đang muốn bóc túi giấy của Tần Tuyên Tuyên khựng lại, theo bản năng nhét túi giấy vào cặp của mình. Mà Lại Hưng liếc mắt nhìn về phía phát ra âm thanh thì sắc mặt biến đổi, cúi đầu nói một câu rồi nhanh chóng bỏ đi.

"Tần tiểu thư, đừng để Đỗ Mộ Ngôn phát hiện ra thứ tôi đưa cho cô!"

Tần Tuyên Tuyên xoay người hướng về phía Lý Tái đang chạy nhanh đến đây, nụ cười trên mặt hơi cứng ngắc, "trợ lý Lý, sao anh lại ở đây?"

Lý Tái như thể không nhìn thấy Lại Hưng một phút trước còn đứng đây, nụ cười trên mặt không chệch vào đâu được, "Tần tiểu thư, Đỗ tổng lo lắng cho cô nên để tôi đến đón cô."

"Không cần phiền phức như vậy, tự tôi có thể gọi xe đi mà." Tần Tuyên Tuyên cười cứng ngắc. Cô luôn suy nghĩ đến túi giấy trong cặp, nóng lòng

muốn mở ra xem, muốn Lý Tái rời đi nhưng nhìn vào tình huống trước mắt thì chắc là không thể nào rồi.

"Tần tiểu thư, đây là việc Đỗ tổng đã giao, nếu tôi không đó được cô thì tiền thưởng cuối năm của tôi sẽ đi tong đấy." Lý Tái nhún nhún vai nói như bất đắc dĩ lắm.

Tuy biết rõ Lý Tái hay nói đùa nhưng hắn đã nói thế rồi, hơn nữa người xe đều đã đến tận tây, Tần Tuyên Tuyên cũng không thể gọi xe tự đi được, chỉ có thể theo Lý Tái lên xe.

"Tần tiểu thư, vừa rồi hình như tôi thấy cô nói chuyện với ai? Nếu cô gặp phiền phức gì xin cứ nói cho tôi biết, tôi sẽ giúp cô giải quyết." Lý Tái ngồi ở vị trí phó lái, quay đầu nói với Tần Tuyên Tuyên ngồi phía sau.

Tần Tuyên Tuyên cười gượng, "Không có gì, anh ta hỏi đường thôi."

"Thì ra là vậy." Lý Tái gật gật đầu, tầm mắt quay về phía trước nhưng lại thường xuyên quan sát động tĩnh của Tần Tuyên Tuyên qua kính chiếu hậu.

Tuy rằng ngoài mặt hắn bình tĩnh tự nhiên nhưng trong lòng lại cảm thấy đau đớn thay cho Đỗ tổng. Tuy vừa rồi chỉ nhìn thoáng qua nhưng hắn biết rõ người kia không đơn giản chỉ "hỏi đường" như lời Tần tiểu thư nói. Nếu hắn nhớ không nhầm thì người đó là phóng viên "Nhật báo Ngô thị" tên là... Lại Hưng, đúng, chính là tên này. Ngày đó ở cửa bệnh viện đã vây Tần tiểu thư, hắn làm theo lệnh Đỗ tổng, rất dễ dàng làm đám người đó mất việc. Bây giờ nhìn thấy đối phương tìm đến Tần tiểu thư, hắn dĩ nhiên biết có chuyện kỳ quái rồi. Dường như hắn còn thấy tên đó đưa cho Tần tiểu thư một túi giấy... may mà hắn tới kịp, xem ra Tần tiểu thư chưa kịp xem nội dung bên trong. Nhưng không biết tên đó đã nói gì với Tần tiểu thư, nếu nói đến việc Đỗ tổng đánh đổ bát cơm của họ thì hắn không lo lắng, nhưng nếu là chuyện khác...

Lý Tái lo lắng liếc mắt nhìn Tần Tuyên Tuyên qua kính chiếu hậu, rất dễ nhìn ra cô đang ngồi không yên. Đỗ tổng làm chuyện gì, cùng với những chuyện sai hắn làm, đúng là có vài thứ tuyệt đối không thể để Tần tiểu thư biết. Nếu Lại Hưng thật sự đã biết gì đó, lại còn đánh đến trước mặt Tần tiểu thư này nữa... Đỗ tổng dĩ nhiên sẽ trách hắn làm hỏng việc!

Tần Tuyên Tuyên ngồi ngay phía sau nên Lý Tái không thể gọi điện dàn xếp gì được, hắn chỉ có thể lén lút nhắn tin cho Đỗ Mộ Ngôn, nói cho hắn việc có phóng viên đưa cho Tần Tuyên Tuyên một túi tài liệu, Tần Tuyên Tuyên chưa xem nhưng trong đó rất có khả năng là thứ bất lợi cho hắn.

Đỗ Mộ Ngôn đáp lại rất nhanh, tin nhắn chỉ ngắn ngủi ba chữ: Tôi đã biết. Nhưng Lý Tái lại từ ba chữ kia mà tưởng tượng được ra sắc mặt dữ tợn của Đỗ Mộ Ngôn, nhất thời cũng cảm thấy mình đứng ngồi không yên như Tần Tuyên Tuyên.

Rất nhanh đã đến bệnh viện, Tần Tuyên Tuyên cầm chặt túi xách của mình, cùng Lý Tái xuống xe.

Mắt thấy sắp đến phòng bệnh của Đỗ Mộ Ngôn, Tần Tuyên Tuyên bỗng dừng lại gọi Lý Tái một tiếng, "Trợ lý Lý, ngại quá, tôi đến phòng vệ sinh một chút. Anh vào trước đi, tôi lập tức sẽ đến ngay."

Lý Tái quay đầu nhìn Tần Tuyên Tuyên, lòng căng thẳng nhưng trên mặt lại không để lộ chút cảm xúc nào nói: "Tần tiểu thư, trong phòng bệnh của Đỗ tổng không phải cũng có buồng vệ sinh hay sao? Ở đó có vẻ sạch sẽ hơn,"

"Ngoài buồng vệ sinh là phòng bệnh... có chút... có chút kỳ quái." Tần Tuyên Tuyên xấu hổ cười nhẹ, "Trợ lý Lý, tôi sẽ đến nhanh thôi."

Nói xong, Tần Tuyên Tuyên xoay người bỏ chạy, không cho Lý Tái cơ hội ngăn cản cô.

Đến khi bóng dáng Tần Tuyên Tuyên xa dần, sắc mặt Lý Tái lập tức trầm xuống, Tần tiểu thư dùng cái cớ đi vào nhà vệ sinh này, hẳn căn bản không có cách gì ngăn cô ấy được cả, không biết Đỗ tổng có sắp xếp gì có thể lạng lể lấy cái túi giấy kia khỏi tay Tần tiểu thư hay không nữa."

Đã ở trong viện vài ngày, Tần Tuyên Tuyên cũng coi như quen thuộc với nơi này, bình thường cũng thường ra đi toilet nên cô rất rõ ràng nhà vệ sinh công cộng ở cuối hành lang.

Những lời Lại Hưng nói, cuối cùng là ý gì? Trong túi giấy, cuối cùng có cái gì...

Tần Tuyên Tuyên vừa suy nghĩ vừa đẩy cửa nhà vệ sinh nữ ra, ai ngờ lại có người lao đến trước mặt cô, hai người lập tức va vào nhau.

"Rất xin lỗi, rất xin lỗi, đều là lỗi của tôi, cô không sao chứ?" Tần Tuyên Tuyên tự biết mình đuối lý, tuy rằng bản thân cô cũng bị đâm đến lão đảo nhưng sau khi đứng vững thì lập tức nhận sai.

Trước mặt cô là một cô gái tóc dài, vì va chạm với cô mà cả người đều ngã ngổ trên mặt đất, tóc dài che mất mặt cô ấy.

Tần Tuyên Tuyên đưa tay định kéo cô gái dậy nhưng lại bị cô gái tóc dài tránh đi, cô ấy né tay Tần Tuyên Tuyên như né tránh ôn dịch, tự bò dậy cúi đầu nói, "Tôi không sao!"

Nói xong, ngay cả đầu cô ấy cũng không nâng lên, vội vàng rời khỏi nhà vệ sinh.

Tần Tuyên Tuyên vượt vượt trái tim còn kinh hoàng của mình, lựa một buồng vệ sinh khóa cửa lại, ngồi trên bồn cầu đem túi đặt trên đầu gối, mở ra khóa kéo.

... Không có? Túi giấy đâu?

Tần Tuyên Tuyên vội vàng dốc ngược túi của mình lên trời, nhưng cái túi giấy không lớn không nhỏ ở bên trong như thế không cánh mà bay, biến mất không thấy.

Rõ ràng cô tự tay nhét vào túi mà, hẳn là sẽ không rơi trên đường... đợi chút, cô gái kia!

Tần Tuyên Tuyên lập tức mở cửa buồng lao ra khỏi nhà vệ sinh nữ nhìn ra, nhưng trên hành lang yên lặng không một bóng người, làm gì có cô gái tóc dài nào? (Nghe như phim ma ấy nhỉ)

Tần Tuyên Tuyên vội vàng cúi đầu nhìn túi xách của mình, phát hiện ra rõ ràng ngoài túi giấy ra thì ví tiền của cô cũng biến mất!

Nếu nói cô gái kia chỉ lấy túi giấy thì cô nhất định sẽ cảm thấy kỳ lạ, nhưng bây giờ cô gái kia trộm cả ví tiền của cô... Trong túi giấy kia là ảnh chụp, nếu sờ qua rất giống như cọc tiền...

Câu hỏi của Tần Tuyên Tuyên cứ đứt gánh giữa đường như vậy, cô gái ăn trộm kia lấy ví thì cũng đành, ít nhất để lại ảnh cho cô chứ?

Lúc học đại học, Tần Tuyên Tuyên từng bị trộm ví một lần, lần đó mất cả chứng minh thư rồi thẻ căn cước các loại giấy tờ đã khiến cô suýt phát điên nên từ đó về sau cô không để những thứ giấy tờ quan trọng trong ví nữa, cho nên cái ví bị lấy đi cũng chỉ có hơn hai trăm đồng cùng một số thẻ hội viên ít dùng mà thôi, toàn bộ giấy tờ quan trọng vẫn ở trong túi xách của cô.

Biết Đỗ Mộ Ngôn đang chờ mình, Tần Tuyên Tuyên chỉ có thể thu hồi buồn bực của bản thân, nhanh chóng bước đến phòng bệnh của Đỗ Mộ Ngôn. Tuy không còn ảnh chụp nhưng cô có thể liên hệ với Lại Hưng, vừa rồi Lại Hưng không cho cô cách liên lạc nhưng cô đã biết tên và công việc trước đây của hắn rồi, đến lúc đó gọi đến tòa soạn hỏi số điện thoại của hắn là được thôi.

Lúc Tần Tuyên Tuyên vào phòng bệnh thì Đỗ Mộ Ngôn đang nằm trên giường, thấy cô đi vào, hần lập tức lộ ra nụ cười, "Tuyên Tuyên."

Tần Tuyên Tuyên đến bên giường, áp chế nghi ngờ sinh ra khi nghe lời Lại Hưng nói, lộ ra nụ cười nhợt nhạt, "Anh có khá hơn chút nào không?"

"Tốt hơn nhiều." Đỗ Mộ Ngôn nói, "chỉ là rất nhớ em."

Tần Tuyên Tuyên hơi ngượng ngùng, đỏ mặt liếc mắt nhìn Lý Tái đang đứng một bên ra vẻ chưa nghe thấy gì, cũng làm bộ không nghe thấy câu sau của Đỗ Mộ Ngôn, "Vậy thì tốt quá... hôm nay cha mẹ tôi muốn tôi về ăn cơm sớm một chút, lát nữa tôi phải về nhà."

"Được." Đỗ Mộ Ngôn gật gật đầu, cũng không ngăn cản.

Hai người trò chuyện thêm một lát rồi Tần Tuyên Tuyên xin phép ra về, Đỗ Mộ Ngôn nhìn bóng dáng cô rời đi, sau đó liếc nhìn Lý Tái một cái. Lý Tái gật đầu ra khỏi phòng bệnh, chỉ lát sau liền trở về, trong tay rõ ràng cầm túi giấy mà Tần Tuyên Tuyên mất.

Mặt Đỗ Mộ Ngôn âm trầm mở túi giấy ra, lấy ảnh chụp bên trong, xem từng tấm một, càng xem sắc mặt càng khó coi.

Những tấm ảnh này, trung thực ghi lại tất cả những thứ Đỗ Mộ Ngôn âm thầm làm để có được Tần Tuyên Tuyên. Có vẻ mặt trước sau khác biệt của hần, có hần cải trang cướp đi vé xem phim của Tần Tuyên Tuyên và Tống Kỳ, có ảnh hần cố tình dán vào Tần Tuyên Tuyên trên phương tiện công cộng, có cả ảnh Hoàng tiểu thư mơ hồ tựa vào xe hần... tất cả ảnh chụp này nếu bị Tần Tuyên Tuyên nhìn thấy thì toàn bộ công sức của hần đều uổng phí! Cô ấy sẽ biết toàn bộ sự thật, cô sẽ mắng chửi hần, oán hận hần, rời khỏi hần!

Đỗ Mộ Ngôn siết chặt nắm tay, ảnh chụp trong tay hần nhăn nhúm thành một cục.

Không, không thể như vậy! Thật vất vả hãn mới đến được ngày hôm nay, hãn không thể để kẻ khác phá hỏng tất cả những thứ hãn khổ tâm đạt được, bất kỳ ai cũng không được! Toàn bộ những kẻ muốn phá hoại quan hệ của hãn và Tần Tuyên Tuyên, đều đáng chết!

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Người phụ nữ khác

"Đỗ tổng."

Mắt thấy vẻ mặt Đỗ Mộ Ngôn không đúng, Lý Tái lo lắng khẽ gọi. Hắn viết rõ Đỗ tổng là người mạnh mẽ dứt khoát cỡ nào, cũng chỉ trước mặt Tần tiểu thư, Đỗ tổng mới có thể ngụy trang thành bộ dáng ôn nhu như vậy. Hắn nghĩ, vì Tần tiểu thư, đúng là Đỗ tổng đã hao hết tâm tư rồi. Vừa rồi nhìn vẻ mặt muốn giết người của Đỗ tổng khiến thân thể hắn nổi lên từng đợt lạnh lẽo, chỉ sợ Đỗ tổng xúc động nhất thời, thật sự làm ra chuyện không thể cứu vãn. Máy tẩm ảnh kia hắn cũng nhìn rõ, không khỏi đổ mồ hôi lạnh thay Đỗ tổng, máy tẩm ảnh này mà để Tần tiểu thư xem được, chỉ sợ quan hệ giữa Đỗ tổng và Tần tiểu thư cũng đi tong luôn. Theo phương diện nào đó, Tần tiểu thư là một cô gái vô cùng thuần túy.

Giọng nói của Lý Tái kéo Đỗ Mộ Ngôn ra khỏi những suy nghĩ đáng sợ.

Hắn hơi nhắm mắt lại, nhẹ nhàng thở ra một hơi, toàn lực đè nén suy nghĩ muốn giết người diệt khẩu băm xác thành trăm mảnh của mình lại. Hắn viết, cho dù trong lòng hắn muốn đến phát điên, hắn cũng không thể làm thế được. Thậm chí hắn còn đang hồi hận đây, các thủ đoạn đã dùng thế mà lại để lại chứng cứ... Nếu vì sự không cẩn thận của hắn mà chôn vùi tương lai của hắn và Tần Tuyên Tuyên thì hắn nhất định sẽ phát điên!

"Trợ lý Lý, lập tức liên hệ với Lại Hưng, nói cho hắn ta biết, chỉ cần giao phim ảnh cho tôi, hơn nữa vĩnh viễn giữ bí mật với Tuyên Tuyên thì tôi sẽ đáp ứng mọi điều kiện của hắn ta." Cuối cùng Đỗ Mộ Ngôn nói.

"Đã hiểu, Đỗ tổng, tôi đi trước." Lý Tái kinh ngạc chớp mắt một cái, lập tức không có ý kiến đồng ý. Đỗ tổng luôn luôn mạnh mẽ thế mà lại chịu thua, đây đúng là chuyện trước nay chưa từng có. Chỉ có thể nói, Lại Hưng này đúng là vận cứt chó, bắt được điểm yếu duy nhất của Đỗ tổng.

Lúc Tần Tuyên Tuyên về nhà thì Đường Vi đã chuẩn bị xong bữa tối, chờ cô về. Cô đành phải dẹp ý muốn lên mạng tìm hiểu tin tức lại, cùng cha mẹ ăn cơm trước.

Tần Tuyên Tuyên có lệ báo cáo với hai người, tinh thần Đỗ Mộ Ngôn hôm nay rất tốt để ông bà không lo lắng nữa, sau đó Tần Quốc Đống kể lại vài tin đồn thú vị trong trường, Đường Vi cũng cười cười kể chuyện bát quái nghe được lúc đi mua đồ ăn, một nhà hòa thuận vui vẻ. Cơm chiều ăn được một nửa thì Đường Vi nhắc đến việc em họ Tần Tuyên Tuyên sẽ đến đây ở một thời gian để cô chuẩn bị tâm lý trước.

Ăn cơm xong, Tần Tuyên Tuyên giúp Đường Vi rửa bát đĩa, lại cùng cha mẹ xem ti vi ở phòng khách một lát rồi mới trở về phòng của mình, mở máy tính lên tìm "nhật báo Ngô thị" và tin tức của Lại Hưng. Có lẽ vì liên quan đến nghề phóng viên nên cô trực tiếp tìm được số điện thoại của Lại Hưng, gọi đi.

Một hồi lâu điện thoại mới được nghe, nghe thấy tiếng nói bên kia, Tần Tuyên Tuyên lập tức chào hỏi: "Xin chào, là Lại Hưng tiên sinh phải không? Tôi là Tần Tuyên Tuyên, ban ngày anh có tới tìm tôi."

"Tần tiểu thư, sao cô..." Đầu bên kia điện thoại, tiếng Lại Hưng ngừng một chút rồi lại vang lên như không có chuyện gì, "Tần tiểu thư, không biết cô tìm tôi là có chuyện gì?"

Tần Tuyên Tuyên rồi rầm một chút, thẹn thùng nói: "Lại tiên sinh, là thế này. Túi giấy anh đưa tôi hôm nay, tôi chưa kịp xem đã bị kẻ trộm trộm đi mất, không biết anh có thể đưa tôi một phần nữa hay không? Nếu không

tiện thì anh trực tiếp nói cho tôi biết bên trong là gì cũng được, những lời anh nói hôm nay tôi thật sự nghĩ không hiểu."

"Tần tiểu thư, tôi xin lỗi vì đã khiến cô phải suy nghĩ nhiều. Cô cứ coi như hôm nay chưa gặp tôi, tôi chưa từng nói gì với cô là được." Lại Hưng nhanh chóng trả lời.

Bây giờ mới cách thời điểm Lại Hưng tìm cô có hai ba tiếng đồng hồ, sao thái độ của hắn lại thay đổi lớn như vậy? Tần Tuyên Tuyên cảm thấy bản thân mình bị làm cho mơ hồ, "Lại tiên sinh, chiều nay anh nói với tôi..."

"Tần tiểu thư, rất xin lỗi, những lời đó cô cứ quên đi, đó đều là lời nói bậy tôi nói để trả thù Đỗ tổng thôi," Lại Hưng nói, "Việc tòa soạn báo sa thải tôi cũng chỉ là hiểu lầm thôi, bây giờ giải tỏa được hiểu lầm, tôi đã quay trở lại công tác ở tòa soạn rồi."

"Nhưng ảnh chụp anh đưa tôi..."

"Ảnh chụp đó là vài cái bề ngoài sinh hoạt bình thường thôi, cũng có cái là tôi chế ra, Tần tiểu thư dù có nhìn cũng không biết thật giả. Tần tiểu thư, hôm nay suýt nữa đã làm cô hiểu lầm Đỗ tổng, tôi rất xin lỗi."

"Lại tiên sinh..."

"Xin lỗi, bên này tôi còn có việc, tôi cúp máy trước, hẹn gặp lại."

Lại Hưng trực tiếp cúp máy, Tần Tuyên Tuyên nghe tiếng tút tút ở đầu bên kia, chỉ cảm thấy không thể hiểu nổi. Việc hôm nay hình như cô còn chưa hiểu rõ đã kết thúc rồi. Tuy nói cô vẫn rất tò mò với mấy tấm ảnh kia nhưng nếu Lại Hưng đã nói thế thì cô cũng không nên đi quấy rầy hắn nữa.

Ngày hôm sau, lúc Tần Tuyên Tuyên đi làm, Phương Phán Phán túm lấy một tờ báo đi đến, kích động mở trang nhất ra cho cô xem.

"Tuyên Tuyên, cô xem, phỏng vấn độc nhất về Tổng tài tập đoàn Minh Khải ở bên cạnh - Đỗ Mộ Ngôn!" Về mặt Phương Phán Phán hơi hưng phấn, "Tôi nghe nói, Đỗ Mộ Ngôn vẫn từ chối phỏng vấn, không ngờ lần này lại trực tiếp lên mặt báo."

Tần Tuyên Tuyên giật mình nhìn thoáng qua, phát hiện tờ báo Phương Phán Phán cầm trong tay đúng là "nhật báo Ngô thị." Mà phóng viên thực hiện phỏng vấn là... Lại Hưng!

Đầu Tần Tuyên Tuyên như hiện lên cái gì đó, đúng lúc này Phương Phán Phán chỉ vào một chỗ nhỏ giọng hưng phấn nói: "Tuyên Tuyên, sao tôi cảm thấy đối tượng thăm mến mà hần nói là cô nhỉ?"

Tần Tuyên Tuyên nhìn theo ngón tay Phương Phán Phán, vừa vặn nhìn thấy đoạn đối thoại kia."

Phóng viên: Người xưa đều nói, thành gia rồi lập nghiệp, Đỗ tổng, sự nghiệp của ngài đã thành công như vậy rồi, không biết ngài có dự tính kết hôn không?

Đỗ Mộ Ngôn: Tôi rất muốn, nhưng nhà gái không đồng ý. Cô ấy còn chưa chịu đón nhận tôi.

Phóng viên: Tôi quá giật mình, thế mà còn có tiểu thư từ chối con rùa vàng như ngài đây, không biết đối phương là...

Đỗ Mộ Ngôn: Xin lỗi tôi không thể tiết lộ được.

"Tuyên Tuyên, người Đỗ tổng nói là cô đúng không?" Phương Phán nhỏ giọng hỏi.

Tầm mắt Tần Tuyên Tuyên còn dính trên bài phỏng vấn, hơi chột dạ nói: "Sao cô có thể nói vậy chứ?"

Phương Phán Phán nói: "Cô đấy, đừng có nghĩ giấu được tôi. Từ lâu tôi đã cảm thấy ánh mắt Đỗ tổng nhìn cô rất khác rồi, chắc chắn là đã si mê cô, đáng tiếc cô đã là hoa có chủ. Đỗ tổng quá hoàn mỹ, nhưng Tống Kỳ cũng rất tốt, cô từ chối hẳn cũng là chuyện bình thường."

"Tôi đã chia tay với Tống Kỳ." Tần Tuyên Tuyên biết chuyện này không giấu diếm lâu được liền nói thật

Phương Phán Phán giật mình, "Chuyện khi nào thế?" Dừng một chút, vẻ mặt càng giật mình hơn, "Bảo sao gần đây cô với Tống Kỳ không dính lấy nhau nữa, thì ra đã chia tay. Vậy không phải đúng lúc sao? Bây giờ cô đã độc thân, quá là xứng đôi với Đỗ tổng!"

"Phán Phán..."

"Vô cùng xin lỗi, tôi lảm mồm quá." Phương Phán Phán thè lưỡi, thật ra cô có thể nhận ra Tần Tuyên Tuyên vẫn còn để ý việc chia tay với Tống Kỳ nên cô không hỏi lý do hai người chia tay, tránh cho Tần Tuyên Tuyên không đau lòng. Cô lại ném tờ báo lên bàn làm việc của Tần Tuyên Tuyên nói: "Tờ báo này cho cô, cứ chậm rãi đọc đi, không cần cảm ơn tôi, Lôi Phong là tấm gương của tôi!"

Đợi Phương Phán Phán đi rồi, Tần Tuyên Tuyên cũng không quan tâm đến tờ báo kia mà tiếp tục làm việc của mình, nhưng vài phút sau, cô lại dừng công việc trong tay, cuối cùng vẫn không nhin được mà cầm tờ báo lên.

Bài phỏng vấn này của Đỗ Mộ Ngôn cũng không dài, nội dung lớn nhất là nói về người phụ nữ hãnh thịch nhưng đối phương lại không đón nhận việc này. Cho dù Tần Tuyên Tuyên không phải quá mức tự kỷ nhưng cũng không có cách nào thuyết phục bản thân rằng người Đỗ Mộ Ngôn nói không phải là cô. Cô nghĩ, may mà hẳn không nói ra, nếu không cô làm sao lẩn lộn ở Tụ Mỹ được nữa?

Ánh mắt Tần Tuyên Tuyên không tự giác dừng lại ở tên phóng viên thực hiện bài phỏng vấn - Lại Hưng

Vì sao lại là Lại Hưng?

Nhớ đến chuyện xảy ra ngày hôm qua, tần Tuyên Tuyên cảm giác được chút bất thường ở đây. Lại Hưng đột nhiên thay đổi suy nghĩ nhất định là do có chuyện xảy ra, trong đó có phải là có sự can thiệp của Đỗ Mộ Ngôn không? Trước đó vì sao Lại Hưng lại nói hy vọng cô không bị lừa? Đỗ Mộ Ngôn đã che dấu cô điều gì sao?

Tần Tuyên Tuyên suy nghĩ nửa ngày cũng chỉ có thể nghĩ đến là Lại Hưng có lẽ chụp được ảnh Đỗ Mộ Ngôn cùng người phụ nữ khác nên mới nói hy vọng cô không bị lừa. Chẳng qua trước khi hần kịp nói cho cô sự thật thì Đỗ Mộ Ngôn đã biết, rồi hứa hẹn cho hần lợi ích lớn bảo hần thay đổi lời nói. Vậy... kẻ trộm trong phòng vệ sinh bệnh viện, cũng là do Đỗ Mộ Ngôn chuẩn bị sẵn?

Tần Tuyên Tuyên cảm thấy, sau khi tiếp xúc với Đỗ Mộ Ngôn, sự ôn hòa và phong độ thân sĩ của hần cũng không giống là đang giả vờ, nhưng dù sao hần tay trắng dựng lên Minh Khải, nói vậy sẽ có chút thủ đoạn mạnh mẽ dứt khoát không thể để lộ ra ánh sáng của giới thương nhân, cô không phải không thể thừa nhận mặt này của Đỗ Mộ Ngôn, cô cảm thấy cô có thể hiểu được, mà nếu hần thật sự đã cùng Lại Hưng làm giao dịch gì đó liên quan đến cô thì cô hy vọng có thể biết sự thật mà họ đã giấu.

Cuối cùng là chuyện gì mà Đỗ Mộ Ngôn không muốn cô biết chứ?

Giờ tan tầm, Tần Tuyên Tuyên lại nhận được điện thoại của Đỗ Mộ Ngôn, trong điện thoại hần bày tỏ hy vọng muốn cô hôm nay lại đến bệnh viện thăm hần. Vốn Tần Tuyên cũng định đi bệnh viện hỏi chút chuyện về Lại Hưng nên dù hần không nhắc đến thì cô cũng sẽ đi. Cô vừa ra cửa, Lý Tái đã lên đón.

Hai người một trước một sau ngồi lên xe, Tần Tuyên Tuyên do dự một lát, cuối cùng cũng không nhịn được mà hỏi: "Trợ lý Lý, tôi mạo muội hỏi một câu nhé... Đỗ Mộ Ngôn... có phải anh ta có người phụ nữ khác bên ngoài không?" Cô dừng lại một chút mới bổ sung một câu, "Nếu anh không thấy không tiện thì không trả lời cũng không sao đâu."

Lòng Lý tái lập bộ một chút, vẻ mặt vẫn chân thành thản nhiên, "Tần tiểu thư, chuyện này cũng không có gì không tiện cả, trước kia đúng là Đỗ tổng có người phụ nữ khác, nhưng đó đều là gặp dịp thì chơi thôi, tôi cam đoan với cô là Đỗ tổng đã kết thúc tất cả những mối quan hệ đó từ lâu rồi, bây giờ bên ngài ấy chỉ có một người phụ nữ là cô mà thôi."

Lý Tái vừa nói vừa quan sát vẻ mặt Tần Tuyên Tuyên, thấy sau khi hắn nói xong cô vẫn không hề thả lỏng thì trái tim nổi lên sự đề phòng. Hắn muốn đánh tan nghi ngờ của Tần Tuyên Tuyên dành cho Đỗ Mộ Ngôn, nhưng trước khi hiểu rõ lý do vì sao cô lại hỏi như thế thì hắn không thể lảm miêng nhiều lời để tránh khéo quá hóa vụng. Hắn vô cùng rõ ràng, nếu hắn biến thành một con heo ngu ngốc bên cạnh Đỗ tổng thì về cuộc đời hắn về sau tuyệt đối không có gì tốt đẹp cả.

"Tần tiểu thư, có phải có ai nói gì trước mặt cô không?" Thấy Tần Tuyên Tuyên nửa ngày không nói thêm câu gì, Lý Tái lại dò hỏi.

"Thật sự không có..." Tần Tuyên Tuyên do dự một lát, cuối cùng quyết định đem nghi hoặc của mình hỏi ra miêng, "Trợ lý Lý, tôi muốn hỏi một chút, Lại Hưng của "nhật báo Ngô thị" có phải đã có giao hẹn gì với Đỗ Mộ Ngôn hay không?"

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Cái gọi là sự thật

Câu hỏi này của Tần Tuyên Tuyên khiến Lý Tái giật mình thon thót. Thật ra hẳn vẫn không thể hiểu nổi Tần Tuyên Tuyên. Nói về ngoại hình hay khí chất thì Đỗ tổng đều là số một số hai trong thành phố này thậm chí là cả nước. Cho dù Đỗ tổng không có ý kia thì những người đàn bà khác cũng sẽ chủ động yêu thương nhung nhớ. Nhưng còn cô ấy, Đỗ tổng vì cô ấy mà hao hết tâm sức, cô vẫn thủy chung vững vàng không hề rung động. Nếu nói cô dùng lạt mềm buộc chặt cũng không đúng vì cái mức độ từ chối kia cũng quá mức quá rồi. Cuối cùng gần đây mới nhìn thấy dấu hiệu tan dần của núi băng trong Tần tiểu thư, hẳn còn đang mừng thay Đỗ tổng. Ai dè lại lòi ra một tên Lại Hưng khiến tình hình phát triển về hướng xấu nhất.

"Tần tiểu thư, vì sao cô lại hỏi như vậy?" Lý Tái ra vẻ vô tội, "Hôm qua đúng là Đỗ tổng có nhận lời phỏng vấn của Lại tiên sinh, nhưng cũng không có nghĩa là họ đã giao kèo cái gì đó, đấy đều là chuyện vớ vẩn cả."

"Thật ư?" Tần Tuyên Tuyên khẽ cau mày, cúi đầu yên lặng. Lời Lý Tái nói hoàn toàn không thể loại bỏ hết nghi hoặc trong cô được.

Lý Tái cười gật đầu, "Đó là đương nhiên. Cô cũng biết đó Tần tiểu thư, Đỗ tổng là người làm ăn, vì lợi ích công ty nên khó mà tránh khỏi việc làm phật lòng mấy loại người đó, luôn sẽ có vài tên tiểu nhân ở sau lưng Đỗ tổng bịa chuyện này chuyện khác, nhiều chuyện thật sự không đáng để ý đâu."

"À." Tần Tuyên Tuyên cười có lệ, cô cảm thấy mình hỏi Lý Tái đúng là sai lầm, Lý Tái vô cùng trung thành tận tâm với Đỗ Mộ Ngôn, cho dù Đỗ

Mộ Ngôn có làm ra việc gì thì sao hắn có thể vạch điểm xấu của ông chủ ra cho người khác xem chứ? Cô hỏi hắn cũng bằng không mà thôi.

Thấy Tần Tuyên Tuyên không hỏi thêm nữa, lòng hơi buông lỏng, tránh né tầm mắt Tần Tuyên Tuyên lặng lẽ nhắn tin cho Đỗ Mộ Ngôn. Hắn có thể nhìn ra là nghi hoặc trong lòng Tần Tuyên Tuyên vẫn chưa tan biến, hắn phải cảnh cáo cho Đỗ tổng một chút, Tần tiểu thư cũng không phải kẻ ngu dốt, chuyện hôm qua thật sự quá ư trùng hợp, ai cũng có thể nhìn ra trong đó nhất định có vấn đề, cứ che che dấu dấu còn không bằng trực tiếp nói cho Tần tiểu thư "sự thật".

Lý Tái suy nghĩ một chút rồi lại đem cách mình nghĩ ra nhắn lại cho Đỗ Mộ Ngôn. Về phần Đỗ tổng có nghĩ đến cách này như hắn hay không, ngài ấy dùng hay không dùng thì là chuyện của ngài ấy.

Tần Tuyên Tuyên mang theo tâm trạng nặng nề cùng Lý Tái đến bệnh viện.

Lúc cô đến, Đỗ Mộ Ngôn đang xem tài liệu của công ty. Tuy nói công ty đã đi vào quỹ đạo, không có hắn cũng có thể vận chuyển được nhưng vẫn luôn có vài thứ cần đích thân hắn xem xét. Hắn cũng không thể làm một ông chủ nhàn nhã được. Đỗ Mộ Ngôn hiểu rất rõ ràng rằng, nếu không có Minh Khải thì lợi thế trong tay hắn sẽ giảm bớt cực nhiều, muốn theo đuổi Tần Tuyên Tuyên sẽ càng khó khăn hơn, cho nên dù hắn rất muốn luôn luôn bên Tần Tuyên Tuyên nhưng hắn không thể buông chuyện công ty ra được.

Nhìn thấy Tần Tuyên Tuyên đến, Đỗ Mộ Ngôn lập tức đem giấy tờ mới xem được một nửa xếp lại, quăng sang bên cạnh, đôi mắt nhìn cô sáng lên.

Tần Tuyên Tuyên ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường bệnh, liếc mắt nhìn đồng giấy tờ, hơi chần chừ mở miệng: "Không phải bác sĩ nói anh nên

ngủ ngơi nhiều hơn sao? Tôi nghĩ việc công ty... có nên tạm thời buông xuống không?"

Đỗ Mộ Ngôn rất biết nghe lời gật đầu, "Được." Hần túm lấy mớ giấy tờ đưa cho Lý Tái, "Mấy thứ này cậu xem rồi quyết định đi, có việc gì không giải quyết được thì đợi tôi về rồi nói tiếp."

"Vâng, Đỗ tổng." Lý Tái đón lấy giấy tờ văn kiện, trong lòng không nhịn được mà khẽ thở dài, lúc trước có phải hần chưa từng khuyên Đỗ tổng phải giữ gìn thân thể đâu. Một câu của Tần tiểu thư còn có ích hơn trăm câu của người khác, hazz.

Sau khi đưa người đến, Lý Tái nhìn ánh mắt Đỗ Mộ Ngôn hiểu ý rồi khỏi phòng. Hần biết Đỗ tổng đã nhận được tin hần gửi, dĩ nhiên là đã nghĩ xong cách giải quyết nghỉ hoặc của Tần tiểu thư rồi, hần chỉ cần cho hai người không gian riêng là được.

"Anh muốn ăn không?" Tần Tuyên Tuyên cầm quả táo lên, thấy Đỗ Mộ Ngôn cười gật đầu liền bắt đầu gọt vỏ, vừa gọt vừa nói, "Ba tôi nói mấy ngày nay ông vẫn có tiết dục, khi nào rảnh ông sẽ đến thăm anh."

"Tần giáo sư bận rộn thì không cần đến cũng được mà." Đỗ Mộ Ngôn nói.

"Cái này anh tự nói với ba tôi đi, nếu tôi mà khuyên ông ấy sẽ mất tôi là vong ơn phụ nghĩa đấy." Tần Tuyên Tuyên nhẹ nhàng cười, con dao trong tay vẽ một đường, lớp vỏ táo bị gọt thành một đường dài hoàn toàn rơi xuống. Từ bé cô đã thích gọt táo cho cha mẹ ăn, gọt vỏ vừa nhanh vừa đẹp. Sau khi gọt hết vỏ táo cô cẩn thận cắt thành miếng nhỏ đặt trên đĩa, để Đỗ Mộ Ngôn dùng đĩa xiên lên ăn.

"Ngày đó cứu em, là tôi cam tâm tình nguyện. Tần giáo sư không cần để trong lòng mà."

Đỗ Mộ Ngôn chỉ thấy toàn bộ trái tim mình trở nên ấm áp dạt dào, khoe miệng nở nụ cười yếu ớt nhìn Tần Tuyên Tuyên vì hân gọt sạch vỏ táo cắt thành từng miếng nhỏ. Đã từng, tất cả những điều này đều là chuyện chỉ xảy ra trong mơ của hắn, hắn mơ ước nhưng chưa bao giờ thành hiện thực. Lúc này, khi những cảnh trong mơ dần dần thành hiện thực, hắn cảm thấy vô cùng hạnh phúc nhưng đồng thời cũng thấy khủng hoảng trong lòng. Hắn sợ tất cả, cuối cùng chung chỉ là một giấc mơ mà thôi, khi hắn mở mắt thì mọi chuyện... vẫn chẳng có gì thay đổi.

"Ba tôi sẽ không nghe đâu." Tần Tuyên Tuyên bất đắc dĩ nói, đưa đĩa nhỏ tới trước mặt Đỗ Mộ Ngôn.

Tầm mắt Đỗ Mộ Ngôn khẽ nâng, ánh mắt chậm rãi hạ từ gương mặt xinh đẹp của Tần Tuyên Tuyên xuống. Hắn chậm rãi nâng tay, được một nửa lại hạ xuống như mệt mỏi lắm, dưới ánh mắt lo lắng của Tần Tuyên Tuyên, hắn khẽ cong khoe môi, dường như hơi xấu hổ, "Vừa rồi xem tài liệu lâu quá, tay dường như không còn sức để động nữa."

"Lần sau đừng có xem nữa!" Giọng điệu Tần Tuyên Tuyên hơi cứng, nói xong cô hơi phiền não nhìn quả táo đã bổ xong xuôi kia nên không chú ý đến gương mặt Đỗ Mộ Ngôn đang sáng bừng lên vì câu nói thân thiết của cô.

"Chỉ có thể phiền em đút cho tôi." Đỗ Mộ Ngôn thu lại nụ cười, tỏ vẻ bất đắc dĩ nói.

Tần Tuyên Tuyên hơi chần chừ rồi cầm chiếc đĩa lên, dùng đĩa xiên một miếng táo đút cho Đỗ Mộ Ngôn. Lúc trước tay Đỗ Mộ Ngôn còn chưa sử dụng được cô cũng đã đút cho hắn rồi, cũng chỉ là trước lạ sau quen, không xấu hổ như ban đầu nữa.

Nhắm cắn vài cái miếng táo lạnh lẽo trong miệng liền nuốt xuống, Đỗ Mộ Ngôn cũng không biết hương vị của táo bình thường như thế nào,

nhưng vì Tần Tuyên Tuyên đút cho hăn nên hăn chỉ cảm thấy mỗi miếng táo này đều ngọt như tằm mật đường vậy, mỗi miếng đều khiến hăn ăn vô cùng sung sướng.

Rất nhanh đã ăn hết đĩa táo, Tần Tuyên Tuyên buông đĩa xuống, cuối cùng vẫn hỏi, "Đỗ Mộ Ngôn, tôi có thể hỏi anh một việc không?" Cô dừng lại một chút rồi bổ sung thêm, "Tôi hy vọng có thể nghe được lời nói thật."

Ánh mắt Đỗ Mộ Ngôn hiện lên sắc thái kỳ lạ, nhưng khuôn mặt vẫn vô cùng mình tĩnh thậm chí còn mang theo ý cười, "Em hỏi đi."

Tần Tuyên Tuyên cúi đầu nhìn hai bàn tay đang nắm chặt lại với nhau của mình, không dám nhìn Đỗ Mộ Ngôn, cúi đầu hỏi: "Anh với Lại Hưng của "Nhật báo Ngô thị" có phải đã thỏa thuận gì đó không? Có... có liên quan đến tôi?"

"Đúng vậy."

Nghe được lời khẳng định của Đỗ Mộ Ngôn, Tần Tuyên Tuyên giật mình nhìn hăn. Cô nghi ngờ Đỗ Mộ Ngôn có giao dịch gì đó với Lại Hưng, nhưng cô không nghĩ hăn lại thừa nhận nhanh như vậy, còn chưa đợi cô bày ra chứng cứ nghi ngờ gì hăn đã thừa nhận rồi.

Đỗ Mộ Ngôn ném cái gì mà "tay không có sức" vừa rồi quăng thẳng ra sau đầu, đưa tay nắm chặt hai bàn tay đang xoắn vào nhau của Tần Tuyên Tuyên, vẻ mặt thành khẩn, "Vô cùng xin lỗi, tôi giấu em một việc, tôi sẽ nói cho em toàn bộ sự thật, chỉ xin em hãy tha thứ cho tôi."

"Là... chuyện gì?" Tần Tuyên Tuyên chần chừ nói, thậm chí quên luôn việc đẩy tay hăn ra. Cô cũng không nói bản thân có thể tha thứ cho Đỗ Mộ Ngôn hay không bởi vì điều này hoàn toàn phụ thuộc vào việc hăn đã giấu diếm cô điều gì.

"Lại Hưng theo dõi tôi, chụp được mấy tấm ảnh về tôi." Đỗ Mộ Ngôn nói, "Việc này chắc em đã biết rồi, hắn đi tìm em phải không?"

Tần Tuyên gật đầu, "Đúng vậy, nhưng ảnh chụp này tôi còn chưa nhìn thì đã bị người ta lấy cắp đi..."

"Là tôi sai người làm."

Tần Tuyên Tuyên trợn to hai mắt, cô không nghĩ ngay cả điều này Đỗ Mộ Ngôn cũng thừa nhận, hắn hoảng hốt đến vậy, cuối cùng thì trong túi giấy kia chứa ảnh chụp gì thế?

Đỗ Mộ Ngôn nắm chặt tay Tần Tuyên Tuyên như sợ cô rời đi, "Ảnh chụp đó, là chụp cảnh tôi và người phụ nữ khác cùng ăn tối uống rượu với nhau. Thời gian đó, em từ chối tôi, tôi thật sự rất khó vượt qua..."

Tần Tuyên Tuyên yên lặng một lát, nghĩ đến chuyện Lại Hưng nói với cô "đừng bị Đỗ Mộ Ngôn lừa." kết hợp với sự thẳng thắn của Đỗ Mộ Ngôn thì lời này đã được giải thích rồi. Lại Hưng chụp được cảnh Đỗ Mộ Ngôn thân mật với phụ nữ khác, cho rằng Đỗ Mộ Ngôn vừa theo đuổi cô vừa ở cùng một chỗ với người phụ nữ khác nên mới hy vọng cô đừng bị lừa.

Cô không biết ảnh chụp đó đến mức độ thế nào, thật ra cô cũng không muốn biết. Đúng là trước kia Đỗ Mộ Ngôn theo đuổi cô, nhưng cô cũng từ chối rồi, vậy hắn ở cùng với ai cũng là chuyện của hắn. Chẳng lẽ hắn từng theo đuổi cô thì phải vì cô giữ thân như ngọc hay sao? Nếu không phải Tống Kỳ... thì bây giờ cô vẫn hòa hợp với Tống Kỳ, tuyệt đối sẽ không lo cho Đỗ Mộ Ngôn, chẳng lẽ Đỗ Mộ Ngôn nhất định phải giữ mình vì cô cả đời? Chuyện đó thật sự quá buồn cười.

Ở phương diện tình cảm đúng là Tần Tuyên Tuyên có hơi sạch sẽ, nhưng cô cũng chỉ để ý đến việc lúc ở cùng cô thì thân thể và tâm hồn bạn trai không lang thang bên ngoài thôi, chẳng lẽ trước khi bên cô thì bạn trai không được phép có những mối tình khác hay sao? Cô còn chưa bá đạo vô

lí đến vậy. Huống chi, cô với Đỗ Mộ Ngôn... còn chưa có xác định quan hệ gì với nhau chứ.

"Thì ra là như vậy." Chân mày Tần Tuyên Tuyên khẽ nhăn lại, "Thật ra anh hoàn toàn không cần làm vậy mà."

"Tuyên Tuyên, ảnh chụp này muốn nói sao cũng được, tôi sợ em sẽ hiểu lầm... Thật ra tôi với mấy người phụ nữ đó cũng không phát sinh chuyện gì cả, chỉ đơn thuần là ăn tối uống rượu mà thôi!" Đỗ Mộ Ngôn cố gắng "giải thích". Tuy nói đây chỉ là cái cớ che dấu sự thật nhưng hắn cũng không hy vọng Tuyên Tuyên nghĩ hắn là kẻ đồi bại. Việc này sao có thể được, trong đầu hắn toàn suy nghĩ cách làm sao để bắt Tần Tuyên Tuyên vào tay được, những người phụ nữ khác trong mắt hắn chẳng khác gì con kiến, hắn cũng lười ném cho họ một ánh mắt chứ nói gì đến việc ăn cơm uống rượu? Nhưng mà bây giờ Tuyên Tuyên đã nghi ngờ, vì che dấu sự thật hắn hăm hại Tống Kỳ để theo đuổi Tuyên Tuyên, hắn phải có một chút "sự thật" để giải thích với cô!

"Anh đừng kích động, cẩn thận thân thể đấy." Tần Tuyên Tuyên nhắc nhở Đỗ Mộ Ngôn, rút tay đang bị nắm trong bàn tay hắn ra. Đưa tay ấn hắn trở lại giường, "Tôi tinh anh mà, thật ta tôi... cũng không để ý đâu." Họ bây giờ căn bản cũng chưa là gì của nhau, cô có lập trường gì mà quản lý việc hắn ở cùng ai chứ?

Đỗ Mộ Ngôn đột nhiên yên tĩnh lại, nặng nề liếc mắt nhìn Tần Tuyên Tuyên một cái, bất ngờ túm lấy cánh tay cô, "Em thật sự... một chút cũng không để ý sao?"

Biểu hiện như trời đất suy sụp khi Tuyên Tuyên biết Tống Kỳ lên giường với người phụ nữ khác vẫn khắc sâu trong ký ức của hắn, khi đó hắn vô cùng ghen tỵ với Tống Kỳ, hắn ghen tỵ sự để ý của Tuyên Tuyên dành cho Tống Kỳ, vì để ý nên mới đau khổ. Nhưng bây giờ thì sao? Tuyên Tuyên nói cô ấy không quan tâm hắn lui tới với người phụ nữ khác... một chút cô

cũng không quan tâm... nói cách khác, cô thật sự không thương hấn, dù chỉ một chút.

Hấn còn nghĩ rằng, ít nhất bây giờ cô cũng đã có chút thích hấn.

"Đỗ Mộ Ngôn?"

Tần Tuyên Tuyên bị tóm lấy hơi cúi người xuống, sức mạnh của Đỗ Mộ Ngôn rất lớn, cô không nghĩ đến vì sao một bệnh nhân mới phẫu thuật xong lại khỏe như thế, thậm chí tóm tay cô đến phát đau. Mà càng giật mình vì cảm giác Đỗ Mộ Ngôn đang cho cô lúc này hơn, giống như căn phòng tối không đèn, đen tối, thần bí, khiến người ta lạnh run.

Giọng điệu hơi hốt hoảng kinh hoàng của Tần Tuyên Tuyên đã lôi Đỗ Mộ Ngôn ra khỏi vực sâu mất mát đau buồn, hấn đột nhiên ý thức được rằng hấn lại mất không chế trước mặt cô một lần nữa.

"Vô cùng xin lỗi, đau không?" Đỗ Mộ Ngôn vội vàng buông tay, lộ ra nụ cười áy náy, "Đôi khi tôi không khống chế được sức mạnh của mình."

"Không sao." Tần Tuyên Tuyên nhẹ nhàng thở ra, xoa xoa cánh tay bị nắm đến phát đau. Bàn tay Đỗ Mộ Ngôn sau khi phẫu thuật thì vẫn còn chưa linh hoạt, nhất thời không khống chế được sức lực cũng là điều có thể hiểu. Nhưng mà vừa rồi hấn làm sao vậy? Về mặt kia khiến cô đến giờ vẫn còn sợ hãi, như thế phải ăn tươi nuốt sống cô luôn vậy...

Tay Tần Tuyên Tuyên bỗng nhiên bị Đỗ Mộ Ngôn nâng lên, lòng bàn tay hấn áp chặt lòng bàn tay cô, nâng lên miệng hấn, nhẹ nhàng hôn liên tiếp lên mu bàn tay cô.

Nụ hôn mềm nhẹ đến mức gần như không cảm giác được, lòng Tần Tuyên Tuyên bỗng nhiên như có một chiếc lông chim nhẹ nhàng xoẹt qua, có chút ngứa cũng có chút tê dại.

Đỗ Mộ Ngôn ngẩng đầu nhìn Tần Tuyên Tuyên, hai tròng mắt tối đen của hần chỉ có gương mặt hơi ngấn ngơ của cô, ánh mắt hần sâu hút thần bí đến khó tin, cô chưa bao giờ nhìn thấy cảm xúc điên cuồng gần như tuyệt vọng thế này ở trong mắt người khác, giống như lửa đỏ hừng hực, có thể thiêu đốt người bước vào đó thành tro bụi.

Tần Tuyên Tuyên giật mình, chăm chú đối diện với Đỗ Mộ Ngôn, trong tai lại như thể nghe được tiếng trái tim mình càng đập càng nhanh, càng lúc càng vang rộn rã.

Hơi thu tay siết chặt tay Tần Tuyên Tuyên, Đỗ Mộ Ngôn cúi đầu mở miệng nói: "Tuyên Tuyên... trừ em ra, tôi không cần bất cứ người phụ nữ nào khác. Em hãy cho tôi một cơ hội để chứng minh, tôi tuyệt đối sẽ không làm em thất vọng."

Chỉ cần cô chịu cho hần cơ hội, hần sẽ che chở cô trong lòng bàn tay, để cô hưởng thụ cuộc sống như một nữ hoàng, thỏa mãn toàn bộ nguyện vọng của cô, mặc kệ là việc đó có tùy hứng hay không thích hợp đến cỡ nào, chỉ xin cô cho hần cơ hội này...

Tần Tuyên Tuyên đột nhiên hồi phục lại tinh thần, tầm mắt cúi xuống không biết nên nhìn vào đâu mới tốt, mặt cũng dần dần nổi lên màu đỏ ửng.

Những từ cùng loại thế này cô cũng đã từng nghe Tống Kỳ nói, nhưng tuyệt đối không mang theo sự trịnh trọng và tình cảm sâu đậm như Đỗ Mộ Ngôn. Lời hần nói, giọng điệu và ánh mắt đều khiến cô cảm thấy rằng, nếu không có cô, hần tuyệt đối sẽ không sống nổi.

Nhất định là cô đã nhìn nhầm rồi, Đỗ Mộ Ngôn và cô mới quen nhau bao lâu chứ? Sao có thể không có cô thì không được?

Tần Tuyên Tuyên bỗng nhiên cảm thấy trong lòng hơi rối loạn, đột nhiên rút tay ra, xoay người cúi đầu không trả lời câu hỏi của Đỗ Mộ Ngôn, chỉ vội vàng nói: "Ba mẹ tôi còn đang chờ tôi về ăn cơm, tôi, tôi... về trước!"

Cô nhanh chóng chạy về cửa phòng bệnh, dù không quay đầu lại nhưng vẫn cảm nhận được rõ ràng tầm mắt cực nóng của người phía sau.

Lý Tái vô cùng tận tâm với vị trí công tác đứng canh ngoài cửa, hẳn biết Tần Tuyên Tuyên không ở lâu nên cũng không rời khỏi. Dù hẳn rất tò mò kết quả cuộc nói chuyện của cô và Đỗ tổng, nhưng cuối cùng cũng không hỏi ra miệng. Hẳn thấy vẻ mặt Tần tiểu thư có hơi cổ quái nhưng không phải là bộ dạng đang tức giận, có thể thấy Đỗ tổng đã xử lý chuyện này rất khá rồi.

Lúc Tần Tuyên Tuyên đi theo Lý Tái ra về, hơi không yên lòng. Đến khi nghi ngờ sâu đậm, tam trạng nặng nề của cô bị loại bỏ, đáy lòng cô lại có thêm một chút gì đó không giống trước kia...

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Trái tim rung động

Thân thể Đỗ Mộ Ngôn ngày càng tốt lên, khiến trợ lý bên cạnh như Lý Tái cảm thấy nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Do Tần Tuyên Tuyên dù nói không thể này nọ cũng đến thăm nhưng vẫn thường tranh thủ đến, hai người ở chung rất hòa hợp, tiến triển thuận lợi cho nên tâm trạng Đỗ Mộ Ngôn cực kỳ tốt.

Thật ra đương sự như Đỗ Mộ Ngôn đối với thân thể bị thương của mình cũng vô cùng mâu thuẫn. Hắn vừa hy vọng có thể sớm hồi phục sức khỏe, lúc nào cũng có thể cùng một chỗ với Tuyên Tuyên của hắn nhưng cũng lại lưu luyến sự chăm sóc cẩn thận của cô. Hắn biết rõ, Tuyên Tuyên thường đến thăm hắn lí do đa số là vì xuất phát từ sự áy náy và cảm kích của cô mà thôi, nếu thân thể hắn mà tốt lên, được xuất viện thì... tuy cô nói đồng ý để hắn theo đuổi nhưng hắn không biết sau khi hắn được xuất viện thì cô sẽ dùng thái độ nào để đối xử với mình nữa. Được cô chăm sóc càng lâu thì hắn càng luyến tiếc sự ngọt ngào lúc này.

Nhưng thời gian quá lâu, hắn lại càng cảm thấy ngọt ngào như thế vẫn chưa đủ. Hắn rất tham lam, hắn muốn Tuyên Tuyên yêu hắn, gả cho hắn, hắn muốn hai người ở bên nhau vĩnh viễn không rời xa. Cho nên, hắn phải làm bản thân mau chóng khỏe lên, hắn không thể vĩnh viễn nằm trên giường bệnh được!

"Tuyên Tuyên, dạo này sao cứ đến giờ tan tầm là cô lại vội vàng chạy đi luôn thế? Khai thật ra đi, có phải là có bạn trai mới hay không?" Sắp đến giờ tan tầm, Phương Phán Phán đến bên bàn làm việc của Tần Tuyên Tuyên, hạ giọng chất vấn.

Bàn tay đang thu dọn của Tần Tuyên Tuyên hơi khựng lại, hôm nay đã hẹn với Đỗ Mộ Ngôn là đến thăm hẳn, xe hẳn cử tới đón cô sợ là đã chờ dưới lâu rồi.

"Phán Phán, cô nói bậy gì vậy?" Tần Tuyên Tuyên cúi đầu tiếp tục dọn dẹp, che dấu sự xấu hổ trên mặt mình.

"Tôi đâu có nói bậy?" Phương Phán Phán thần thần bí bí dán sát lại, trên mặt đầy ý cười bốn cợt, "Tuyên Tuyên, tôi đã nhìn thấy mấy lần rồi, giờ tan tầm cô đều vội vàng chạy đến một chiếc xe riêng, tôi gọi cô cũng không được, tôi nhớ nhà cô đâu có xe riêng đâu? Khai thật ra, cô đã câu được con rùa vàng nào hả?"

"Phán Phán, mọi chuyện không như cô tưởng đâu. " Tần Tuyên Tuyên bất đắc dĩ nói, "Tôi đến bệnh viện thăm bệnh nhân thôi."

"Bệnh nhân? Cái "bệnh nhân" đó còn cử xe đi đón người muốn đến thăm sao?"

"..." Nghĩ đến chuyện sau khi xuất viện sợ là Đỗ Mộ Ngôn sẽ thật sự theo đuổi cô, sớm muộn gì cũng sẽ bị người ta biết được, Tần Tuyên Tuyên đành mở miệng nói thật, "Vụ nổ mạnh lần trước, là Đỗ Mộ Ngôn đã cứu tôi, tôi chỉ đến thăm hẳn nhiều một chút để tỏ lòng biết ơn thôi."

"Quả nhiên là hẳn!" vẻ mặt Phương Phán Phán đầy đắc ý, "Tuyên Tuyên, tôi đã nói là hẳn có ý với cô mà, cô còn nói là không phải. Người đàn ông tốt như thế, nhớ phải nắm chặt nhé. Đến lúc đó tôi có thể nói cho người khác rằng bạn gái của Đỗ tổng là bạn tốt của tôi, thật là có mặt mũi mà!"

"Chuyện chưa có gì, cô đừng có nói lung tung mà." Nhìn nhìn đã đến giờ tan tầm, Tần Tuyên Tuyên cầm túi rác của mình nói với Phương Phán Phán, "Tôi đi trước đây."

"Cố lên!" Phương Phán Phán cho Tần Tuyên Tuyên một cái nắm tay khích lệ, mặt cười đến mờ ám.

Tần Tuyên Tuyên bỗng nhiên cảm thấy ngượng ngùng, nhanh chóng xoay người đi ra ngoài. Trước đây coi Đỗ Mộ Ngôn là người xa lạ, mặc kệ người ta trêu chọc thế nào thì Tần Tuyên Tuyên cũng không có cảm giác, nhưng bây giờ, cô dường như đã động tâm với Đỗ Mộ Ngôn thì lại có vẻ không thể chịu nổi sự trêu đùa Phương Phán Phán.

Nghĩ đến bộ dáng Đỗ Mộ Ngôn luôn cười chăm chú nhìn mình, trái tim Tần Tuyên Tuyên hơi đập mạnh lên, khóe miệng vô thức cong lên. Đón nhận Đỗ Mộ Ngôn, dường như không có gì không tốt cả...

Tần Tuyên Tuyên cứ như vậy ngọt ngào nhếch môi bước ra khỏi Thiên Vũ Đại Hạ.

"Chị!"

Một bóng dáng nhỏ nhắn chỉ giây lát đã bỏ nhào đến trước mặt Tần Tuyên Tuyên, đúng là đã dọa cô chết khiếp mà.

Đợi đến khi thấy rõ dáng vẻ người trước mặt, Tần Tuyên Tuyên hơi giật mình, "Thi Thi?"

"Không phải em thì còn có thể là ai chứ?" Đường Thi kéo cánh tay Tần Tuyên Tuyên, khuôn mặt vẫn còn hơi non nớt tràn đầy nụ cười tỏa sáng, "Chị, có phải thấy em đến đón chị tan tầm thì vô cùng cảm động hay không? Em vừa xuống khỏi tàu hỏa đã lập tức đến đây đó, ngay cả nước cũng chưa kịp uống ngụm nào luôn!"

"Em đến đây cậu họ có biết không?" Tần Tuyên Tuyên không đón lời tranh công của cô bé, chân mày khẽ nhăn lại. Trước đó mẹ cô đã nói chuyện có em họ muốn đến đây vài ngày, lúc đó lòng cô vẫn đang tràn đầy chuyện Đỗ Mộ Ngôn bị thương nên cũng không nghĩ nhiều, không ngờ

người đến lại là Đường Thi. Đường Thi là con gái của em trai họ của mẹ cô, hàng năm lúc Tần Tuyên Tuyên về nhà bà ngoại chúc tết thì đều gặp được Đường Thi. Duyên phận giữa người với người thật là kỳ lạ, Đường Thi đặc biệt thích người chị họ có quan hệ huyết thống không quá gần như Tần Tuyên Tuyên này. Lúc ra khỏi nhà, Đường Thi luôn thích tìm cô đi chơi. Đường Thi năm nay đã 18 tuổi, nhưng từ nhỏ thân thể vẫn yếu ớt, gần đây nghe nói đang tạm nghỉ học ở nhà, không ngờ cô bé lại đột nhiên xuất hiện ở đây.

Đường Thi bữu môi, "Chị, chị yên tâm đi, biết em muốn đến đây, ba em cực kỳ yên tâm!"

Tần Tuyên Tuyên còn muốn nói gì đó thì thấy Lý Tái đợi từ lâu đi tới, "Tần tiểu thư..." Ánh mắt nghi hoặc của hắn dừng trên người Đường Thi.

"Cô bé là em họ của tôi Đường Thi, mới từ chỗ bà ngoại tôi đến, sẽ ở lại nhà tôi vài ngày." Tần Tuyên Tuyên vội nói. Nếu như bình thường thì cô đưa Đường Thi về nhà cũng được, nhưng bây giờ cô đã hẹn với Đỗ Mộ Ngôn, cũng không thể để Đường Thi tự về nhà cô được.

"Chị, đây là bạn trai chị à?" Đáy mắt Đường Thi lóe sáng đầy hưng phấn hỏi.

"Không phải, em đừng đoán bừa." Tần Tuyên Tuyên hơi xấu hổ, ngăn cản Đường Thi càng nói ra những lời khiến cô mất tự nhiên hơn nữa.

Ánh mắt Lý Tái xẹt qua hành lý trong tay Đường Thi cười nói: "Nếu Đường tiểu thư không ngại thì cùng đi đi." Hắn biết Tần Tuyên Tuyên không thể để lại em họ này mà cùng hắn đến bệnh viện được, nhưng hắn càng biết rõ hơn là Đỗ tổng muốn ngay lập tức gặp Tần tiểu thư đến cỡ nào, tuyệt đối không chờ thêm một hai tiếng được. Không bằng đưa cả vị Đường tiểu thư này đi, đến lúc đó hắn hy sinh chút, đưa cô ấy đi dạo xung quanh, để Tần tiểu thư và Đỗ tổng ở chung với nhau.

Tần Tuyên Tuyên do dự một chút, cũng không nghĩ ra cách nào tốt hơn nên đành nói: "Ngại quá, lại gây thêm phiền toái cho anh."

"Tần tiểu thư khách sáo rồi."

Lý Tái cười, chủ động nhận lấy hành lý Đường Thi bỏ vào cốp xe.

Đường Thi theo sau Tần Tuyên Tuyên nhỏ giọng nói: "Chị, anh ta thật sự không phải bạn trai chị sao? Vậy sao anh ta khách khí với chị như vậy chứ? A, không phải là lái xe chị mời đấy chứ? Không đúng, cái xe này em thấy hình như rất quý, xe của dượng không phải là hãng này."

Tần Tuyên Tuyên cũng hạ giọng nói, "Việc này khá phức tạp dài dòng, sau khi về nhà chị sẽ giải thích cho em nghe. Bây giờ chị chỉ nói đại khái với em là chúng ta sẽ đến bệnh viện thăm một người, lần trước anh ấy bị thương vì cứu chị. Người đón chúng ta là Lý Tái, là trợ lý của người kia."

"Đã hiểu." Đường Vi liếc mắt nhìn Lý Tái một cái, không hỏi nhiều nữa nhưng trong lòng lại như nở hoa. Người đàn ông có trợ lý lại có xe tốt nhất định là người đàn ông có tiền, người đàn ông có tiền vì cứu một phụ nữ mà bị thương, nếu nói không có chút mờ ám nào thì cô mới không thèm tin.

Rất nhanh xe đã chạy đến bệnh viện, sau khi ba người xuống xe, Lý Tái nói: "Đường tiểu thư, tôi đưa cô đi dạo quanh đây nhé, bách hóa Minh Khải cách đây không xa."

Đường Thi giương lên nụ cười sáng lạn, vẻ mặt chân thành, "Trợ lý Lý, ông chủ của anh đã cứu mạng người chị tôi yêu quý nhất, tôi sao có thể không đi lên cảm ơn một câu chứ? Đúng không chị?"

Đường Thi nhìn về phía Tần Tuyên Tuyên, ánh mắt mong chờ.

Tần Tuyên Tuyên không thể ngăn cản nổi sự tấn công của ánh mắt Đường Thi, từ trước đến giờ bên ngoài nhà bà, cô luôn thua dưới ánh mắt

này của Đường Thi, rõ ràng cảm thấy cực kỳ lạnh lẽo muốn ở nhà nhưng vẫn bị Đường Thi tha ra khỏi cửa.

"Lý trợ lý, tôi đưa em họ tôi đến... Đỗ tổng sẽ không giận chứ?" Tần Tuyên Tuyên hơi ngượng ngùng hỏi Lý Tái.

Mặt Lý Tái lộ ra nụ cười, "Không đâu." Cho dù Đỗ tổng có giận hơn nữa thì chỉ cần Tần tiểu thư tỏ vẻ yêu kiều dễ thương một chút thì ngài ấy sẽ lập tức vui vẻ lại ngay.

Lúc ba người đến phòng bệnh thì Đỗ Mộ Ngôn đã đứng ngồi không yên, đến khi nhìn thấy Tần Tuyên Tuyên xuất hiện hần lập tức lộ ra nụ cười. Theo sự phục hồi của sức khỏe, hần đã có thể xuống giường rồi nhưng đa phần vẫn nằm trên giường tĩnh dưỡng.

"Đỗ tổng, vị này là em họ Tần tiểu thư - Đường Thi tiểu thư, hôm nay cô ấy mới đến thành phố nên cùng nhau đến đây." Lý Tái theo trách nhiệm giải thích.

"Tôi nghe nói anh đã cứu mạng người chị gái mà tôi đã yêu quý nhất trong lúc nguy cấp, thật sự vô cùng cảm ơn anh!" Đường Thi lễ phép cúi đầu, vẻ ngoài thật sự tỏ vẻ vô cùng biết ơn. Vị Đỗ tổng này thật sự quá tuần tú, thật sự rất thích hợp với chị cô.

Vốn dĩ đã lường trước là thế giới hai người sẽ bị phá hỏng, tâm trạng Đỗ Mộ Ngôn sắp hỏng đến nơi rồi, nhưng Đường Thi là em họ của Tần Tuyên Tuyên, tốt xấu gì hần cũng phải kiềm chế để không lộ ra vẻ mặt khó chịu nhưng cũng chỉ thản nhiên gật đầu, khước miệng cong lên, "Chỉ là việc nhỏ thôi mà."

Nhất thời Đường Thi cảm thấy vị Đỗ tổng này thật quá lạnh khốc, hảo cảm với hần đột nhiên tăng lên một bậc. Cô đứng cạnh Lý Tái, muốn quan sát cách ở chung của chị và Đỗ tổng này, xem hai người này có cái gì với nhau không.

Đỗ Mộ Ngôn liếc mắt nhìn Lý Tái một cái.

Lý Tái lập tức hiểu ý nói: "Đường tiểu thư, xung quanh bệnh viện này có rất nhiều chỗ chơi vui, tôi đưa cô đi xem một chút nhé?"

"Không cần, cảm ơn." Đường Thi cười sáng lạn lắc đầu: "Tôi vừa xuống tàu, còn hơi mệt, muốn nghỉ ngơi trước."

Đường Thi đã nói thế rồi Lý Tái sao có thể tiếp tục dây dưa kéo cô bé đi được? Trong lòng không khỏi than thở một tiếng.

Bởi vì có Đường Thi và Lý Tái ở đây nên Tần Tuyên Tuyên vốn da mặt mỏng cũng bất giác duy trì khoảng cách với Đỗ Mộ Ngôn, "Mẹ tôi vẫn đang chờ tôi dẫn Đường Thi về, hôm nay tôi về trước.... ngày mai lại đến thăm anh."

"Đợi chút!" Đỗ Mộ Ngôn vội gọi Tần Tuyên Tuyên. Tuy nói là có bóng đèn làm hắt thật khó chịu nhưng hôm nay có thứ hắt rất muốn tặng Tần Tuyên Tuyên, thấy cô phải đi hắt đành phải tặng trước mặt hai người kia.

"Có chuyện gì nữa sao?" Tần Tuyên Tuyên nghi hoặc hỏi.

"Tuyên Tuyên." Đỗ Mộ Ngôn nhìn Tần Tuyên Tuyên, mở bàn tay ra để cô nhìn thấy đôi bông tai hắt đang nằm trong tay. "Thích không?"

Đó là một đôi hoa tai đính kim cương, thiết kế vô cùng xinh đẹp, Tần Tuyên Tuyên chỉ nhìn thoáng qua đã vô cùng thích rồi, nhưng hai viên kim cương lấp lánh đính bên trên khiến cô hiểu được rằng đôi hoa tai này giá trị cực kỳ xa xỉ, cô không nên nhận.

"Chúng rất đẹp" Tần Tuyên Tuyên nói, "Nhưng... tôi không thể nhận được."

Nụ cười trên mặt Đỗ Mộ Ngôn ảm đạm dần.

Lý Tái sắp lại nói: "Tần tiểu thư, hôm nay Đỗ tổng xem catalogue cả ngày mới chọn được đôi bông tai này để tặng cô đấy."

Đỗ Mộ Ngôn liếc mắt khen ngợi Lý Tái, lúc nhìn về phía Tần Tuyên Tuyên thì nụ cười càng ấm áp, dịu dàng hơn, thậm chí còn có chút ảm đạm uất ức, "Tuyên Tuyên, tôi chỉ tặng em chút quà nhỏ như vậy em cũng không chịu nhận sao?"

Lý Tái nói: "Tần tiểu thư, Đỗ tổng chưa từng vì ai mà bỏ công sức ra như vậy đâu."

"Tôi..." Về mặt Tần Tuyên Tuyên đầy do dự.

"Chị, chị nhận lấy đi! Đôi bông tai thật là xinh đẹp mà, nếu chị không nhận thì chẳng phải đã phí công sức phụ tấm lòng người ta rồi hay sao?" Đường Thi cũng khuyên nhủ.

Đỗ Mộ Ngôn liếc nhìn Đường Thi một cái, cho cô bé một nụ cười ấm áp. Tuy nói cô gái này đã phá hoại thế giới hai người của hần và Tuyên Tuyên nhưng nể tình cô bé đã vì hần nói chuyện nên hần sẽ nhớ rõ phải cảm ơn cô thật tốt.

"Vậy cảm ơn!" Ba người đều khuyên nhận lấy mà bản thân Tần Tuyên Tuyên cũng thích đôi bông tai này, hơn nữa cô cũng đã buông lỏng việc Đỗ Mộ Ngôn theo đuổi cô rồi liền đưa tay chuẩn bị nhận lấy món quà này.

Ai ngờ Đỗ Mộ Ngôn lại rút tay về, nhìn Tần Tuyên Tuyên cười nói: "Tôi giúp em mang."

Tần Tuyên Tuyên sửng sốt, lại nghe Đường Thi bên cạnh nói: "Lý trợ lý, hình như tôi đã bớt mệt mỏi rồi, anh dẫn tôi ra ngoài dạo một chút đi."

"Được thôi, Đường tiểu thư." Đối với lời nói của Đường Thi, Lý Tái cười cười mang theo khen ngợi, lập tức đưa cô bé ra cửa.

Lúc ra khỏi phòng, Đường Thi quay đầu cười mờ ám với Tần Tuyên Tuyên, không chờ cô đáp lại đã lập tức đóng cửa phòng, để lại không gian này cho hai người Tần Tuyên Tuyên và Đỗ Mộ Ngôn.

"Tuyên Tuyên?" Đỗ Mộ Ngôn tháo bông tai ra, gọi Tần Tuyên Tuyên đang thất thần hồi hồn về thế giới hiện thực. Hắn cố ý bỏ chiếc hộp đựng bông tai ra chính là vì muốn tự mình mang cho cô.

"Tôi trở về sẽ tự mang là được rồi." Tần Tuyên Tuyên đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, gương mặt dần nổi lên ửng đỏ. Để Đỗ Mộ Ngôn mang bông tai cho, đối với cô thì việc này quá thân mật rồi.

"Tôi muốn lập tức nhìn thấy dáng vẻ của em khi mang nó." Đỗ Mộ Ngôn nói, "Tôi không đợi được đến ngày mai đâu."

Tần Tuyên Tuyên vẫn đứng yên không chịu lại gần, chỉ đưa tay ra nói: "Vậy thì tôi tự mang là được rồi."

Đỗ Mộ Ngôn nhìn Tần Tuyên Tuyên, bỗng nhiên tóm lấy tay Tần Tuyên Tuyên, nhẹ nhàng kéo về phía mình. Cô không có phòng bị lập tức lao đảo ngã vào lồng ngực hắn.

Hơi thở nam tính mãnh liệt đập thẳng vào mặt, Tần Tuyên Tuyên giật mình, lập tức muốn đứng lên nhưng lại nghe thấy tiếng Đỗ Mộ Ngôn buồn bực hừ nhẹ, thân thể hắn đột nhiên cứng lại.

"Tôi... tôi đụng đến vết thương của anh sao?" Tần Tuyên Tuyên hơi hốt hoảng.

Đỗ Mộ Ngôn như đang chịu đựng đau đớn, phun ra ba chữ, "đừng nhúc nhích."

Tần Tuyên Tuyên không dám động đậy. Dù sao thì Đỗ Mộ Ngôn cũng mới trải qua ca phẫu thuật, cô không biết miệng vết thương của hắn đã

khép lại chưa, cô sợ cô động đây lộn xộn sẽ khiến miệng vết thương vỡ ra.

Đỗ Mộ Ngôn chậm rãi nâng tay lên, hai tay mơ hồ vòng qua ôm lấy Tần Tuyên Tuyên, bàn tay ở phía sau lưng cô tháo bông tai cũ ra, đem bông tai mới trong tay nhắm đến lỗ tai cô.

Nhận ra ý đồ của Đỗ Mộ Ngôn, Tần Tuyên Tuyên giật giật thân thể muốn đứng lên.

Đỗ Mộ Ngôn lập tức nhíu mi, "Đau."

Tần Tuyên Tuyên lại không dám động đây nữa.

Đỗ Mộ Ngôn lần lượt mang lên bông tai cả hai bên cho cô, thưởng thức vẻ diễm lệ được đôi bông tai mang đến trên gương mặt cô, chỉ cảm thấy cổ họng hơi khô khốc.

Hắn biết rõ trong thời gian này, Tuyên Tuyên đã không còn từ chối hắn nữa, thậm chí cô còn ngẫu nhiên nhận sự thân mật hắn cố ý tạo ra nữa, đây là một dấu hiệu tốt với hắn nhưng cũng là một loại giày vò. Hắn vẫn có lòng tham, chiếm được một ít, lại muốn càng nhiều hơn, hắn muốn động vào cô, muốn chiếm lấy cô, có được cô, từng buổi tối nghĩ đến điều này thì thân thể đều phát đau.

Bây giờ, cô gần trong gang tấc, sắc đẹp có thể thay cơm ăn, đôi môi đỏ tươi trơn bóng như đóa hoa nhỏ chờ được hái xuống.

Hai tay Đỗ Mộ Ngôn giữ lấy bả vai Tần Tuyên Tuyên, hai mắt nhìn chăm chăm vào đôi môi của cô, chậm rãi cúi xuống. Hắn nhớ nhung cảm giác tốt đẹp khi được nuốt trọn hai cánh hoa này, hắn nhớ nhung sự dụ hoặc mê người khi được ở trong khoang miệng cô điên cuồng càn quét.

Nhưng mà, mắt thấy hắn sắp lặp lại chuyện cũ, Tần Tuyên Tuyên đột nhiên bừng tỉnh, quay đầu né tránh nụ hôn của hắn.

"Buông ra... tôi muốn đứng lên." Gương mặt Tần Tuyên Tuyên ửng hồng, khẽ nói. Mặc kệ miệng viết thương của Đỗ Mộ Ngôn đau thật hay đau giả thì cuối cùng cô vẫn cứ kiên kỵ thân thể hăn, không dám giãy dụa.

Nhân việc Tần Tuyên Tuyên nghiêng đầu, vành tai cũng đỏ ửng của cô liền đưa đến trước mắt Đỗ Mộ Ngôn, hăn nhắm mắt, mạnh mẽ dục vọng muốn hôn lỗ tai của cô. Suy nghĩ, như phải dùng toàn bộ sức lực của hăn để buông cô ra.

Hăn nói với bản thân, bây giờ nhẫn nại chỉ là vì tương lai càng tốt đẹp hơn của cô và hăn.

Tần Tuyên Tuyên vừa có được tự do thì lập tức đứng dậy, lùi lại vài bước, kéo lại quần áo cho chỉnh tề, cúi đầu không dám nhìn Đỗ Mộ Ngôn, chỉ cúi đầu nói: "Tôi về trước đây!"

Thời điểm bàn tay Tần Tuyên Tuyên đặt lên nắm cửa, cô nghe được tiếng nói khàn khàn của Đỗ Mộ Ngôn truyền đến từ phía sau, "Tuyên Tuyên, ngày mai em có thể đến đây nữa không?"

Bàn tay Tần Tuyên Tuyên dừng lại một chút, cô có thể nghe được trong giọng nói của hăn một tia e ngại.

Cô dùng sức gạt đầu, "Ngày mai tôi sẽ đến."

Cô mở cửa rồi ra ngoài, không dám quay đầu, cũng không nhìn thấy gương mặt Đỗ Mộ Ngôn vì lời hứa của cô mà dần trầm tĩnh lại.

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Thử thách

Tần Tuyên Tuyên liên lạc với Lý Tái, phiên hẳn đưa Đường Thi quay lại. Hai người Lý Tái vốn cũng chỉ để Tần Tuyên Tuyên với Đỗ Mộ Ngôn được ở riêng với nhau nên mới rời đi, cũng không đi xa, bởi vậy nên Tần Tuyên Tuyên mới gọi một lát hai người đã nhanh chóng về đến nơi.

Tần Tuyên Tuyên vốn định cùng Đường Thi gọi Taxi về, nhưng Lý Tái lại kiên trì muốn đưa hai người về nhà nên cô cũng chỉ có thể nhận lấy ý tốt của hẳn mà thôi.

Đến dưới nhà họ Tần, thấy xe của Lý Tái đã đi xa, Đường Thi bỗng thở ra một hơi, "Nghẹn chết em rồi, chị, chị mau nói cho em biết, cuối cùng thì vị Đỗ tổng kia là sao?"

Cô kéo cánh tay Tần Tuyên Tuyên, hai mắt sáng lên đầy tò mò.

"Chúng ta đi lên trước đã, tối nay sẽ nói cho em." Tần Tuyên Tuyên bị hai tròng mắt thiện lương của Đường Thi nhìn đến ngượng ngùng, nhanh chóng giúp cô bé xách hành lý lên lầu.

"Chị, em tự đem lên!" Đường Thi đưa tay muốn cướp lại hành lý của mình.

Tần Tuyên Tuyên nắm lấy tay cô bé cười nói: "Không phải em mệt mỏi hay sao? Cho em nghỉ ngơi một chút."

"Chị, chị thật sự là quá tốt!" Đường Thi không cãi lại Tần Tuyên Tuyên được chỉ đành cười cười.

Đường Thi đến dĩ nhiên là khiến Đường Vi phải cắn nắn một hồi lâu, bà trách Đường Thi không báo trước, vốn định để Tần Quốc Đống đến nhà ga đón cô bé. Đường Thi cười hì hì nói bản thân đã trưởng thành rồi, đừng coi cô là đứa trẻ con nữa.

Không thể không nói, Đường Thi đúng là một cô bé khiến mọi người đều yêu thích. Miệng cô thích cười lại ngọt ngào, lúc còn nhỏ đã biết lễ phép, luôn chủ động giúp đỡ người khác, tuy rằng thân thể không tốt nên phải tạm nghỉ học ở nhà nhưng thành tích vẫn vô cùng tốt, thi vào đại học cũng không thành vấn đề. Cô chính là "Đứa con nhà người khác" trong miệng trường tộc.

Bởi vậy lần này Đường Thi đến chơi ở nhà Tần Tuyên Tuyên thì Tần Tuyên Tuyên và cha mẹ cô đều không phản đối, ngược lại còn cảm thấy đông vui.

Muộn một chút, Tần Quốc Đống cũng đã tan làm trở lại, bốn người vừa ăn vừa nói chuyện, Đường Thi chọc cho Tần Quốc Đống và Đường Vi cười vui vẻ không thôi.

Ăn xong cả nhà lại xem tivi một lát rồi Đường Vi để Đường Thi vào phòng Tần Tuyên Tuyên tắm rửa rồi nghỉ ngơi sớm. Chờ Tần Tuyên Tuyên tắm rửa xong đi ra, Đường Thi đã nằm trên giường bày ra tư thế khiêu gợi, vẫy vẫy tay với cô, "Chị, chị lại đây nha!"

Tần Tuyên Tuyên bước tới, khước miệng khẽ co rút, "Thi Thi, em..."

Đường Thi tiếp tục ngoắc, thậm chí còn ném ra ánh mắt quyến rũ, "Chị, mau đến đây đi."

Tần Tuyên Tuyên ngây người tại chỗ vài giây mới chậm rãi đi qua, nằm lên giường. Cô vừa lên giường, Đường Thi liền sấn lại tựa vào vai cô, vẻ mặt tò mò, "Chị, chị mau nói về mối quan hệ lãng mạn của chị với Đỗ tổng cho em biết đi, hai người quen nhau như thế nào, từng bước ra sao?"

"Thi Thi, chị với Đường Mộ Ngôn... không lãng mạn như em nghĩ đâu." Tần Tuyên Tuyên dừng một chút, lộ ra nụ cười ngượng ngùng, "Chuyện giữa chị với hần không như em nghĩ đâu."

"Vậy cuối cùng là thế nào?" Đường Thi truy hỏi.

Tần Tuyên Tuyên nhìn Đường Thi, há miệng thở dốc, bỗng miên nói hết tâm sự ra. Có một số việc, cô không thể nói với cha mẹ, cũng không thích hợp tâm sự với đồng nghiệp, nhưng Đường Thi thật ra lại là một đối tượng tốt để tâm sự tất cả. Cô thoáng sửa soạn lại suy nghĩ một chút, đem toàn bộ quá trình từ lúc gặp gỡ Đường Mộ Ngôn và những việc liên quan đến hần cho đến giờ kể hết ra, chỉ là lược bỏ toàn bộ sự việc có dính đến Tống Kỳ không nhắc đến.

Đường Thi nghe xong lời kể của Tần Tuyên Tuyên, gần như thở dài, cuối cùng cô bé sợ hãi than một câu: "Chị, chị với cái anh Đỗ tổng kia, đúng là chuyện cổ tích hoàng tử và cô bé lọ lem đấy! Không nghĩ chuyện chỉ có trong cổ tích này sẽ xuất hiện ngoài đời thật, thật sự là quá thần kỳ!"

"Được rồi, mọi thứ chị kể hết rồi đó, em mau ngủ đi, không phải than mệt hay sao hả?" Tần Tuyên Tuyên nói.

Đường Thi nằm xuống, môi mấp máy hai cái lại hỏi: "Chị, vậy chị thích Đỗ Mộ Ngôn sao?"

Thân thể Tần Tuyên Tuyên cứng lại một chút, vài giây sau cúi đầu nói: "Chị không biết."

"Chị, có thích hay không mà chị cũng không biết hay sao?" Đường Thi không thể tin nổi nói.

Tần Tuyên Tuyên không trả lời. Đoạn thời gian này ở chung, cô thật sự có chút rung động với Đỗ Mộ Ngôn, cũng không biết vì sao, giống như luôn có một giọng nói nhắc nhở cô, cô và hần không có khả năng. Cô muốn

thử thích hẳn, nhưng nhớ đâu khi cô thích hẳn rồi, hẳn lại chán ghét, không thích cô thì sao? Có đôi khi, cô cũng rất chán ghét bản thân luôn lo được lo mất nhiều như thế.

Nhìn ra được vẻ mặt ngẩn ngơ của Tần Tuyên Tuyên, Đường Thi không hỏi nhiều nữa, nói ngủ ngon liền nhắm mắt lại ngủ, chỉ là trong lòng cô đã có quyết định, phải thăm dò giúp chị họ tốt của mình. Tuy rằng cô bé không biết chị có thích Đỗ Mộ Ngôn hay không nhưng cô bé cảm thấy chị nhất định là thích, nếu không sao có thể mang bông tai hẳn tặng chứ? Đỗ Mộ Ngôn kia cuối cùng có xứng với chị cô bé hay không, cô bé cần phải xem xét thật kỹ.

Ngày hôm sau Tần Tuyên Tuyên phải đi làm, Đường Thi ở lại nhà. Đợi Tần Tuyên Tuyên ra khỏi nhà, Đường Thi liền nói với Đường Vi là cô bé muốn đi gặp mấy người bạn học. Đường Thi bây giờ học cấp ba nhưng vì lí do thân thể nên thường tạm nghỉ học, bạn học của cô thật sự là có vài người đã thi lên học ở đại học A rồi.

Đường Vi lo lắng cho cô bé nhưng Đường Thi gặp gỡ bạn học, bà theo thì cũng kỳ cục, liền liên tục dặn dò Đường Thi vài câu, để cô bé chú ý an toàn, sớm trở về.

Đường Thi ngoan ngoãn đáp ứng, sau khi ra khỏi cửa trực tiếp gọi xe đến bệnh viện. Trí nhớ cô tốt lắm, ngày hôm qua đã tới một lần, đã nhớ kỹ phòng bệnh của Đỗ Mộ Ngôn, đến cửa.

Mơ hồ nghe được trong phòng bệnh có tiếng nói chuyện, Đường Thi thu lại bàn tay chuẩn bị gõ cửa, dán lỗ tai lại gần, nghe ngóng động tĩnh bên trong.

"Đỗ tổng, chúng ta đã nói rồi, anh nhận lời phỏng vấn của tôi, tôi đưa căn cứ chính xác anh theo dõi sắp đặt Tần tiểu thư trả cho anh, anh không thể nói chuyện không giữ lời đấy chứ?" Lại Hưng nhúu mày la lên.

"Tôi sẽ thực hiện cam kết, nhưng cậu không nên đến đây." Gương mặt Đỗ Mộ Ngôn âm trầm, ngay cả tầm mắt cũng tràn ra khí tức độc ác. Tuy nói lần đó đã thành công lừa gạt Tuyên Tuyên, nhưng đã để lại bóng ma trong lòng hắn, cả ngày lo sợ Tuyên Tuyên sẽ phát hiện ra mọi chuyện hắn đã làm. Tuyên Tuyên bây giờ đang đi làm tuyệt đối sẽ không đến đây, theo lý thuyết là sẽ không gặp Lại Hưng, hắn căn bản không cần lo lắng, nhưng hắn không thể chấp nhận phiêu lưu dù chỉ là một chút.

"Tôi cũng chỉ là bất đắc dĩ mới đến, tôi sợ Đỗ tổng sẽ quên mất tôi thôi." Lại Hưng nói.

"Lập tức rời khỏi đây, chờ tôi có thời gian tôi sẽ tìm cậu." Đỗ Mộ Ngôn nói, "về sau đừng tới tìm tôi nữa." Tuy nói đã muốn hợp lý hóa chuyện Lại Hưng, nhưng hắn cũng không muốn để Tuyên Tuyên chạm mặt với Lại Hưng. Lại Hưng biết chi tiết về hắn, nếu Lại Hưng buột miệng nói ra thì sự thân mật giữa hắn và Tuyên Tuyên vất vả lắm mới có được, chỉ sợ sẽ biến mất từ đây. Hắn tuyệt đối không thể chịu được việc Tuyên Tuyên lại ánh mắt chán ghét và thù hận nhìn hắn được!

"Được rồi Đỗ tổng, tôi sẽ tin tưởng anh một lần." Lại Hưng nói, "Hy vọng anh có thể mau chóng liên lạc lại với tôi, nên biết rằng kiên nhẫn của tôi cũng không nhiều lắm đâu, nói không chừng một lúc nào đó tôi không cần thận gọi cho Tần tiểu thư, không cần thận lỡ miệng chứ?"

Đỗ Mộ Ngôn lạnh lùng nhìn chằm chằm Lại Hưng, trong đầu đã sớm chém hắn thành tám mươi mảnh. Hắn có rất nhiều cách để khiến Lại Hưng chết không toàn thây nhưng không dám dùng một cách nào cả. Nếu muốn người ta không biết, trừ khi mình đừng làm, dù hắn tự nhận là có thể che dấu cả đời, nhưng nếu Tuyên Tuyên biết thì sao? Đến lúc đó, Tuyên Tuyên sẽ nhìn hắn thế nào? Hắn biết rằng, cô vẫn thích người đàn ông dịu dàng lương thiện, đến bây giờ vẫn thế, chuyện hắn là với Tổng Kỳ tuyệt đối đã đủ để Tuyên Tuyên chán ghét hắn rồi... Hắn cố gắng che dấu tất cả, cố gắng để Tuyên Tuyên yêu hắn, chỉ hy vọng có thể làm Tuyên Tuyên không thể

rời khỏi hẳn trước khi mọi chuyện hoàn toàn sáng tỏ. Hẳn không muốn ôm tâm lý ăn may, không có cách nào hoàn toàn chặn miệng Lại Hưng, thì Tuyên Tuyên sẽ biết hết những chuyện Lại Hưng biết, điều duy nhất hẳn có thể làm là ổn định Lại Hưng trước, sau đó khiến Tuyên Tuyên càng ngày càng thích hẳn. Nếu có một ngày sự thật được phơi bày, hẳn hy vọng tình yêu của Tuyên Tuyên dành cho hẳn đã vượt qua được sự chán ghét với việc hẳn hãm hại Tống Kỳ. Hẳn biết rõ, chuyện gì có thể được Tuyên Tuyên tha thứ, và chuyện gì cô tuyệt đối không bao giờ tha thứ, cho nên hẳn đặt ra cho mình một giới hạn và chỉ ở trong vòng giới hạn đó thôi, tuyệt đối không dám vượt qua.

"Vậy thì tôi đi trước đây, Đỗ tổng!" Lại Hưng cười nói, xoay người ra khỏi phòng bệnh.

Mở cửa phòng bệnh ra, đột nhiên nhìn thấy cô gái đứng cách đó không xa, Lại Hưng hơi kinh hãi.

Đường Thi làm bộ như vừa đi tới cửa, nhìn Lại Hưng sững sốt một chút, thân mật cười với hẳn một chút rồi tự đẩy cửa phòng bệnh đi vào, thuận tay đóng luôn cửa lại.

Nhìn thấy Đường Thi, tầm mắt Đỗ Mộ Ngôn không tự chủ được nhìn về phía sau cô bé, không thấy Tần Tuyên Tuyên hẳn mới yên lòng.

Đường Thi cười khanh khách đi đến cạnh giường bệnh mở miệng nói: "Em thay mặt chị họ em đến thăm anh... em gọi anh là anh Mộ Ngôn được không? Anh không ngại chứ?"

Theo biểu hiện của Đường Thi hôm qua, Đỗ Mộ Ngôn đã gần như xem cô bé là chiến hữu bên mình rồi nên mỉm cười với cô bé: "Tôi không ngại."

Đường Thi kéo một chiếc ghế đến bên giường bệnh ngồi xuống, trong lòng âm thầm chê trách, thế mà dám tươi cười chào đón với người phụ nữ khác ngoài chị cô, quá kém!

"Anh Mộ Ngôn, anh thích chị em ở điểm nào?" Đường Thi không chơi trò nói vòng vèo, đi thẳng vào vấn đề.

"Cái gì cũng thích!" Đỗ Mộ Ngôn mỉm cười.

"Anh Mộ Ngôn, câu trả lời này cũng có lệ quá rồi." Đường Thi bĩu môi, vô cùng không hài lòng với câu trả lời của hắn, cô bỗng nhiên dán sát vào Đỗ Mộ Ngôn, gương mặt có nét ngây ngô lộ ra một nụ cười mê hoặc, "Anh Mộ Ngôn, anh cảm thấy em thế nào? Em trẻ hơn chị, hoạt bát hơn chị, anh mà thích em thì tuyệt đối không mệt như vậy đâu!"

Đỗ Mộ Ngôn thu lại nụ cười, sắc mặt trở nên lạnh lùng, "Cô muốn làm gì?"

Người đàn ông trước mặt tỏa ra luồng hơi lạnh buốt khiến Đường Thi mất tự nhiên lùi về sau một chút, vẫn cười hì hì như cũ nói: "Anh Mộ Ngôn, chuyện này không phải là quá rõ ràng hay sao? Em muốn làm bạn gái của anh đấy. Em cảm thấy em đối với anh là vừa gặp đã chung tình rồi!"

Đỗ Mộ Ngôn lạnh lùng liếc Đường Thi một cái, "Nể mặt Tuyên Tuyên, tôi sẽ coi như hôm nay cô chưa nói gì cả. Cút."

Đường Thi giật mình, trong lòng lại nói thầm, hắn càng tỏ ra lạnh lùng từ chối với ý đồ xấu xa của cô với hắn càng tốt, rất đáng khen ngợi.!

Cô khụ một tiếng, tiếp tục nói: "Anh Mộ Ngôn, đừng hung dữ như vậy mà. Em tới tìm anh thế này, chị của em cũng không biết... anh thật sự muốn từ chối em hay sao? Rõ ràng là em thích anh như vậy mà..."

Sau khi nói xong, Đường thi tự động mang vẻ mặt của nhân vật Tiểu Bạch trong phim truyền hình, chính là vẻ mặt ngây thơ đáng yêu.

Đỗ Mộ Ngôn ngồi yên không động, thậm chí sắc mặt còn lạnh lẽo thêm, "Đừng để tôi phải nói lần thứ hai!"

Lúc này Đường Thi đã xác định được vị Đỗ tổng này thật tình với chị của cô bé. Nhưng mà, cô vốn nghĩ Đỗ Mộ Ngôn là một người nhã nhặn, không ngờ bản tính thật sự của hắn lại là thế này, nói vậy chẳng phải là hắn đều mang mặt nạ trước mặt chị cô hay sao? Muốn lấy lòng chị ấy ư?

Cô bỗng nhiên nhớ đến đoạn nói chuyện mơ hồ ban nãy nghe được, nhìn vẻ mặt lạnh lùng cứng rắn của Đỗ Mộ Ngôn, bỗng dưng mở miệng cười nói: "Anh Mộ Ngôn, đừng hung dữ thế mà. Nếu không em sẽ nói việc anh theo dõi sắp đặt chị em nói cho chị ấy biết đấy!"

Bàn tay đặt cạnh giường đột nhiên siết chặt, Đỗ Mộ Ngôn nhìn chăm chăm vào Đường Thi, trong lòng xoẹt qua khủng hoảng. Cô ta, thế mà đã biết tất cả?

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Thái độ

Từ nhỏ Đường Thi đã thích Tần Tuyên Tuyên, không nói được lý do, mà hàng năm chỉ có mỗi lễ mừng năm mới là được gặp nhau, khoảng cách càng làm cho cảm giác thích này sâu sắc hơn. Cô hơi thông minh, cũng luôn tự hào về sự thông minh của mình, rõ ràng không muốn rời xa người chị họ mình thích nhưng vẫn muốn dùng sức lực của bản thân bảo vệ chị, không để người khác làm chị tổn thương. Ngay từ đầu cô thấy được vẻ đẹp trai phong độ của Đỗ Mộ Ngôn, cũng cảm giác được tình cảm sâu đậm của hắc hắc dành cho chị họ, cô cảm thấy chỉ có người đàn ông như vậy mới xứng đôi với người chị họ mà cô yêu quý nhất. Mà khi cô nhớ lại cuộc nói chuyện cô nghe lén được thì cô bắt đầu nghi ngờ phán đoán của mình, cũng bất giác đánh giá thêm vài lần về Đỗ Mộ Ngôn, những chuyện vừa thấy khiến cô mơ hồ cảm giác được Đỗ Mộ Ngôn này, có chút không đúng lắm. Cô cũng không biết vấn đề ở chỗ nào, nhưng cô nghĩ, vì hạnh phúc cả đời của chị họ, dù cẩn thận hơn cũng không đủ.

Mà bây giờ, cô chuẩn bị thử Đỗ Mộ Ngôn, xem hắc hắc cuối cùng đang che dấu cái gì.

Khủng hoảng ban đầu qua đi, Đỗ Mộ Ngôn nhanh chóng tỉnh táo lại.

Người duy nhất biết việc hắc hắc làm, hơn nữa có thể đưa chứng cứ ra, chỉ có Lại Hưng. Nhưng Lại Hưng không có khả năng tiếp xúc với Đường Thi, hơn nữa Lại Hưng đang có việc cần đến hắc hắc, sẽ không dễ dàng đem bí mật kia nói ra cho người khác biết. Cho nên, hắc hắc không cần tự loạn trận tuyến. Có lẽ, cuộc nói chuyện vừa rồi của hắc hắc và Lại Hưng vì Đường Thi nghe được, cô ta cũng không biết tình hình cụ thể.

"Tôi không biết cô đang nói gì." Suy tính một chút, Đỗ Mộ Ngôn nói, "Tôi muốn nghỉ ngơi, cô nên rời đi."

Không lừa gạt thành công, Đường Thi hơi cuống nhưng cũng không buông tay, "Anh Mộ Ngôn, anh đừng có cãi nữa, chuyện anh và phóng viên kia nói em đã nghe cả rồi." Đường Thi nhớ rõ người kia nói về chuyện phỏng vấn, cô đoán hẳn ta là một phóng viên.

Đỗ Mộ Ngôn nhếch mày. Vừa rời lời nói của hắn và Lại Hưng rất mờ mịt, nếu Đường Thi thật sự nghe được đoạn nói chuyện kia, hẳn hoàn toàn không cần lo lắng.

"Nghe được thì sao hả? Tôi đã nói gì?" Đỗ Mộ Ngôn thản nhiên nói.

"Anh có giao dịch với tay phóng viên kia! Hắn có căn cứ chính xác việc anh theo dõi sắp đặt chị tôi!" Đường Thi vội la lên.

Về mặt Đỗ Mộ Ngôn không thay đổi, "Là cô nghe nhầm. Huống chi sao tôi lại muốn theo dõi sắp đặt Tuyên Tuyên chứ?"

Đường Thi há miệng thở dốc, lại phát hiện đầu óc trống rỗng. Đúng vậy, Đỗ Mộ Ngôn vì sao lại muốn theo dõi sắp đặt chị cô chứ? Chẳng lẽ như tiểu thuyết viết, hắn muốn trả thù chị cô, sắp đặt để chị yêu hắn, sau khi nhận được thể xác và trái tim chị ấy thì hắn sẽ vứt bỏ để chị ấy sa vào vực sâu đau đớn tuyệt vọng?

Cũng không đúng! Ánh mắt hắn nhìn chị không có chút thù hận nào, chẳng lẽ hắn che dấu tốt đến thế sao?

Đường Thi có chút không thể xác định nổi, nhìn Đỗ Mộ Ngôn nghi ngờ nói: "Anh thật sự không sắp xếp chị tôi?"

"Không có!" Đỗ Mộ Ngôn trả lời không chút chột dạ.

Đường Thi buồn rầu nhíu mày, vừa rồi cô thật sự nghe nhầm sao? Cách một tầng cửa, cô lại chỉ nghe được từ giữa câu chuyện, hiểm lắm cũng rất bình thường. Nhưng mà... có một chuyện cô nhất định không nhầm.

Lúc Đường Thi chuẩn bị nói ra nghi ngờ tiếp theo của mình thì cửa phòng bệnh mở ra, Lý Tái đi vào.

Nhìn thấy Đường Thi trong phòng, mặt Lý Tái hơi hiện lên sự kinh ngạc, lại nhanh chóng liếc mắt nhìn Đỗ Mộ Ngôn một cái, thấy mặt mũi Đỗ Mộ Ngôn không chút tươi sáng thì hắn chỉ biết, Đường Thi sao lại chọc tới Đỗ tổng rồi.

"Trợ lý Lý, cậu tới rất đúng lúc. Phiên cậu đưa Đường tiểu thư trở về đi." Đỗ Mộ Ngôn nói.

Lý Tái gật đầu, "vâng, Đỗ tổng."

"Chờ một chút!" Đường Thi không chịu đi, nghi vấn của cô vẫn chưa làm rõ mà!

"Đường tiểu thư, Đỗ tổng vẫn đang trong thời kỳ dưỡng bệnh, bác sĩ nói ngài ấy nên nghỉ ngơi nhiều hơn." Lý Tái khuyên nhủ.

Đường Thi cũng không thèm nhìn Lý Tái, chỉ nói với Đỗ Mộ Ngôn: "Tôi chỉ hỏi anh một việc cuối cùng rồi sẽ đi."

Cô cũng không đợi Đỗ Mộ Ngôn đồng ý lập tức hỏi, "Anh không phải là cố ý ở trước mặt chị tôi tỏ vẻ là người khiêm tốn để lừa chị ấy thích anh đấy chứ? Thái độ của anh đối với người khác rõ ràng là không giống!"

Trong thế giới của Đường Thi, kẻ trong ngoài không đồng nhất đều là kẻ không đáng tin.

Lý Tái nhìn gương mặt không chút thay đổi của Đỗ Mộ Ngôn, khẽ thở dài trong lòng, trên mặt lại sinh ra chút ý cười nói: "Đường tiểu thư, tôi nghĩ cô nhất định chưa từng yêu đúng không?"

"Anh có ý gì?" Đường Thi nhú mày trờng Lý Tái.

Lý Tái vội nói: "Đường tiểu thư, tôi nói thế cũng không phải là có ác ý gì cả. Chỉ là tôi nghĩ cô nhất định không rõ một điều là, khi đứng trước người trong lòng thì người ta nhất định sẽ vô thức biểu hiện ra mặt tốt đẹp nhất của bản thân. Thái độ của Đỗ tổng đối với mọi người không giống nhau chẳng phải là nói ngài ấy để ý đến Tần tiểu thư hay sao? Xin đừng hiểu lầm tâm ý của ngài ấy dành cho Tần tiểu thư."

Đường Thi nghi hoặc hỏi: "Là vậy sao?" Tuổi cô không lớn, trong nhà lại quản nghiêm, còn vì thân thể kém mà thường xuyên tạm nghỉ học nên cũng không yêu quá sớm, mọi chuyện về tình yêu chỉ là tin ngoài lề.

"Dĩ nhiên là thế rồi." Lý Tái chắc chắn nói.

Đường Thi nhìn về phía Đỗ Mộ Ngôn, thấy vẻ mặt hần lúc này đã dịu đi, như thể hứa hẹn hay công bố, "Tôi yêu Tuyên Tuyên."

Giờ phút này Đỗ Mộ Ngôn cũng đã nhận ra, cô bé tên Đường Thi này, cực kỳ bảo vệ Tần Tuyên Tuyên, vừa rồi nói là vừa gặp đã chung tình với hần, sợ là chỉ thử hần mà thôi.

Hai mắt Đường Thi yên tĩnh lại, đây là lần đầu tiên nghe được thổ lộ ngoài đời. Cô bỗng nhiên hơi hâm mộ chị họ mình, có một người đàn ông vĩ đại như thế yêu chị.

"Rất xin lỗi, thái độ hôm nay của em thật quá đáng, mong anh đừng so đo với một cô bé như em." Đường Thi thật sự cúi đầu thật sâu trước Đỗ Mộ Ngôn, nhưng lời nói của cô lại khiến người ta dở khóc dở cười. Cô nói như thế thì ai còn không biết xấu hổ mà so đo với cô nữa?

"Hiếu lắm đã được làm sáng tỏ là tốt rồi." Đỗ Mộ Ngôn nói, "Trợ lý Lý, cậu đưa Đường tiểu thư về trước đi."

"Em đi đây..." Đường Thi theo Lý Tái đi ra cửa, đến cửa phòng bệnh, cô bỗng nhiên xoay người cười giảo hoạt với Đỗ Mộ Ngôn, "Gặp lại sau, anh rể họ tương lai!"

Anh rể họ...

Sau khi Đường Thi rời đi một hồi lâu, tâm trạng Đường Mộ Ngôn vẫn sung sướng vì cách gọi này của cô bé. Hắn nghĩ, rất nhanh thôi hắn sẽ chân chính trở thành anh rể họ của cô bé.

Đường Thi trở về nhà họ Tần cũng không nhắc đến chuyện mình đi tìm Đỗ Mộ Ngôn, Tần Tuyên Tuyên cũng không biết rằng Đường Thi đã từng làm Đỗ Mộ Ngôn khủng hoảng như thế nào.

Sau khi tan tầm Tần Tuyên Tuyên trực tiếp đến bệnh viện thăm Đỗ Mộ Ngôn lại phát hiện ra ánh mắt hắn nhìn cô hơi kỳ lạ.

"Sao thế?" Tần Tuyên Tuyên hơi mất tự nhiên.

Đỗ Mộ Ngôn khẽ cười nói: "Bông tai này thật hợp với em."

Thấy Tần Tuyên Tuyên không có biểu hiện khác thường nào, hắn hiểu là Đường Thi không có kể chuyện hôm nay cho Tần Tuyên Tuyên nên cũng yên tâm trở lại. Hắn biết rõ, muốn lừa gạt qua mặt Đường Thi rất dễ thôi, nhưng Tần Tuyên Tuyên thì khác, cô có khả năng sẽ liên hệ với những sự kiện lúc trước. Bây giờ hắn vẫn may mắn như trước, may mà lúc đó Lại Hưng không nói đến tên Tống Kỳ.

Tần Tuyên Tuyên chớp mắt mấy cái, mặt hiện lên đỏ ửng, cầm lấy giỏ táo trên bàn: "Tôi đi rửa táo!"

Cô nhanh chóng đi vào nhà vệ sinh, nhìn thấy bản thân trong gương.

Gò má đỏ ửng, đôi mắt đầy ý xuân.

Cô giật mình, bỗng nhiên nhớ đến lời nói với Đường Thi hôm qua. Lúc ấy Đường Thi hỏi cô có phải thích Đỗ Mộ Ngôn hay không, cô nói không biết. Nhưng sự thật thẳng hùng biện, tình cảnh này cho dù cô muốn lừa mình dối người thì cũng không lừa được nữa.

Cô nghĩ, cho dù tương lai hẳn không thích cô nữa thì có sao chứ? Ít nhất bây giờ hẳn thích cô, cô sẽ hoàn toàn mở rộng cửa lòng đón nhận hẳn.

Đỗ Mộ Ngôn cảm nhận sâu sắc được từ lúc Tần Tuyên Tuyên đi ra từ nhà vệ sinh thì thái độ đối với hẳn có thay đổi rất kỳ lạ. Sau khi đồng ý cho hẳn cơ hội theo đuổi cô, cô cũng chỉ là bị động thừa nhận hẳn đã là tốt rồi, giống như là quân cờ bị nhích lên dịch xuống, đôi khi còn né tránh bằng mọi cách. Nhưng giờ lại không giống thế, cô dường như chủ động tỏ ra thân thiết với hẳn hơn.

Trái tim Đỗ Mộ Ngôn điên cuồng đập thành thịch, mỗi một chút tiến triển trong mối quan hệ này đều làm hẳn sung sướng không thôi huống chi là một bước lớn như hôm nay chứ?

Tầm mắt hẳn dừng ở bàn tay trắng nõn đang bóc vỏ quýt của Tần Tuyên Tuyên, hận không thể lập tức kéo cô hôn đến thỏa mãn.

Tần Tuyên Tuyên bóc hết vỏ quýt ra, do dự một chút, mặt dày tách một múi ra đưa đến bên miệng Đỗ Mộ Ngôn hỏi "Phim Anh em Tần gia có thể quay tiếp hay không?"

Tuy nói là đã xảy ra việc nghiêm trọng như vậy nhưng thật ra có chuyện thế này cũng là tuyên truyền cực lớn cho "Anh em Tần gia", nếu vì thế mà không quay tiếp thì thật đáng tiếc. Huống chi Tần Tuyên Tuyên cũng rất thích kịch bản phim đó, cũng vô cùng chờ mong có thể xem được trên tivi.

"Nghỉ ngơi phục hồi rồi sẽ quay tiếp." Sắc đẹp trước mặt, Đỗ Mộ Ngôn hơi không yên lòng trả lời. Đối với sự chủ động của Tần Tuyên Tuyên, hẳn mừng rỡ như điên, mở miệng ngậm múi quýt vào miệng, đầu lưỡi cố ý liếm qua ngón tay của cô.

Cảm giác ướt át truyền lên từ những ngón tay, tê dại cũng kéo đến sau đó khiến Tần Tuyên Tuyên cứng lại như bị điện giật. Cô nhanh chóng rút tay về, cúi đầu, trái tim đập bình bịch trong lồng ngực. Cô không biết Đỗ Mộ Ngôn cố ý hay là không cẩn thận nữa, mà mặc kệ thế nào thì cũng đã đủ làm cô xấu hổ đến mức không ngẩng nổi đầu lên rồi.

Giọng nói hơi mờ ám khàn khàn của Đỗ Mộ Ngôn vang lên, "Anh còn muốn."

Hơi thở của Tần Tuyên Tuyên cứng lại, tiếp theo đó cô gần như sợ hãi đến nhảy dựng lên. Không thể trách đầu óc cô rất đen tối được, thật sự là giọng điệu và nội dung câu nói của Đỗ Mộ Ngôn rất có tính ám chỉ, khiến cho lỗ tai cô đều phát nóng lên. Cô bỗng nhiên cảm thấy ngay cả không khí trong phòng cũng mang theo nhiệt độ cực cao, cô không thể chịu nổi dù chỉ một giây nữa.

"Tôi về trước!" Tần Tuyên Tuyên đặt đĩa quýt lên đầu giường, đứng dậy hướng về phía cửa mà đi, mới đi được hai bước, cô quay đầu lại, ánh mắt dừng trên cằm Đỗ Mộ Ngôn, nhanh chóng nói, "Ngày mai là thứ bảy, tôi... tôi sẽ đến thăm anh sớm hơn."

Không đợi Đỗ Mộ Ngôn trả lời, Tần Tuyên Tuyên lập tức rời khỏi phòng bệnh, trong phòng yên tĩnh trở lại.

Lần đầu tiên Đỗ Mộ Ngôn không hề khó chịu với sự rời đi của Tần Tuyên Tuyên. Hắn cầm đĩa quýt ở bên cạnh lên, chậm rãi nhét vào miệng mình, dùng tốc độ cực kỳ chậm chạp nhấm nuốt.

Sau một lúc lâu, hắc bổng nhiên cúi đầu nở nụ cười, tiếng cười lớn dần, cuối cùng trở thành nụ cười to điên cuồng.

Cuối cùng... cuối cùng Tuyên Tuyên cũng là của hắc.

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Bạn gái

Ngày hôm sau là thứ bảy, theo ý Đường Vi, Tần Tuyên Tuyên thừa dịp cuối tuần đưa Đường Thi đi dạo chơi, nhưng Đường Vi lại nói hôm qua chơi cùng bạn học mệt muốn chết rồi nên hôm nay muốn nghỉ ngơi ở nhà.

Thân thể Đường Thi vốn không tốt, Đường Vi nghe cô bé nói thế thì dĩ nhiên không khuyên cô bé ra ngoài nữa, chỉ dặn dò Tần Tuyên Tuyên ngồi chơi nhiều hơn với Đường Thi.

Trong lòng Tần Tuyên Tuyên nhớ thương Đỗ Mộ Ngôn, lúc ngồi chơi với Đường Thi thì có chút không yên, mãi đến sau khi ăn cơm trưa xong, cô không nhịn được nữa mới nói với Đường Vi là bản thân muốn đến bệnh viện một chút.

Biết Tần Tuyên Tuyên muốn thăm Đỗ Mộ Ngôn nên Đường Vi không có ý kiến gì thêm nữa, nhưng thật ra Đường Thi dù không nói muốn đi theo nhưng ánh mắt mờ ám của cô bé khiến Tần Tuyên Tuyên nhìn mà mất cả tự nhiên.

Lúc Tần Tuyên Tuyên đến bệnh viện thì đã gần hai giờ chiều, đến cửa bệnh viện cô mới phát hiện ra Đỗ Mộ Ngôn đã nhắn cho cô mấy tin nhắn. Buổi sáng Đường Vi muốn cô ở bên Đường Thi thì cô đã gửi tin nhắn cho hẳn là buổi chiều cô sẽ đến.

Mắt thấy đã sắp đến rồi nên Tần Tuyên Tuyên không trả lời tin nhắn của Đỗ Mộ Ngôn, trực tiếp bước nhanh hơn đến phòng bệnh. Giống như lúc trước hẹn ước với Tống Kỳ, bây giờ lòng cô hơi căng thẳng, cũng có chờ mong và ngọt ngào.

Nhẹ nhàng gõ cửa phòng bệnh, Tần Tuyên Tuyên đẩy cửa đi vào, chỉ thấy Đỗ Mộ Ngôn đang mỉm cười nhìn mình, tình ý trong đáy mắt khiến mặt cô đỏ lên.

Cô chậm rãi đi qua, vẫn như cũ muốn kéo ghế ngồi cạnh giường thì lại nghe Đỗ Mộ Ngôn nói: "Tuyên Tuyên, ngồi ở đây."

Hắn vỗ vỗ mép giường.

Hô hấp của Tần Tuyên Tuyên cứng lại, cảm thấy xấu hổ quẫn bách, nhưng vẫn không từ chối Đỗ Mộ Ngôn, đi vào ngồi xuống mép giường của hắn.

Cô vừa ngồi xuống, Đỗ Mộ Ngôn đã cầm bàn tay nhỏ bé, nhẹ giọng nói: "Tuyên Tuyên, anh chờ em lâu rồi."

"Mẹ em muốn em cùng Thi Thi buổi sáng, em sao có thể bỏ con bé mà đi được?" Tần Tuyên Tuyên cúi đầu giải thích nói.

Đỗ Mộ Ngôn nhìn sườn mặt Tần Tuyên Tuyên, cố ý lộ ra vẻ mặt đáng thương, "Ở trong lòng em, em họ em còn quan trọng hơn anh phải không?"

Tần Tuyên Tuyên sửng sốt một chút. Cô đúng là không hề so sánh như thế, chuyện này sao mà giống nhau được chứ?

Ngay lúc cô còn đang ngây ngời, tay Đỗ Mộ Ngôn dùng sức một chút, trong tiếng hô kinh hoàng của kéo cô ngã xuống giường, nghiêng người ép thân lên, áp trán lên trán cô, nhìn sâu vào đáy mắt cô, "Tuyên Tuyên, địa vị của anh, thật sự không sánh nổi em họ của em sao?"

Bỗng nhiên biến thành tư thế mờ ám như vậy khiến cho toàn bộ khuôn mặt Tần Tuyên Tuyên trở nên đỏ bừng. Cô hẹn hò với Tống Kỳ hai tháng, chẳng qua cũng chỉ là nắm tay, hôn môi một chút, mà Đỗ Mộ Ngôn lại hoàn toàn khác biệt với Tống Kỳ, tuy nói trước mặt cô thì Đỗ Mộ Ngôn

luôn ôn hòa, nhưng hành vi của hắn thì luôn rất lớn mật, khiến cho cô có chút không thể tiêu thụ nổi.

"Không có ý nghĩa gì hết!" Tần Tuyên Tuyên nói, "Anh mau tránh ra, để em đứng lên!"

Cô đẩy đẩy ngực Đỗ Mộ Ngôn lại đột nhiên nghe được tiếng thở hắt của hắn, bàn tay nhất thời cứng lại.

Đỗ Mộ Ngôn không hề có ý tránh ra, cười nhìn Tần Tuyên Tuyên, cúi đầu nói: "Em đồng ý trở thành bạn gái của anh, anh sẽ thả em ra!"

"Đâu có chuyện ép mua ép bán như thế bao giờ!" Tần Tuyên Tuyên cũng không chịu. Cô nhớ rõ cô mới đồng ý để Đỗ Mộ Ngôn theo đuổi chưa lâu, hắn còn chưa theo đuổi gì được, cô cũng chưa có suy nghĩ kỹ, sao có thể dễ dàng nhận lời làm bạn gái hắn như thế chứ?

"Anh chỉ là hơi gấp mà thôi." Đỗ Mộ Ngôn cười nói.

Hơi thở phun trên môi cô, khiến hô hấp của Tần Tuyên Tuyên cũng vô thức dồn dập hơn vài phần. Nếu không phải lo lắng cho thân thể hắn thì cô đã đẩy hắn ra từ lâu rồi.

"Anh đứng lên trước rồi em lại nói chuyện với anh." Tần Tuyên Tuyên nói.

Đỗ Mộ Ngôn nở nụ cười, "Không nói lời nào cũng được." Hắn nhìn Tần Tuyên Tuyên thật sâu, tỏ vẻ sắp hôn xuống.

Tần Tuyên Tuyên vội quay đầu, "Anh chờ một chút!"

Đỗ Mộ Ngôn dừng động tác lại, nói như thật: "Em đồng ý làm bạn gái của anh rồi?"

Tần Tuyên Tuyên thấy nguy cơ tạm thời được giải trừ liền quay lại khó chịu nhìn Đỗ Mộ Ngôn, "Anh không thể ép em đồng ý được."

"Không chịu đồng ý thì để anh hôn một chút!" Đỗ Mộ Ngôn nhìn chăm chăm đôi môi Tần Tuyên Tuyên, ánh mắt rõ ràng khiến tim cô đập thành thịch.

Mắt thấy hần sắp hôn xuống, Tần Tuyên Tuyên nóng nảy, "Anh không thể không biết phải trái như vậy được!"

Đỗ Mộ Ngôn được một tắc lại muốn tiến lên một thước, nếu là một tháng trước, khi mà lòng Tần Tuyên Tuyên tràn ngập đề phòng, một chút cũng không tự nguyện nhìn thấy hần. Cô ấy chỉ cần tỏ vẻ từ chối hần một chút thì hần tuyệt đối không dám quá phận chọc cô chán ghét.

Nhưng bây giờ lại không giống, Tuyên Tuyên đã bắt đầu thích hần! Ý vào chút thích này của cô với hần, hần không sợ biểu hiện quá mức sẽ bị cô chán ghét.

"Trước kia anh để ý nhiều lắm, bây giờ anh không muốn nói gì nữa." Đỗ Mộ Ngôn cong môi cười, cúi đầu hôn xuống, nhưng hần cũng không hôn đến đôi môi Tần Tuyên Tuyên mà là mu bàn tay của cô.

Ở giây phút cuối cùng, cô đã che kín miệng mình.

Ánh mắt Đỗ Mộ Ngôn hiện lên ý cười, đôi môi cũng không rời khỏi mu bàn tay Tần Tuyên Tuyên, ngược lại chiếc lưỡi thò ra nhẹ nhàng vẽ lên khắp mu bàn tay cô.

Nhất thời Tần Tuyên Tuyên như bị sét đánh lại tiến lùi gì cũng không xong. Cảm giác tê dại xuyên thấu qua mu bàn tay đi vào toàn thân cô, gương mặt cô không chịu thua kém mà đỏ bừng lên.

Đỗ Mộ Ngôn ngẩng đầu, nhìn Tần Tuyên Tuyên cười mờ ám: "Vẫn không quyết định ư?"

Tần Tuyên Tuyên đột nhiên hồi phục lại tinh thần, thấy hấn lại làm bộ muốn hôn lên mu bàn tay cô, cô giật mình vội nói: "Em đồng ý!"

Động tác của Đỗ Mộ Ngôn dừng lại, đưa một tay gỡ bàn tay ngỏ của cô ra, nhìn cô chăm chăm nói: "Lặp lại rõ ràng đầy đủ một lần nữa."

Tần Tuyên Tuyên trừng mắt nhìn Đỗ Mộ Ngôn, lời nói đã ra khỏi miệng dĩ nhiên không thể thu về được nữa. Thật ra đồng ý làm bạn gái hấn cũng không sao, khi nào thấy không hợp thì chia tay là được rồi. Nghĩ thông suốt, cô lại lặp lại một lần, "Em đồng ý làm bạn gái anh."

Đỗ Mộ Ngôn yên lặng nhìn Tần Tuyên Tuyên, đáy mắt vui sướng, hơi choáng váng mở ra như ngọn đèn nhanh chóng chiếu sáng vào toàn bộ gương mặt tuần tú của hấn. Hấn nhìn sâu vào cô, ánh mắt chăm chú gần như khiến cô không thể nhìn thẳng vào hấn.

Tần Tuyên Tuyên chưa bao giờ nghĩ tới câu nói của mình có thể tạo thành hiệu quả như vậy, biểu hiện này của Đỗ Mộ Ngôn khiến cô chỉ nghĩ đến từ mừng như điên, chẳng qua chỉ là đồng ý làm bạn gái hấn mà thôi, có cần vui như vậy không chứ?

Khi Tần Tuyên Tuyên còn đang nghi hoặc, gương mặt đẹp trai đột nhiên trở nên to hơn, bất ngờ không kịp chuẩn bị phòng thủ thì đôi môi của cô đã bị hấn ngậm chặt lấy.

Cô ngẩn ngơ, lập tức ô ô hai tiếng, ánh mắt tràn ngập sự lên án. Không phải nói là cô đồng ý thì sẽ không hôn cô sao?

Giờ phút này Đỗ Mộ Ngôn đã bỏ đi lớp áo nguy trang, làm theo nguyện vọng sâu thẳm nhất trong lòng hôn sâu Tần Tuyên Tuyên. Hấn mạnh mẽ mở ra khớp hàm của cô, xâm nhập vào khoang miệng cô, trong khuôn

miệng thơm tho mà hăn luôn khát vọng công thành chiếm đất, lưu luyến quên về.

Ngay từ đầu thì Tần Tuyên Tuyên còn có thể ngăn cản một chút, trong tiềm thức cảm thấy nụ hôn của Đỗ Mộ Ngôn và con người hăn hoàn toàn không giống nhau, nhưng sau đó đã hoàn toàn bị đắm chìm, lạc trong nụ hôn sâu khiến cô run rẩy tê dại.

Đến tận khi cô gần như không thể thở nổi, Đỗ Mộ Ngôn mới buông lỏng cô ra.

Vừa được tự do, Tần Tuyên Tuyên thở phì phò từng ngụm, không khí lạnh lẽo tràn vào lồng ngực khiến đầu óc hỗn độn của cô được trở về với lí trí, cô thở gấp, hai mắt nhìn chăm chăm vào Đỗ Mộ Ngôn, hơi uất ức nói, "Anh nói không giữ lời. Anh bảo em đồng ý làm bạn gái anh thì anh sẽ không hôn em!"

Vừa hôn sâu khiến tâm trạng Đỗ Mộ Ngôn vô cùng tốt, hăn từ từ giải thích nói: "Anh chỉ nói em không đồng ý thì anh sẽ hôn em, chưa nói là em đồng ý thì anh sẽ không hôn mà!"

Tần Tuyên Tuyên ngẩn ra, nhớ lại thì hình như đúng là như thế thật. Mà cô chẳng những bị hăn hôn mà còn đồng ý làm bạn gái hăn, đúng là một đến chết mà!

"Đỗ tiên sinh."

Bên ngoài bỗng nhiên vang lên tiếng đập cửa, giọng nói của chủ nhân chỉ gọi một chút, nhắc nhở Đỗ Mộ Ngôn rồi liền đẩy cửa vào. Là một bác sĩ mặc áo Blouse trắng.

Mặt Tần Tuyên Tuyên đỏ ửng muốn bốc cháy, quả thật là vô cùng xấu hổ, lập tức từ trên giường đứng lên, nhưng Đỗ Mộ Ngôn thì như thể hoàn toàn không thèm để ý đến chuyện bị người khác nhìn thấy, chậm rãi nằm

trở lại giường, mỉm cười nhìn Tần Tuyên Tuyên luống cuống tay chân đứng lên, vừa sửa lại quần áo vừa đứng ra một góc sáng sửa.

Không nghĩ đến sẽ nhìn thấy một màn tình sắc như thế, bác sĩ cũng hơi xấu hổ, nhưng rất nhanh hắn đã có thể giả bộ như chưa hề xảy ra chuyện gì, cầm một tập tài liệu đi đến, dùng giọng điệu giải quyết công việc nói: "Đỗ tiên sinh, kết quả kiểm tra đã có, thân thể anh hồi phục rất nhanh, sẽ được xuất viện nhanh thôi."

"Cảm ơn." Tâm trạng Đỗ Mộ Ngôn tốt lên nên mặc kệ là vẻ mặt hay giọng điệu cũng trở nên hiền lành hơn nhiều.

Bác sĩ lại căn dặn thêm vài chuyện nữa, trước khi đi hắn do dự liếc mắt nhìn Tần Tuyên Tuyên một cái, cuối cùng vẫn mở miệng, "Đỗ tiên sinh, tuy là trụ cột thân thể anh rất tốt, nhưng dù sao cũng chưa hoàn toàn hồi phục sau khi phẫu thuật,... có một số việc vẫn nên tiết chế thì hơn."

Tiết chế thì hơn... cuối cùng thì bác sĩ hiểu lầm cái gì vậy?

Tần Tuyên Tuyên hận không thể lập tức có cái lỗ nẻ mà chui xuống, thật tiếc là ngay cả một cái liếc mắt cũng không dám liếc bác sĩ.

"Tôi biết rồi." Đỗ Mộ Ngôn lại bình thản ung dung đáp lại, chỉ là ngậm dòng ánh mắt đầy thâm ý quét thẳng về Tần Tuyên Tuyên.

Đợi sau khi bác sĩ đi khỏi, Đỗ Mộ Ngôn liền nói với Tần Tuyên Tuyên: "Tuyên Tuyên, em đừng đứng xa như vậy."

Tần Tuyên Tuyên ngẩng đầu liếc mắt nhìn Đỗ Mộ Ngôn một cái, chậm rãi ngồi trên chiếc ghế cách giường chừng hai mét, mặc kệ Đỗ Mộ Ngôn dỗ dành thế nào cô cũng không chịu đến gần hắn thêm một bước.

Bây giờ Đỗ Mộ Ngôn đã có thể xuống giường, muốn bắt lấy Tần Tuyên Tuyên thật ra rất dễ dàng, nhưng hắn không làm như vậy. Hôm nay đã làm

Tuyên Tuyên chấp nhận làm bạn gái hắn, hắn đã thấy thỏa mãn rồi. Có danh hiệu người yêu trời buộc, Tuyên Tuyên đã bước vào trong vòng hắn đã vẽ sẵn, muốn thoát cũng rất khó đấy.

Mặc kệ là nguyên nhân gì, hắn sẽ không chia tay với cô, cô đã là người của hắn thì đừng nghĩ có thể rời khỏi hắn một cách dễ dàng!

Thời gian còn lại trong ngày, Tần Tuyên Tuyên cũng chưa cho Đỗ Mộ Ngôn cơ hội nhìn thẳng vào mắt cô. Chờ đến lúc cô về đến nhà, cái đầu bị nện hôn kia làm cho mơ hồ lại bắt đầu hoạt động trở lại.

Hôm nay cô làm sao vậy? Cô thế mà lại đồng ý làm bạn gái của Đỗ Mộ Ngôn? Đây có phải là tiến triển quá nhanh rồi hay không nhỉ?

Đối với chuyện đã trở thành bạn gái Đỗ Mộ Ngôn này, Tần Tuyên Tuyên có một chút cảm giác không chân thật. Suy nghĩ nửa ngày, cô nhắn một tin nhắn cho Đỗ Mộ Ngôn: hôm nay là anh ép em làm bạn gái anh, không tính!

Đỗ Mộ Ngôn cũng trả lời lại tin nhắn cực nhanh, chỉ ngắn gọn hai chữ: Không được.

Tần Tuyên Tuyên nhìn chăm chăm hai chữ kia thật lâu, cuối cùng cũng bại trận.

Từ hôm nay trở đi, cô chính thức trở thành bạn gái Đỗ Mộ Ngôn - cẩn thận nghĩ lại, như thế hình như cũng chẳng có gì không tốt.

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Can thiệp

Tự cảm thấy mối quan hệ với Đỗ Mộ Ngôn vẫn đang ở giai đoạn nếm thử ái muội nên Tần Tuyên Tuyên vẫn chưa nói với người nhà về việc mình hẹn hò bạn trai, ngay cả Đường Thi cô cũng không nói. Nói đến là Đỗ Mộ Ngôn chơi xấu để ép cô thành bạn gái hẳn, Tần Tuyên Tuyên cảm thấy mặt mũi mình không chịu nổi, hôm sau rõ ràng là chủ nhật nhưng cô cố tình không đến bệnh viện thăm Đỗ Mộ Ngôn. Cô cùng Đường Thi xem tivi, nói chuyện phiếm, ăn từ chối cuộc gọi của Đỗ Mộ Ngôn bao lần, đến tận khi Đường Thi hỏi cô sao không nhận điện thoại thì Tần Tuyên Tuyên mới không tình nguyện trốn về phòng của mình, nhận điện thoại.

"Tuyên Tuyên, bên em không có chuyện gì chứ?" Đầu bên kia di động là giọng nói lo lắng của Đỗ Mộ Ngôn.

Tần Tuyên Tuyên nao nao, bỗng nhiên vô cùng hối hận vì hành động ngây thơ của mình. Cô không nhận điện thoại thì Đỗ Mộ Ngôn có thể nghĩ đến việc cô xảy ra chuyện gì, sẽ cuống lên.

"Em không sao." Tần Tuyên Tuyên dừng một chút, lại nói, "Rất xin lỗi..."

Đầu kia di động, tiếng Đỗ Mộ Ngôn dừng lại vài giây, lại tiếp tục vang lên, "Tuyên Tuyên, người nên nói xin lỗi là anh, ngày hôm qua anh quá mãnh liệt, nhất định là em rất giận đúng không?"

Tần Tuyên Tuyên không nghĩ là Đỗ Mộ Ngôn sẽ xin lỗi cô vì chuyện hôm qua, tuy nói là hẳn xấu xa như thế khiến cô vừa giật mình lại bất đắc dĩ, nhưng vì tình cảm tốt với hắn trong lòng cô nên cô cũng đã tiếp nhận

toàn bộ tất cả. Cô bỗng nhiên nghĩ, nếu câu tiếp theo của Đỗ Mộ Ngôn là "em muốn hay không, chuyện ngày hôm qua không tính là gì cả." thì sao? Cô nên trả lời thế nào?

Chuyện Tần Tuyên Tuyên lo lắng vẫn không trở thành sự thật, Đỗ Mộ Ngôn nói tiếp: "Nhưng mà Tuyên Tuyên, em sẽ không phải hối hận khi làm bạn gái anh, anh sẽ dùng hết sức mình để khiến em trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất thế gian này."

Tần Tuyên Tuyên cầm chặt di động, kinh ngạc nhìn phía trước, tầm mắt phiêu du không tìm thấy điểm nhìn.

Nghe thấy thông báo như vậy, mọi chuyện thoải mái lúc trước cũng đã bị xua tan sạch sẽ. Đây là một đoạn tình cảm hoàn toàn với Tống Kỳ lúc trước, cô nên dứt bỏ tất cả, lấy tư thế hoàn toàn mới để đón nhận tình cảm này.

"Tuyên Tuyên... em vẫn còn đang giận sao?" Lâu không nghe được câu trả lời của Tần Tuyên Tuyên, trong giọng nói mang theo chút lo lắng.

Tần Tuyên Tuyên mở miệng, "Em không giận."

"Vậy vì sao em không đến bệnh viện thăm anh? Hôm nay là chủ nhật." Đỗ Mộ Ngôn nói.

Tần Tuyên Tuyên ghen lời, vài giây sau mới nói: "Hôm nay em muốn ở cùng cha mẹ và Đường Thi."

"Thật sự không thể đến xem anh một chút sao? Anh rất nhớ em." Đỗ Mộ Ngôn nhỏ giọng nói.

"Không phải hôm qua chúng ta vừa gặp hay sao?"

"Anh biết, anh chỉ hy vọng mỗi giây mỗi phút đều có thể nhìn thấy em."

Khóe miệng Tần Tuyên Tuyên chạm rãi cong lên, cô cảm thấy Đỗ Mộ Ngôn thật sự rất giáo hoạt, luôn nói ra những lời khiến lòng cô vui rạo rức, cứ như vậy, không bao lâu nữa cô sẽ ngã khụy, hoàn toàn quỳ gối dưới gấu quần hần.

"VẬY... buổi tối em sẽ đến thăm anh." Nghe sự chờ mong trong giọng nói của Đỗ Mộ Ngôn, Tần Tuyên Tuyên không kìm lòng được nói.

"Tốt quá, anh chờ em."

Cúp điện thoại xong trở lại phòng khách, Tần Tuyên Tuyên đối mặt với ánh mắt lóe sáng của Đường Thi, cô kiên trì nói bản thân muốn ra ngoài, liền chịu sự trêu chọc của Đường Thi mà ra khỏi cửa.

Sau vài ngày, làm bạn gái Đỗ Mộ Ngôn khiến Tần Tuyên Tuyên cảm nhận được rõ ràng sự khác biệt khi ở cùng Đỗ Mộ Ngôn. Cô phát hiện Đỗ Mộ Ngôn đặc biệt thích tiếp xúc thân thể, chỉ vài ngày ngắn ngủi mà cô đã bị hần kéo lên giường hôn sâu vài lần, thậm chí có lần còn bị Lý Tái bắt gặp. Thái độ hoàn toàn khác biệt với sự ôn hòa khi nói chuyện, nụ hôn của hần vô cùng kịch liệt, nói lên rằng hần có dục vọng chiếm giữ vô cùng mạnh mẽ, điều này khiến cô có chút không chịu nổi.

Nhưng trừ bỏ nụ hôn ra thì Tần Tuyên Tuyên dám nói rằng không có một người đàn ông nào có thể tốt hơn Đỗ Mộ Ngôn. Có thể nói mỗi giây mỗi phút hần đều đổ dành khiến cô vui vẻ, quà tặng cô cũng không bao giờ chú ý đến giá trị, chỉ cần cô thích là tốt rồi, chỉ cần cảm xúc của cô có chút không đúng thì hần đều có thể cảm nhận thấy được, thật sự là săn sóc tỉ mỉ đến cực hạn.

Gần một tuần "hẹn hò", Tần Tuyên Tuyên cảm thấy Đỗ Mộ Ngôn có thể hoàn toàn xứng với cái danh xưng người đàn ông hoàn hảo, đồng thời lòng cô cũng dâng lên sự sợ hãi càng lúc càng lớn.

Cô là một cô gái bình thường như vậy, thật sự có chỗ nào đáng giá để người đàn ông hoàn hảo như Đỗ Mộ Ngôn yêu thích chứ?

Mặc kệ trong lòng Tần Tuyên Tuyên không yên cỡ nào thì một tuần qua vẫn là một tuần trôi qua nhanh nhất từ lúc Đỗ Mộ Ngôn trọng sinh đến giờ. Hần và Tần Tuyên Tuyên bên nhau như những đôi tình nhân bình thường khác, hần dùng hết sức để cho cô những điều tốt đẹp nhất, để cô thoải mái nhất, cũng làm cô mau chóng yêu thương hần. Một tuần này, những hình ảnh máu tanh đáng sợ trước khi trọng sinh cũng không còn tra tấn hần nữa, hần chỉ hận không thể tuyên bố với toàn thế giới rằng Tần Tuyên Tuyên là bạn gái hần, tương lai sẽ trở thành vợ hần, ở chung với hần cả đời.

Tần Tuyên Tuyên tạm thời không muốn cho cha mẹ cô biết chuyện của cô và Đỗ Mộ Ngôn, bởi vậy cô năn nỉ hần, nếu cha mẹ có đến thăm thì cũng đừng biểu hiện ra mối quan hệ của hai người.

Lần sống lại này, Đỗ Mộ Ngôn vẫn cố ý lấy lòng Tần Quốc Đống và Đường Vi, cũng không muốn thất bại chỉ trong gang tấc, bởi thế nên cũng tạm thời đồng ý với Tần Tuyên Tuyên, chỉ là ở trước mặt những người khác thì hần không hề che dấu sự thân mật với Tần Tuyên Tuyên, ít nhất là các bác sĩ y tá đã gặp mặt Tần Tuyên Tuyên thì đều biết cô là bạn gái mà Đỗ Mộ Ngôn nâng niu trong lòng bàn tay.

Sắp đến thời điểm Đỗ Mộ Ngôn xuất viện, Tần Tuyên Tuyên cũng dần dần quyết tâm rời khỏi Tụ Mỹ. Cô đã thử qua, vẫn không thể nào quen được, chỉ có thể rời đi. Hồ sơ xin việc đã chuẩn bị xong từ lâu, Tần Tuyên Tuyên lại đến đây một lần nữa.

Tần Tuyên Tuyên lúc nói chuyện phiếm với Đỗ Mộ Ngôn đã nhắc đến chuyện mình chuẩn bị đổi công việc, Đỗ Mộ Ngôn hy vọng Tần Tuyên Tuyên sẽ đến công ty hần làm, lại bị Tần Tuyên Tuyên dúi dằng từ chối. Cũng may mà Đỗ Mộ Ngôn cũng không cố ép buộc, điều này khiến Tần Tuyên Tuyên cũng nhẹ nhàng thở ra.

Sơ yếu lý lịch nộp đi rất nhanh đã nhận được trả lời, Tần Tuyên Tuyên đợi đến thời gian phỏng vấn, nhưng mà kết quả phỏng vấn không được như ý muốn. Không phải là công ty đó không phải là không phù hợp với kỳ vọng của cô thì là cô không đạt được yêu cầu của công ty. Sau vài lần phỏng vấn thất bại, Tần Tuyên Tuyên nhận được lời mời phỏng vấn của một công ty mới. Tần Tuyên Tuyên không nhớ là mình có gửi hồ sơ đến công ty này hay không, nhưng hình như nó mới thành lập được hai ngày, có nhu cầu tuyển dụng nhân tài thiết kế rất lớn, có lẽ là đã nhìn thấy hồ sơ xin việc của cô ở trên mạng nên đã chủ động mời phỏng vấn.

Tần Tuyên Tuyên đối với việc công ty mới thành lập cũng không có ý kiến gì, ngược lại còn cảm thấy ở một công ty mới thì còn có điều kiện phát triển nhiều hơn nên liền đến. Địa chỉ công ty mới là ở nội thành, ở một nơi vô cùng tốt nên có thể thấy được rằng công ty này có tài chính cực kỳ lớn mạnh. Tần Tuyên Tuyên đến sớm một chút, sau khi bàn bạc vui vẻ, lúc rời đi cô cảm thấy có lẽ lần này sẽ thành công.

Có lẽ là tâm trạng tốt thì rất dễ quên đi nhiều việc, vừa rời khỏi phòng nhân sự thì Tần Tuyên Tuyên phát hiện ra bản thân quên mang ô che nắng nên quay đầu về lấy. Vừa đến cửa, trong phòng bỗng truyền ra một xưng hô quen thuộc, cô đột nhiên dừng bước.

"Đỗ tổng, Tần tiểu thư vừa rời đi." Phòng nhân sự cười nịnh, "Vâng, ngài cứ yên tâm, cô ấy cũng không biết việc này là sắp xếp của ngài mà..."

Nghe đến đó, Tần Tuyên Tuyên đã hiểu được tất cả. Cô không quan tâm đến chiếc ô kia nữa, cẩn thận lùi ra khỏi phòng nhân sự, nhanh chóng rời khỏi cái chỗ gọi là công ty mới này.

Tần Tuyên Tuyên cầm di động, trên màn hình là số điện thoại của Đỗ Mộ Ngôn, cô nhìn rất lâu, vẫn quyết định là nên giáp mặt nói chuyện này với hắn thì hơn. Trước đó hắn không cố ép cô đi công ty của hắn, cô đã nghĩ chuyện đó cứ thế qua đi thôi, không ngờ Đỗ Mộ Ngôn lại lừa cô thành

lập một công ty mới, muốn nặc danh đưa cô vào làm việc. Cô nên sớm phát hiện ra điều không đúng chứ, công ty này thành lập ngay sau ngày cô nói chuyện đổi công việc với Đỗ Mộ Ngôn, trên đời làm gì có chuyện tình cờ đến thế chứ?

Không phải là cô cố hủ hay giả vờ thanh cao, nếu Đỗ Mộ Ngôn là chồng của cô thì cô đến công ty của anh ta cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa (những lý lẽ đúng đắn trong trời đất), nhưng mà giờ họ chỉ là người yêu mà thôi, có thể chia tay bất cứ lúc nào, nếu cô thật sự đến làm ở công ty hắn, về sau họ chia tay thì sao đây? Cô vẫn mặt dày ở lại Minh Khải hay là bỏ lại sự nghiệp mà đi? Cô không muốn ngay lúc đổ vỡ tình cảm mà sự nghiệp cũng không giữ được, cho nên mới kiên trì không muốn đến Minh Khải.

Lúc Tần Tuyên Tuyên đến phòng bệnh, Lý Tái đang xử lý công việc với Đỗ Mộ Ngôn, thấy cô đến đây, lông mày Đỗ Mộ Ngôn hơi nhướn lên, giật mình, "Hôm nay đến thật sớm."

Thực tế thì lúc này còn đang là thời gian đi làm, Tần Tuyên Tuyên vốn không nên xuất hiện ở đây.

"Đỗ Mộ Ngôn, em có chuyện muốn nói với anh." Gương mặt Tần Tuyên Tuyên vô cùng nghiêm túc.

Đỗ Mộ Ngôn sắp xếp lại giấy tờ một chút, khẽ liếc mắt với Lý Tái một cái, đợi anh ta ra ngoài rồi hắn mới cười nhìn Tần Tuyên Tuyên nói: "Tuyên Tuyên, có chuyện gì lại đây nói."

Tần Tuyên Tuyên không hề động đậy.

"Em đứng ở đây nói được rồi." Tần Tuyên Tuyên nói, "Anh có phải đã thành lập một công ty mới, để người ta tuyển em vào hay không?"

Đỗ Mộ Ngôn nhìn Tần Tuyên Tuyên, hắn có thể nhận ra được rằng cô đang tức giận.

Tần Tuyên Tuyên nói tiếp: "Hôm nay phỏng vấn xong, em để quên đồ nên quay lại lấy, trở về thì nghe được người phòng nhân sự báo lại với anh."

Biết Tần Tuyên Tuyên đã phát hiện ra mà không phải là đoán lung tung mơ hồ, Đỗ Mộ Ngôn không chối bỏ, "Tuyên Tuyên, anh chỉ muốn chăm sóc em thật tốt."

Tần Tuyên Tuyên nghĩ, chuyện buồn bực nhất trên thế giới này chính là đối phương dùng cái cớ vì tốt cho bạn để tự tiện can thiệp thậm chí quyết định cuộc sống của bạn.

Vốn dĩ là săn sóc yêu chiều bây giờ đã biến đổi, Tần Tuyên Tuyên cảm thấy lần đầu tiên mình phát hiện ra, Đỗ Mộ Ngôn dường như có loại dục vọng khống chế đến quá đáng.

"Em không cần loại chăm sóc này của anh!" Tần Tuyên Tuyên nâng cao giọng, "Em có quyền quyết định em sẽ đi nơi nào, sẽ làm công việc gì, anh không thể can thiệp vào như thế được."

"Anh chỉ là không muốn em bị làm khó, bắt nạt thôi!" Đỗ Mộ Ngôn dịu dàng bình tĩnh giải thích, "Tuyên Tuyên, chúng ta là người yêu, anh chỉ muốn em vui thôi mà."

"Việc này không làm cho em vui nổi." Tần Tuyên Tuyên có chút vô lực, cô cảm thấy cô chắc là không thuyết phục nổi Đỗ Mộ Ngôn. Cô thậm chí đã nghĩ, nếu Đỗ Mộ Ngôn bởi thế mà tức giận đưa ra đề nghị chia tay thì cô cũng hoàn toàn có thể chấp nhận được.

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Làm hòa

Hơi thở của Đỗ Mộ Ngôn lạc đi, hắn nhận ra rằng hắn lại làm sai thêm một lần nữa. Hắn vốn định đưa Tần Tuyên Tuyên vào phạm vi thế lực của hắn, không cần lo lắng cô sẽ bị người khác bắt nạt trong công việc hàng ngày, lúc nào cũng có thể nắm được hướng đi của cô. Nhưng hắn không đoán được là Tuyên Tuyên sẽ phát hiện ra việc hắn làm, càng không ngờ cô lại tức giận đến thế.

Hắn rất ích kỷ, cũng quá sợ hãi sẽ mất đi Tuyên Tuyên, thế nên đã quên mất rằng dựa vào tính cách hắn đang mang trên người thì tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện như vậy.

Bây giờ xin lỗi, còn kịp không?

Tần Tuyên Tuyên hơi hạ tầm mắt nói, "Đỗ Mộ Ngôn, em nghĩ có khả năng là chúng ta không hợp..."

"Tuyên Tuyên, anh sai rồi!" Đỗ Mộ Ngôn nhanh chóng cắt lời cô, vẻ mặt đầy hối hận thành thật và cầu xin, "anh không nên làm thế, em tha lỗi cho anh đi."

Hắn tuyệt đối sẽ không để Tuyên Tuyên nói ra hai chữ chia tay, hắn cũng tuyệt đối sẽ không chia tay Tuyên Tuyên.

Tuyên Tuyên sững sốt.

Sao cô có thể ngờ được là thái độ của Đỗ Mộ Ngôn lại sửa đổi nhanh như vậy chứ? Một giây trước hắn còn không quan tâm tất cả tỏ vẻ đó là tốt

cho cô, giây tiếp theo hấn lại chân thành nhận sai như vậy không hề có chút miễn cưỡng nào cả.

Tần Tuyên Tuyên kinh ngạc nhìn Đỗ Mộ Ngôn, nhất thời đầu óc lung tung cả lên, căn bản không biết nên nói gì mới tốt.

Đỗ Mộ Ngôn bỗng dừng xuống giường, bước vài bước đến trước mặt Tần Tuyên Tuyên, đưa tay bắt được bả vai của cô, lại vì thấy được động tác hơi tránh né của cô mà cứng đờ, cố nén lại rút tay về, nhìn cô hạ thấp thái độ nói: "Tuyên Tuyên, anh biết anh sai rồi. Về sau anh sẽ không làm chuyện như thế nữa, xin em tha thứ cho anh."

Tần Tuyên Tuyên nhìn chăm chăm Đỗ Mộ Ngôn một lúc lâu sau, bởi vì hấn nhận lỗi nên tức giận vì biết việc hấn làm ban nãy cũng giảm đi không ít. Cô không nhịn được mà bắt đầu tìm cớ thay Đỗ Mộ Ngôn, làm ông chủ nhiều năm như vậy, chắc chắn là phải có thói quen nắm trong tay tất cả cho nên mới không tự giác biểu hiện ra trong tình yêu, có lẽ chính hấn cũng không hiểu phải yêu một người như thế nào, nhưng bây giờ nếu hấn đã hiểu được rằng hấn sai, cũng tỏ vẻ sẽ sửa đổi, vậy thì có phải cô nên cho hấn cơ hội để sửa đổi hay không?

Nói đến cùng thì chuyện này cũng chưa chạm đến điểm mấu chốt của Tần Tuyên Tuyên, tuy cô có tức giận nhưng cũng không đến mức kiên quyết chia tay với Đỗ Mộ Ngôn. Nếu sau này hấn thật sự bỏ đi thói quen đó, cô cũng có thể tha thứ được cho hấn.

"Về sau anh thật sự sẽ không can thiệp vào công việc của em chứ?" Tần Tuyên Tuyên chần chừ hỏi.

Thấy Tần Tuyên Tuyên đã có dấu hiệu buông lỏng, gánh nặng trong lòng Đỗ Mộ Ngôn được giải tỏa, vội vàng cam đoan, "anh thề, anh tuyệt đối không can thiệp vào công việc của em nữa."

Tần Tuyên Tuyên lại nhìn Đỗ Mộ Ngôn một hồi lâu, thân thể căng thẳng có dấu hiện bình tĩnh lại, "Tốt, vậy lần này em sẽ không tính toán với anh nữa, nhưng đừng để có lần sau, nếu không em sẽ giận thật đó."

"Tuyên Tuyên, anh cam đoan sẽ không chọc em giận nữa!" Trong lòng Đỗ Mộ Ngôn vui vẻ, kích động vươn hai tay ôm lấy Tần Tuyên Tuyên, sức mạnh của hắn không nhỏ, thân thể vì kích động và lo sợ mà căng cứng lên.

Từ ngôn ngữ thân thể hắn, Tần Tuyên Tuyên có thể cảm nhận được sự để ý của hắn dành cho cô, khiến khuôn mặt nghiêm túc của cô cũng dịu dần xuống, ít nhất bây giờ, người đàn ông này đang say đắm cô, hơn nữa so với suy nghĩ của cô thì còn đắm chìm sâu hơn.

Cô do dự một lát rồi cũng đưa tay ôm lấy Đỗ Mộ Ngôn.

Ba ngày sau, Đỗ Mộ Ngôn hoàn thành các thủ tục xuất viện, thân thể hắn rất khỏe mạnh, hồi phục sau phẫu thuật rất nhanh chóng.

Tuy nói Lý Tái có toàn quyền xử lý công việc, nhưng Tần Tuyên Tuyên cảm thấy thân là bạn gái Đỗ Mộ Ngôn, nếu ngay cả lúc bạn trai xuất viện cũng không thể đến thì coi sao được nên cố ý xin nghỉ nửa ngày đến làm thủ tục xuất viện cùng Đỗ Mộ Ngôn.

Sau đó, Lý Tái đưa hai người trở về chỗ ở của Đỗ Mộ Ngôn, đây là lần đầu tiên Tần Tuyên Tuyên đến nơi Đỗ Mộ Ngôn ở. Ngoài ý muốn là nhà Đỗ Mộ Ngôn cũng không phải biệt thự to lớn như trong tưởng tượng của Tần Tuyên Tuyên mà chỉ là một căn nhà ba phòng chính một phòng xép mà thôi. Toàn bộ phòng xép trang trí rất đơn giản, có thể nhìn ra được đây chính là nơi ở của một người đàn ông độc thân.

"Trợ lý Lý, làm cậu vất vả rồi, cậu có thể về nghỉ ngơi." Đến cửa nhà mình, Đỗ Mộ Ngôn bắt đầu đuổi Lý Tái."

"Vâng, Đỗ tổng." Lý Tái quan sát sắc mặt để hành động, dĩ nhiên là biết Đỗ Mộ Ngôn muốn ở riêng với Tần Tuyên Tuyên nên lập tức cười nói với Tần Tuyên Tuyên, "Tần tiểu thư, đồ đạc của Đỗ tổng, liền phiền cô giúp đỡ sửa sang lại một chút."

Tần Tuyên Tuyên còn đang kinh ngạc về chỗ ở đơn giản của Đỗ Mộ Ngôn nên cũng không để ý nhiều, "Tôi biết, vậy Lý trợ lý đi đường cẩn thận nhé."

Sau khi Lý Tái đi rồi, Đỗ Mộ Ngôn nhìn vẻ mặt hơi ngẩn ra của Tần Tuyên Tuyên nói: "Tuyên Tuyên, em sao thế?"

Tần Tuyên Tuyên hoàn hồn, "Em chỉ thấy kỳ quái, anh lại có thể ở một căn nhà nhỏ như vậy..."

Đỗ Mộ Ngôn cười nhìn Tần Tuyên Tuyên, trong nụ cười mang theo một tia hy vọng, "Anh vẫn hy vọng có thể tạo ra một gia đình ấm áp, nên phòng ở không thể quá lớn, giống như bây giờ là tốt nhất."

Tần Tuyên Tuyên bỗng dưng nhớ đến cha mẹ Đỗ Mộ Ngôn đều mất sớm, phải ăn nhờ ở đậu nhà người khác, tự giác biết mình lỡ lời vội nói: "Nơi này của anh thật sự thích hợp cho một gia đình nhỏ ở."

Đỗ Mộ Ngôn nâng bàn tay Tần Tuyên Tuyên, ánh mắt sâu xa, "Anh hy vọng, người sẽ vào ở nơi này trong tương lai sẽ là em."

Mặt Tần Tuyên Tuyên đỏ mặt, dùng sức rút tay về, xấu hổ quần bách xoay người lấy đồ mà Đỗ Mộ Ngôn mang theo từ viện về, "Em, em giúp anh sắp xếp lại đồ đạc!"

Đỗ Mộ Ngôn cũng không làm khó Tần Tuyên Tuyên, chỉ lơ đãng chỉ chỉ một gian phòng nói: "Kia là phòng ngủ của anh, phiền em giúp anh để quần áo trong đó, anh đi toilet một chút."

"A, được!" Tần Tuyên Tuyên muốn tránh né xấu hổ, cũng không suy nghĩ gì nhiều, không đợi Đỗ Mộ Ngôn tránh ra, nhanh chóng chạy đến căn phòng kia.

Lúc Tần Tuyên Tuyên nhìn thấy chiếc giường lớn trước mặt, cô mới đột nhiên tỉnh táo lại, ý thức được bản thân thế mà lại vào phòng ngủ của Đỗ Mộ Ngôn. Bước chân cô hơi xoay, muốn lập tức lùi ra ngoài, lại nghĩ đến trên tay cô vẫn còn đang cầm đồ nên đành kiên trì ở lại căn phòng. Thở sâu để giảm bớt sự căng thẳng trong lòng, Tần Tuyên Tuyên đi đến trước tủ quần áo, đem cửa tủ mở rộng ra.

Quần áo trong ngăn tủ được sắp xếp rất gọn gàng, các loại quần áo được phân loại rất rõ ràng. Tần Tuyên Tuyên cảm thấy tán thưởng một tiếng, lập tức bắt đầu sắp xếp quần áo Đỗ Mộ Ngôn mang theo từ viện về, cô chịu đựng sự hiếu kỳ với Đỗ Mộ Ngôn, dùng sức đóng lại ngăn tủ, lại bị thân người cao lớn phía sau cánh cửa tủ làm cho hoảng sợ.

Vuốt vuốt trái tim kinh hoàng, Tần Tuyên Tuyên sảng giọng, "Sao anh lại đột nhiên xuất hiện như thế chứ? Một chút tiếng động cũng không có, muốn hù chết em sao?"

"Anh muốn cho em một sự kinh ngạc vui mừng mà." Cả người Đỗ Mộ Ngôn tản ra hơi thở quyến rũ nam tính, toàn bộ thân thể dựa trên cánh tủ, đôi mắt chăm chú như chỉ có một mình Tần Tuyên Tuyên có một đợt sóng ngầm không để người ta thoát được bắt đầu chuyển động.

"Đây sao có thể là kinh ngạc vui mừng được? Đây rõ ràng là kinh sợ mới đúng!" Tần Tuyên Tuyên cúi đầu oán giận, nâng mấy thứ trong tay lên nói, "Mấy thứ này em để vào nhà vệ sinh nhé?"

"Không vội." Đỗ Mộ Ngôn đón lấy túi, tùy tay ném nó sang bên cạnh, bước lên tóm lấy eo nhỏ của Tần Tuyên Tuyên, cúi đầu nói bằng giọng khàn khàn mờ ám, "Tuyên Tuyên, anh muốn hôn em!"

Tần Tuyên Tuyên nghĩ, hôn thì hôn, nói nhiều điều vô nghĩa như thế làm gì? Cũng đâu phải trước đó chưa từng làm gì quá chứ... Nhưng cuối cùng cô cũng không thể mặt dày hơn Đỗ Mộ Ngôn trong phương diện này được, nhưng lại không cam lòng để Đỗ Mộ Ngôn đều tùy ý chiếm hết tiện nghi của mình, thực tế thì cô còn chưa hoàn toàn quen với việc thân mật tiếp xúc với Đỗ Mộ Ngôn.

"Không được." Tần Tuyên Tuyên nhìn chăm chăm Đỗ Mộ Ngôn, từ chối thẳng thừng.

Đỗ Mộ Ngôn cúi đầu nhìn Tần Tuyên Tuyên, vẻ mặt không biến đổi như đang ngẫm nghĩ hàm ý hai chữ này của Tần Tuyên Tuyên. Giây tiếp theo hắn cong môi nở nụ cười, "Phản đối không có hiệu quả."

Nói xong, hắn liền đỡ ót cô, dùng sức nhắm ngay đôi môi cô cúi xuống.

Tần Tuyên Tuyên không nhịn được mà nghĩ, lần đó cô nói hắn ép cô làm bạn gái hắn, không tính, mà hắn lại trả lời không được, nếu cô cũng đáp lại là phản đối không có hiệu quả thì có phải hắn cũng sẽ chấp nhận mà không theo đuổi cô nữa không?... Chắc không thể nào, dần dần đã hiểu được trình độ vô lại của Đỗ Mộ Ngôn thì mấy chữ phản đối không có hiệu quả này, ném cho hắn thì hắn căn bản cũng coi như không tồn tại.

Như đang trừng phạt sự không chuyên tâm của Tần Tuyên Tuyên, Đỗ Mộ Ngôn dùng sức cắn môi dưới cô một cái, cô bị đau hô lên lại bị hắn thừa cơ xông vào khoang miệng, hung hăng xâm chiếm, mút lấy mật dịch trong miệng cô.

Nụ hôn này cũng lâu dài và mãnh liệt như những nụ hôn trước. Tần Tuyên Tuyên cũng vẫn bị hôn đến choáng váng, mơ hồ, đến khi lưng cô chạm vào nơi mềm mại, cô mới hoàn toàn hồi hồn.

Phía sau lưng cô là... giường?

Trái tim Tần Tuyên Tuyên nhảy loạn lên, lúc này mới phát hiện ra không biết từ lúc nào cô đã bị Đỗ Mộ Ngôn đè lên chiếc giường lớn kia của hắn, mà thân thể hắn đều đang áp chặt lên người cô, đè chặt toàn bộ thân thể cô khiến cô không thể nhúc nhích.

Lúc Tần Tuyên Tuyên còn đang khiếp sợ, Đỗ Mộ Ngôn đã rời môi cô ra, dờ xuống cằm cổ non mịn, đầu lưỡi mềm mại tùy ý liếm mát, vẽ từng dấu vết của hắn lên thân thể cô.

Trái tim Tần Tuyên Tuyên đập bình bịch, tay đẩy mạnh Đỗ Mộ Ngôn, "Anh mau đứng lên!"

Nhưng Đỗ Mộ Ngôn như không nghe thấy, ngược lại túm lấy hai tay cô giữ chặt trên giường, đôi môi tiếp tục lần xuống dưới, dùng sức hôn mát xương quai xanh của cô.

Đau đớn nho nhỏ khiến Tần Tuyên Tuyên kinh hoàng la lên, cô đột nhiên bối rối: "Đỗ Mộ Ngôn, anh mau đứng lên!"

Sự phát triển này tuyệt đối không hợp với thời gian và hành trình tiến độ yêu thương mà cô hy vọng, cô không phản đối tình dục trước hôn nhân nhưng cô và Đỗ Mộ Ngôn hẹn hò còn chưa được nửa tháng đã phát sinh quan hệ, việc này đối với cô mà nói thì quá nhanh rồi!

Đỗ Mộ Ngôn hơi nâng người lên, nhìn Tần Tuyên Tuyên, đáy mắt tràn ngập tình dục.

Tần Tuyên Tuyên như bị đốt cháy, cô dờn tầm mắt nhanh chóng nói: "Em chỉ xin nghỉ có nửa ngày, còn phải đi làm nữa."

Đôi mắt thâm thúy của Đỗ Mộ Ngôn nhìn Tần Tuyên Tuyên thật lâu, bỗng nhiên cúi xuống nói bên tai cô, giọng nói khàn khàn, "Vậy anh chờ em sau khi tan tầm quay lại đây nhé."

Hiếu được ý hân, mặt Tần Tuyên Tuyên đỏ bừng lên, cao giọng nói: "Em không phải có ý đó mà."

"Vậy em có ý gì?" Đỗ Mộ Ngôn cố ý đùa cô, đem hơi thở của mình phun lên vành tai cô, khiến thân thể cô run rẩy.

Tần Tuyên Tuyên né tránh hơi thở của Đỗ Mộ Ngôn, giọng nhỏ xuống, lúng ta lúng túng nói: "Chúng ta mới bên nhau, như vậy... như vậy quá nhanh!"

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Tuyên bố

"Như vậy là sao?" Đỗ Mộ Ngôn lại hôn hôn cổ Tần Tuyên Tuyên, biết rõ còn cổ hủ.

Tần Tuyên Tuyên há miệng thở dốc, cái này bảo cô làm sao nói ra mồm được hả? Cô then quá hóa giận, nhắm mắt hô: "Em muốn chia tay với anh!"

Động tác của Đỗ Mộ Ngôn lập tức cứng đờ.

Không thấy Đỗ Mộ ngôn đáp lại, Tần Tuyên Tuyên cẩn thận mở mắt ra, lại chỉ kịp bắt lấy khung hoảng yếu ớt lướt qua đáy mắt hắn.

Lòng cô bỗng thấy đau đớn, cô hơi hối hận mình nói mà không nghĩ.

Đỗ Mộ Ngôn rời khỏi thân thể cô, xuống khỏi giường, đứng ở cạnh giường nắm lấy tay, đỡ cô dậy, sửa sang lại quần áo đầu tóc hơi hỗn loạn của cô, gương mặt lộ ra nụ cười miễn cưỡng, "Tuyên Tuyên, ban nãy anh nói giỡn với em thôi."

Tần Tuyên Tuyên để Đỗ Mộ Ngôn sửa sang lại quần áo trên người cô, tuy nói là hơi hối hận vì lời nói của mình ban nãy nhưng dù sao cô vẫn chưa hết sợ hãi. Hôm nay cũng xem như cô hiểu rõ thể lực giữa nam và nữ chênh lệch đến mức nào, khi Đỗ Mộ Ngôn đè lên người cô, thân thể cô căn bản không còn chút sức lực nào cả, nếu cô không nói câu kia thì Đỗ Mộ Ngôn sẽ không dừng lại hay sao? Nhớ lại đôi mắt tràn ngập tình dục của hắn, cô rất rõ ràng, đáp án chắc chắn là không.

"Sau này đừng đùa như vậy nữa." Tần Tuyên Tuyên phụng phịu nói, dừng một chút cô mới dịu giọng, "Em thật sự sắp bị anh hù chết."

Từ nhỏ Tần Tuyên Tuyên đã bị dạy rằng khi cô cảm thấy không thể hiểu, thậm chí chán ghét hành động của người khác thì tốt nhất hãy đổi vị trí tự hỏi, cho nên trong đa số tình huống, Tần Tuyên Tuyên sẽ vì đối phương tìm ra một cách giải thích hợp lý nhất. Nếu hành vi của đối phương không chạm vào điểm mấu chốt của cô, cô sẽ tận lực không đem chuyện đó để trong lòng. Đỗ Mộ Ngôn là người bạn trai thứ hai của cô, mà mỗi tình trước của cô cũng chỉ được hai tháng mà thôi, cho nên khi ở cùng hắn cô vẫn tương đối bảo thủ. Nhưng Đỗ Mộ Ngôn lại không giống vậy, hắn đã trải qua vô số phụ nữ, đã quen ôm ấp, quen phát sinh quan hệ sau nửa tháng hẹn hò thậm chí còn nhanh hơn. Đây là cách xử lý khác nhau trong một tình huống yêu đương, việc này chỉ cần nói chuyện cho ổn thỏa là được, không phải là vấn đề quá nghiêm trọng.

"Vô cùng xin lỗi, Tuyên Tuyên." Đỗ Mộ Ngôn ôm Tần Tuyên Tuyên vào lòng, dùng sức siết chặt cô, như thể chỉ có làm thế mới có thể đè nén cảm xúc khủng hoảng trong lòng hắn.

Trái tim Đỗ Mộ Ngôn đập rất nhanh, như tiếng trống vang lên bên tai Tần Tuyên Tuyên, tiếng động kia như không thể khống chế được, chui thẳng vào tim cô, khiến cô nhanh chóng mềm lòng, "Lần này em tha cho anh... nhưng tuyệt đối không được có lần sau!" Một câu nói của cô nói ra vô cùng kiên quyết.

Mí mắt Đỗ Mộ Ngôn sụp xuống, thấp giọng nói: "Được!"

"Vậy em về đi làm trước đây!" Tần Tuyên Tuyên thở phào nhẹ nhõm, không biết là lấy sức lực ở đâu mà lại đẩy được Đỗ Mộ Ngôn ra.

"Anh đưa em đi."

Tần Tuyên Tuyên nhìn Đỗ Mộ Ngôn, trong lòng cảm động với sự săn sóc chu đáo của hắn, ngoài miệng lại nói: "Không cần đâu, anh vừa mới xuất viện, cần nghỉ ngơi nhiều!"

Nói xong cô bước ra khỏi phòng ngủ cầm lấy túi xách của mình, hơi gấp gáp rời khỏi cửa. Đầu tiên, cô thật sự là vội về đi làm, hai là cô không muốn ở trong cùng căn phòng với Đỗ Mộ Ngôn, cô sẽ rất xấu hổ.

Trên đường trở về văn phòng mình, Tần Tuyên Tuyên gặp Phương Phán Phán, Phương Phán Phán đã biết chuyện cô xin nghỉ từ lâu, thấy cô về liền thân thiết hỏi: "Tuyên Tuyên, sáng nay cô không sao chứ? Tôi nghe nói cô xin nghỉ phép?"

"Không sao, cô đừng lo lắng." Nụ cười của Tần Tuyên Tuyên hơi miễn cưỡng.

"Không sao là tốt rồi!" Phương Phán Phán thần kinh thô, cũng không chú ý đến sự khác thường của Tần Tuyên Tuyên, nhẹ nhàng thở ra, "suýt chút nữa thì tôi nghĩ cô rời công ty rồi chứ."

"Không phải hôm nay." Lòng Tần Tuyên Tuyên vừa động, thấy xung quanh không có người, cũng không dấu diếm nữa.

"Tôi đã nói mà." Phương Phán Phán cười gật gật đầu, giây tiếp theo trừng lớn hai mắt, "Cô nói gì cơ?"

Tần Tuyên Tuyên liền nói ra toàn bộ quyết định của mình.

Phương Phán Phán nghe xong, sự kinh ngạc trên mặt đã biến mất không thấy, hơi đồng tình nói: "Nếu tôi là cô thì đã từ chức lâu rồi, cô rời đi nơi này sớm chút cũng tốt, sao hả? Cô tìm được công ty mới chưa?"

Tần Tuyên Tuyên đang muốn mở miệng, nhìn thấy Tả An Lôi đi đến, miệng hơi mở ra.

Tả An Lôi dùng ánh mắt đầy thâm ý lại mang theo ý đối địch liếc mắt nhìn Tần Tuyên Tuyên một cái, cũng nhanh chóng bước đi, không dừng lại đó.

Nơi này dù sao cũng là công ty, nội dung nói chuyện có thể bị người ta nghe thấy bất cứ lúc nào, Tần Tuyên Tuyên không nói thêm gì với Phương Phán Phán nữa, tạm biệt rồi trở về bàn làm việc của mình. Về chuyện từ chức, cô cũng không muốn tìm Mạc Như Tùng nói nữa, rõ ràng hắn sẽ làm ra hành động giữ cô lại rồi, cô lại luôn mềm lòng, ai biết được đến lúc đó cô có bị hắn thuyết phục hay không chứ? May mà trước đó cô đã hẹn với Mạc Như Tùng một tháng, đến lúc đó cô hoàn toàn có thể từ chức chạy lấy người, may mà cô cũng chỉ là người mới trong bộ phận tiêu thụ mà thôi, công tác phải bàn giao lại cũng không nhiều lắm.

Rất nhanh đã đến buổi chiều, Tần Tuyên Tuyên thu dọn đồ đạc trở về, Phương Phán Phán vui vẻ chạy đến kéo tay cô nói muốn về cùng cô.

"Giữa trưa chúng ta còn chưa nói xong mà!" Phương Phán Phán nhỏ giọng nói, cố ý nói vô cùng mờ mịt.

"Được, đúng lúc tôi cũng có chuyện muốn nói cho cô nghe." Tần Tuyên Tuyên thu dọn đồ đạc nhanh hơn.

Phương Phán Phán đứng bên cạnh nhìn cô thu dọn, tầm mắt đảo qua những người khác trong phòng. Nếu không phải có Tần Tuyên Tuyên, cô căn bản không muốn đến văn phòng này, cô và người phòng tiêu thụ căn bản không cùng dạng người. Bây giờ, có vài người đang thu dọn chuẩn bị về, có vài người lại bận rộn, chỉ sợ phải tăng ca buổi tối.

Phương Phán Phán thu hồi tầm mắt, bỗng khước mắt bay thẳng đến cửa văn phòng, một người cao lớn đang đứng đó, nhưng khi cô thấy rõ đó là ai thì liền ngậy người ra.

"Phán Phán, tôi xong rồi, chúng ta đi thôi." Tần Tuyên Tuyên xách túi lên, gọi Phương Phán Phán một tiếng, thấy cô ấy mang bộ dạng sợ ngây người thì không khỏi tò mò nhìn về phía tầm mắt cô ấy.

Đỗ Mộ Ngôn cầm bó hoa hồng đỏ thắm, khoe miệng cong lên hướng về phía Tần Tuyên Tuyên mà đi.

"Đỗ tổng, ngài tới để tìm Mạc tổng chỗ chúng tôi ư?"

Đỗ Mộ Ngôn còn chưa đến trước mặt Tần Tuyên Tuyên thì bị Tả An Lôi không biết chui ra từ chỗ nào chặn đường, tự động xem nhẹ bó hoa hồng trong tay hắn, mặt tươi cười hỏi.

Đỗ Mộ Ngôn bị ép dừng lại, trên mặt ẩn hiện sự bất mãn, "Xin nhường đường."

Tả An Lôi có thể thấy sự khó chịu của Đỗ Mộ Ngôn, lạ không suy nghĩ sâu xa, nên biết tuy bọn họ là hàng xóm của nhau nhưng cơ hội để gặp mặt Đỗ Mộ Ngôn là cực kỳ nhỏ bé, cô ta hận không thể đứng mãi trước mặt hắn ấy chứ, dù thế nào cũng phải cảm giác được sự tồn tại của bản thân.

"Đỗ tổng, thời gian trước nghe nói ngài bị thương nằm viện, không ngờ nhanh thế đã được nhìn thấy ngài, đây đúng là chuyện quá tốt..."

"Xin nhường đường một chút, tôi đến đón bạn gái tôi!" Đỗ Mộ Ngôn không kiên nhẫn liếc mắt nhìn cô ta một cái.

Nụ cười Tả An Lôi cứng đờ, như thể không tin nổi, "Bạn gái?" Đỗ Mộ Ngôn có bạn gái khi nào vậy? Sao cô ta lại không biết?

Đỗ Mộ Ngôn không để ý đến cô ta, lập tức đi đến trước mặt Tần Tuyên Tuyên đang không biết nên làm gì, đưa bó hoa đến trước mặt cô, nở nụ cười đầy yêu chiều, "Tuyên Tuyên, anh đến đón em tan làm."

Sau khi đồng ý làm bạn gái Đỗ Mộ Ngôn, Tần Tuyên Tuyên cũng đã nghĩ đến, muốn để Đỗ Mộ Ngôn khiêm tốn một chút là không thể nào, nên hẳn đã để cô dự phòng chuẩn bị tâm lý rồi, nhưng cô không nghĩ là động tác của Đỗ Mộ Ngôn sẽ nhanh như vậy, buổi sáng vừa đi ra khỏi viện, buổi chiều đã chạy đến công ty cô, khiến đồng nghiệp của cô chứng kiến chuyện cô là người yêu của hắn.

"Sao anh lại đến đây?" Tần Tuyên Tuyên nhỏ giọng bất mãn nói.

"Buổi tối anh muốn mời em ăn cơm," Đỗ Mộ Ngôn dịu dàng cười, "... để tạ lỗi."

Lời nói của Đỗ Mộ Ngôn trực tiếp làm Tần Tuyên Tuyên nhớ lại, mặt cô đỏ bừng lên, vội hỏi: "Vậy chúng ta đi thôi." Cô cảm thấy cô sắp bị tầm mắt của nhóm đồng nghiệp giết chết, nhất là tầm mắt cực nóng của Tả An Lôi.

"Được." Đỗ Mộ Ngôn vô cùng tự nhiên đưa tay ôm eo Tần Tuyên Tuyên, dìu đỡ cô ra ngoài, vô cùng thân thiết cúi đầu nói, "Cơm chiều muốn ăn gì?"

"Anh quyết định là được rồi." Tần Tuyên Tuyên dừng một chút, vội nói, "Đúng rồi, anh vừa bị thương, đừng nên ăn hải sản hay đồ cay gì đó,"

"Được." Đỗ Mộ Ngôn cười xác nhận.

Lại đi được hai bước, Tần Tuyên Tuyên bỗng nhớ đến Phương Phán Phán vừa bị cô quên mất, quay đầu nhìn thoáng qua, vì thấy Phương Phán Phán vẫn đang bị kinh ngạc vì chuyện vừa rồi, thấy Tần Tuyên Tuyên quay đầu mới đột nhiên hoàn hồn, chạy lại gần.

Dưới tầm mắt như muốn giết người của Đỗ Mộ Ngôn, Phương Phán Phán lúng ta lúng túng nói: "Tuyên Tuyên, tôi nghĩ tôi còn muốn tặng ca một chút, không về với cô được... a ha ha ha hai người đi chơi với nhau đi!"

Nói xong, Phương Phán Phán quay đầu bỏ chạy về văn phòng, chỉ để lại cho Tần Tuyên Tuyên một cái bóng vội vàng. Cô khẽ thở dài, trên lưng nằng nặng, cô bị Đỗ Mộ Ngôn kéo đi, đồng thời nghe được giọng nói trầm thấp quyến rũ của hắn, "Tuyên Tuyên, có một tiệm cháo khá ngon, em có muốn thử không?"

"Có thể." Bỏ lại mấy tầm mắt nóng rực phía sau, Tần Tuyên Tuyên như đứng đông lạnh, như ngồi đồng than, không yên lòng đi với Đỗ Mộ Ngôn, đến tận khi vào thang máy cô mới bình tĩnh lại, đẩy bàn tay ở phía sau của Đỗ Mộ Ngôn ra, hơi khó chịu nhìn hắn.

Giờ phút này trong thang máy chỉ có hai người, Tần Tuyên Tuyên sẽ không phải kiêng kỵ gì nữa, nhỏ giọng khó chịu nói: "sao trước khi anh đến không nói với em một tiếng?"

"Tuyên Tuyên, em giận ư?" Đỗ Mộ Ngôn dễ dàng nói. Thật ra trước khi đến hắn đã đoán được Tần Tuyên Tuyên nhất định sẽ giận dữ vì hắn chưa nói mà đã đến, nhưng với hắn mà nói, việc tuyên bố Tần Tuyên Tuyên là bạn gái hắn chính là việc vô cùng quan trọng, hắn muốn ghi lại dấu ấn của riêng hắn trên người cô, muốn mỗi người đều phải biết rằng cô là của hắn, bất cứ kẻ nào cũng đừng có âm mưu toan tính đụng đến cô được!

Tần Tuyên Tuyên xoay đi không thèm để ý đến hắn nữa.

Đỗ Mộ Ngôn khép nép nói: "Tuyên Tuyên, anh sai rồi, em tha thứ cho anh được không?"

Tần Tuyên Tuyên vẫn như cũ không muốn để ý đến hắn.

Đỗ Mộ Ngôn không hề ngần ngại, tiếp tục nói không ít lời mềm dịu nhận sai, khiến cho Tần Tuyên Tuyên thấy thật ngỡ ngàng, giống như việc cô không tha cho hắn là cố tình gây sự vậy. Nghĩ đến việc Đỗ Mộ Ngôn thật sự có quyền tuyên bố quan hệ người yêu của hai người, Tần Tuyên Tuyên

cũng hết giận, cuối cùng bổ sung một câu, "Lần sau anh muốn làm gì, phải nói trước với em một tiếng."

"Anh hứa." Đỗ Mộ Ngôn nắm tay Tần Tuyên Tuyên, thân thể mềm mại xinh đẹp của cô khiến hắn không khỏi cảm thấy sung sướng ngập tràn. Hắn thích cô làm nũng với hắn, thích dỗ dành cô, chiều chuộng cô... Tất cả những điều đó, trăm lần xin đừng là cảnh trong mơ.

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Bại lộ

Tuy nói chính mình đưa ra ý kiến, Đỗ Mộ Ngôn cũng luôn luôn ngọt ngào đồng ý, nhưng Tần Tuyên Tuyên không hiểu sao vẫn có cảm giác mình bị hấn ăn. Nói đến cùng thì ngoại trừ thói quen khác biệt thì Đỗ Mộ Ngôn đúng là quá tốt với cô, hơn nữa cô cũng rất dễ mềm lòng. Nhưng mà cho tới giờ, đại đa số thời gian bên Đỗ Mộ Ngôn cô đều cảm thấy rất vui vẻ, thế nên cho dù có bị Đỗ Mộ Ngôn ăn đến chặt chẽ cũng không sao cả.

Sau khi Đỗ Mộ Ngôn cường điệu tuyên bố quan hệ yêu đương với Tần Tuyên Tuyên thì tình cảnh của cô ở Tự Mĩ càng trở nên kỳ lạ hơn. Đồng nghiệp nữ thì cực kỳ hâm mộ, ghen tỵ với vận may của cô, nhưng mặc kệ nói sau lưng thế nào nhưng ở trước mặt luôn khách khí với Tần Tuyên Tuyên để để lại mặt mũi cho Đỗ Mộ Ngôn. Đồn đại trong công ty sao thoát khỏi lỗi tai của Mạc Như Tùng, trên thực tế cái suy nghĩ là Tần Tuyên Tuyên lòng thông với Mạc Như Tùng là do Tả An Lôi cố ý truyền đi để hắt nước bẩn cho Tần Tuyên Tuyên. Nhưng thái độ sung sướng của Mạc Như Tùng cuối cùng cũng khiến Tả An Lôi nổi lên sự nghi ngờ, cô ta cũng không nói thêm gì, chờ đến lúc ra khỏi phòng Mạc Như Tùng thì đến trước cửa phòng trà nước chặn Tần Tuyên Tuyên lại.

"Tần Tuyên Tuyên, cô nói thật ra đi, cô thật sự không có quan hệ gì với cậu tôi hay sao?" Tả An Lôi cau mày nói.

Tần Tuyên Tuyên không ngờ sẽ bị Tả An Lôi chặn lại, thấy cô ta lại nhắc lại chuyện xưa liền càng không muốn nói chuyện với cô ta, định vòng qua người cô ta mà đi, ai ngờ Tả An Lôi căn bản là không chịu buông tha cô, chặn trước mặt cô nói: "Đúng là đúng, không là không, che dấu là có ý gì?"

Đối với kẻ vừa đánh trống vừa la làng, không biết phải trái này, Tần Tuyên Tuyên tức đến khó thở, ngược lại cười lên, "Tôi đã nói với cô từ lâu là tôi không có chút quan hệ nào với Mạc tổng cả."

Tần Tuyên Tuyên nói xong liền không buồn để ý đến Tả An Lôi nữa, đi vòng qua cô ta, lần này Tả An Lôi cũng không chặn cô lại nữa, khi cô đi đến cửa thì cô ta mới hừ lạnh cười, "Thì ra từ lúc đi đến suối nước nóng cô đã thông đồng với Đỗ tổng rồi, thế mà còn làm tôi hiểu lầm cậu, may mà tôi còn chưa nói cho mọi người biết."

Giọng điệu Tả An Lôi vừa chua xót lại vừa sắc nhọn như bàn chông đâm thẳng vào tai Tần Tuyên Tuyên, nhưng bước chân cô không dừng lại chút nào, lập tức đi ra ngoài.

Mặc dù bề ngoài làm như không thèm để ý đến lời Tả An Lôi, nhưng thật sự Tần Tuyên Tuyên cảm giác được có điều không đúng. Cô nhớ lần đi suối nước nóng đó Tả An Lôi đã từng nói là nhìn thấy một người đàn ông đi ra từ phòng cô, lúc ấy cô khẳng định vô cùng chắc chắn rằng Tả An Lôi bịa chuyện đặt điều, trong phòng cô có đàn ông hay không cô còn không biết chắc? Nhưng bây giờ thái độ Tả An Lôi biểu hiện ra như thế thì hình như cô ta không phải đang nói dối. Cô nhìn nhầm hay là tối hôm đó thật sự có một người đàn ông đã vào phòng cô?

Lòng Tần Tuyên Tuyên nhảy dựng lên, buổi tối đó vì đi xe mệt nhọc cả ngày nên cô thật sự ngủ rất sớm, sáng hôm sau tỉnh lại chỉ thấy xương sống thắt lưng nhức mỏi, đó là phản ứng rất bình thường, hơn nữa trừ việc đó thì cô cũng không cảm thấy thân thể có gì kỳ lạ cả. Một người đàn ông vào phòng cô thì có thể làm gì chứ? Không vì tài sản thì là vì sắc đẹp. Cô không mất gì, cũng không bị..., có thể thấy là Tả An Lôi nhìn nhầm rồi.

Bản thân nghĩ thông suốt, Tần Tuyên Tuyên nhẹ nhàng thở ra, cô cũng không muốn đi tìm Tả An Lôi để làm sáng tỏ. Va chạm nhiều lần với Tả An Lôi đã khiến Tần Tuyên Tuyên hiểu rõ một điều đó là Tả An Lôi luôn coi

mình là cái rốn của vũ trụ, mặc kệ Tần Tuyên Tuyên nói gì, chỉ cần là điều cô ta đã nhận định thì cô ta sẽ không thay đổi cách nghĩ. Tần Tuyên Tuyên cũng không muốn phí hơi mà tranh cãi với cô ta.

Vài ngày trước khi Đường Thi rời khỏi nhà Tần Tuyên Tuyên, dưới sự cường ép, dụ dỗ của con bé, cô đã bất đắc dĩ thừa nhận mình đã bắt đầu hẹn hò với Đỗ Mộ Ngôn, khiến cô vé vui mừng đến mức ca ngợy sức dụ hoặc của Tần Tuyên Tuyên lên tận trời. Mà sau đó, Tần Tuyên Tuyên cũng đã thật thà nói ra chuyện mình đã đồng ý làm bạn gái Đỗ Mộ Ngôn với cha mẹ. Đối với chuyện này thật ra Tần Quốc Đống và Đường Vi cũng không có ý kiến gì, từ khi Đỗ Mộ Ngôn cứu Tần Tuyên Tuyên khỏi đám cháy thì ấn tượng của họ với hắn là vô cùng tốt, thật sự muốn đem hắn làm con trai trong nhà luôn. Mà bây giờ hắn thật sự có thể trở thành con họ thì sao họ lại phản đối cơ chứ?

Tần Tuyên Tuyên vừa tích cực tìm kiếm chỗ làm mới, vừa bị động duy trì quan hệ tình nhân với Đỗ Mộ Ngôn. Trải qua chuyện lần trước, Đỗ Mộ Ngôn đã ngoan hơn không ít, trừ những lúc không kiềm được mới hôn môi cô một chút thì không có hành động kích thích nào nữa. Bởi vì công ty của hai người liền nhau nên Đỗ Mộ Ngôn hy vọng giữa trưa Tần Tuyên Tuyên có thể đến chỗ hắn cùng ăn cơm trưa, Tần Tuyên Tuyên cảm thấy yêu cầu này rất hợp lý nên đồng ý ngay. Sau khi Đỗ Mộ Ngôn mặt dày cầu xin, Tần Tuyên Tuyên có đôi khi sẽ chuẩn bị đồ ăn trưa cho hai người từ tối hôm trước. Những lúc như vậy Tần Tuyên Tuyên sẽ khó tránh khỏi nhớ đến lúc hẹn hò với Tống Kỳ, tuy nói là giữa trưa mang cơm nhưng lúc đó đều là Tống Kỳ mang đến cho cô, không để cô đụng tay vào, suýt nữa cô bị hắn chiều hư luôn.

Tần Tuyên Tuyên không để bản thân quá chìm đắm bên trong, cô rất vui vẻ, gần đây số lần nhớ đến Tống Kỳ ngày càng ít, quả nhiên cách tốt nhất để thoát khỏi bóng ma cuộc tình cũ chính là bắt đầu một cuộc tình mới.

Muốn ra vào Minh Khải phải qua cửa bảo vệ hoặc là để lại giấy tờ chứng nhận ở chỗ bảo vệ mới được vào. Để Tần Tuyên Tuyên tiện ra vào, Đỗ Mộ Ngôn trực tiếp cho cô thẻ ra vào, cũng thông báo trước với bảo vệ và thư ký, chỉ cần Tần Tuyên Tuyên đến thì lập tức để cô vào trong phòng hẳn.

Vì thế, tin tức Đỗ tổng đã có bạn gái như lửa lan trên đồng cỏ khô, nhanh chóng truyền đi khắp Minh Khải. Đỗ Mộ Ngôn là người đàn ông độc thân đang ở tuổi hoàng kim, toàn bộ tin tức về hắn đều được chị em chưa kết hôn trong công ty chú ý, thời khắc biết hắn đã có bạn gái, toàn bộ các cô ghen tỵ rồi hâm mộ. Ba ngày đầu khi Tần Tuyên Tuyên đến tập đoàn Minh Khải thì từ trên xuống dưới, sáng hay tối đều có người vây nhìn Tần Tuyên Tuyên.

Sau đó Tần Tuyên Tuyên lại nhận được vài lần thông báo phỏng vấn, đều là những công ty có chút lai lịch, sau khi phỏng vấn thì có tốt có xấu, cuối cùng cô nhận được hai lời mời, lo lắng lựa chọn một chút. Cô mượn cơ hội đàm phán với khách hàng để tham gia phỏng vấn nên phỏng vấn xong thì còn chưa đến bốn giờ. Có tin tức tốt, người đầu tiên Tần Tuyên Tuyên nghĩ đến là Đỗ Mộ Ngôn, cũng là lần đầu tiên đến Minh Khải ngoài giờ cơm trưa.

Lúc trước Tần Tuyên Tuyên chỉ đến vào giờ ăn trưa, bây giờ sắp là giờ tan tầm mà cô lại đột nhiên xuất hiện khiến cho trợ lý tổng tài thật sự giật mình, nhưng cũng lập tức làm theo lệnh của Đỗ Mộ Ngôn, chuẩn bị gọi cho Đỗ Mộ Ngôn đang họp trong phòng thì lại bị Tần Tuyên Tuyên ngăn lại. Trợ lý Lâm đành nói với cô là Đỗ Mộ Ngôn và trợ lý Lý đi họp, chắc cũng sắp trở lại, mời Tần Tuyên Tuyên đến văn phòng Đỗ Mộ Ngôn để chờ.

Lâm trợ lý này đúng là người trợ lý Đỗ Mộ Ngôn gọi đến xử lý tai nạn xe trong lần đầu tiên Tần Tuyên Tuyên gặp Đỗ Mộ Ngôn. Hắn không phải người Đỗ Mộ Ngôn tin tưởng nhất như Lý Tái, cũng không biết nhiều chuyện Đỗ Mộ Ngôn đã làm để theo đuổi Tần Tuyên Tuyên, nếu hắn biết

được sự thật như Lý Tái thì tuyệt đối sẽ không mời Tần Tuyên Tuyên vào văn phòng tổng tài khi không có mặt Đỗ Mộ Ngôn.

Vì đã tới mấy lần rồi nên Tần Tuyên Tuyên quen thuộc bước vào văn phòng Đỗ Mộ Ngôn, ngồi trên ghế sofa trong phòng hắt, tùy tiện rót một chén nước cho mình, sau đó ngã ra ghế buồn chán đánh giá văn phòng.

Sau đó, tầm mắt cô dừng trên notebook trên bàn làm việc.

Khi xử lý những chuyện liên quan đến Tần Tuyên Tuyên thì thái độ của Đỗ Mộ Ngôn vĩnh viễn mâu thuẫn trong lòng và cũng luôn điên cuồng. Bây giờ dù Tần Tuyên Tuyên đã là bạn gái hắt nhưng hắt cũng không cảm thấy yên tâm. Cho nên, hắt cũng không bỏ đi máy theo dõi trong văn phòng Tần Tuyên Tuyên, vẫn như cũ lúc nào cũng nắm rõ hướng đi của Tần Tuyên Tuyên. Lúc đưa sáu bồn hoa đến Tụ Mỹ, hắt đều gắn máy theo dõi nhưng sau khi xem thử thì chỉ có máy quay ở phòng thiết kế bị dùng đến, sau đó Tần Tuyên Tuyên lại đến phòng tiêu thụ, hắt lại chuyển sang máy quay bên phòng tiêu thụ.

Biết rõ máy theo dõi này là một quả bom hẹn giờ nhưng Đỗ Mộ Ngôn không có cách nào làm bản thân hạ lệnh hủy bỏ chúng đi. Nếu Tần Tuyên Tuyên đồng ý đến Minh Khải, để hắt lúc nào cũng nhìn thấy cô thì dĩ nhiên hắt sẽ không làm vậy... nhưng cô lại không chịu đến, mà thời gian cô ở bên hắt trong ngày lại ít như thế, không nhìn thấy cô, hắt sẽ hoảng hốt, sẽ không biết nên làm thế nào, sẽ nghĩ tất cả chỉ là mơ, khi tỉnh lại sẽ chỉ thấy máu tươi đầy đất!

Nhưng mà, trước đó mỗi lần Tần Tuyên Tuyên đến thì hắt đều cất chiếc laptop này vào ngăn bàn khóa lại, không cho cô phát hiện ra.

Tần Tuyên Tuyên nhìn chiếc notebook kia, vẻ mặt hơi mê mang. Trước đó cô đến đây thì chưa từng nhìn thấy nó mà, cô không khỏi nhìn thêm vài lần. Laptop này rất nổi danh, là dòng máy cao cấp, Tần Tuyên Tuyên mới

chỉ nghe qua chứ chưa bao giờ được tiếp xúc, cô tò mò để cốc nước xuống bước lại gần.

Lúc trước khi Tần Tuyên Tuyên đến văn phòng Đỗ Mộ Ngôn thì thỉnh thoảng cũng có người báo cáo chuyện này chuyện kia, Đỗ Mộ Ngôn chưa bao giờ kiêng kị có Tần Tuyên Tuyên ở đó, nhưng cô không có hứng với những chuyện đó, vào tai này lại ra tai kia. Đôi khi cô chợt nghĩ đến một ý tưởng kỳ lạ ví dụ như kẻ dối đầu với Minh Khải tìm đến cô để cô đi làm gián điệp kinh tế chắc sẽ rất dễ để đối phó với Minh Khải. Việc Đỗ Mộ Ngôn hoàn toàn tin tưởng cũng khiến lòng Tần Tuyên Tuyên lại càng thêm cảm động.

Nhưng máy tính trước mặt này đối với Tần Tuyên Tuyên mà nói thì lại có sức hút không hiểu nổi. Đến gần mới biết máy tính đang hoạt động, cô đưa tay đặt trên màn hình, định nâng lên thì cửa phòng bị gõ cốc cốc.

Tần Tuyên Tuyên hoảng sợ, rút ngay tay lại nhìn về phía cửa, đồng thời lùi lại cách xa máy tính kia mấy bước.

Người đi vào là trợ lý Lâm, trong tay hắn là một cái khay, bên trong là thạch và sô ri, xanh tím hòa vào nhau đủ để người ta thêm thuồng, "mời Tần tiểu thư, nếu cô còn muốn gì thì cứ nói với tôi."

Hắn đặt khay lên bàn uống nước, cung kính chờ Tần Tuyên Tuyên.

Tần Tuyên Tuyên vội hỏi: "Trợ lý Lâm, anh khách sáo quá rồi. Cảm ơn anh, như thế là đủ rồi."

"Nên mà." Trợ lý Lâm mỉm cười, "vậy tôi ra ngoài trước, nếu có việc gì xin cứ nói với tôi, tôi ở ngay bên ngoài thôi, hội nghị chắc cũng sắp chấm dứt rồi, Đỗ tổng sẽ sớm về thôi."

"Tôi biết rồi, cảm ơn anh." Tần Tuyên Tuyên khách sáo nói, nhìn Lâm trợ lý ra ngoài.

Suýt chút nữa bị người ta bắt gặp xem lén, Tần Tuyên Tuyên không tránh khỏi e ngại, cô ngồi xuống sofa vừa ăn hoa quả Lâm trợ lý đưa tới vừa nhìn thời gian.

Không được bao lâu, ánh mắt cô lại dừng trên cái laptop kia, do dự vài giây, cô lại đứng dậy đến bên bàn, lật màn che Laptop ra.

"Đây là..."

Ban đầu Tần Tuyên Tuyên nhìn hình ảnh trên màn hình thì còn hơi khó hiểu, chỉ thấy quen quen nhưng vẫn chưa liên tưởng đến điều gì. Đến khi màn hình chiếu đến hình ảnh Tả An Lôi thì lòng cô nao nao rồi mắt lập tức trừng lớn hai mắt.

Cô đang nhìn hình ảnh trực tiếp?

Chính giữa màn hình là bàn công tác của Tần Tuyên Tuyên, giờ phút này dĩ nhiên là không một bóng người, bên phải là Đan Quyên đang làm việc.

Tần Tuyên Tuyên ngây dại, rất lâu cũng chưa có cách hồi phục lại.

Đây là... Đỗ Mộ Ngôn theo dõi cô? Sợ cô bị bắt nạt, hay sợ cô đi lại mờ ám với người đàn ông khác? Hay là nói, phía sau còn có nguyên nhân sâu kín hơn?"

Tần Tuyên Tuyên bỗng dùng sức che lại màn hình rồi nhanh chóng ra khỏi văn phòng. Cô vừa đi ra, Lâm trợ lý nghe được động tĩnh liền ngẩng đầu lên hỏi cô, "Tần tiểu thư, có chuyện gì sao? Xin cứ nói đừng khách sáo."

Tần Tuyên Tuyên dùng hết sức không để kinh hoàng hiện ra ngoài, miễn cưỡng cười nói: "Vô cùng xin lỗi, tôi nhớ ra mình còn có việc, phải về trước."

"A, được rồi, tôi sẽ nói với Đỗ tổng là cô tới tìm ngài ấy." Lâm trợ lý nói.

Tần Tuyên Tuyên há miệng định bảo hẳn đừng nói với Đỗ Mộ Ngôn việc cô đến đây nhưng lại nghĩ đến người trả lương cho trợ lý Lâm là Đỗ Mộ Ngôn, dĩ nhiên hẳn phải hướng về Đỗ Mộ Ngôn rồi, có nói cũng vô dụng nên không đề cập đến nữa, gật gật đầu chào rồi nhanh chóng ra ngoài.

Tần Tuyên Tuyên trở về Tụ Mỹ rất nhanh, dựa theo hình ảnh mới nhìn thấy tìm kiếm vị trí máy theo dõi, rất nhanh đã tìm được máy theo dõi được che dấu tốt trong bồn hoa cạnh cửa.

"Tần Tuyên Tuyên, em đang tìm gì thế?"

Khi Tần Tuyên Tuyên cầm chặt máy theo dõi trong tay, Đan Quyên thấy trạng thái kỳ lạ của cô nên mới hỏi.

Tần Tuyên Tuyên kinh hoàng, lắc đầu nói: "Không có việc gì!"

Nói xong cô lại chạy ra ngoài, chạy thẳng vào nhà vệ sinh chọn một buồng không có người khóa cửa lại, kinh ngạc nhìn chăm chăm máy theo dõi trong tay.

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Hồngбет

Bồn hoa được Đỗ Mộ Ngôn phái người đưa tới khi cô và hân quen biết chưa lâu. Lúc đó cô còn thấy kỳ quái, rõ ràng là bị tai nạn xe đạp đầu mà Đỗ Mộ Ngôn sao lại vui vẻ thế chứ? Nhưng bây giờ xem ra thì khi đó mục đích đưa bồn hoa của hân là để lấp đặt máy theo dõi rồi!

Nhưng mà cuối cùng là vì sao?

Tần Tuyên Tuyên chỉ cảm thấy đầu óc đau đớn như muốn nổ tung, căn bản không thể bình tĩnh tự hỏi được. Cô không có cách nào để tìm một cách giải thích hợp lý cho hành động lần này của Đỗ Mộ Ngôn được. Vì vừa gặp đã yêu nên sau đó trang bị máy theo dõi để giám thị mọi động tĩnh của cô ư? Cho dù suy luận này là thật thì cũng quá đáng sợ!

Nhớ tới lúc vừa quen biết Đỗ Mộ Ngôn, vài lần vô tình gặp gỡ, đáy lòng Tần Tuyên Tuyên bỗng rét run. Khi đó cô đã nghi ngờ Đỗ Mộ Ngôn cố tình gặp mình rồi, nhưng sau đó biểu hiện lạnh nhạt của hân khiến nghi ngờ của cô tan biến, sau đó lại xảy ra nhiều chuyện như thế, cô cũng không nhớ lại mấy chuyện nhỏ đó nữa. Vừa nghĩ đến việc từ ngày bồn hoa được đưa vào Tụ Mỹ thì mọi cử chỉ hành động của cô đều bị Đỗ Mộ Ngôn theo dõi, cô chỉ cảm thấy lòng mình là một mảnh lạnh lẽo. Cho tới giờ cô vẫn cảm thấy Đỗ Mộ Ngôn là một người đàn ông thật vĩ đại, sao hân có thể yêu thích mình, đúng là chuyện không tưởng được, nhưng bây giờ có lẽ là mọi hành động của hân đều có lý do cả.

Tần Tuyên Tuyên hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy hốc mắt căng ra, không nhìn được bắt đầu tích tụ nước mắt. Đầu nhanh chóng xẹt qua mỗi cảnh

tượng từ khi nhận lời làm bạn gái Đỗ Mộ Ngôn, cuối cùng Tần Tuyên Tuyên cũng không kiềm chế được nữa, nước mắt tràn ra khỏi khóe mi khiến tầm mắt cô mơ hồ.

Cô che miệng, nhỏ giọng nức nở, không muốn để người khác nghe được tiếng khóc của cô.

Tất cả đều là giả đúng không?

Ngay từ đầu, Đỗ Mộ Ngôn tiếp cận cô là có mục đích. Tuy rằng cô không thể nghĩ được là cuối cùng hẳn cần gì ở cô, có lẽ chỉ là một cuộc đánh cá, có lẽ là một trận đấu, thế giới của kẻ có tiền cô làm sao biết được? Cô chỉ biết là tất cả mọi thứ từ đầu đến giờ đều là một âm mưu, mà cô... đã chìm sâu vào đó rồi. Bây giờ nghĩ lại biểu hiện háo sắc khi bên cô của Đỗ Mộ Ngôn, cũng đã có giải đáp rồi, nếu ngày đó cô không từ chối hẳn thì có phải ngay hôm sau sẽ nhận được lời chia tay của hẳn hay không?

Tần Tuyên Tuyên càng nghĩ càng đau lòng, cô bắt đầu hối hận, cũng hận sự mềm lòng của bản thân. Ngay từ đầu rõ ràng cô không thích Đỗ Mộ Ngôn, cô vẫn kiên trì không đồng ý sự theo đuổi của hẳn, thế thì sẽ không cần trả giá bằng tình cảm thật, cũng sẽ không đau lòng như bây giờ. Đây có tính là gì đâu? Chỉ ba tháng ngắn ngủi, cô đã trải qua hai cuộc tình, hơn nữa mỗi cuộc tình đều chấm dứt bằng cách mà cô không chịu nổi thế này.

Không biết tại sao, Tần Tuyên Tuyên đột nhiên nhớ đến lời nói của Tả An Lôi, Tả An Lôi đã nói khi đó có nhìn thấy một người đàn ông ra khỏi phòng cô, sau đó nói không ngờ cô đã thông đồng với Đỗ Mộ Ngôn sớm như vậy, mà khách sạn nghỉ ngơi đó là thuộc về Minh Khải... cho nên, buổi tối kia, Đỗ Mộ Ngôn thật sự vào phòng cô?

Một số chi tiết vốn đã bị quên đi nay lại được nghĩ đến, lúc cô đến khách sạn thì nhân viên khách sạn có đưa cho một ly sữa, sau đó cô liền cảm thấy mệt mỏi, lúc đó chỉ nghĩ là đi xe cả ngày quá mệt chứ không nghĩ nhiều,

nhưng giờ nghĩ lại có phải ly sữa đó được bỏ thêm gì không? Tuy nói cô chắc chắn là cô không bị... nhưng chỉ nghĩ đến lúc cô không tỉnh táo có một người đàn ông ở trong phòng cô làm gì đó mà cô không biết thì da đầu cô liền run lên. Cô không bao giờ muốn mình là nữ nhân vật chính trong AV đâu!

Vậy bây giờ... cô cuối cùng nên làm gì bây giờ?

Tần Tuyên Tuyên kinh ngạc nhìn chăm chăm vào một nơi vô định, cô không biết mình nên làm gì mới tốt. Trực tiếp vạch mặt Đỗ Mộ Ngôn nói cô đã phát hiện ra âm mưu của hắn hay là tiếp tục dây dưa với hắn như cũ để lấy được cái đĩa AV không biết có hay không kia?

Cuối cùng Đỗ Mộ Ngôn muốn làm gì với cô? Cô tự nhận là từ nhỏ đến lớn cô đều giúp đỡ mọi người, vô cùng chú ý để không tạo ra kẻ thù, tuy nói không thể giống như nhân dân tệ ai ai cũng thích nhưng ít nhất cũng sẽ không có mâu thuẫn gì quá lớn với người khác. Như vậy thì sao cô lại chọn đến Đỗ Mộ Ngôn chứ? Chẳng lẽ nói giống như tiểu thuyết trên mạng nói, cô đã vô tình làm Đỗ Mộ Ngôn tổn thương khi hắn còn nghèo khó cho nên giờ hắn tìm đến báo thù? Nhưng cô chắc chắn cho dù trước đây cô có gặp Đỗ Mộ Ngôn thì cũng sẽ không nói năng lỗ mãng với hắn, nếu cô làm thế chắc chắn sẽ bị ba cô dạy dỗ ngay!

Hay là, Đỗ Mộ Ngôn chọn cô chẳng qua là tùy tiện?

Tần Tuyên Tuyên không đoán được nguyên nhân chuyện này nhưng cũng chẳng muốn hao tổn đầu óc mà đoán nữa. Cô chỉ biết là, Đỗ Mộ Ngôn luôn lừa gạt cô, cô chỉ như một con ngựa bị hắn đùa giỡn xoay vòng!

Ngay lúc Tần Tuyên Tuyên đang rối rắm thì bên ngoài gian bỗng vang lên tiếng động không nhỏ. Gian phòng bên cạnh như thể bị dùng sức đẩy ra, cửa va vào tường vang lên tiếng động mạnh.

Tần Tuyên Tuyên hoảng sợ, tầm mắt vừa quay ra, chỉ thấy bên ngoài gian phòng cô đang đứng xuất hiện một đôi giày da của nam, mà cánh cửa cũng bị dùng sức gõ.

Cửa khóa, dĩ nhiên là không thể mở ra.

"Tuyên Tuyên, anh biết em ở bên trong! Em mau ra đây!" Ngoài cửa là giọng điệu vội vã của Đỗ Mộ Ngôn, như một con thú bị giam giữ, vội tìm lối ra.

Tần Tuyên Tuyên ngẩn ngơ, cô không ngờ Đỗ Mộ Ngôn đuổi đến đây nhanh như vậy, còn chạy vào nhà vệ sinh nữ nữa!

Không nhận được câu trả lời của Tần Tuyên Tuyên, Đỗ Mộ Ngôn không buông tay, lại dùng sức gõ cửa, giọng điệu chậm lại, "Tuyên Tuyên, cho dù em không lên tiếng thì anh cũng biết em ở bên trong. Em ra đây đi, có chuyện gì chúng ta gặp mặt để nói, anh có thể giải thích!"

Đỗ Mộ Ngôn sau khi kết thúc cuộc họp về văn phòng, được trợ lý Lâm báo cáo là Tần Tuyên Tuyên đến tìm hân nhưng rồi vội vàng rời đi, lúc đó hân đã thấy không ổn rồi, vội trở lại văn phòng, quả nhiên thấy laptop có dấu hiện bị động chạm, nói cách khác chuyện hân luôn theo dõi Tần Tuyên Tuyên đã bị cô phát hiện!

Một khắc kia, hân như vỡ vụn! Chưa kịp nghĩ ngợi gì, hân ném xuống toàn bộ quản lý cách ngành, vừa gọi điện cho Tần Tuyên Tuyên vừa chạy về hướng Tụ Mỹ. Di động của Tần Tuyên Tuyên cũng không có người nghe, may mà Tụ Mỹ không xa, hân chạy đến rất nhanh, đi vào văn phòng Tần Tuyên Tuyên mới phát hiện túi xách và điện thoại của cô đều ở trên bàn nhưng không thấy cô đâu. Hỏi đồng nghiệp của cô thì biết rằng trước khi hân đến, Tần Tuyên Tuyên hình như có tìm kiếm gì đó ở bồn hoa, sau đó ra ngoài, có lẽ là vào phòng trà nước hay nhà vệ sinh.

Đỗ Mộ Ngôn cũng không dám chậm trễ, lòng hăn không dám tồn tại tâm lý may mắn, hăn biết Tuyên Tuyên đã phát hiện ra chuyện hăn chuẩn bị máy theo dõi rồi! Hăn đến phòng trà nước, không thấy tần Tuyên Tuyên, lại đến nhà vệ sinh nữ tìm từng gian một, cuối cùng cũng đã phát hiện ra cô.

"Anh còn muốn lừa tôi sao?" Cuối cùng Tần Tuyên Tuyên mở miệng, bởi vì Đỗ Mộ Ngôn đã đến, toàn bộ uất ức trong lòng đều trào lên, hốc mắt lại ẩm ướt một lần nữa nhưng cô cố đè nén, không cho tiếng nước nở nghẹn ngào trào ra.

"Tuyên Tuyên!" Nghe được giọng Tần Tuyên Tuyên, trái tim Đỗ Mộ Ngôn buông lỏng, lập tức nói, "Tuyên Tuyên, em mau ra đây, anh có thể giải thích, anh sẽ không lừa em nữa!"

"Tôi không tin..." Tần Tuyên Tuyên cúi đầu nói, "Nơi này là nhà vệ sinh nữ, anh mau ra đi, nếu không tôi sẽ gọi người!"

"Tuyên Tuyên, em không mở cửa ra anh sẽ đá hỏng cửa đấy!"

Tần Tuyên Tuyên nghe thế thì ngẩn ra, không biết vì sao cô lại tin rằng Đỗ Mộ Ngôn thật sự sẽ làm thế. Gian phòng nhỏ thế này, nếu hăn đá cửa ra, cô sẽ hoàn toàn bị chặn lại, không chút cơ hội trốn thoát.

Lập tức, cô xoa xoa nước mắt ở hai bên má nói: "Anh đừng đá, tôi sẽ mở cửa! Anh tránh ra!"

Quả nhiên Đỗ Mộ Ngôn lập tức lùi về sau một chút.

Dưới cánh cửa không còn thấy Đỗ Mộ Ngôn nữa, Tần Tuyên Tuyên thở sâu, đem cửa mở ra.

"Tuyên Tuyên." Vừa thấy Tần Tuyên Tuyên, Đỗ Mộ Ngôn không kìm lòng được bước đến, nhưng giây tiếp theo lại thấy cô lùi về sau đây phòng

bị, đồng thời, hốc mắt cô đỏ bừng, vẻ mặt đầy đau buồn khiến ánh mắt hần trái tim hần đau đớn.

"Anh đừng đến đây!" Tần Tuyên Tuyên lớn tiếng kêu.

Đỗ Mộ Ngôn dừng bước

Tần Tuyên Tuyên nhìn chăm chăm vào Đỗ Mộ Ngôn, linh hồn lại như bay đến phương xa, chỉ kinh ngạc hỏi: "Anh còn gì phải giải thích? À đúng... anh nói cho tôi biết, cuối cùng tôi đã làm gì với anh mà anh muốn đối với tôi như thế? Nếu tôi đã đắc tội anh thì anh cho tôi biết, tôi nhất định sẽ xin lỗi anh... anh căn bản không cần dùng nhiều sức lực như vậy để lập nên âm mưu này..."

"Tuyên Tuyên, em không có lỗi gì cả, tất cả những điều anh làm chỉ vì anh yêu em!" Nhìn ánh mắt mê mang của Tần Tuyên Tuyên, đáy lòng Đỗ Mộ Ngôn đau đớn. Thế mà hần lại làm cho Tần Tuyên Tuyên đau lòng, hần vốn nên nâng đỡ cô trong lòng bàn tay, che chở cô, không cho bất cứ kẻ nào xúc phạm đến cô, nhưng cuối cùng kẻ xúc phạm đến cô lại là chính hần!

"Yêu tôi?" Tần Tuyên Tuyên thì thào lặp lại, đôi môi phát run, "Đến bây giờ, anh còn muốn lừa tôi ư? Đỗ Mộ Ngôn, tôi xin anh, anh nói cho tôi biết cuối cùng thì tôi đã làm tổn thương anh ở đâu? Tôi đền cho anh!"

Đáy lòng Đỗ Mộ Ngôn không ức chế được rồi từ đáy lòng, như thế mọi thứ hần làm từ lúc trọng sinh đến giờ đều vô ích, Tuyên Tuyên của hần, sắp rời xa hần rồi.

Khủng hoảng như cỏ dại lan tràn, hình ảnh máu tanh đã lâu không xuất hiện lại trở về, hô hấp của hần dần dập dần, hần biết rõ, dù hần có làm gì cũng không thể nhận được kết cục chết tiệt kia!

"Tuyên Tuyên, em không làm gì tổn thương anh cả, thật sự không tổn thương anh!" Đỗ Mộ Ngôn vội vàng túm lấy cánh tay Tần Tuyên Tuyên, dùng sức rất lớn, không chịu để dàng để cô rời đi, "Anh thẳng thắn, anh đã yêu em từ lâu rồi, anh làm thế chỉ vì anh yêu em, anh lúc nào cũng muốn nhìn thấy em!"

Hắn đã yêu cô từ lâu rồi?

Tần Tuyên Tuyên chỉ cảm thấy lý do này buồn cười đến cực điểm. Từ lâu là bao lâu chứ? Trước giờ cô chưa bao giờ gặp Đỗ Mộ Ngôn, sao hắn lại yêu thương cô? Việc theo dõi từng cử chỉ hành động này của cô không phải là việc người bình thường sẽ làm, cuối cùng thì phải có bao nhiêu dục vọng khổng lồ, dục vọng giữ chặt mới có thể làm ra loại việc này? Rất buồn cười, đến tận bây giờ mà Đỗ Mộ Ngôn vẫn lừa dối cô.

"Đỗ Mộ Ngôn, bộ dạng tôi bây giờ anh vẫn chưa hài lòng sao?" Tần Tuyên Tuyên không giãy khỏi hắn được đành buông tha giãy dụa, cúi mắt nói, "Cuối cùng anh muốn thế nào mới bằng lòng buông tha tôi?"

Lòng Đỗ Mộ Ngôn căng thẳng, vội vàng nói: "Tuyên Tuyên, anh thề với trời rằng anh nói đều là sự thật! Trong khoảng thời gian này ở chung, em thật sự không nhìn thấy sự thật lòng của anh sao?"

"Đỗ tổng kinh nghiệm phong phú, muốn lừa một cô gái chưa trải đời như tôi chẳng phải việc quá dễ dàng hay sao?" Hốc mắt Tần Tuyên Tuyên căng lên, đầu óc kêu loạn, chẳng biết mình đang nói gì.

"Tuyên Tuyên, em nhìn anh đi!" Đỗ Mộ Ngôn nâng cằm cô lên, bắt buộc cô phải nhìn mình, nói từng chữ một, "Tuyên Tuyên, anh yêu em, trên đời này không có ai quan trọng hơn em cả. Việc này là anh không đúng, chỉ cần em tha thứ cho anh, anh thề sẽ không tái phạm nữa!"

Tha thứ hắn, sau đó cho hắn cơ hội càng làm cô tổn thương sâu hơn ư?

Tầm mắt mờ mịt khiến Tần Tuyên Tuyên không nhìn thấy vẻ mặt khẩn thiết của Đỗ Mộ Ngôn, hai người rõ ràng gần nhau đến thế nhưng lại như cách xa vạn dặm, lời tâm tình này nghe càng lúc càng buồn cười, cô làm như không nghe thấy, nhìn hẩn hỏi: "Vậy anh cho tôi biết, buổi tối đầu tiên đến khách sạn ở suối nước nóng, anh đến phòng tôi làm gì?"

Vẻ mặt Đỗ Mộ Ngôn lập tức cứng ngắc. Chuyện đó, hẩn nghĩ rằng Tần Tuyên Tuyên vĩnh viễn sẽ không biết được, nhưng không ngờ cô lại nói ra ngay lúc này. Chẳng lẽ là, thuốc tối đó không đủ, sau khi tỉnh cô đã biết tất cả? Không, không thể nào! Nếu cô đã biết chuyện hẩn làm thì cô đã sớm chia tay với hẩn thậm chí không đồng ý làm bạn gái hẩn rồi.

Sự kinh ngạc của Đỗ Mộ Ngôn đã nói lên tất cả, Tần Tuyên Tuyên chỉ cảm thấy đầu óc như bị ai đó hung hăng gõ một cái, đau đớn tê rần, "thì ra thật sự là anh..."

"Tuyên Tuyên!"

"Anh buông ra!"

Đỗ Mộ Ngôn nóng lòng muốn giải thích lại bị động tác giãy dụa của Tần Tuyên Tuyên đánh gãy, ít nhất bây giờ cô không muốn biết Đỗ Mộ Ngôn cuối cùng muốn làm gì, cô cũng biết cô căn bản không thể hỏi được sự thật, cô chỉ muốn đi khỏi nơi này, rời khỏi người Đỗ Mộ Ngôn, trở lại căn nhà quen thuộc của cô.

"A, anh muốn làm gì?"

Khi Tần Tuyên Tuyên và Đỗ Mộ Ngôn đang dây dưa, cửa buồng vệ sinh bị đẩy ra, vài bác gái dọn vệ sinh nói nói cười cười đi vào thấy trong nhà vệ sinh nữ mà lại có đàn ông, tên đàn ông kia còn đang dây dưa với một cô gái hai mắt đỏ bừng, một người trong bọn họ lập tức hét lớn, lao lên trước.

Mấy bác gái khác chỉ sững sốt một chút rồi cũng lập tức chạy lên giúp đỡ.

Sắc đẹp và khí lạnh của Đỗ Mộ Ngôn không có đất dụng võ trước đám bác gái với sức chiến đấu siêu cấp này, một mảnh hỗn loạn, không biết đầu hấn bị ai đánh trúng, bụp một tiếng, lập tức tím một mảng lớn.

"Đồ lưu manh, đánh chết mày!"

"Dám bắt nạt con gái nhà lành!"

"Xem tao có đánh mày đến mức cha mẹ mày cũng không nhận ra được mày hay không!"

Trong đám hỗn loạn, Tần Tuyên Tuyên thừa cơ chạy thoát khỏi bàn tay Đỗ Mộ Ngôn, nhanh chóng chạy khỏi buồng vệ sinh. Đỗ Mộ Ngôn muốn đuổi theo, lại bị nhóm bác gái giữ chặt lại, không đánh hấn nữa nhưng lại hung hăng mắng nhiếc hấn như đối với kẻ thù.

Đỗ Mộ Ngôn căn bản không để ý đến họ, suy nghĩ của hấn đều nằm trên người Tần Tuyên Tuyên vừa chạy thoát, thầm nghĩ muốn chạy theo cô giải thích rõ ràng, nhưng những người này quanh năm lao động chân tay, sức mạnh không nhỏ khiến hấn không thoát thân ra được, hấn chỉ có thể giải thích. "Đó là bạn gái tôi, đang giận dỗi nên tôi phải dỗ dành. Các người có thể hỏi nhân viên công ty này, ai cũng biết!"

Nhóm bác gái dọn vệ sinh quay mặt nhìn nhau, lại cẩn thận đánh giá Đỗ Mộ Ngôn, phát hiện bộ dáng hấn tốt, khí chất khác thường, chắc chắn các cô gái đều sẽ thương nhớ hấn, không đáng để phải vào nhà vệ sinh nữ giờ trò lưu manh. Ý thức được bản thân hiểu lầm, nhóm bác gái lập tức xin lỗi, quan tâm vết thương của hấn.

Đỗ Mộ Ngôn không để ý họ, lãnh một thân chật vật chạy ra khỏi buồng vệ sinh, nhưng mà khi hấn ra khỏi tòa nhà thì chỉ thấy Tần Tuyên Tuyên

ngồi lên Taxi đi mất.

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Cứu vãn

Lúc Tần Tuyên Tuyên về nhà thì vẫn chưa đến thời gian tan tầm, Đường Vi nghe được tiếng động thì dò hỏi, may mà lúc ở trên đường Tần Tuyên Tuyên đã bình tĩnh trở lại - ít nhất mặt ngoài là thế - cô chỉ nói hôm nay công tác bên ngoài, xong việc thì về thẳng nhà luôn chứ không đến công ty nữa, Đường Vi cũng không hỏi thêm.

Thấy Đường Vi quay lại phòng bếp, Tần Tuyên Tuyên soát quanh nhà một lần, không phát hiện cái gì kỳ lạ mới hơi yên lòng. Đỗ Mộ Ngôn có thể lắp đặt máy theo dõi ở công ty cô thì cũng có thể lắp ở nhà cô, hẳn đã tới nhà cô vài lần rồi, làm chút động tác cũng không phải là khó.

Trở lại phòng, Tần Tuyên Tuyên lấy di động của mình ra, trên màn hình hiển thị mấy chục cuộc điện thoại nhỡ, đều là của Đỗ Mộ Ngôn. Vừa lên Taxi, Tần Tuyên Tuyên đã cố ý tắt tiếng điện thoại, đúng là không muốn bị tiếng chuông điện thoại quấy rầy. Cô vừa đặt di động xuống thì màn hình lại sáng lên thông báo điện thoại của Đỗ Mộ Ngôn, cô tắt máy, chuyển số hắc vào số đen, sau đó gọi điện cho Mạc Như Tùng.

Nội dung cuộc nói chuyện rất đơn giản, chỉ có nói bản thân dù đã cố gắng nhưng vẫn không quen được với công việc ở phòng tiêu thụ, quyết định nghỉ việc. Dĩ nhiên là Mạc Như Tùng hết sức giữ cô lại, còn nói có thể điều cô về lại phòng thiết kế. Tần Tuyên Tuyên vốn định đợi thêm hai ngày nữa sẽ từ chức nhưng chuyện hôm nay đã khiến cô ra quyết định. Mạc Như Tùng thấy thái độ kiên quyết của Tần Tuyên Tuyên, chỉ có thể đồng ý với yêu cầu từ chức của cô. Tần Tuyên Tuyên hẹn hẳn hai ngày nữa sẽ đến Tự Mỹ bàn giao, cũng hoàn thành thủ tục nghỉ việc rồi ngắt điện thoại.

Trong vòng 10 phút cô gọi cho Mạc Như Tùng, Đỗ Mộ Ngôn cũng gọi đến vài lần. Tần Tuyên Tuyên gấp máy, ném sang một bên không thèm để ý đến.

Không ngờ chẳng bao lâu sau, bên ngoài đã có tiếng đập cửa, sau đó Đường Vi nghi ngờ hỏi: "Ai thế?"

Tần Tuyên Tuyên đột nhiên nhảy dựng từ trên giường xuống, mở cửa phòng xông thẳng ra ngoài, vừa vặn nhìn thấy Đường Vi từ bếp đi ra định mở cửa, cô vội hô lên: "Mẹ, đừng mở cửa!"

Đường Vi quay đầu nhìn Tần Tuyên Tuyên khó hiểu, "Tuyên Tuyên? Con sao thế?"

"Mẹ, mẹ đợi một chút đi!" Tần Tuyên Tuyên nhanh chóng bước đến cửa, nhìn qua mắt mèo, quả nhiên thấy được vẻ mặt lo lắng vội vã của Đỗ Mộ Ngôn ngoài cửa vẫn đang không ngừng bấm chuông.

"Tuyên Tuyên, là ai thế? Sao con không mở cửa?" Đường Vi nghi ngờ nói.

"Tần Tuyên Tuyên xoay người che trước cửa, lưng tựa vào ván cửa nhìn Đường Vi, vẻ mặt hơi kích động, "Mẹ, bên ngoài là Đỗ Mộ Ngôn, con không muốn thấy hắn."

"Tiểu Đỗ?" Đường Vi giật mình nói, "Tuyên Tuyên, sao thế này? Các con cãi nhau à?"

Tần Tuyên Tuyên gật đầu.

Đường Vi khẽ cười, "Con đó, đứa bé này, cho dù có cãi nhau với nó cũng không thể để người ta ngoài cửa, có chuyện gì thì mở cửa bảo người ta một câu là được rồi."

"Mẹ, đây không phải chuyện mở cửa có thể giải quyết được. Mẹ biết không? Anh ta..."

"Tuyên Tuyên!"

Đợi lâu không được mở cửa, Đỗ Mộ Ngôn nóng nảy, giọng nói xuyên thấu qua cửa chống trộm truyền vào. Hắn biết rõ bình thường Đường Vi đều ở nhà, nếu không có người mở cửa thì dĩ nhiên là Tần Tuyên Tuyên đang ngăn mẹ cô lại.

"Tuyên Tuyên, nhìn con làm Tiểu Đỗ gấp gáp chưa kìa, mau mở cửa đi rồi có gì thì nói với nhau, đừng cáu kỉnh nữa." Đường Vi khuyên nhủ.

"Mẹ, đó thật sự không phải việc nhỏ!" Tần Tuyên Tuyên không chịu tránh ra.

"Dì à, con là Tiểu Đỗ, dì mở cửa cho con đi!" Mơ hồ nghe được tiếng Đường Vi, Đỗ Mộ Ngôn vội hỏi. Lúc hắn nằm viện, Tần Quốc Đống và Đường Vi cũng đến thăm hắn vài lần, hắn tranh thủ thời cơ kéo gần khoảng cách giữa hai bên lại nên đổi sang gọi thành chú và dì.

"Tuyên Tuyên, cái đứa nhỏ này sao lại như vậy chứ? Mau tránh ra để Tiểu Đỗ vào trước đã."

Đường Vi kéo tay Tần Tuyên Tuyên muốn cô tránh ra.

Tần Tuyên Tuyên biết hình tượng của Đỗ Mộ Ngôn trong lòng ba mẹ cô hoàn mỹ cỡ nào, nếu không phải có chuyện ngày hôm nay thì trong lòng cô ngoại trừ có chút ham muốn giữ lấy thì Đỗ Mộ Ngôn thật sự là một người đàn ông vô cùng vĩ đại, cô không biết cô nên nói chuyện này với cha mẹ để hai người thấy rõ bộ mặt thật của Đỗ Mộ Ngôn hay là chỉ nói với họ cô chia tay Đỗ Mộ Ngôn, để lại ấn tượng tốt về hắn trong mắt họ. Cô rất hiếm khi thấy cha mẹ thích một người trẻ tuổi như vậy, cô thật sự không muốn làm cha mẹ đau lòng.

"Mẹ, con thật sự không thể để anh ta vào đây!" Tần Tuyên Tuyên lại nói với Đường Vi một câu mới quay đầu ra bên ngoài nói với Đỗ Mộ Ngôn, "Đỗ Mộ Ngôn, tôi sẽ không cho anh vào, anh về đi!"

"Tuyên Tuyên, em không cho anh cơ hội giải thích, anh sẽ không đi!" Đỗ Mộ Ngôn trả lời từ ngoài vào

"Tôi bây giờ không muốn nhìn thấy anh, anh đi đi!"

"Anh có thể giải thích, Tuyên Tuyên, xin em cho anh cơ hội nói chuyện." Đỗ Mộ Ngôn vẫn đau khổ cầu xin.

Trong lòng Tần Tuyên Tuyên hỗn loạn. Cô nghĩ rằng rõ ràng cô đã chọc thủng mặt nạ của Đỗ Mộ Ngôn, vì sao hắn vẫn có thể mặt dày giả vờ như vậy? Cuối cùng hắn muốn làm gì? Vì sao không buông tay? Vì sao không để cô một mình chứ?

"Tuyên Tuyên, anh thật sự biết mình sai rồi, chuyện lần này là anh không đúng. Em tha thứ cho anh đi, anh thề anh tuyệt đối không làm như vậy nữa đâu." Đỗ Mộ Ngôn thấy sau cánh cửa không có động tĩnh gì một lúc lâu, lại giải thích thêm lần nữa.

Kiểu nói này, hắn đã nói với Tần Tuyên Tuyên rồi, nhưng mà cô không tin hắn, vẫn như cũ không thể tha thứ hành động của hắn, cô nhận định rằng hắn có ý đồ khác, không tin việc hắn làm chỉ vì quá yêu cô... Không, hắn sẽ không để tương lai của hắn và cô bị hủy chỉ vì việc nhỏ như vậy.

"Anh về trước đi!" Tần Tuyên Tuyên biết chính bản thân mình không có cách nào trực tiếp đuổi Đỗ Mộ Ngôn đi, chỉ có thể tìm cách khác, "Bây giờ tôi thật sự không muốn nhìn thấy anh, vài ngày nữa, hai ngày nữa đi, tôi sẽ liên hệ với anh."

"Tuyên Tuyên, em hứa chứ?" Đỗ Mộ Ngôn trả lời.

"Tôi hứa."

Đỗ Mộ Ngôn yên lặng một lát mới mở miệng, "Tuyên Tuyên, những thứ em nhìn thấy chưa chắc đã như em nghĩ, nhưng anh yêu em, điều này vĩnh viễn cũng không thay đổi."

Ngoài cửa thật lâu không có tiếng động, Tần Tuyên Tuyên nhìn qua mắt mèo, cũng không thấy bóng dáng Đỗ Mộ Ngôn nữa.

"Tuyên Tuyên, cuối cùng con và Tiểu Đỗ sao thế? Gây nhau lớn như thế." Đường Vi thở dài một tiếng hỏi.

""Mẹ, con hơi mệt, tối nay con sẽ nói với mẹ." Tần Tuyên Tuyên vẻ mặt đầy mệt mỏi nói.

Đường Vi cũng không hỏi thêm, nhìn Tần Tuyên Tuyên về phòng ngủ, khẽ thở dài.

Buổi tối Tần Quốc Đống trở về nhà, tìm Tần Tuyên Tuyên, bày ra bộ dáng phải nói chuyện thật nghiêm túc.

"Tuyên Tuyên, vừa rồi Tiểu Đỗ đã tìm ba, nói hết mọi chuyện cho ba rồi." Tần Quốc Đống nói, nhíu mày, vẻ mặt mang theo chút bất đắc dĩ và buồn phiền.

Tần Tuyên Tuyên kinh ngạc, "Ba, anh ta thật sự nói chuyện anh ta đã làm với ba ư? Vậy anh ta có nói với ba lí do anh ta làm thế không?"

Tần Tuyên Tuyên không ngờ Đỗ Mộ Ngôn sẽ ra tay ở chỗ ba cô, hắn lấy gan ở đâu mà dám nói chuyện hắn luôn theo dõi cô với ba cô? Hắn lại lấy cớ gì để nói làm nguyên nhân với ba cô vậy?

"Tuyên Tuyên, việc Tiểu Đỗ làm thật sự quá đáng, ba đã phê bình hắn rồi." Tần Quốc Đống dừng lại một chút, hiển nhiên việc này cũng làm ông

rất khó xử. Một bên là con gái ông, một bên là hậu bối ông quý trọng, huống chi thái độ xin lỗi của Tiểu Đổ rất là chân thành, còn hứa chắc chắn sẽ không tái phạm nữa nên ông mới tìm Tuyên Tuyên nói chuyện. Nhưng ông cũng không muốn khuyên con gái tha thứ cho Tiểu Đổ, loại chuyện này phải do Tuyên Tuyên tự quyết định.

"Tuyên Tuyên, nếu con không chịu tha thứ cho nó, ba cũng không nói gì con đâu. Tự con quyết định là được rồi." Tần Quốc Đống nói, "Nhưng mà ba thấy Tiểu Đổ thật sự thích con đấy, tự con suy nghĩ cho kỹ đi."

"Ba, hẳn thật sự nói cho ba biết chuyện hẳn lắp đặt camera mini ở công ty để theo dõi con sao? Khi đó con mới gặp hẳn có một lần hẳn đã làm ra chuyện thế này... Ba, ba thật sự không thấy hẳn có ý đồ cố ý tiếp cận con ư?" Tần Tuyên Tuyên thì thào hỏi.

Tần Quốc Đống nhớ đến bộ dáng lụn bại của Đổ Mộ Ngôn khi đến tìm mình, chỉ biết thở dài, nói chắc chắn: "Tuyên Tuyên, ba ăn cơm còn nhiều hơn con ăn muối, tình cảm của Tiểu Đổ với con ra sao, ba tuyệt đối không nhìn nhầm. Đứa bé kia... từ nhỏ đã mất đi cha mẹ, tóm lại sẽ cố chấp hơn người thường."

Mất đi cha mẹ... Tần Tuyên Tuyên bỗng dưng nghĩ đến, Đổ Mộ Ngôn đã mất cha mẹ từ nhỏ, khi còn chưa thành niên đã đi làm công cho người ta. Hẳn không giống cô, từ nhỏ đã được sống trong một gia đình hạnh phúc, quá khứ khi còn bé có lẽ sẽ tạo cho hẳn một chút thói quen và suy nghĩ cố chấp, ham muốn khống chế và giữ lấy của hẳn chắc cũng vì thế mà hình thành.

Không, không đúng, sao cô lại bắt đầu tìm kiếm lí do biện hộ cho hẳn rồi? Là tin lời ba cô, cho rằng Đổ Mộ Ngôn thật lòng với cô ư?

Tần Tuyên Tuyên hơi không hiểu tâm trạng của mình, hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, cô còn chưa kịp suy nghĩ rõ ràng điều gì cả.

Sau khi nói chuyện với Tần Quốc Đống, cô cũng chưa ra quyết định gì ngay cả, chỉ nói với ông chuyện mình rời khỏi Tụ Mỹ, hơn nữa đã tìm được công ty thiết kế khác, vài ngày nữa có thể đi làm.

Tần Quốc Đống cũng không ý kiến gì với công việc của Tần Tuyên Tuyên cả, chỉ quan tâm hỏi han vài câu rồi trở về phòng.

Tần Tuyên Tuyên nằm trên giường của mình, bắt đầu suy nghĩ đến toàn bộ những chuyện đã xảy ra từ khi quen biết Đỗ Mộ Ngôn đến giờ.

Những chuyện vốn tưởng đã quên giờ lại lảng lảng hiện về, so với bất cứ lúc nào đều rõ ràng hơn. Nếu nói Đỗ Mộ Ngôn lắp đặt máy theo dõi sớm như thế, vậy thì lần đầu gặp nhau của hai người là do hăn sắp đặt sao? Nhưng mà trước đó cô căn bản chưa gặp Đỗ Mộ Ngôn, cho dù Đỗ Mộ Ngôn nói vừa gặp đã yêu là thật thì cũng phải là chuyện sau khi gặp cô chứ, cho nên việc Lý Tái va vào làm bắn cà phê lên người cô, chắc hăn không phải do hăn bày ra...

Cố gắng nhớ lại từng chút một, Tần Tuyên Tuyên không xác định được cuối cùng là việc nào Đỗ Mộ Ngôn cố ý, việc nào là trùng hợp. Ví dụ như vụ nổ mạnh Đỗ Mộ Ngôn cứu cô ở phim trường có phải là do Đỗ Mộ Ngôn sắp xếp không? Hay như...

Tần Tuyên Tuyên gần như nhảy dựng lên, vẻ mặt kinh ngạc, sắc mặt hơi trắng bệch.

Nếu... Nếu những thứ Tống Kỳ nói với cô là thật thì sao? Nếu nói, Tống Kỳ thật sự bị người ta hãm hại... hơn nữa người hãm hại hăn lại là...

Tần Tuyên Tuyên không dám nghĩ tiếp. Nếu chuyện này thật sự là do Đỗ Mộ Ngôn sắp xếp, vậy hăn thật quá đáng sợ, người đàn ông như thế cô nghĩ mình nên tránh thật xa, tuyệt đối không muốn đi bên cạnh hăn. Nhưng thâm tâm cô lại từ chối đón nhận suy nghĩ này, tuy nói Đỗ Mộ Ngôn theo dõi

khiến cô rất giận dữ, nhưng cô không muốn nghĩ rằng hẳn thật sự là kẻ vô liêm sỉ như thế. Không, không phải...

Một buổi tối này, Tần Tuyên Tuyên gần như là mất ngủ, đến gần hừng đông mới chợp mắt, cũng may hôm sau cô không cần đi làm, nằm trên giường đến tận giữa trưa, mãi đến khi Đường Vi gọi cô dậy ăn trưa cô mới rời giường.

Ăn xong cơm trưa, Tần Tuyên Tuyên giúp Đường Vi thu dọn bát đĩa rồi cùng nhau xem tivi ở phòng khách. Không lâu sau, chuông cửa vang lên, Tần Tuyên Tuyên chần chờ một chút, liền ra cửa ngó qua mắt mèo, phát hiện không phải Đỗ Mộ Ngôn mà là một cậu bé, liền hỏi một câu: "Xin chào, không biết có chuyện gì không?"

"Là Tần tiểu thư phải không ạ?" Cậu bé kia nói, "Tôi là nhân viên của cửa hàng hoa Nhan Nghệ, có một vị khách hàng ký gửi một bó hoa cho tiểu thư ạ."

Tần Tuyên Tuyên lập tức nghĩ đến, "khách hàng" kia nhất định là Đỗ Mộ Ngôn/

"Rất xin lỗi, tôi không muốn hoa này, mời cậu đi cho." Tần Tuyên Tuyên không mở cửa, trực tiếp từ chối ở sau cửa.

Trên mặt cậu bé có vẻ khó xử, "Tần Tiểu thư, tôi còn là học sinh, đây là việc làm thêm của tôi, đưa được một bó hoa sẽ được trích phần trăm, nếu cô không thích, cũng không thể ký nhận rồi vứt bỏ được sao?"

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Cầu hôn

Tần Tuyên Tuyên không muốn làm người khác khó xử, do dự một chút đành mở cửa.

Cậu bé nhất thời lộ ra nụ cười tươi, đưa bó hoa lớn vào tay Tần Tuyên Tuyên, đồng thời đưa một quyển sổ cho cô ký nhận.

Tần Tuyên Tuyên ký tên của mình rồi nhìn lên trên một chút, hoa này đúng là do Đỗ Mộ Ngôn tặng.

Như sợ cô trả lại hoa, cậu bé thấy cô ký tên xong liền đưa hoa cho cô rồi nhanh chóng chào tạm biệt.

Tần Tuyên Tuyên kinh ngạc nhìn bó hoa trong tay, xoay người về phòng.

"Là ai thế?" Đường Vi nhìn qua hỏi, thấy Tần Tuyên Tuyên ôm bó hoa trong tay, bà dừng một chút, "Là Tiểu Đỗ à?"

"Không phải," Tần Tuyên Tuyên mệt mỏi lắc đầu, "Là cửa hàng bán hoa đưa đến."

Tần Tuyên Tuyên đi vào phòng khách, muốn quăng bó hoa vào thùng rác, nhưng bó hoa này quá lớn mà thùng rác nhà cô lại nhỏ, căn bản không nhét vào được, cô đành phải quăng nó vào xô nói với Đường Vi, "Mẹ, hoa này tối vứt ra đường nhé. Con hơi mệt, con về phòng ngủ trưa một chút."

"Đi đi," Đường Vi muốn nói lại thôi, không nói thêm chỉ nhìn Tần Tuyên Tuyên trở về phòng.

Hai ngày sau, Tần Tuyên Tuyên không ra khỏi cửa để tránh Đỗ Mộ Ngôn, nhốt bản thân ở nhà suy nghĩ chuyện giữa hai người, cẩn thận nghĩ lại mục đích tiếp cận cô của Đỗ Mộ Ngôn.

Nhưng Tần Quốc Đống và Đường Vi thì có gặp Đỗ Mộ Ngôn vài lần, nhưng hai người đều biết Tần Tuyên Tuyên giận Đỗ Mộ Ngôn cỡ nào, vẫn không cho hẳn vào nhà.

Đỗ Mộ Ngôn cách mấy giờ lại cho cửa hàng hoa giao đến một bó hoa lớn, các loại hoa đủ màu sắc loại nào cũng có, mỗi bó đều mang theo thiệp ghi lời xin lỗi nhưng Tần Tuyên Tuyên chưa bao giờ đáp lại.

Buổi tối ngày thứ ba sau khi Tần Tuyên Tuyên cãi cọ với Đỗ Mộ Ngôn, Tần Tuyên Tuyên đang chuẩn bị đi ngủ bỗng nghe được hình như dưới lầu có tiếng động nhốn nháo lớn dần, cô do dự một chút vẫn đứng lên khỏi giường, khẽ kéo rèm cửa ra nhìn xuống dưới.

Tần gia cách tầng trệt cũng không nhiều, Tần Tuyên Tuyên có thể nhìn rõ tất cả những chuyện dưới sân.

Lúc này sắc trời đã rất tối, đèn đường đều sáng rõ, nhưng ngọn đèn vốn không đủ chiếu sáng con đường bây giờ đã bị cướp mất sự sáng rọi. Một lượng lớn những ngọn nến hình hoa hồng sắp xếp thẳng thắn, ánh lửa hắt vào mắt Tần Tuyên Tuyên, ở vòng mạc cô xếp thành một hàng chữ to.

Tuyên Tuyên, gả cho anh.

Tần Tuyên Tuyên sửng sốt, ngơ ngác nhìn dưới lầu.

Bên cạnh ánh lửa bỗng xuất hiện một người, hắt ngửa đầu, chuẩn xác nhìn lên cửa sổ phòng Tần Tuyên Tuyên, cao giọng hô: "Tuyên Tuyên, gả cho anh!"

Động tĩnh lớn như thế hấp dẫn không ít ánh mắt người trong khu nhà, thậm chí còn có người lập tức chụp ảnh tung lên mạng. Đỗ Mộ Ngôn không che dấu bản thân, rất nhanh trong đám người vây xem đã có người nhận ra thân phận của hắn, tiếng bàn luận càng lúc càng to.

Tần Tuyên Tuyên kéo mạnh rèm cửa, lưng dựa vào vách tường lạnh như băng, trong lòng là một mảnh hỗn loạn.

Một giọng nói đang nói, Đỗ Mộ Ngôn nếu dám cầu hôn liền chứng minh lời hắn nói là thật, đều không phải là vì một vụ cá cược hay nguyên nhân gì khác; một giọng khác lại nói, đây là Đỗ Mộ Ngôn đang làm trò, nếu mảy tin, thì đã trúng kế của hắn rồi!

Hai giọng điệu hoàn toàn khác nhau va chạm trong đầu Tần Tuyên Tuyên, tay cô siết chặt rèm cửa, trong lòng không ngừng tranh chấp.

Đột nhiên phát hiện ra chuyện Đỗ Mộ Ngôn luôn theo dõi cô khiến Tần Tuyên Tuyên tỉnh táo lại từ trong giấc mơ tình ái, cũng vì thế cô mới nhận ra sự khác thường vẫn chưa từng bị phát hiện. Nhưng mà sau vài ngày bình tĩnh, cô thường xuyên nhớ tới không phải là những hành động kỳ lạ của Đỗ Mộ Ngôn mà là sự quan tâm săn sóc của hắn dành cho cô. Không hề làm quá khi nói, Đỗ Mộ Ngôn thật sự chiều chuộng cô đến tận trời.

Hồi lâu không thấy người trong cuộc đáp lại, những người vây xem bên dưới bắt đầu ồn ào, đều la lên, "Gả cho anh ấy!" Họ cũng không biết Đỗ Mộ Ngôn đang cầu hôn ai, nhưng cũng tò mò cô gái thần bí nào mà có thể làm như không thấy trước lời cầu hôn của một người đàn ông đẹp trai, nhiều tiền lại lãng mạn thế này.

Tiếng động càng lúc càng vang, Tần Tuyên Tuyên cúi đầu, sau một lúc lâu mới ngẩng mạnh đầu lên, mặc thêm quần áo, mở cửa phòng chạy ra ngoài.

Cô không có cách nào phủ nhận rằng cô đã thích Đỗ Mộ Ngôn, cô nguyện ý quên hết những điều đáng ngờ này, tin tưởng hẳn thêm một lần. Nếu cuối cùng chứng minh cô tin sai người, thì đó cũng là con đường cô tự chọn, không thể trách người khác được.

Lúc Tần Tuyên Tuyên chạy xuống lầu, quần chúng vây xem vẫn chưa rời đi, nhìn thấy có người từ trên lầu chạy xuống đều im lặng, tò mò nhìn cô gái mới xuất hiện.

Tần Tuyên Tuyên chậm rãi đi về phía Đỗ Mộ Ngôn, gần như ngay giây phút cô xuất hiện hẳn đã thấy cô, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười sung sướng, nhanh chóng bước đến.

Hắn đến trước mặt Tần Tuyên Tuyên, không đợi cô mở miệng đã lấy ra sổ hộ khẩu, kéo tay cô ra đặt vào lòng bàn tay cô, "Tuyên Tuyên, em có tin anh hay không cũng không sao, anh có thể dùng hành động để chứng minh cho em thấy. Chúng ta kết hôn đi, về sau mọi thứ của anh sẽ đều thuộc về em."

Hắn yêu cô, nguyện ý chấp tay dâng lên tài sản người khác liều mạng làm mấy đời cũng không kiếm nổi chỉ vì chứng minh rằng hẳn tiếp cận cô không có ý đồ gì khác, chỉ đơn giản vì hẳn yêu cô mà thôi.

Tần Tuyên Tuyên hiểu được ý ngầm trong lời hẳn nói, sổ hộ khẩu trong lòng bàn tay cô bỗng trở nên nóng bỏng, cô như bị điện giật trả lại sổ hộ khẩu cho Đỗ Mộ Ngôn rồi giấu tay ra phía sau, không cho Đỗ Mộ Ngôn có cơ hội nhét vào tay cô nữa.

Sắc mặt Đỗ Mộ Ngôn hơi chìm xuống, chẳng lẽ Tần Tuyên Tuyên xuống lầu chỉ để đuổi hẳn đi thôi sao?

Tần Tuyên Tuyên kinh ngạc nhìn Đỗ Mộ Ngôn, một hồi lâu sau mới có thể mở miệng, "Đỗ Mộ Ngôn, bây giờ em không thể đồng ý với lời cầu hôn

của anh, nhưng... em quyết định sẽ tin lời anh nói, em quyết định tha thứ cho anh."

Sắc mặt ửng đỏ vì những lời này mà biến thành mừng như điên, Đỗ Mộ Ngôn đột nhiên đưa tay ra dùng sức kéo Tần Tuyên Tuyên vào lòng mình, kích động nói: "tốt quá rồi... tốt quá rồi! Tuyên Tuyên, anh cứ nghĩ... anh cứ nghĩ anh sẽ mất em..."

Mất đi rồi mới biết những điều đã có tốt đẹp đến cỡ nào, cho dù phải dùng đến cả tính mạng hẳn cũng muốn giữ chặt tình yêu này, hẳn tuyệt đối sẽ không để bất cứ kẻ nào hay việc gì phá hỏng tương lai của hẳn và Tuyên Tuyên!

Tần Tuyên Tuyên nhắm mắt cảm nhận được trái tim đập mạnh của Đỗ Mộ Ngôn, giống như đã điều không thêm để ý đến đám người vây xem xung quanh, cũng không nghĩ đến với tình trạng internet phát triển cực nhanh hiện tại, cô sẽ trở thành nhân vật chính trong bao nhiêu câu chuyện. Cô chỉ biết rằng dù cô vẫn còn nhiều lo lắng nhưng giây phút này ở trong lòng Đỗ Mộ Ngôn khiến cô cảm thấy thỏa mãn chưa từng có!

Có lẽ, cô thích Đỗ Mộ Ngôn còn nhiều hơn cô nghĩ.

Để né tránh đám người, Tần Tuyên Tuyên đem Đỗ Mộ Ngôn lên lầu, lúc vào nhà thì thấy Tần Quốc Đống và Đường Vi đi ra xem xét sau khi nghe động tĩnh, thấy Đỗ Mộ Ngôn thì hai người đều sửng sốt.

Tuy nói không hiểu rõ tại sao hai đứa trẻ hòa giải với nhau được, nhưng lúc này bàn tay chúng nắm chặt tay nhau đã nói lên tất cả.

"Ba, mẹ, dưới lầu hơi loạn, con với Đỗ Mộ Ngôn ngồi trong phòng khác một lát." Tần Tuyên Tuyên giải thích đơn giản một chút.

Tần Quốc Đống và Đường Vi dĩ nhiên là không nói gì, chủ động tặng lại phòng khách cho hai người, để họ có thể tự do nói chuyện với nhau.

Mà đúng là Tần Tuyên Tuyên cũng có việc muốn hỏi Đỗ Mộ Ngôn. Tuy cô vừa rồi nói là tha thứ cho Đỗ Mộ Ngôn nhưng có một số việc cô vẫn phải hỏi cho rõ, nếu không thì không thể yên tâm được.

Hai người ngồi xuống sofa, dù sao đây cũng là nhà họ Tần, mà Tần Quốc Đống và Đường Vi ở ngay sau cánh cửa nên Đỗ Mộ Ngôn cũng không dám làm gì lỗ mãng, chỉ ngồi xuống đối diện với Tần Tuyên Tuyên.

"Đỗ Mộ Ngôn, em có chút việc muốn hỏi anh." Tần Tuyên Tuyên cúi đầu hỏi.

Đỗ Mộ Ngôn hơi thu lại tâm trạng sung sướng khi được Tần Tuyên Tuyên tha thứ, trong lòng đã chuẩn bị tốt.

"Tuyên Tuyên, em hỏi đi, chuyện gì anh cũng sẽ nói cho em nghe."

Tần Tuyên Tuyên vẫn cúi đầu như cũ, "Đêm đó ở khách sạn suối nước nóng, anh đến phòng em làm gì?"

Ngày đó lúc giằng co với Đỗ Mộ Ngôn ở nhà vệ sinh nữ, cô hỏi đến vấn đề này thì vẻ mặt Đỗ Mộ Ngôn rất khác thường, Tần Tuyên Tuyên biết rằng đêm đó nhất định đã có chuyện xảy ra.

Một lời nói dối nếu muốn người khác tin phải chín câu thật một câu giả. Đỗ Mộ Ngôn biết có vài chuyện không thể dấu được, nhưng hắn cũng không định khai ra toàn bộ. Hắn cũng muốn nói toàn bộ sự thật cho Tần Tuyên Tuyên, không cần nguy trang để lừa gạt cô nữa, nhưng trước khi cô hết lòng yêu hắn thì hắn không dám làm thế. Hắn chính là kẻ nhát gan, nơm nớp lo sợ bảo vệ chút tình yêu của cô dành cho hắn, không dám vượt quá giới hạn, suốt ngày lo lắng khủng hoảng khi nào cô sẽ phát hiện ra hắn là một tiểu nhân vô sỉ, quyết đoán tuyệt tình quay người rời đi.

"Rất xin lỗi..." Đỗ Mộ Ngôn nhỏ giọng nói, hai tay đan vào nhau đặt trên đầu gối, vẻ mặt hơi co quắp, "Tối đó, anh vụng trộm vào phòng em, chỉ

muốn ngắm vẻ mặt em lúc ngủ mà thôi."

"Chỉ thế thôi sao?" Tần Tuyên Tuyên hỏi lại. Cô vốn nghĩ đến Av gì đó thì ra đều không có, nhưng mà lời Đỗ Mộ Ngôn nói cô cũng thấy có chút không tin được, hăn hao tổn tâm sức như thế để vào phòng ngủ của cô, chỉ để xem bộ dạng cô lúc ngủ... chỉ thế thôi à?

Đỗ Mộ Ngôn ngẩng đầu, nhìn thẳng Tần Tuyên Tuyên, nhẹ nhàng gật đầu, "Đúng."

"Vậy sửa kia thì sao? Bên trong đó anh bỏ thêm cái gì?" Tần Tuyên Tuyên lại hỏi.

Mắt Đỗ Mộ Ngôn hiện lên sắc thái kỳ lạ nhưng trên mặt lại tỏ ra mờ mịt, "Sửa nào cơ?"

"Anh thật sự không biết?" Tần Tuyên Tuyên nói. Thật ra trong sữa có bỏ thêm thuốc chỉ là do cô đoán mà thôi, dù Đỗ Mộ Ngôn có phủ nhận thì cô cũng không cảm thấy kỳ lạ gì cả.

"Tuyên Tuyên, buổi tối kia anh chỉ vụng trộm vào phòng nhìn em một chút thôi, không làm gì khác cả." Vẻ mặt Đỗ Mộ Ngôn đầy chân thành nói.

Nhớ lại sáng sớm hôm sau tỉnh lại, thân thể mình cũng không có gì khác thường, Tần Tuyên Tuyên tin lời Đỗ Mộ Ngôn nói.

Mà chuyện kể tiếp cô muốn hỏi mới là chuyện cô muốn biết nhất.

"Đỗ Mộ Ngôn, chuyện Tống Kỳ gặp phải... có phải do anh sắp xếp không?" Tần Tuyên Tuyên nhìn thẳng vào mắt Đỗ Mộ Ngôn hỏi.

Đỗ Mộ Ngôn hiểu rất rõ, sau khi chuyện máy theo dõi bị Tần Tuyên Tuyên biết thì cô nhất định sẽ nghi ngờ chuyện Tống Kỳ. Đúng là hăn đã làm những chuyện đó, hơn nữa đến nay cũng không hề hối hận, điều duy

nhất hăn hối hận đó là bản thân làm không sạch sẽ, vẫn để lại nhược điểm trong tay kẻ khác.

"Không phải anh!" Vẻ mặt của Đỗ Mộ Ngôn thật sự bình thản, vô cùng thoải mái nói, "Tuyên Tuyên, khi đó anh thật sự thích em, nhưng anh chưa đề tiện đến thế."

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Lưu manh đùa giỡn

Tần Tuyên Tuyên nhìn Đỗ Mộ Ngôn không chớp mắt, biểu hiện của hắn vô cùng chân thành, không giống đang nói dối.

Chốc lát Tần Tuyên Tuyên nhẹ nhàng thở ra. Tuy cô có nghi ngờ, nhưng trong tiềm thức, cô muốn tin Đỗ Mộ Ngôn, đó là sự lên án vô cùng nghiêm trọng. May mắn, may mắn Đỗ Mộ Ngôn đã phủ nhận.

"Vô cùng xin lỗi, em không nên nghi ngờ anh." Tần Tuyên Tuyên nói.

Đỗ Mộ Ngôn nhào người ra cầm tay cô, nhìn sâu vào mắt cô khoan dung cười nói: "Anh hiểu mà, trước kia là anh không đúng, sau này anh sẽ không làm em giận nữa."

Đỗ Mộ Ngôn nghĩ, chuyện camera theo dõi bị lộ cũng tốt, hắn và Tuyên Tuyên không ngừng va chạm với nhau, sớm muộn gì họ cũng sẽ trở thành duy nhất của nhau.

Hòa giải với Đỗ Mộ Ngôn, tâm trạng buồn bực hai ngày nay của Tần Tuyên Tuyên tốt lên không ít, cô lộ ra nụ cười hiếm có, "Nói như là em bá đạo lắm vậy."

"Đương nhiên là không phải rồi." Đỗ Mộ Ngôn đứng dậy đi sang ngồi cạnh Tần Tuyên Tuyên, dịu dàng nói "Tuyên Tuyên, trong lòng anh, em là người dịu dàng nhất, lương thiện nhất."

Tần Tuyên Tuyên bị hắn tăng bốc đến mức ngượng ngùng. Bây giờ cô đã hiểu, lời nói tình nhân trong mắt hóa Tây Thi đúng là chân lý mà, cô thật sự

không cảm thấy mình tốt ở điểm nào, nhưng trong miệng Đỗ Mộ Ngôn thì cô lại chẳng khác gì tiên nữ trên trời.

"Không còn sớm nữa, anh mau về đi." Tần Tuyên Tuyên nhanh chóng đứng lên tiễn khách, nhưng tầm mắt cứ lảng đi nơi khác, gương mặt hơi đỏ.

Dáng vẻ mềm mại ngon miệng này của Tần Tuyên Tuyên khiến Đỗ Mộ Ngôn rất muốn hôn cô một cái, nhưng dù sao đây cũng là nhà cô, hân không nên quá phận, chỉ có thể đứng dậy đến bên Tần Tuyên Tuyên, cúi đầu nhìn cô: "Anh đi nhé?"

Trong mắt hân rõ ràng là không nỡ. Hôm nay hân nghĩ ra thủ đoạn xin lỗi như thế, ngoại trừ việc muốn Tần Tuyên Tuyên tha thứ, hân càng hy vọng cô sẽ đồng ý lời cầu hôn của hân hơn. Trong suy nghĩ của hân thì chỉ có đem cô buộc chặt vào bên hân thì hân mới có thể hoàn toàn yên tâm được. Nhưng hân cũng biết, hôm nay có thể được Tần Tuyên Tuyên tha thứ cũng đã là chuyện vô cùng vui mừng rồi, hân không nên mơ ước quá nhiều. Nhưng mà, ý nghĩ đó của hân sẽ không biến mất, hân sẽ giữ kỹ nó trong đáy lòng, đến khi có thời cơ thích hợp sẽ lại cầu hôn.

"Đi đi!" Tần Tuyên Tuyên hờn dỗi đẩy hân một chút.

Đỗ Mộ Ngôn bước dần từng bước, bỗng nhiên xoay người trở lại, cúi đầu hôn mạnh gương mặt cô một cái, mới cảm thấy mỹ mãn tươi cười đi ra cửa.

Tần Tuyên Tuyên ngăn người, đến lúc phản ứng kịp thì Đỗ Mộ Ngôn đã thực hiện xong đi đến gần cửa rồi, cô đành làm bộ chưa xảy ra chuyện gì, theo hân ra.

"Trên đường anh lái xe cẩn thận một chút..." Tần Tuyên Tuyên lo lắng nói.

Gương mặt Đỗ Mộ Ngôn mang theo nụ cười cực kỳ sung sướng, "Anh biết rồi." Ngày lành của hắn mới bắt đầu, sao có thể để mình gặp chuyện không may được?

Nghe được động tĩnh bên ngoài, Tần Quốc Đống và Đường Vi mở cửa đi ra.

"Tiểu Đỗ, cháu đi rồi sao?" Tần Quốc Đống nói.

Đỗ Mộ Ngôn nở nụ cười nói, "Chú, dì, cũng không còn sớm nữa, cháu phải về. Hai người cũng ngủ sớm một chút, cháu không quấy rầy chú dì nghỉ ngơi nữa."

"Haz, vậy cháu đi đường cẩn thận một chút." Đường Vi nói.

Tần Quốc Đống liếc mắt nhìn Tần Tuyên Tuyên: "Tuyên Tuyên, con tiễn Tiểu Đỗ đi."

Không đợi Tần Tuyên Tuyên đáp lời, Đỗ Mộ Ngôn vội hỏi: "Không cần, tự anh xuống là được rồi."

"Vậy anh cẩn thận một chút." Tần Tuyên Tuyên gật gật đầu. Cô cũng không muốn tiễn hắn xuống dưới, bên dưới không biết còn có quần chúng vây xem không nữa. Lúc ấy lòng cô đang chấn động, không quá chú ý đến người vây xem, bây giờ nghĩ lại, lúc ấy người chụp ảnh không ít, chắc chắn sẽ có người nhận ra Đỗ Mộ Ngôn, sợ là ngày mai cô và Đỗ Mộ Ngôn sẽ thành tin nóng mắt.

Chờ Đỗ Mộ Ngôn đi rồi, Tần Quốc Đống nói: "Tuyên Tuyên, các con hòa nhau rồi à?"

Tần Tuyên Tuyên hơi thẹn thùng, cúi đầu trả lời, "Vâng."

"Vây là tốt rồi!" Đường Vi nở nụ cười, "Con người Tiểu Đổ không sai, không có ai là thánh nhân, luôn sẽ phạm chút lỗi lầm, biết sai mà sửa là tốt rồi."

Tần Tuyên Tuyên cười cười, "Ba mẹ, ba mẹ nghỉ ngơi đi, con cũng về nghỉ đây."

"Được, con ngủ sớm đi."

Chờ quay lại phòng mình, Tần Tuyên Tuyên nhìn từ cửa sổ xuống, chỉ thấy vài người đang thu dọn những ngọn nến, còn vài người vây xem sau khi xin phép thì cầm những ngọn nến chưa cháy hết về làm kỷ niệm.

Rất nhanh Tần Tuyên Tuyên đã thấy bóng dáng Đỗ Mộ Ngôn, dáng người cao ngất của hắn dù trong bóng đêm cũng vẫn tỏa sáng chói mắt như vậy, cô chỉ liếc mắt một cái đã nhìn thấy hắn.

Đến cạnh xe, Đỗ Mộ Ngôn lại ngược lên nhìn.

Tần Tuyên Tuyên ở nơi sáng sủa, hắn liếc mắt là có thể nhìn thấy cô đứng bên cửa sổ nhìn hắn, nhất thời lòng nảy sinh một niềm hạnh phúc không thể kìm nén được.

Nhìn thấy không Đỗ Mộ Ngôn? Đây không phải là kỳ vọng của mày sao? Mày tốt nhất hãy bảo vệ tất cả những điều này, đừng để bất cứ kẻ nào phá hỏng hạnh phúc không dễ có này biết chưa?

Ngày hôm sau, Tần Tuyên Tuyên dạo quanh mạng, quả nhiên đã phát hiện ra bài viết về chuyện cầu hôn đêm qua. Cũng may là vì bóng đêm, người chụp ảnh lại khá xa nên bộ dạng cô cũng không quá rõ ràng. Nhưng thân phận của Đỗ Mộ Ngôn thì đã sáng tỏ, nếu không bài viết này cũng không hấp dẫn người ta như vậy.

Tần Tuyên Tuyên tùy tiện xem mấy cái bình luận, cho rằng đây là bày trò gây chú ý, cũng có người tỏ vẻ hâm mộ, ghen tỵ, tiếc hận, tóm lại kiểu nào cũng có, nhưng dù sao không phải người trong cuộc nên dù có xôn xao hơn cũng chỉ là nói bừa, cô xem qua vài cái rồi cũng không có hứng xem tiếp nữa.

Không bao lâu sau, Tần Tuyên Tuyên liền nhận được điện thoại của Phương Phán Phán. Những người khác có lẽ không biết, nhưng người trong Tự Mỹ rất rõ quan hệ của Đỗ Mộ Ngôn và Tần Tuyên Tuyên, mà người yêu và cầu hôn là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, Phương Phán Phán vô cùng kinh ngạc nhưng cũng tò mò. Vốn chuyện Tần Tuyên Tuyên trở thành bạn gái Đỗ Mộ Ngôn đã khiến Phương Phán Phán giật mình rồi, thế mà bây giờ còn cầu hôn với Tần Tuyên Tuyên nhanh như vậy, sao cô không khiếp sợ được chứ? Lúc này mới bao lâu chứ? Tiến độ có cần nhanh như thế không?

Nhưng từ chỗ Tần Tuyên Tuyên biết được tin cô không nhận lời cầu hôn thì Phương Phán Phán thật sự ngây dại hoàn toàn. Gả cho Đỗ Mộ Ngôn là chuyện mà bao nhiêu người phụ nữ tha thiết ước mơ, cuối cùng thì có phải Tần Tuyên Tuyên hồng nào rồi hay không mà lại từ chối lời cầu hôn của Đỗ Mộ Ngôn chứ?

Tần Tuyên Tuyên cũng không nói nhiều với Phương Phán Phán, chỉ nói là hay người quen nhau chưa lâu, cô còn cần thời gian tìm hiểu Đỗ Mộ Ngôn. Nói xong, Tần Tuyên Tuyên cũng hiểu được đúng thế, cô hẹn hò với Đỗ Mộ Ngôn càng lâu thì càng biết thêm nhiều chuyện về hắn. Với cô mà nói thì kết hôn là chuyện cả đời, sao có thể coi như trò đùa được?

Đối với điều này, Phương Phán Phán cũng hiểu, hai người nói chuyện thêm một chút mới gác điện thoại.

Lúc trước Tần Tuyên Tuyên không đến công ty làm thủ tục nghỉ việc ngay là sợ bị Đỗ Mộ Ngôn chặn lại, bây giờ hai người đã hòa giải nên cô

quyết định đến công ty làm thủ tục sớm một chút, sau đó đến công ty mới báo danh.

Vì bài viết về chuyện cầu hôn nên lúc Tần Tuyên Tuyên đến Tụ Mỹ bị rất nhiều người nhìn ngó chỉ trỏ, cô cũng không để ý, làm xong thủ tục liền rời khỏi Tụ Mỹ, lúc vào thanh máy, cô thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng sau này cô không cần sợ người ta dựa vào quan hệ của cô với Đỗ Mộ Ngôn mà nằm mũi dể đi nữa.

Tần Tuyên Tuyên đã nghỉ xong xuôi cả rồi, đến công ty mới làm việc, cô sẽ nói Đỗ Mộ Ngôn tạm lúc không xuất hiện trước mặt đồng nghiệp của cô.

Công ty mới của Tần Tuyên Tuyên tên là thời đại mới, cửa nhỏ hơn cửa Tụ Mỹ một chút, nhưng vị trí công ty cũng không kém, chỉ cách Tụ Mỹ hai dãy phố. Chiều hôm đó, Tần Tuyên Tuyên đến báo danh, hôm sau chính thức đi làm.

Tối đến, Đỗ Mộ Ngôn mời Tần Tuyên Tuyên ăn cơm, biết cô đã tìm được công việc mới, hơn nữa hôm sau phải đi làm ngay thì hẳn cũng hơi mất vui.

"Sao thế?" Cảm xúc của hẳn biểu hiện quá rõ ràng, Tần Tuyên Tuyên muốn giả vờ không thấy cũng không được.

Giờ phút này hai người ngồi cạnh nhau ở một bàn ăn trong nhà hàng, Đỗ Mộ Ngôn nâng tay Tần Tuyên Tuyên lên, đặt ở bên môi dịu dàng hôn hai cái rồi nâng mí mắt nhìn cô, "Cho nên, giữa trưa em không thể ăn cơm với anh sao?"

Trước mắt hẳn như có một tầng bóng ma mờ lung, gương mặt nghiêm túc tràn đầy vẻ ảm đạm và thất vọng, trong giọng nói lộ ra sự quyến luyến đủ để trái tim bất kỳ người phụ nữ nào cũng phải đập thành thịch.

Tần Tuyên Tuyên muốn rút tay về nhưng lại bị Đỗ Mộ Ngôn nắm thật chặt, cô dờn tầm mắt nhỏ giọng nói: "Em có nói thế đâu, dù sao chỉ cách hai con phố, em đến tìm anh cũng không xa lắm."

"Anh thương em thôi mà." Bàn tay nắm chặt tay Tần Tuyên Tuyên thoáng dùng sức, kéo cô ôm vào lòng, từ từ nhắm hai mắt hít sâu một hơi, mùi hương bay vào trong mũi khiến tim hân đập nhanh dần lên.

"Quãng đường chỉ cần 10 phút mà thôi." Tần Tuyên Tuyên dán nửa mặt vào ngực hân, nghe trái tim hân đập thành thịch, khoe miệng lộ ra nụ cười thật tươi. Lúc chọn công ty mới, cô cũng nghĩ đến khoảng cách giữa Minh Khải và công ty mới nên mới chọn nơi đó.

"Anh đến đón em." Đỗ Mộ Ngôn nói.

Tần Tuyên Tuyên lấy ngón tay chọc chọc ngực hân, khó chịu nói: "Em có phải trẻ con đâu."

Hơi thở của Đỗ Mộ Ngôn dồn dập lên, bắt được bàn tay đang làm loạn của cô, "Anh không muốn em vất vả."

Tần Tuyên Tuyên không muốn công việc mới của cô bị xáo trộn, ngửa đầu nhìn Đỗ Mộ Ngôn nói: "Dù sao thì cũng không cho anh đến!"

"Được rồi." Đỗ Mộ Ngôn thuận thế cúi đầu, hôn lên môi cô.

Lúc che dấu đôi môi bị hôn đến sưng đỏ rời khỏi nhà hàng, Tần Tuyên Tuyên tổng kết: lúc tranh chấp với Đỗ Mộ Ngôn, chỉ cần dùng mỹ nhân kế, quá nửa là hân sẽ phải đồng ý.

"Trước khi về, anh đưa em đến một nơi." Sau khi lên xe, Đỗ Mộ Ngôn nói.

Tần Tuyên Tuyên nghi ngờ hỏi, "Nơi nào?"

"Giữ bí mật đã." Đỗ Mộ Ngôn thần bí cười, sau đó khởi động xe.

Thần bí thế, cuối cùng là đi đâu?

Nhất thời Tần Tuyên Tuyên không đoán được, liền quyết định giữ tâm trạng chờ mong, không hỏi thêm nữa.

Rất nhanh xe đã xuyên qua dòng xe cộ ban đêm, dừng lại ở một nơi yên tĩnh.

"Công viên Ngọc Sơn?" Tần Tuyên Tuyên kinh ngạc nói.

"Anh nghe chú và dì nói, trước đây em thích nhất nơi này." Đỗ Mộ Ngôn đỗ xe cẩn thận.

Tần Tuyên Tuyên nhảy xuống xe, gương mặt không tự giác vẽ lên nụ cười sáng lạn.

Công viên Ngọc Sơn là công viên gần nhà cô nhất, trước đây cô rất hay tới nơi này chơi, nhưng lớn lên rồi thì lại ít tới.

Tần Tuyên Tuyên dùng ánh mắt đầy hoài niệm nhìn quanh bốn phía, trong đầu nhớ lại những ký ức đẹp đã qua. Nơi này vẫn giống như trong trí nhớ của cô, hình như vẫn chưa thay đổi nhiều lắm, vẫn là nơi xinh đẹp yên tĩnh như vậy.

"Thật tiếc khi quá khứ em đã trải qua không có anh." Đỗ Mộ Ngôn nắm tay Tần Tuyên Tuyên, kéo cô đi về phía trước, "Nhưng hiện tại và tương lai của em, anh hy vọng sẽ luôn có sự tồn tại của anh."

Tần Tuyên Tuyên kinh ngạc nhìn sườn mặt của Đỗ Mộ Ngôn, một lúc sau mới gục đầu xuống, khẽ nói: "Được."

Cô cảm thấy Đỗ Mộ Ngôn thật sự rất đáng ghét, luôn nói những lời khiến cô cảm động, ông trời cho hẳn nhiều ưu điểm như thế, thật không

công bằng chút nào.

Lúc này đã sắp 9h tối, ngoài những cặp tình nhân như Tần Tuyên Tuyên và Đỗ Mộ Ngôn thì những gia đình mang theo trẻ em đến đây dạo đã sớm trở về nhà cả rồi.

Đỗ Mộ Ngôn nắm tay Tần Tuyên Tuyên, hai người đi dọc theo công viên, nhàn nhã tiến về phía trước, hơi lạnh trong gió đêm nhẹ nhàng quạt vào mặt, mang đến hương hoa quế thơm ngào ngạt.

Chỉ một lát, hai người đã đi vào rất sâu, xung quanh cũng không còn đôi tình nhân nào nữa.

Phía trước là một mặt cỏ, đèn chiếu sáng ở khá xa, không chiếu sáng được mặt cỏ này, trung tâm mặt cỏ có một cây lớn như yêu quái ở các chuyện xưa, giương nanh múa vuốt trong đêm.

Tần Tuyên Tuyên dừng bước nói: "Em đã bảo cha mẹ là sẽ về trước mười giờ, bây giờ sắp đến 10 giờ rồi, em phải về thôi."

"Đợi chút." Đỗ Mộ Ngôn cười, tiếp tục kéo tay Tần Tuyên Tuyên đi về phía trước, tiến về phía cái cây ở trung tâm mặt cỏ rồi mới dừng lại.

"Em thật sự phải về." Tần Tuyên Tuyên hơi vội, thứ nhất là thời gian đã muộn, thêm nữa là nơi này cũng quá tối tăm, cô thấy hơi sợ, "Nếu không lát nữa mẹ em sẽ gọi điện..."

Tiếng Tần Tuyên Tuyên đột nhiên dừng lại.

Trời ơi, cô đang thấy gì thế này?

Mặt cỏ vốn tối tăm nay bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều điểm ánh sáng, lấp ló bay lên không trung, rất nhanh toàn bộ mặt cỏ toàn bộ bị bao trùm trong hàng triệu điểm sáng, như cả bầu trời sao rơi xuống trần gian.

"Đây là... đom đóm?" Tần Tuyên Tuyên xem đến ngáy người. Đứng dưới tàng cây, mặc kệ hướng nào cũng đều là ánh sáng nhàn nhạt của đom đóm, hạnh phúc và cảm động, người không tự mình trải qua sẽ không thể cảm nhận được.

Cô ngửa đầu, sợ hãi than thở, thường thức vô số đom đóm bay nhảy xung quanh, lòng tràn đầy rung động.

"Thích không?" Đỗ Mộ Ngôn cúi đầu, yêu chiều hỏi khẽ bên tai cô.

Tần Tuyên Tuyên ngơ ngác gật đầu.

Khóe miệng Đỗ Mộ Ngôn cong lên, tham lam nhìn bộ dáng thoải mái của cô lúc này. Hẳn nghĩ, quả nhiên hẳn vẫn thích dáng vẻ lúc cô cười hơn, cách làm của hẳn từ lúc trọng sinh đến giờ rất đúng, hẳn thật sự chiếm được tất cả những thứ mà trước đây hẳn không thể có được!

"Sao anh làm được thế?" Ánh mắt Tần Tuyên Tuyên cũng chưa rời khỏi đầy trời đom đóm, miệng bất giác hỏi. Cô hiểu rất rõ, nhiều đom đóm như vậy không phải là thứ vốn có của công viên này.

"Anh đặt đom đóm ở rất nhiều hộp chắc sáng, dấu dưới mặt cỏ." Đỗ Mộ Ngôn nói, "Nếu em thích, anh có thể sắp xếp thế này mỗi ngày."

Tần Tuyên Tuyên cười lắc đầu: "Trí nhớ tốt đẹp như vậy, một lần là đủ rồi."

Đỗ Mộ Ngôn cũng không đồng ý với lời Tần Tuyên Tuyên, với hẳn mà nói, chuyện tốt đẹp phải làm bất cứ lúc nào. Nhưng hẳn cũng không phải đối lời cô nói, nụ cười hồn nhiên tốt đẹp của cô, giống hệt trong trí nhớ của hẳn, hẳn không kiềm lòng được mà túm lấy eo cô, cúi đầu hôn xuống.

Ngay từ đầu, hẳn chỉ nhẹ nhàng liếm láp môi cô, cô rất phối hợp, nhưng rất nhanh hẳn liền thấy không thỏa mãn với sự tiếp xúc đó, tách mở khớp

hàm của cô ra, đầu lưỡi cứng rắn tàn sát trong khoang miệng cô

Dù Tần Tuyên Tuyên đã biết được sự mạnh mẽ, mãnh liệt trong nụ hôn của hắn nhưng vẫn như cũ bị nụ hôn này làm cho không thở nổi. Thật vất vả hắn mới buông cô ra, khi cô đang muốn hít thở, hắn bỗng dùng sức, đè lưng cô lên thân cây lớn, lại hôn cô lần nữa. Đồng thời, một tay hắn nắm lấy bả vai cô, tay kia vuốt ve dọc theo vòng eo phẳng của cô, nhanh chóng lướt lên, khẽ nhéo vú cô hai cái, lập tức bay xuống đùi cô, khiến toàn thân cô dính lên người hắn.

Tần Tuyên Tuyên bị Đỗ Mộ Ngôn hôn đến không thở nổi, đầu óc hỗn loạn, sau khi cảm giác được bản thân lúc này bị kéo ra thành một tư thế đáng thẹn. Cách mấy lớp vải mỏng cảm nhận được sự cứng rắn khác thường, mặt cô nóng bừng lên, ra sức giãy dụa.

Nhưng Đỗ Mộ Ngôn vẫn đang chìm đắm trong cảm giác tốt đẹp khi tùy ý hôn môi cô, sao có thể buông tay dễ dàng được?

"Mày đang làm gì? Mau buông cô gái ra!"

Có người bỗng quát to một tiếng.

Đỗ Mộ Ngôn bỗng dừng lại một chút, hơi buông Tần Tuyên Tuyên ra, ánh mắt không tốt bắn về phía tiếng nói phát ra.

Chỉ thấy một người đàn ông mặc quần áo cảnh sát đang chạy nhanh đến, vừa chạy vừa hung ác gào lên với Đỗ Mộ Ngôn: "Lưu manh đùa giỡn? Hả? Mau buông cô ấy ra!"

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Rất yêu

Thời điểm Đỗ Mộ Ngôn buông Tần Tuyên Tuyên ra, cô gấp gáp thở mấy hơi, muốn đẩy Đỗ Mộ Ngôn ra. Nhưng hăn giữ cô quá chặt, cô cũng chỉ có thể miễn cưỡng giãy dụa rút chân mình về mà thôi. Nhìn cảnh sát kia hùng hổ lao đến đây, đầu óc cô ong ong kêu lên, mặt đỏ rực.

Tư thế vừa rồi cho dù chỉ có cô và Đỗ Mộ Ngôn thôi thì cô cũng đã cảm thấy cực kỳ đáng thẹn rồi, huống chi bây giờ còn bị người khác nhìn thấy... Cô thật sự muốn có cái hố mà chui vào... Không, trước khi chui vào cô nhất định phải đánh chết kẻ gây ra chuyện này - Đỗ Mộ Ngôn!

"Dám ở địa phận tôi quản lý làm chuyện xằng bậy! Đi, theo tôi đến sở cảnh sát một chuyến!" Cảnh sát giữ chặt cổ tay Đỗ Mộ Ngôn, tầm mắt nhìn sang bên cạnh, giọng điệu chậm rãi an ủi Tần Tuyên Tuyên "Đừng sợ, không sao rồi."

Tần Tuyên Tuyên ngẩn ngơ, hồi lâu sau mới hiểu đang xảy ra chuyện gì - vị cảnh sát này hiểu lầm Đỗ Mộ Ngôn muốn cưỡng hiếp cô sao? Tuy vừa rồi đúng là cô có giãy dụa nhưng sức tưởng tượng của đồng chí cảnh sát này có cần đi xa thế không?

"Chờ một chút, đồng chí cảnh sát à, có phải anh đã hiểu lầm gì không?" Tần Tuyên Tuyên vội hỏi.

Nếu Đỗ Mộ Ngôn nói lời này, cảnh sát nhất định không thêm quan tâm, trực tiếp tóm về đồn rồi nói, nhưng lời này lại là người bị hại nói ra, anh ta liền nghi hoặc nhìn cô hỏi: "Hiểu lầm gì thế?"

Bị tầm mắt sắc bén của cảnh sát nhìn, lòng Tần Tuyên Tuyên nhảy loạn lên, cầu cứu hướng về Đỗ Mộ Ngôn, thấy hân nhàn nhã nhìn cô, hiển nhiên không định giải thích hộ cô rồi.

Chỉ nháy mắt như thế, Tần Tuyên Tuyên tính không thêm giải thích, để cảnh sát tóm hân vào đồn uống trà cho rồi.

"Chúng tôi... chúng tôi là người yêu..." Tần Tuyên Tuyên cúi đầu nhỏ giọng giải thích nói.

Cảnh sát nghi ngờ nhìn Đỗ Mộ Ngôn, tầm mắt lại trở về trên người Tần Tuyên Tuyên rất nhanh, "Người yêu? Sao vừa rồi cô giãy dụa kịch liệt vậy?"

Khóe mắt Tần Tuyên Tuyên liếc đến Đỗ Mộ Ngôn đang ra vẻ mọi chuyện không liên quan đến ta, không có chút muốn giải thích gì cả, chỉ có thể ngẩng đầu đỏ mặt nói: "Chúng tôi... đùa giỡn nhau thôi mà..."

"Thật chứ?" Cảnh sát vẫn không tin, "Cô đừng sợ hân, có tôi ở đây, hân không thể làm tổn thương cô đâu."

"Tôi nói thật mà." Tần Tuyên Tuyên vội nói.

Khuyên can mãi, lại lấy hiện trường làm chứng, cuối cùng cảnh sát cũng tin là đôi tình nhân nhỏ đến công viên thả đom đóm vui đùa, thuận đường chơi nổi lên tình thú.

Đợi đến lúc cảnh sát giáo dục Tần Tuyên Tuyên và Đỗ Mộ Ngôn một hồi, Tần Tuyên Tuyên đã hoàn toàn không ngẩng nổi đầu lên. Từ nhỏ cô chính là một cô gái ngoan ngoãn, gần như chưa bao giờ bị giáo viên mắng, huống chi là bị cảnh sát bắt lại dạy dỗ. Trải qua lần này, cô tuyệt đối cả đời khó quên.

Chờ đến lúc không thấy bóng dáng cảnh sát, Tần Tuyên Tuyên hầm hừ quay đầu trừng mắt nhìn Đỗ Mộ Ngôn, kết quả lại nhìn thấy gương mặt tươi cười rực rỡ của hắn, cơn giận càng tăng.

"Anh còn cười!" Cô dùng sức nhéo hắn một cái. Bây giờ trái tim cô đang điên cuồng nhảy loạn, vừa rồi thật sự là rất mất mặt!

Đỗ Mộ Ngôn nắm bàn tay Tần Tuyên Tuyên trong tay, ý cười nơi đáy mắt không thể che dấu được, "Anh thích em tuyên bố quan hệ của chúng ta với người khác."

Tần Tuyên Tuyên ngẩn ra, có thể nhìn thấy sự bất an trong ý cười giọng nói của hắn. Trong quan hệ với hắn, cô vẫn thường che lấp đối với người ngoài, có thể không nói thì sẽ không nói. Cô không phải người thích náo động, bị nhiều người chú ý, cô sẽ rất mất tự nhiên, cho nên việc xưng là bạn gái Đỗ Mộ Ngôn, trong lòng cô vẫn có lo lắng. Cô thích hắn là chuyện không thể nghi ngờ, nhưng cô cũng sợ ngày nào đó cô không chịu nổi áp lực dư luận, sẽ lùi bước. Dù sao Đỗ Mộ Ngôn cũng coi như là nửa nhân vật của công chúng, ở thành phố nhỏ nhỏ này, tin tức via hè là điều mà cánh phóng viên thích nhất.

Cô bỗng nhiên tiến lên áp vào, sờn mặt kề sát lồng ngực hắn, hai tay ôm chặt eo hắn, lẩm bẩm nói: "Rất xin lỗi..."

Sau khi hai người chính thức xác lập quan hệ yêu đương, Tần Tuyên Tuyên dần như chưa bao giờ chủ động thân cận với mình, hành động này của cô, khiến lòng Đỗ Mộ Ngôn vô cùng mừng rỡ, lập tức ôm chặt lấy cô, thậm chí toàn thân còn kích động đến mức run lên nhè nhẹ.

Hắn hiểu vì sao Tần Tuyên Tuyên xin lỗi, hắn cũng vui vẻ nhận sự xin lỗi này của cô. Kể từ đó, cô sẽ càng thích hắn hơn, lại thích hắn hơn, cuối cùng yêu hắn, cuối cùng không rời được hắn... hắn luôn chờ mong ngày đó, nguyện ý dùng tất cả để đánh đổi.

"Tuyên Tuyên, vĩnh viễn đừng xin lỗi anh." Đỗ Mộ Ngôn ôm chặt Tần Tuyên Tuyên, giọng nói dịu dàng quyến luyến, "Không cần biết em làm gì, anh cũng không bao giờ trách em."

Tần Tuyên Tuyên nhắm mắt lại, trong tai là lời nói thấu tình đạt lý của Đỗ Mộ Ngôn, cảm thấy ánh mắt không nhìn được mà trương lên, vòng tay ôm hân càng siết chặt hơn.

Làm sao bây giờ, hình như cô càng lúc càng thích Đỗ Mộ Ngôn rồi...

Tuy nói rất muốn ôm Tần Tuyên Tuyên đến lúc trời đất biến mất, nhưng dù sao thời gian cũng không sớm nữa, nơi này lại hơi lạnh, hân thương tiếc không muốn cô chịu lạnh, Đỗ Mộ Ngôn liền chủ động nói: "Tuyên Tuyên, chúng ta về thôi em."

"Được." Tần Tuyên Tuyên cúi đầu nói.

Thấy Tần Tuyên Tuyên đồng ý, nhưng không có ý rời ra, Đỗ Mộ Ngôn bỗng cười lên, nhẹ nhàng buông cô ra, cúi người xuống, tay trái xuyên qua đôi chân cô, bế bổng cô lên.

Tần Tuyên Tuyên không có chuẩn bị, miệng thốt ra tiếng kêu kinh hãi, "Anh làm gì thế!"

"Anh ôm em về. Không phải em nói không còn sớm nữa sao, cản trở về còn gì?" Đỗ Mộ Ngôn cúi đầu liền đụng tới gương mặt mềm mại của Tần Tuyên Tuyên, hân cố ý nói hai câu, hơi thở mềm dịu tinh tế phun lên mặt Tần Tuyên Tuyên.

Tần Tuyên Tuyên gần như không nghe được Đỗ Mộ Ngôn nói gì, cảm xúc trên mặt khiến cô như bị điện giật cúi đầu, một tay túm chặt quần áo trước ngực Đỗ Mộ Ngôn, nhỏ giọng nói: "Anh thả em xuống đi, em có thể tự đi được mà."

"Anh biết." Đỗ Mộ Ngôn gật đầu, "Nhưng anh muốn ôm em."

Tần Tuyên Tuyên hơi khó thở, đôi khi cô thật sự bị sự vô lại của Đỗ Mộ Ngôn đánh bại.

Thời gian không còn sớm, một đường tĩnh lặng, Đỗ Mộ Ngôn ôm Tần Tuyên Tuyên, bước chân vững vàng, đôi lúc có cảm giác như hẫng đang ôm cô dâu đi vào lễ đường vậy.

"Tuyên Tuyên..." Hẫng khẽ gọi.

Tần Tuyên Tuyên không lên tiếng trả lời, chờ câu sau của hẫng.

Đỗ Mộ Ngôn lại không nói nữa. Hẫng biết, cho dù bây giờ hẫng có cầu hôn lần nữa thì cô cũng sẽ không đồng ý.

Tần Tuyên Tuyên không chờ được câu nói phía sau của Đỗ Mộ Ngôn, lặng lẽ ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy sườn mặt cứng rắn nghiêm nghị của hẫng như mang theo sự buồn đau nhàn nhạt.

Hơi thở cô cứng lại, không thể tưởng tượng nổi có chuyện gì sẽ khiến Đỗ Mộ Ngôn phiền lòng thậm chí là đau buồn. Cô còn nghĩ rằng, hiện tại Đỗ Mộ Ngôn đã không buồn đau vì bất cứ chuyện gì nữa. Mặc dù tiền không phải vạn năng nhưng lại có thể dùng tiền mua được rất nhiều niềm vui. Cô dường như cảm thấy, lí do Đỗ Mộ Ngôn đau buồn là vì cô.

Nhưng cô vẫn không rõ, cuối cùng cô có tài có đức gì mà có thể khiến hẫng khẳng khái một mực với cô như vậy, đem tất cả quý vào chữ vừa gặp đã yêu có phải là quá lỗ mãng không?

Rất nhanh Tần Tuyên Tuyên liền bắt buộc mình không nghĩ vấn đề này nữa, tuy rằng đó chỉ là câu hỏi làm quá lên của cô, nhưng cô cũng biết cô nên tin tưởng Đỗ Mộ Ngôn hơn. Đôi khi tình yêu không có nhiều lí do như vậy, ít nhất cô có thể cảm nhận sự chân thật từ Đỗ Mộ Ngôn, thế là đủ rồi.

Đỗ Mộ Ngôn vẫn ôm Tần Tuyên Tuyên đến tận chỗ để xe, nhảy xuống khỏi lòng hân, Tần Tuyên Tuyên cẩn thận nhìn cánh tay hân, hỏi: "Có tê không?"

Đỗ Mộ Ngôn vốn định nói là không nhưng khi tầm mắt hân dừng lại ở khuôn mặt đầy lo lắng của cô thì lời nói khỏi miệng đã hoàn toàn thay đổi, "Rất tê."

Mặt Tần Tuyên Tuyên hơi áy náy, giây tiếp theo liền giận dữ nói: "Đã bảo anh buông em xuống để em tự đi rồi mà không nghe!"

"Là anh không tốt." Đỗ Mộ Ngôn bình tĩnh nhận sai.

Tần Tuyên Tuyên sao có thể giận được? Cô mở cửa xe đẩy mạnh Đỗ Mộ Ngôn vào, bản thân tự ngồi vào ghế lái phụ, kéo tay hân qua, "Đưa tay đây em xoa cho anh một chút."

Đỗ Mộ Ngôn tựa lưng vào ghế ngồi, khước miệng cong lên nhìn Tần Tuyên Tuyên đang chăm chú xoa cánh tay cho hân. Ánh mắt hân chuyên chú đến vậy, cảm thấy Tuyên Tuyên là cô gái xinh đẹp nhất thế gian này, không ai có thể có được dù chỉ một nửa phong thái của cô. Hân may mắn cỡ nào mới có thể gặp được cô chứ.

Tần Tuyên Tuyên xoa bóp xong một bên cánh tay cho Đỗ Mộ Ngôn, còn ngẩng đầu hỏi: "Cảm giác tốt hơn không?"

Đỗ Mộ Ngôn gật gật đầu.

Tần Tuyên Tuyên bị ánh mắt nóng rực của hân nhìn khiến mặt đỏ tai hồng, cúi thấp đầu nói: "Đổi tay kia."

Đỗ Mộ Ngôn ngoan ngoãn nghiêng người đổi cánh tay kia sang.

"Tốt rồi."

Chờ đến khi Tần Tuyên Tuyên xoa bóp xong hai cánh tay của hắn, hắn mới tỉnh lại từ trong mộng, cảm thấy dường như cánh tay vẫn lưu lại độ ấm từ ngón tay cô, một mảnh tê dại.

"Tuyên Tuyên." Đỗ Mộ Ngôn nhìn Tần Tuyên Tuyên, cúi đầu hô lên một tiếng.

"Chuyện gì?" Tần Tuyên Tuyên nghi ngờ hỏi.

"Tuyên Tuyên." Đỗ Mộ Ngôn lại gọi nhỏ.

"Cuối cùng là có chuyện gì?"

"Anh thật sự rất vui, khi anh gọi tên em, em đang bên anh." Khóe miệng Đỗ Mộ Ngôn cong lên, nhưng suy nghĩ như bay đến nơi xa xôi nào đó.

"Đỗ Mộ Ngôn, anh sao thế?" Lòng Tần Tuyên Tuyên nhảy lên, cô cảm thấy Đỗ Mộ Ngôn bây giờ thật kỳ lạ.

Tần Tuyên Tuyên đè nén cảm giác quái dị trong lòng, mày khẽ nhíu, "Đỗ Mộ Ngôn, cuối cùng anh sao vậy?" Không phải bị đồng chí cảnh sát lúc này dọa sợ rồi chứ?

Đỗ Mộ Ngôn không trả lời, chỉ chậm rãi ghé người sang, đôi môi nhẹ nhàng hôn lên môi cô một chút, đụng vào thật nhanh, cẩn thận dịu dàng khẽ liếm làn môi cô.

Nụ hôn này, toàn bộ là sự dịu dàng lưu luyến.

Ban đầu, Tần Tuyên Tuyên cực kỳ kinh ngạc nhìn Đỗ Mộ Ngôn, trong mắt hắn là rất nhiều cảm xúc mà cô không hiểu nổi, nhất thời cô nhìn đến ngây người. Thật lâu sau, cô nâng hai tay lên, ôm cổ hắn, đôi mắt nhắm nghiền.

Cô không hiểu mạch nước ngầm mãnh liệt trong đáy mắt hần, nhưng có một chút cô vẫn hiểu vô cùng rõ ràng.

Hần yêu cô, rất yêu, rất yêu, so với tưởng tượng của cô thì càng yêu hơn.

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Người nhà

Buổi tối đó, Tần Tuyên Tuyên về nhà hơi muộn, bị Đường Vi nhắc nhở đôi câu, cô tự biết mình không đúng nên ngoan ngoãn nghe dạy dỗ, thật vất vả mới tránh thoát một kiếp này.

Sau vài ngày, công việc ở công ty mới của Tần Tuyên Tuyên bắt đầu vào quỹ đạo, cố gắng làm xong nhiệm vụ, cố gắng giao tiếp quan hệ với các đồng nghiệp khác. Mà cô cũng không quên việc đã hứa với Đỗ Mộ Ngôn, giữa trưa luôn đến Minh Hạ cùng hân ăn trưa. Quan hệ của hai người tiến triển rất tốt.

Hôm nay, Tần Tuyên Tuyên vừa về nhà đã bị Tần Quốc Đống gọi lại, "Tuyên Tuyên, con lại đây một chút, ba có chuyện muốn hỏi con."

"Ba, có chuyện gì vậy ạ?"

Tần Quốc Đống nói: "Cuối tuần sau, khoa của ba có tổ chức du lịch hai ngày một đêm, có thể nộp thêm tiền để đưa người nhà đi cùng, ba mẹ đều đi, con có đi cùng không?"

"Ba, hai người đi hưởng thụ thế giới hai người, con đi cùng có phải không hợp lắm không?" Tần Tuyên Tuyên trêu đùa.

Tần Quốc Đống bật cười "Con nói vậy cái gì thế? Trong khoa còn bao nhiêu người đi cùng nữa mà."

"Đi chứ, đương nhiên là con muốn đi rồi." Tần Tuyên Tuyên cười nói. Nhiều năm như vậy, khoa Tần Quốc Đống tổ chức du lịch mà có thể mang

theo người nhà thì ông đều đưa Tần Tuyên Tuyên cùng đi, quan hệ của cô với các giáo sư, phó giáo sư trong khoa cũng rất tốt, lâu rồi không gặp, cô cũng muốn gặp lại họ.

"Được rồi, ba sẽ báo danh cho con." Tần Quốc Đống nói.

"Vâng!" Tần Tuyên Tuyên cười, bỗng nhiên nhớ đến cái gì đó, do dự mở miệng, "Ba... con hỏi ba một chút, lần du lịch này mỗi giáo viên có thể mang theo mấy người nhà vậy ạ?"

"Sao thế?" Tần Quốc Đống nghi ngờ hỏi, "Mang thêm một người thì nộp thêm một phần tiền, mang bao nhiêu cũng được, chỉ cần báo danh nộp tiền là xong."

"Ba... vậy ba bảo con có thể gọi Đỗ Mộ Ngôn không?" Tần Tuyên Tuyên lắp bắp mở miệng.

"Cái này à? Con muốn gọi nó dĩ nhiên là được, nhưng không phải nó bận lắm sao? Có thời gian đi không?"

"Vậy... con đi hỏi anh ấy một chút," Tần Tuyên Tuyên nghĩ lại cũng thấy đúng, liền hỏi Tần Quốc Đống thời hạn báo danh cuối cùng.

Tối hôm đó sau khi xem đom đóm về, Tần Tuyên Tuyên lập tức nhận ra, cô rất tiêu cực trong mối quan hệ với Đỗ Mộ Ngôn, không dám đi cùng một chỗ với Đỗ Mộ Ngôn, theo bản năng che dấu đi quan hệ với hắn... trái lại, Đỗ Mộ Ngôn rất khoa trương thông báo với mọi người quan hệ yêu đương của hai người. Cô cảm thấy cô nên thay đổi một chút, nên tiến bộ, nếu không cô thật xin lỗi Đỗ Mộ Ngôn đã trả giá vì cô nhiều như vậy.

Đầu tiên, cô nên坦然 nhiên, thậm chí là tự hào thừa nhận mối quan hệ với Đỗ Mộ Ngôn.

Hôm sau, lúc sắp tan làm, Tần Tuyên Tuyên nhắn tin cho Đỗ Mộ Ngôn, nói tối nay cô muốn ăn đồ Nhật, hy vọng hắn có thể đến đón cô.

Đỗ Mộ Ngôn nhanh chóng nhắn tin đồng ý.

Tần Tuyên Tuyên nhìn tin nhắn đồng ý không chút do dự, trong lòng hơi phức tạp. Cứ như thế này thì thể nào cô cũng bị Đỗ Mộ Ngôn chiều hư mất. Về cơ bản hắn đối với cô là cần gì cho đó, mặc kệ cô yêu cầu cái gì hắn đều dùng hết khả năng làm cô thỏa mãn, thật sự biến cô thành công chúa nâng trong tay mà cưng chiều. Đôi khi cô còn cảm thấy được yêu chiều mà kinh sợ nữa, nhưng nhiều hơn là cảm giác vô cùng hạnh phúc, có mấy người phụ nữ có thể hưởng niềm hạnh phúc được Đỗ Mộ Ngôn yêu chiều như vậy chứ?

Cô cảm thấy, cô cũng nên trả giá tình cảm như hắn.

Đến thời gian tan làm, Đỗ Mộ Ngôn nhắn tin cho Tần Tuyên Tuyên, nói hắn đã chờ cô dưới lầu. Tần Tuyên Tuyên biết hắn tuân thủ hứa hẹn với cô, không để đồng nghiệp của cô phát hiện ra mối quan hệ giữa hai người, cô vừa cảm động vừa đau lòng, nhắn tin lại để hắn đi lên đón cô.

Đỗ Mộ Ngôn chỉ ước có thể làm mỗi người đều biết mối quan hệ của hắn và Tần Tuyên Tuyên, dĩ nhiên không có ý kiến gì, lại báo tên ở chỗ bảo vệ một chút rồi đi lên lầu dưới ánh mắt kinh ngạc của bảo vệ kia.

Tần Tuyên Tuyên thu dọn đồ đạc của mình thật chậm chạp, đồng nghiệp mới của cô thấy thế thì hỏi: "Tần Tuyên Tuyên, sao cô còn chưa về?"

Đã đến giờ tan làm, những người không cần tăng ca đều mau chóng thu dọn rời khỏi công ty, hành động này của Tần Tuyên Tuyên lại có chút khác lạ khiến người ta để ý.

"Tôi đi ngay đây." Tần Tuyên Tuyên cười nói, nhanh chóng thu dọn xong đồ đạc, sửa sang lại bàn công tác của mình.

"Tuyên Tuyên."

Một giọng nói đàn ôn quen thuộc vang lên, gương mặt Tần Tuyên Tuyên tràn đầy nụ cười, quay người nhìn về phía Đỗ Mộ Ngôn đang sải bước lại gần.

"Anh ta là bạn trai cô à?" Đồng nghiệp nháy mắt trên đùa.

Tần Tuyên Tuyên tự hào gật đầu cười, ánh mắt đầy tình ý mềm mại nhìn Đỗ Mộ Ngôn đánh lại gần mình, miệng nói: "Đúng vậy, anh ấy là bạn trai tôi."

"Bạn trai cô thật đẹp trai!" Đồng nghiệp cảm thán nói, bỗng nhiên mày chau lại, "Có ai từng nói bạn trai cô đặc biệt giống Đỗ tổng Đỗ Mộ Ngôn của tập đoàn Minh Khải chưa?"

Tần Tuyên Tuyên cười liếc mắt nhìn đồng nghiệp, không nói gì, chỉ cầm túi xách cười chào đón.

"Xong rồi sao?" Đỗ Mộ Ngôn tự nhiên nhận lấy túi xách của Tần Tuyên Tuyên, cúi đầu hôn khẽ lên khóe môi đang cười của cô, dịu dàng hỏi.

Gương mặt Tần Tuyên Tuyên đỏ bừng, "xong rồi, chúng ta đi thôi."

Cô xoay người vẫy vẫy tay với đồng nghiệp: "Chúng tôi đi trước đây, gặp lại sau!"

Ánh mắt Đỗ Mộ Ngôn sáng bừng lên, xoay người lễ phép gật đầu với đồng nghiệp của Tần Tuyên Tuyên, ôm lấy eo cô, hai người hướng ra ngoài mà đi.

Đồng nghiệp đứng ngẩn tại chỗ, nửa ngày sau mới thì thào ra tiếng, "Càng nhìn càng giống, không phải thật sự là Đỗ Mộ Ngôn chứ?..."

Mãi đến khi đã ngồi lên xe, khóe môi cong lên của Đỗ Mộ Ngôn vẫn chưa hạ xuống, thấy Tần Tuyên Tuyên ngồi lên xe, hẩn nhoài người ra cài dây an toàn cho cô nhưng không lập tức lùi về, ngược lại cúi đầu hôn môi cô, hôn thật sâu mới buông cô ra.

Tần Tuyên Tuyên thở hổn hển, ánh mắt nhìn Đỗ Mộ Ngôn đầy xấu hổ, bất mãn, nơi này là đường cái, hẩn cũng nên kiềm chế một chút chứ!

"Tuyên Tuyên..." hẩn kề trán lên trán cô, nhẹ nhàng gọi tên cô, đôi môi rung động cọ quẹt đôi môi trơn bóng vừa bị hôn của cô, khiến cô run rẩy.

Cô muốn lui về phía sau, sau đầu lại là ghế ngồi, cô muốn tránh đi, hẩn lại đè lại bả vai cô, không cho cô đường nào để né tránh.

Biểu hiện khác thường của Tần Tuyên Tuyên hôm nay, dĩ nhiên là Đỗ Mộ Ngôn có để trong mắt rồi, sự kích động và vui sướng trong lòng hẩn bây giờ không có ngôn ngữ nào tả nổi. Tuyên Tuyên bị hẩn công kích vậy hẩn từng chút một, cô đón nhận hẩn rồi, hơn nữa càng lúc càng để ý đến hẩn, điều này khiến lồng ngực hẩn tràn đầy cảm động, thầm nghĩ hôn môi cô thêm một lần nữa.

"Tuyên Tuyên..." hẩn gọi tên cô một lần nữa, hầu kết trượt lên trượt xuống, ánh mắt nóng bỏng mà thâm thúy, như thể muốn nuốt gọn cô.

Tần Tuyên Tuyên có thể hiểu được lí do hẩn kích động như vậy, trong lòng không khỏi hơi chua xót. Cô chẳng qua chỉ biểu hiện chút thái độ nhỏ nhỏ mà Đỗ Mộ Ngôn đã vui đến vậy... hẩn thật sự rất để ý đến cô,

"Mộ Ngôn..." Tần Tuyên Tuyên dịu dàng nhìn đôi mắt Đỗ Mộ Ngôn, nhẹ giọng nói, "Em đói bụng."

Đỗ Mộ Ngôn như thế đột nhiên hoàn hồn, lúc lùi lại còn hôn Tần Tuyên Tuyên một cái nữa, mới thỏa mãn ngồi thẳng lại sau tay lái, khởi động xe.

"Hôm nay thuận lợi không em?" Đỗ Mộ Ngôn chăm chú nhìn đường đi, ngẫu nhiên hơi nghiêng đầu nhìn Tần Tuyên Tuyên một cái.

Tần Tuyên Tuyên gật gật đầu, "Cũng được. Nhưng mà sáng có một vị khách hàng kỳ quái, ép buộc phòng chúng em sắp chết luôn rồi."

"Vị khách kỳ quái nào?"

"Em đến tuổi này rồi mà chưa bao giờ thấy một người đàn ông tự kỷ đến thế." Vừa bắt đầu thì vẻ mặt Tần Tuyên Tuyên liền sinh động lên. Tính cách cô cũng không phải là hướng nội, khi ở cùng người quen thích trêu chọc nhau, sau khi hẹn hò với Đỗ Mộ Ngôn, cô cũng như các cô gái khác thích làm nũng, oán giận trong công việc gặp những khó khăn gì...

Đỗ Mộ Ngôn im lặng lắng nghe Tần Tuyên Tuyên dùng giọng điệu thanh thoát kể ra những khó khăn trong công việc cho hắn nghe, trên khóe môi luôn mang nụ cười thản nhiên.

Hắn là bạn trai Tuyên Tuyên, Tuyên Tuyên bên hắn như những đôi tình nhân bình thường, thanh thản lại ấm áp. Nếu đây là một giấc mơ, thì hắn hy vọng hắn vĩnh viễn không cần tỉnh dậy từ giấc mơ này.

Đến nơi đã đặt trước, Đỗ Mộ Ngôn lại tháo dây an toàn cho Tần Tuyên Tuyên, sau khi cô xuống xe liền chủ động ôm cánh tay Đỗ Mộ Ngôn, ngọt ngào đi vào trong nhà hàng.

Hai người ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ, gọi xong đồ ăn, Tần Tuyên Tuyên nhìn Đỗ Mộ Ngôn, giọng nói mang theo chút lo lắng, "Em có chuyện muốn hỏi anh."

"Chuyện gì?" Trái tim Đỗ Mộ Ngôn bắt đầu nhảy lên, nghĩ Tần Tuyên Tuyên đã phát hiện ra cái gì, không khỏi âm thầm đề phòng, trên mặt vẫn bình tĩnh không chút thay đổi.

"Tuần sau khoa của ba em muốn đi du lịch, có thể mang theo người nhà." Tần Tuyên Tuyên dừng một chút, trên mặt vẫn không nhin được mà hơi đỏ lên, "Anh có thể đi cùng không?"

"Đương nhiên là có thể." Đỗ Mộ Ngôn gần như không thêm suy nghĩ đã đồng ý.

Tần Tuyên Tuyên giật mình, "Anh không cần hỏi qua Lý trợ lý ư? Không khéo ngày đó anh đã có lịch trình..."

"Không, chắc chắn hôm đó anh không có việc gì." Đỗ Mộ Ngôn cười nắm lấy tay Tần Tuyên Tuyên, cho dù thật sự có việc lớn, hẳn cũng không chút do dự quăng đi. Người nhà... Tuyên Tuyên xếp hẳn vào danh sách người nhà đấy.

Đỗ Mộ Ngôn đã nói thế, dĩ nhiên Tần Tuyên Tuyên cũng không nói gì thêm. Nghĩ nghĩ, cô lại bổ sung thêm: "Mấy chú dì ở khoa của ba em đều nhìn em lớn lên, anh đi cùng, họ có thể sẽ... à... kích động, anh có cần suy nghĩ lại không?"

Đỗ Mộ Ngôn bỗng bật cười, "Tuyên Tuyên, em cảm thấy anh không thể gặp người hay là nghĩ anh không ứng phó nổi những trường hợp đó?"

"Em dĩ nhiên không nghĩ thế rồi." Tần Tuyên Tuyên vội nói.

Đỗ Mộ Ngôn cầm tay Tần Tuyên Tuyên, dịu dàng cười nói: "Tuyên Tuyên, anh và em cùng đi chơi mà. Anh rất vui khi em mời anh đi, em yên tâm, anh sẽ không làm em mất mặt, cũng sẽ không luống cuống."

Trái tim Tần Tuyên Tuyên chậm rãi trở về. Cô nghĩ cô lo lắng nhiều quá. Đỗ Mộ Ngôn là loại người nào, so với những gian khổ khi hẳn gây dựng sự nghiệp thì chuyện nhỏ nhặt thế này có đáng gì đâu?

Tần Tuyên Tuyên cầm lại tay Đỗ Mộ Ngôn, còn dặn dò: "VẬY anh cũng phải đồng ý với em, đối đãi với mấy chú mấy dì đó không thể giống như đối với cấp dưới trong công ty đâu đó."

Tần Tuyên Tuyên đã không ít lần thấy thái độ của Đỗ Mộ Ngôn với cấp dưới, việc hắt hủi khiến cấp dưới mang theo bộ dạng nơm nớp lo sợ khiến cô cảm thấy như hắt có hai mặt vậy, lúc bên cô là nhân cách dịu dàng còn khi đối mặt với cấp dưới thì chính là nhân cách lạnh lùng tàn nhẫn.

"Họ đều là những người đã nhìn em lớn lên, cũng là người lớn trong nhà của anh, anh nhất định sẽ đối xử với họ như chú dì trong nhà, em vừa lòng chưa?" Đỗ Mộ Ngôn cười cười.

Tần Tuyên Tuyên nhớ đến biểu hiện vô cùng tốt của Đỗ Mộ Ngôn trước mặt cha mẹ mình thì cũng thả lỏng hơn.

Sự việc được giải quyết, hai người anh anh em em em ăn xong cơm chiều. Sau đó, Đỗ Mộ Ngôn nắm tay Tần Tuyên Tuyên đi dạo trên đường cái, lấy danh nghĩa tốt đẹp là tiêu cơm.

Thời gian còn sớm nhưng Tần Tuyên Tuyên không muốn về nhà quá muộn nên để Đỗ Mộ Ngôn đưa cô về nhà. Đỗ Mộ Ngôn đưa Tần Tuyên Tuyên về tận dưới lầu, chờ cô đi lên, cuối cùng nhìn thấy cô phất phất tay chào hắt từ cửa sổ phòng ngủ mới an tâm rời đi.

Tần Tuyên Tuyên nói với Tần Quốc Đống chuyện Đỗ Mộ Ngôn đồng ý đi du lịch, đồng thời hỏi ông có thể mời Đỗ Mộ Ngôn đến nhà ăn một bữa cơm hay không. Đây là lần chính thức thăm hỏi đầu tiên của Đỗ Mộ Ngôn sau khi hai người xác nhận quan hệ.

Tần Quốc Đống và Đường Vi cũng thích Đỗ Mộ Ngôn, đối với sự tiến triển của đôi trẻ rất là vui mừng, dĩ nhiên sẽ không phản đối. Ba người bàn bạc một chút, nhanh chóng xác định thời gian mời cơm.

Sau khi trở về phòng của mình, Tần Tuyên Tuyên gọi cho Đỗ Mộ Ngôn để thông báo việc này, Đỗ Mộ Ngôn dĩ nhiên là nói hôm đó hân rảnh, nhất định sẽ đến.

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Du lịch

Ngày hẹn ăn cơm nhanh chóng đến gần, sắp tan làm, Tần Tuyên Tuyên nhắn tin cho Đỗ Mộ Ngôn nói hôm nay có thể tan làm đúng giờ.

Khi Đỗ Mộ Ngôn phong độ xuất hiện trước mắt Tần Tuyên Tuyên, lòng cô nhảy nhót không ngừng.

Hiển nhiên là hắc đã tỉ mỉ sửa sang bản thân, giày da, đẹp trai sạch sẽ, cả người nhìn qua cực kỳ có tinh thần, mà giờ phút này sự vui sướng trong mắt hắc càng cuốn hút nhiều ánh nhìn hơn.

Ôm lấy cánh tay Đỗ Mộ Ngôn, Tần Tuyên Tuyên không nhịn được cười nói: "Đỗ Mộ Ngôn, không phải anh dùng cả ngày để chuẩn bị đấy chứ?"

"Vì buổi gặp mặt hôm nay, dùng nhiều thời gian hơn cũng đáng giá." Đỗ Mộ Ngôn mỉm cười. Từ trưa đến giờ, hắc không ngừng thay đổi quần áo mới, còn cố ý tìm đến nhà tạo hình để tư vấn. Mà quà tặng để tặng cha mẹ Tần Tuyên Tuyên, hắc cũng không để Lý Tái nhúng tay, tự mình đi mua một bộ ấm trà và một chiếc khăn lụa.

"Chỉ là bữa cơm bình thường thôi mà." Tần Tuyên Tuyên nói.

"Anh biết. Nhưng với anh mà nói thì ý nghĩa không giống." Đỗ Mộ Ngôn cười cười, "chúng ta đi thôi."

Tần Tuyên Tuyên nghiêng đầu nhìn mắt Đỗ Mộ Ngôn, thấy trên mặt hắc là sung sướng không đè nén được thì cũng không nói thêm điều gì. Nếu không phải lúc trước khi hai người hẹn hò, Đỗ Mộ Ngôn đã quen thuộc với

cha mẹ cô thì cô cũng không đề nghị hẹn cha mẹ ăn cơm với nhau sớm thế đâu. Từ khi biết cô và Đỗ Mộ Ngôn hẹn hò thì Tần Quốc Đống và Đường Vi hay nhắc chuyện đã lâu Đỗ Mộ Ngôn không đến nhà ăn cơm, khiến Tần Tuyên Tuyên nghe nhiều đến mức lỗ tai sắp nứt ra luôn.

Đến dưới nhà Tần gia, Đỗ Mộ Ngôn lấy quà đã chuẩn bị sẵn từ sau xe ra, Tần Tuyên Tuyên không khỏi sáng giọng: "Anh mua quà lúc nào thế? Ba mẹ em nói rồi, đừng có mua gì hết mà."

Vì Đỗ Mộ Ngôn không nói gì đến quà cáp nên Tần Tuyên Tuyên cũng quên luôn việc này không nhắc đến nữa, bây giờ nhìn thấy hai hộp quà trên tay hắn thì trí nhớ của cô liền quay lại.

"Người lớn hiền lành, chúng ta không thể hư được, sao có thể thiếu lễ phép quy củ thế chứ." Đỗ Mộ Ngôn cười khẽ.

Tần Tuyên Tuyên ghen lời, Đỗ Mộ Ngôn thấy thế thì cúi đầu hôn môi cô, đưa tay nắm lấy tay cô, dắt nhau lên lầu.

Đỗ Mộ Ngôn lúc trước đã quen thuộc với Tần Quốc Đống và Đường Vi rồi, chẳng qua bây giờ là dùng thân phận khác để gặp mặt thôi, giữa ba người cũng không có cảm giác xa cách giữa con rể và cha mẹ vợ, mặc dù không có Tần Tuyên Tuyên điều hòa không khí thì cũng trò chuyện với nhau cực kỳ vui vẻ.

"Chú, dì, đây là quà cháu tặng hai người, chỉ là chút tâm ý nho nhỏ của cháu thôi." Đỗ Mộ Ngôn đưa quà đến tay hai người.

"Chỉ là đến ăn một bữa cơm rau dưa thôi, cháu quà cáp làm gì chứ." Đường Vi cười nhận lấy, sáng giọng nói.

"Nên mà, nếu dì và chú thích quà của cháu thì tâm ý của cháu không uổng phí rồi. Hai người vui vẻ thì cháu cũng vui mà." Đỗ Mộ Ngôn nói.

Cái miệng Đỗ Mộ Ngôn thật ngọt, chẳng dùng mấy câu đã dỗ cho Tần Quốc Đống và Đường Vi vui ngất trời, bốn người ngồi vào bàn ăn. Tần Quốc Đống và Đỗ Mộ Ngôn nói chuyện không ngừng, mà Đường Vi thì luôn gấp đồ ăn cho Đỗ Mộ Ngôn, hiển nhiên hai ông bà đều yêu thích Đỗ Mộ Ngôn.

Tần Tuyên Tuyên ở bên cạnh nhìn tất cả, mặt mày hớn hở, cố ý tỏ ra khó chịu nói: "ba mẹ, con cảm thấy con nhất định không phải con đẻ của hai người."

"Sao thế Tuyên Tuyên?" Đường Vi bật cười nói.

"Mẹ nhìn đôi ngó của con bây giờ đi nè." Tần Tuyên Tuyên chỉ chỉ bát mình, lại chỉ chỉ cái bát sắp có ngọn của Đỗ Mộ Ngôn, "Nhìn lại Đỗ Mộ Ngôn... mẹ, mẹ thật sự xác định con không phải con nuôi chứ?"

Đường Vi ngẩn người, lập tức bật cười, "Nói linh tinh cái gì, được rồi, gấp cho con."

Đường Vi cũng gấp cho Tần Tuyên Tuyên một đĩa đồ ăn, cô vui vẻ ra mặt, "Được rồi, xem ra con đúng là con đẻ của cha mẹ."

"Đều đã lớn thế rồi, còn không sợ tiểu Đỗ chê cười sao?" Tần Quốc Đống ra vẻ nghiêm túc nói.

Tần Tuyên Tuyên liếc mắt nhìn Đỗ Mộ Ngôn một cái, thấy hắn chỉ đang cười cười không nói liền quay đầu nói với Tần Quốc Đống: "Hắn cười cứ cười, con da mặt dày, không sợ!"

Nói xong, Tần Tuyên Tuyên bỗng cảm thấy trên đùi ấm áp, không khỏi ngẩn ra. Cô yên lặng liếc mắt xuống, liền thấy bàn tay Đỗ Mộ Ngôn không kiêng nể gì mà đặt trên đùi cô. Cô bỗng dưng ngẩng đầu trừng mắt liếc Đỗ Mộ Ngôn một cái, ánh mắt sắc như dao cạo.

Vẻ mặt Đỗ Mộ Ngôn vô cùng nghiêm trang, cũng không quá đáng, sờ đùi cô một chút liền thỏa mãn thu tay về, ôn hòa mở miệng: "Cháu rất thích sự thật tình của Tuyên Tuyên, sao có thể chê cười em ấy được ạ?"

Nghe vậy Tần Tuyên Tuyên hài lòng thu hồi tầm mắt, lại đặc ý nhìn Tần Quốc Đống.

Tần Quốc Đống và Đường Vi liếc mắt nhìn nhau, đáy mắt chứa sự vui mừng.

Bữa cơm này qua đi trong bầu không khí hòa hợp vui vẻ, sau khi ăn xong, Đỗ Mộ Ngôn lại trò chuyện trên trời dưới đất với Tần Quốc Đống và Đường Vi, khiến hai người vui vẻ không thôi, Tần Tuyên Tuyên bị vắng vẻ ở một bên gương mặt đầy tươi cười nhìn cảnh này, lòng ngập tràn niềm hạnh phúc.

Tối muộn, Đỗ Mộ Ngôn cáo từ ra về, Tần Tuyên Tuyên đưa hân xuống lầu, hai người ở dưới lầu âu yếm hồi lâu Đỗ Mộ Ngôn mới vô cùng không nỡ lên xe rời đi.

Lần đầu tiên "gặp gỡ trường bối", hai bên đều rất vừa lòng.

Sau lần đầu tiên gặp gỡ trường bối, Đỗ Mộ Ngôn cảm thấy chính mình cách mục tiêu gần hơn một chút, gần đây tâm trạng hân cực kỳ tốt, đối với chuyện này, những cấp dưới của hân đặc biệt là Lý Tái có cảm nhận cực rõ, Lý Tái hiển nhiên là hiểu được tâm trạng của hân đều có liên quan trực tiếp đến Tần Tuyên Tuyên, thế nên ngày ngày Lý Tái đều cầu nguyện cho quan hệ của hai người thuận lợi, Đỗ tổng cứ thế vui vẻ mãi.

Thời gian cực nhanh, rất mau đã đến ngày đi du lịch, Tần Tuyên Tuyên cùng Tần Quốc Đống, Đường Vi xách hành lý xuống dưới lầu, hẹn gặp Đỗ Mộ Ngôn ở dưới lầu, sau đó Lý Tái sẽ đưa bốn người đến nơi tập trung để đi du lịch.

Địa điểm du lịch lần này là khu du lịch Phương Sơn ở tỉnh bên cạnh, cần đi hơn ba giờ mới đến nơi, thực tế đi hai ngày một đêm có hơi gấp gáp nên đã hẹn 7h sáng thứ bảy tập trung sớm. Lý Tái đưa ba người đến cửa trường học rồi rời đi ngay. Đỗ Mộ Ngôn chủ động giúp đỡ cầm giúp hành lý của Tần Quốc Đống và Đường Vi, theo sau Tần Quốc Đống tìm người phụ trách, sau đó lên xe du lịch.

Bốn người đến rất sớm, những người đến trước họ không nhiều lắm, Tần Tuyên Tuyên theo sau Tần Quốc Đống chào hỏi những người lớn khác, nhóm đồng nghiệp của Tần Quốc Đống rất quen thuộc với Tần Tuyên Tuyên, nói cô xinh đẹp càng lúc càng ngoan ngoãn khiến người ta yêu thích, đến lúc Tần Quốc Đống giới thiệu Đỗ Mộ Ngôn cho họ thì ánh mắt họ nhìn Tần Tuyên Tuyên càng khác lạ.

Tần Quốc Đống không cố ý giới thiệu thân phận của Đỗ Mộ Ngôn, nhưng đồng nghiệp của ông đều là phần tử tri thức cao, sao có thể không biết những nhân vật nổi tiếng của thành phố được, thấy Tần Tuyên Tuyên mình nhìn từ nhỏ đến lớn quen được người bạn trai tốt như thế đều khen ngợi hai người tài mạo song toàn, trời sinh một đôi.

Giống như đã đồng ý với Tần Tuyên Tuyên từ trước, Đỗ Mộ Ngôn cực kỳ khách khí với những người này, khiến bản thân như con cháu trong nhà, vô cùng lễ phép với mọi người. Mỗi khi họ khen hân và Tần Tuyên Tuyên là tuyệt phối, hân đều vui đến không chịu nổi, âm thầm quyết định quyền tiền để khoa lịch sử xây thêm khu nhà dạy học linh tinh gì đó.

Rất nhanh mọi người đều tập trung đông đủ, chuyển đi hai ngày một đêm bắt đầu khởi hành.

Người hướng dẫn phụ trách chuyến đi lần này là nhân viên công ty du lịch, công ty cử người đi cùng xe với đoàn. Công nhân viên và người nhà khoa lịch sử có gần trăm người, chia ra ba xe, mỗi xe có một hướng dẫn viên du lịch phụ trách. Xe rời đi không bao lâu thì hướng dẫn họ Vương

trên xe bắt đầu nói về hành trình hai ngày một đêm, giới thiệu mục đích chuyến du lịch lần này.

Nửa giờ sau, hướng dẫn Vương ngồi về chỗ cũ, trả thời gian cho mọi người. Đường đi rất nhàm chán, lái xe mở một bộ phim hài trên tivi, Tần Tuyên Tuyên đã xem phim này rất nhiều lần nên chỉ xem trong chốc lát đã bắt đầu buồn ngủ.

"Không chịu được thì dựa vào anh mà ngủ." Đỗ Mộ Ngôn ôm bả vai Tần Tuyên Tuyên, để cô tựa đầu vào vai hắn, nhẹ giọng nói bên tai cô.

Tần Tuyên Tuyên nhắm mắt mơ màng giật giật thân mình, ở trong lòng Đỗ Mộ Ngôn tìm một tư thế thoải mái nhất, một tay ôm eo hắn, dựa vào vai hắn mà ngủ.

Đỗ Mộ Ngôn cảm thấy mỹ mãn ôm cô, ngửi mùi hương thân nhiên trên người cô, môi nở nụ cười, cũng nhắm hai mắt lại. Hắn nghĩ, Tuyên Tuyên càng lúc càng ỷ lại hắn... không biết nếu bây giờ hắn cầu hôn, cô có thể đồng ý không?

Hơn ba giờ sau, ba chiếc xe đã đến đích, mọi người làm thủ tục nhận phòng khách sạn ở khu du lịch, cơm trưa ăn ngay trong khách sạn. Lúc phân phối phòng, Tần Quốc Đống và Đỗ Mộ Ngôn một phòng, Tần Tuyên Tuyên và Đường Vi một phòng.

Đỗ Mộ Ngôn thật ra muốn cùng một phòng với Tần Tuyên Tuyên, tiếc là hắn có lòng nhưng không có gan, cho dù trong lòng muốn đến chết thì trên mặt chỉ có thể không dị nghị gì, bình thản nhận sắp xếp.

Ăn xong cơm trưa, hành trình du lịch chính thức bắt đầu. Vì nhiều người cùng đi thì hơi khó khăn nên dùng xe làm đơn vị, một hướng dẫn viên dẫn dắt một xe đến địa điểm du lịch khác nhau.

Trên đường vui chơi, Đỗ Mộ Ngôn đã chứng tỏ thế nào là người đàn ông tốt hoàn mỹ, chăm sóc ba người nhà Tần Tuyên Tuyên cực tốt, có thể xưng là tay sai cực tốt đi theo ba người. Có giáo sư lạnh lẽ nói với Tần Quốc Đống rằng ông đã tìm được con rể tốt. Tần Quốc Đống cười hơ hớ, lòng hưởng thụ không thôi.

Hướng dẫn Vương mang theo người trên xe số một đi khắp nơi, liên tục giới thiệu, đến cạnh một ngôi chùa thì cho mọi người nửa giờ hoạt động tự do.

Tần Quốc Đống và Đường Vi cho hai người trẻ thời gian riêng nên hai ông bà cùng hướng đến một tháp cao gần đó mà đi. Có người lớn, Đỗ Mộ Ngôn vẫn không dám làm ra động tác thân mật gì với Tần Tuyên Tuyên, nhưng thấy hai người rời đi, hăn lập tức nắm lấy tay cô, kéo cô lên phía trước.

"Chúng ta đi đâu?" Tần Tuyên Tuyên vượt qua hăn hỏi.

Ánh mắt Đỗ Mộ Ngôn chìm vào chùa miếu trước mặt, cười nói: "Anh nghe nói bồ tát chùa này linh lắm, chúng ta đến cúng bái một chút."

"Hả?" Tần Tuyên Tuyên ngẩn ngơ, bị Đỗ Mộ Ngôn kéo thẳng về phía trước, đợi đến lúc hăn mua được ba nắm hương từ tay tiểu hòa thượng mới phản ứng lại được.

Lúc trước cô đã từng nói muốn đến chùa thắp hương, nhưng đó chỉ là nói mà thôi, cô là một người theo thuyết vô thần, sao có thể tin chuyện thắp hương bái phật để thay đổi vận mệnh chứ? Nhưng dù sao Đỗ Mộ Ngôn cũng là người làm ăn, cô nghe nói thương nhân làm ăn rất tin vào mấy cái thần phật phong thủy, hăn như thế cũng có thể hiểu được...

Tần Tuyên Tuyên không có tín ngưỡng, nhưng cô tôn trọng những người có tín ngưỡng, dù sao thì chỉ cần không đến mức cuồng tín, đừng hại người

hại mình là được. Thế nên cô không nói gì, im lặng nhìn Đỗ Mộ Ngôn châm hương, vô cùng thành kính lên hương.

Sự rối rắm trong lòng Đỗ Mộ Ngôn là điều mà Tần Tuyên Tuyên vạn lần không nghĩ ra được. Hắn vốn cũng không tin quỷ thần, cho đến giờ hắn luôn cảm thấy mọi thứ hắn có đều là do hắn phấn đấu mới có, không có quan hệ gì với quỷ thần cả. Nhưng sau khi trọng sinh, tuy không quá tin nhưng trong lòng đã có lòng biết ơn. Hắn không biết là sức mạnh nào đã cho hắn một cơ hội nữa, hắn chỉ hy vọng có thể nắm bắt thật tốt cơ hội này thôi.

Hắn khẩn cầu, xin đừng để bất cứ chuyện gì, bất cứ kẻ nào cản trở hắn, hắn khẩn cầu hắn và Tuyên Tuyên có thể vĩnh viễn hạnh phúc như vậy, vì điều đó hắn nguyện ý trả giá tất cả.

Lên hương xong, Đỗ Mộ Ngôn lại dắt tay Tần Tuyên Tuyên mang theo cô rời khỏi chùa.

Tần Tuyên Tuyên nhỏ giọng hỏi: "Anh mới cầu nguyện gì vậy?"

Đỗ Mộ Ngôn nắm chặt tay cô, mỉm cười, "Anh hỏi bồ tát khi nào thì em mới chịu đồng ý lời cầu hôn của anh."

Gương mặt Tần Tuyên Tuyên đỏ ửng, "Loại chuyện đó hỏi bồ tát thì có ích gì chứ?"

"Anh có thể hỏi em không?" Đỗ Mộ Ngôn nghiêng đầu dịu dàng chờ mong nhìn cô.

"Bây giờ không thể." Tần Tuyên Tuyên lắc đầu.

"Khi nào thì có thể?" Đỗ Mộ Ngôn hỏi tiếp.

Tần Tuyên Tuyên nghĩ hẳn đúng là cố chấp, dừng một chút nói: "Một ngày nào đó trong tương lai." Sau đó không đợi hẳn hỏi tiếp, cô bỗng nhiên đưa tay chỉ về nơi không xa, "Em muốn ăn thịt dê nướng."

Đỗ Mộ Ngôn đè nén lo lắng trong lòng, trên mặt mang theo nụ cười, "Được, ở chỗ này chờ anh, đừng đi đâu nhé."

"Em biết, em cũng không phải trẻ con." Tần Tuyên Tuyên bất mãn đẩy hẳn một cái.

Đỗ Mộ Ngôn mỉm cười, đi về hướng bán thịt dê nướng, lúc này đông người, bóng dáng hẳn rất nhanh bị lẫn vào đám người.

Tần Tuyên Tuyên nhẹ nhàng thở ra, vừa chờ Đỗ Mộ Ngôn vừa lấy điện thoại ra nghịch, bên cạnh đột nhiên có thêm một người. Cô kinh ngạc ngẩng đầu, tầm mắt nhìn rõ người trước mặt là ai thì đột nhiên cứng đờ.

Người đến vẫn có dáng vẻ đẹp trai như trong quá khứ nhưng nụ cười tươi rói trên mặt đã không còn mà có thêm vài phần bình tĩnh nghiêm túc sau khi trải qua sóng gió.

"Tuyên Tuyên, đã lâu không gặp." Tống Kỳ lộ ra chút tươi cười, "Không ngờ có thể gặp em ở đây."

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Lại cầu hôn

"Tổng Kỳ?" Tần Tuyên Tuyên không ngờ có thể gặp Tổng Kỳ ở chỗ này, lộ ra vẻ mặt đầy giật mình, theo bản năng nhìn về hướng Đỗ Mộ Ngôn đi qua.

Bóng dáng Đỗ Mộ Ngôn vẫn bị đám đông che khuất nhưng Tần Tuyên Tuyên đột nhiên thấy lo lắng, nếu Đỗ Mộ Ngôn thấy cô đứng cùng Tổng Kỳ thì có thể tức giận hay không?

"Đi theo anh!" Tổng Kỳ chú ý đến ánh mắt Tần Tuyên Tuyên, mím môi, mạnh mẽ kéo tay cô trốn sau một bức tường vây.

"Anh làm gì thế!"

Tần Tuyên Tuyên phản ứng lại, khẽ tránh né. Tổng Kỳ cũng đã buông cô ra, chặn trước mặt không cho cô rời đi.

"Tuyên Tuyên, anh chỉ là... muốn nói với em mấy câu." Tổng Kỳ cúi đầu nói, ánh mắt tối tăm.

Tần Tuyên khẽ thở hắt ra, làm bản thân tỉnh táo lại, "Tổng Kỳ, chúng ta không có gì để nói cả."

"Tuyên Tuyên, bây giờ em... đã bên người đàn ông Đỗ Mộ Ngôn kia sao?" Tổng Kỳ không để ý lời Tần Tuyên Tuyên, trực tiếp hỏi.

Tần Tuyên nhìn hắn, sau một lúc lâu dùng sức gật đầu, "đúng vậy!"

Vẻ mặt Tống Kỳ khẽ biến đổi, rồi lại trở nên kích động, "Tuyên Tuyên, Đỗ Mộ Ngôn không phải người tốt, em không nên ở cùng một chỗ với hắn ta!"

"Tôi ở cùng một chỗ với ai đã không còn quan hệ gì với anh nữa." Tần Tuyên Tuyên lắc đầu.

Tống Kỳ giật mình, nở nụ cười chua xót, "Sự việc vốn không nên như vậy..."

"Quá khứ đều qua rồi, chúng ta nên nhìn về tương lai," Tần Tuyên Tuyên nói, "Tôi phải đi."

"Đợi đã, Tuyên Tuyên!" Tống Kỳ bắt được tay Tần Tuyên Tuyên, yên lặng nhìn cô, "Có phải nếu anh đem chứng cứ Đỗ Mộ Ngôn hãm hại anh đặt trước mặt em, em sẽ tin anh không?"

"Tống Kỳ, vì sao anh lại trở nên như vậy?" Tần Tuyên Tuyên hơi không dám tin, "Khi đó là anh uống rượu không thể điều khiển hành vi của mình, nhưng đi quán bar dùng rượu giải sầu là lựa chọn của anh, vì sao anh luôn muốn đổ trách nhiệm về sai lầm của mình lên một người hoàn toàn không liên quan?"

Bàn tay đặt bên hông Tống Kỳ siết chặt lại, ánh mắt Tần Tuyên Tuyên tràn đầy đau đớn.

"Tuyên Tuyên, em tin tưởng hắn ta đến thế sao? Em quen hắn ta mới bao lâu? Em đã quen anh bao lâu?"

Tần Tuyên Tuyên bỗng chuyển tầm mắt, im lặng không nói.

Tống Kỳ bỗng cười thảm, "Tuyên Tuyên, vì hắn có tiền có quyền, em liền không nhìn thấy điểm đáng ngờ của hắn phải không? Thì ra trong mắt em, tiền tài cũng quan trọng hơn tất cả phải không?"

Tần Tuyên Tuyên kinh sợ đưa mắt nhìn về phía Tống Kỳ, tràn đầy khiếp sợ, "Tống Kỳ, tôi không ngờ anh sẽ như thế..." Cô bỗng dừng lại, chỉ cảm thấy mình có nói gì với hắn cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Tống Kỳ không thấy cô đã từng từ chối giấy dựa trước Đỗ Mộ Ngôn, hắn chỉ nghĩ cô vì Đỗ Mộ Ngôn có tiền nên mới cùng anh một chỗ. Đúng, cô cũng có chút yêu thích hư vinh, nhưng cô không coi trọng tiền tài nhất, không vì tiền mà hy sinh bản thân. Nếu Đỗ Mộ Ngôn chỉ có tiền, thái độ dành cho cô lại là kẻ nhìn từ trên cao xuống như thể bố thí mà không phải chăm sóc dịu dàng như bây giờ, gần như là ngoan ngoãn phục tùng, thì cô tuyệt đối không thèm liếc anh thêm một cái. Anh làm cô cảm động, vĩnh viễn không phải vì quà tặng quý giá mà vì tấm lòng anh dành cho cô. Khi anh cùng cô một chỗ, trong mắt không hề có người hay việc gì khác, chỉ có cô thôi. Ai có thể không bị tình yêu toàn tâm toàn ý như thế lay động chứ? Ít nhất, cô không thể.

"Tùy anh nghĩ sao cũng được." Tần Tuyên Tuyên hạ tầm mắt nói, "Rất vui có thể gặp anh ở đây, mong anh thuận lợi trong công việc, cuộc sống mỹ mãn. Tôi phải đi rồi, tạm biệt."

Tần Tuyên Tuyên vòng qua Tống Kỳ, nhanh chóng chạy đi, người phía sau vươn tay nhưng cuối cùng cũng không thể giữ chặt được cô.

Hắn nhìn theo hướng cô rời đi thật lâu, nắm chặt bàn tay.

Lúc Tần Tuyên Tuyên trở về chỗ cũ, Đỗ Mộ Ngôn đã trở lại, đang mặt mày nôn nóng lo lắng nhìn xung quanh. Thấy Tần Tuyên Tuyên trở lại, hắn lập tức nắm lấy tay cô, nhíu mày kêu lên: "Em đi đâu vậy?"

Tần Tuyên Tuyên hơi chột dạ, miễn cưỡng cười cười: "Em đi toilet, sao thế?"

"Anh cứ nghĩ... không, không sao." Đỗ Mộ Ngôn lắc đầu, ôm chặt Tần Tuyên Tuyên vào lòng. Vừa rồi không thấy cô, trong nháy mắt hắn đã nghĩ

tất cả chỉ là ảo tưởng của hắn, hắn chưa bao giờ được cô dịu dàng đối đãi như vậy. May mà... may mà, cô chỉ rời đi một lát thôi, mọi thứ đều là thật!

Cảm giác được hơi thở hỗn loạn của Đỗ Mộ Ngôn, Tần Tuyên Tuyên ôm lại hắn.

Quá nửa ngày cô mới bỗng dưng nhớ ra, đẩy hắn ra hỏi: "Thịt dê nướng của em đâu?"

"Anh quên cầm." Mặt Đỗ Mộ Ngôn có vẻ như may mắn sống sót sau tai nạn, "Anh lại đi mua."

Hắn xoay người, vừa đi hai bước liền quay đầu lại bên người Tần Tuyên Tuyên, kéo tay cô, "Chúng ta cùng đi." Hắn không muốn đối mặt với chuyện hắn vừa quay đầu đã không thấy cô đâu nữa, nếu thêm vài lần hắn sẽ bị dọa đến phát điên mất.

"Được." Tần Tuyên Tuyên cũng sợ đứng một mình sẽ bị Tống Kỳ kéo đi, liền gật đầu đồng ý, đi theo Đỗ Mộ Ngôn đến quán bán thịt dê nướng.

Thời gian hoạt động tự do nhanh chóng kết thúc, mọi người tập trung đi đến điểm tiếp theo. Lần này, Đỗ Mộ Ngôn nắm chặt tay Tần Tuyên Tuyên, không bao giờ dễ dàng buông ra nữa, bị cô trừng mắt nhìn vài lần cũng vô ích.

Cảnh sắc xinh đẹp dọc đường hòa tan buồn bực sau cuộc nói chuyện với Tống Kỳ của Tần Tuyên Tuyên, cô nhanh chóng ném chuyện đó ra sau đầu, chuyên tâm cùng cha mẹ và Đỗ Mộ Ngôn vui chơi.

Buổi tối khách sạn mà đoàn du lịch ở lại có tổ chức đốt lửa trại, Tần Quốc Đống và Đường Vi tự nhận đã già không chịu nổi ép buộc như tuổi trẻ, để Tần Tuyên Tuyên và Đỗ Mộ Ngôn đi với nhau.

Bóng đêm dày đặc, Đỗ Mộ Ngôn nắm tay Tần Tuyên Tuyên, hai người cùng ngồi quanh đồng lửa trại, nhìn mọi người biểu diễn, cũng thường bị người chủ trì gọi lên cùng chơi trò chơi. Bóng đêm mờ ám, bầu không khí náo nhiệt, ánh lửa vàng ấm áp khiến nụ cười rực sáng của Tần Tuyên Tuyên càng thêm hoàn mỹ, tầm mắt Đỗ Mộ Ngôn không rời khỏi cô nổi một giây.

"Tuyên Tuyên..."

Hai người chơi đủ, vừa nghỉ ngơi đi dạo khỏi đám người đông đúc, Đỗ Mộ Ngôn bỗng nhiên dừng bước, hướng về Tần Tuyên Tuyên, muốn nói lại thôi.

"Sao thế?" Tần Tuyên Tuyên cười hỏi, trên mặt vẫn mang theo ửng đỏ do những trò chơi ban nãy.

Hầu kết Đỗ Mộ Ngôn trượt lên trượt xuống, nắm tay cô đưa lên môi hôn khẽ hôn, cuối cùng vẫn mở miệng, "Tuyên Tuyên, gả cho anh đi được không?"

Tần Tuyên Tuyên ngẩn ra.

Đỗ Mộ Ngôn nói: "Tuyên Tuyên, anh biết em cảm thấy như vậy là quá anh, nhưng anh thề là anh thật lòng với em, lời anh nói bây giờ đều là thật tâm. Tuyên Tuyên, anh tin rằng không có em, anh căn bản không thể sống nổi. Gả cho anh đi!"

Hắn móc trong túi ra một chiếc hộp bằng nhung, mở ra trước mặt Tần Tuyên Tuyên, bên trong là một chiếc nhẫn kim cương lóe sáng.

Tần Tuyên Tuyên giật mình đứng yên không biết nên làm thế nào.

Đỗ Mộ Ngôn đã từng cầu hôn, lần đó cô từ chối không chút do dự, khi đó cô nghĩ hẳn cầu hôn chẳng qua là vì chứng tỏ sự chân thành trong tình

yêu của hắn với cô mà thôi, cô dựa vào đó mà tha thứ cho hắn, lại không nghĩ việc cầu hôn đó là thật. Bây giờ lại đối mặt với lời cầu hôn của hắn một lần nữa, chiếc nhẫn được khảm viên kim cương thật lớn lóe sáng chói mắt, khiến cô vừa nhìn đã vội tránh mắt đi nơi khác.

Cô vẫn cảm thấy bây giờ là quá nhanh để nói đến chuyện này, nhưng không thể từ chối thẳng thừng như lần trước được. Cô tin mỗi lời Đỗ Mộ Ngôn nói đều là thật lòng, nhưng cô mới hẹn hò với hắn không lâu, căn bản không biết có thể cùng hắn cả đời hay không.

Tương lai cùng cô sớm chiều bên nhau, hắn có thể phát hiện ra cô vốn không phải là cô gái thú vị, sẽ hối hận bản thân đã xúc động nhất thời hay không? Hắn có thể cảm thấy cô rất xấu hay không, cố ý nhận lời cầu hôn khi hắn đang bị tình yêu làm choáng váng, có thể nghĩ cô đồng ý gả cho hắn là vì tiền bạc của hắn hay không?

Tần Tuyên Tuyên không thể không nghĩ đến lời nói ban ngày của Tống Kỳ. Cô biết chính mình đã suy nghĩ quá nhiều, nhưng cô không có cách nào để dừng lại, đối với cô tất cả những điều đó đều là vấn đề vô cùng quan trọng.

Đỗ Mộ Ngôn còn đang chờ Tần Tuyên Tuyên đáp lại, cô cúi mắt, thân thể cứng ngắc vẫn không nhúc nhích, một hồi lâu sau mới nói: "Thật xin lỗi, em... em vẫn thấy quá nhanh..."

"Tuyên Tuyên, em sợ anh chỉ là xúc động nhất thời, sau này sẽ hối hận ư?" Đỗ Mộ Ngôn mỉm cười. "Anh tuyệt đối không hối hận. Vì chứng minh quyết tâm của anh, anh có thể chuyển giao hết tài sản dưới tên anh sang cho chú và dì."

Lời nói xúc động của Đỗ Mộ Ngôn đụng chạm đến sợi thần kinh mẫn cảm của Tần Tuyên Tuyên, cô bỗng ngẩng đầu, vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt

mang theo sự buồn chán và lo lắng, "Anh nói thế chẳng phải em đồng ý lấy anh vì tiền của anh hay sao?"

"Anh không có ý này!" Không ngờ Tần Tuyên Tuyên nghĩ vậy, Đỗ Mộ Ngôn vội giải thích: "Tuyên Tuyên, anh chỉ làm em hiểu, cầu hôn với em là kết quả anh đã suy nghĩ rất kỹ, anh sẽ đối tốt với em cả đời, tuyệt đối không làm em ấm ức."

Đối với Đỗ Mộ Ngôn mà nói, nếu Tần Tuyên Tuyên thật sự gả cho hắn vì tiền, hắn còn bớt được nhiều việc đấy. Chờ đến lúc cô gả cho hắn, hắn còn có đủ lý do để kéo cô đến bên người, cũng có đủ thời gian để cô hoàn toàn yêu hắn, không rời khỏi hắn được. Nhưng mà kiếp trước hắn đã nếm thử một lần rồi, đối lấy chỉ là sự khinh bỉ và đối địch của Tần Tuyên Tuyên, cho nên kiếp này hắn mới cẩn thận như vậy, không dám dùng tiền cân nhắc tình cảm của cô.

Lời vừa ra khỏi miệng, Tần Tuyên Tuyên đã thấy hơi hối hận, lời nói của cô rất có tính công kích, không ngờ Đỗ Mộ Ngôn lại không giận mà còn ôn tồn giải thích. Cô cúi tầm mắt, trong lòng lo sợ nghi hoặc lo lắng.

Cô thật sự không biết nên làm sao bây giờ.

"Thật xin lỗi, anh để em suy nghĩ lại đã." Tần Tuyên Tuyên nói khẽ.

Đỗ Mộ Ngôn lộ ra nụ cười miễn cưỡng. Tốt lắm, lúc này Tuyên Tuyên của hắn không trực tiếp từ chối. Cô nói sẽ suy nghĩ, vậy thì hắn liền cho cô thời gian để suy nghĩ, nhưng lúc này hắn phải cố gắng tăng thêm lợi thế cho mình.

Hắn đã chờ không kịp phải kéo cô vào phạm vi thế lực của mình, mang trên người dấu ấn của hắn.

"Tuyên Tuyên, anh không ép em, chỉ là anh hy vọng em có thể mau chóng cho anh câu trả lời." Đỗ Mộ Ngôn nói, "Một tuần thì sao? Dài hơn

nữa anh không chờ nổi."

Không cần quyết định ngay lập tức khiến Tần Tuyên Tuyên nhẹ nhàng thở ra, mà nghe được câu cuối cùng của Đỗ Mộ Ngôn, cô chỉ có thể nuốt ngược câu: "Cho em một tháng để suy nghĩ" vào lòng. Thật ra nếu có thể, cô hy vọng hẳn cho cô thời gian một năm, một năm sau hai người cũng đã đủ quen thuộc, cũng đủ để Đỗ Mộ Ngôn hiểu rõ ràng hẳn có hối hận vì quyết định hôm nay hay không.

"Được... cảm ơn anh." Tần Tuyên Tuyên nói.

Đỗ Mộ Ngôn vòng tay ôm lấy bả vai cô, cảm gác lên hõm vai cô, khẽ cười ra tiếng: "Tuyên Tuyên, người nên cảm ơn là anh mới phải."

Tần Tuyên Tuyên nghiêng tai chờ đợi câu tiếp theo nhưng không đợi được câu tiếp của hẳn. Hẳn chỉ ôm cô, như ôm lấy toàn bộ thế giới.

Sáng sớm hôm sau còn phải tập trung nên Tần Tuyên Tuyên và Đỗ Mộ Ngôn cũng không ở ngoài quá muộn, về đến khách sạn, hai người trở lại phòng Tần Tuyên Tuyên thì Đường Vi không ở đó, chắc là đang ở chỗ Tần Quốc Đống, Đỗ Mộ Ngôn nhân cơ hội ở trong phòng cho Tần Tuyên Tuyên một nụ hôn sâu, hôn cô nhún cả hai chân mới chịu buông ta. Thay cô sửa sang lại quần áo hỗn độn, Đỗ Mộ Ngôn đè nén khát vọng mãnh liệt muốn nuốt sạch cô vào bụng, trở lại phòng mình.

Chốc lát sau Đường Vi đã quay về, thấy gương mặt Tần Tuyên Tuyên ửng đỏ ngồi ở đầu giường, ngơ ngác, không biết đang nghĩ gì, bà nở nụ cười: "Tuyên Tuyên, chơi vui không con?"

"Rất, rất vui ạ" Tần Tuyên Tuyên bỗng hoàn hồn, lắp bắp nói. Chống lại ánh mắt mang theo tia trêu chọc của Đường Vi, mặt Tần Tuyên Tuyên đỏ rực.

"Mẹ, con có việc nói với mẹ..." Tần Tuyên Tuyên đi đến bên Đường Vi, ôm tay bà nũng nịu hỏi.

"Sao thế?" Đường Vi tò mò nói.

Tần Tuyên Tuyên do dự một lát mới mở miệng, "Hôm nay... Đỗ Mộ Ngôn cầu hôn với con."

Đường Vi thật sự giật mình.

Lần trước Đỗ Mộ Ngôn dùng thủ đoạn gì để cầu xin tha thứ, Tần Tuyên Tuyên cũng không kể cho cha mẹ biết nên vừa nghe lời Tần Tuyên Tuyên nói thì Đường Vi dĩ nhiên rất giật mình. Hai đứa bé này mới hẹn hò bao lâu, sao Tiểu Đỗ có thể cầu hôn nhanh như vậy?

Đường Vi kéo Tần Tuyên Tuyên ngồi xuống giường hỏi: "Tuyên Tuyên, con nghĩ thế nào?"

"Mẹ, con cũng không biết..." Tần Tuyên Tuyên chán nản lắc đầu. Quan hệ giữa cô và cha mẹ luôn rất thân mật, nói ra với mẹ là muốn nghe sự phân tích khuyên giải của bà. Cô không muốn quyết định qua loa về hôn sự của mình, nhưng từ chối Đỗ Mộ Ngôn lần nữa thì cô lại thấy hơi băn khoăn.

Nghĩ nghĩ, Tần Tuyên Tuyên lại bổ sung: "Anh ấy cho con một tuần để suy nghĩ."

Đường Vi trầm ngâm một lát, dịu dàng nói: "Tuyên Tuyên, kết hôn là việc lớn, con không lập tức quyết định là đúng. Nhưng trong chuyện này, mẹ không thể quyết định thay con được. Mẹ chỉ có thể nói rằng, Tiểu Đỗ là một đứa trẻ không tồi, nếu con kết hôn với nó tương lai sẽ không chịu thiệt, mẹ có thể nhìn ra nó chỉ hận không thể moi tìm ra đặt trước mặt con thôi. Nhưng mẹ thích hẳn cũng vô dụng, tương lai người sống với hẳn là con, con phải muốn mới được."

"Nhưng mẹ à, mẹ không thấy thế này quá nhanh sao?" Tần Tuyên Tuyên nói.

Đường Vi nở nụ cười, "Bọn trẻ các con không phải là thích kết hôn nhanh sao? Mẹ không cố hủ thế đâu. Các con tính toán, nếu vừa mắt thì kết hôn sớm một chút cũng không phải là không được, mẹ cũng có thể sớm có đứa cháu ngoại béo tốt."

"Mẹ!" Dù sao Tần Tuyên Tuyên cũng là cô gái chưa kết hôn, nghe vậy không khỏi hơi xấu hổ.

"Được rồi được rồi, mẹ không đùa với con nữa. Tuyên Tuyên, việc này mẹ không thể quyết định thay con được, con phải tự mình quyết định mới được." Đường Vi nói.

"Vâng, con sẽ suy nghĩ cẩn thận." Tần Tuyên Tuyên cong cong khóe môi, suy nghĩ dần lan xa.

Đường Vi và Tần Tuyên Tuyên cũng không biết ở gian phòng bên cạnh Đỗ Mộ Ngôn và Tần Quốc Đống cũng đang nói về đề tài tương tự. Đỗ Mộ Ngôn biết tần Tuyên Tuyên mềm lòng, ý kiến của cha mẹ sẽ ảnh hưởng rất lớn đến quyết định của cô nên quyết định xuống tay với hai vị này. Hắn cũng biết hai người mới hẹn hò không lâu, nhưng lúc trước hắn đã làm đủ loại dự phòng, đủ để nói lên tình ý với Tuyên Tuyên, hắn tin muốn thuyết phục Tần Quốc Đống ủng hộ hắn cưới Tuyên Tuyên cũng không phải chuyện khó khăn.

Vừa nói xong việc bản thân hôm nay cầu hôn Tuyên Tuyên nhưng cô không lập tức đồng ý, Đỗ Mộ Ngôn mang vẻ mặt thành khẩn cầu mong được ủng hộ, "Chú, con thật lòng với Tuyên Tuyên, con muốn cưới cô ấy, làm cô ấy thành người phụ nữ hạnh phúc nhất thế giới, yêu chiều cô ấy hơn bất cứ ai... chú, cháu hy vọng có được sự ủng hộ của chú."

Nghe xong lời Đỗ Mộ Ngôn, gương mặt bình tĩnh của Tần Quốc Đống trầm xuống. Một hồi lâu sau, ông mới chậm rãi mở miệng, "Tiểu Đỗ, theo cá nhân chú, chú rất quý cháu, cháu là một người trẻ tuổi vô cùng vĩ đại. Chú cũng rất ủng hộ chuyện giữa cháu và Tuyên Tuyên!"

Nghe đến đó, vẻ mặt Đỗ Mộ Ngôn buồn lòng, gần như đã nhìn thấy cảnh hắt kéo cánh tay Tần Tuyên Tuyên hướng về lẽ đường xinh đẹp. Nhưng giây tiếp theo, Tần Quốc Đống lại nói: "Nhưng dù sao đây cũng là việc lớn cả đời của Tuyên Tuyên, nên do con bé quyết định, chú không thể ép con bé được."

Vẻ mặt Đỗ Mộ Ngôn cứng đờ, nhưng rất nhanh đã nở nụ cười không chê vào đâu được, "Chú, cháu hiểu mà. Có thể nhận sự ủng hộ của chú, cháu đã rất thỏa mãn rồi, sẽ không yêu cầu chú giúp cháu khuyên giải Tuyên Tuyên. Cháu sẽ chờ quyết định của em ấy, mặc kệ đáp án của em ấy là gì, cũng sẽ không làm tấm lòng của cháu thay đổi được."

"Được, tốt. Quả nhiên chú không nhìn nhầm người." Tần Quốc Đống vui mừng gật đầu.

Ngày hôm sau, bốn người đều đem chuyện cầu hôn chôn sâu vào đáy lòng, như thể chưa có chuyện gì xảy ra, đi theo hướng dẫn Vương vui về dạo quanh các địa điểm một ngày. Giữa trưa ăn xong, mọi người bắt đầu thu dọn đồ đạc để chuẩn bị trở về.

Tần Tuyên Tuyên và Đỗ Mộ Ngôn vẫn ngồi chung như cũ, vừa lên đường thì Tần Tuyên Tuyên cũng mệt mỏi, sau khi lên xe liền chuẩn bị ngủ. Đỗ Mộ Ngôn tự giác cố gắng diễn tả vai hãnh để Tuyên Tuyên được ngủ thoải mái hơn.

Xe không ngừng xóc nảy, Tần Tuyên Tuyên mơ màng ngủ thiếp đi, trong lúc đó cô hình như có nghe được Đỗ Mộ Ngôn thì thầm gì đó, nhưng sự

một nhọc khiến cô không tập trung tinh thần được không bao lâu đã ngủ say.

Đỗ Mộ Ngôn ôm Tần Tuyên Tuyên, cúi đầu liền có thể nhìn thấy sườn mặt của cô, trong giấc ngủ say cô đẹp như một thiên sứ. Hãn cúi đầu nỉ non, không để bất kỳ ai nghe được tiếng hãn.

Tuyên Tuyên, em nhất định phải thuộc về anh, đời này em đừng nghĩ tránh được. Bất kỳ kẻ nào, bất kỳ kẻ nào cũng đừng mơ cướp được em khỏi tay anh. Người dám mơ ước đến em, anh sẽ khiến hãn phải hối hận vì đã sinh ra trên đời này.

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Đính hôn

Sau khi trở về thành phố, ngày ngày lại trôi qua. Muốn nói có gì khác thì chính là Đỗ Mộ Ngôn càng chăm chỉ đi lại với Tần Tuyên Tuyên hơn. Mỗi ngày hẳn sẽ đón cô tan tầm, đưa cô về nhà, đôi khi sẽ lên nhà cô ngồi chơi, tận lực biểu hiện tình yêu của mình với Tần Tuyên Tuyên.

Một tuần trôi qua thật nhanh, hôm nay trước khi lên lầu, Tần Tuyên Tuyên gọi Đỗ Mộ Ngôn lại.

"Em có lời muốn nói với anh." Tần Tuyên Tuyên lắp bắp nói.

Đỗ Mộ Ngôn có thể đoán được cô muốn nói gì, chỉ ôn nhu vuốt ve mái tóc dài của cô, nhỏ giọng nói: "Em nói đi, anh đang nghe đây."

Tần Tuyên Tuyên muốn nói lại thôi, "Lần trước anh nói anh cho em một tuần để suy nghĩ..."

Một tuần này, Tần Tuyên Tuyên luôn lo lắng phải trả lời Đỗ Mộ Ngôn thế nào, nhưng mà bình thường cô rất chú ý, không để lộ phiền não ra ngoài mà thôi. Một tuần thời gian tuy rằng quá ngắn nhưng cũng có thể miễn cưỡng nghĩ ra một lý do. Cô vẫn cảm thấy họ bàn chuyện kết hôn lúc này là quá sớm rồi.

"Anh đang nghe đây." Đỗ Mộ Ngôn nói.

Dưới tầm mắt bao hàm ngàn vạn bao dung của hẳn, Tần Tuyên Tuyên nhất thời không thể nói ra miệng. Biểu hiện của hẳn khiến cô chột dạ, làm cô cảm thấy cứ từ chối hẳn như thế thì thật sự hơi tàn nhẫn.

"Em..." Tần Tuyên Tuyên di chuyển tầm mắt, cuối cùng vẫn nói ra, "Rất xin lỗi, em vẫn cảm thấy quá nhanh, em không thể đồng ý với lời cầu hôn của anh được..."

Cô cảm giác bàn tay của mình bị Đỗ Mộ Ngôn nắm chặt, không khỏi dừng lại, dời tầm mắt.

Vẻ mặt Đỗ Mộ Ngôn mang theo đau thương thản nhiên, đáy mắt ảm đạm làm người ta phải động lòng.

"Thật sự không thể đồng ý sao?" Hần cúi đầu hỏi.

Tần Tuyên Tuyên ngẩn ra, sự kiên định trong lồng ngực như bong bóng thoát hơi, nháy mắt đã khô quắt lại. Cô cố gắng cả tuần mới hạ được quyết tâm, ở trước mặt Đỗ Mộ Ngôn lại vì một câu của hắn mà làm nó dao động.

Đỗ Mộ Ngôn bỗng cúi đầu thở dài một tiếng, tay nắm chặt tay Tần Tuyên Tuyên, giọng nói mang theo sự buồn đau, "Rất xin lỗi Tuyên Tuyên, anh không nên ép em như thế."

"Không..." Tần Tuyên Tuyên nỉ non một tiếng theo bản năng. Đỗ Mộ Ngôn không tức giận mà ngược lại còn đổ sai lầm lên người hắn, điều này khiến lòng Tần Tuyên Tuyên càng khó chịu hơn, cô càng lúc càng cảm thấy, không nhận lời cầu hôn là sai lầm của cô.

Đỗ Mộ Ngôn buông Tần Tuyên Tuyên ra, cúi đầu nhìn vào mắt cô dịu dàng nói: "Tuyên Tuyên, anh có thể hiểu được sự do dự của em... anh chưa tốt đến mức vượt qua được sự do dự đó."

"Mộ Ngôn..."

"Nếu em không đồng ý kết hôn ngay... vậy thì chúng ta đính hôn trước được không?" Ánh mắt Đỗ Mộ Ngôn sáng quắc nói.

Tần Tuyên Tuyên ngân nga.

Đỗ Mộ Ngôn rũ mắt xuống, "Chúng ta đính hôn trước, em nói kết hôn lúc nào thì chúng ta sẽ kết hôn lúc đó, như thế cũng không được sao?"

Đỗ Mộ Ngôn hết sức đè nén biểu cảm, khiến mình nhìn qua vô cùng đáng thương. Thân là một thương nhân, hẳn dĩ nhiên là đã xem qua vài bộ sách nghiên cứu tâm lý con người, chẳng qua từ trước đến giờ hẳn chưa bao giờ lấy ra áp dụng mà thôi. Một chiêu này kết hợp với vẻ mặt, sau khi từ chối một yêu cầu quan trọng, xuất phát từ tâm lý muốn bồi thường thì sẽ hay đồng ý một yêu cầu nhỏ hơn. Hẳn cũng biết hẳn và Tần Tuyên Tuyên bên nhau thời gian quá ngắn, cô sẽ không thể đồng ý kết hôn với cô nhanh như vậy được, liền lui một bước yêu cầu đính hôn, để cô mang cái danh nghĩa vị hôn thê của hẳn cũng tốt rồi.

Đính hôn?

Nghe được yêu cầu này của Đỗ Mộ Ngôn, Tần Tuyên Tuyên hơi thở ra nhẹ nhàng. Chỉ là đính hôn thì hình như cũng không phải chuyện khó khăn đến vậy. Cô từ chối lời cầu hôn của Đỗ Mộ Ngôn, không phải không thích hẳn mà là cô cần nhiều thời gian để giảm xóc làm quen hơn, nếu chỉ là đính hôn thì quả thật là đã làm cô có càng nhiều cơ hội hiểu biết hẳn hơn.

Sắc mặt Tần Tuyên Tuyên có xu hướng hòa hoãn dần, cô cúi đầu, đỏ mặt gật gật đầu.

Đỗ Mộ Ngôn bỗng dừng ôm chặt cô, vui mừng nhỏ giọng nói: "Tuyên Tuyên, cảm ơn em! Cảm ơn em!"

Tần Tuyên Tuyên ở trong lòng hẳn cảm thấy xấu hổ quần bách, tâm trạng vốn tồi tệ mấy hôm nay cuối cùng cũng dịu xuống.

Sau một nụ hôn sâu nồng cháy, Đỗ Mộ Ngôn đưa Tần Tuyên Tuyên lên lầu, nhưng lần này cũng không ở lại lâu, chỉ tiễn cô vào cửa rồi vội vàng rời

đi, hẳn phải nhanh chóng chuẩn bị.

Mà Tần Tuyên Tuyên thì sắc mặt đỏ hồng nói với Tần Quốc Đống và Đường Vi chuyện mình đã nhận lời đính hôn với Tần Mộ Ngôn. Hai ông bà cảm thấy đính hôn cũng tốt, đều đồng ý ủng hộ cô.

Sau đó, Đỗ Mộ Ngôn bắt đầu thường xuyên đi lại nhà Tần Tuyên Tuyên, cùng bàn bạc với ba người nhà Tần Tuyên Tuyên về thời gian đính hôn cụ thể, lo lắng chuẩn bị cho kịp, xem ngày tốt, kết hợp với lịch làm việc và tâm trạng nôn nóng của Đỗ Mộ Ngôn, thời gian đính hôn xác định vào ngày thứ bảy tuần sau.

Bởi vì còn chưa quá quen thuộc với đồng nghiệp ở công ty mới, Tần Tuyên Tuyên quyết định lúc đính hôn cũng không mời họ, mà Tụ Mỹ thì phần lớn cô cũng không quá hợp, chỉ mời mình Phương Phán Phán là đủ rồi.

Chỉ một tuần, vốn dĩ Tần Tuyên Tuyên cảm thấy rất gấp gáp nhưng Đỗ Mộ Ngôn luôn cam đoan rằng mình sẽ sắp xếp lễ đính hôn này thật tốt, cho Tần Tuyên Tuyên một lễ đính hôn hoàn mỹ nhất, cô cũng chỉ có thể nuốt vào ý kiến của mình.

Tuần tiếp theo, các tờ báo lớn của thành phố đều đăng tin Đỗ Mộ Ngôn sắp đính hôn, nhưng tư liệu của nhà gái thì chưa rõ. Tần Tuyên Tuyên biết đây là sự bảo vệ mà Đỗ Mộ Ngôn dành cho cô, cô tin tưởng hẳn nhất đã làm gì đó để can thiệp vào truyền thông. Nhưng không biết là ảo giác của cô hay không, đôi khi cô cảm thấy có một vài ánh mắt giám thị mình, nhưng sau đó cũng không có chuyện gì xảy ra nên cô cũng không để ý quá nhiều.

Chuẩn bị cho lễ đính hôn, Đỗ Mộ Ngôn tự mình ôm lấy mọi việc, nhưng xuất phát từ sự tôn trọng với Tần gia, hẳn tuyển chọn vài khách sạn phù hợp và danh sách khách mời đưa đến Tần gia để họ chọn lựa. Việc đính hôn

này, Tần Quốc Đống và Đường Vi vốn muốn bàn bạc với người lớn trong nhà Đỗ Mộ Ngôn nhưng hẳn đã sớm nói hẳn không có cha mẹ, cũng không có họ hàng gì thân thiết nên hai vị Tần Đường đành phải trực tiếp bàn bạc với hẳn. Mà Đỗ Mộ Ngôn đối với lời Tần Quốc Đống và Đường Vi thì gần như là nói gì nghe đó, ít đi thời gian hai nhà cãi cọ nên lễ đính hôn chuẩn bị vô cùng thuận lợi.

Vì thế Tần Tuyên Tuyên phát hiện, người trong cuộc như thế ngược lại thành người rảnh rỗi nhất, trừ bỏ lúc Đỗ Mộ Ngôn mang cô đi đo lễ phục, thử đồ thì cô không phải làm gì khác.

Bởi vì không có quá nhiều chuyện cần cô quan tâm nên công việc của Tần Tuyên Tuyên cũng không bị ảnh hưởng gì cả, nhưng người thường xuyên tiếp xúc cũng nhận ra gương mặt cô trở nên rạng rỡ hơn, hỏi có phải cô có việc tốt gì không thì Tần Tuyên Tuyên đều nói có lẽ để che dấu đi.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, rất nhanh đã đến ngày đính hôn. Đỗ Mộ Ngôn không có người thân nào đến tham gia, chỉ có nhóm nhân viên công ty hẳn, tiệc đính hôn cũng không phải tổ chức nhà gái rồi nhà trai gì cả, trực tiếp làm đơn giản luôn.

Từ sáng sớm Tần Tuyên Tuyên đã bị gọi dậy, thay lễ phục, có người trang điểm chuyên nghiệp Đỗ Mộ Ngôn mời đến giúp cô, trang điểm cô thành cô dâu xinh đẹp nhất - ít nhất là trong mắt Đỗ Mộ Ngôn là cô dâu xinh đẹp nhất.

Đường Vi đứng bên nhìn con gái trang điểm, vẻ mặt dần dần trở nên không nở, Tần Tuyên Tuyên nhìn cũng trở nên khó quá, chỉ có thể an ủi nói: "Mẹ, con chỉ đính hôn thôi mà, sau đó còn có thể ở nhà mà, mẹ đừng đau lòng."

Đường Vi bật cười, "Con bé này, lại nói vớ vẩn."

Tần Tuyên Tuyên cười giảo hoạt, nhìn cảm xúc Đường Vi vì thế mà tiêu tan, trong lòng cô cũng nhẹ nhàng không ít.

Trang điểm xong không lâu thì Đỗ Mộ Ngôn mang theo người đến đón.

Đỗ Mộ Ngôn rất coi trọng ngày hôm nay, dùng không ít tâm tư, từ stylist chuyên nghiệp làm bản thân càng trở nên đẹp trai ngời ngời. Hắn lớn hơn Tuyên Tuyên gần 10 tuổi, hắn cảm thấy cực kỳ may mắn vì vẻ bề ngoài của mình không quá già, cũng may mắn là cha mẹ Tuyên Tuyên không vì tuổi tác mà ngăn cản hắn và cô.

Đến khi nhìn thấy ba người nhà Tần Tuyên Tuyên vẻ mặt tươi cười đón hắn, lòng Đỗ Mộ Ngôn tràn đầy kích động, đồng thời cũng hạ quyết tâm, nhất định sẽ đối xử với Tần Tuyên Tuyên thật tốt, nâng cô trong lòng bàn tay, cứng nhiều không phải nói, cũng phải hiếu thuận với hai vợ chồng Tần Quốc Đống và Đường Vi, làm ông bà mỗi ngày đều càng thêm thích hắn hơn, sẽ không bao giờ hối hận vì đã gả con gái cho hắn.

Tần Tuyên Tuyên là con một, cũng không có người họ hàng ghê gớm nào, Đỗ Mộ Ngôn lại ra tay hào phóng nên rất thuận lợi đón cô ra khỏi nhà.

Đỗ Mộ Ngôn tìm người bê lễ đều là trợ lý trong công ty, giữa những chàng trai trẻ tuổi đẹp trai, hắn chẳng những không bị che lấp mà càng thêm nổi bật, làm mọi người vừa liếc mắt là đã có thể thấy được hắn, cũng thật sự khâm phục vì mị lực của hắn. Từ lúc ra khỏi cửa nhà họ Tần, Đỗ Mộ Ngôn bế bổng Tần Tuyên Tuyên lên, một đường vững chắc đưa cô vào xe.

Hắn nắm chặt tay Tần Tuyên Tuyên, tầm mắt cũng không rời khỏi cô phút nào, vẻ mặt hoàn toàn tỏa mãn, ánh sáng dưới đáy mắt nóng rực như thiêu đốt người khác.

Đoàn rước toàn siêu xe khiến dọc đường đi rước lấy vô số người vây xem, càng có nhiều người chụp ảnh đưa lên mạng, toàn bộ đều sợ hãi hâm

mộ.

Nhưng tất cả những thứ này đều không có quan hệ với Tần Tuyên Tuyên, gương mặt cô vẫn mang theo màu hồng nhàn nhạt, tay bị nắm chặt trong bàn tay của Đỗ Mộ Ngôn, hơi cúi đầu, khóe môi cong lên đầy ngưỡng ngùng. Hôm nay là ngày cô đính hôn, có vị hôn phu như Đỗ Mộ Ngôn, cô thực sự rất vui vẻ.

Đoàn xe đến khách sạn rất nhanh, Đỗ Mộ Ngôn cũng không để Tần Tuyên Tuyên bước xuống mà bế cô đi qua thảm hồng, cuối cùng đến tận cửa hội trường mới thả cô xuống, hai người dắt tay nhau cùng đi vào đại sảnh.

Hai người mang theo gương mặt tươi cười cùng đi chào hỏi các vị thân gia của Tần Tuyên Tuyên và các quản lý cao cấp công ty Đỗ Mộ Ngôn, trước khi nghi thức đính hôn bắt đầu, Tần Tuyên Tuyên đi theo thợ hóa trang vào phòng trang điểm bên cạnh hội trường để trang điểm lại.

Vừa trang điểm xong, người trang điểm ra ngoài nhận điện thoại một chút, Tần Tuyên Tuyên nghĩ thời gian còn sớm nên ngồi không nhúc nhích nhìn bản thân trong gương.

Đến tận giờ phút này, cô vẫn có cảm giác mình đang mơ. Cô thật sự sắp đính hôn ư? Cô thật sự sắp trở thành vị hôn thê của Đỗ Mộ Ngôn ư?

Cửa phòng bị người đẩy ra, Tần Tuyên Tuyên tưởng người trang điểm vào gọi cô, liền đứng lên thuận miệng hỏi một câu: "Đến giờ rồi sao?"

Cô quay người lại, thấy người ở trước cửa, hai mắt hơi trợn lên không dám tin

"Tổng Kỳ?"

Tống Kỳ dùng ánh mắt phức tạp nhìn Tần Tuyên Tuyên, hôm nay cô mặc lễ phục màu trắng như tuyết, xinh đẹp quý giá, tôn lên làn da trắng nõn mềm mại của cô, cô giống như tinh linh lạc vào trần gian khiến trái tim hắn nổ tung, lại bị một trận chua xót bao phủ.

Người kết hôn với cô, vốn phải là hắn!

Tống Kỳ tiến lên trong ánh mắt kinh ngạc của Tần Tuyên Tuyên, không nói gì nhiều, trực tiếp nhét một túi hồ sơ vào tay cô, "Tuyên Tuyên, đây là căn cứ chính xác mà anh nói."

Tần Tuyên Tuyên cúi đầu nhìn thứ trong tay, lại ngẩng đầu nhìn hắn, không mở ra ngay, "Tống Kỳ, bây giờ tôi phải đính hôn, cái này... tôi nay nói sau đi."

Thái độ Tống Kỳ cứng rắn khác thường, "Không, em phải xem ngay bây giờ!"

Tần Tuyên Tuyên nhú mày, đang muốn gọi người vào thì Tống Kỳ đột nhiên mở túi hồ sơ ra, lấy một đồng ảnh ra đặt trước mắt Tần Tuyên Tuyên.

Trước mắt là những tấm ảnh chụp cực kỳ rõ ràng, Hoàng tiểu thư từng đòi tiền chơi gái của Tống Kỳ với Tần Tuyên Tuyên đang đứng tựa vào một chiếc xe, mà ở ghế sau chiếc xe kia, loáng thoáng hiện ra sườn mặt đẹp của Đỗ Mộ Ngôn.

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Nghi thức hủy bỏ

Tần Tuyên Tuyên ngẩn ngơ, gần như vô ý thức đưa tay túm lấy mấy tấm ảnh kia, lật xem từng tấm một.

Tống Kỳ thấy cô chăm chú xem thì thở dài nhẹ nhõm, đứng một bên nói: "Tuyên Tuyên, ngày đó ở trên núi nhìn thấy em và Đỗ Mộ Ngôn cùng một chỗ, anh biết anh không thể chờ thêm được nữa. Không ngờ hai người vừa về thành phố đã đính hôn. Tuyên Tuyên, anh biết anh đã làm sai chuyện không thể tha thứ, nhưng anh không thể mặc kệ đứng nhìn em bước vào hố lửa được."

Tần Tuyên Tuyên gần như không nghe lọt tai bất kỳ lời nói nào của Tống Kỳ, hai mắt nhìn chăm chăm ảnh chụp trong tay, lật xem thật kỹ từng tấm một.

Ảnh chụp đó gần như là trải dài từ lần đầu tiên cô gặp mặt Đỗ Mộ Ngôn đến khi hãn nằm viện mới thôi. Theo nội dung trong ảnh, cô thấy được một Đỗ Mộ Ngôn hoàn toàn khác. Hãn luôn luôn theo dõi cô, ngay cả lần đầu tiên hai người gặp nhau cũng là một vở kịch được dàn xếp tốt. Mà việc cô và Tống Kỳ chia tay, cũng do một tay hãn tạo thành. Cô thấy được ảnh chụp của Lý trợ lý tiếp xúc với Ngũ Mộng Lam, thấy ảnh chụp Đỗ Mộ Ngôn đứng với Hoàng tiểu thư; cũng thấy được vẻ mặt âm u lạnh lùng như thể muốn ăn tươi nuốt sống Tống Kỳ. Hãn luôn luôn nói dối, từ lúc hai người còn chưa gặp nhau hãn đã âm mưu sắp xếp cô và Tống Kỳ.

Tần Tuyên Tuyên cảm thấy lòng loạn thành một mớ, trong chốc lát là tức giận với hành động của Đỗ Mộ Ngôn, trong chốc lát lại là tình yêu càng lúc

càng tăng thêm của cô dành cho hắn. Cô nhớ tới lần phát hiện ra Đỗ Mộ Ngôn sắp xếp máy theo dõi trong phòng làm việc thì cô đã từng hỏi Đỗ Mộ Ngôn, hắn thề son sắt rằng chuyện Tống Kỳ đều không phải do hắn sắp xếp. Khi đó cô nghĩ hắn đã hoàn toàn thẳng thắn với cô, không ngờ hắn thật sự vẫn đang lừa cô.

Những lời hắn nói với cô, cuối cùng có bao nhiêu phần là thật?

Tần Tuyên Tuyên hạ tầm mắt, thở dốc, hốc mắt nóng lên. Cô biết bản thân đã yêu Đỗ Mộ Ngôn, rất yêu rất yêu, cho nên sau khi biết hắn lừa gạt cô nhiều chuyện quan trọng như vậy thì cô căn bản không thể chịu nổi. Cô thật không ngờ, người đàn ông cô thích lại là một kẻ ti tiện, không từ thủ đoạn đến vậy. Hắn làm sao có thể hãm hại Tống Kỳ như vậy chứ?

"Tuyên Tuyên, thấy được những thứ này, em còn muốn gả cho hắn hay sao?" Giọng nói của Tống Kỳ dần dần chui vào tai Tần Tuyên Tuyên.

Cô bỗng ngẩng đầu nhìn hắn, đáy mắt là một mảnh mờ mịt.

A, đúng rồi, chỉ một lát nữa thôi là lễ đính hôn của cô và Đỗ Mộ Ngôn sẽ bắt đầu, đến lúc đó cô sẽ nhận chiếc nhẫn hắn trao, chính thức trở thành vị hôn thê của hắn.

Cô yêu Đỗ Mộ Ngôn, nhưng bây giờ cô cũng sợ Đỗ Mộ Ngôn đáng sợ như vậy, hắn làm những chuyện như thế đã vượt qua mấu chốt đạo đức của cô rồi. Cô có thể miễn cưỡng tha thứ hắn dùng danh nghĩa tình yêu để sắp đặt máy theo dõi kiểm soát cô, nhưng cô không thể chấp nhận được chuyện hắn vì cái gọi là vừa gặp đã yêu mà làm tổn thương người khác. Trong cuộc chiến truy đuổi này, người vô tội nhất chính là Tống Kỳ.

Ánh mắt Tần Tuyên Tuyên nhìn Tống Kỳ mang theo sự áy náy. Tống Kỳ dù đi quán bar lấy rượu giải sầu thì nếu không phải Hoàng tiểu thư kia bỏ thuốc, hắn sao có thể phát sinh những chuyện đó với cô ta? Tống Kỳ luôn là người chính trực, làm việc rất có chừng mực. Mà sau này hắn nói hắn

chọc tới mấy tên côn đồ bị ép rời khỏi thành phố này sợ rằng cũng là do Đỗ Mộ Ngôn sắp xếp rồi? Chỉ có Tống Kỳ rời khỏi thành phố này thì mới không đến dây dưa với cô nữa, Đỗ Mộ Ngôn mới có thể hoàn toàn yên tâm đúng không?

"Tống Kỳ... rất xin lỗi, tôi vẫn... vẫn luôn trách nhầm anh." Tần Tuyên Tuyên chua xót nói. Thế mà khi đó cô nghĩ rằng mọi biểu hiện của Tống Kỳ đều là giả, cô nói những lời đó đã làm Tống Kỳ tổn thương sâu đậm rồi?

"Tuyên Tuyên, anh không trách em, đây đều là lỗi của Đỗ Mộ Ngôn. Người đàn ông đó lời nói dối rất nhiều, rất gian trá, em lại quá đơn thuần, bị hấn lừa cũng không phải là lỗi của em." Tống Kỳ nói, "Tuyên Tuyên, chúng ta rời khỏi nơi này đi!"

Mặt Tần Tuyên Tuyên hiện lên tia do dự.

Nếu là thời điểm sớm hơn, cô chưa thích Đỗ Mộ Ngôn đến vậy, thì bây giờ cô nhất định sẽ đi không chút do dự. Nhưng vì sao lại ở lúc cô đã thích hấn đến thế, sắp trở thành vị hôn thê của hấn thì lại biết được sự thật chứ?

"Tuyên Tuyên!" Nhìn thấy gương mặt ngần ngừ chần chừ của Tần Tuyên Tuyên, Tống Kỳ vội la lên: "Tuyên Tuyên, bây giờ hấn có thể sắp xếp chúng ta như vậy, tương lai không biết sẽ còn làm ra những gì nữa. Em thật sự muốn gả cho một kẻ ti bỉ vô sỉ như thế hay sao?"

Tần Tuyên Tuyên hơi nhếch môi. Ba cô luôn nói, người chồng tương lai của cô không cần những thứ khác, chỉ cần có một nhân phẩm tốt là được. Một kẻ đến đạo đức cơ bản nhất cũng không có thì còn nói gì đến ý thức trách nhiệm với gia đình chứ?

"Tôi không thể nói đi là đi như vậy." Tần Tuyên Tuyên ngẩng đầu nhìn về phía Tống Kỳ.

"Tuyên Tuyên, em..."

Tần Tuyên Tuyên cắt ngang lời hân nói, "Tôi muốn nói với mọi người, lễ đính hôn này phải hủy bỏ."

"Tuyên Tuyên..." Mặt Tống Kỳ hiện lên sự vui mừng.

"Tần tiểu thư, đã đến giờ... Anh là ai?"

Lúc này, người trang điểm đẩy cửa đi vào, nhìn thấy trong phòng có thêm một người thì vô cùng kinh ngạc và đề phòng.

"Tôi biết, chúng ta đi thôi." Tần Tuyên Tuyên không đợi Tống Kỳ mở miệng đã hướng ra phía ngoài mà đi.

Người trang điểm mơ hồ liếc mắt nhìn Tống Kỳ một cái, cũng không hỏi thêm gì nữa, đi theo Tần Tuyên Tuyên ra ngoài.

Lúc Tần Tuyên Tuyên đi vào đại sảnh tổ chức lễ đính hôn, Đỗ Mộ Ngôn lập tức phóng tầm mắt đến. Hân quá vui mừng nên đã xem nhẹ sự không thích hợp của Tần Tuyên Tuyên lúc này.

Tần Tuyên Tuyên chậm rãi đi về phía trung ương đại sảnh, nhưng không liếc mắt nhìn lại Đỗ Mộ Ngôn mà hướng về cách vị khách mời, cúi đầu xin lỗi: "Vô cùng xin lỗi, làm mọi người mất công đến đây, buổi lễ đính hôn hôm nay đã bị hủy bỏ."

Sự vui sướng và những lời chúc phúc của mọi người vì lời của cô mà khựng lại, theo bản năng nhìn về người còn lại. Toàn đại sảnh yên lặng đến đáng sợ, ngay cả ban nhạc chúc mừng cũng ngừng lại.

Đỗ Mộ Ngôn nhú mày, bước nhanh đến trước mặt Tần Tuyên Tuyên, muốn bắt lấy tay cô, "Tuyên Tuyên, em đùa cái gì vậy..."

Cô né tránh tay hân, cuối cùng cũng chịu ngẩng đầu nhìn hân.

"Đỗ Mộ Ngôn, tôi biết cả rồi." Cô nói từng chữ một.

Ánh mắt Đỗ Mộ Ngôn khẽ biến đổi, tầm mắt bỗng bắn thẳng về phía Tống Kỳ đang ở cửa vào đại sảnh, dáng vẻ trấn định vừa rồi bỗng trở nên kinh hoảng. Tống Kỳ đã bị hắt đuổi khỏi thành phố này từ lâu, hơn nữa Tuyên Tuyên lại sắp thành vị hôn thê của hắn, hắn thế mà lại sơ sót như thế, để Tống Kỳ về thành phố tìm đến cửa! Cuối cùng thì Tống Kỳ đã nói gì với Tuyên Tuyên, là sự thật mà hắn đã một mực phủ nhận với cô sao? Tuyên Tuyên tin Tống Kỳ, vậy thì chắc chắn đã đưa ra được bằng chứng. Nhưng vì sao, vì sao Tống Kỳ... là Lại Hưng?

Nghĩ đến Lại Hưng từng có những chứng cứ này, sắc mặt Đỗ Mộ Ngôn bỗng sầm xuống, sâu trong đáy lòng là sự khủng hoảng chưa từng có bắt đầu lan tràn. Hắn chưa bao giờ có một giây phút nào nhận thức rõ ràng đến thế này rằng Tuyên Tuyên đang dần dần rời khỏi hắn.

"Tuyên Tuyên, cuối cùng thì con sao thế?" Tần Quốc Đống và Đường Vi là cha mẹ Tần Tuyên Tuyên, nghe được con mình nói như thế thì vội đến hỏi.

Tần Tuyên Tuyên áy náy nhìn hai ông bà, chỉ nói: "Ba mẹ, không phải con xúc động mà quyết định thế này. Sau khi về con nhất định sẽ giải thích rõ với ba mẹ, nhưng mà hiện tại, con chỉ hy vọng ba mẹ có thể tôn trọng ủng hộ quyết định của con."

Tần Quốc Đống và Đường Vi liếc nhau, thở dài một tiếng không hỏi thêm gì nữa. Hai người đã thấy sự nghiêm túc chưa bao giờ có trong đáy mắt Tần Tuyên Tuyên, cho đến giờ hai người đều luôn luôn tin tưởng con gái, dĩ nhiên sẽ không làm trái lời cô.

"Rất xin lỗi các vị." Tần Tuyên Tuyên không nhìn Đỗ Mộ Ngôn nữa, tầm mắt chuyển về hướng mọi người vẫn đang ngấn ra, cúi người thật sâu, "Mời mọi người trở về đi thôi."

Nói xong, Tần Tuyên Tuyên nhìn về phía Tần Quốc Đống và Đường Vi nói: "Ba mẹ, thật sự xin lỗi ba mẹ. Con về trước đây, tối nay con nhất định sẽ giải thích rõ ràng với ba mẹ."

Cô xoay người đi ra ngoài, không liếc mắt nhìn Đỗ Mộ Ngôn thêm lần nào nữa.

Tần Quốc Đống cau mày, nhìn Đỗ Mộ Ngôn đang sừng sốt, trên mặt lộ ra xin lỗi, "Tiểu Đỗ, Tuyên Tuyên con bé..."

Đỗ Mộ Ngôn đột nhiên hoàn hồn, không đợi Tần Quốc Đống nói thêm gì nữa, liền chạy đuổi theo. Hắn vừa đuổi theo ra đến bên ngoài đại sảnh liền thấy Tần Tuyên Tuyên sóng vai với Tống Kỳ cùng hướng về bên ngoài mà đi.

Lòng hắn đột nhiên hoảng hốt, nhanh chóng chạy tới chặn Tần Tuyên Tuyên lại.

"Tuyên Tuyên, em đừng đi!" Đỗ Mộ Ngôn nói.

Vẻ mặt Tần Tuyên Tuyên dờ dãn nhìn hắn, "Anh còn muốn lừa tôi thế nào nữa?"

Đỗ Mộ Ngôn còn chưa mở miệng, Tống Kỳ ở bên cạnh đã ném một túi tài liệu cho hắn, lạnh lùng nói: "Đỗ Mộ Ngôn, chuyện anh làm, Tuyên Tuyên đã biết cả rồi."

Đỗ Mộ Ngôn dùng hai bàn tay run rẩy mở túi lấy ra những tấm ảnh chụp, chỉ nhìn hai tấm rồi không cần xem thêm nữa. Hắn hít một hơi thật sâu, cố sức bình phục lại cảm xúc kinh hoàng của mình. Hắn xác định, ảnh chụp này là từ chỗ Lại Hưng mà ra. Nhưng vì sao? Những thứ mà Lại Hưng lấy được từ chỗ hắn chưa đủ nhiều ư? Cuối cùng thì Tống Kỳ đã cho Lại Hưng điều kiện gì mà hắn ta lại bán đứng hắn?

"Anh còn có gì để nói?" Tần Tuyên Tuyên nghiêm nghị hỏi. Sự thật rõ ràng bày ra trước mắt, cô cũng không biết vì sao cô còn muốn hỏi như vậy. Chẳng lẽ cô còn ngây thơ gì vọng điều gì ư? Chẳng lẽ cô vẫn chuẩn bị cho Đỗ Mộ Ngôn một cơ hội để lừa dối cô ư?

"Tuyên Tuyên, anh yêu em. Em có biết rằng anh yêu em còn hơn cả mạng sống của mình." Đỗ Mộ Ngôn không giải thích gì cả, tất cả đều là sự thật, dù có giải thích thế nào cũng là vô dụng, không bằng đả động Tuyên Tuyên từ phương diện khác. Hắn rất may mắn là bản thân đã có đủ thời gian để cô yêu hắn, hắn biết bây giờ người cô yêu là hắn, chỉ hy vọng tình yêu của cô dành cho hắn đã vượt qua sai lầm hắn phạm phải này.

Lòng Tần Tuyên Tuyên khê động, không kìm lòng được mà lùi về sau nửa bước.

Cô biết... dĩ nhiên là cô biết Đỗ Mộ Ngôn yêu cô đến thế nào! Nhưng nếu lấy cố yêu thì có thể được tha thứ hết sao? Vậy Tống Kỳ phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ tất cả những thương tổn, những oan ức mà hắn phải chịu đều đáng giá sao?

Tần Tuyên Tuyên hơi chuyển tầm mắt, không chịu nhận lời Đỗ Mộ Ngôn nói nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được mà đỏ bừng hai mắt.

"Đó căn bản không phải là yêu, đó là dục vọng chiếm giữ biến thái!" Tống Kỳ che trước mặt Tần Tuyên Tuyên, lạnh lùng nhìn về phía Đỗ Mộ Ngôn, "Đừng dùng suy nghĩ dơ bẩn của mày làm bẩn từ yêu này!"

Đỗ Mộ Ngôn đột nhiên biến sắc, lạnh lùng âm u nhìn Tống Kỳ: "Mày cút ngay!"

"Tao sẽ không cho mày cơ hội làm tổn thương Tuyên Tuyên!" Tống Kỳ đối chọi gay gắt.

"Tao vĩnh viễn sẽ không làm Tuyên Tuyên tổn thương." Đỗ Mộ Ngôn nặng nề nói, "Lặp lại một lần, mày cút ngay cho tao. Đây là chuyện giữa tao và Tuyên Tuyên, chẳng có quan hệ gì với mày cả."

Dĩ nhiên là Tống Kỳ sẽ không tránh ra, "Cho tới giờ mày luôn làm tổn thương Tuyên Tuyên! Đừng tưởng rằng những tội lỗi mày đã làm ra có thể vĩnh viễn che dấu, không ai biết được!"

Tống Kỳ như đang ám chỉ cái gì, Đỗ Mộ Ngôn lại chỉ dữ tợn nhìn hắn ta, hận không thể chém hắn ta ra làm 8 mảnh.

Quả nhiên hắn vẫn làm sai rồi sao? Ngay từ đầu hắn nên cho người giết quách Tống Kỳ đi cho xong đúng không? Nếu không cũng sẽ chẳng có tình trạng thế này. Chỉ thiếu chút nữa, Tuyên Tuyên sẽ thành vị hôn thê của hắn, nhưng chỉ một chút như thế, lại thành gần trong gang tấc mà cách xa biển trời.

Tầm mắt Đỗ Mộ Ngôn bỗng nhiên chuyển hướng về Tần Tuyên Tuyên, hắn thấy cô cúi đầu, hai tay nắm chặt trước người, hắn có thể nhìn ra, cô rất đau khổ, mà đau khổ này đều do tên Tống Kỳ trước mặt tạo nên! Nếu hắn ta không xuất hiện thì tốt rồi, nếu hắn ta biến mất thì Tuyên Tuyên sẽ không biết được sự thật, cô ấy sẽ không đau khổ như vậy!

Bàn tay đang ở cạnh người bỗng siết chặt, Đỗ Mộ Ngôn đột nhiên tung ra một cú đấm, hung hăng đấm thẳng vào mặt Tống Kỳ.

Tần Tuyên Tuyên không ngờ Đỗ Mộ Ngôn sẽ ra tay đánh người, ngần ngừ, đến tận khi hắn đá một cước vào bụng Tống Kỳ đang ngã dưới đất thì cô lập tức xông lên bắt lấy cánh tay Đỗ Mộ Ngôn, không cho hắn tiếp tục làm tổn thương Tống Kỳ, "Anh làm gì!"

Cảm xúc buộc chặt bởi vì Tần Tuyên Tuyên tới gần mà hòa hoãn lại, Đỗ Mộ Ngôn không tiếp tục đánh Tống Kỳ nữa, hắn sợ làm đau cô. Hắn sao có

thể nữ làm cô đau chứ? Cô là nữ thần của hắn, là ý nghĩa sống lại của hắn, nếu làm cô đau, hắn sẽ vĩnh viễn không tha thứ cho chính mình!

Hắn nhân cơ hội nắm lấy tay Tần Tuyên Tuyên, nhìn chăm chăm vào hai mắt cô, gần như cầu xin nói: "Tuyên Tuyên, em đừng rời khỏi anh... anh biết trước đây chuyện anh làm đều là sai trái, em tha thứ cho anh đi. Nếu em tha thứ cho anh, anh thề, anh tuyệt đối sẽ không làm những chuyện khiến em không vui nữa..."

Tần Tuyên Tuyên không tránh nổi bàn tay Đỗ Mộ Ngôn, chỉ có thể mặc hắn cầm lấy tay cô, ngửa đầu nhìn cô, hơi lắc đầu, ánh mắt phức tạp, "Đỗ Mộ Ngôn, sau khi biết anh hãm hại Tống Kỳ như vậy, sao tôi có thể tha thứ anh được?" Tần Tuyên Tuyên dừng một chút, gục đầu xuống nói, "Thế giới này còn rất nhiều cô gái tốt hơn tôi, anh đừng quẩn lấy tôi nữa, từ nay về sau chúng ta ai đi đường nấy, không thể bên nhau được."

Sắc mặt Đỗ Mộ Ngôn trở nên cực kỳ khó coi trong nháy mắt.

Ai đi đường nấy? Không thể bên nhau?

Làm sao có thể? Làm sao có thể!

"Tuyên Tuyên, rõ ràng em cũng yêu anh, vì sao nhất định không chịu cho anh một cơ hội?" Hơi thở Đỗ Mộ Ngôn dồn dập, đáy mắt ẩn hiện sự tuyệt vọng và điên cuồng, "Tuyên Tuyên, không có em, cuộc đời anh còn ý nghĩa gì chứ?"

Giây phút này, Đỗ Mộ Ngôn cũng không che dấu bản tính thật của mình nữa. Vừa nghĩ đến Tuyên Tuyên có thể rời khỏi cuộc đời hắn, thì hắn không thể giữ được sự bình tĩnh thông dong như trước nữa. Có cách nào, có cách nào có thể giữ được cô không?

Có lẽ Tống Kỳ mang đến chứng cứ chính xác làm Tần Tuyên Tuyên đang mê muội trong tình yêu của Đỗ Mộ Ngôn trở nên lý trí hơn, giờ phút

này nhìn biểu hiện của Đỗ Mộ Ngôn, cô mơ hồ cảm thấy kinh hãi. Sao từ trước đến giờ cô không nhận ra rằng Đỗ Mộ Ngôn hình như vô cùng cố chấp? Sự liều lĩnh điên cuồng của hắn không khỏi làm cô thấy lạnh cả người.

Cô bỗng dừng bước Đỗ Mộ Ngôn, lùi lại từng bước về phía sau.

Đỗ Mộ Ngôn lại đuổi theo từng bước, nhìn cô chăm chăm nói: "Tuyên Tuyên, em cho anh biết, cuối cùng thì phải làm sao em mới đồng ý tha thứ cho anh?"

Tần Tuyên Tuyên lại lùi về phía sau mấy bước, không trả lời hắn, yên lặng đã nói rõ thái độ của cô.

Ánh mắt thâm thúy của Đỗ Mộ Ngôn dừng trên người Tần Tuyên Tuyên, đáy mắt có sự cầu xin, điên cuồng và cả sự sợ hãi. Hắn bỗng nhiên hướng về một bên, kéo Tống Kỳ bị hắn đánh cho đầy đầu mồ hôi lạnh, dùng giọng điệu dọa người nói: "Đánh tao."

Vừa rồi lúc đánh Tống Kỳ, Đỗ Mộ Ngôn căn bản không hề nhẹ tay, loại đau đớn kịch liệt này gần như làm Tống Kỳ nói không ra lời, hắn ta nhìn chăm chăm Đỗ Mộ Ngôn đầy kỳ quái, không biết cuối cùng thì Đỗ Mộ Ngôn muốn làm gì.

Giọng Đỗ Mộ Ngôn cao hơn vài phần, "Tao bảo mày đánh tao!"

Tống Kỳ đau đến ngay cả ngón tay cũng không nâng nổi chứ đừng nói là đánh người, hắn nhìn Đỗ Mộ Ngôn như nhìn một thằng điên, dùng sức giãy khỏi tay Đỗ Mộ Ngôn, ngồi xổm xuống.

"Đỗ Mộ Ngôn, cuối cùng thì anh muốn làm cái gì hả?" Tần Tuyên Tuyên sợ Đỗ Mộ Ngôn lại làm tổn thương Tống Kỳ, ngần ngại đi qua đỡ lấy Tống Kỳ, trừng mắt nhìn Đỗ Mộ Ngôn nói.

Đỗ Mộ Ngôn khẽ nói: "Tuyên Tuyên, anh nợ Tống Kỳ, anh trả cho hần... nếu hần đánh anh chưa thỏa, anh không ngại cho hần dùng dao đâm."

Hần dừng lại, khoe miệng cong lên hơi chứa sự lạnh lùng, "Chỉ cần hần đừng cướp em khỏi anh, hần muốn làm gì anh cũng được, đều không sao hết..."

Chỉ cần có thể giữ Tần Tuyên Tuyên lại, hần nguyện ý trả giá tất cả, Tuyên Tuyên à, Tuyên Tuyên của anh, nếu em rời khỏi anh, anh không biết anh sẽ biến thành dạng gì nữa.

"Anh là kẻ điên." Tống Kỳ kinh hoàng nhìn Đỗ Mộ Ngôn, lẩm bẩm nói.

Tần Tuyên Tuyên không nghe đến lời Tống Kỳ nói, cô chỉ yên lặng nhìn Đỗ Mộ Ngôn, ánh mắt không ngừng lóe lên.

Nhìn người trong lòng khổ sở, cô cũng thấy rất đau lòng. Cô thậm chí còn cảm thấy, cô còn khó chịu hơn cả Đỗ Mộ Ngôn. Vì người tạo nên tất cả những chuyện này là cô, cô chính là đầu sỏ gây nên tất cả. Vì cô, Đỗ Mộ Ngôn mới bất chấp thủ đoạn; vì cô, Tống Kỳ bị liên lụy, chịu tổn thương thật lớn.

Cho nên, chỉ cần cô rời khỏi họ là tốt rồi đúng không? Nếu không có cô, bọn họ đều sẽ không bị tổn thương nữa.

Đến tận lúc này Tần Tuyên Tuyên mới phát hiện, tình cảm có thể ảnh hưởng đến lý trí con người tới cỡ nào. Cô vốn nên vì nhân phẩm Đỗ Mộ Ngôn mà phỉ nhổ, oán hận hần, nhưng cô phát hiện bây giờ mình chỉ muốn tránh xa tất cả, thậm chí không muốn sự tồn tại của mình làm tổn thương đến hần. Nhưng cô cũng hiểu, sự rời đi của cô, nhất định sẽ làm đau hần. Nhưng thời gian có thể chữa trị mọi vết thương, không phải sao? Tương lai hần sẽ yêu cô gái khác, hoàn toàn quên đi cô gái không biết tốt xấu như cô.

"Đỗ Mộ Ngôn, tôi không xứng với tình yêu của anh, anh sẽ tìm được người phụ nữ tốt thuộc về mình." Tần Tuyên Tuyên cúi đầu nói xong liền cúi người giúp đỡ Tống Kỳ đi ra ngoài.

"Không cần biết là quá khứ hay tương lai, đời này người anh yêu duy nhất, chỉ có em!" Đỗ Mộ Ngôn nói, "Tuyên Tuyên, chỉ có em!"

Tần Tuyên Tuyên dừng bước. Sự đau khổ cầu xin của hắn khiến cô cảm thấy như mình mang tội ác tày trời. Nhưng cô phải làm thế nào đây? Sau khi Đỗ Mộ Ngôn đã làm những chuyện này, nếu cô còn cùng hắn vui vẻ một chỗ, thì sao có thể không khiến Tống Kỳ thất vọng? Tống Kỳ cô đã từng thích đến vậy.

Tần Tuyên Tuyên bỗng nhiên phát hiện, cô đã nhớ không nổi lúc trước mình thích Tống Kỳ bao nhiêu. Đỗ Mộ Ngôn dùng một loại tư thế cực kỳ mạnh mẽ lau sạch tình cảm của cô, chỉ cần cô nhắm mắt lại thì điều cô nhớ đến đều là sự dịu dàng chăm sóc của Đỗ Mộ Ngôn dành cho cô, lại nhớ không nổi nửa điểm ngọt ngào với Tống Kỳ lúc trước.

Người nắm tay cô đi dưới bầu trời mùa hạ đầy sao là ai? Mang cô đi ăn ở nhà hàng Tây Âu và tặng cô bó hoa hồng thật lớn là ai? Đem đến cho cô ánh sáng đom đóm xinh đẹp là ai?

Trong thời gian ngắn ngủi, Đỗ Mộ Ngôn mạnh mẽ trở thành một bộ phận sinh mệnh của cô, làm cô khó quên lại nhưng nhớ.

Nhưng vào lúc này, ở cửa khách sạn bỗng nhiên xuất hiện ba người. Một người đàn ông hai người phụ nữ, dựa theo tuổi bề ngoài mà đoán thì đây là một đôi cha mẹ dẫn theo con gái, mà cô gái kia tuổi cũng không nhỏ, áng chừng trên dưới hai mươi tuổi.

Nhìn thấy ba người này, hai mắt Tống Kỳ sáng lên, hiển nhiên là có biết bọn họ, mà làm Tần Tuyên Tuyên cảm thấy nghi ngờ là hình như Đỗ Mộ Ngôn cũng biết họ rồi đột nhiên giật mình đứng đó.

Chỉ nghe Tống Kỳ ở bên cạnh nói: "Tuyên Tuyên, anh ở tỉnh bên cạnh ngẫu nhiên gặp họ nên mới làm anh thuận lợi chiếm lấy mớ chứng cứ này. Tạ Dương Trạch, Vương Tú Mai, Tạ Hiếu Vũ, Đỗ Mộ Ngôn từng ở trong nhà họ."

Ba người đã đi đến lại có vẻ cách xa Đỗ Mộ Ngôn, vẻ mặt phức tạp nhìn hắn.

Tống Kỳ nhìn Đỗ Mộ Ngôn đang đứng yên, liếc mắt một cái, nói tiếp: "Năm Đỗ Mộ Ngôn 13 tuổi cha mẹ mất đi thì được gửi nuôi ở nhà họ Tạ, mười bảy tuổi trốn khỏi nhà họ Tạ."

Trốn?

Tần Tuyên Tuyên nhìn Tống Kỳ, mắt lộ sự nghi hoặc.

Tống Kỳ cau mày, đáy mắt có tia chán ghét, "Vì hắn muốn cưỡng hiếp Tạ Hiếu Vũ, lại bị mẹ cô ta phát hiện, nên mới trốn khỏi nhà họ Tạ."

Hắn đã sớm phát hiện ra Đỗ Mộ Ngôn chỉ nhận lời phỏng vấn của một tên phóng viên là Lại Hưng, hắn nghĩ trong đó chắc chắn phải có gì đó khuất tất cho nên đã liên hệ với Lại Hưng nhưng liên tiếp bị từ chối. Mà đúng là đụng phải mấy người này, đào móc được hành động trong quá khứ của Đỗ Mộ Ngôn nói cho Lại Hưng nên hắn ta mới giao ảnh chụp cho hắn, làm hắn có thể làm sáng tỏ sự thật với Tần Tuyên Tuyên.

Cưỡng hiếp?

Tần Tuyên Tuyên kinh ngạc nhìn về phía người phụ nữ tên Tạ Hiếu Vũ kia. Cô ta nhìn qua lớn hơn cô mấy tuổi, Đỗ Mộ Ngôn hiện tại đã 33 tuổi, vậy lúc hắn 17 tuổi, Tạ Hiếu Vũ mấy tuổi? 9? Hay 10?

Giọng Tống Kỳ không dừng, lần nữa truyền đến, "Tuyên Tuyên, em nhìn kỹ em, em với Tạ Hiếu Vũ, có phải có mấy phần giống nhau không?"

Tần Tuyên Tuyên nghe vậy, ánh mắt hơi biến đổi.

Không thể nghi ngờ rằng Tạ Hiếu Vũ là một cô gái xinh đẹp, tuy hiện tại cô ta đang bình tĩnh mím chặt môi nhưng cũng không ảnh hưởng gì đến vẻ đẹp của cô ta cả. Cẩn thận đánh giá lại, Tần Tuyên Tuyên không thể không thừa nhận, gương mặt Tạ Hiếu Vũ đúng là giống mặt cô đến ba phần. Nhưng thế thì sao chứ?

Tống Kỳ gần từng chữ một: "Tuyên Tuyên, em còn chưa rõ ư? Đỗ Mộ Ngôn luôn miệng nói yêu em, thực ra là coi em là đồ thay thế của kẻ khác! Tuyên Tuyên, em nghĩ lại xem, hắn chưa từng tiếp xúc với em, sao lại muốn đặt bẫy chúng ta chứ? Vì người hắn để ý chưa bao giờ là em mà chỉ là vẻ bề ngoài của em mà thôi!"

Lời Tống Kỳ như một tiếng sét kinh hoàng, dừng trong đầu Tần Tuyên Tuyên, trong nháy mắt đánh cô đến mơ màng.

Tống Kỳ nói, là thật ư? Cô là đồ thay thế, người Đỗ Mộ Ngôn thích là Tạ Hiếu Vũ?

Hoảng hốt, Tần Tuyên Tuyên nhớ đến rất nhiều lúc, Đỗ Mộ Ngôn đều nhìn chăm chăm cô mà ngẩn người, không biết nghĩ gì, cô hỏi hắn cũng không trực tiếp trả lời. Bây giờ nghĩ lại, hắn nhìn mặt cô ngẩn người là vì "thấy mặt nhớ người" sao?

Nếu không nắm chặt Tống Kỳ, tựa vào hắn thì Tần Tuyên Tuyên gần như không thể đứng thẳng được.

Cô đã nói rồi, cuối cùng thì cô có gì tốt mà Đỗ Mộ Ngôn lại yêu cô vậy chứ? Khi đó hắn nói, hắn vừa gặp đã yêu! Có thể vừa gặp đã yêu thì dĩ nhiên không phải yêu tính cách của cô rồi. Không ngờ cô nghi hoặc rồi rằm lâu như thế, đặc ý lâu như thế, sự thật lại đơn giản như thế, tàn khốc như thế.

Thì ra cô chỉ là một thể thân mà thôi.

"Mày câm mồm!"

Đỗ Mộ Ngôn hung tợn rống lên một câu với Tống Kỳ, không để ý người ở đó, hai tay nắm chặt bả vai Tần Tuyên Tuyên, nhìn chăm chăm ánh mắt cô nói: "Tuyên Tuyên, em không phải thể thân của bất cứ kẻ nào cả. Em đừng tin lời Tống Kỳ nói, hắn đang nói xấu anh!"

Tần Tuyên Tuyên đột nhiên tỉnh táo, nhìn Đỗ Mộ Ngôn, bỗng nhiên cong khóe môi, tươi cười đau đớn. "Giống như anh từng hăm hại nói xấu Tống Kỳ ư?"

Thân thể Đỗ Mộ Ngôn đột nhiên cứng đờ, "Sói đến đây" chuyện cổ tích này như nhận được sự xác minh của hắn. Bởi vì hắn nói dối quá nhiều nên Tuyên Tuyên sẽ không bao giờ tin hắn nữa ư? Có phải mặc kệ hắn nói gì cô cũng sẽ nghĩ hắn lừa cô không?

Nhìn thấy Đỗ Mộ Ngôn tuyệt vọng giãy dụa, Tống Kỳ mơ hồ cảm thấy đáy lòng có một tia sung sướng xẹt qua.

Khi đó, hắn cũng thế này, mặc kệ nói gì, Tuyên Tuyên cũng không tin hắn. Hiện tại, Đỗ Mộ Ngôn cũng đã thống khổ như hắn. Chỉ khác nhau là, khi đó hắn thật sự bị oan mà Đỗ Mộ Ngôn là gieo gió gặt bão!

"Tuyên Tuyên anh biết lúc đó là anh sai." Đỗ Mộ Ngôn nói, "Nhưng bây giờ, anh phải tin tưởng anh, anh không lừa em."

Hắn bỗng nhìn về phía một nhà ba người của Tạ gia, tầm mắt đột nhiên sắc bén, "Các người muốn làm gì?"

Ba người nhà họ Tạ dường như hơi e ngại Đỗ Mộ Ngôn, Tạ Dương Trạch và Vương Tú Mai liếc nhau, cũng là Tạ Hiếu Vũ mở miệng, "Anh

Thành Húc, sự việc đã qua lâu như thế, chúng tôi cũng không muốn truy cứu. Không ngờ anh thế mà..."

Ánh mắt như điện của Đỗ Mộ Ngôn bắn về phía Tạ Hiếu Vũ, cô ta cuối cùng không nói nên lời.

"Tổng Kỳ cho các người bao nhiêu tiền?" Tâm mắt Đỗ Mộ Ngôn xẹt qua ba người, lạnh lùng nói.

Tạ Hiếu Vũ như e ngại lùi về sau nửa bước, lắc đầu nói: "Anh Thành Húc, Tổng Kỳ không cho chúng tôi đồng tiền nào hết. Chúng tôi chẳng qua là không muốn Tần tiểu thư bị lừa mà thôi."

Tổng Kỳ nói: "Đỗ Mộ Ngôn, đừng tưởng ai cũng giống mày, chỉ biết dùng tiền để mua lòng người."

Tạ Hiếu Vũ lại nhìn về phía Tần Tuyên Tuyên, vẻ mặt thành khẩn nói: "Tần tiểu thư, lúc trước anh Thành Húc... à thật xin lỗi, tôi quên, anh ấy bây giờ tên Đỗ Mộ Ngôn. Khi đó ba mẹ anh ấy đều qua đời, anh ấy không còn người thân nào khác, ba mẹ tôi nhận nuôi anh ấy. mấy năm đầu thì chúng tôi thật sự sống với nhau rất vui vẻ. Nhưng sau đó ánh mắt anh ta nhìn tôi càng lúc càng kỳ quái..."

Những sự kiện liên tiếp xảy ra đã khiến đầu óc Tần Tuyên Tuyên loạn như ma, cô kinh ngạc nghĩ, 17 tuổi đúng là cái tuổi máu huyết mạnh nhất, vô cùng tò mò về giới tính, khi đó Đỗ Mộ Ngôn làm gì đó với Tạ Hiếu Vũ cũng không có gì lạ.

Đỗ Mộ Ngôn như thế không nghe thấy lời Tạ Hiếu Vũ, chỉ nhìn Tần Tuyên Tuyên, trên mặt đã không rõ là biểu hiện điều gì, chỉ là ánh mắt hẩn sâu hút đến dọa người.

Tạ Hiếu Vũ liếc mắt nhìn Đỗ Mộ Ngôn một cái, thấy hẩn không có phản ứng gì, không hiểu sao lại nhẹ nhàng thở ra, nhưng vẫn tiếp tục nói với Tần

Tuyền Tuyền: "Tần tiểu thư, sau khi anh Thành Húc chạy trốn, chúng tôi cũng đã đi tìm, chúng tôi đều cảm thấy lúc đó anh ấy chỉ là nhất thời xúc động mà thôi, sau khi giải thích hiểu lầm sẽ không sao, không ngờ đều không tìm thấy anh ấy. Không ngờ anh ấy lại là ông chủ của Minh Khải. Tần tiểu thư, cô nhất định không biết đúng không? Minh Khải là tên của ba anh Thành Húc, lúc trước chúng tôi nghe tên Minh Khải thì đều nghĩ chỉ là trùng hợp, mãi gần đây mới biết ông chủ Minh Khải - Đỗ Mộ Ngôn là anh Thành Húc chúng tôi tìm đã lâu."

Tạ Hiểu Vũ vừa nói vừa chú ý phản ứng Đỗ Mộ Ngôn, thấy hần không rên một tiếng thì gan càng lớn, nhanh chóng thuận lợi nói hết.

"Đúng vậy Thành Húc. Cháu cũng không biết cháu đột nhiên bỏ đi, chúng tôi đã sốt ruột thế nào đâu." Vương Tú Mai cũng mở miệng bổ sung thêm.

Tần Tuyền Tuyền yên lặng không nói. Cô không biết mình còn có thể nói gì nữa, như Tạ Hiểu Vũ nói vậy, cô hiểu biết về Đỗ Mộ Ngôn quá ít. Lúc trước, cuối cùng sao cô lại đồng ý đính hôn với hần chứ? Quả nhiên, cô vẫn bị tiền của hần, thân phận địa vị của hần mê hoặc phải không?

Tần Tuyền Tuyền lộ ra nụ cười tự giễu, không bao giờ nhìn bất cứ kẻ nào nữa, hướng ra ngoài khách sạn mà đi.

"Tuyền Tuyền!" Tống Kỳ gọi Tần Tuyền Tuyền một tiếng, muốn đuổi theo cô, nhưng lại động đến chỗ đau, rên lên một tiếng, Tạ Hiểu Vũ thấy thế thì đỡ lấy hần, nhìn hần đầy thân thiết.

Tần Tuyền Tuyền lại như không nghe thấy, cúi đầu bước nhanh ra ngoài.

Khi cô đi qua người, Đỗ Mộ Ngôn bỗng dừng bắt được cánh tay cô.

Tần Tuyền Tuyền không ngẩng đầu nói gì, chỉ từ chối một chút, biểu đạt mình không muốn nói gì với Đỗ Mộ Ngôn nữa.

Tay Đỗ Mộ Ngôn hơi run run, nhưng hấn không buông cô ra, cũng không chế sức mạnh để không làm tổn thương đến cô.

"Tuyên Tuyên, em đừng tin lời họ nói." Hấn nói nhẹ, "Anh yêu em, Tuyên Tuyên... anh chỉ yêu em."

Tần Tuyên Tuyên ngấn người đứng đó một lúc lâu, rất lâu sau mới ngẩng đầu nhìn về Đỗ Mộ Ngôn, nhẹ nhàng phun ra hai chữ, "Thế ư?"

Đỗ Mộ Ngôn chỉ cảm thấy đầu óc như bị người ta hung hăng đập vào, không tự giác buông lỏng cô ra. Hấn nhìn cô rời đi không quay đầu lại lần nào, há mồm muốn giữ cô lại, nhưng đôi môi lại run rẩy không thể kiềm chế được.

Trong đầu hấn đột nhiên hiện lên hình ảnh cô nằm trong vũng máu, trong mắt hấn là một mảnh tuyệt vọng đau đớn.

Ít nhất đời này cô còn sống.

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Chân thật

"Tuyên Tuyên!"

Tống Kỳ đuổi theo Tần Tuyên Tuyên ra ngoài, nhưng cô không đợi hẳn, trực tiếp đón xe Taxi rời đi.

Nhìn Tần Tuyên Tuyên một thân lễ phục hoa lệ nhưng đôi mắt lại đỏ ửng, mặt lái xe Taxi lộ vẻ kinh dị, nhưng không nói gì, đạp chân ga cho xe chạy, nhưng thường nhìn Tần Tuyên Tuyên ở ghế sau qua kính chiếu hậu.

"Tiểu thư, cô muốn đi đâu?" Đi hơn 3 phút vẫn không thấy Tần Tuyên Tuyên nói chuyện, cuối cùng lái xe không nhịn được hỏi.

Tần Tuyên Tuyên không muốn về nhà, liền mở miệng nói: "Công viên Ngọc Sơn."

Hôm nay là cuối tuần, trong công viên rất nhiều người, Tần Tuyên Tuyên mặc lễ phục trên người, vừa xuất hiện liền hấp dẫn không ít ánh mắt, nhưng cô cũng không ý đến, nhanh chóng chạy qua những nơi nhiều người, hướng đến một nơi hẻo lánh.

Rất nhanh, cô đi đến mặt cỏ ngày đó Đỗ Mộ Ngôn đã thả đom đóm, ngồi xuống tựa vào thân cây.

Nơi này hầu như không có người, Tần Tuyên Tuyên có thể im lặng không bị người khác quấy rầy. Cô nhìn bầu trời trong vắt như mới được tẩy rửa, mặt một mảnh dờ dẫn.

Giờ khắc này, cô không muốn nghĩ gì nữa, hai mắt nhìn chân trời xa xa như mất đi tiêu cự. Di động liên tục vang lên nhưng cô như không hề nghe thấy, vẫn không hề nhúc nhích.

Không biết qua bao lâu, ở nơi gần đó bỗng xuất hiện một bóng dáng quen thuộc.

Là Đỗ Mộ Ngôn.

Tần Tuyên Tuyên đang suy nghĩ đến đại ra đột nhiên tỉnh táo lại, ngay lập tức đứng lên, xoay người chạy ra xa.

Nhưng Đỗ Mộ Ngôn làm sao có thể để cô rời đi như vậy? Tâm lý chênh lệch cực lớn khi thất bại chỉ trong gang tấc khiến lòng hăn hoàn toàn hỗn loạn, hăn chỉ biết nếu hăn không làm gì thì hăn vĩnh viễn mất đi Tần Tuyên Tuyên.

"Tuyên Tuyên, em đừng đi!" Đỗ Mộ Ngôn cầm cánh tay Tần Tuyên Tuyên, vội vàng nói, "Tuyên Tuyên, em tha thứ cho anh lần này được không?"

Bị Đỗ Mộ Ngôn tóm lại, Tần Tuyên Tuyên không thể giãy dụa, nhưng cũng không muốn nghe hăn nói gì nữa.

"Mặc kệ anh nói gì cũng vô dụng." Tần Tuyên Tuyên lắc đầu, ngay cả liếc mắt nhìn Đỗ Mộ Ngôn một cái cũng không muốn.

"Tuyên Tuyên, em hãy nghe anh nói xong đã rồi anh sẽ để em đi!" Đỗ Mộ Ngôn nói.

Tần Tuyên Tuyên lại dùng sức vùng vằng mấy cái nhưng phát hiện sức lực của mình hoàn toàn không thể so được với Đỗ Mộ Ngôn, chỉ đành dừng lại, nhưng cũng không muốn nhìn hăn.

Đỗ Mộ Ngôn biết Tần Tuyên Tuyên đã ngầm đồng ý cho hắn cơ hội giải thích rồi, nhưng hắn cũng không mạo hiểm buông cô ra, vẫn nắm chặt tay cô, nhìn chăm chăm vào gương mặt cô nói: "Về chuyện của Tống Kỳ, anh sẽ không giải thích điều gì, vì vốn dĩ anh còn có thể làm quá đáng hơn nữa."

Tần Tuyên Tuyên khiếp sợ nhìn lại, cô không ngờ Đỗ Mộ Ngôn sẽ không biết xấu hổ nói ra lời nói như vậy. Cô vốn nghĩ hắn sẽ xin lỗi cầu xin sự tha thứ của cô, nhưng hắn nào có biết mình đã sai chứ?

"Nhưng ba người nhà họ Tạ kia, anh phải làm sáng tỏ cho bản thân mình." Đỗ Mộ Ngôn nói.

Đây là một quá khứ cực kỳ bình thường nhưng cũng rất không bình thường, nói nó bình thường là vì bây giờ trong các loại tiểu thuyết phim truyền hình đều sẽ có một đoạn như thế, nhưng nói không bình thường là vì Tần Tuyên Tuyên chưa bao giờ nghĩ nó sẽ xảy ở hiện thực.

Năm Đỗ Mộ Ngôn 8 tuổi, cha hắn chết trong một vụ tai nạn, mẹ hắn vốn rất yêu cha hắn không chấp nhận nỗi sự thật đó, ngày ngày say rượu, say rượu rồi thì không đánh cũng mắng Đỗ Mộ Ngôn. Khi đó Đỗ Mộ Ngôn còn tên là Đỗ Thành Húc, còn nhỏ hắn nghĩ mẹ hắn chỉ tạm thời say rượu dữ tợn mà thôi, sớm muộn gì sẽ có một ngày bà sẽ trở lại là người mẹ dịu dàng lương thiện như trước, nhưng tạm thời này là tận 5 năm, năm hắn 13 tuổi, thời điểm mà hắn gần như đã chết lặng, mẹ hắn vì trúng độc rượu cồn, không thể cứu chữa mà chết đi.

Người thân trong nhà hắn rất ít, ông bà nội ngoại đều đã qua đời, lẫn lộn khắp nơi, hắn đến nhà Tạ Dương Trạch và Vương Tú Mai. Tạ Dương Trạch là chú họ hắn, vì để ý đến tài sản nhà hắn mà đồng ý nuôi dưỡng hắn. Từ lúc đó, hắn bắt đầu cuộc sống ăn nhờ ở đậu. Cái nhà đó đối với hắn chỉ là một nơi để ăn để ngủ, hắn không nghĩ đó là "nhà". Vốn dĩ hắn định ở đó đến khi trưởng thành mới rời đi, ai ngờ năm hắn 17 tuổi, đã xảy ra một

việc. Hắn được kế thừa vẻ bề ngoài xuất sắc của cha mẹ nên theo tuổi tác tăng lên, càng ngày càng đẹp trai, hấp dẫn không ít ánh nhìn của các thiếu nữ. Nhưng hắn không ngờ là, cô họ vì chú họ hắn thường đi công tác mà cảm thấy cô đơn lại đi quyến rũ hắn. Hắn không hề có tình cảm tốt gì với nhà đó nên dĩ nhiên sẽ từ chối, nhưng không ngờ bà ta sẽ trả đũa, trước mặt Tạ Dương Vũ vu oan cho hắn muốn cưỡng hiếp Tạ Hiếu Vũ. Sau khi từ chối Vương Tú Mai, Đỗ Mộ Ngôn cũng không định nói ra chuyện này nhưng nếu bà ta đã vu oan cho hắn thì dĩ nhiên hắn không thể ngồi chờ chết được, nên liền đem việc đó nói ra. Nhưng Tạ Dương Trạch chẳng những không tin còn nổi giận đánh đập hắn.

Từ đó về sau Đỗ Mộ Ngôn hoàn toàn coi những kẻ kia là người qua đường, trộm lấy sổ hộ khẩu của chính gia đình mình, suốt đêm rời đi nơi hắn đã ở bốn năm nhưng chưa từng coi là "nhà" đó. Sau đó, hắn sửa tên, thay đổi thành phố, lấy được bằng trung học thì bắt đầu làm lại cuộc đời ở một nơi hoàn toàn xa lạ. Bất cứ công việc bẩn thỉu mệt nhọc gì hắn cũng đều đã từng trải qua, nhưng chưa bao giờ hối hận vì việc làm của mình, sau mười mấy năm phấn đấu hắn mới có ngày hôm nay. Hắn dùng tên của cha mình đặt làm tên công ty, mười mấy năm qua cũng chưa từng gặp lại ba người nhà Tạ Dương Trạch, cũng xóa sạch họ trong trí nhớ của mình, nhưng không ngờ sẽ có ngày họ dùng cách này xuất hiện trước mặt hắn.

Được nghe một câu chuyện chuyện hoàn toàn khác với lúc trước khiến Tần Tuyên Tuyên không biết nên nghe lời ai.

Cô không biết nên tin tưởng ai. Theo tình cảm, cô có khuynh hướng tin lời Đỗ Mộ Ngôn. Nhưng hắn có nhiều tiền án lắm rồi, cô không dám dễ dàng tin hắn nữa.

Cho nên đối mặt với Đỗ Mộ Ngôn đang mang theo ánh mắt chờ đợi, Tần Tuyên Tuyên chỉ nhẹ giọng nói: "Tôi nên về nhà."

Một giây đó, ánh sáng trong mắt Đỗ Mộ Ngôn đột nhiên lụi tàn.

"Tuyên Tuyên, anh biết trước đó anh đã nói dối quá nhiều, em không tin anh, anh có thể hiểu. Anh thề từ hôm nay trở đi, anh sẽ không nói dối em thêm một câu nào nữa." Đỗ Mộ Ngôn nói.

Tần Tuyên Tuyên nhú mào nói, lời nói cũng là yếu ớt thiếu sức sống, lúc này đây dù Đỗ Mộ Ngôn có nói nhiều hơn nữa, cô cũng không có khả năng sẽ tin hẳn ngay.

Nhưng trước khi cô kịp nói gì, Đỗ Mộ Ngôn đã mở miệng, "Tuyên Tuyên, anh bắt đầu âm mưu sắp đặt Tống Kỳ trước cả khi chúng ta gặp nhau, em có biết vì sao không?"

Lòng Tần Tuyên Tuyên khẽ máy động, quả thật đây chính là câu hỏi mà cô luôn chôn sâu trong đáy lòng. Cô vẫn luôn cảm thấy chuyện vừa gặp đã yêu không đáng tin, nhưng biểu hiện của Đỗ Mộ Ngôn đã đánh vỡ suy nghĩ của cô, khiến cô chấp nhận lý do "vừa gặp đã yêu" của hẳn. Nhưng hôm nay biết Đỗ Mộ Ngôn lập kế hoạch hãm hại Tống Kỳ sớm như vậy, cô lại cảm thấy vừa nghi ngờ vừa khó hiểu.

Đỗ Mộ Ngôn nhìn thật sâu vào Tần Tuyên Tuyên, đáy mắt bắt đầu trào lên cảm xúc mãnh liệt, cuối cùng lại trở lại bình tĩnh sau, "Tuyên Tuyên, đây đã là lần thứ hai anh sống. Lần sống đầu tiên của anh khi anh gặp em, em đã là vợ của Tống Kỳ."

Tần Tuyên Tuyên vừa mơ hồ vừa giật mình nhìn Đỗ Mộ Ngôn, từng chữ trong câu nói của hẳn cô đều có thể hiểu nhưng khi ghép lại thành câu thì cô lại chẳng thể hiểu nổi.

Ánh sáng trong mắt Đỗ Mộ Ngôn lại bắt đầu sáng lên.

"Tuyên Tuyên, khi đó anh vừa thấy đã yêu em. Em tốt đẹp như vậy, là ánh mặt trời mà anh vĩnh viễn không thể có được, anh yêu em bao nhiêu thì càng hận Tống Kỳ bấy nhiêu. Vì có được em, anh dùng rất nhiều thủ đoạn, nhưng em vô cùng khinh thường, thậm chí bắt đầu chán ghét anh. Khi đó

anh rất ngu xuẩn, làm em chìm vào sự bất lực, điên cuồng không kiềm chế nổi, thậm chí còn làm tổn thương chú và dì..." Đỗ Mộ Ngôn dừng một chút, ánh mắt khép hờ, giống như vừa sợ vừa vui khi nghĩ lại. "Cuối cùng, em giết anh, cũng giết chính em."

Lời nói của Đỗ Mộ Ngôn lọt vào tai Tần Tuyên Tuyên chẳng khác gì nói nhảm. Hắn nói hắn trọng sinh? Điều chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết khoa học viễn tưởng mà hắn nghĩ cô sẽ tin ư?

Cô giật giật khóe môi như muốn cười nhạo hắn, nhưng cổ họng vừa phát ra một tiếng lập tức bị nghẹn như có cái gì đó giữ lại.

Về mặt hắn giờ phút này như thể hắn đang chìm trong quá khứ cực kỳ thảm thiết, khuôn mặt đẹp trai hơi vắn vẹo, đáy mắt ngập tràn những cảm xúc không ngừng biến ảo.

Tần Tuyên Tuyên kinh ngạc nhìn hắn, nhất thời lại ngẩn ra. Nếu chuyện hắn nói là thật thì có thể hiểu những hành động quái lạ của hắn lúc trước... Nhưng trọng sinh? Điều này có thể sao?

"Tuyên Tuyên, tuy rằng tất cả chuyện này nghe càng giống lời nói dối của anh, nhưng anh dùng mạng sống của anh để thề với em rằng lúc này anh không hề nói dối nửa lời với em." Đỗ Mộ Ngôn nói, hắn chệch nhẹ nhàng băng quơ kể qua loa chuyện hắn đã làm mà thôi, cuối cùng hắn cũng không dám nói quá cụ thể những thủ đoạn bẩn thỉu không thể tha thứ mà hắn đã từng làm để có được cô, hắn nói những thứ này vẫn là vì ôm suy nghĩ được cô tha thứ.

"Anh buông ra..."

Tần Tuyên Tuyên hoàn hồn, cúi đầu nói khẽ. Chuyện xảy ra hôm nay rất nhiều, bây giờ đầu cô hoàn toàn hỗn loạn, không thể phán đoán cũng không có khả năng tự hỏi, cô không thể đưa ra một quyết định qua loa được.

Đỗ Mộ Ngôn nhì Tần Tuyên Tuyên thật lâu, bỗng nâng cằm cô lên, nhìn sâu vào mắt cô.

"Tuyên Tuyên, chỉ cần em chịu tha thứ cho anh, anh thề anh sẽ không hề giấu diếm em điều gì, cũng sẽ dùng toàn bộ những gì anh có để yêu em." Giọng nói nhẹ nhàng của Đỗ Mộ Ngôn chậm rãi vang lên, ánh sáng nơi đáy mắt càng lúc càng sáng nhưng cũng càng lúc càng vụn vụn, "Mà nếu em thật sự không chịu tha thứ cho anh, anh không biết anh sẽ làm ra chuyện gì đâu."

Tần Tuyên Tuyên khiếp sợ nhìn Đỗ Mộ Ngôn. Cô thấy được sự nghiêm túc trong mắt hắn, hắn không dọa suông.

Dường như Đỗ Mộ Ngôn bị ánh mắt cô đâm đến đau đớn, đột nhiên ôm chặt lấy cô, tránh được tầm mắt, lẩm bẩm bên tai cô: "Tuyên Tuyên, anh không muốn làm em tổn thương... đừng cho anh cơ hội tổn thương em được không...?"

Sự đau đớn trong giọng nói, xuyên thấu qua đôi tay hơi run rẩy của hắn, trực tiếp khắc vào đáy lòng Tần Tuyên Tuyên.

Cuối cùng, Tần Tuyên Tuyên gần như là hồn ma từ chối Đỗ Mộ Ngôn, tự ngồi taxi trở về nhà.

Lúc cô về đến nhà, Tần Quốc Đống và Đường Vi đều đang lo lắng chờ cô. Sau khi hai người trở về từ hội trường tổ chức lễ đính hôn thì không thấy Tần Tuyên Tuyên đâu, gọi điện thì không có ai nhận, vô cùng lo lắng. Ông bà định hỏi Đỗ Mộ Ngôn về nguyên nhân Tần Tuyên Tuyên từ chối hôn sự nhưng Đỗ Mộ Ngôn lại không nói gì cả, thế nên hai người chỉ có thể chờ cô về để hỏi.

Nhìn khuôn mặt lo lắng của hai ông bà, Tần Tuyên Tuyên ép bản thân phải tỉnh táo, do dự một chút mới kể lại chuyện xảy ra trước khi đính hôn,

về chuyện Tống Kỳ bị Đổ Mộ Ngôn lập mưu hãm hại. Còn chuyện về gia đình Tạ Hiếu Vũ, trước khi mọi chuyện sáng tỏ thì cô không muốn kể ra.

Tần Quốc Đống và Đường Vi nghe xong lời kể của cô, không nói gì thật lâu, thấy cô mặt đầy mệt mỏi, hai người bảo cô về phòng nghỉ ngơi trước, ngay cả một câu trách móc nặng nề cũng không có.

Tần Tuyên Tuyên dè nén chua xót trở về phòng. Thay một thân lễ phục đã đầy nếp nhăn, cô ghé vào giường, nhắm hai mắt lại, trong đầu hiện lên tất cả những chuyện đã xảy ra hôm nay. Mà hình ảnh cuối cùng chính là hình ảnh Đổ Mộ Ngôn ôm chặt cô, nói lời uy hiếp mà như cầu xin kia.

Không thể nghi ngờ rằng hôm nay Tần Tuyên Tuyên đã hiểu sâu thêm một bước về người tên Đổ Mộ Ngôn đó. Giấu dưới vẻ ôn nhu được dệt bằng tình yêu dành cho cô là một tâm hồn đáng sợ, cô không thể quên được vẻ mặt khiến người ta sợ hãi của hắn.

Nhưng trừ điều đó, cô vẫn cảm thấy hơi đau lòng. Nếu điều hắn nói là thật, vậy thì từ lúc lập lại việc hai người quen biết đến giờ nhất định hắn đã tổn thương không ít rồi...

Tần Tuyên Tuyên đau đớn ôm đầu mình. Cô nghĩ, hắn thẳng. Hắn thành công nhét hắn vào lòng cô, làm cô dù biết mọi chuyện hắn làm nhưng vẫn đau lòng cho hắn.

Cuối cùng thì cái gì là thật, cái gì là giả? Cô nên làm gì bây giờ?

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Đại kết cục

Một tuần mới bắt đầu, Tần Tuyên Tuyên vẫn theo thói quen đến công ty mới làm việc. Cô như không hề có chút ảnh hưởng nào, không ai có thể từ trạng thái làm việc của cô mà đoán được rằng cuối tuần vừa rồi cô suýt chút nữa đính hôn với một con rùa vàng trong mắt đa số phụ nữ, cũng không ai có thể ngờ cô lại đơn phương chấm dứt lễ đính hôn đó.

Nhưng mà khi nghe được những người đồng nghiệp không rõ sự thật bàn luận về buổi lễ đính hôn bị ngừng lại nửa chừng thì Tần Tuyên Tuyên vẫn không tránh khỏi cảm thấy khó chịu trong lòng.

Mà ở trong nhà, Tần Quốc Đống và Đường Vi cũng ngăn chặn những người họ hàng thân thích, không để Tần Tuyên Tuyên nghe được lời nói nhảm nào hết. Trong việc của Đỗ Mộ Ngôn, hai ông bà cũng rất bối rối. Tình cảm của Đỗ Mộ Ngôn dành cho Tần Tuyên Tuyên thì chỉ cần là người sáng mắt đều có thể nhìn ra, nhưng về những mặt khác, hẳn làm ra chuyện như thế lại khiến người ra bực đến bóp chặt tay. Bọn họ đều là người ngay thẳng, Đỗ Mộ Ngôn làm những việc như thế khiến họ rất khó xử.

Đỗ Mộ Ngôn đến tìm Tần Quốc Đống, nhận sai với ông, sau đó biểu đạt rằng hẳn không thể không yêu Tần Tuyên Tuyên được, đồng thời cũng quan tâm đến tình hình của cô gần đây. Tần Quốc Đống cảm thấy hành động của Đỗ Mộ Ngôn rất trơ trẽn nhưng hẳn cũng cảm nhận sai lầm của mình cũng làm ông rất hài lòng, nhưng cho đến giờ ông cũng đã hiểu được. Người như Đỗ Mộ Ngôn, nhìn qua thì tao nhã, nhưng thực tế trong lòng cực kỳ ích kỷ, chỉ đối xử tốt với những người hẳn đã nhận định. Cá tính đó rất chân thật, nhưng quả thật cách chữ "ngay thẳng" rất xa. Bây giờ người

hắn yêu là Tuyên Tuyên, hắn sẽ tốt với con bé nhưng tương lai thì sao? Nếu có một ngày hắn loại con bé khỏi danh sách "nhận định" thì chuyện gì sẽ xảy ra? Không ai biết trước được. Thế nên Tần Quốc Đồng cũng không giúp Đỗ Mộ Ngôn khuyên Tần Tuyên Tuyên tha thứ.

Tần Tuyên Tuyên cài số điện thoại của Đỗ Mộ Ngôn vào sổ đen, quyết định trước khi cô lựa chọn được sẽ coi hắn là người xa lạ.

Mấy ngày đầu, Đỗ Mộ Ngôn còn muốn cho Tần Tuyên Tuyên một chút thời gian để bình tĩnh lại, không hề xuất hiện, nhưng sau khi hắn phát hiện ra chuyện không thể liên hệ với Tần Tuyên Tuyên được thì hắn bắt đầu đến canh ở cửa công ty của cô. Những thứ cần giải thích cũng đã giải thích, Đỗ Mộ Ngôn cũng không nói nhiều, chỉ ngăn cô ở thời điểm tan làm, nói muốn đưa cô về. Hắn thầm nghĩ dùng hành động để biểu lộ quyết tâm không buông tay với cô.

Tần Tuyên Tuyên không để ý đến hắn nhưng không lay chuyển được sự dây dưa của Đỗ Mộ Ngôn, ở trên đường cái giằng co với hắn, Tần Tuyên Tuyên không trốn thoát được chỉ có thể xin giúp đỡ của cảnh sát tuần tra trên đường. Lần này, Tần Tuyên Tuyên nói bản thân cô không hề quen biết Đỗ Mộ Ngôn, trực tiếp để hắn bị cảnh sát mang về đồn.

Sau lần đó, Đỗ Mộ Ngôn không trực tiếp tìm Tần Tuyên Tuyên. Lúc Tần Tuyên Tuyên tan làm đi ra khỏi tòa nhà, luôn nhìn thấy Đỗ Mộ Ngôn đứng ở bên kia đường, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô chăm chăm. Khi đó, trên người hắn sẽ luôn phảng phất không khí đen tối, khiến cô không thể tự chủ nhớ lại câu hắn từng nói.

Mà nếu em thật sự không chịu tha thứ cho anh, anh không biết anh sẽ làm ra chuyện gì đâu.

Đừng cho anh cơ hội để làm em tổn thương, được không...

Nhớ lại giọng điệu của hắn khi đó, Tần Tuyên Tuyên vẫn sợ đến nổi da gà, lòng bối rối. Nếu ngày đó Đỗ Mộ Ngôn nói chuyện hắn trọng sinh là thật, vậy thì hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha cô như vậy, cô đừng mong hắn sẽ buông tay vì sự hờ hững của cô.

Mà Đỗ Mộ Ngôn quả đúng như Tần Tuyên Tuyên nghĩ, không hề có ý buông tha trong đầu. Hắn luôn nhìn Tần Tuyên Tuyên ngồi phương tiện giao thông công cộng trở về nhà, sau đó lái xe, chậm rãi đi theo phương tiện giao thông công cộng, đến tận khi cô về đến nhà rồi, hắn sẽ canh giữ dưới lầu chờ hơn 10 phút, chờ mong cô sẽ đột nhiên xuống nói cô đã thay đổi suy nghĩ. Nhưng tất cả cuối cùng cũng chỉ là hy vọng xa vời của hắn mà thôi.

Sự đau đớn khi muốn mà không thể có được tra tấn lòng Đỗ Mộ Ngôn. Hắn thậm chí muốn thực hiện lời nói của mình, dùng hết mọi cách để có được cô. Nhưng mỗi lần sắp làm tới bước đó, hắn đều hoảng sợ ngăn cản bản thân.

Có một số việc, một khi đã làm thì sẽ không thể hối hận được nữa. Hắn không hy vọng lãng phí cơ hội một đời này, nếu cuối cùng hắn vẫn có kết thúc tuyệt vọng như cũ thì hắn không dám hy vọng xa vời là mình còn có thêm cơ hội thứ ba nữa. Hắn cũng luyến tiếc, Tuyên Tuyên đã yêu hắn trước khi chuyện của Tống Kỳ lộ ra. Cảm giác được Tuyên Tuyên yêu tốt đẹp như vậy, hắn sao nỡ bỏ chứ?

Nhưng thái độ Tuyên Tuyên vẫn không hề mềm ra khiến Đỗ Mộ Ngôn sống một ngày bằng cả một năm. Điều duy nhất làm hắn vui mừng là, cô cũng không chấp nhận sự gần gũi của Tống Kỳ, hắn đứng ở xa nhìn thấy hai người nói qua nói lại rồi tan rã trong sự buồn bực.

Thời điểm Tần Tuyên Tuyên coi Đỗ Mộ Ngôn như người xa lạ. Tống Kỳ vẫn muốn cứu vãn quan hệ của hai người. Hắn nghĩ rằng, đã thành công làm rõ hành vi của Đỗ Mộ Ngôn, chứng minh mình bị hãm hại thì công

xiềng trên tinh thần của hắn sẽ biến mất, hắn và Tần Tuyên Tuyên sẽ tốt đẹp như lúc ban đầu. Nhưng phản ứng của Tần Tuyên Tuyên lại vô cùng khác với suy đoán của hắn.

"Tổng Kỳ, anh đừng tìm tôi nữa." Lúc Tổng Kỳ nói muốn đưa cô về nhà, Tần Tuyên Tuyên bất giác liếc Đỗ Mộ Ngôn đứng ở bên kia đường một cái, nhanh chóng nói. Cô không nhìn rõ vẻ mặt của Đỗ Mộ Ngôn, cũng không biết lời hắn nói lúc trước có phải thật hay không, cô chỉ không thể hại Tổng Kỳ thêm nữa. Hơn nữa, theo góc độ tình cảm con người mà nói, cô chỉ thông cảm với Tổng Kỳ, cũng áy náy với những điều hắn ta đã gặp phải, nhưng trong lòng cô đã có bóng ma, cô không thể quên video lần trước cô nhìn thấy được, không bao giờ cô có thể ở cùng một chỗ với hắn được nữa.

"Tuyên Tuyên..." Vẻ mặt Tổng Kỳ cứng ngắc, muốn nói thêm điều gì đó.

Nhưng Tần Tuyên Tuyên đã ngăn hắn lại, "Tổng Kỳ, tôi cảm ơn anh dù đã bị oan uổng như thế mà vẫn không hề để bụng, vẫn giúp tôi, nhưng có một số việc đã qua thì không thể trở lại nữa. Nếu anh đồng ý, chúng ta vẫn là bạn nhưng nếu có suy nghĩ khác thì không cần đến tìm tôi nữa."

Khuôn mặt Tổng Kỳ trở nên chua xót, muốn mở miệng nhưng dưới gương mặt vô cùng quyết tâm của Tần Tuyên Tuyên lại không nói nổi chữ nào. Hắn nên hiểu rõ từ lâu rằng hắn và Tuyên Tuyên đã không còn khả năng nữa.

Cuối cùng Tần Tuyên Tuyên cười với Tổng Kỳ một cái rồi xoay người rời đi, Tổng Kỳ nhìn theo bóng dáng cô, yên lặng thật lâu. Mà Đỗ Mộ Ngôn đứng cách đó không xa nhìn hai người, cũng không thèm nhìn Tổng Kỳ nữa, trực tiếp lên xe đuổi theo Tần Tuyên Tuyên.

Một ngày này, sau khi Đỗ Mộ Ngôn đi theo Tần Tuyên Tuyên về đến nhà vẫn như cũ không thể đợi được cô đi xuống, cuối cùng hắn không thể đợi thêm nữa, lên lầu tìm đến cửa nhà cô, nhấn chuông.

Nhìn xuyên qua mắt mèo thấy Đỗ Mộ Ngôn quần áo chỉnh tề bên ngoài, dĩ nhiên là Tần Tuyên Tuyên không mở cửa.

"Tuyên Tuyên, hôm nay nhìn thấy thái độ em dành cho Tống Kỳ, anh thật sự rất vui." Đỗ Mộ Ngôn biết Tần Tuyên Tuyên đang ở đằng sau cánh cửa, liền cách một cánh cửa chậm rãi nói, "Tuyên Tuyên, em yêu anh, vì sao... vì sao không chịu tha thứ cho anh chứ? Anh thật sự có thể bù đắp lại những lỗi lầm trước kia mà, chỉ cần em vui, anh sẽ đáp ứng bất cứ yêu cầu gì của em."

Tần Tuyên Tuyên tựa lưng vào ván cửa, bên tai là giọng nói mang theo sự cầu xin run rẩy của Đỗ Mộ Ngôn. Cô siết chặt bàn tay, từ từ nhắm đôi mắt đang run nhẹ lại. Đỗ Mộ Ngôn nói không sai, cô còn yêu hắn, cho dù biết tất cả hành động của hắn, cô vẫn rung động vì tình cảm sâu nặng của hắn. Nhưng việc hắn không từ thủ đoạn là cái kim trong ngực cô, cô chưa bao giờ nghĩ bản thân sẽ yêu một "người xấu" như vậy.

Đỗ Mộ Ngôn gần như khép nép đứng ngoài cửa nói rất nhiều, nhưng không hề nhận được một chút đáp lại nào của Tần Tuyên Tuyên, dần dần hắn cũng yên lặng.

Không biết không khí tĩnh lặng này kéo dài bao lâu, Tần Tuyên Tuyên khẽ giật giật thân thể cứng ngắc của mình, lại nhìn xuyên qua mắt mèo lần nữa, đã không còn thấy Đỗ Mộ Ngôn bên ngoài nữa.

Cô đè nén sự u ám và buồn phiền trong lòng, đang muốn xoay người quay về phòng thì lại phát hiện khe cửa hé ra một tờ giấy nho nhỏ, cô nhặt lên, nhìn thấy trên đó là một câu mà Đỗ Mộ Ngôn đã viết.

Tuyên Tuyên, anh yêu em, đến tận cùng cuộc đời anh.

Bỗng nhiên Tần Tuyên Tuyên không khống chế nổi cảm xúc của chính mình nữa, cầm lấy tờ giấy khóc nức trong câm lặng.

Bắt đầu từ tờ giấy này, mỗi ngày Tần Tuyên Tuyên đều có thể nhận được những tờ giấy mà Đỗ Mộ Ngôn nhét qua khe cửa. Mà hành động như vậy, hẳn kiên trì suốt hai tháng, từ mùa thu mát mẻ viết tới mùa đông lạnh lẽo khắc nghiệt.

Tuyên Tuyên, mỗi ngày anh càng yêu em hơn ngày hôm trước, cho dù em tạm thời không chịu tha thứ cho anh, nhưng anh biết, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày, em sẽ trở lại bên anh, anh luôn chờ mong, chưa bao giờ nghi ngờ.

Tuyên Tuyên, hôm nay em vẫn xinh đẹp như vậy, không ai có thể sánh với sắc đẹp của em. Anh thật sự vui mừng, đời này anh có thể gặp được một người tốt đẹp như vậy, có em, thế giới của anh mới là một thế giới rực rỡ sắc màu.

Tuyên Tuyên, anh yêu em, xin em tha thứ cho anh.

...

Tuyên Tuyên, hôm nay anh đã nghĩ cách bồi thường cho Tống Kỳ. Chuyện anh hời hợt hắt hủi lúc trước có thể xóa bỏ được không?

Tuyên Tuyên, hôm nay anh nhìn thấy một chiếc vòng cổ, thật sự đúng như là vì em mà làm ra. Anh đã mua nó, khi nào em mới nguyện ý đeo nó đây?

...

Tuyên Tuyên, anh thật sự yêu em. Sắp không nhịn nổi nữa rồi, làm sao bây giờ? Đã lâu như thế em vẫn chưa chịu tha thứ cho anh, anh sắp điên rồi. Khi đó cũng thế này, em cũng không để ý đến anh, anh mới có thể làm tổn thương em, sao anh có thể nỡ làm em đau chứ? Thế giới của anh chỉ có em, chỉ có em thôi.

Tuyên Tuyên, hôm qua anh đã nằm mơ, anh mơ thấy anh nắm tay em cùng hướng vào giáo đường, chúng ta kết hôn dưới sự chúc phúc của chúa trời. Giấc mơ kia quá tốt đẹp, anh không hề muốn tỉnh lại. Tuyên Tuyên, Tuyên Tuyên...

...

Tuyên Tuyên, thời tiết đang lạnh dần, em phải chú ý thân thể. Anh muốn ôm chặt em như trước kia, không có em thật sự rất lạnh. Tuyên Tuyên, lúc nào em mới chịu tha thứ cho anh?

...

Tần Tuyên Tuyên lén lút góp nhặt những tờ giấy đó, khi rảnh rỗi thường xuyên lấy ra đọc lại. Khi chỉ có một mình, cô sẽ luôn thẳng thắn thành thật với chính mình.

"Tuyên Tuyên, tuyết rơi!" Bên ngoài bỗng nhiên vang lên giọng nói kinh ngạc vui mừng của Đường Vi, Tần Tuyên Tuyên cuống quýt thả những tờ giấy trở lại hộp, chạy ra khỏi phòng ngủ.

Nhìn xuyên qua cửa sổ sát đất trong phòng khách, cô nhìn thấy những bông tuyết nho nhỏ phiêu đảng giữa những cơn gió đang gào thét, rơi trên mặt đất cũng rất nhanh biến thành một vùng nước đọng.

Thành phố này rất ít khi có tuyết rơi, bởi vậy đây chính là cảnh đẹp khó gặp, Tần Tuyên Tuyên kinh ngạc nhìn cửa sổ đến phát ngốc, cái gì cũng không muốn.

Nhưng ngày hôm đó, Tần Tuyên Tuyên không nhận được tờ giấy của Đỗ Mộ Ngôn.

Ngày hôm sau cũng vậy.

Ngày thứ ba vẫn thế.

Tần Tuyên Tuyên không hề phơi bày tâm sự của mình với cha mẹ, nhưng trong lòng lại lo lắng không yên. Đỗ Mộ Ngôn đã buông tha rồi sao? Hay là nói, hẳn gặp chuyện gì?

Đỗ Mộ Ngôn viết giấy liên tục hai tháng đã tạo cho Tần Tuyên Tuyên thói quen phải nhìn thấy tờ giấy mới yên tâm được, thế nên bây giờ cô bắt đầu thấy lo lắng, lại không thể gọi điện thoại hỏi hẵn được. Cô hiểu rất rõ, chỉ cần cô nhượng bộ một lần thì sợ rằng sẽ hoàn toàn đắm chìm.

Ngay lúc Tần Tuyên Tuyên đang trần trọc lo lắng tâm trạng không yên thì cô nhận được điện thoại của Lý Tái. Cô cho số điện thoại của Đỗ Mộ Ngôn vào sổ đen nhưng không hề cài đặt số của Lý Tái vào đó.

"Tần tiểu thư, vô cùng cảm ơn cô đã nhận điện thoại của tôi, tôi biết cô cũng không muốn trò chuyện với tôi, tôi chỉ nói ngắn gọn thôi. Hai ngày trước Đỗ tổng đứng dưới tuyết quá lâu trở về liền sốt cao, bây giờ đã chuyển thành viêm phổi, hơn nửa hai tháng qua ngài ấy không quan tâm đến ăn uống, sức đề kháng của cơ thể đã cực kỳ kém, lúc này tình trạng ngài ấy đnag cực kỳ nguy hiểm. Nhưng khi hôn mê ngài ấy vẫn không ngừng gọi tên cô, tôi thật sự hy vọng cô có thể đến xem ngài ấy một chút... nếu không Đỗ tổng có khả năng không thể vượt qua nổi."

Nghe lời Lý Tái nói, suýt nữa thì Tần Tuyên Tuyên không giữ nổi điện thoại.

Phát sốt? Viêm phổi? Khả năng... không thể vượt qua nổi?

"Tần tiểu thư? Cô còn nghe tôi nói không?" Lý Tái không nghe thấy câu trả lời của Tần Tuyên Tuyên, lại hỏi.

Thật vất vả Tần Tuyên Tuyên mới tìm lại giọng nói của mình, "Tôi, tôi đây! Ở bệnh viện nào?"

"Tần tiểu thư, tôi đã ở dưới lầu chờ cô, cô xuống đây là được."

"Được, tôi lập tức xuống ngay." Tần Tuyên Tuyên vội túm lấy túi xách của mình rồi chạy ngay ra khỏi nhà. Hôm nay là cuối tuần, Tần Quốc Đống và Đường Vi đã ra ngoài, nhà chỉ còn mình Tần Tuyên Tuyên.

Tần Tuyên Tuyên vừa xuống dưới lầu đã thấy Lý Tái đứng trước xe, thấy cô xuống, Lý Tái lập tức mở cửa xe, chờ cô lên xe rồi cũng không nói nhảm gì mà lái xe đến ngay bệnh viện.

Suốt quãng đường đi cũng không hề trò chuyện, xe nhanh chóng đến bệnh viện, Lý Tái dẫn Tần Tuyên Tuyên đến ngoài phòng bệnh, không chờ hẳn nói gì, Tần Tuyên Tuyên lập tức đẩy cửa phòng bệnh ra, vọt thẳng tới chiếc giường bệnh duy nhất trong phòng.

"Đỗ Mộ Ngôn!" Bởi vì chạy quá nhanh, hơi thở cô hỗn hển, yếu ớt nhìn người đàn ông vẫn nằm không nhúc nhích trên giường. Vài ngày không gặp, hăn càng gầy yếu hơn, sắc mặt tái nhợt, trán lấm tấm mồ hôi không ngừng túa ra. Hăn như vậy, giống như có thể biến mất bất cứ lúc nào.

Như nghe được giọng nói của Tần Tuyên Tuyên, đôi mắt vốn nhắm nghiền của Đỗ Mộ Ngôn run lên, chậm rãi mở ra.

Hăn kinh ngạc nhìn Tần Tuyên Tuyên, như không thể nhận ra cô là ai.

Tần Tuyên Tuyên ngồi xuống mép giường, cầm tay Đỗ Mộ Ngôn, đôi môi khẽ nhếch không kìm được sự run rẩy.

"Tuyên Tuyên..." Đỗ Mộ Ngôn cúi đầu gọi Tần Tuyên Tuyên một tiếng, bỗng tay hăn dùng sức, kéo cô ngã lên người mình, hai tay mở ra ôm chặt lấy cô, đầu vùi sâu vào hõm vai cô.

Tần Tuyên Tuyên muốn giãy ra nhưng Đỗ Mộ Ngôn dù đang bệnh, sức cũng không yếu, sợ làm hăn đau nên cô không giám giãy quá mạnh. Một

lúc sau cô bỗng cảm thấy bên gáy có những giọt nước ấm áp thì không khỏi giật mình.

Đỗ Mộ Ngôn, hửn... khóc?

Cô kinh ngạc bưng tỉnh, lại nghe thấy giọng nói nồng đậm âm mũi khàn đặc vang lên bên tai cô.

"Cho dù biết đây chỉ là một giấc mơ, anh cũng mừng đến phát điên."

Thân thể Tần Tuyên Tuyên run lên, có loại xúc động như lũ bong tràn ra từ nơi sâu nhất trong trái tim cô, thối quết qua mỗi nơi trống rỗng trong tâm hồn cô.

Giờ phút này, cô đã quên đi đủ loại rối rắm trong lòng, nước mắt nhanh chóng ngập tràn trong hốc mắt, cô vừa khóc vừa khẽ nói: "Đây không phải là mơ, em thật sự ở đây mà."

Đỗ Mộ Ngôn yên tĩnh vài giây, chậm rãi đẩy Tần Tuyên Tuyên ra, cẩn thận đánh giá cô, vẻ mặt như vui lại như buồn, một lúc lâu sau mới mang vẻ mừng như điên ôm chặt cô lần nữa.

"Tuyên Tuyên, đây thật sự không phải là giấc mơ ư? Tuyên Tuyên, em thật sự đã tha thứ cho anh phải không?" Đỗ Mộ Ngôn kích động đến mức nói năng lộn xộn, "Anh biết là em sẽ tha thứ cho anh mà! Tuyên Tuyên, anh yêu em, anh yêu em như vậy! Thật tốt quá, thật tốt quá!"

"Đúng vậy, em tha thứ cho anh." Tần Tuyên Tuyên nói, "Chỉ cần tương lai anh đừng làm những chuyện như thế nữa... em sẽ không rời khỏi anh."

"Anh cam đoan!" Giọng nói của Đỗ Mộ Ngôn tràn đầy vui sướng, "Tuyên Tuyên, chỉ cần một ngày em còn bên anh, anh nhất định sẽ không làm bất cứ chuyện gì khiến em không vui!"

Vì Tuyên Tuyên của hần, hần có thể đè nén bản tính của mình, đè nén khát vọng của mình. Hần sẽ dùng hết toàn lực, trở thành loại người mà Tuyên Tuyên thích nhất... Như vậy, cô sẽ không rời khỏi hần đúng không?

Thật là tốt quá rồi, Tuyên Tuyên của hần, cuối cùng cũng thuộc về hần rồi.

Khi Tần Tuyên Tuyên biết được chuyện Đỗ Mộ Ngôn bị viêm phổi thật nhưng bệnh tình đã được khống chế, cũng không hề có nguy hiểm đến tính mạng thì cô tức giận rất lâu.

Mặc dù Lý Tái đã chủ động nhận là do bản thân hần làm, không có quan hệ gì với Đỗ Mộ Ngôn, nhưng Tần Tuyên Tuyên vẫn đem hết tội lỗi đổ lên người Đỗ Mộ Ngôn.

Nhưng tức giận thì tức giận, còn chuyện hai người hòa hợp trở lại cũng đã là chuyện chắc chắn rồi.

Tần Tuyên Tuyên nói quyết định của mình với cha mẹ, Tần Quốc Đống và Đường Vi liền cùng Tần Tuyên Tuyên tiến hành một cuộc nói chuyện thật dài, xác định đây là quyết định mà cô đã suy nghĩ rất kỹ càng, hơn nữa cũng đã quán triệt hoàn toàn với Đỗ Mộ Ngôn về các nguyên tắc hành xử, hai người cũng không phản đối nữa. Ông bà luôn ủng hộ quyết định của Tần Tuyên Tuyên, huống chi hai người cũng rất mâu thuẫn trong chuyện của Đỗ Mộ Ngôn, mặc kệ Tần Tuyên Tuyên quyết định ra sao thì nhất định họ cũng sẽ lo lắng đó có phải quyết định tốt nhất không. Nếu ngay cả bản thân ông bà cũng không thể xác định được thì sao có thể khuyên Tần Tuyên Tuyên điều gì chứ?

Sau khi bệnh của Đỗ Mộ Ngôn tốt lên thì lập tức quần lấy Tần Tuyên Tuyên, hy vọng cô gả cho hần càng sớm càng tốt. Hần không có một chút cảm giác an toàn nào cả, chỉ có Tần Tuyên Tuyên ký tên làm vợ hần thì hần mới có thể cảm thấy được an ủi một chút.

Tần Tuyên Tuyên vốn không muốn bàn chuyện kết hôn nhanh như vậy, nói thật ra thời gian cô sống độc thân còn chưa đủ mà. Nhưng Đỗ Mộ Ngôn so với trước kia thì càng mặt dày hơn, câu gì cũng nói được, mỗi ngày đều quần lấy Tần Tuyên Tuyên đòi cô đồng ý gả cho hắn. Tần Tuyên Tuyên bị cuốn lấy không còn cách nào khác đành phải đồng ý đính hôn trước, nhưng lần này Đỗ Mộ Ngôn cũng không đồng ý, không thể không lấy giấy chứng nhận kết hôn được. Bây giờ hắn đã chắc chắn là Tần Tuyên Tuyên cũng yêu hắn cho nên càng không sợ hãi gì nữa.

Hai người đây đưa nói chuyện kết hôn mấy tuần lễ, cuối cùng Tần Tuyên Tuyên không lay chuyển được Đỗ Mộ Ngôn, miễn cưỡng đồng ý bỏ qua đính hôn, trực tiếp kết hôn luôn. Lúc này, Tần Tuyên Tuyên cảm thấy với tình cảm bây giờ của hai bên thì không phải không thể chấp nhận kết hôn được. Mà về mặt khác thì dù sao bây giờ cũng đâu phải thời cổ đại, tuy nói cô rất coi trọng hôn nhân đại sự, nhưng nếu có vấn đề gì thì cũng có thể ly hôn. Chẳng qua, nghĩ đến sự cố chấp và yêu chiều của Đỗ Mộ Ngôn dành cho cô thì cô cảm thấy khả năng ly hôn của hai người không nhiều lắm.

Tóm lại, dưới sự chúc phúc của cha mẹ và người thân bạn bè, hôn lễ của Tần Tuyên Tuyên và Đỗ Mộ Ngôn được diễn ra thuận lợi ở mùa xuân năm thứ hai.

Nhìn Tần Quốc Đống khoác tay Tần Tuyên Tuyên đang mặc váy cưới trắng muốt đi về phía mình thì nụ cười trên gương mặt Đỗ Mộ Ngôn căn bản không thể ngừng lại được. Hai người đến bên hắn rất nhanh, Tần Quốc Đống trịnh trọng giao Tần Tuyên Tuyên cho Đỗ Mộ Ngôn.

Đỗ Mộ Ngôn hơi xoay người, nhỏ giọng nói bên tai Tần Tuyên Tuyên: "Tuyên Tuyên, em thật đẹp. Anh đã từng thấy cảnh này vô số lần trong những giấc mơ, nhưng không có lần nào làm anh vui sướng đến thế này..."

Sắc mặt Tần Tuyên Tuyên đỏ ửng, chỉ có thể làm bộ như không nghe thấy lời hắn nói.

Cha xứ bắt đầu chủ trì hôn lễ, lúc này Đỗ Mộ Ngôn mới thu hồi tầm mắt, nhìn thẳng về phía trước.

Phút giây này, lòng Đỗ Mộ Ngôn ngập tràn vui sướng, nhưng một góc trong đáy lòng vẫn cất dấu sự sợ hãi. Tất cả những điều này thật sự quá tốt đẹp, tốt đẹp đến mức hơi mờ ảo, hẳn thực sự sợ hãi rằng đây chỉ là giấc mơ đẹp của hắn mà thôi, vừa tỉnh lại thì những thứ tốt đẹp này sẽ không còn nữa, chỉ còn lại máu tanh.

Hắn hoàn thành nghi thức thần thánh này trong trạng thái mơ màng, đến tận khi cha xứ nói hắn có thể hôn cô dâu.

Hắn nhìn về phía cô gái bên cạnh, áo cưới trắng muốt khiến cô không khác gì thiên sứ nhỏ không nhiễm hạt bụi trần, đẹp không gì sánh nổi, làm hắn sắp quên cả hít thở.

Hắn nâng lên mạng che mặt của cô, ngón trỏ thô ráp hơi nâng cằm cô lên, hôn xuống thật sâu. Cảm xúc ấm áp cuối cùng cũng khiến hắn thấy chân thật, hẳn gần như đã quên hiện tại vẫn đang ở giữa lễ kết hôn, nếu không phải Tần Tuyên Tuyên khẽ đẩy hắn một cái thì hẳn căn bản đã quên mất chuyện phải thả cô ra.

Sau đó là tiệc cưới, do thanh danh của Đỗ Mộ Ngôn nên cũng không có mấy người đến chúc rượu hắn. Nhưng dù sao hắn cũng là chú rể, không tránh khỏi việc uống quá chén được. Đến khi được Tần Tuyên Tuyên đỡ vào phòng tân hôn thì hắn gần như đã không thể đứng thẳng được nữa.

"Ồi, giường ở bên kia cơ mà!" Tần Tuyên Tuyên cố hết sức đỡ Đỗ Mộ Ngôn, đưa hắn nằm lên giường.

Đỗ Mộ Ngôn lại xoay tay kéo cô xuống, khiến cô ngã vào ngực mình, sau đó cười rộ lên.

Nơi này là nhà của hắn, là nơi chỉ thuộc về hắn và Tuyền Tuyền, căn nhà ấm áp.

"Hồi muốn chết, nhanh đi tắm rửa đi!" Tần Tuyền Tuyền muốn đứng dậy, không ngờ Đỗ Mộ Ngôn lại giữ chặt cô, còn giống như loài động vật nào đó ra sức hít hít người cô.

"Anh làm sao thế!" Tần Tuyền Tuyền đẩy đẩy Đỗ Mộ Ngôn.

Đỗ Mộ Ngôn nhẹ nhàng nở nụ cười, "Tuyền Tuyền, em thơm quá... anh thật sự là rất nhớ thân thể em..."

"Nhớ?" Chân mày Tần Tuyền Tuyền cau lại.

Đỗ Mộ Ngôn đã uống quá nhiều rượu, lý trí không còn khống chế được lời nói và hành động của hắn nữa.

"Khi đó, em hoàn toàn trần trụi nằm trước mặt anh, em có biết anh phải cố gắng thế nào mới không ăn sạch em không hả?" Đỗ Mộ Ngôn lầm bầm nói.

Sắc mặt Tần Tuyền Tuyền đen lại.

"Khi đó? Anh đang nói đến... buổi tối nghỉ phép ở khách sạn suối nước nóng kia sao?" Tần Tuyền Tuyền trừng mắt nhìn Đỗ Mộ Ngôn nói.

Đỗ Mộ Ngôn nở nụ cười, "Không chỉ hôm đó... còn cả lần anh chạy xe đến ngõ nhỏ..."

Đây là chuyện Tần Tuyền Tuyền chưa bao giờ nghe Đỗ Mộ Ngôn nhắc đến, nghĩ đến việc lúc trước hắn cũng không dám nói thẳng ra chuyện xấu xa này. Vừa tưởng tượng đến cảnh mình đã bị Đỗ Mộ Ngôn nhìn sạch, sờ hết từ lâu thì sắc mặt Tần Tuyền Tuyền không khỏi tối sầm lại.

Đỗ Mộ Ngôn lôi kéo Tần Tuyên Tuyên muốn hôn cô, Tần Tuyên Tuyên lập tức lấy khăn ướt ở đầu giường, dí lên mặt Đỗ Mộ Ngôn.

Cảm giác mát lạnh đột ngột khiến Đỗ Mộ Ngôn tỉnh táo không ít, ngay lập tức hắn đã bị Tần Tuyên Tuyên đá xuống khỏi giường.

"Lưu manh! Cầm thú!" Tần Tuyên Tuyên tức giận mắng Đỗ Mộ Ngôn đang không hiểu gì, nằm dài trên mặt đất.

Đến lúc này Đỗ Mộ Ngôn mới hoàn toàn tỉnh táo, nhớ lại lời mình vừa nói, sắc mặt cũng trầm xuống. Nhưng ngay lập tức hắn lại mặt dày bò lên giường, ôm cổ Tần Tuyên Tuyên đang giãy dụa không thôi.

"Tuyên Tuyên, khi đó anh không kiềm lòng được mà." Đỗ Mộ Ngôn nói.

"Tránh ra!" Tần Tuyên Tuyên dùng sức đẩy Đỗ Mộ Ngôn, hắn lại bỗng nhiên đem ma trảo chọc vào nách cô, cô lập tức nở nụ cười.

"Ha ha... được, được rồi, ha ha... em... em không hỏi tội anh nữa!" Tần Tuyên Tuyên cười đến không thở nổi, chỉ có thể xin tha thứ.

Đỗ Mộ Ngôn dừng động tác lại, cúi người muốn hôn Tần Tuyên Tuyên, lại bị cô ngăn lại lần nữa.

"Đi tắm rửa trước đi, người anh hôi mùi rượu quá!" Tần Tuyên Tuyên ghét bỏ nói.

Đỗ Mộ Ngôn bất đắc dĩ, chỉ có thể chậm rãi rời khỏi người Tần Tuyên Tuyên, lưu luyến đi vào phòng tắm.

Đến khi Đỗ Mộ Ngôn sáng khoái đi ra từ phòng tắm, Tần Tuyên Tuyên đã tẩy trang xong, nhanh nhẹn lách khỏi đôi tay đang giơ ra muốn ôm của Đỗ Mộ Ngôn, chạy đến cửa phòng tắm.

"Em tắm rửa trước!" Cô chỉ dám liếc thân thể cường tráng chỉ quẩn một chiếc khăn tắm bên dưới một cái rồi lập tức đỏ mặt chạy vào phòng tắm.

Nghe tiếng nước ào ào trong phòng tắm, trái tim Đỗ Mộ Ngôn đập rộn ràng lên.

Hắn sắp chân chính có được Tuyên Tuyên, mà lúc này đây, cô không phải là đang ngủ say, cô sẽ cam tâm tình nguyện trở thành người của hắn.

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Phiên ngoại trước khi trọng sinh

Tần Tuyên Tuyên lại từ chối cơ hội mà Đỗ Mộ Ngôn đưa tới một lần nữa.

Đỗ Mộ Ngôn vẫn kiên trì, không ngừng đưa tới các loại quà tặng, dĩ nhiên cũng biết rõ thái độ cô vẫn không hề thay đổi, lúc này hắn vẫn không hề hiểu được chỗ thất bại trong kế sách của mình, dần dần mất đi kiên nhẫn, hắn lại đến tìm Tần Tuyên Tuyên một lần nữa.

Hắn gọi điện thoại hẹn gặp mặt Tần Tuyên Tuyên, ngoài dự đoán là cô lại đồng ý ngay lập tức. Hắn vẫn nghĩ hắn phải gọi điện hẹn vài lần, thậm chí phải chờ ở cửa Thiên Vũ mới có thể gặp mặt trao đổi với cô một lần. Đối với hắn mà nói thì chuyện này đúng là một tin tức tốt!

Địa điểm hai người hẹn gặp vẫn là quán cà phê kia, Đỗ Mộ Ngôn sốt ruột muốn gặp cô nên đã đến từ rất sớm. Còn Tần Tuyên Tuyên thì sau khi tan làm mới có thể đến được, lúc đến cô cầm theo một bọc đồ lớn.

Đến trước mặt Đỗ Mộ Ngôn, cô thậm chí không ngồi xuống mà chỉ đặt bọc đồ lớn kia lên bàn, sắc mặt nghiêm túc nói: "Đỗ tổng, mấy thứ này trả lại cho ngài. Còn nữa, tôi lặp lại rằng xin ngài đừng lãng phí thời gian trên người tôi nữa, tôi tuyệt đối sẽ không đồng ý với "Đề nghị" của ngài đâu.

Tần Tuyên Tuyên nói xong những lời này thì như thở phào nhẹ nhõm, buông những thứ đó xuống liền xoay người rời đi.

Mà Đỗ Mộ Ngôn từ đầu đến cuối không có cơ hội nói câu gì thì mang sắc mặt xanh mét nhìn theo bóng dáng cô, thân người ngồi thẳng đứng như

một bức tượng.

Cô và chồng tình cảm rất tốt đúng không? Hẳn sẽ giúp cô kiểm tra, để cô hiểu rằng tất cả chỉ có mình cô tình nguyện mà thôi!

Đỗ Mộ Ngôn làm việc gì đều không từ thủ đoạn, khi không đạt được kết quả mong muốn ở chỗ Tần Tuyên Tuyên, hẳn liền bắt đầu từ nơi khác.

Đầu tiên hẳn phải người điều tra rõ ràng tình trạng gia đình Tống Kỳ, sau đó hẳn dùng lễ nghĩa trước rồi mới dùng binh, tự mình đàm phán với Tống Kỳ. Nhưng mà khác với hoàn cảnh của Tần Tuyên Tuyên, hẳn chỉ trao đổi với Tống Kỳ qua điện thoại mà thôi.

"Alo, xin hỏi anh là ai?" Đầu bên kia điện thoại, giọng Tống Kỳ vô cùng khách khí.

"Anh không cần biết tôi là ai. Tôi chỉ gọi để nói cho anh biết rằng anh không xứng với Tuyên Tuyên, vì tốt cho cô ấy thì anh nên lập tức rời khỏi cô ấy đi."

Giọng điệu của Tống Kỳ thay đổi ngay lập tức, "Cuối cùng thì anh là ai?"

"Đỗ Mộ Ngôn, tập đoàn Minh Khải."

Nghe được câu trả lời của Đỗ Mộ Ngôn, Tống Kỳ ngây ngẩn cả người, rất lâu sau mới nói: "Anh đang đùa giỡn gì thế!" Đỗ Mộ Ngôn là ai thì cả thành phố này có ai mà không biết, thân phận của anh ta như thế sao có thể gọi cho hẳn để nói một câu kỳ lạ thế này chứ?

"Tống tiên sinh, chỉ cần anh rời khỏi Tuyên Tuyên, muốn gì anh cứ việc nói." Đỗ Mộ Ngôn lạnh lùng thản nhiên nói.

Cuối cùng Tống Kỳ cũng nhận ra được điều kỳ lạ, nắm chặt điện thoại di động, "Anh thật sự là Đỗ tổng Đỗ Mộ Ngôn của tập đoàn Minh Khải?"

"Đúng vậy!" Đỗ Mộ Ngôn nói.

Tống Kỳ lại yên lặng suy nghĩ thật lâu, lâu đến mức Đỗ Mộ Ngôn bắt đầu mất kiên nhẫn.

"Vô cùng xin lỗi, tôi không hiểu rõ ý ngài." Tống Kỳ nói, "Tôi và Tuyên Tuyên là vợ chồng hợp pháp, ngài không có tư cách gì để yêu cầu tôi rời khỏi cô ấy cả."

"Anh có thể đưa ra bất cứ điều kiện gì."

"Tôi căn bản không cần suy nghĩ đến cái đề nghị vớ vẩn này của ngài, về sau đừng đến làm phiền tôi nữa." Tống Kỳ cúp điện thoại.

Đỗ Mộ Ngôn nhìn màn hình di động đã tối đen, trên mặt thoáng qua sự âm u độc ác, xem ra tên họ Tống này vẫn chưa hiểu hẳn là ai rồi.

Sau cú điện thoại này, Đỗ Mộ Ngôn lại liên tiếp gọi cho Tống Kỳ không ít lần nhưng đều bị Tống Kỳ từ chối. Cuối cùng Đỗ Mộ Ngôn càng lúc càng bức bối, trực tiếp tìm gặp ngả bài với Tống Kỳ, nhưng cũng giống lúc gặp Tần Tuyên Tuyên, Đỗ Mộ Ngôn vẫn bị từ chối như cũ này. Đôi vợ chồng này, yêu thương nhau hơn hẳn nghĩ.

Thấy thủ đoạn tử tế như thế không thể lay động được Tống Kỳ, Đỗ Mộ Ngôn cũng chẳng khách khí nữa. Hắn lợi dụng tài lực trong tay, bắt đầu ác liệt đả kích Tống Kỳ.

Ngay từ đầu lúc Tống Kỳ bị Đỗ Mộ Ngôn tìm đến thì đã cảm thấy kỳ lạ rồi, mà việc này anh ta cũng không nói cho Tần Tuyên Tuyên biết, chỉ hơi đề cập đến Đỗ Mộ Ngôn mà thôi. Lúc ấy Đỗ Mộ Ngôn tạm thời đang chuyển hướng sang đối phó Tống Kỳ, Tần Tuyên Tuyên đã lâu chưa bị Đỗ

Mộ Ngôn làm phiền nên gần như đã quên mất đoạn trí nhớ kia, cũng không biểu hiện ra điều gì khác thường, bởi thế nên Tống Kỳ hiểu tất cả chỉ là Đồ Mộ Ngôn đơn phương thôi, Tần Tuyên Tuyên căn bản không biết gì cả.

Khi đó Tống Kỳ nghĩ, chỉ cần anh ta vẫn kiên trì từ chối Đồ Mộ Ngôn thì sớm muộn gì hẳn cũng phải buông tha. Nhưng anh ta thật không ngờ rằng để có được Tần Tuyên Tuyên thì Đồ Mộ Ngôn thật sự có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào. Có một ngày khi Tống Kỳ đi xã giao với một người khác hàng, uống quá chén một chút, khi tỉnh lại thì phát hiện bản thân đang nằm trên một chiếc giường xa lạ, bên cạnh còn có một người phụ nữ cũng hoàn toàn xa lạ.

Trước khi kết hôn, Tống Kỳ cũng đã quen biết Tần Tuyên Tuyên rất nhiều năm rồi, anh ta biết ranh giới tha thứ của cô là gì, mà giờ anh ta đã vượt qua ranh giới đó mất rồi. Anh ta sợ hãi, chỉ có thể giao tiền cho người phụ nữ kia, chật vật trốn về nhà. Đối mặt với sự hỏi han thân mật của Tần Tuyên Tuyên, anh ta tìm có giải thích cho một đêm không về của mình, sau vài ngày thì càng lúc càng hoảng sợ không chịu nổi.

Buổi tối ba ngày sau, khi anh ta về nhà, chờ đón anh ta chính là sắc mặt xanh mét của Tần Tuyên Tuyên. Thì ra có người gửi bưu kiện đến đây, trong bưu kiện đó hoàn toàn là ảnh chụp và video quay cảnh quan hệ tình dục của anh ta và người phụ nữ kia. Đối mặt với sự nghi ngờ và giận dữ của Tần Tuyên Tuyên, Tống Kỳ cố gắng giải thích, cuối cùng sau một trận cãi vã, anh ta chỉ có thể tạm thời ra khỏi nhà, về nhà cha mẹ anh ta. Sau vài ngày bình tĩnh ở nhà cha mẹ, Tống Kỳ bỗng hiểu được anh ta đã bị Đồ Mộ Ngôn thiết kế hãm hại, vì không thể dùng tiền tài để uy hiếp ép buộc anh ta rồi đi nên người đàn ông đề tiện kia đã dùng đến thủ đoạn hạng ba này.

Khi Tống Kỳ đi tìm Tần Tuyên Tuyên muốn giải thích với cô để cứu vãn cuộc hôn nhân của bọn họ thì thấy cảnh Đồ Mộ Ngôn mãnh liệt theo đuổi Tần Tuyên Tuyên. Đau khổ tức giận khi bị hãm hại phản bội vợ mình khiến Tống Kỳ bùng nổ, anh ta đánh Đồ Mộ Ngôn ngay tại chỗ. Nhưng mà Đồ

Mộ Ngôn không hề thiếu người giúp, không nói anh ta chẳng làm gì được hẳn, lại còn bị bắt vào sở cảnh sát.

Vốn Đỗ Mộ Ngôn vẫn không tính đuổi tận giết tuyệt, khi Tống Kỳ bị Tần Tuyên Tuyên đuổi ra khỏi nhà thì hẳn tính thừa dịp mà tấn công vào. Nhưng Tần Tuyên Tuyên vẫn né tránh hẳn như thú dữ, thậm chí lúc Tống Kỳ bị bắt vẫn nhìn theo anh ta. Mà khi nghe được điều Tống Kỳ đoán về cái bưu kiện kia thì Tần Tuyên Tuyên càng khinh thường và né tránh Đỗ Mộ Ngôn như loài rắn rết. Ghen tỵ và lửa giận hừng hực thiêu đốt trong lòng Đỗ Mộ Ngôn, hẳn cảm thấy hẳn không nên mềm lòng chút nào, hoặc là không làm, nếu đã làm thì nên làm cho triệt để.

Khi đó, quy mô của Minh Khải luôn luôn mở rộng bành trướng, trong tay Đỗ Mộ Ngôn nắm giữ lượng tài lực thật lớn, thậm chí ngay cả thư ký ủy ban thành phố cũng là do hẳn ngấm đào tào nên. Nhà Tống Kỳ lại mở siêu thị, bản thân hẳn lại mà bên tiêu thụ, gia cảnh có tiền hơn người bình thường nhưng chẳng qua cũng chỉ có thân thể rất tầm thường thôi. Bởi vậy, muốn phá đổ một người như Tống Kỳ thì chẳng khác gì Đỗ Mộ Ngôn ăn một bữa ăn sáng, chỉ khác nhau là muốn làm đến mức nào mà thôi.

Trước khi Tống Kỳ được thả, Tần Tuyên Tuyên có tìm đến Đỗ Mộ Ngôn một lần, nhưng cũng không phải là để nhượng bộ như hẳn đã hy vọng mà cô đến để mắng hẳn là kẻ hèn hạ vô liêm sỉ, nói cho hẳn biết rằng mặc kệ hẳn có làm gì thì cô cũng sẽ không thỏa mãn ý đồ của hẳn.

Ngày hôm đó Đỗ Mộ Ngôn ngồi một đêm, hôm sau khi Tống Kỳ được thả đi làm trở lại, hẳn sai thuộc hạ bắt đầu từ những đơn đặt hàng nhỏ, dẫn Tống Kỳ mắc câu.

Làm Tống Kỳ "tự mình sơ sẩy" để lỡ một chuyến hàng hóa lớn khiến công ty không lấy lại được một đồng tiền vốn, anh ta chẳng những phải đền tiền mà còn bị đuổi việc.

Khi đó Tống Kỳ vẫn chưa hòa hợp lại với Tần Tuyên Tuyên, tuy nói cơ bản Tần Tuyên Tuyên tin chuyện Tống Kỳ "ăn phở" bên ngoài có liên quan đến Đỗ Mộ Ngôn nhưng sự việc cũng đã thật sự xảy ra, cô sẽ không dễ dàng tha thứ cho Tống Kỳ, thế nên hai người vẫn đang trong trạng thái ở riêng. Mà sau khi biết Tống Kỳ gặp chuyện không may trong công việc, Tần Tuyên Tuyên luôn mềm lòng bắt đầu thường xuyên liên hệ an ủi Tống Kỳ, có thể thấy là sắp nối lại quan hệ, gương vỡ lại lành.

Đỗ Mộ Ngôn dĩ nhiên sẽ không để cho loại chuyện đó xảy ra, hắn lập tức đẩy nhanh kế hoạch của hắn. Chuyện đơn đặt hàng, Đỗ Mộ Ngôn hoàn toàn để người khác ra tay nên Tống Kỳ không thể nghi ngờ gì hắn được, nếu không có lẽ Tần Tuyên Tuyên còn tìm đến để mắt chửi Đỗ Mộ Ngôn đấy. Kế hoạch tiếp theo của hắn dĩ nhiên là cũng mượn tay người khác làm. Từ năm 17 tuổi hắn đã ra ngoài xã hội, quen biết không ít bạn bè không tử tế gì, sau khi hắn phát lên rất nhanh cũng không hoàn toàn cắt đứt liên hệ với những người "bạn bè" này. Vì thế, mấy siêu thị của nhà họ Tống đều bị đốt, mà khi nhà họ Tống mắc nợ ngập đầu thì nhóm chủ nợ nhà họ Tống lại thuê đầu gấu đến đòi tiền.

Những tai họa liên tiếp ập xuống đầu Tống Kỳ lại tác động đến Tần Tuyên Tuyên. Lúc biết được nhà họ Tống xảy ra chuyện, Tần Tuyên Tuyên liền cùng cha mẹ đến thăm nhà họ, còn bỏ ra tiền tiết kiệm của nhà mình để trả nợ thay nhà họ Tống. Hơn nữa tài sản cũng đem đi thế chấp để vay tiền, Tống gia cũng cứu vãn được một chút.

Kết quả như thế không phải là điều Đỗ Mộ Ngôn muốn thấy, dưới cơn giận, hắn lại bắt đầu thực hiện kế hoạch tiếp theo. Trên thế giới này không thiếu kẻ vì tiền mà có thể làm bất cứ chuyện gì, dưới sự bày mưu tính kế của Đỗ Mộ Ngôn, vài người đàn ông cùng đường vì để người nhà có thể sống qua ngày thật tốt, bí quá hóa liều bắt cóc cha mẹ Tống Kỳ, mà "tiền chuộc" chính là – Tống Kỳ nhảy lầu tự sát. Nếu anh ta dám báo công an, thì chỉ có đường đến nhật xác cha mẹ anh ta mà thôi.

Tống Kỳ luôn là một người con hiếu thảo, nhưng dù sao việc nhảy lầu tự sát cũng không phải là một việc nhỏ, khi vừa biết ý đồ của bọn bắt cóc, anh ta rất do dự. Sau đó, anh ta lập tức nhận được một ngón tay của cha anh ta. Biết những kẻ đó đều là kẻ cực kỳ hung ác tàn nhẫn, Tống Kỳ đau đớn gọi điện thoại từ biệt Tần Tuyên Tuyên, dưới sự kêu khóc cầu xin của cô thả người nhảy xuống khỏi sân thượng nhà mình.

Tống Kỳ đã chết.

Nhưng thật ra cha mẹ Tống Kỳ lại bình yên được thả về. Mà sau khi hai ông bà báo công an thì lại nhận được tin, bọn bắt cóc đã tự thú.

Lời khai của bọn bắt cóc không hề nhắc đến Đỗ Mộ Ngôn, nhưng Tần Tuyên Tuyên đang cực kỳ đau đớn lại hiểu rất rõ, cái chết của Tống Kỳ không thể thoát khỏi quan hệ với Đỗ Mộ Ngôn. Cô báo với cảnh sát mối liên hệ của Đỗ Mộ Ngôn trong chuyện này, hy vọng cảnh sát có thể đưa Đỗ Mộ Ngôn ra trước công lý. Nhưng Đỗ Mộ Ngôn đều mượn tay kẻ khác để làm những chuyện này, hơn nữa ở thành phố này hẳn có quyền thế ngất trời, cuối cùng kết quả điều tra cũng chỉ chứng minh rằng hẳn hoàn toàn vô tội mà thôi.

Tần Tuyên Tuyên không thể chấp nhận việc Tống Kỳ đột nhiên chết đi, nhưng cô càng không thể chấp nhận rằng, rõ ràng hung thủ đang ở ngay trước mắt cô mà cô lại không có cách nào cả. Dưới sự đau đớn phần nộ khiến đầu óc choáng váng mơ hồ, cô thậm chí còn nghĩ đến việc một mình đi tìm Đỗ Mộ Ngôn để báo thù, nhưng nghĩ đến bốn người già còn cần sự chăm sóc của cô thì cô lại cố sức đè nén sự tức giận lại, chỉ tìm kiếm sự giúp đỡ ở xung quanh.

Nhưng không có ai giúp cô, cũng không ai giúp được cô.

Sau tang lễ của Tống Kỳ, cha mẹ anh ta đều ngã bệnh, may mắn có Đường Vi giúp đỡ nên Tần Tuyên Tuyên mới chăm sóc tốt được cha mẹ

Tống Kỳ. Nhưng mà cô không ngờ là sau khi Tống Kỳ mất đi, Đỗ Mộ Ngôn lập tức vô liêm sỉ tìm đến cửa, nhắc lại chuyện cũ một lần nữa. Tần Tuyên Tuyên đáp lại hắt một cái tát, nhìn thấy dáng vẻ ngạc nhiên của hắt cô cảm thấy hơi sung sướng. Mà Tần Quốc Đống và Đường Vi thì gần như dùng chổi, gậy mà đánh Đỗ Mộ Ngôn ra khỏi nhà.

Sự đáp trả của nhà họ Tần từng khiến Đỗ Mộ Ngôn cảm thấy hối hận trong giây lát, nhưng cũng chỉ là giây lát mà thôi, hắt đã không thể dừng được nữa.

Sau nhiều lần đi tìm Tần Tuyên Tuyên mà vĩnh viễn chỉ được đáp lại bằng sự từ chối và mắng chửi tức giận, thì kiên nhẫn của Đỗ Mộ Ngôn khô kiệt dần, lại bắt đầu làm bước tiếp theo. Hắt vĩnh viễn biết nên đàn áp người ta như thế nào để có được thứ mình muốn.

Tần Quốc Đống là giáo sư khoa lịch sử của Đại học A, bản thân ông có loại khí chất kiêu ngạo của người có học thức. Việc Đỗ Mộ Ngôn làm rất đơn giản, tìm người khiến ông bị cuốn vào một vụ tình yêu thầy trò làm ông mất hết danh dự - một nữ sinh viên trong lớp Tần Quốc Đống hướng dẫn tốt nghiệp báo lại, giáo sư hướng dẫn dùng điểm tốt nghiệp đe dọa cô, ép cô phải quan hệ tình dục với ông ta.

Đây dĩ nhiên là chuyện vu khống nhưng nó lại được truyền đi cực nhanh, có rất nhiều không biết sự thật liền tự mình phỏng đoán về đức hạnh của người khác, thanh danh của Tần Quốc Đống bị phá hoại nghiêm trọng. Người nhà họ Tần đều tin tưởng nhân cách của Tần Quốc Đống, nhưng khi muốn tìm nữ sinh viên kia đối chất thì cô ta lại trốn tránh không chịu gặp ai khác, tỏ ra vô cùng e ngại.

Khi Đỗ Mộ Ngôn xuất hiện, dùng đời dạy học muốn áp chế Tần Quốc Tống thì cũng chỉ nhận được sự phỉ nhổ khinh bỉ của Tần Quốc Đống mà thôi. Sau khi Đỗ Mộ Ngôn bị đuổi đi, thậm chí Tần Quốc Đống còn bắt Tần

Tuyên Tuyên thề tuyệt đối không bao giờ được vì thanh danh của ông mà đồng ý với bất cứ yêu cầu gì của Đỗ Mộ Ngôn.

Tần Tuyên Tuyên hận Đỗ Mộ Ngôn thấu xương, hơn nữa Tần Quốc Đồng lại cảnh cáo nên cô sẽ không bao giờ nhượng bộ trước Đỗ Mộ Ngôn. Mà ngay thời điểm Tần Quốc Đồng tạm thời bị cách chức ở nhà, thì cha mẹ Tống kỳ cuối cùng vẫn không thể chấp nhận được việc con mình nhảy lầu, cùng nhau tự sát ở bệnh viện.

Bởi vì chuyện này, Đường Vi đau lòng đến mức phải vào nằm viện, mà Tần Tuyên Tuyên lại xin nghỉ phép để lo liệu hậu sự của cha mẹ chồng. Đến khi Tần Tuyên Tuyên lo xong lễ tang trở lại công ty thì nhận được lệnh sa thải, lí do là thời gian này cô nghỉ quá nhiều. Lúc trước để trả nợ thay cho gia đình Tống Kỳ nên số tiền tiết kiệm của gia đình họ Tần cũng không còn nữa, lần này Tần Tuyên Tuyên mất đi công việc, cuộc sống của Tần gia cũng trở nên khó khăn hơn.

Dù là thế, Tần Tuyên Tuyên cũng không hề có ý cúi đầu nhượng bộ trước Đỗ Mộ Ngôn. Cô vay mượn người thân chút tiền để trả tiền thuốc men cho Đường Vi trước, tạm thời đặt hận ý ngập trời với Đỗ Mộ Ngôn xuống dưới đáy lòng, đi tìm việc nhưng khắp nơi đều vấp phải khó khăn trắc trở.

Ngày Đường Vi xuất viện, một nhà ba người tạm thời quên đi hết mọi buồn phiền vui vẻ ăn bữa cơm đoàn viên với nhau. Hôm sau, Tần Quốc Đồng lái xe đến trường, muốn vì thanh danh của mình mà giải thích một chút, ai ngờ không gặp được bất cứ vị lãnh đạo nào đã đụng phải Đỗ Mộ Ngôn cố ý đến tìm Tần Quốc Đồng. Tần Quốc Đồng cũng rất hận kẻ tâm địa độc ác này, ngay cả một câu cũng không muốn nói với hắn, lên xe của mình rời đi. Đỗ Mộ Ngôn vẫn chưa chịu buông tha, kêu lái xe đuổi theo.

Ai ngờ rằng vì muốn thoát khỏi sự truy đuổi của Đỗ Mộ Ngôn, Tần Quốc Đồng tăng tốc lên rất nhanh, cuối cùng xe mất khống chế mà đâm vào dải

phân cách, Tần Quốc Đống chết ngay tại chỗ.

Khi Tần Tuyên Tuyên và Đường Vi nhìn thấy thân thể lạnh như băng của Tần Quốc Đống, hai người khóc rống không ngừng được. Đỗ Mộ Ngôn vẫn đứng bên cạnh, nhìn cảnh này, dù hắn có bao nhiêu áy náy nhưng cũng hiểu rất rõ rằng. Tần Quốc Đống chết đi chắc chắn sẽ lại dựng lên một bức tường lớn hơn chặn giữa hắn và Tần Tuyên Tuyên, hắn muốn có Tuyên Tuyên, càng thêm khó khăn.

Cảnh sát nói cho Đường Vi và Tần Tuyên Tuyên biết, tuy lúc ấy Tần Quốc Đống vì trốn Đỗ Mộ Ngôn mới lái xe nhanh như thế, nhưng xe của Đỗ Mộ Ngôn cũng chỉ chạy theo ở xa xa chứ chưa làm ra hành động bức ép gì. Tần Quốc Đống phải hoàn toàn chịu trách nhiệm về sự cố này. Nhưng mà cho dù là thế, lúc biết được đã xảy ra chuyện gì thì Đường Vi vẫn khóc hô đánh về phía Đỗ Mộ Ngôn, lại bị trợ lý của hắn ngăn cản. Lửa giận ngập lòng, Đường Vi té xỉu.

Tần Tuyên Tuyên nửa ôm Đường Vi hôm mê bất tỉnh, lạnh lùng trừng mắt nhìn Đỗ Mộ Ngôn, con người vốn trong suốt bấy giờ ngập tràn lửa giận cháy hừng hực.

"Đỗ Mộ Ngôn, anh là một ác ma, dù tôi chết cũng sẽ không để anh đạt được mong muốn đâu!"

Một ngày sau, Đường Vi được phát hiện ra khối u ở ngực, có thể thông qua phẫu thuật cắt bỏ nhưng số tiền phải trả lên đến trên dưới 10 vạn. Từ lúc Đường Vi sinh ra Tần Tuyên Tuyên vẫn luôn ở nhà chăm lo việc nhà cửa, lúc còn trẻ rất ít khi mắc bệnh, hơn nữa khi đó ở thành phố này còn chưa có chế độ bảo hiểm y tế vì thế Đường Vi cũng không mua bảo hiểm, bây giờ bị ung thư, cũng chỉ có thể tự trả tiền chữa trị mà thôi.

Lúc Tần Quốc Đống qua đời thì danh dự vẫn chưa được phục hồi nên cơ bản trường học cũng không phát tiền trợ cấp, ngay cả tiền làm tang lễ Tần

Tuyên Tuyên cũng phải vay của người quen, mà tiền chữa trị cho Đường Vi, cuối cùng cô cũng không thể vay được nữa. Vốn cô muốn bán đi căn nhà đang ở, nhưng căn nhà này vốn được trường học phân cho, có quy định trong bao nhiêu năm không thể mua bán trao đổi được, con đường này liền bị cắt đứt.

Mà càng khiến Tần Tuyên Tuyên đau lòng là, vì cái chết của Tần Quốc Đống nên Đường Vi bị kích thích quá độ sau khi tỉnh lại thần trí hơi bất ổn, bà vốn vô cùng dịu dàng lại bắt đầu trách tội Tần Tuyên Tuyên, trách cô không biết kiểm soát hành vi của mình nên mới chọc đến ác ma, mới hại chết Tần Quốc Đống.

Sợ bản thân xuất hiện sẽ kích thích Đường Vi, Tần Tuyên Tuyên thậm chí còn không dám tự mình chăm sóc bà, chỉ có thể nhờ y tá, sau đó lén lút đứng bên ngoài cửa nhìn qua ô cửa bằng thủy tinh nhìn mẹ của mình.

Cô biết mẹ mình nói rất đúng, tất cả những chuyện này đều là do cô tạo nên, nếu không có cô, tất cả mọi người sẽ không sao cả, đều do cô!

Mối hận với Đỗ Mộ Ngôn khiến Tần Tuyên Tuyên chỉ hận không thể tự tay đâm chết kẻ thù, nhưng cô ôm chặt bản thân, ở bên ngoài phòng bệnh của Đường Vi yên lặng khóc.

Chồng cô đã chết, cha mẹ chồng đã chết, ba cô cũng đã chết, cô chỉ còn lại mẹ là người thân duy nhất mà thôi. Cô nhất định phải chữa khỏi cho mẹ, không để bà xảy ra bất cứ chuyện gì!

Tần Tuyên Tuyên vốn muốn tìm kiếm sự giúp đỡ của truyền thông, nhưng Đỗ Mộ Ngôn rất nhiều mảnh khảnh, ngăn cản mọi con đường của cô, sau khi biết bệnh tình của Đường Vi, hằn tự mình đến gặp Tần Tuyên Tuyên.

"Tôi biết mẹ em bị u ở ngực, có thể phẫu thuật, tôi cũng biết em thiếu tiền. Tôi có thể để mẹ em được ở phòng bệnh tốt nhất, chuẩn bị cho bà bác

sĩ tốt nhất, mà yêu cầu của tôi chỉ có một, em cũng đã biết từ lâu. Nếu em vẫn không đồng ý như cũ... rất đơn giản thôi, hôm nay bệnh viện sẽ trực xuất mẹ em."

Vốn nghĩ rằng không khó để có được Tần Tuyên Tuyên, không ngờ dùng nhiều cách như thế vẫn không thành công, dưới thất bại liên tiếp, Đỗ Mộ Ngôn ngày càng trở nên vận vẹo, dần dần mất đi ước nguyện ban đầu.

Thế xác và tinh thần Tần Tuyên Tuyên đều vô cùng mệt mỏi, đã chẳng còn hơi sức để mà đấu tranh nữa. Mặc dù cô biết Tần Quốc Đống trên trời có linh thiêng thì nhất định sẽ phi nhĩ quyết định của cô lúc này nhưng cô vẫn dùng giọng nói chết lặng trả lời Đỗ Mộ Ngôn, "Như anh mong muốn."

Cô chỉ biết rằng cô chỉ còn lại mẹ là người thân duy nhất, cô phải bảo vệ bà, chữa khỏi bệnh cho bà, bất chấp tất cả.

Sau khi Đường Vi được chuyển đến phòng bệnh VIP, Tần Tuyên Tuyên vẫn không dám gặp bà, chỉ dám nhờ y tá đã chăm sóc bà từ lâu cố gắng trông chừng, có việc gì thì lập tức gọi cho cô, sau đó cô cần địa chỉ Đỗ Mộ Ngôn đã cho, đi đến nhà hẩn.

Đó là một căn nhà có ba phòng rất bình thường nhưng Tần Tuyên Tuyên hoàn toàn không thèm để ý. Mặc kệ là vẻ mặt hay là tâm hồn cô thì cũng chỉ còn lại sự chết lặng.

Đỗ Mộ Ngôn đang thưởng thức rượu nho, vẻ mặt hẩn mang theo sự vui sướng thắng lợi, rót cho Tần Tuyên Tuyên một ly nhưng cô không hề chạm môi, để cái ly sang một bên, buông túi xách trong tay, vừa nói vừa bắt đầu cởi quần áo, "Làm chuyện chính đi."

Cô nghĩ, cô nên làm thế này từ lâu rồi, nếu thế thì những người đã chết vẫn còn đang sống rất tốt. Đối nghịch với Đỗ Mộ Ngôn, cô đúng là không biết tự lượng sức mình mà, hẩn muốn cô, cô nên ngoan ngoãn cởi hết quần áo nằm trước mặt hẩn.

Động tác của Tần Tuyên Tuyên khiến Đỗ Mộ Ngôn nhú mày, nhưng hần vẫn chưa ngăn cản cô, thật sự hần muốn có cô đến phát điên rồi.

Mà lúc cô cởi xong áo, lộ ra da thịt trắng nõn chỉ còn nội y che đậy thì điện thoại cô bỗng vang lên. Cô do dự một chút nhặt túi xách lên lấy điện thoại ra, vừa thấy người gọi là y tá kia thì cô lập tức nghe máy.

"Tần tiểu thư cô mau đến đây đi! Mẹ của cô biết tiền viện phí thuốc men của bà là do Đỗ tiên sinh trả thì đã lên sân thượng bệnh viện, muốn nhảy lầu tự sát!" Đầu bên kia là giọng nói vô cùng lo lắng của y tá.

Di động trượt khỏi tay Tần Tuyên Tuyên rơi xuống đất, cạch một tiếng vỡ tan, cô ngẩn ngơ vài giây, đột nhiên như phát điên mặc lại quần áo, chạy ra ngoài.

Đỗ Mộ Ngôn giữ cô lại, "Em muốn đổi ý?"

Tần Tuyên Tuyên dùng sức giãy dụa, trên mặt bắt đầu xuất hiện nước mắt, "Anh buông tôi ra, tôi muốn đến bệnh viện ngay lập tức... mẹ tôi muốn nhảy lầu!"

Nghe tin như thế, Đỗ Mộ Ngôn còn lo lắng hơn Tần Tuyên Tuyên, mẹ Tần Tuyên Tuyên đã là điều duy nhất hần có thể lợi dụng để khống chế cô, nếu mẹ cô cũng chết...

Đỗ Mộ Ngôn không dám nghĩ tiếp nữa, không để ý đến sự giãy dụa của Tần Tuyên Tuyên, kéo cô lên xe nhanh chóng chạy đến bệnh viện.

Lúc Tần Tuyên Tuyên nhảy xuống xe chạy vào bệnh viện, trước mắt bỗng nhiên lóe lên một bóng đen, một vật nặng đột nhiên rơi xuống trước mặt cô.

Cô đứng lại ngăn người ra, kinh ngạc nhìn thân thể người lẫn lộn máu tươi kia không thể tỉnh táo nổi.

Đường Vi nhảy xuống nhưng chưa chết ngay, bà mở đôi mắt bị máu tươi che phủ, nhìn chăm chăm về hướng Tần Tuyên Tuyên, oán hận nói: "Lúc trước... nếu tao không... sinh ra mày thì tốt rồi..."

"... mẹ... mẹ..." Tần Tuyên Tuyên đau đớn khóc lên thành tiếng, tay chân run rẩy gần như không đứng thẳng được.

Dù sao cũng là bệnh viện, ngay lập tức có người nâng Đường Vi lên cáng, đưa bà vào phòng phẫu thuật.

Bước chân Tần Tuyên Tuyên vô thức theo sau, thậm chí còn muốn theo vào phòng phẫu thuật nhưng lại bị y tá hộ lý ngăn lại, cô đành đứng bên ngoài dùng đôi mắt mở mịt nhìn cửa phòng phẫu thuật.

Đỗ Mộ Ngôn đứng bên người Tần Tuyên Tuyên, vẫn chưa nói điều gì.

Hắn chỉ nhìn sườn mặt Tần Tuyên Tuyên, ánh mắt sâu thẳm, ai cũng không hiểu hắn đang nghĩ gì, ai cũng không biết rằng hắn đang vô cùng khủng hoảng, nếu người phụ nữ trong phòng phẫu thuật cứ thế mà chết đi, hắn cũng không còn điều gì có thể ép được Tần Tuyên Tuyên phải thỏa hiệp nữa.

Không biết đã qua mấy giờ, Tần Tuyên Tuyên vẫn ngẩn ngơ đứng ở trước cửa phòng phẫu thuật, thật sự sắp thành một bức tượng.

Cửa phòng phẫu thuật mở ra, bác sĩ mặc bộ quần áo phẫu thuật mệt mỏi đi ra, tiếc nuối nói cho Tần Tuyên Tuyên biết rằng mẹ cô không thể cứu chữa được, đã tử vong.

Tần Tuyên Tuyên lao đảo đi vào phòng phẫu thuật, người mẹ vốn vô cùng dịu dàng của cô toàn thân dơ bẩn đang nằm trên bàn phẫu thuật. Cô lao đảo bước hai bước rồi bỗng nhiên té ngã trên mặt đất. Đỗ Mộ Ngôn đưa tay đỡ cô nhưng lại bị cô hất ra không chút lưu tình.

Tần Tuyên Tuyên bổ nhào vào trước mặt Đường Vi, khóc rống lên.

Đã không còn nữa, người thân duy nhất của cô cũng không còn nữa.

Tần Tuyên Tuyên cũng không biết mình đã khóc bao lâu, khi thần trí của cô được giọng nói của Đỗ Mộ Ngôn gọi trở về, cô quyết định một việc.

"Tuyên Tuyên, hãy nén đau buồn... em còn có tôi." Giọng nói của Đỗ Mộ Ngôn thật sự không chút sức lực. Hắn gần như đã đoán được tương lai xám xịt.

Tần Tuyên Tuyên chậm rãi đứng lên, chậm rãi xoay người, cúi đầu chậm rãi đi về phía Đỗ Mộ Ngôn.

Đỗ Mộ Ngôn nhìn cô, đáy lòng có giọng nói nho nho đang chờ đợi kết quả nào đó. Giờ phút này cô vô cùng đau khổ không còn người thân, chỉ có hắn mới có thể cứu vớt cô.

Nhưng đáp lại sự chờ đợi của Đỗ Mộ Ngôn chỉ là trận đau nhức ở bụng.

Trong tay Tần Tuyên Tuyên không biết đã có một con dao phẫu thuật từ lúc nào, trước khi Đỗ Mộ Ngôn đẩy cô ra, cô dùng hết sức đâm ba nhát lên bụng hắn.

Ánh mắt cô nóng rực điên cuồng, trong con ngươi màu nâu là ngọn lửa hận thù bùng cháy mãi mãi không bao giờ tắt, cô nghiêng răng nghiêng lợi như thể phải xé rách hắn ra.

Trái tim Đỗ Mộ Ngôn bỗng nhiên co rút, vô cùng đau đớn.

Hắn làm nhiều thứ như vậy không phải là để nhìn thấy vẻ mặt hận thù này của cô. Hắn hy vọng cô có thể dùng ánh mắt mềm mại như vậy nhìn hắn, dùng sự dịu dàng ấm áp vây quanh hắn.

Nhưng cuối cùng cũng chỉ là mơ mộng của hắn, lúc này cô ban tặng cho hắn, chỉ có hận thù lạnh như băng.

Hắn ôm bụng mới bị đâm mấy nhát, máu tươi ấm áp từ cơ thể hắn chảy ra nhưng hắn như không hề cảm giác được. Thân thể đang lạnh dần, hắn lại không hề quan tâm, chỉ nhìn cô gái kia, lảo đảo bước từng bước đến gần cô.

Tần Tuyên Tuyên bỗng nhiên điên cuồng cười lớn.

"Anh vĩnh viễn sẽ không chiếm được tôi!"

Nói xong lời này, cô giơ dao đâm thẳng vào trái tim trong lồng ngực mình.

Sắc mặt Đỗ Mộ Ngôn lập tức biến đổi, hắn muốn xông lên phía trước ngăn cản cô, cô lại dùng sức rút dao ra, máu tươi phun trào, nhanh chóng làm toàn thân cô nhiễm hồng.

"Tuyên Tuyên!"

Hắn găm rú ôm lấy cô, trong mắt toàn màu máu.

Hai mắt Tần Tuyên Tuyên nhắm nghiền, không còn hơi thở, trước khi chết cô thậm chí còn không thèm liếc nhìn hắn thêm một lần nào nữa.

Hắn chậm rãi ngã xuống, mất máu quá nhiều cũng khiến hắn không thể chống đỡ được nữa, ý thức của hắn dần dần trở nên mờ mịt, hắn nghe được xung quang có người kinh hoàng hô lên.

Nhưng hắn không hề để ý, chỉ kinh ngạc nhìn vẻ mặt yên tĩnh của cô, lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng lại điên cuồng.

Vì sao, vì sao muốn dùng đến cái chết để né tránh? Rõ ràng hắn yêu cô như vậy, vì sao cô lại đối xử với hắn như thế?

Hắn ôm chặt cô, không muốn buông ra dù chỉ một phút.

Thời điểm tỉnh lại, hắn phát hiện, bản thân trở về hai năm trước.

Cô còn chưa kết hôn, còn chưa phát hiện mục đích trong lòng hắn. Hắn cũng chưa làm ra chuyện gì không thể cứu vãn được.

Hắn còn cơ hội có được cô.

Hắn biết, hắn phải có được cô không tiếc bất cứ giá nào. Nhưng lúc này đây, hắn sẽ không phạm phải sai lầm đời trước nữa.

Đời trước của Đỗ tổng chính là như thế, kết quả là đồng quy vu tận.

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Phiên ngoại sau khi cưới không biết xấu hổ không biết ngượng ngùng (1)

Tần Tuyên Tuyên cảm thấy, cuộc sống sinh hoạt sau khi cưới của mình, quả thực có thể hình dung đến không biết xấu hổ không ngượng.

Tuy nói trước khi kết hôn cô cũng thấy được, Đỗ Mộ Ngôn quả thật là một người có dục vọng chiếm giữ rất mạnh, đặc biệt còn là người đàn ông thích động chạm tay chân, nhưng cô không nghĩ tới, kết hôn xong Đỗ Mộ Ngôn sẽ..... đói khát như vậy.

Tần Tuyên Tuyên tính cách bảo thủ, tuy nói sau khi cùng một chỗ với Đỗ Mộ Ngôn cô liên tiếp bị những hành động lớn mật của hắn bắt khiến buông lỏng một chút, nhưng tổng thể mà nói, vẫn tương đối ưa thích vận động truyền thống trên giường. Nhưng Đỗ Mộ Ngôn không phải, có lúc hắn giống như sẽ tùy thời tùy chỗ động dục, làm cho cô cảm thấy ăn không tiêu.

Một ngày chủ nhật, ánh nắng tươi sáng. Tần Tuyên Tuyên đem sữa tươi và trứng chiên tới trước mặt Đỗ Mộ Ngôn, ngồi xuống ghế bên cạnh hắn, im lặng ăn xong bữa sáng.

"Mộ Ngôn, hôm nay chúng ta đi ra ngoài đi?" Nhanh chóng ăn xong, Tần Tuyên Tuyên nhìn phía Đỗ Mộ Ngôn, chờ mong hỏi.

Vốn Đỗ Mộ Ngôn đang cười nhạt nhìn dáng người lung linh của Tần Tuyên Tuyên trong phòng bếp, nghe vậy nói: "Được. Em muốn đi đâu?"

"Em nghĩ xem." Tần Tuyên Tuyên ngồi bên cạnh bàn ăn, vừa ăn điểm tâm vừa bắt đầu suy nghĩ, "Công viên Ngọc sơn? Không được, hôm nay

chỗ đó chắc chắn rất đông; Tháp sơn? Đi nhiều quá hoá chán. A, hay là chúng ta đi vườn bách thảo? Gần đây rất nhiều người đều đi vườn bách thảo xem chim, ở đó có đủ chủng loại giống loài, thuận tiện kết hợp leo núi."

"Được. Do em quyết định hết." Đỗ Mộ Ngôn nhìn Tần Tuyên Tuyên cười đến mờ ám.

Liếc thấy bộ dáng cười thâm của Đỗ Mộ Ngôn, Tần Tuyên Tuyên ngẩn ngơ, bỗng dừng đỏ mặt, sắc giọng: "Anh nghĩ đến gì thế!"

Đỗ Mộ Ngôn khẽ cười không đứng đắn, "Anh nghĩ đến thứ mà em đang nghĩ."

Hắn bỗng nhiên đứng lên, bước từng bước đến bên cạnh Tần Tuyên Tuyên, hơi cúi người nâng cằm của cô, đặt lên một nụ hôn thật sâu, hôn đến khi cô thở hồng hộc, mới buông cô ra, thanh âm mờ ám từ từ vang lên ở cô bên tai, "Nếu muốn ngắm chim, không cần đi ra ngoài."

Hắn nói xong liền nắm lấy tay Tần Tuyên Tuyên, đặt tại nơi nào đó đang bùng bùng hưng phấn của mình.

Tần Tuyên Tuyên ngẩn ra, vẻ mặt lập tức đỏ bừng, "Em đang nói chuyện nghiêm túc!"

"Anh nói chuyện không nghiêm chỉnh sao?" Đỗ Mộ Ngôn nheo mắt, khóe môi nhếch lên cười điên cuồng, giơ tay đẩy đồ ăn qua một bên, sau đó hai tay nắm chặt lưng Tần Tuyên Tuyên, đem cô ôm lên ngồi trên bàn cơm.

Tần Tuyên Tuyên kêu lên một tiếng, một tay chống mặt bàn, tay còn lại dấm ngực Đỗ Mộ Ngôn, sắc giọng: "Anh làm gì thế! Mau tránh ra!"

Thân thể Đỗ Mộ Ngôn kẹp ở giữa hai chân Tần Tuyên Tuyên, nghe vậy hai tay nắm lấy đùi cô kéo ra hai bên, chỉ nghe Tần Tuyên Tuyên khẽ hét

lên, cơ thể ngửa về phía sau, Đỗ Mộ Ngôn lập tức áp sát, không cho cô đứng lên.

"Bây giờ là sáng sớm, anh làm gì thế!" Tần Tuyên Tuyên cũng hiểu Đỗ Mộ Ngôn muốn làm gì, sắc mặt hồng đến như muốn rỉ máu.

Đỗ Mộ Ngôn lại làm như có thật nói: "Anh tập thể dục buổi sáng."

Tầm mắt hần thoáng nhìn, thấy được ly sữa mình chưa uống hết, cánh tay dài chụp tới, ly sữa nằm trong tay hần.

Lờ mờ đoán được hần muốn làm gì Tần Tuyên Tuyên khẽ trừng lớn hai mắt, đang muốn giãy dụa, ngay lập tức hần nghiêng ly, nháy mắt sữa tươi màu trắng ngà nhỏ xuống trước ngực cô.

"Quần áo của em!" Ngay cả lỗ tai của Tần Tuyên Tuyên cũng đỏ bừng lên, vội vàng kháng nghị nói. Đã là mùa xuân, hôm nay cô mặc áo sơ mi màu trắng, vì ở trong phòng nên không mặc áo khoác, sữa tươi nhanh chóng thấm vào ngực cô.

"Hả, anh xin lỗi." Đỗ Mộ Ngôn dừng một chút, đem ly đặt trên bàn, một tay chạm đến ngực cô, làm bộ muốn cởi cúc áo sơ mi.

"Anh buông ra, em vào phòng thay quần áo!" Tần Tuyên Tuyên còn đang phí công giãy dụa.

Đỗ Mộ Ngôn rút tay về, làm như tiếc nuối lại làm như bất đắc dĩ nói: "Không thích anh dùng tay hả? Được rồi."

Hần nhe răng cười, cúi đầu, dùng răng nanh cắn mở cúc áo thứ nhất trước ngực cô.

Hô hấp của Tần Tuyên Tuyên gần như ngừng lại, trái tim bắt đầu đập điên cuồng, không chớp mắt nhìn hành động tiếp theo của hần, cho đến khi

nút áo cuối cùng bị răng nanh cứa bỏ, lộ ra làn da óng ánh mềm mại dưới lớp quần áo.

Làm xong hết thấy, hấn lại thẳng đứng dậy, một lần nữa cầm lấy ly sữa kia, trực tiếp rót xuống nửa thân trên của cô. Rơi trên da thịt.

Sữa hơi nóng, cảm giác ấm áp rõ ràng xuyên thấu qua làn da lại truyền đến tận óc của cô, Tần Tuyên Tuyên cũng hít vào một hơi, căng thẳng nhìn Đỗ Mộ Ngôn.

Đỗ Mộ Ngôn ung dung đem ly đặt xuống, lại lần nữa đề sát cơ thể, nhìn ánh mắt của cô cười nói: "Hình như anh vẫn chưa ăn no. Tuyên Tuyên, thấy không, dáng vẻ của em ăn ngon lắm."

Tần Tuyên Tuyên nghiêng đầu, khẽ hừ nhẹ một tiếng, cả người bởi vì xấu hổ mà hiện lên ửng hồng.

Đỗ Mộ Ngôn chỉ cảm thấy tim mình dường như đập nhanh một nhịp, nuốt nước miếng, ngay sau đó liền cúi đầu hôn bên gáy cô. Sữa ngọt cùng với hương thơm dịu nhẹ trên người cô kết hợp một chỗ, làm cho hấn hận không thể lập tức ăn vào trong bụng. Cho dù bọn họ đã kết hôn, cho dù hấn đã chiếm được. Có cô rất nhiều rất nhiều lần, hấn vẫn không thể ức chế kích động giờ phút này.

Đầu lưỡi ở trên da thịt mềm mịn giống như rắn nhỏ uốn lượn qua lại, quả thực hấn làm giống trong suy nghĩ, liếm sạch sữa trên người cô. Động tác hấn mềm nhẹ, lại mập mờ như vậy, Tần Tuyên Tuyên mặc dù nhắm chặt hai mắt, dường như cũng có thể thấy được đầu lưỡi của hấn đang dạo chơi trên người cô. Hình ảnh thật đậm mỹ, chờ hấn liếm sạch sẽ giọt sữa cuối cùng, Tần Tuyên Tuyên xấu hổ phát hiện, bản thân mình cũng có phản ứng.

Chờ hai người chỉnh trang lại xong, nhà ăn được dọn dẹp quét tước một lần, đã gần đến giữa trưa, Tần Tuyên Tuyên cầm túi sách của mình, thở phà

phì đi ở phía trước, mãi đến khi tới nhà xe, cô ngồi ghế bên cạnh tài xế, dùng sức đóng sầm cửa xe.

Đỗ Mộ Ngôn cảm thấy mỹ mãn ngồi vào vị trí lái, nhưng không lập tức khởi động xe, hơi nghiêng lại gần cô, cố ý nhíu mày nói: "Tuyên Tuyên, chẳng lẽ vừa rồi anh chưa làm em thoả mãn, vì thế mà em tức giận?"

Tần Tuyên Tuyên vốn nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, nghe vậy phút chốc quay đầu, tức giận nói: "Anh thật không biết xấu hổ!"

Đỗ Mộ Ngôn nở nụ cười, "Cảm ơn bà xã khích lệ." Dừng một chút, nụ cười của hắn càng mập mờ, "Bà xã xin yên tâm, lần sau nhất định anh sẽ càng cố gắng."

"Anh!" Tần Tuyên Tuyên trừng mắt Đỗ Mộ Ngôn, cô thật sự khâm phục sự vô liêm sỉ của hắn.

Đỗ Mộ Ngôn ha ha cười thắt dây an toàn thay cô, nhích lên phía trước hôn nhẹ cô, sau đó ổn định chỗ ngồi, thắt dây an toàn nhân tiện nói: "Thật ngọt."

"Mau lái xe!" Tần Tuyên Tuyên thúc giục nói. Nếu còn dừng, cũng không biết hắn còn có thể nói những lời mà cô cảm thấy thẹn như thế nào nữa.

Hôm nay thời tiết tốt, người tới vườn bách thảo cũng không ít, hiển nhiên không thiếu mấy đứa nhóc đang chào bán hoa cho các cặp tình nhân. Tần Tuyên Tuyên và Đỗ Mộ Ngôn nắm tay nhau thông thả dọc theo đường đi xi-măng, gió mát đưa tới mùi hoa nhàn nhạt, màu xanh biếc tràn ngập tầm nhìn làm cho người ta cảm thấy thoải mái. Đỗ Mộ Ngôn thường thường cúi đầu nói bên tai Tần Tuyên Tuyên hai ba câu tâm tình, càng khiến cho mặt cô thêm phần sắc xuân, nhưng so với xuân này. Vẻ mặt càng tươi đẹp vài phần.

"Anh ơi, bạn gái anh xinh đẹp thế kia,hãy mua bông hoa tặng cô ấy đi." Nhìn qua như là học sinh trung học, sau lưng cô gái còn đeo ba lô, ngọt ngào cười nói.

Đỗ Mộ Ngôn nhìn Tần Tuyên Tuyên liếc mắt một cái, vẻ mặt nghiêm túc,"Cô ấy không phải bạn gái tôi."

Cô nhóc giật mình chớp mắt một cái,hơi lúng túng.

Tần Tuyên Tuyên kéo kéo Đỗ Mộ Ngôn, tròng hăn liếc mắt một cái, trách hăn trêu chọc cô nhóc.

Đỗ Mộ Ngôn cười cười, thân mật nắm cả bả vai Tần Tuyên Tuyên, nói: "Cô ấy là vợ tôi."

Cô gái ngẩn người, lập tức cười nói: "Anh à, vợ anh và anh thật sự là trai tài gái sắc, trời sinh một đôi, mua một đóa xinh đẹp tặng cô ấy đi!"

"Bao nhiêu?"

"Mười tệ." Cô gái đưa qua một đóa.

"Tôi nói toàn bộ."

Cô gái sững sốt, rất nhanh trên mặt liền hiện lên mừng như điên, vội hỏi: " Ở đây tổng cộng là ba mươi ba bông, tính cho anh ba trăm tệ!"

Đỗ Mộ Ngôn lấy từ bóp da đưa cho cô gái bốn tờ, cô gái lại là ngẩn ra, lập tức bỏ túi sách trên lưng, tìm nửa ngày lấy ra mấy giấy gói bắt mắt, bó bó cột cột, sau đó đem ba mươi đóa hoa này bó thành một bó, đưa cho Đỗ Mộ Ngôn.

Chờ cô gái nhận tiền xong rồi quay đi, Tần Tuyên Tuyên mới bất mãn nói: "Mua nhiều hoa như vậy làm gì?"

"Em không thích à?" Đỗ Mộ Ngôn đem hoa đưa tới trước mắt Tần Tuyên Tuyên.

Không có cô gái không thích đ ư ợc tặng hoa, hơn nữa này hoa vẫn tươi,nhìn qua cũng được, mỗi một bông đều rất đẹp. Tần Tuyên Tuyên đưa tay nhận lấy hoa, cuối cùng còn không quên bổ sung một câu,"Về sau đừng lãng phí tiền nữa."

"Được, bà xã đại nhân." Đỗ Mộ Ngôn trong miệng lĩnh chỉ, dừng một chút lại nói,"Có thưởng không?"

Tần Tuyên Tuyên mặt đỏ hồng lên, nhìn nhìn xung quanh, kiễng mũi chân dùng sức hôn thật mạnh lên mặt Đỗ Mộ Ngôn.

Đúng lúc này, cách đó không xa thanh âm một cô gái truyền tới.

"Mẹ con nói cho mẹ nghe,hoa của con bán hết rồi!..... Dạ, mẹ, mẹ cứ yên tâm, ở đây đông người như thế,sao mà có chuyện gì được, con cũng lớn rồi mà. Con nói cho mẹ nghe, có một chú rất đẹp trai mua hết toàn bộ số hoa của con, chú ấy đúng là người tốt! Vợ chú ấy là một chị rất xinh đó".

Đỗ Mộ Ngôn và Tần Tuyên Tuyên hai người cùng nhìn về phía phát ra thanh âm, thấy người đang nói chuyện đúng là cô gái vừa bán hoa cho họ.

Tần Tuyên Tuyên không tự chủ được nhìn Đỗ Mộ Ngôn liếc mắt một cái, phát hiện sắc mặt hắn có chút khó coi.

Cô bỗng dừng nở nụ cười.

"Con nhóc đó gọi anh là chú, gọi em là chị, em thích lắm?" Đỗ Mộ Ngôn quay đầu thản nhiên nhìn Tần Tuyên Tuyên.

"Không có. " Tần Tuyên Tuyên nín cười cười xoay qua nói.

Chẳng qua Đỗ Mộ Ngôn ôm sát Tần Tuyên Tuyên, không nói thêm cái gì. Tần Tuyên Tuyên cũng chỉ cười qua, không để tâm lắm, thời gian còn thoải mái lại hưởng thụ ánh nắng mặt trời ấm áp, chạng vạng lại ở bên ngoài ăn qua cơm mới về nhà.

Đợi đến buổi tối, Tần Tuyên Tuyên mới biết Đỗ Mộ Ngôn có bao nhiêu oán giận phải trả.

Khi hắc đem Tần Tuyên Tuyên khiêu khích. Chọc cho ham muốn trống rỗng khó nhin. Cả người gấp gáp khó chịu, hắc lại cố tình không chịu thỏa mãn cô, ngược lại tà ác ở cô bên tai nói nhỏ, "Tuyên Tuyên ngoan, gọi anh một tiếng chú, anh sẽ cho em."

Tần Tuyên Tuyên bị nhu cầu lấp đầy khoảng trống đến ý chí mơ hồ, chỉ còn lại một chút lý trí cuối cùng.

"Nào, gọi chú." Đỗ Mộ Ngôn động tác trên tay không ngừng, nhưng chỉ chớp mắt một cái thỏa mãn cô sau, càng làm cho cô trống rỗng hơn.

Cuối cùng Tần Tuyên Tuyên cũng không giữ được, "..... Chú..... Chú chú....."

Đỗ Mộ Ngôn thỏa mãn cười, động thân như cô mong muốn.

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Phiên ngoại sau khi cưới không biết xấu hổ không biết ngượng ngùng (2)

Ngày hôm sau, Tần Tuyên Tuyên không thèm để ý bản mặt Đỗ Mộ Ngôn cả ngày, mặc kệ hăn dở như thế nào đi chăng nữa, cô vẫn chiến tranh lạnh với hăn suốt một ngày.

Cho đến khi Đỗ Mộ Ngôn nghiêm mặt nói một câu như vậy.

"Tuyên Tuyên, nếu em cảm thấy thiệt, cùng lắm thì buổi tối anh gọi em là dì."

Rốt cục Tần Tuyên Tuyên không gắng gượng được, xì một tiếng nở nụ cười, hai người chiến tranh lạnh đến đây là chấm dứt.

Sau khi kết hôn, dĩ nhiên Tần Tuyên Tuyên sống với Đỗ Mộ Ngôn, nhưng mà bởi vì cách nhà không xa, cô thường thường mang theo Đỗ Mộ Ngôn cùng về nhà ăn cơm. Từ nhỏ đến lớn cô chưa từng xa nhà, từ nhà trẻ đến đại học đều ở vùng này, bởi vậy đối với gia đình hết sức quyến luyến. Đỗ Mộ Ngôn cũng hiểu cô, thường xuyên về nhà với cô.

Hôm nay, sau khi mọi người ăn cơm xong, Tần Tuyên Tuyên và Đường Vi đi rửa chén, mà Đỗ Mộ Ngôn thì ở phòng khách nói chuyện với Tần Quốc Đống, xem tivi.

"Tuyên Tuyên, hai con chuẩn bị..... Khi nào thì muốn đứa nhỏ?" Đường Vi nhìn xem bên ngoài, nhỏ giọng hỏi.

Tần Tuyên Tuyên đỏ mặt lên, "Mẹ, bọn con vừa mới kết hôn mấy tháng."

Đường Vi cười cười nói: "Tuyền Tuyền, con xem hiện tại tuổi mẹ cũng lớn, mẹ Mộ Ngôn lại qua đời sớm, tương lai nếu con sinh đứa nhỏ quá muộn, mẹ cũng không giúp được gì. Con sinh đứa nhỏ sớm, thì mẹ mới còn sức bồng cháu giúp con."

"Mẹ!" Tần Tuyền Tuyền không hài lòng, "Cho dù, cho dù con sinh em bé, con cũng không muốn làm cho mẹ vất vả? Đến lúc đó tự con chăm bé, không thì thuê người cũng được."

"Nói gì thế? Mình có thể chăm tại sao phải thuê người? Con yên tâm mẹ cũng không yên tâm. Hơn nữa công việc của con thì sao? Con cứ yên tâm, mẹ cũng không phải bà già nhà quê không hiểu bi ết, chắc chắn mẹ sẽ mua sách hướng dẫn về học hỏi, rất nhiều sách nghiên cứu về chăm sóc trẻ mà." Đường Vi nghiêm trang nói.

"Mẹ, thật đúng là không nhận ra nha, mẹ đừng có gấp. Con ra ngoài nói chuyện với ba đây." Tần Tuyền Tuyền lau sạch cái bát cuối cùng, nhanh như chớp bếp trốn khỏi phòng.

Trên đường quay về mái ấm ngọt ngào của hai người, Tần Tuyền Tuyền không tự chủ được nhớ tới lời nói Đường Vi trong phòng bếp.

Cô bỗng nhiên ý thức được, trước giờ cô không đề cập đến kế hoạch sinh đứa nhỏ với Đỗ Mộ Ngôn, nhưng..... Hình như hẳn không muốn đứa nhỏ? Nếu cô nhớ không lầm, hai người mỗi một lần vận động trên giường, nếu không mang bao, thì hẳn ra bên ngoài.

Nghĩ đến mấy cảnh tượng đó, Tần Tuyền Tuyền lại không tự chủ được xấu hổ, nhưng vấn đề này, cô lại ghi nhớ trong lòng.

Vào lúc ban đêm, lúc Tần Tuyền Tuyền tắm rửa có chút không tập trung, chờ tắm xong chuẩn bị đi ra, mới phát hiện trong phòng tắm khăn tắm và áo ngủ đều không thấy!

Thân thể trống không từ nửa ngày, cô mở cửa hướng ra ngoài hô: "Mộ Ngôn, anh lấy một cái khăn tắm lại đây giúp em."

Đỗ Mộ Ngôn giờ phút này đang nằm cứng đờ trên giường chơi máy tính, nghe vậy lơ đãng đáp một câu, "Không phải trong phòng tắm cũng có quần áo của anh sao?"

Tần Tuyên Tuyên lui về phòng tắm, quả nhiên sau cánh cửa thấy "Quần áo" mà Đỗ Mộ Ngôn nói.

Một chiếc áo sơ mi trắng của hắn.

Nếu bây giờ Tần Tuyên Tuyên còn không hiểu là Đỗ Mộ Ngôn giở trò quỷ, thật đúng là xem thường mấy tháng kết hôn với hắn.

Lựa chọn giữa không mặc gì và mặc đồ của hắn, chắc chắn cô sẽ chọn cách sau.

Nghe được động tĩnh, Đỗ Mộ Ngôn ngẩng đầu lên.

Hắn đem cái máy tính ném qua một bên, yên lặng nhìn Tần Tuyên Tuyên nhả nhó, ánh mắt nóng rực như muốn đem cô ăn sống nuốt tươi.

Áo sơ mi Đỗ Mộ Ngôn mặc ở trên người Tần Tuyên Tuyên, vừa vắn đến giữa đùi cô. Bên trong áo sơ mi trống không, nước thấm qua lớp vải, loáng thoáng lộ ra da thịt trắng nõn bên dưới lớp áo. Nửa kín nửa hở như vậy. So với hở hết càng thêm hấp dẫn.

Đỗ Mộ Ngôn thở dốc nặng nhọc dần.

Tần Tuyên Tuyên đứng ở cuối giường, trợn mắt nhìn Đỗ Mộ Ngôn, "Anh đúng là đồ hư hỏng!"

Đỗ Mộ Ngôn trên giường ngồi dậy, mỉm cười, "Đây không phải hư hỏng, cái này gọi là tình thú."

Hắn hướng Tần Tuyên Tuyên vẫy tay, ý bảo cô lại đây.

Tần Tuyên Tuyên quay đầu hừ một tiếng, bộ dáng không muốn quan tâm hắn.

Đỗ Mộ Ngôn nhú mày, làm như giật mình, "Được rồi."

Vừa dứt lời, hắn liền nhanh nhẹn đi về phía Tần Tuyên Tuyên.

Tần Tuyên Tuyên sợ hãi kêu một tiếng, xoay người bỏ chạy.

Phòng lớn như vậy, Tần Tuyên Tuyên vừa mới chạy vài bước, trên lưng thấy nặng, cả người đã bị Đỗ Mộ Ngôn theo sau ôm ở trong lòng.

"Tiểu bảo bối của anh, em cảm thấy thoát khỏi lòng bàn tay anh được sao?" Hắn nhẹ nhàng liếm vành tai của cô, cúi đầu ở bên tai cô khẽ rên.

Tần Tuyên Tuyên chỉ cảm thấy thân thể nháy mắt nhũn ra trong nháy mắt, trên mặt trên người tràn ngập cảm giác khô nóng.

Đỗ Mộ Ngôn khẽ cười một tiếng, xoay người khom lưng bế ngang cô, vòng quanh giường một vòng rồi mới đặt cô xuống chiếc giường mềm mại.

"Dáng vẻ em mặc quần áo của anh, thật gợi cảm." Hắn hôn môi của cô, nhưng hai mắt hắn vẫn nhìn biểu cảm trên mặt cô, thấy cô xấu hổ lúng túng, hắn càng vui vẻ.

Biết cho dù cô phản kháng, cuối cùng cũng là bị hắn khiêu khích. Chọc cho chỉ còn có thể phục tùng, Tần Tuyên Tuyên trực tiếp bỏ qua từng bước phản kháng kia, ngoan ngoãn nghe theo.

Nhìn Tần Tuyên Tuyên nghiêng đầu nhắm chặt hai mắt bộ dáng như lính xung phong, Đỗ Mộ Ngôn cố ý đưa tay đặt lên đầu gối của cô, chậm rãi tiến về phía trước vuốt ve, cười xấu xa nói: "Tuyên Tuyên, đến khi nào thì em mới chủ động một lần?"

Tần Tuyên Tuyên hô hấp không xong, nghe vậy quay đầu sảng giọng: "Em không phải người vô sỉ như anh!"

Đỗ Mộ Ngôn nhú mày nở nụ cười, "Tuyên Tuyên, đừng kích anh, vì em, thật sự anh nhẫn nhịn rất vất vả, bằng không..... Em cho rằng anh 'Vô sỉ' chỉ tới loại trình độ này sao?"

Tần Tuyên Tuyên giật giật môi, chung quy không dám nói gì nữa, cô biết hẳn nói được sẽ làm được. Cô cảm thấy lúc trước đúng là xui xẻo, nên mới dính phải ông chồng bỉ ổi như thế này!

Buổi sáng khi Tần Tuyên Tuyên thức dậy, chỉ cảm thấy cả người đau nhức, lúc chuẩn bị bữa sáng cho hai người, thậm chí đột nhiên cô có suy nghĩ muốn bỏ thuốc cho hẳn. Để xem, hẳn còn kiêu ngạo bỉ ổi như vậy nữa không!

Vỗ vồ mặt làm cho ý tưởng kỳ quái này biến mất, cô thử nghĩ lại tối hôm qua, nhớ đến ngày hôm qua hẳn cũng không mang bao, nhưng vào thời khắc cuối cùng bắn ra bên ngoài.

Hiện tại cô xác định, thật sự là hẳn không muốn đứa nhỏ.

Đáng nhẽ lúc mẹ chưa nhắc đến chuyện này, Tần Tuyên Tuyên cũng chưa suy nghĩ đến chuyện sinh con. Cô cảm thấy mình còn quá trẻ, chưa đến lúc sinh đứa nhỏ. Nhưng mẹ vừa nói, làm cô cảm có đứa nhỏ cũng rất tuyệt. Một cục cứng trắng trắng mềm mềm, thật đáng yêu.

Suy nghĩ một lát, cô lại bắt đầu phiền não. Đỗ Mộ Ngôn không muốn đứa nhỏ, một mình cô cũng không sinh được. Nhưng hẳn cũng đã ba mươi bốn tuổi, đàn ông tuổi này, ai chẳng thích con cháu?

Buổi tối hôm nay, hai người ngồi trên sofa xem tivi, Tần Tuyên Tuyên bỗng nhiên nói: "Mộ Ngôn, chúng ta sinh em bé đi."

Đỗ Mộ Ngôn bàn tay nắm cả bả vai Tần Tuyên Tuyên có chút cứng đờ, lập tức dường như không có việc gì nói: "Tuyên Tuyên, em còn trẻ, đợi qua mấy năm nữa."

Tần Tuyên Tuyên đẩy tay Đỗ Mộ Ngôn ra ngồi thẳng dậy, nhìn hắn nói: "Nhưng anh không còn trẻ."

Đỗ Mộ Ngôn nhìn Tần Tuyên Tuyên sau một lúc lâu, bỗng nhiên thân thể nhào tới trước một cái, đem cô đẩy ngã ở trên sô pha, "Tuyên Tuyên, em chê anh già, chê anh không đủ cố gắng, không thể thỏa mãn em sao?"

Tần Tuyên Tuyên mặt đỏ lên, "Sao lúc nào anh cũng chỉ nghĩ đến chuyện kia! Em đang nói chuyện nghiêm túc với anh!" Cái gì không đủ cố gắng, cái gì không thể thỏa mãn! Hắn mỗi ngày mỗi ngày đều cố gắng như vậy, làm cô cảm thấy túng dục quá độ, mảnh mai chỉ còn xương!

"Được rồi, chúng ta nói chuyện nghiêm túc." Đỗ Mộ Ngôn vừa nói vừa hôn môi của cô, sau đó lại dọc theo cổ của cô hôn xuống phía dưới, đồng thời mơ mơ hồ hồ nói, "Em nói, anh nghe."

"Anh như thế này sao mà em nói được!" Tần Tuyên Tuyên hai tay để ở bả vai Đỗ Mộ Ngôn, dùng sức đẩy hắn ra, trừng mắt hắn nói.

Đỗ Mộ Ngôn đành phải đứng dậy, cũng đem Tần Tuyên Tuyên kéo lên.

Tần Tuyên Tuyên sửa sang lại quần áo bị Đỗ Mộ Ngôn làm loạn, nhìn Đỗ Mộ Ngôn, biểu cảm trên mặt có chút khó hiểu, trong lòng không nhin được, hơi thấp thỏm, suy nghĩ xong gương mặt lộ ra nụ cười lấy lòng, lôi kéo tay hắn quơ quơ, dịu dàng nói: "Mộ Ngôn, em không nhỏ, nếu không sinh con, tương lai vóc dáng khó khôi phục. Em không muốn thành bà béo."

Chiêu làm nũng khiến cho Đỗ Mộ Ngôn rất là thoải mái, hắn đưa tay đem cô ôm vào lòng, dỗ nói: "Không đâu. Hơn nữa cho dù em thật sự

béo,anh cũng vẫn yêu em."

"Anh chỉ nịnh người!"

"Anh không lừa em, anh thề."

"Em không tin đâu! Đàn ông đều là động vật nửa dưới!"

"Nửa dưới của anh chỉ không kìm nén được trước mặt em thôi."

"Anh đúng là mặt dày!"

"Tuyên Tuyên, chẳng phải từ trước tới giờ em cũng biết sao."

Lần đầu tiên thảo luận với Đỗ Mộ Ngôn bị hấn vô lại dời đi, Tần Tuyên Tuyên lúc ấy mặc dù không nói gì nữa, nhưng việc này vẫn nhớ trong lòng. Có một số việc thật đúng là kỳ quái, không nói không nghĩ tới, vừa đề cập đến thì không quên được, hiện tại cô cảm thấy việc sinh con cô rất cố chấp, tới mức đến cuồng cố chấp. Sau đó cô với Đỗ Mộ Ngôn thường xuyên sẽ có đối thoại như thế này.

"Mộ Ngôn, anh không thương em. "

"Sao thế được?Nếu anh không thương em, buổi tối mỗi anh cũng không cần cố gắng như vậy?"

"....."

"Anh không muốn em sinh con."

"....."

"Đỗ Mộ Ngôn,có phải anh có con riêng bên ngoài?"

"Tuyên Tuyên, trừ em ra, đối với người đàn bà khác anh không cứng rắn nổi, chứ đừng nói tới con riêng?"

"....."

"Vậy sao anh không cho em sinh con?"

"....."

Đấu tranh nửa tháng không có hiệu quả sau, Tần Tuyên Tuyên chạy một mạch về nhà mẹ đẻ.

Đường Vi biết Tần Tuyên Tuyên là vì chuyện sinh đứa nhỏ giận đối với Đỗ Mộ Ngôn sau, rất tự trách, khuyên nhủ: "Tuyên Tuyên, lần đó mẹ cũng chỉ tùy tiện nói thôi, con xem con bao nhiêu, vẫn còn rất trẻ, chưa đến lúc sinh con dưỡng cái đâu?"

Tần Tuyên Tuyên không nói lời nào. Tình yêu Đỗ Mộ Ngôn với cô không thể nghi ngờ, nhưng vì sao chuyện sinh con hẫng cứ kiên trì như vậy? Nếu hẫng có thể nói cho cô một nguyên nhân, cô cũng không phải không sinh thì không được.

Thời điểm Tần Tuyên Tuyên về nhà mẹ đẻ không nói cho Đỗ Mộ Ngôn, nhưng sợ hẫng lo lắng, ở nhà cô để lại tờ giấy.

Khi buổi tối Đỗ Mộ Ngôn về nhà trong nhà tối om, nhìn thấy cô để tờ giấy sau, đơn giản không biết làm về mặt gì.

Đỗ Mộ Ngôn xấu xa: Em về nhà mẹ đây, anh đừng tới tìm em, anh đến em cũng không mở cửa đâu! Cho dù ba mẹ em mở cửa cho anh, em cũng không quay về với anh!

Nhìn tờ giấy này, Đỗ Mộ Ngôn quả thật nghĩ đến mình làm hư Tuyên Tuyên. Nhưng sao hẫng lại hưng phấn như thế này?

Đương nhiên Đỗ Mộ Ngôn lập tức chạy đến nhà Tần Tuyên Tuyên, chính xác đúng như tờ giấy ghi, hẫng loáng thoáng nghe thấy Tần Tuyên

Tuyên nói với ba mẹ cô không được mở cửa cho hăn, nhưng rất nhanh cánh cửa được mở ra, thấy vẻ mặt Đường Vi không biết làm sao.

"Mộ Ngôn, con đã đến rồi. Mau vào đi. Đứa nhỏ Tuyên Tuyên này thật sự là càng lớn càng không hiểu chuyện, con đừng để ý."

"Mẹ, không sao đâu. Việc này là con không đúng, Tuyên Tuyên bức mình với con là đúng. Bây giờ cô ấy đang ở trong phòng sao?" Đỗ Mộ Ngôn tươi cười ôn hòa, hoàn toàn bộc lộ mình là ông chồng tốt bụng chịu vợ tận trời cao.

Đường Vi thở dài một tiếng nói: "Nó thấy mẹ vội tới mở cửa, liền đem bản thân nhốt trong phòng, không chịu đi ra."

"Không việc gì, con đi xin lỗi, khuyên nhủ cô ấy." Đỗ Mộ Ngôn cười nói.

Đỗ Mộ Ngôn gõ cửa phòng Tần Tuyên Tuyên, bên trong có tiếng chạm nhau, chợt nghe Tần Tuyên Tuyên hét: "Anh đi ra, em không về với anh!"

Đỗ Mộ Ngôn nói: "Tuyên Tuyên, mở cửa. Chúng ta nói chuyện một chút."

"Em không mở!"

Đỗ Mộ Ngôn khụ một tiếng, dè dặt thanh âm nói: "Tuyên Tuyên, nếu em muốn nói chuyện với anh thông qua cánh cửa? Anh ngược lại không sao....."

Cánh cửa cũng có thể nghe ra Đỗ Mộ Ngôn có ý xấu, Tần Tuyên Tuyên nhớ tới hăn mỗi lần nói như vậy là hạn cuối, thật sợ hăn trước mặt cha mẹ cô nói mấy câu ghê tởm, đành phải xoay người đứng dậy mở cửa cho hăn.

Vừa thấy cửa mở, Đỗ Mộ Ngôn nhanh chóng lách người đi vào, Tần Tuyên Tuyên giật mình kêu lên nhưng không đóng lại kịp.

"Ai kêu anh vào?" Tần Tuyên Tuyên bực tức nói.

Đỗ Mộ Ngôn nhún nhún vai, không để ý Tần Tuyên Tuyên giãy dụa ôm cô, dịu dàng dỗ nói: "Tuyên Tuyên, anh làm gì sai, em nói cho anh biết, anh sửa, chúng ta về nhà được không?"

"Không phải em chưa nói, em nói đến nửa tháng rồi. " Tần Tuyên Tuyên hừ nói.

Đỗ Mộ Ngôn ôm chặt cô, thật lâu không nói chuyện.

Đợi không thấy hân lời ngon tiếng ngọt nói chọc cười, Tần Tuyên Tuyên đang thắc mắc, lại nghe Đỗ Mộ Ngôn nói: "Tuyên Tuyên, thật sự anh rất yêu em. Anh sợ khi có con, về sau của trong mắt em không có anh, chỉ có đứa nhỏ. "

Tần Tuyên Tuyên ngẩn người, đồng dạng trầm mặc hồi lâu mới dùng thanh âm nhẹ nhàng nói: "Nói cho cùng đứa nhỏ giống em giống anh. Đến lúc đó không chừng so với em anh còn thương con hơn, khi đó người ghen là em mới đúng."

Đỗ Mộ Ngôn không nói tiếp, Tần Tuyên Tuyên đợi một lát, nhẹ giọng nói: "Thật ra..... Thật ra thì em cũng chưa muốn sinh ngay lúc này. Nhưng chúng ta nên có kế hoạch."

"Được rồi." Đỗ Mộ Ngôn rất cục chịu thua, "Vậy chúng ta..... Năm năm sau sinh con."

"Năm năm? Lâu quá! Khi đó em ba mươi, thành sản phụ cao tuổi mất!" Tần Tuyên Tuyên nghiêm túc phản đối.

Kỳ thật Đỗ Mộ Ngôn nghĩ thầm là mười năm, lo lắng Tần Tuyên Tuyên không đồng ý mới sửa miệng nói năm năm, không nghĩ tới cô vẫn phản ứng lớn như vậy, nghĩ vậy hẳn chỉ có thể lùi lại,"Vậy bốn năm."

"Không được, quá lâu, một năm!"

"Một năm quá ngắn, ba năm."

"Ba năm quá dài, một năm!"

Vừa nghĩ tới chính mình chỉ còn lại không đến ba năm thế giới hai người, Đỗ Mộ Ngôn rất không vui, hẳn tiếp tục mặc c ả,"Vậy hai năm, không thể ngắn nữa. "

Tần Tuyên Tuyên tính tính bản thân hai năm sau cũng mới hai mươi sáu, đúng là thích hợp làm mẹ, thì đồng ý.

"Mẹ nói nửa giờ sau ăn cơm." V ấn đề thảo luận ổn thỏa, trong lòng Đỗ Mộ Ngôn thoải mái, quan sát xung quanh, làm bộ như lơ đãng mở miệng,"Nhưng hiện tại anh đói bụng, làm sao bây giờ?"

"Em lấy ít đồ ăn vặt cho anh lấp bụng." Tần Tuyên Tuyên đang vui vẻ, không nghĩ nhiều.

Đỗ Mộ Ngôn ôm cô không chịu buông tay,"Anh muốn ăn..... Là em."

Tần Tuyên Tuyên mặt đỏ lên, dùng sức trừng hẳn,"Ba mẹ em ngay bên ngoài!"

"Anh biết." Đỗ Mộ Ngôn mỉm cười,"Nhưng chúng ta chưa bao giờ làm ở phòng em..... Anh rất muốn thử một lần."

Hai người trước khi kết hôn thiếu chút nữa thì rạn nứt, trong thời gian rất ngắn Đỗ Mộ Ngôn mỗi lần đến nhà Tần Tuyên Tuyên đều cố gắng khuôn phép, ngày đó kết hôn bọn họ mới lần đầu tiên tiếp xúc thân mật.

"Trong đầu anh chỉ có vài thứ kia thôi sao?" Tần Tuyên Tuyên tức giận nói.

"Tuyên Tuyên, em chiều theo ý anh được không?" Đỗ Mộ Ngôn vô lại nói.

"Không được!"

"Tuyên Tuyên, Tuyên Tuyên ngoan....."

"Không, không được! Anh bỏ tay ra!..... Ừm..... thả, a, thả, buông tay....."

Tóm lại, cuối cùng Đỗ Mộ Ngôn ở nhà Tần Tuyên Tuyên ăn no nê một chút, sau đó vô cùng sung sướng dẫn vợ mình về nhà.

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Phiên Ngoại Sau Khi Cưới Không Biết Xấu Hổ Không Biết Ngượng Ngùng (3)

Tần Tuyên Tuyên và Đỗ Mộ Ngôn kết hôn nửa năm sau, cô nhận được thiệp mời từ Tống Kỳ.

Hắn muốn kết hôn.

Sau đám cưới của Tần Tuyên Tuyên và Đỗ Mộ Ngôn, Đỗ Mộ Ngôn từng đề cập qua, cô có thể xin nghỉ công việc hiện tại, hắn hoàn toàn có năng lực nuôi sống cô. Tần Tuyên Tuyên đương nhiên biết hắn không nói ngoa, lấy thực lực của hắn muốn nuôi sống một trăm cô cũng không thành vấn đề. Nhưng sau khi nghĩ lại, Tần Tuyên Tuyên cảm thấy bản thân nên có không gian riêng, nếu không sẽ bị tách biệt với xã hội. Về phần công việc ở Minh Khải, chuyện này cô không muốn theo ý Đỗ Mộ Ngôn... Cô cảm thấy vợ chồng cũng nên cho đối phương không gian riêng? Tuy rằng Đỗ Mộ Ngôn khuyên Tần Tuyên Tuyên hết sức đến chỗ hắn làm việc, nhưng cuối cùng Tần Tuyên Tuyên vẫn từ chối. Cô cảm thấy mỗi ngày qua lại nhìn thấy nhau, rất nhanh hai người nhìn nhau phát chán? Khoảng cách sinh ra tốt đẹp. Huống hồ sau khi kết hôn cô vẫn như trước kia, buổi trưa thường xuyên đi tìm Đỗ Mộ Ngôn ăn cơm.

Về phần lo lắng hắn sẽ bị phụ nữ khác dụ dỗ loại chuyện này..... Kỳ thật cô cũng hiểu, nếu Đỗ Mộ Ngôn thực sự làm vậy, lấy năng lực của hắn, cho dù mỗi ngày cô ở Minh Khải theo dõi, chỉ sợ cũng không phát hiện được. Huống chi, cô rất tin tưởng hắn, nói ra có hơi tự kỷ, nhưng ngoại trừ cô, từ đầu đến cuối hắn chẳng thêm liếc phụ nữ khác một cái.

Thiệp mời của Tống Kỳ đưa trực tiếp đến văn phòng hiện tại của Tần Tuyên Tuyên, Đỗ Mộ Ngôn không biết. Cũng bởi vậy, sau khi Tần Tuyên Tuyên nhận được thiệp mời, bắt đầu phiền não.

Rốt cuộc cô nên đi hay không đi?

Sau khi giảng hoà với Đỗ Mộ Ngôn, Tần Tuyên Tuyên biết được hẳn có làm chút việc để bồi thường cho Tống Kỳ. Chẳng những làm cho Tống Kỳ quay lại Ngô thị, còn làm cho hẳn thăng chức. Đương nhiên, việc này Đỗ Mộ Ngôn sẽ không nói cho Tống Kỳ, mà nói cho cô. Tần Tuyên Tuyên sợ Tống Kỳ không muốn nhận Đỗ Mộ Ngôn "Bồi thường", cũng không đề cập chuyện này với Tống Kỳ.

Từ đó tới nay, tình cảm Tần Tuyên Tuyên đối với Tống Kỳ vẫn hơi phức tạp. Vừa mới bắt đầu qua lại hai tháng nảy sinh chút yêu yêu say đắm đã sớm bị Đỗ Mộ Ngôn chặn ngang một chân đập tắt, cô khẳng khẳng một mực yêu Đỗ Mộ Ngôn. Nhưng dù sao cô và Tống Kỳ cũng quen biết nhiều năm, được hẳn quan tâm không ít, hơn nữa lúc trước còn hiểu lầm Tống Kỳ, làm cho cô thực bản khoăn, trong lòng cô đối hẳn vẫn có một ít áy náy. Mặc dù Đỗ Mộ Ngôn đã bồi thường, nhưng phần áy náy cũng không giảm bớt bao nhiêu.

Trong thời gian nửa năm sau khi kết hôn với Đỗ Mộ Ngôn, cô cũng chưa từng liên lạc với Tống Kỳ. Cô rất hiểu tính chiếm giữ của Đỗ Mộ Ngôn, chỉ sợ hẳn hiểu lầm cái gì, căn bản cô không dám liên lạc với Tống Kỳ.

Mà hiện tại, Tống Kỳ muốn kết hôn tấm thiệp mời này đặt ngay trên bàn cô, cô nên đưa thiệp chúc mừng viện cớ bận việc không đi được, hay cứ tự nhiên dắt Đỗ Mộ Ngôn cùng đi?

Cô chống má nhìn về phía phương xa, yên lặng thở dài một tiếng.

Đàn anh ơi là đàn anh, rốt cuộc vì sao anh lại muốn mời bạn gái trước tham gia hôn lễ của mình!

Còn chưa biết nên làm cái gì bây giờ, Tần Tuyên Tuyên đem thiệp mời để ở công ty, không muốn để cho Đỗ Mộ Ngôn nhìn thấy.

Ai ngờ, buổi tối tình cảm mãnh liệt qua đi, Đỗ Mộ Ngôn ôm bả vai Tần Tuyên Tuyên, đột nhiên nói một câu, "Thứ bảy tuần sau Tống Kỳ kết hôn em biết chưa?"

Mệt mỏi hết sức làm cho cảnh giác Tần Tuyên Tuyên rớt xuống không ít, nghe được lời nói Đỗ Mộ Ngôn cô bật thốt lên hỏi lại, "Làm sao mà anh biết?"

Đỗ Mộ Ngôn cười lạnh một tiếng, "Tên đó gửi thiệp đến văn phòng anh."

Trong chốc lát Tần Tuyên Tuyên không lên tiếng. Cô không nhận được đoán rằng, Tống Kỳ đưa thiệp mời đến, chỉ sợ cũng để tránh Đỗ Mộ Ngôn tìm phiền toái?

"Em cũng nhận được thiệp mời?" Tuy rằng trong lời nói Đỗ Mộ Ngôn là câu hỏi, nhưng cũng không hề chứa sự ngạc nhiên, Tần Tuyên Tuyên phản ứng đã rất rõ ràng, "Muốn đi?"

"Không, không đi!" Nghe ra trong thanh âm hẩn hơi thở nguy hiểm, Tần Tuyên Tuyên lập tức ôm chặt Đỗ Mộ Ngôn, kiên định nói. Đưa thiệp chúc mừng là được rồi, cô không cần thiết chọc Đỗ Mộ Ngôn tức giận.

"Không, chúng ta đương nhiên phải đi." Đỗ Mộ Ngôn khóe miệng gợi lên một chút cười lạnh. Hẩn cũng muốn cho Tống Kỳ nhìn xem, Tuyên Tuyên gả cho hẩn, có bao nhiêu hạnh phúc.

Trong chuyện này, Tần Tuyên Tuyên tự giác không có quyền phát biểu, liền câm miệng nghe hẩn sắp xếp.

Lễ cưới Tống Kỳ vào thứ bảy. Mặc dù hẩn không tính là giàu có đẹp trai, trong nhà cũng coi như có tiền, bữa tiệc được tổ chức ở một khách sạn năm

sao, ngược lại cũng không kém Minh Khải.

Trước khi tới, Tần Tuyên Tuyên bị Đỗ Mộ Ngôn đưa tới một trung tâm thẩm mỹ chăm sóc suốt bốn giờ, chờ đến khi cô mặc lễ phục lộng lẫy ra cửa, trong phút chốc cô cảm thấy bản thân mình cùng Đỗ Mộ Ngôn phải đi phá hoại hôn lễ nhà người ta. Không phải cô quá mức tự tin, nhưng cô ăn mặc hết sức lộng lẫy như vậy, thật sự không phải đi quấy rối sao?

Thế mà..... Cô miết liếc mắt Đỗ Mộ Ngôn một cái, thấy dáng vẻ hãnh rất hớn hờ, thì cũng không nói nhiều. Cô yên lặng nghĩ, người ta là cô dâu mặc váy cưới nhân vật chính trong bữa tiệc, nếu như vậy còn không sánh bằng cô..... Vậy cô cũng không có biện pháp.

Khi Tần Tuyên Tuyên kéo Đỗ Mộ Ngôn đẹp trai bức người bước vào đại sảnh buổi tiệc thời điểm, chớp mắt một cái toàn bộ hiện trường im lặng.

Mà khi Tần Tuyên Tuyên đang mãi nghĩ quả nhiên bọn họ ăn mặc quá chú ý, thì cô nghe được có người nhỏ giọng nói chuyện.

"Đó không phải Đỗ tổng Minh Khải sao? Không nghĩ tới nhà ông Tổng có thể mời được Đỗ tổng vui lòng đến dự!" Đây là bạn của cha Tổng Kỳ.

"May mà hôm nay tôi nghe em họ đến đây làm khách, thật sự rất đáng giá!" Còn đây là đồng nghiệp Tổng Kỳ.

"Người đàn ông này quá đẹp trai! Làm tôi vừa thấy đã yêu. " Tiếp theo là đồng nghiệp nữ của Tổng Kỳ.

Tần Tuyên Tuyên nắm thật chặt tay Đỗ Mộ Ngôn, kêu ngạo mà ngẩng đầu ưỡn ngực.

Người đàn ông xuất sắc này, là chồng của cô đó! Những người phụ nữ kia cho dù chung tình đến chết, thì hãnh vẫn chỉ là của cô.

Chú rể và cô dâu đang ở cách đó không xa, Tống Kỳ thấy được hai người Tần Tuyên Tuyên, lập tức mang theo cô dâu tới.

"Tuyên Tuyên, em đã đến rồi." Tống Kỳ trước sau như một cười đến vui vẻ, làm cho người ta nhìn rất thoải mái.

Mà cô dâu đứng bên cạnh hẳn, Tần Tuyên Tuyên phát hiện là người không tính quen biết nhưng cũng không xa lạ, Tạ Hiểu Vũ.

Lúc trước sau khi Tần Tuyên Tuyên giảng hoà với Đỗ Mộ Ngôn, Tạ Hiểu Vũ từng đến tìm Tần Tuyên Tuyên.

Cô ấy tới xin lỗi.

Tuy nói từng giúp mẹ mình hãm hại Đỗ Mộ Ngôn, nhưng Tạ Hiểu Vũ cũng không phải cô gái xấu xa. Lúc trước khi cô còn nhỏ, cái gì cũng không biết, lúc ba cô hỏi, đương nhiên là cô dựa theo những gì mẹ cô nói. Cô với Tống Kỳ là đồng nghiệp, Tống Kỳ mới từ thành phố Ngô chuyển tới được một thời gian chưa nắm rõ tình hình ở đây, gặp khó khăn, là cô giúp đỡ cùng nhau giải quyết, thời gian sớm chiều chung đụng với Tống Kỳ, làm cho cô dần dần yêu thích Tống Kỳ người đàn ông có nụ cười vui vẻ thoải mái. Chẳng qua cô chưa kịp thổ lộ, thì Tống Kỳ nói cho cô, bạn gái hẳn đang ở thành phố Ngô chờ hẳn. Mặc dù cô khó chịu và đau lòng, nhưng chỉ có thể thu ý định không hề nghĩ nhiều. Về sau đúng là cơ duyên, ba cô và mẹ cô thấy được ảnh chụp với câu chuyện của Đỗ Mộ Ngôn, nhận ra hẳn, cô lại lơ đãng ở trước mặt Tống Kỳ nhắc tới việc này, hai bên nói chuyện tường tận, sau đó thì Tống Kỳ xin cả nhà bọn họ đi hỗ trợ làm chứng.

Tạ Hiểu Vũ thích Tống Kỳ, mà cái cách cô thích một người, chính là hy vọng hẳn hạnh phúc. Cho nên hẳn thuyết phục được cha mẹ cô, cùng đi làm chứng vì Tống Kỳ, hy vọng có thể làm cho Tần Tuyên Tuyên trở lại bên cạnh Tống Kỳ. Tuy nói sự kiện nhiều năm trước kia là giả, nhưng tin tức lấy được từ chỗ phóng viên cho thấy Đỗ Mộ Ngôn là người bỉ ổi vô liêm sỉ cỡ

nào, bởi vậy lúc trước Tạ Hiếu Vũ hăm hại Đỗ Mộ Ngôn không hề có gánh nặng tâm lý. Cô chỉ muốn giúp Tống Kỳ đoạt lại bạn gái bị lừa đi th ôi.

Kế tiếp Tống Kỳ bị Tần Tuyên Tuyên hoàn toàn từ chối, thời điểm cả ngày tinh thần sa sút, Tạ Hiếu Vũ vẫn làm bạn ở bên cạnh hă n, an ủi hă n cổ vũ hă n, lâu ngày, quan hệ hai người trong lúc đó có chút khác biệt. Sau lại biết được Tần Tuyên Tuyên với Đỗ Mộ Ngôn hòa hảo như lúc ban đầu, cuối cùng Tạ Hiếu Vũ để tránh cho lương tâm dày vò bất an, thì đến gặp Tần Tuyên Tuyên xin lỗi. Cô vốn định xin lỗi Đỗ Mộ Ngôn, nhưng căn bản là Đỗ Mộ Ngôn không muốn thấy cô, cô ta đành phải tìm đến Tần Tuyên Tuyên, hy vọng cô có thể thay mình biểu đạt xin lỗi.

Xem ra Tạ Hiếu Vũ làm chuyện Tần Tuyên Tuyên cũng không phải là không thể bỏ qua, cho nên hă n nghe cô ta giải thích chuyện lúc nhỏ và truyện mới đây, bất quá Đỗ Mộ Ngôn cũng chẳng coi chuyện đó ra gì, lại sợ Tạ Hiếu Vũ tiếp tục đến quấy rầy Tần Tuyên Tuyên bởi vậy làm cho Lí Tái trực tiếp liên hệ với Tạ Hiếu Vũ, nói cho cô, hă n nhận xin lỗi của cô, nhưng tốt nhất cô đừng xuất hiện ở trước mặt Tần Tuyên Tuyên nữa.

Tuy nói còn nhỏ trải qua tạo thành tính cách Đỗ Mộ Ngôn hôm nay, nhưng đi qua bóng ma này, sau đó hă n lấy được Tần Tuyên Tuyên, mọi chuyện coi như hết. Thật sự nếu hă n muốn trả thù, thì gia đình đó đã bị tán gia bại sản từ vài năm trước chứ chẳng còn tới bây giờ, hă n từng bước thành công với con đường hiện tại mà so với hă n gia đình kia chỉ là con kiến, có ai lại cùng con kiến tức giận trả thù con kiến sao? Huống chi giờ đây hă n có Tuyên Tuyên, là khoảnh khắc hạnh phúc nhất trong đời. Nói cho cùng hă n là thương nhân, mà thương nhân thì sẽ không bao giờ làm chuyện mà mình không có lợi, với lại cho dù có trả thù gia đình kia thì hă n cũng chẳng thoát mái thêm chút nào, vì thế chỉ cần bọn họ đừng đến phiền hă n nữa, hă n sẽ đá họ khỏi trí nhớ của mình mãi mãi.

Nghe thấy Tống Kỳ còn thân thiết kêu Tần Tuyên Tuyên như vậy, mặt Đỗ Mộ Ngôn lập tức đen thui.

Hắn đưa tay khoát lên trên lưng Tần Tuyên Tuyên, kéo cô lại gần mình, làm cho cô dựa sát vào mình, đồng thời không khách khí nói Tống Kỳ: "Tôi không ngại anh gọi cô ấy Đồ phu nhân."

Tống Kỳ dường như bị ghen một chút, một bên Tạ Hiểu Vũ liền vội hỏi: "Thành....." Liếc về Đồ Mộ Ngôn chột nhìn qua ánh mắt âm u, Tạ Hiểu Vũ lập tức sửa lại miệng, "Đồ tổng, Đồ phu nhân, hoan nghênh đến dự hôn lễ chúng tôi, tiếp đón chưa được chu đáo mong hai hai người bỏ qua, cần gì cứ nói cho chúng tôi biết."

Tần Tuyên Tuyên bị che ở phía sau Đồ Mộ Ngôn tay dùng sức kéo kéo quần áo hắn, ngay lúc hắn nhìn qua cầu xin hắn một cái, rồi mới chuyển hướng Tống Kỳ và Tạ Hiểu Vũ nói: "Cảm ơn, hai người bạn cứ đi trước đi."

Sợ Đồ Mộ Ngôn ghen, Tần Tuyên Tuyên căn bản là không dám một mình nói chuyện với Tống Kỳ, bày ra dáng giải quyết việc chung. Nhìn lên đến Đồ Mộ Ngôn khuôn mặt khó chịu giờ dịu đi một ít, Tần Tuyên Tuyên thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Chờ Tống Kỳ và Tạ Hiểu Vũ rời đi, Tần Tuyên Tuyên mới thầm oán đầy Đồ Mộ Ngôn, "Anh làm gì thế!"

"Anh không thích Tống Kỳ." Đồ Mộ Ngôn thẳng thắn nói. Tuy rằng hiện tại hắn đã lấy được Tuyên Tuyên, nhưng hắn không thể quên đời trước Tống Kỳ có thể quang minh chính đại ở cùng một chỗ với Tuyên Tuyên.

Tần Tuyên Tuyên bị chẹn họng, "Không thích người ta sao còn tới."

"Anh muốn cho tên kia biết, em gả cho anh, hạnh phúc hơn so gả với tên đó." Đồ Mộ Ngôn nói, đồng thời nhìn xung quanh ghét bỏ, "Nếu gả cho gã đó, cũng chỉ có thể chịu thiệt tổ chức ở đây. " Giữa khách sạn năm sao cao cấp với khách sạn năm sao, vẫn có khác biệt rất lớn.

"....." Tần Tuyên Tuyên nghĩ cô gét nhất phô bày như vậy!

Trong thời gian đó, Đỗ Mộ Ngôn không khiêu khích Tống Kỳ nữa, ngược lại có vài người mượn cơ hội làm ăn đến gần Đỗ Mộ Ngôn, lại bị hăn sắc mặt không vui dọa cho trở về.

Đỗ Mộ Ngôn vẫn không rời khỏi bên cạnh Tần Tuyên Tuyên, cho đến khi cô muốn đi vệ sinh, hăn mới cho cô cơ hội thở dốc.

Ngay lúc Tần Tuyên Tuyên từ phòng vệ sinh đi ra, vừa vặn gặp Tống Kỳ từ phòng vệ sinh nam đi ra, nhìn thấy đối phương, hai bên đều ngẩn người, lập tức nhìn nhau cười.

"Tuyên Tuyên, dạo này em sống tốt chứ?" Tống Kỳ nói.

Tần Tuyên Tuyên cười gật đầu, "Đàn anh, em sống tốt lắm." Cô dừng một chút, tươi cười lại sâu một phần, "Em rất vui vì có thể đến dự hôn lễ của anh. "

Tống Kỳ nở nụ cười, "Hiếu Vũ là cô gái rất tốt, có cô ấy ở bên cạnh, anh rất hạnh phúc. Tuyên Tuyên, lần này mời em và Đỗ Mộ Ngôn đến đây, thật ra thì anh cũng muốn xem em sống như thế nào. Nếu tương lai anh ta làm em tủi thân, chắc chắn em phải nói cho anh biết, đàn anh này sẽ là chỗ dựa cho em!"

"Cảm ơn anh." Tần Tuyên Tuyên có chút cảm động. Đàn anh quả nhiên là người tốt, nếu lúc trước không có Đỗ Mộ Ngôn cố tình chen chân. Khi đó hai người, đại khái cô và đàn anh cũng là đôi vợ chồng khiến người bên cạnh hâm mộ?

"Tuyên Tuyên, chúng ta cần phải đi."

Tần Tuyên Tuyên còn cảm khái chưa xong, giọng nói âm u của Đỗ Mộ Ngôn chen vào.

Vốn không làm chuyện có lỗi với Đỗ Mộ Ngôn, Tần Tuyên Tuyên thực ung dung, nhưng Đỗ Mộ Ngôn sắc mặt âm trầm làm cho Tần Tuyên Tuyên không dám nhiều lời, chỉ nhẹ giọng nói với Tống Kỳ: "Đàn anh, bọn em đi đây, anh nói với Tạ Hiểu Vũ giúp em..... Ai!"

Cô còn chưa nói hết, đã bị Đỗ Mộ Ngôn mạnh mẽ lôi đi.

Ngồi ở trên xe chạy như bay, Đỗ Mộ Ngôn và Tần Tuyên Tuyên ai cũng đều không nói chuyện, bên trong xe không khí đông lạnh đáng sợ.

Rất nhanh xe đã chạy đến nhà xe trong tầng hầm, Đỗ Mộ Ngôn vừa dừng xe, ngay lập tức Tần Tuyên Tuyên cởi dây an toàn chuẩn bị xuống xe. Cô cảm thấy hôm nay Đỗ Mộ Ngôn ghen tuông quá mức, ban đầu cô cũng không tính đi đám cưới Tống Kỳ, là Đỗ Mộ Ngôn nói đi, đi cũng thì thôi, cô đường đường chính chính nói vài câu chúc phúc với Tống Kỳ không phải thực bình thường sao? Sợ Đỗ Mộ Ngôn ghen, khi cô nói chuyện với Tống Kỳ đã phải cách vài bước. Nhưng hẳn chẳng nói câu nào cứ thế dắt cô đi? Thế này quá vô duyên!

Ai ngờ tay cô vừa đụng tới cửa xe, đã bị Đỗ Mộ Ngôn tóm lại. Chỉ thấy hắn ấn nút làm ghế hơi lung lay, sau đó ghế dựa ngả ra phía sau, mà hắn cũng thuận thế đè trên người Tần Tuyên Tuyên.

"Anh tránh ra!" Tần Tuyên Tuyên tức giận đẩy bả vai Đỗ Mộ Ngôn.

Đỗ Mộ Ngôn một tay đem hai tay của cô nắm vào cùng lúc, kéo lên phía trên đầu của cô, một tay khác chạm vào bên sườn cô, mở khoá gạt lễ phục cô xuống.

Hôm nay Tần Tuyên Tuyên mặc một bộ lễ phục trễ ngực, khoá bên cạnh bị kéo xuống, Đỗ Mộ Ngôn dễ dàng tụt bộ váy xuống đến đùi cô. Dù sao hôm nay mặc bộ váy cúp ngực này, cho nên cô không mặc áo ngực, chỉ dùng hai miếng dán ngực, váy bị cởi ra, cô lại giãy giụa dữ dội, hai bên ngực trắng nõn lập tức rung rung.

"Anh điên rồi!" Tần Tuyên Tuyên vừa vội vừa xấu hổ. Nơi này là bãi đỗ xe, ai biết khi nào thì sẽ có người đi qua? Hơn nữa ở đây có gắn camera, cô cũng không muốn làm nhân vật chính phim khiêu dâm!

Nên nói Đỗ Mộ Ngôn trước khi dừng xe đã nghĩ làm như vậy. Bởi thế hẳn cố ý dừng xe ở góc chết camera quan sát không tới, bên này cũng ít xe đậu chứ đừng nói là có người đi qua.

Da thịt óng ánh trước mặt làm cho hắn lập tức nổi lên phản ứng, hắn cũng không nói, ấn cô vào phía trong. Tụt quần lót cô xuống, tháo miếng dán ngực ra, để cho thân thể mềm mại trắng trẻo của cô phơi bày trước tầm nhìn của hắn.

Đợi đến khi hơi thở bình ổn lại, Tần Tuyên Tuyên chầm rãi lấy lại sức, dùng sức đẩy bờ vai của hắn, trong miệng tức giận nói: "Anh tránh ra!"

Đỗ Mộ Ngôn vội vàng ôm chặt cô, bắt đầu dỗ người.

"Tuyên Tuyên, anh sai rồi, em đừng giận anh nữa được không?"

Tần Tuyên Tuyên quay đầu không để ý tới hắn.

Đỗ Mộ Ngôn thanh âm càng nhẹ, bộ dáng nhún nhường, "Tuyên Tuyên, anh bị tức đến ngu người, em tha thứ cho anh lần này được không?"

Vừa nói, hắn vừa tinh tế hôn cánh môi của cô, khoe miệng của cô, một bộ dáng lấy lòng.

Cách đó không xa truyền đến tiếng động cơ ô tô, Tần Tuyên Tuyên bỗng dừng khẩn trương, vội nói: "Về nhà đi!"

Ngay lập tức Đỗ Mộ Ngôn buông cô ra, hai người đều tự dọn dẹp.

Chờ mặc xong bộ váy bị nhăn dúm dó lại có vết dơ đục đục khả nghi, cuối cùng Tần Tuyên Tuyên vẫn không nhịn được dùng sức đánh Đỗ

Mộ Ngôn một cái, về mặt tức giận.

Đỗ Mộ Ngôn mặc cho Tần Tuyên Tuyên phát tiết lửa giận, chủ động đem áo vét của mình trùm lên cô, ôm cô đang giãy giụa đi vào thang máy.

Thang máy đi lên phía trên, đến lầu một có một bác gái trung niên tiến vào, nhìn thấy hai người trong thang máy bộ dáng có hơi nhếch nhác, bà ngẩn người, lập tức lộ ra vẻ mặt khinh bỉ. Bà ăn cơm nhiều năm như vậy sao mà không nhìn ra phát sinh chuyện gì? Xem hai người kia khom khom nén lút, nếu là hai vợ chồng đứng đắn thì không làm chuyện kinh tởm vậy, chắc chắn là cô nàng và anh già có tiền bao nuôi! Nhưng khi bà nhìn lại Đỗ Mộ Ngôn, sững sốt phát hiện thì ra hẳn là người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai, để ý kỹ, bỗng nhiên cảm thấy hình như trông hẳn có hơi quen mắt., gặp qua ở đâu rồi?

Tần Tuyên Tuyên chỉ nhìn người tới liếc mắt một cái ngay lập tức đem đầu chôn thật sâu ở trước ngực Đỗ Mộ Ngôn, bởi vậy không làm cho bác gái kia nhìn đến hình dáng "Hồ ly tinh" của cô. Thật sự hiện tại cô hận không tìm được cái lỗ chui xuống!

Trước khi bác gái trung niên nghĩ ra đã gặp được Đỗ Mộ Ngôn ở đâu, thì đúng lúc cửa thang máy mở, Đỗ Mộ Ngôn ôm Tần Tuyên Tuyên đi ra ngoài, để lại cho bác gái trung niên một bóng lưng ung dung.

CỔ CHẤP

Linh Lạc Thành Nê
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Phiên Ngoại Sau Khi Cưới Không Biết Xấu Hổ Không Biết Ngượng Ngùng (4)

Chuyện Tống kì Tần Tuyên Tuyên không âm ỉ với Đỗ Mộ Ngôn bao lâu, Tần Tuyên Tuyên đối mặt với Đỗ Mộ Ngôn quá mức co được dãn được, cô bị hấn biến thành hoàn toàn không còn cách nào khác.

Trong khoảng thời gian này, Minh Khải đang trên đà phát triển, ngày thường Đỗ Mộ Ngôn cũng bề bộn nhiều việc, có đôi khi chủ nhật cũng phải tăng ca. Tần Tuyên Tuyên đau lòng hấn, thường thường nấu canh bổ cho hấn uống, Đỗ Mộ Ngôn cũng vui vẻ hưởng thụ cô sự quan tâm của cô với hấn.

Thời điểm Đỗ Mộ Ngôn kết hôn ở thành phố N xôn xao một trận, nhưng xuất phát từ việc bảo vệ Tần Tuyên Tuyên, ảnh chụp nơi tổ chức kết hôn không được tiết lộ ra ngoài, tin tức cá nhân Tần Tuyên Tuyên cũng giữ bí mật rất khá. Dĩ nhiên, đồng nghiệp của Tần Tuyên Tuyên cũng biết cô là vợ của Đỗ Mộ Ngôn, ngay từ đầu quả thật giống như là nhìn thấy UFO họ giật mình không thôi, nhưng Tần Tuyên Tuyên đối xử với mọi người rất nhã nhặn, trong hầu hết các thời điểm nhân duyên rất tốt, lâu ngày, đồng nghiệp của cô khi làm việc chung với cô cũng quên mất cô là vợ của Đỗ tổng trong truyền thuyết.

Nhưng ở cao ốc Minh Khải bên này, thì tình huống hoàn toàn ngược lại. Ở trong mắt nhân viên Minh Khải, Tần Tuyên Tuyên là vợ của Đỗ tổng lạnh lùng tàn nhẫn, hơn nữa Đỗ tổng vừa thấy cô thì cười, là cười đó! Trăm năm khó gặp Đỗ tổng mỉm cười! Cho nên, nếu nói nhân viên trong Minh Khải đem Đỗ Mộ Ngôn làm hoàng đế cung phụng, vậy bọn họ đối với Tần

Tuyên Tuyên, giống như gặp thái thượng hoàng chỉ hận không thể lập tức quỳ xuống thôi.

Hôm nay là thứ bảy, Đỗ Mộ Ngôn ở công ty tăng ca, lúc xế chiều gọi điện thoại cho Tần Tuyên Tuyên đang ở trong nhà xem tivi, nhờ cô đem giúp tài liệu mà hần để quên ở nhà, hần chuẩn bị họp, không về lấy được. Tần Tuyên Tuyên dù sao cũng nhàn rồi, thay quần áo xong cũng không lái xe, kêu xe taxi đến cổng chung cư, đi thẳng đến Minh Khải.

Mặc dù là thứ bảy, trong công ty Minh Khải có không ít người tăng ca, Tần Tuyên Tuyên đi một mạch tới, một số người nhìn thấy cô đều chào hỏi, các kiểu, "Đỗ phu nhân", "Đỗ phu nhân", còn có người dí dỏm kêu cô "Chị chủ". Chờ cô đi đến phòng làm việc sếp tổng, bên ngoài vài trợ lý vừa thấy cô, cũng rối loạn chào hỏi cô, thậm chí có người gọi cô "Chị Tuyên". Trợ lý văn phòng tổng giám đốc Đỗ Mộ Ngôn chủ yếu là nam, vừa mới gọi Tần Tuyên Tuyên "Chị Tuyên " Là một trợ lý nam mặt non choẹt, mỗi lần Tần Tuyên Tuyên nghe xong đều cảm thấy buồn cười, mặc dù thoát nhìn trẻ hơn so với cô, nhưng tuổi hần cũng sắp ba mươi, mệ hần gọi ra miệng.

Thấy Tần Tuyên Tuyên bước nhanh đi vào văn phòng Đỗ Mộ Ngôn, trợ lý ở đây nhìn nhau, lộ ra nụ cười mập mờ, thậm chí anh chàng trợ lý mặt non choẹt kia, còn treo tấm bảng đừng làm phiền. Trước khi Tần Tuyên Tuyên đến, Đỗ Mộ Ngôn đã dặn dò bọn họ tuyệt đối không tới quấy rầy.

Khi Tần Tuyên Tuyên đi vào văn phòng, thấy Đỗ Mộ Ngôn ngồi trên ghế ông chủ, thấy dáng vẻ hơi nghiêng đầu ngủ say. Trong phòng hơi tối, rèm cửa sổ sát sàn kéo kín bưng, chỉ có một chiếc đèn làm việc đặt trên bàn phát ra ánh sáng màu vàng nhạt ấm áp.

Tần Tuyên Tuyên bước nhanh đi qua, đem tập tài liệu đặt trên bàn, lấy một chiếc áo khoác treo trên giá, nhẹ nhàng đắp trên người Đỗ Mộ Ngôn. Ai ngờ ngay tại lúc cô muốn rút tay, cổ tay lại bị Đỗ Mộ Ngôn bắt được.

"Em đánh thức anh hả? Em xin lỗi." Cô ngử điệu áy náy, thấy Đỗ Mộ Ngôn vất vả như vậy cô thực đau lòng,"Công việc làm chưa xong, anh cũng phải chú ý thân thể..... A!"

Đỗ Mộ Ngôn tự nhiên đưa tay nắm thắt lưng của cô, nhẹ nhàng chuyển một cái, làm cho cô ngồi ở trên đùi mình, đem đầu tựa vào hõm vai của cô, hân say mê hít vào một hơi, giọng nói rõ ràng,"Có em bên cạnh, anh sẽ không mệt."

Mặc dù Đỗ Mộ Ngôn luôn nói mấy câu âu yếm như vậy, Tần Tuyên Tuyên vẫn đỏ mặt như cũ, cô thuận theo tựa vào trong lòng hắn, một lúc lâu mới đứng thẳng dậy nói: "Em không làm phiền anh nữa, em về trước đây, anh làm xong việc nhớ về sớm, buổi tối anh muốn ăn gì?"

Đỗ Mộ Ngôn ôm Tần Tuyên Tuyên không chịu buông, cười đến không đứng đắn,"Anh muốn ăn em."

"Anh đúng là đồ đen tối!" mặt Tần Tuyên Tuyên lại đỏ lên.

"Anh cũng không nói giỡn." Đỗ Mộ Ngôn nghiêm trang nói,"Hơn nữa anh không nhịn được, muốn ăn ngay bây giờ."

Hắn vừa nói vừa đưa tay vào trong quần áo Tần Tuyên Tuyên.

Tần Tuyên Tuyên bắt lại cái tay đang lộn xộn của hắn, trách mắng: " Ở đây là công ty, anh làm ơn ra dáng ông chủ được không!"

"Làm ông chủ là thích làm gì cũng được." Đỗ Mộ Ngôn cầm lấy tay Tần Tuyên Tuyên đang ngăn lại, một tay giống như con rắn nhỏ linh hoạt chui vào trong áo cô, nhanh chóng cởi nút áo lót.

"Anh, không phải anh còn bận họp sao?" Tần Tuyên Tuyên một bên trốn tránh Đỗ Mộ Ngôn muốn hôn môi của cô, một bên vội la lên.

Đỗ Mộ Ngôn hôn hai má của cô, cô lộn xộn làm cho hần không vừa lòng, nghe vậy không chút để ý trả lời: " Để bọn họ chờ." Sao hần có thể ăn ngay nói thật rằng căn bản lát nữa không có cuộc họp nào chứ?V ày Tuyên Tuyên sẽ tức giận.....

"Ai....."

Một tay Đỗ Mộ Ngôn tay đặt sau đầu Tần Tuyên Tuyên, không cho cô lộn xộn, rốt cục được đền bù mong muốn hôn đôi môi ngọt ngào hương vị của cô. Tần Tuyên Tuyên ô ô từ chối một lúc, thật vất vả chờ hần buông lỏng cô ra, cô vội hỏi: "Sẽ, sẽ có người đi vào nhìn th ấy....."

Đỗ Mộ Ngôn dứt khoát đem áo cô đẩy tới trên ngực, vừa hôn hai bên ngực trắng nõn. Vừa sờ soạng nói: "Không đâu..... Bọn họ không dám nhìn....."

Thật ra hần không muốn nói cho cô, trước đó hần đã căn dặn đám trợ lý canh ngoài cửa, tuyệt đối không được cho ai bước vào.

"Đợi, đợi chút!" Tần Tuyên Tuyên muốn kéo quần áo mình, lại bị Đỗ Mộ Ngôn ngăn cản.

Hần cầm lấy tay cô đặt vào đùi quần. Làm cho cô cảm nhận được chỗ kia, dùng loại thanh âm đáng thương hề hề hỏi: "Tuyên Tuyên, em nhẫn tâm nhìn anh khó chịu như vậy sao?"

Trên mặt Tần Tuyên Tuyên hiện lên một chút do dự, kìm nén hình như không tốt..... Nhưng, " Đây, đây là văn phòng! Về nhà nói sau!"

"Tuyên Tuyên, với em anh không nhịn được....." Đỗ Mộ Ngôn vừa nói vừa châm ngòi lửa trên người Tần Tuyên Tuyên, thừa dịp lúc cô ý loạn tình mê, làm cho cô mặt đối mặt khóa quỳ gối ở trên hai chân hần, vừa vịn cách vài lớp quần áo đụng vào chỗ kín của cô.

Hai giờ sau, thời điểm Tần Tuyên Tuyên theo Đỗ Mộ Ngôn đi ra văn phòng luôn cúi đầu, cô nghĩ bên ngoài mấy trợ lý kia cho dù không nghe được bên trong đã xảy ra gì, nhưng chắc họ cũng đoán được? Quả thực cô không muốn sống nữa.

Sau khi về nhà tỉnh táo lại, Tần Tuyên Tuyên nghĩ chuyện đó, căn bản Đỗ Mộ Ngôn cố ý để quên tập tài liệu kia ở nhà, rồi lừa cô qua đó? Hẳn thật xấu xa, đúng là cầm thú!

Tần Tuyên Tuyên quyết định nghĩ biện pháp trả thù hắn, nhưng càng nghĩ, thì toàn là mấy suy nghĩ hời hợt, nếu trả thù làm hắn đau lòng, cô lại không nỡ.....

Qua một lúc, Tần Tuyên Tuyên mới nghĩ đến một ý hay.

Vài ngày sau buổi tối, Tần Tuyên Tuyên chủ động dụ dỗ Đỗ Mộ Ngôn.

Trong quan hệ hai người. Mọi chuyện, Tần Tuyên Tuyên chưa từng chủ động qua, nhưng lần này cô phá lệ, quả thực làm cho Đỗ Mộ Ngôn mừng rỡ như điên, quá mức kích động, sau đó..... Cuối cùng không mang bao bần bên trong.

Sau khi sự việc qua đi Đỗ Mộ Ngôn rất chán nản, hai ngày này cũng không phải kì an toàn, nhưng hắn cũng không nỡ để Tần Tuyên Tuyên uống thuốc tránh thai, đành phải cầu nguyện sẽ không một lần trúng thầu.

Thân thể nam nữ khỏe mạnh lại không dùng biện pháp tránh thai kết hợp với thời gian thích hợp, muốn thụ thai thành công rất dễ dàng. Thần linh không nghe được Đỗ Mộ Ngôn cầu nguyện, tháng này kinh nguyệt Tần Tuyên Tuyên chưa tới.

Sau khi từ bệnh viện lấy được kết quả Tần Tuyên có thai, sắc mặt Đỗ Mộ Ngôn quả thực có thể hình dung như cha mẹ chết. Mang thai trước ba tháng

không được sinh hoạt vợ chồng. Việc này đồng nghĩa, hơn hai tháng sau, Đỗ Mộ Ngôn mới được chạm vào Tần Tuyên Tuyên một chút.

Tần Tuyên Tuyên cũng hiểu được nỗi lòng Đỗ Mộ Ngôn, nhìn sắc mặt hắc trong lòng cô thầm thoải mái, ai kêu ngày đó bản thân hắc không nhận được? Không phải lỗi của cô.....

Bất quá ở ngoài mặt cô vẫn làm ra biểu cảm nặng nề, sau đó thử thăm dò hỏi: "Hiện giờ chúng ta chưa muốn sinh con, hay..... Bỏ đi?"

"Không được!" Đỗ Mộ Ngôn nhú mày nói nhanh.

Tần Tuyên Tuyên ngẩn người, trong lòng hồi hộp. Cô biết Đỗ Mộ Ngôn mặc dù không vui, nhưng càng không nỡ để thân thể cô tổn thương.

Cô ôm thắt lưng hắc, gò má tựa vào trong ngực hắc cọ cọ, khó được làm nũng nói: "Chồng à, em yêu anh nhất....."

Nhìn cô gái trong lòng tươi cười ngọt ngào, cảm nhận được sự rung động của bản thân khi được cô ôm, Đỗ Mộ Ngôn trầm mặc một lát, trên mặt dần dần mang theo tươi cười.

Dù sao cũng là con của Tuyên Tuyên và hắc, chắc chắn sẽ rất đẹp? Hắc hy vọng sẽ là một bé gái ngoan ngoãn hiền lành giống Tuyên Tuyên.

Đường Vi biết được con gái mình mang thai, vui mừng khủng khiếp, mỗi ngày đều ân cần dạy bảo Tần Tuyên Tuyên, để cô chú ý cái này chú ý cái kia, chẳng những đem hết kinh nghiệm mang thai lúc trước truyền thụ cho Tần Tuyên Tuyên, còn lên mạng nghiên cứu tìm kiếm những công việc Tần Tuyên Tuyên phải chú ý giữ đúng.

Mà dưới sự kiên trì của Đỗ Mộ Ngôn, Tần Tuyên Tuyên chỉ có thể từ chức ở công ty để dưỡng thai. Bất quá khi cô báo cáo rõ tình huống, thủ trưởng tỏ vẻ cô không cần từ chức, sau khi dưỡng thai thậm chí sinh con

xong vẫn thể quay lại làm việc. Vì thế cô nhận được kết quả "Nghỉ không lương", an tâm ở nhà dưỡng thai. Ban đầu Đỗ Mộ Ngôn còn muốn tìm một điều dưỡng chuyên nghiệp đến chăm sóc cô, bị Tần Tuyên Tuyên lời lẽ nghiêm khắc từ chối. Cô dưỡng thai, cũng không phải ngồi tù, lúc nào cũng có người nhìn chăm chăm, sao cô có thể vui vẻ được? Huống hồ bác sĩ nói, thân thể cô khoẻ mạnh, thai nhi ổn định, không cần chiều chuộng như vậy. Hiện tại cô mang thai trong nhà do cô quyết định -- trên thực tế trước khi mang thai mấy vấn đề nhỏ nhặt này đều theo ý cô -- vì vậy Đỗ Mộ Ngôn cũng phải theo.

Đối với Đỗ Mộ Ngôn mà nói, việc khó chịu nhất mỗi ngày là buổi tối ôm Tần Tuyên Tuyên ngủ. Hắn là đàn ông cường tráng, lại đặc biệt khát cầu thân thể Tần Tuyên Tuyên, sau khi kết hôn trừ bỏ mấy ngày không tiện, trên cơ bản mỗi ngày dài hoặc ngắn phải làm một lần. Hiện tại chỉ cho ôm ấp hôn nhẹ, quả thực có thể đem hắn nghiền chết. Nhưng Tần Tuyên Tuyên ở trong lòng hắn chính là trời, dù hắn khó chịu cũng phải nhịn.

Tính toán đâu ra đấy ba tháng qua đi, Đỗ Mộ Ngôn cố ý ở lần kiểm tra hỏi qua bác sĩ, hiện tại vợ chồng có thể cùng phòng, đừng quá kịch liệt sẽ sẽ không sao, mới yên tâm. Hành động này của hắn chọc Tần Tuyên Tuyên một bên đỏ mặt trừng mắt nhìn hắn.

Sợ ảnh hưởng đến đứa nhỏ, đêm đó Đỗ Mộ Ngôn hơn hai tháng không khai trai được giải tỏa áp lực, cẩn thận hết sức. Tuy nói không thể hoàn toàn tận hưởng, nhưng cũng đỡ thèm.

Cứ như thế đến khi Tần Tuyên Tuyên được chín tháng, sau đó trải qua cả một ngày tra tấn, Tần Tuyên Tuyên rốt cục đem cục thịt trong bụng cô sinh ra.

Đó là một bé trai mập mạp trắng trẻo.

Biết được tin tức này nước mắt Đỗ Mộ Ngôn cũng mau rơi xuống.

Hậu sản lại là hai tháng tĩnh dưỡng.

Hai người còn chưa đặt tên cho con, về phần nữ danh..... Tần Tuyên Tuyên phát hiện đứa con càng ngày càng giống ba, lập tức quyết định gọi nhóc là Tiểu Ngôn.

Mỗi ngày nhìn con ở trong lòng mẹ, Đỗ Mộ Ngôn hoàn toàn bị văng vẻo chỉ có thể ngồi bên cạnh ghen tị nhìn, trong lòng hối hận lúc trước không bỏ nó.

Lúc con trai ba tháng, Tần Tuyên Tuyên chính thức xin nghỉ việc, dường như sau khi sinh con, tình mẹ bao la trong lòng cô bộc phát, cô thầm nghĩ mỗi ngày bên cạnh con, liếc mắt một cái nhìn không thấy nhóc đều cảm thấy nhớ thương khó chịu. Dù sao Đỗ Mộ Ngôn hoàn toàn có thể nuôi sống mẹ con họ, vì vậy chờ con lớn chút nữa mới tính tiếp, còn giờ đây cô muốn ở cùng con.

Kể từ lúc con trai sinh ra, Đỗ Mộ Ngôn mãnh liệt cảm giác được một loại nguy cơ. Ví dụ như khi hắn nói chuyện với Tuyên Tuyên, cô luôn kéo chuyện con trai lại nói; ví dụ như, buổi tối Tần Tuyên Tuyên đang theo hắn làm đến mấu chốt, con khóc, chắc chắn Tuyên Tuyên không do dự đẩy hắn ra đi dỗ con.

Cứ như thế đến mấy tháng tiếp theo, lúc thằng nhóc được sáu tháng, hắn có xúc động hận không thể bóp chết cu cậu. Bởi vì che kín ghen tị với con trai, việc đặt tên cho con Đỗ Mộ Ngôn không tích cực lắm, hắn muốn cho thằng nhóc cái tên Đỗ Cầu Đản cái tên khó nghe sẽ theo nó cả đời, vấn đề là chỉ dùng đầu ngón chân cũng biết Tần Tuyên Tuyên tuyệt đối không đồng ý, cho nên hắn cũng bỏ quyền, tùy ý Tần Tuyên Tuyên hưng phấn cầm tờ diễn lãn qua lộn lại tìm cái tên dễ nghe. Cuối cùng con trai có tên gọi là Đỗ Thần Sinh.

Thời điểm anh bạn Đỗ Thần Sinh được mười tháng,nhóc đã có thể cầm đồ lắc lắc đi lại.

Hôm nay một nhà ba người ngồi ở trên sofa xem tivi, Đỗ Mộ Ngôn ôm Tần Tuyên Tuyên, mà Tần Tuyên Tuyên ôm Đỗ Thần Sinh im lặng ngồi. Chỉ chốc lát sau, Tần Tuyên Tuyên đem Đỗ Thần Sinh giao cho Đỗ Mộ Ngôn,còn bản thân đứng dậy xem nồi canh xương.

Chờ bóng dáng Tần Tuyên Tuyên biến mất ở cửa phòng bếp, Đỗ Mộ Ngôn lập tức có chút ghét bỏ đem Đỗ Thần Sinh đặt bên cạnh.

Đỗ Thần Sinh dùng cặp đen bóng không có một tia tạp chất ánh mắt vô tội nhìn Đỗ Mộ Ngôn, người sau hung ác nhìn thẳng bé, đồng thời nhìn phòng bếp liếc mắt một cái, đề thấp thanh âm nói: "Ba cảnh cáo con, Tuyên Tuyên là của ba, con biết điều một chút, đừng quấy quấy lấy Tuyên Tuyên."

Hắn vừa nói xong Đỗ Thần Sinh hắt xì một cái thật to.

Đỗ Mộ Ngôn nướng mày,hơi lạnh bốc lên vèo vèo.

Đỗ Thần Sinh nướng mày, oa oa khóc lớn.

"Làm sao vậy?" Trong phòng bếp thanh âm Tần Tuyên Tuyên lo lắng truyền ra.

Trong lòng Đỗ Mộ Ngôn hoảng hốt, lập tức ôm lấy Đỗ Thần Sinh, trức trắc vỗ lưng con, chờ Tần Tuyên Tuyên về mặt lo lắng chạy đến bên cạnh hắn, trên mặt hắn biểu cảm đã thay thành người cha tốt,"Không biết sao con khóc nữa."

"Anh ôm con không đúng, mau đưa em!"

Tần Tuyên Tuyên từ trong tay Đỗ Mộ Ngôn tiếp nhận Đỗ Thần Sinh còn khóc nháo không ngớt, không bao lâu Đỗ Thần Sinh nấc vài cái, dần dần

nín khóc.

Tần Tuyên Tuyên bắt đầu tiến hành hướng dẫn Đỗ Mộ Ngôn,"Anh phải ôm như thế này, vậy con nó mới thoải mái."

Thấy Đỗ Mộ Ngôn ôm con đã đúng, Tần Tuyên Tuyên mới quay lại phòng bếp.

Đỗ Mộ Ngôn thân thể cứng ngắc ôm con trai mềm nhũn trong lòng, nhìn kỹ lại, hần phát hiện tên nhóc này đâu có giống hần, ánh mắt kia rất giống Tuyên Tuyên. Trầm mặc hồi lâu, hần nghĩ, dù sao cũng là hần và Tuyên Tuyên sinh, như vậy hần sẽ đối xử tốt một chút với tên nhóc này.

Thời điểm Đỗ Thần Sinh hai tuổi, xuất phát từ cưng chiều con, Tần Tuyên Tuyên vốn định mời một chuyên gia dạy riêng, nhưng Đỗ Mộ Ngôn lại nói nên cho con với bạn bè cùng lứa tuổi tiếp xúc mới giúp thể xác và tinh thần khỏe mạnh trưởng thành vì thế đem Đỗ Thần Sinh quãng đến trường học. Đương nhiên trong lòng Đỗ Mộ Ngôn nghĩ không có con trai ở nhà phá thế giới hai người của hần và vợ yêu rồi.

Nhưng mà nguyện vọng của Đỗ Mộ Ngôn cũng không thể thực hiện được, vì mới ba ngày, Đỗ Thần Sinh đã về nhà.

Đỗ Thần Sinh bị toàn bộ giáo viên cung kính trả lại, một cô giáo khoảng hơn ba mươi dáng vẻ hiền lành, tự nhiên biết ba ba Đỗ Thần Sinh là loại người nào, hết sức khách sáo uyển chuyển giải thích sở dĩ bọn họ gửi trả Đỗ Thần Sinh là một quyết định khó khăn.

Chỉ số thông minh Đỗ Thần Sinh so với bạn bè cùng lứa rất cao, trong trường không biết giảng dạy anh bạn nhỏ như thế nào nữa. Nói cách khác, Đỗ Thần Sinh là thần đồng.

Đối với kết quả này, Đỗ Mộ Ngôn giận mà không dám nói gì, còn về mặt Tần Tuyên Tuyên thì đối lập nhau vừa buồn vừa vui, còn hần lại chỉ phiền

nào.

Cuộc sống bi thảm Đỗ Mộ Ngôn là lúc Đỗ Thần Sinh có thể sử dụng lưu loát ngôn ngữ biểu đạt ý tứ bản thân.

Hôm nay Đỗ Mộ Ngôn giống như bình thường mọi ngày thừa dịp Tần Tuyên Tuyên vào trong bếp bắt đầu thời gian "Dạy" con.

"Đỗ Thần Sinh, con đã lớn." Đỗ Mộ Ngôn mắt cũng không chớp đối với con trai chưa đến ba tuổi đang ăn trên bàn chậm rãi nói, "Đừng hờ tít là trốn vào lòng mẹ con. Cô ấy là vợ của ba, không phải của con!"

Đỗ Thần Sinh yên lặng nhìn chăm chăm Đỗ Mộ Ngôn, ánh mắt chớp chớp.

Đỗ Mộ Ngôn nhướng mày, trong đầu hiện lên một ý tưởng không dám tin, thấp giọng hỏi: "Thành thật nói cho ba biết, không phải con cũng trọng sinh đấy chứ?"

Đỗ Thần Sinh lúc này cũng không xem Đỗ Mộ Ngôn, loạng choạng thân thể nhỏ bé đạp đá đạp đá tránh ra.

Đỗ Mộ Ngôn thở dài khe khẽ, hần nghĩ có lẽ hần đánh giá cao con hần, tuy nói thẳng nhóc chỉ số thông minh cao, nhưng dù sao cũng là đứa trẻ chưa tới ba tuổi, căn bản là không hiểu cái gì kêu.....

Đỗ Mộ Ngôn còn nghĩ nghĩ thì ở cửa phòng bếp truyền ra tiếng khóc cao vút làm suy nghĩ biến mất.

Hần kinh ngạc đi đến chỗ phát ra tiếng khóc, phát hiện con trai hần không biết khi nào thì đi tới cửa phòng bếp, hai tay dụi mắt, kích động khóc lớn.

Nghe thấy tiếng khóc con trai, Tần Tuyên Tuyên đang ở trong bếp bận rộn lập tức buông tay đi tới, ngồi xổm xuống đau lòng nói: "Tiểu Ngôn làm sao vậy? Vì sao con khóc? Mau nói cho mẹ, có phải bị ngã ở đâu không?"

Đỗ Thần Sinh vừa dụi mắt vừa nói đứt quãng: "Mẹ..... Ba ba nói không cần con..... Ba nói..... Ba nói con là nhặt được..... Muốn đem con vứt bỏ! Mẹ, ba ba thật đáng sợ..... Chúng ta không cần ba ba được không?"

Nghe được lời nói Đỗ Thần Sinh, mặt Đỗ Mộ Ngôn tối sầm lại.

Lập tức Tần Tuyên Tuyên đau lòng ôm lấy Đỗ Thần Sinh, dỗ nói: "Tiểu Ngôn đừng khóc, ba ba nói lung tung, đừng để ý ba ba, chúng ta không chơi với ba nữa."

Nói xong cô hung hăng trừng mắt nhìn Đỗ Mộ Ngôn một cái.

Đáng thương Đỗ Mộ Ngôn giờ phút này muốn giải thích gì cũng nói không được, từ đó trong lòng đối hận đối với đứa con chán ghét này càng thêm đề cao cảnh giác một bậc.

Mà Đỗ Thần Sinh gục ở trong lòng Tần Tuyên Tuyên nín khóc vui vẻ, từ trong lòng cô lặng lẽ quay đầu, bấu môi với Đỗ Mộ Ngôn chớp chớp hai mắt còn phấp phồng, vẻ mặt vô tội.

Có đứa con chỉ số thông minh cao với Đỗ Mộ Ngôn mà nói quả thực là ác mộng. Trong cuộc chiến tranh đoạt sự chú ý của Tần Tuyên Tuyên giữ hân và con trai Đỗ Thần Sinh, hầu hết các tình huống hân toàn thất bại thảm hại.

Sau nhiều lần thất bại liên tiếp, Đỗ Mộ Ngôn thấy rõ tình thế, lựa chọn con đường duy nhất -- nhẫn nhịn.

Hắn nghĩ, đợi cho một ngày nào đó thằng nhóc kia lớn lên đến trường. Đến lúc đó hắn sẽ quăng thẳng oắt vào kí túc xá trường, tốt nhất một tuần,

không, một tháng, một năm cũng không về. Ở trong thành phố Ngô quá gần, ừm, phải đưa ra nước ngoài. Dĩ nhiên, hãn cần phải cẩn thận suy nghĩ lí do giải thích, thuyết phục Tuyên Tuyên đồng ý với hãn đưa con trai xuất ngoại, hơn nữa sẽ không đi theo.....

Tuyên Tuyên là vợ yêu mà hãn mất sức chín trâu hai hổ mới cưới về được, sao có thể bị người khác cướp đi!

HẾT

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Âm mưu tiếp cận

Chương 2: Tai nạn xe

Chương 3: Điên cuồng theo dõi

Chương 4: Người đàn ông si tình

Chương 5: Chuyện không may

Chương 6: Cảm giác thỏa mãn

Chương 7: Lý trí

Chương 8: Bạn gái cũ

Chương 9: Không khống chế được

Chương 10: Thổ lộ

Chương 11: Giải thích

Chương 12: Đứa nhỏ

Chương 13: Giám định

Chương 14: Ảnh nóng

Chương 15: Không thể tha thứ

Chương 16: Xử lý lạnh

Chương 17: Chứng cứ

Chương 18: Bộ mặt thật

Chương 19: Thỏa mãn

Chương 20: Bị thương

Chương 21: Ảo tưởng

Chương 22: Giải thích

Chương 23: Hãm hại

Chương 24: Trợ lý tạm thời

Chương 25: Thay người

Chương 26: Bị thương

Chương 27: Thoát khỏi nguy hiểm

[Chương 28: Cơ hội](#)
[Chương 29: Chăm sóc](#)
[Chương 30: Ở chung một chỗ](#)
[Chương 31: Có khả năng không?](#)
[Chương 32: Xử lý](#)
[Chương 33: Suýt nữa bại lộ](#)
[Chương 34: Người phụ nữ khác](#)
[Chương 35: Cái gọi là sự thật](#)
[Chương 36: Trái tim rung động](#)
[Chương 37: Thử thách](#)
[Chương 38: Thái độ](#)
[Chương 39: Bạn gái](#)
[Chương 40: Can thiệp](#)
[Chương 41: Làm hòa](#)
[Chương 42: Tuyên bố](#)
[Chương 43: Bại lộ](#)
[Chương 44: Hồngбет](#)
[Chương 45: Cứu vãn](#)
[Chương 46: Cầu hôn](#)
[Chương 47: Lưu manh đùa giỡn](#)
[Chương 48: Rất yêu](#)
[Chương 49: Người nhà](#)
[Chương 50: Du lịch](#)
[Chương 51: Lại cầu hôn](#)
[Chương 52: Đính hôn](#)
[Chương 53: Nghi thức hủy bỏ](#)
[Chương 54: Chân thật](#)
[Chương 55: Đại kết cục](#)
[Chương 56: Phiên ngoại trước khi trọng sinh](#)
[Chương 57: Phiên ngoại sau khi cưới không biết xấu hổ không biết ngượng
ngùng.\(1\)](#)

Chương 58: Phiên ngoại sau khi cưới không biết xấu hổ không biết ngượng
ngùng.(2)

Chương 59: Phiên Ngoại Sau Khi Cưới Không Biết Xấu Hổ Không Biết
Ngượng Ngùng.(3)

Chương 60: Phiên Ngoại Sau Khi Cưới Không Biết Xấu Hổ Không Biết
Ngượng Ngùng.(4)